Název: Nezkrotná Angelika
Autor: Anne Golon, Serge Golon
Nakladatelství: Český spisovatel, 1993
Stav: Naskenováno, Mirek
Tato kniha pochází z Knihovny digitálních dokumentů.
Slouží pouze pro potřeby těžce zrakově postižených.
Doplňující informace naleznete v přiloženém souboru.
* * *

ANNĚ A SERGE GOLONOVI
NEZKROTNÁ ANGELIKA

Když se věčně půvabné a svůdné Angelice potvrdila z úst samotného francouzského krále dosud jen podvědomá naděje na setkání s kdysi údajně upáleným manželem hrabětem de Peyrac, nemůže již nic tuto odvážnou ženu zastavit před rozhodnutím jít ho hledat třeba až na kraj světa. Protože stopa vede do Středomoří, Angelika neotálí a s nasazením všech dosažitelných prostředků odplouvá. Nástrahy, které ji čekají v neklidných vodách Středozemního moře v podobě násilníků, pirátů, podivných existencí, orientálních obchodníků s lidským masem, křesťanů i nevěrců, zachycují pestrobarevnou směsici námořních šarvátek, lstí, krutostí, vposled i ponižující zkušenosti, kterou Angelika udělá coby předmět dražby v otrokářské licitaci, kdy uvízne v harému marockého sultána.
Obklopena exotickou nádherou sídla afrického vladaře, krášlena a hýčkána připravuje se mladá žena na první setkání se svým novým pánem. Ještě dříve, než k němu dojde, podaří se jí však za pomoci několika vzpurných bílých křesťanských otroků z harému uprchnout. Čeká ji dramatický útěk ze zlaté klece hojnosti a pohodlí k těžce dobývané svobodě dalekého katolického města Ceuty.
Vidina manželského shledání s hrabětem de Peyrac se rozplývá v přívalech intrik, podvržených vzkazů, podplacených svědectví, ale také tváří v tvář časté nutnosti boje o holý život. Z někdejší přepychem obklopené dvorní dámy se stává vědoucí bytost, jež oceňuje sílu přátelství a lidské soudržnosti a jež si uvědomuje malichernost a morální pokleslost dvorských radovánek, k nimž se již nehodlá vrátit...
Doporučená cena (včetně DPH) 98 Kč ISBN 8020204261

NEZKROTNÁ

ANNĚ A SERGE GOLONOVI
ČESKÝ
SPISOVATEL
PRAHA

Odjezd
OPERA MUNDI, 1960
TRANSLATION HANA MÚLLEROVÁ, 1993
ISBN 8020204261

(1)

Kočár policejního kapitána Desgreze projel hlavní branou jeho soukromého paláce, poskočil na hrbolatém dláždění ulice Commanderie a zamířil na předměstí SaintGermain. Nebyl to sice nejluxusnější, přesto však drahý vůz z tmavého vyřezávaného dřeva; záclonky na dveřích, většinou zatažené, měl vyšívané zlatem. Dva grošáci, kočí, sluha zkrátka klasický kočár vysoko postaveného úředníka, bohatšího, než hodlá dát najevo, jemuž sousedé mohou vyčítat pouze to, že se ještě neoženil. Hezký muž, jako je on, pohybující se v nejvybranější společnosti, by měl mít po boku jednu z těch poslušných měšťanských dívek, šikovných a ctnostných, které mrzuté matky a tyranští otcové plodí ve stínech týchž domů na předměstí SaintGermain. Jenže zdvořilý, občas jízlivý pan Desgrez příliš se ženitbou nespěchal a na prahu jeho paláce se střídaly nápadné ženy a podezřelá individua s návštěvníky nesoucími nejuctívanější jména nejslavnějších francouzských rodů.
Kočár se skřípáním projel stružkou vody uprostřed ulice a trochu se zakymácel, a než kočí koně zvládl, zadupala jejich kopyta poněkud silněji. Četní chodci, procházející se tu v tomhle dusivém letním podvečeru, se poslušně přitiskli ke zdi.

V tu chvíli přistoupila ke kočáru maskovaná žena, která jako by na něj ve stínu čekala, využila toho, že kočár v zatáčce zpomalil a naklonila se do okénka vzhledem k vedru otevřeného dokořán.
"Pane Desgrezi," usmála se šelmovsky, "dovolíte, abych si na chvilku přisedla? Potřebuji si s vámi pár minut promluvit."
Policista, který právě hluboce přemýšlel o svém posledním případu, nadskočil a na obličeji se mu okamžitě objevil výraz

nepříčetného vzteku. Nepotřeboval žádat neznámou, aby sundala masku bezpečně poznal Angeliku.
"Vy snad nerozumíte francouzsky?" zabručel zlostně. "Copak jsem vám jasně neřekl, že už vás nechci v životě vidět?"
"Ano, já vím, jenže jde o něco strašně, strašně důležitého a můžete mi pomoci jedině vy, Desgrezi. Váhala jsem, dlouho se rozhodovala, ale znovu a znovu jsem docházela k témuž poznání: jste jediný, kdo mi může pomoci."
"Řekl jsem vám, že už vás nechci v životě vidět!" opakoval Desgrez se zaťatými zuby a tak prudce, jak to obvykle neměl ve zvyku.
Byl to tvrdý cynik a vždycky se kontroloval, ale teď jako by se najednou úplně přestal ovládat.
Podobný výbuch Angelika nečekala. Věděla, že ji bude nejdřív odhánět, protože tímhle krokem porušuje svůj slib, že už ho nebude obtěžovat. Když však se zamyslela, řekla si, že to, co se dozvěděla od krále, je natolik výjimečné, že nemůže šetřit srdce nějakého tvrdohlavého policajta, i kdyby byl sebevíc zamilovaný. Příliš ho potřebovala. Vůbec ji neudivilo, že když za ním zašla, dvakrát jí oznámili, že pan kapitán není přítomen a že je velice málo pravděpodobné, že ho najde, až přijde příště. Takže si vyčíhala vhodný okamžik, aby s ním mohla mluvit přímo; byla přesvědčená, zeji nakonec vyslechne, zejí neodolá.
"Je to opravdu strašně důležité, Desgrezi," uprošovala Jio polohlasně, "můj manžel žije."
"Řekl jsem, že už vás nechci vidět," opakoval Desgrez potřetí, "máte dost přátel, kteří se postarají o vás i o vašeho muže, ať už živého, či mrtvého. A teď vypadněte od těch dvířek, koně už vyrazí."

"Ne, nevypadnu," prohlásila Angelika uraženě, "vaše koně mě povlečou po dláždění, ale nakonec mě budete muset vyslechnout."
"Vypadněte od těch dvířek!"
Desgrezův tón byl zlý a úsečný. Uchopil vedle ležící hůl a tvrdě uhodil Angeliku tepaným držadlem přes prsty. Mladá žena vykřikla a pustila dveře. Kočár se vzápětí rozjel. Angelika upadla na kolena. Když si upravovala sukně, prodavač vody, jenž scénu sledoval, se vesele ušklíbl:

"Dneska večer nemáš kliku, krasavice, musíš se s tím srovnat. Co chceš, velká ryba nejde každej večer. I když lidi tvrděj, že tenhle je na pěkný holky citlivej. Musím uznat, že bys měla mít naději. Prostě sis jen nevybrala právej moment, to je všechno. Dáš si sklenici vody, aby ses vzpamatovala? Schyluje se k bouřce, v krku vysychá. Mám čistou a zdravou vodu. Šest souš pohár."
Angelika mlčky odcházela. Byla do hloubi duše uražená Desgrezovým neodpustitelným chováním. Cítila zklamání a smutek. Sobectví mužů přesahuje všechno, co si člověk dokáže představit. Jistě, Desgrez se chce uchránit před milostným trápením tím, že ji odsoudí k naprostému zapomnění, ale copak by se nemohl ještě jednou, naposledy, trochu překonat, když se octla v takových nesnázích a neví, na koho se obrátit, jak se rozhodnout? Jedině on jí může pomoci. Znal ji ještě z doby procesu s Peyrakem a byl do toho případu přímo zapleten. Je policista, a při svém zvláštním způsobu uvažování jistě dokáže rozeznat skutečnost od chimér, uvést několik hypotéz, určit, odkud začít další pátrání, a možná že i on osobně o té neuvěřitelné historii něco ví. Zná tolik tajných a obskurních záležitostí. Má je pečlivě srovnané v zákrutech své paměti nebo odložené ve formě dokumentů a hlášení v trezorech a zásuvkách. A aniž si to přiznávala potřebovala Desgreze, aby se zbavila tíhy strašného tajemství. Aby se necítila tak sama se svými nesmyslnými nadějemi, chvějivou radostí, kterou může závan ledového vichru pochyb sfouknout jako mihotavý plamínek. Potřebuje si s ním promluvit o minulosti, o budoucnosti, o neznámé propasti, na jejímž dně na ni možná čeká trocha štěstí. "Víš dobře, že je něco, co na tebe čeká tam, v opravdovém životě... Nesmíš se toho zříct."
Tohle jí kdysi řekl právě Desgrez. A teď ji tak krutě odmrštil. Cítila se nešťastná a bezmocná. Šla rychle, protože si od Janiny vypůjčila kratší sukně a letní pláštěnku, aby lépe splynula s davem a nikdo si jí nevšímal, až buďe před palácem čekat na Desgreze. Stála tam tři hodiny! A výsledek? Stmívalo se a chodců ubývalo. Když přecházela PontNeuf, ohlédla se.

S nepříjemným pocitem sebou trhla. Sledovali ji dva muži, kterých si všimla už před několika dny u svého paláce. Že by souhra náhod? Jenže nechápala, proč by se jinak ten tulák se zarudlou tváří, který věčně chytal lelky v okolí paláce Beautreillis, zrovna v tuhle pozdní hodinu procházel po PontNeuf a na předměstí SaintGermain.
Asi nějaký můj obdivovatel. Ale je otravný. Jestli se tu bude ještě pár dní ochomýtat, požádám Malbranta Ranaře, aby ho jemně upozornil, že měl jít hledat štěstí jinam...
Poblíž Justičního paláce si najala volná nosítka. Nechala zastavit na nábřeží Celestýnů, odkud to měla pouhých pár kroků k tajným dvířkům do oranžérie. Vešla, prošla sklenikem, odkud se linula ostrá vůně ještě nezralého ovoce, visícího na větvích jemných stromků ve stříbrných květnících. Minula středověkou studnu s kamennou zídkou a rychle vyběhla po schodech.

V jejím pokoji na ebenovém perletí vykládaném sekretáři svítila lampička. Angelika unaveně vzdychla a usedla. Shodila z nohou boty. Bosá chodidla ji pálila. Odvykla si chodit po hrbolatém dláždění uliček a v tomhle vedru jí tvrdá kůže služčiných střevíců odřela nohy.
Už nejsem tak odolná jako kdysi. A to budu teď muset cestovat za hodně tvrdých podmínek...
Myšlenka na odjezd ji neustále pronásledovala. Viděla se na cestách bosá, ubohá poutnice lásky hledající své ztracené štěstí. Odjet... Jenže kam?
Začetla se pozorněji do listin, které jí předal král, do těch několika dokumentů, zašlých časem, označených pečetí a podpisy. Byla to jediná hmatatelná skutečnost z celého neuvěřitelného sdělení. Když se jí opět zmocnil pocit, že sní, začala je číst znovu. Z listin pochopila, že pana Arnauda de Calistěre, důstojníka královských mušketýrů, pověřil sám panovník jistým posláním. Calistěre stvrdil přísahou, že věc zachová v naprosté tajnosti. Vybral si k ruce šest druhů, všechno královské mušketýry známé oddaností králi a mlčenlivostí. Nebylo třeba jim jako ve starověku trhat jazyk, aby byli diskrétní. Další listina, psaná pečlivou rukou pana de Calistěre, vypočítávala výlohy spojené s výše zmíněným posláním:

20 liber za nájem hostince U modrého hroznu v den popravy
30 liber za mlčení majiteli hostince mistru Gilbertovi
10 liber za nákup mrtvoly v márnici; měla být spálena místo odsouzence
20 liber za mlčení dvěma mladíkům, kteří tělo dodali 30 liber katovi za jeho mlčení 10 liber majiteli nákladní lodi se senem, kterou najali na převoz vězně z přístavu SaintLandry až k hranicím Paříže
10 liber za mlčení převozníkům 5 liber za psy, najaté k pronásledování vězně po jeho útěku
(tady se Angelice divoce rozbušilo srdce) 10 liber za mlčení sedlákům, kteří zapůjčili psy a pomáhali prohledávat řeku
celkem: 145 liber

Angelika odstrčila výpočty pečlivého Arnauda de Calistěre a zahloubala se do podrobného svědomitého hlášení:
"... kolem půlnoci se loďka, která nás s vězněm převážela, zastavila u Nanterre a přirazila ke břehu. Všichni jsme si na chvíli odpočinuli. Nechal jsem u vězně stráž. Vězeň od okamžiku, kdy jsme ho převzali z rukou kata, nejevil známky života. Museli jsme ho nést dlouhým podzemím, vedoucím ze sklepa Modrého hroznu až k přístavu. Celou dobu, co ležel na dně loďky, téměř neznatelně dýchal..."
Viděla před sebou to dlouhé zmučené tělo, zahalené do bílého roucha odsouzenců jako do rubáše.
"Než jsme se uložili na chvíli ke spánku, zeptal jsem se ho, zda něco nepotřebuje. Nezdálo se, že by mě slyšel."
Ve skutečnosti zřejmě pan deCalistěre, zatímco se halil do pláště, aby se "na chvíli uložil ke spánku", čekal, že nazítří najde vězně spíš mrtvého než živého. Jenže ho nenašel vůbec.
Angelika se rozesmála. Joffrey de Peyrac poražený, umírající, ztýraný ten obraz jí vždycky připadal falešný, nehodil se k němu. Nedokázala ho "vidět" takhle. Spíš ho měla před očima takového, jakým určitě zůstal až do konce: čilý duch ve vyčerpaném těle, celá jeho bytost se s největším úsilím bránila smrti, rozhodnutá sehrát partii bez chvilky slabosti až do

' ' U

IBPP'

posledního okamžiku. Zázrak vůle. Jak ho znala, byl toho dokonale schopen, ba dokonce ještě víc. Ráno našli v seně jen otisk jeho těla. Hlídka musela poníženě přiznat, že nepokládala za nutné mít se příliš na pozoru, a připusťme, že byla tak unavená, že se také oddala bohyni spánku.
"Zmizení vězně však zůstává přesto nevysvětlitelné. Jak mohl ten muž, jemuž nezbývaly síly ani otevřít oči, vyklouznout z loďky a neupoutat naši pozornost? A kam se poděl potom? I kdyby se dokázal dostat v tomto stavu, napůl mrtvý, až na břeh, nemohl dojít daleko, aniž by ho poznali."
Okamžitě ho začali pronásledovat, vzbouřili sedláky a požádali je, aby jim půjčili psy. Pustili je po břehu. Nakonec usoudili, že poté, co se vězni s nadlidskou námahou podařilo vyklouznout z lodi, strhl ho proud. A protože byl příliš slabý, aby dokázal plavat, utonul.
Přesto když si jakýsi sedlák přišel později stěžovat, že mu tu noc ukradli loďku uvázanou opodál, velitel mušketýrů nechtěl novou stopu pominout. Loďku nalezli poblíž Porcheville. Prohledali okolí. Vyslechli místní obyvatele, vyptávali se jich, zďa neviděli hubeného kulhajícího tuláka. Několik kladných odpovědí přivedlo mušketýry až k malému klášteru skrytému v topolovém háji, kde opat vypověděl, že před třemi dny poskytl nocleh jednomu malomocnému tulákovi, jaký se v kraji čas od času objeví: ubožák plný ran. Tvář bezpochyby příliš odpornou skrýval pod špinavým haďrem. Byl ten muž vysoký? Kulhal? Ano... snad. Mniši si na něho moc nepamatovali. Vyjadřoval se nějak vybraněji, než mívají tuláci ve zvyku? Ne. Ten muž byl němý. Čas od času vyrážel děsivé výkřiky, to malomocní dělávají. Opat mu oznámil, že je povinen ho odvést do nejbližšího útulku. Muž se nebránil. Usedl s bratrem ranhojičem do vozu, ale dokázal mu cestou utéci. Když projížděli lesem, beze stopy zmizel. Podobný muž se objevil poblíž SaintDenis na pařížském předměstí. Byl to týž malomocný, nebo nějaký jiný? Arnaud de Calistěre, jenž měl od krále výjimečné pravomoci, vzbouřil celou pařížskou policii. Celé tři týdny po zmizení vězně, kterého měl onen důstojník na starosti, neprojel pařížskými branami jediný povoz bez velice pečlivé prohlíd

ky, neprošel jediný chodec nebo jezdec, aniž mu změřili nohy či prozkoumali každý rys tváře.
Spis, kterým Angelika listovala, byl plný hlášení pečlivého brka toho či onoho pouličního policajta, jenž hlásil, že "toho a toho dne prohlížel starce s kratší nohou, jenže ten byl malé postavy, nebyl krásný, ale ani ošklivý... nebo jakéhosi maskovaného šlechtice, ten však měl masku jen proto, že jel navštívit nějakou dámu, a nohy měl stejně dlouhé".
Malomocného tuláka nikdo nechytil. A přesto ho v Paříži zahlédli. Lidé z něho měli strach. Připomínal ďábla. Obličej měl zřejmě obzvlášť oďporný, kďyž na něm poraď nosil nějakou roušku nebo masku. Policajt, který na něho jednou v noci narazil, neměl odvahu masku strhnout. Chlap zmizel dřív, než stačil policajt přivolat pomoc.
Nakonec řeči o malomocném tulákovi utichly, navíc když přibližně v té ďobě našli v Gassicourtu v rákosí poblíž Montes tělo utopence, ležící ve voďě asi měsíc. Mrtvola byla ve stavu pokročilého rozkladu. Jisté bylo pouze to, že šlo o poměrně vysokého muže.
Kapitán ďe Calistěre si s úlevou oďďechl a prohlásil v listě králi, že tento závěr on sám vždycky pokládal za jedině možný. Uprchlík pohrdl královou šlechetností, ďíky níž byl v posleďní chvíli vyrván plamenům. Bůh ho potrestal a vyďal ho leďové voďě v řece. Všechno je, jak má být.
"Ne, ne," protestovala Angelika.
S hrůzou oďmítala ten smutný epilog. Upnula se na několik řáďek. Souďce z Gassicourtu, autor zápisu o ohleďání těla, nakonec dodal: "Na ramenou měl zbytky černého pláště."

Vězeň utekl z loďky jen v bílé košili. Jenže Arnauď ďe Calistěre podtrhoval: "Popis utopence přesně odpovídá vzhledu vězně..."
"A co bílá košile?" poznamenala Angelika nahlas.
Bránila své hasnoucí naděje proti stínům pochybností. Zmocňoval její strach. Možná že mušketýři oblékli oďsouzence ďo černého pláště v poďzemí, kďyž ho nesli na loď, která ho měla oďvézt z Paříže?
Kďybych tak mohla vyhleďat toho Arnauďa ďe Calistěre nebo někoho z jeho ďružiny a vyptat se jich, říkala si.

1121

Pátrala v paměti. U dvora nikdy neslyšela ani zmínku o někom tohoto jména. Zjistit, co se stalo s bývalým královským mušketýrem, by ale neměl být velký problém. Od těchto událostí uběhlo stěží deset let. Deset let! Připadalo jí to jako chvíle, zároveň však měla dojem, že od té doby prožila několik životů. Postupně upadla do nejhlubší bídy a octla se na vrcholu bohatství. Znovu se vdala. Kralovala v panovníkově srdci. To všechno se teď rozplynulo jako sen.
Na podložce sekretáře se válel mezi tlustými fascikly otevřený dopis paní de Sévigné:
"Už je to málem čtrnáct dní, drahoušku, co nejste vidět ve Versailles. Klademe si otázky. Nevíme, co si myslet. Král je zasmušilý... Co se děje?"
Pokrčila rameny.
Jistě, opustila Versailles. Nikdy se tam nevrátí. Bylo to nevyhnutelné. Loutky budou tancovat bez ní. Zapomene na ně. Všechno se soustředilo na tu vzdálenou vidinu, těžký nákladní člun u zledovatělého břehu za jedné zimní noci.
Tam pro ni začne nový život. Zapomene na své tělo, které patřilo jiným, na svou novou tvář, tak dokonalou, že se před ní chvěl sám král, zapomene na jizvy, jež jí vryl do duše krutý osud. Vynořovala se jakoby zázračně očištěná, s touž plachou naivitou svých někdejších dvaceti let, úplně nová žena, úchvatně něžná a obracející se k němu...
"Chce s vámi mluvit nějaký muž."
Na temném pozadí goblénu se před ní podivně rýsovala bělovlasá hlava Malbranta Ranaře.
"Chce s vámi mluvit nějaký muž," opakoval Ranař nahlas.
Vyskočila a lehce se zapotácela. Měla pocit, že na okamžik vsedě na taburetu usnula; rukama si objímala kolena. Podkoní ji tím, že otevřel dvířka skrytá v čalounění, probudil. Přejela si rukou po čele.
"Cože? Kdo? Ano... Muž? Jaký muž? Kolik je hodin?"
"Tři ráno."
"A vy tvrdíte, že mě hledá nějaký muž?"
"Ano, madame."
"To ho v tuhle dobu vrátný pustil dovnitř?"
"Tedy, vrátný v tom nejede. Ten muž nepřišel dveřmi, ale

mým oknem. Občas nechávám otevřenou vyhlídku, a prořože ten muž přišel po střeše..."
"Vy si ze mě děláte legraci, Malbrante! Jestli je to zloděj, doufám, že jste ho zneškodnil."
"No, jak bych to... Nejdřív ten pán zneškodnil mě. Pak mi oznámil, že ho očekáváte, a já se nechal přesvědčit. Je to určitě nějaký váš přítel, madame. Ví o vás takové podrobnosti, že..."
Angelika vytáhla obočí. Zase nějaký šílenec. Pomyslela na muže, který ji snad už týden sledoval.

"Jak vypadá? Malý, tlustý, ruměnný?"
"To bych netvrdil. Spíš docela hezký mladík. Těžko ho však přesně popsat. Má masku, klobouk až na očích. Ale pokud vás zajímá můj názor, madame, je to někdo z lepších kruhů."
"A chodí na návštěvu v noci po střeše? No dobře. Jděte pro něj, Malbrante, ale buďte ve střehu."
Prese všechno byla zvědavá, kdo to může být. Už na prahu ho bezpečně poznala.

"To jste vy!"
"Ano, já," odpověděl Desgrezův hlas.
Angelika dala podkonímu znamení.
"Můžete nás nechat o samotě."
Desgrez smekl klobouk, sundal masku a kabát.
"Uf," vydechl si.
Přistoupil k ní, vzal ji za ruku, kterou mu podávala, a lehce jí políbil konečky prstů.
"Berte to jako omluvu, že jsem byl dnes tak surový. Doufám, že vás to moc nebolelo?"
"Málem jste mi tou holí přerazil prsty, vy hrubiáne. Přiznávám, že vaše chování nechápu, pane Desgrezi."
"Vaše není o moc pochopitelnější ani příjemnější," namítl ustaraně úředník.
Přitáhl si židli a rozkročmo na ni useďl. Neměl ani svou

noblesní paruku, ani bezvadný oblek. V obnošeném plášti, který si dodnes bral na své tajné výpravy, s rozcuchanými vlasy znovu připomínal onoho policistu z podsvětí. Uvědomila si, že i ona tu sedí v Janiných šatech a s bosýma skříženýma nohama.
"To jste mě opravdu musel přijít navštívit takhle v noci?" zeptala se.
"Jo, musel."
"Uvědomil jste si svou neodpustitelnou surovost a nedokázal jste počkat až do rána, abyste se omluvil?"
"Ne, zcela tak to není. Nečekal jsem až do rána proto, že jste mi tak naléhavě opakovala, že mě musíte okamžitě vidět."
Mávl odevzdaně rukou.
"Když už nechcete pochopit, že vás mám dost, že už nechci ani slyšet o té vaší zatracené osůbce... nezbývalo mi, než se dostavit."
"Je to strašně důležité, Desgrezi."
"Samozřejmě že je to důležité. Známe to. Nehrozí nebezpečí, že byste obtěžovala policii pro nějakou maličkost. S vámi jde vždycky do tuhého: buď se vás právě chystají zavraždit, nebo jste na pokraji sebevraždy, nebo jste se rozhodla, že nakydáte hnůj na královskou rodinu, že otřesete základy trůnu, že se pohádáte s papežem, co já vím?"
"Ale Desgrezi, já nikdy nepřeháněla!"
"Právě to vám vyčítám. Nemohla byste občas hrát trochu komedii jako všechny ty hodné ženičky, co si váží samy sebe? Drama, prosím! Jen ne ale skutečné drama! Jenže pokud jde o vás, člověk musí okamžitě utíkat a prosit nebesa, aby nepřišel příliš pozdě. Takže jsem tu... a vypadá to, že včas."
"Desgrezi, je to možné? Vy mi opravdu chcete ještě jednou pomoci?"
"Uvidíme," zabručel. "Nejdřív mluvte."
"Pročpak jste sem lezl oknem?"

"No prosím vás," odsekl, "vám to skutečné nedošlo? Vy jste si ještě nevšimla, že vás už dva týdny sleduje policie?"
"Sleduje policie? Mě?"
"Ano. Vězte, že o každém pohybu paní du PlessisBellière musí být vyhotoveno velice podrobné hlášení. Není v Paříži

koutek, kam by vás nesledovali dva či tři andělé strážní. Neexistuje dopis psaný vaší rukou, který by nebyl prozkoumán a pečlivě přečten dřív, než je předán adresátovi. U každé z pařížských bran máme celou setninu hlídek jen kvůli vám. Ať vyrazíte jakýmkoliv směrem, neujedete ani sto metrů a chytí vás. Jistý vysoko postavený státní úředník osobně odpovídá za vaši přítomnost v hlavním městě." "A to kdo?"
"Sám zástupce policejního velitele pana de La Reynie, nějaký Desgrez. Už jste to jméno slyšela, ne?" Angelika úplně zkoprněla.
"Chcete říct, že vás pověřili, abyste mě sledoval a zabránil mi opustit město?"
"Přesně tak. Takže vám snad došlo, že za těchto podmínek nebylo zrovna vhodné, abych s vámi mluvil veřejně. Přece vás neodvezu ve vlastním kočáře před nosem těch, které jsem na vás nasadil?"
"Kdo vás pověřil tak ostudným úkolem?" "Král."
"Král? A proč?"
"Jeho Veličenstvo se mi nesvěřuje, ale vy snad na to máte nějaký vlastní názor, ne? Vím jen jediné: Král nechce, abyste opustila Paříž, a já jsem se tedy podle toho zařídil. Takže co pro vás mohu udělat? Co žádáte od svého služebníka?"
Angelika nervózně svírala ruce v klíně. Takže král jí nedůvěřuje! Nedovolí, aby ho neuposlechla. Bude ji u sebe držet násilím... Dokud... dokud nedostane rozum. Jenže to nebude nikdy.
Desgrez ji pozoroval a říkal si, že v těch obyčejných šatech a bosá, se zimomřivě skříženýma nohama, neklidně těkajícíma zapadlýma očima hledajícíma východisko připomíná ptáka v kleci, který je zmítán vášnivou touhou uletět. Dokonce zlatá klec se vzácným nábytkem a přepychovým zařízením jako by se najednou pro tuhle utýranou ženu nehodila. Vypadala v tomhle prostředí, které sama se vkusem a citem vytvořila, náhle nepatřičně, cize. Seděla tu znovu pasačka s bosýma nohama, obklopená samotou a tak vzdálená, až se Desgrezovi sevřelo srdce. Cosi ho napadlo, ale zahnal tu myšlenku pohybem hlavy.

l ni

Nebyla stvořena pro nás. Je to omyl.
"Tak co je? Čeho si žádáte od svého služebníka?" opakoval nahlas.
Angeličin pohled zazářil něžným světlem.
"Opravdu mi chcete pomoci?"
"Ano. Ovšem s podmínkou, že nebudete zneužívat svých sladkých očí a budete si udržovat odstup. Zůstaňte, kde jste," usadil ji, když se k němu chtěla vrhnout. "Buďte rozumná. Tady už nejde o legraci. Tak z toho ještě nedělejte muka, vy nesnesitelná ďáblice."
Desgrez vytáhl z kapsy vesty dýmku, vzal tabatěrku a začal fajfku svědomitě nacpávat.
"No tak, děvenko, vyklopte to."
Měla ráda, když se začal tvářit jako neutrální zpovědník. Všechno jí najednou připadalo snadné.
"Můj manžel žije," vyjekla.
Nevyvedlo ho to z míry.

"Který? Pokud vím, měla jste dva, a jestli mě neklame paměť, oba jsou spolehlivě mrtví. Jednoho upekli, druhý přišel o hlavu ve válce. Ze by vstoupil na kolbiště nějaký třetí?"
Angelika potřásla hlavou.
"Netvařte se, že nevíte, o co jde, Desgrezi. Můj manžel žije, neupálili ho na náměstí Gréve podle rozsudku. Král mu v poslední chvíli udělil milost a připravil jeho útěk. Sám mi to přiznal. Můj manžel, hrabě de Peyrac, byl zachráněn z hranice, ale pořád byl pokládán za nebezpečného pro království a měl být tajně odvezen do vězení mimo Paříž. Jenže uprchl. Tumáte, tady jsou papíry, které tu neuvěřitelnou zprávu potvrzují."
Policista jemně přimáčkl tabák v dýmce. Několikrát potáhl, pomalu složil své nářadíčko a až poté lhostejně odsunul spis, jejž mu podávala.
"Zbytečné. Znám to."
"Znáte to?" užasla Angelika. "Vy už jste měl ty listiny v ruce?"
"Ano."
"Kdypak?"
"Už je to pár let. Ano... Popadla mě zvědavost. Právě jsem si koupil hodnost policejního důstojníka. Podařilo se mi do

sáhnout toho, že se na mě zapomnělo. Nikdo si už nepamatoval na naivního advokátka, který se hloupě pustil do obhajoby předem odsouzeného čaroděje. Ten případ už byl pohřben, ale občas ho někdo přede mnou oprášil... Říkaly se podivné věci. Hledal jsem. Pátral. Když je člověk policajt, má přístup téměř kamkoliv. Tak jsem nakonec objevil i tohle. Přečetl jsem si to."
"Nikdy jste se mi o tom nezmínil," vydechla.
"Ne!"
Pozoroval ji přimhouřenýma očima skrze proužek namodralého dýmu a ona ho začínala nenávidět, přestávala snášet ten pohled mazaného kocoura, věčně přemílajícího svá tajemství. Vůbec není pravda, že ji má rád. Nemá žádnou slabost. Vždycky bude silnější než ona.
"Vzpomínáte, drahoušku," pokračoval konečně, "na ten večer, kdy jste se se mnou loučila ve své kavárně? Právě jste mi sdělila, že si berete markýze du PlessisBellière. A z jakési zvláštní potřeby spojovat dvě naprosto odlišné věci, jejíž tajemství znají jen ženy, jste mi řekla: ‚Není to divné, Desgrezi, že v sobě nedokážu zničit naději, že ho jednoho dne znovu uvidím? Někdo říká, že... na náměstí Gréve upálili někoho jiného...'"
"A právě tehdy jste mi to měl říct," vykřikla.
"K čemu?" odsekl tvrdě. "Vzpomeňte si. Právě jste se chystala sklízet plody nadlidského úsilí. Ničeho jste nelitovala, ani práce, ani odvahy, ani nejodpornějšího vydírání, dokonce ani své cti. Hodila jste všechno na váhy svých ambicí. Právě jste hodlala triumfovat. A kdybych promluvil, všechno byste zničila... kvůli přeludu."
Skoro ho neposlouchala.
"Měl jste mi to říct," opakovala. "Uvědomte si, jaký strašný hřích jsem vaší vinou spáchala, když jsem se vdala za jiného muže, přestože můj manžel ještě žil."
Desgrez pokrčil rameny.
"Žil? Bylo daleko pravděpodobnější, že se utopil u Gassicourtu. Upálený nebo utopený, měnilo to snad něco?"
"Ne, ne, to není možné," vykřikla a vzrušeně vyskočila.
"Co byste byla udělala, kdybych promluvil?" naléhal De

sgrez tvrdě. "Všechno byste zničila, jako to děláte právě teď. Hodila byste do větru všechny trumfy, všechny naděje, osud svůj i svých dětí. Vydala byste se jako šílená hledat stín, přelud, jako se to chystáte udělat v tuhle chvíli. Přiznejte se přece," vykřikl vztekle, "že vám straší v hlavě právě něco takového: odjet... odjet hledat manžela, který zmizel před deseti či jedenácti lety."
Vstal a postavil se před ni. "Kam? Jak? A roč?" Při posledním slově sebou trhla. "Proč?"
Policista na ni upíral ten zvláštní pohled, který jí pronikal až na dno duše.
"Byl to pán Toulouse," řekl. "Toulouský pán už neexistuje. Vládl v paláci... Palác už také není. Byl to nejbohatší šlechtic v království. Bohatství mu zabavili... Byl to vědec, známý po celém světě... Teď ho nikdo nezná, a kde taky pěstovat vědu? Co zbylo z toho, co jste na něm milovala?"
"Desgrezi, vy nikdy nemůžete pochopit, jakou lásku může vzbuzovat muž jako on..."
"Aleale, myslím, že to chápu. Dokázal se obklopit atmosférou, jíž ženské srdce jen stěží odolává... Jenže to všechno už pominulo."
"Nepřesvědčujte mě, že jste natolik nezkušený, že nevíte, jak dokážou ženy milovat."
"Trochu vím, jak milujete vy."
Položil jí ruce na ramena a obrátil ji tak, aby se viděla ve velkém oválném zrcadle, zasazeném do pozlaceného dřeva.
"Nesete v sobě těch deset let života, ve své pleti, v očích, v duši, v těle. A jakého života! Všechny ty milence, jimž jste se oddala..."
Vytrhla se mu, tváře jí hořely. Drze na něj pohlédla. "Ano, já vím. Jenže to nemá co dělat s láskou, kterou k němu cítím... a vždycky budu cítit. Mezi námi, drahý pane Desgrezi, co byste si myslel o ženě, jíž příroda obdařila několika přednostmi, a která by jich ani trochu nevyužila, když zůstala sama, opuštěná všemi, v nejhlubší bídě, aby se z ní dostala? Řekl byste, že je pitomá, a měl byste pravdu. Možná vám připadám

cynická, ale ani dnes, kdyby to bylo třeba, bych nezaváhala a využila bych moci, kterou mám nad muži, abych dosáhla svého cíle. Co pro mě znamenali všichni ti, kteří přišli po něm? Nic!"
Zlostně ho pozorovala.
"Nic, slyšíte? A dnes k nim dokonce cítím něco jako nenávist! K nim všemi"
Desgrez si zamyšleně prohlížel nehty.
"Nejsem o vašem cynismu tak docela přesvědčený," vzdychl zhluboka. "Vzpomínám si na jednoho otrhaného básníka... A pokud jde o krásného markýze Filipa du Plessis, necítila jste k němu cosi... něžného, hlubokého?"
Energicky potřásla těžkými loknami.
"Ach, Desgrezi, to vy nemůžete pochopit. Musela jsem přece mít nějakou iluzi, pokusit se žít... Zena tolik potřebuje milovat a být milována... Ale vzpomínka na něho ve mně neustále žila jako palčivý smutek."
Natáhla před sebe ruku.
"V toulouské katedrále mi na prst navlékl zlatý prsten... Je to možná jediné pouto, které mezi námi zůstalo, ale nemá snad svou sílu?... Jsem jeho žena a on je můj muž. Pořád mu patřím a on patří mně. A proto ho půjdu hledat... Země je velká, pokud však někde na ní žije, najdu ho, i kdybych měla prožít celý zbytek života na cestě. Třeba až do sta let."
Vzlykla, protože si představovala samu sebe zestárlou, bez naděje, putující po vyprahlé cestě.
Desgrez k ní přistoupil a vzal ji do náručí.

"Nonono," hýčkal ji, "byl jsem k vám velice krutý, miláčku můj, ale dá se říci, že jste nebyla lepší."
Sevřel ji, až vykřikla, pak ji pustil a s nepřítomným pohledem znovu zabafal z dýmky.
"Dobrá," prohlásil po chvíli, "když jste se rozhodla, že začnete dělat hlouposti, zničíte si existenci, promarníte majetek, a dokonce možná i život a nikdo vás nezastaví, co tedy hodláte podniknout?"
"Já nevím," zašeptala Angelika. Zamyslela se.
"Napadlo mě," řekla, "že bych se mohla pokusit vyhledat

toho Calistěra, bývalého velitele mušketýrů. On jediný, jestli mu ještě slouží paměť, by nám mohl pomoci rozptýlit pochybnosti ohledně toho utopence v Gassicourtu."
"Stalo se," utrousil Desgrez lakonicky, "vyhledal jsem ho, pořádně jsem ho zpracoval a našel i potřebné argumenty, abych mu osvěžil paměť. Nakonec přiznal, že se mu ten případ s utopencem v Gassicourtu velice hodil. Konečně mohl uzavřít záležitost, kterou nebyl s to dovést do konce. Ten utonulý se však uprchlému vězni podobal jen velice povrchně."
"Ach ano," Angelika se až zadýchávala nadějí. "Takže je lépe sledovat tu stopu malomocného tuláka, ne?"
"Kdo ví?"
"Musíme odjet do Pontoise a vyslechnout mnichy z kláštera, kde ho viděli."
"Stalo se."
"Jak to?"
"No, jak bych to... Jednou mě jakýsi případ donutil trochu se poohlédnout po tomhle kraji, a tak jsem využil příležitosti a zazvonil jsem u brány toho kláštera."
"Ach, Desgrezi, vy jste báječný člověk."
"Jen klidně seďte," prohlásil nabručeně. "Neodnesl jsem si z té návštěvy nějaká ohromující odhalení. Opat mi nebyl s ío sdělit o moc víc, než řekl mušketýrům, kteří ho vyslýchali. Ale jakýsi laický bratr, jenž dělá v řádu ošetřovatele našel jsem ho mezi léčivými bylinkami , si vzpomněl na jednu maličkost. Protože mu bylo toho ubohého vagabunda líto, chtěl mu natřít rány hojivou mastí, a tak zašel do stodoly, kde tulák spal spánkem připomínajícím spíš smrt. Nebyl to žádný malomocný, prozradil mi ten laický bratr. Zvedl mu roušku z obličeje. Neměl na něm otevřené rány, jen hluboké jizvy."
"Takže to byl on, viďte, byl to on! Jenže co hledal v Pontoise? Že by se chtěl vrátit do Paříže? To je ale šílenství!"
"Je to druh šílenství, kterého je muž jako on schopen se dopustit pro ženu, jako jste vy." (
"U městských bran však jeho stopa mizí."
Angelika horečně listovala v papírech.
"A přesto ho údajně v Paříži viděli."
"To mi připadá nemožné. Nemohl se dostat dovnitř. Uvě

domte si, že ještě tři týdny po jeho útěku platil nejpřísnější rozkaz střežit všechny vchody i východy. Pak objevili toho utonulého v Gassicourtu a prohlášením Arnauda de Calistěre veškeré obavy skončily. Případ byl uzavřen. Abych měl čisté svědomí, trošičku jsem se ještě poohlédl v archívech. Nebylo hlášeno nic, co by mohlo případ připomínat."
Rozhostilo se tíživé ticho.
"Víc nevíte, Desgrezi?"

Policista několikrát prošel místností, než odpověděl:
"Ne."
Upíral pohled do prázdna a kousal troubel dýmky. "Kromě toho, že...,"zamumlal mezi zuby.
"Co je? Mluvte!"
"No tedy... jak bych to... asi před třemi lety, možná je to o něco déle, jsem dostal návštěvu. Byl to kněz, hoch s očima jako roztavené olovo ve voskově žlutém obličeji, jeden z těch, kteří sotva dýchají, ale přesto si berou do hlavy, že spasí celý svět. Nejdřív se informoval, zda jsem skutečně týž Desgrez, jenž byl v roce 1661 jmenován advokátem v procesu s hrabětem de Peyrac. Marně mě prý sháněl mezi kolegy v Justičním paláci a dalo mu moc práce mě odhalit pod těmi hadry prostého poldy. Poté, co se bezpečně přesvědčil o tom, že jsem bývalý advokát Desgrez, představil se. Byl to otec Antoine z řádu založeného panem Vincentem. Kdysi byl zpovědníkem ve vězení a z toho titulu také doprovázel hraběte de Peyrac na hranici."
Angelice se před očima náhle mihla postava malého kněze, sedícího před krbem v katovně jako poděšený cvrček.
"Po mnoha oklikách se mě zeptal, zda vím, co se stalo se ženou hraběte de Peyrac. Odpověděl jsem, že vím, ale že bych teď naopak já rád věděl, kdo se zajímá o ženu, jejíž jméno muselo být zapomenuto. Vylekal se. Jen on sám, prohlásil. Mnohokrát myslel na tu opuštěnou nešťastnici, velice se za ni modlil a přál si, aby měla konečně klid. Nevím proč, ale v jeho proslovu se mi něco nezdálo. V mém povolání člověk rozpozná každý odstín falše. Přesto jsem mu řekl, co jsem věděl."

I23

"Co jste mu řekl, Desgrezi?"
"Pravdu. Že jste dokázala ze starostí velice dobře vybřednout, že jste si vzala markýze du PlessisBellière a jste nejobdivovanější dámou u francouzského dvora. Bylo podivné, že ho ty novinky vůbec nepotěšily, ba naopak spíš vyděsily. Možná se obával, že vaší duši hrozí zatracení, protože jsem mu naznačil, že jste na nejlepší cestě nahradit paní de Montespan."
Angelika zoufale vykřikla:
"Ach, proč jste prozrazoval tohle? Vy jste mizera!"
"Copak to nebyla čistá pravda? Váš druhý manžel tehdy žil a vaše hvězda stoupala tak jasně, že jste zaplňovala první stránky mondénní kroniky. Co se stalo s jejími syny, zeptal se ještě. Sdělil jsem mu, že jsou živí a zdraví, že také žijí u dvora, ve službách následníka trůnu. Nakonec, na odchodu, jsem zčistajasna poznamenal: ,Zdá se, že se na tu hranici skutečně obdivuhodně pamatujete. Takové eskamotérské kousky se tak často nevidí, že?' Nadskočil. ,Co tím míníte?'
,Že se odsouzenec v poslední chvíli vypaří a vy udělíte poslední pomazání anonymní mrtvole. Musel jste být zřejmě dost v rozpacích, když jste zpozoroval záměnu?' Přiznal, že si jí nevšiml hned. Vtom jsem k němu přistoupil a zeptal jsem se: ,Kdy jste si toho všiml, pane abbé?'
Byl bílý jako jeho kolárek. ,Nechápu, na co narážíte,' prohlásil, aby se trochu vzpamatoval. ,Ale ano, chápete. Víte stejně tak dobře jako já, že hrabě de Peyrac nezemřel na hranici. Není mnoho těch, kdo jsou informováni. Za vaše mlčení nikdo nezaplatil. Vy jste nepatřil ke spiknutí. Ale víte. Kdo vám to řekl?'
Stále se tvářil jako neviňátko. Odešel."

"A vy jste ho nechal jít? Ale to jste neměl, Desgrezi. Měl jste ho donutit, aby promluvil, pohrozit mu, posadit ho na dřevěného koně, přimět ho, aby řekl, kdo ho informoval, kdo ho poslal. Kdo? Kdo?"
"Co by to bylo změnilo?" namítl Desgrez. "Byla jste přece paní du PlessisBellière, ne?"
Angelika skryla obličej do dlaní. Desgrez by jí tu příhodu nevyprávěl, kdyby ji pokládal za bezvýznamnou. Desgrez přemýšlí jako ona. Za podivnou návštěvou vězeňského zpověď

nika cítil Angeličina prvního manžela. Odkud vyslal svého špeha? Jak se s ním seznámil?
"Musíme vypátrat toho kněze," rozhodla se. "Je to poměrně jednoduché. Vzpomínám si, že patřil k řádu..."
Desgrez se usmál.
"Byla byste vynikající policajt. Ale i teď vám ušetřím námahu. Ten kněz se jmenuje otec Antonie. Už není v Paříži.
Před několika lety se stal zpovědníkem galejníků v Marseille."
Angelika se rozzářila. Konečně ví, kam odjet. Začne v Marseille, navštíví toho otce Antoina.
Najde ho snadno. Kněz jí nakonec určitě sdělí jméno té tajemné osoby, která ho poslala za Desgrezem, aby se informoval o osudu paní de Peyrac. Možná bude i vědět, kde ten neznámý je teď... Přemýšlela, oči jí zářily a kousala si horní ret.
Desgrez ji ironicky sledoval.
"Ovšem pouze v případě, že vyklouznete z Paříže," poznamenal, jako by odpovídal na myšlenky, které jí běžely hlavou a jasně se zračily na jejím rozzářeném obličeji.
"Vy mi v tom přece nebudete bránit, Desgrezi!"
"Drahé dítě, jsem pověřen tím, abych vám v tom zabránil. Copak nevíte, že když přijímám pověření, jsem jako pes držící v zubech kabát zločince? Jsem ochoten vám poskytnout všechny informace, jež vás mohou zajímat, ale pokud budete chtít vzít nohy na ramena, pak se mnou nepočítejte."
Angelika se k němu živě obrátila. Z očí jí sálala vášnivá prosba.
"Desgrezi! Příteli Desgrezi!"
Ale mladý úředník nehnul ani brvou.
"Jsem králi za vás zodpovědný. A věřte, že takový závazek neberu na lehkou váhu."
"To si říkáte můj přítel?"
"Dokud to neodporuje rozkazům Jeho Veličenstva."
Angeliku zaplavilo zklamání jako žhavá láva. Nenáviděla Desgreze, jako ho nenáviděla vždycky. Věděla, že je houževnatý a důsledný a že před ni postaví nepřekonatelnou zeď. Jako slídič dokáže vždycky chytit svou kořist. Jako žalářník ji dokáže ohlídat. Nikdo mu neunikne.

1241
1251

"Jak jste mohl přijmout to ohavné poslání, když jste věděl, že jde o mě? Nikdy vám to neodpustím."
"Přiznávám, že jsem byl dost rád, že vám mohu zabránit udělat nějakou pitomost."
"Přestaňte se mi už konečně plést do života," křičela bez sebe vzteky. "Hluboce vámi a lidmi jako vy pohrdám. Obrací se mi z vás žaludek, z vás všech. Jste plní zloby, falešní, pomlouvační, hnusní lokajové, plazící se před pánem, který vám občas hodí kost."

Desgrez se protáhl a rozesmál se. Vždycky ji nejvíc miloval v podobě Markýzy andělů, té tajné součásti jejího života, skryté pod nádherou a úctou, která se však vždycky vynořila při výbuchu vzteku.
"Poslechněte, maličká..."
Vzal ji za bradu a donutil, aby mu pohlédla do očí.
"Mohl jsem to poslání odmítnout, přestože mi ho král svěřil díky mé pověsti. Dobře ví, že na to, aby vás někdo zadržel, když si vezmete do hlavy, že utečete, je třeba zmobilizovat nejlepší policajty Paříže. Mohl jsem odmítnout, mluvil o vás však s úzkostí a starostlivě, mluvil se mnou jako muž s mužem... A já sám, jak už jsem vám sdělil, jsem rozhodnutý udělat všechno, abych vám zabránil zničit si vlastní existenci."
Pohled mu změkl a naplnil se hlubokou něhou, když pozoroval malý sveřepý obličejík, který pevně svíral v dlaních.
"Blázínku, můj drahý blázínku," šeptal. "Nezlobte se na přítele Desgreze. Chci vás uchránit před tím, abyste se vrhla do strašného nebezpečného dobrodružství. Riskujete, že všechno ztratíte a nic nezískáte. A králův hněv bude hrozný. Jsou jisté hranice, jež nelze překračovat. Poslouchejte, moje malá... moje ubohá malá Angeliko..."
Ještě nikdy s ní nemluvil takhle něžně, jako s dítětem, které je třeba za každou cenu chránit před ním samým, a ona měla chuť opřít si mu čelo o rameno a tiše se rozplakat.
"Slibte mi," naléhal, "slibte mi, že budete hodná a budete se mě držet, a já vám slibuju, že vzbouřím nebe i zemi, abych vám pomohl ve vašem pátrání... No, slibte mi to."
Potřásla hlavou. Chtělo sejí souhlasit; ale nedůvěřovala králi, nedůvěřovala ani Desgrezovi. Neustále se snaží ji držet pod

zámkem, zdržovat ji. Chtěli by, aby zapomněla, aby se podřídila. A taky nedůvěřovala sama sobě, neboť z jisté lenosti, jisté zbabělosti a únavy by si jednoho dne mohla říci: A k čemu? Král se jí zase začne dvořit. Je sama, úplně opuštěná a bezbranná, tváří v tvář silám, které spojuje jediný cíl: zabránit jí znovu najít svou lásku.
"Slibte mi to," naléhal Desgrez.
Znovu zavrtěla hlavou.
"Tvrdohlavá jako beran," vzdychl. "Dobře tedy, uvidíme, kdo z nás je silnější. Souhlasím. Hodně štěstí, Markýzo andělů!"
Angelika se snažila usnout, přestože za okny už svítalo. Nebyla s to usnout úplně, byla v tom podivném stavu, kdy je tělo těžké, ale duch úplně čilý. Pokoušela se sledovat tajemnou odyseu malomocného tuláka, představovala si za tou osamělou a odpor budící postavou, kterou viděli klopýtat silnicemi IledeFrance směrem na Paříž, osobnost svého muže. Zpráva o jeho spatření v Paříži by byla měla potlačit všechny její iluze. Jak by mohl mít ten uprchlý trestanec, jehož popis všichni znali a který věděl, že ho pronásledují, odvahu vrátit se do vosího hnízda, jakým byla Paříž? Joffrey de Peyrac nebyl tak hloupý, aby se dopustil podobného šílenství. Nebo vlastně byl. Jak tak o tom Angelika přemýšlela, řekla si, zeje mu to vlastně podobné. Pokoušela se hádat, jak uvažoval... Vrátil se do Paříže, aby ji vyhledal?... To je děsivá odvaha. V Paříži, ve velkoměstě, jež ho odsoudilo, nenajde ani přítele, ani útočiště. Jeho dům ve čtvrti SaintPaul, ten krásný palác de Beautreillis, který nechal postavit pro Angeliku, je zapečetěný. Vybavovala si jeho časté cesty z Languedoku do hlavního města; chtěl osobně dohlížet na stavbu paláce. Napadlo by odsouzeného Joffreye de Peyrac hledat v tomhle domě úkryt? Když ho připravili o všechno, možná vymyslel plán, jak se zmocnit zlata a šperků, ukrytých na místech, která zná jen on. Čím déle na to myslela, tím jí to připadalo pravděpodobnější. Joffrey de Peyrac byl schopen riskovat cokoliv, aby se zmocnil nějakých peněz. Díky zlatu a penězům by se mohl zachránit, zatímco

nahý a ubohý byl odsouzen bloudit bez pomoci. Sedláci po něm budou házet kamení a jednoho dne ho někdo udá. Zatímco s jedinou hrstí zlata dosáhne svobody. A on věděl, kde to zlato najít. V paláci Beautreillis, kde znal každičký kout.
Když Angelika sledovala jeho myšlenky, jako by ho slyšela, poznávala jeho obvykle poněkud pohrdavou argumentaci. Zlato zmůže všechno, říkával. Tahle zásada ovšem utrpěla porážku při střetnutí s ctižádostí mladého krále, silnější než chamtivost. Ale pravidlo bylo přesto platné. S trochou zlata přestal být ten nešťastník bezbranný. Vrátil se tedy do Paříže. Přišel sem: teď si byla jistá. Bylo to nanejvýš pravděpodobné. V té době se král ještě nezmocnil úplně všeho. Ještě nenabídl palác princi de Condé. Palác byl prázdný, prokletý příbytek s voskovými pečetěmi na vratech a hlídaný jediným vyděšeným vrátným a starým baskickým sluhou, který neměl kam jít.
Angelice začalo nepravidelně tlouct srdce. Najednou... ovšem, je to tak! "Já ho viděl... Ano, viděl jsem ho, proklatého hraběte. Tady... v noci... v dolní galérii... jsem ho viděl. Bylo to jednou v noci, nedlouho po popravě... zaslechl jsem hluk na galérii a poznal jsem jeho krok..."
To přece vykládal starý baskický sluha, opřený o roubení středověké studny vzadu v zahradě, když ho jednou večer potkala, poté co získala palác de Beautreillis.
"Kdo by nepoznal jeho krok?... Krok Velkého Kulhavce z Languedoku... Rozsvítil jsem lucernu a vyšel jsem. Kroky šly přede mnou, ale nikoho jsem neviděl, protože chodba zahýbala. Když jsem však došel do ohybu, uviděl jsem ho. Opíral se o dveře kaple a otočil se ke mně... Poznal jsem ho, jako pes pozná svého pána, ale neviděl jsem mu do obličeje. Měl masku... masku z černé oceli... Najednou se vnořil do zdi a už jsem ho neviděl..."
Angelika tehdy zděšeně utekla, odmítala poslouchat tlachání toho ubohého dětinského starce, jenž se domníval, že viděl přízrak...
Vztyčila se na posteli a prudce zazvonila. Přiběhla Janine. Byla to zrzavá a afektovaná dívka, přijala ji namísto Terezy. Povytáhla obočí a překvapeně čichala vůni tabáku, která

zbyla v pokoji po Desgrezovi; zeptala se, co si paní markýza přeje.
"Jdi okamžitě pro toho starého sluhu... Jak jen se jmenuje... Ach ano, Pascalou. Otec Pascalou."
Služka udiveně pokrčila rameny.
"No přece ten, víš kdo," naléhala Angelika, "ten stařec, co tahá vědra ze studny a nosí polena do krbu..."
Janine se zatvářila rezignovaně, jako že nechápe, ale půjde se zeptat. Vrátila se za chvíli s tím, že starý Pascalou přede dvěma lety zemřel.
"Zemřel?" opakovala zděšeně Angelika. "Zemřel: Ach, bože můj, to je strašné!"
Janine si pomyslela, že se paní nějak, příliš vzrušuje událostí, kterou přede dvěma lety ani nezaznamenala. Angelika jí nařídila, aby jí pomohla s oblékáním. Pohybovala se jako stroj. Takže ten chudák zemřel a odnesl si své tajemství s sebou do hrobu. Byla v té době u dvora a nepřišla ani, aby v poslední hodince držela starého sluhu za ruku. Draze teď platí za to, že nesplnila svou povinnost. Slova, jež kdysi zaslechla, jí zůstala ohnivými písmeny zapsaná v paměti.
"Opíral se o dveře kaple..."
Sešla po schodech, prošla galérií s krásnou klenbou, ozářenou odlesky barevných oken, a otevřela dveře kaple. Byla to spíš malá modlitebna s dvěma klekátky z kordobské kůže, nad malým zeleným mramorovým oltářem visel vzácný obraz kteréhosi španělského mistra. Vonělo to tu svíčkami a

kadidlem. Angelika věděla, že když je abbé de Lesdiguiéres v Paříži, slouží tady mši. Poklekla.
"Oh, Bože můj," řekla nahlas, "mnoho jsem hřešila, Bože, ale prosím tě, prosím tě úpěnlivé..."
Nevěděla, jak dál.
Přišel sem v noci. Jak se do paláce dostal? Jak se dostal do Paříže? Co hledal v téhle modlitebně?
Angelika blouďila pohledem po místnůstce. Všechny věci, jež tu byly, pocházely z doby hraběte de Peyrac. Princ de Condé se ničeno nedotkl. Kromě abbého de Lesdiguiéres a sluhy, který mu ministroval a uklízel, šém chodil málokdo.
Kdyby tady byla nějaká skrýš, snaďno se tajemství zachovalo

dodnes... Angelika vstala a začala horlivě hledat. Prohlédla mramor oltáře, nehtem zajížděla do každé mezírky v naději, že uvede do pohybu nějaký tajný mechanismus. Prostudovala každý motiv na basreliéfech. Trpělivě poklepala každou dlaždici na podlaze, pak dřevěné obložení stěn. Její trpělivost došla odměny. Před polednem jí najednou připadalo, že jeden kousek zdi na oltáři zní poněkud dutě. Zapálila svíčku a přiblížila plamen. V kresbě římsy byl pečlivě skrytý tajný zámek. Tady je to!
Horečně se ho snažila otevřít, ale musela se vzdát. Pomocí nože a klíče, který vybrala mezi tretkami na opasku, se jí podařilo vylomit vzácné dřevo. Prostrčila ruku a nahmatala závoru. Stiskla ji. Cosi zaskřípalo a otevřela se malá dvířka. Uvnitř ve výklenku našla jakousi skříňku. Nemusela ji otvírat. Už ji kdosi předešel. Skříňka byla prázdná...
Angelika si přitiskla zaprášený předmět na srdce.
"Byl tu! Vzal si zlato a šperky, o jejichž úkrytu věděl! Bůh mu pomáhal. Bůh ho zachránil!"
Jenže co pak?
Co se stalo s hrabětem de Peyrac, jenž získal s nasazením vlastního života malé bohatství ve svém paláci?

Když chtěla Angelika odjet do SaintCloud za Florimondem, pochopila, že Desgrezovo varování nebyl žádný žert. Vstoupila do kočáru a pokoušela se nevšímat si přítomnosti "obdivovatele", jehož obličej se už dobré tři dny červenal pod jejími okny. Nevšímala si ani dvou jezdců, kteříse vynořili z vedlejší hospody a sledovali ji ulicemi. Sotva však projela bránou SaintHonoré, obklopila její kočár skupinka ozbrojené stráže a jakýsi mladý důstojník ji velice zdvořile požádal, aby se vrátila do Paříže.
"Na králův příkaz, madame."
Protestovala. Musel jí ukázat dopis, podepsaný policejním

prefektem panem de La Reynie, jenž nařizoval, že paní du PlessisBellière nesmí opustit Paříž.
Když si pomyslím, že tahle omezení provádí právě Desgrez, napadlo ji. Mohl mi pomoci, jenže teď to neudělá. Dá mi veškeré informace o manželově starém případu, poradí mi, ale zároveň vzbouří nebe i zemi, aby vyhověl královým rozkazům.
Stiskla rty i pěsti a dala kočímu rozkaz, aby obrátil koně. To omezování vznítilo jejího bojovného ducha. Joffrey de Peyrac, pronásledovaný a zmučený, dokázal proniknout do Paříže. Ona se tedy dnes dokáže dostat z ní ven.
Poslala do SaintCloud posla. Florimond v doprovodu svého učitele vzápětí přijel. Abbé jí oznámil, že podle jejího rozkazu začíná jednat o prodeji

Florimondova úřadu. Má o něj zájem pan de Loane pro svého synovce. Nabízí slušnou cenu.
"Uvidíme," prohlásila Angelika. Nechtěla odjet a rozhněvat krále, dokud se nepostará o bezpečnost dětí.
"Proč bych měl prodávat svůj úřad?" zeptal se Florimond. "Vy jste mi našla lepší? Vrátím se do Versailles? Bylo mi v SaintCloud dobře, Výsost ocenila mou píli."
Přiběhl CharlesHenri a výskal radostí. Zbožňoval staršího bratra a ten mu to oplácel. Pokaždé když přijel do Paříže, vzal si malého na starost, nosil ho na krku, půjčoval mu meč. Florimond vychvaloval CharleseHenriho až do nebe.
"Mami, není to nejhezčí dítě na světě? Zasloužil by si být následníkem trůnu namísto toho ňoumy."
"Takhle nemluvte, Florimonde," okřikoval ho abbé de Lesdiguiéres.
Angelika odvrátila oči od obrázku, jejž skýtali oba její synové. CharlesHenri, světlovlasý, růžový a baculatý, zvedal azurové oči k dvanáctiletému snědému Florimondovi. Cítila směsici lítosti a nemohoucnosti, když jí padl zrak na kučeravou hlavu Filipova synka. Proč se vlastně vdávala? JofTrey de Peyrac poslal zvěda, aby ji vyhledal, a ten zjistil, že se znovu vdala. Byla to hrozná, bezvýchodná situace. Bůh neměl podobné věci dopustit!

30

Pečlivě své přípravy na cestu skrývala. Pošle CharleseHenriho s Barbe a jeho služebnictvem do Plessis, do Poitou. Král se ani ve vzteku neopováží zaútočit na dítě a na maršálův majetek. Pokud jde o Florimonda, měla jiné, ještě tajnější plány.
Že by se na mě král tak moc rozzlobil? říkala si, aby se uklidnila. Ano, protože jsem ho neposlechla. Ale copak mi může tolik zazlívat cestu do Marseille? Vždyť se vrátím...
Aby odvrátila podezření a dala zřetelně najevo svou poslušnost, pozvala bratra Gontrana. Konečně měla čas nechat portrétovat své děti. Zatímco se skláněla nad účty, aby nechala všechny své záležitosti v pořádku, slyšela, jak si Florimond vymýšlí tisíce hloupostí, aby maličkého zabavil.
"Andílku s buclatou tvářičkou, jaký jste krásný. Misále malý a tlustý jak kanovník, jaký jste krásný," vyzpěvoval jako litanii ke všem svatým.
Přerušil ho hlas abbého de Lesdiguiéres:
"Florimonde, s těmihle věcmi se nežertuje. Nemáte v sobě tu pravou úctu a zbožnost, a to mě zneklidňuje." Florimond lhostejně pozpěvoval dál:
"Beránku kudrnatý, cucale bonbónů, jaký jste krásný..." CharlesHenri se smál, až se za břicho popadal. Gontran něco bručel, jak měl ve zvyku, a na plátně se začínaly rýsovat hlavy Angeličiných synů.Tmavovlasý Florimond de Peyrac a blonďatý CharlesHenri du PlessisBellière poznávala v nich podobu dvou mužů, které v životě milovala.
Florimond byl sice lehkomyslný jako motýlek, ale myslelo mu to. Jednou večer přišel za Angelikou ke krbu.
"Co se to děje, máti," zeptal se bez obalu. "Vy už nejste královou milenkou? Drží vás v Paříži jako za trest."
"Florimonde," vykřikla pohoršené Angelika, "do čeho to strkáš nos?"
Florimond věděl, jak se matka dokáže rozpálit, a tak se snažil tomu předejít. Usedl jí k nohám na malou stoličku a pohlédl na ni temnýma jiskřivýma očima, jejichž kouzla si byl vědom.
"A nebyla jste snad králova milenka?" usmál se líbezně.

Angelika málem ukončila debatu pořádným pohlavkem, ale včas se zarazila. Florimond to nemyslel zle. Stejně jako celý

dvůr, nejurozenějším šlechticem počínaje a posledním pážetem konče, i jeho zajímalo, jak dopadne souboj mezi paní de Montespan a paní du PlessisBellière. A protože ta druhá byla jeho matka, zajímalo ho to tím spíš, protože pověsti o královské přízni mu získávaly mezi kamarády výhodné postavení. Nastávající dvořané, už dnes však ostřílení intrikáni, se mu snažili zalíbit.
"Otec tvrdí, že si tvá matka dělá s králem, co ji napadne," poznamenal mladý ď Aumale. "Ty máš ale kliku. Kariéru máš zajištěnou. Jen nezapomínej na přátele. Přece víš, že jsem byl vždycky tvůj kamarád."
Florimond se naparoval, hrál si na šedou eminenci. Velkoadmirálskou hodnost už slíbil Bernardovi de Chateauroux a ministerstvo války Filipovi ď Aumale. A vtom ho najednou matka odvolá z domu Výsosti, mluví o prodeji jeho úřadu a sama žije odloučeně v Paříži, daleko od Versailles.
"Rozzlobila jste krále? Čímpak?"
Angelika pohladila chlapce po hladkém čele a odhrnula bohaté černé kučery, které mu neustále padaly do očí. Pocítila stejné tklivé dojetí jako v den, kdy ji Cantor žádal, aby mu dovolila odjet do války: údiv společný všem matkám, když najednou zjistí, že se z jejich dětí staly myslící bytosti a že uvažují po svém.
Tiše synkovi odpověděla:
"Ano, rozhněvala jsem krále a on na mě zanevřel."
Vytáhl obočí a napodobil tak onen ustaraný a zklamaný výraz, jaký viděl na tvářích dvořanů, kteří upadli do nemilosti.
"To je ale malér! Co s námi bude? Vsadím se, že to zavinila ta děvka Montespanová. Mrcha jedna!"
"Florimonde, jak to mluvíš?"
Florimond pokrčil rameny. Mluvil tak, jak se mluvilo v královských předpokojích. Jako by se najednou smířil s daným faktem a pohlédl situaci tváří v tvář s filozofií člověka, jenž už viděl postavit a zhroutit se pěkných pár křehkých domků z karet.
"Prý se chystáte na cesty?"
"Jak to víš?"
"Říká se to."

J32,

"To je nepříjemné. Nerada bych, aby se mé plány rozkřikly." "Slibuju, že já ani nemuknu, ale přece jen bych rád věděl, co bude se mnou, když je teď všechno jinak. Vezmete mě s sebou?"
Nejdřív o tom uvažovala, nakonec to však zamítla. Musela překonat mnohá úskalí. Dokonce ještě ani nevěděla, jak se dostane z Paříže. A jaké informace získá v Marseille od otce Antoina, kam až ji zavedou? Dítě, i tak čilé, jako je Florimond, by jí mohlo být na obtíž.
"Hochu můj, budeš muset být rozumný. To, co ti chci navrhnout, tě zrovna nepotěší. Ale protože jsi strašný nevzdělanec, nadešla chvíle, kdy bys měl začít vážně studovat. Hodlám tě svěřit tvému strýci jezuitovi, přijme tě do jedné z kolejí Tovaryšstva v Poitou. Abbé de Lesdiguières tě doprovodí a během mé nepřítomnosti tě povede a pomůže ti."
Zašla totiž nedávno za otcem Raymondem de Šance a požádala ho, aby se o Florimonda postaral a chránil ho, budeli potřeba.
Jak očekávala, syn nebyl zrovna u vytržení. Mračil se a dlouze přemýšlel. Angelika ho objala kolem ramen, aby mu pomohla strávit tu nepříjemnou novinku. Chystala se mu začít vychvalovat radosti studia a kolejního kamarádství, on však zvedl hlavu a poznamenal suše:

"No, jestli mě čeká jen tohleto, vidím, že mi nezbyde než vyrazit za Cantorem."
"Proboha, Florimonde," vykřikla zděšeně Angelika, "Jak to mluvíš? Snad se nechystáš umřít."
"Vůbec ne," odpovědělo dítě přezíravě.
"Proč tedy říkáš tak hrozné věci, jako že se chceš vydat za Cantorem!"
"Rád bych ho zase uviděl. Začíná se mi po něm stýskat a rozhodně raději vypluju na moře, než bych se otravoval latinou u jezuitů."
"Ale Cantor je mrtvý, Florimonde!"
Florimond s jistotou zavrtěl hlavou.
"Ne, vyplul za otcem."
Angelika cítila, jak bledne; měla pocit, že omdlí.
"Co... co to povídáš?"

Florimond se na ni zpříma podíval.
"Ano, za otcem... za tím druhým... Víte přece! Za tím, co ho chtěli upálit na náměstí Grève."
Angelika strnula. Nikdy se o tom nezmínila. S Hortenziinými dětmi se nestýkali, a Hortenzie by si ostatně raději ukousla jazyk, než by se o tom příšerném skandálu zmínila. Angelika sama velice pečlivě dbala na to, aby je uchránila před jakoukoliv informací, a v duchu se úzkostně ptala, co jim odpoví, až se začnou zajímat o jméno a postavení svého skutečného otce. Až dosud sejí na nic nezeptali a ona si až dnes uvědomila, jak bylo jejich jednání zvláštní. Neptali se, protože věděli.
"Kdo vám to řekl?"
Florimond se zatvářil záhadně, a aby ji trochu napnul, obrátil se ke krbu, vzal měděný pohrabáč a začal přerovná vat ohořelá polena. Jak je ta matka naivní! A miloučká! Léta připadala Florimondovi hrozně přísná. Měl z ní strach a Cantor plakával, protože zmizela vždycky v okamžiku, kdy konečně doufali, že se s nimi zasměje. Teď však už nějaký čas vnímá i její slabosti. Viděl, jak se chvěla ten den, kdy se ho Duchesne pokusil zabít. Postřehl úzkost, skrývanou úsměvem, a když slýchával občasné jedovaté řeči o "budoucí královně milence", které ho bolely, cítil, jak se v něm rodí cosi nového, díky čemuž se stává mužem: slíbil si, že jednou bude velký a bude ji chránit.
Najednou udělal nádherné gesto zářivě se usmál a vztáhl k ní ruce.
"Mami," zašeptal.
Přitiskla si synkovu kudrnatou hlavu na srdce. Je to ten nejkrásnější a nejroztomilejší chlapec na zemi. Má v sobě veškeré vrozené kouzlo osobnosti hraběte de Peyrac.
"Víš, že jsi otci hrozně podobný?"
"Ano, vím. Starý Pascalou mi to už říkal."
"Starý Pascalou? Tak od něho jste se to dozvěděli?"
"Ano i ne," odpověděl důležitě Florimond. "Starý Pascalou byl náš přítel. Hrál na flétničku a na starý bubínek s rolničkami a vyprávěl nám různé příběhy; vždycky tvrdil, že vypadám úplně jako prokletý šlechtic, co vystavěl palác Beautreillis. Znal ho už jako ďítě a říkal, že já jako bych mu z oka vypadl, jen s tím rozdílem, že on měl tvář proťatou šavlí. Uprosili jsme ho, aby nám vyprávěl o zázračném životě toho muže. Uměl

prý úplně všechno, dokonce i vyrábět zlato z prachu. Zpíval tak, že se posluchači nebyli s to ani pohnout, jak nábožně poslouchali. V soubojích pobil všechny své nepřátele. Nakonec se mstivým žárlivcům podařilo dostat ho do vězení a upálit ho na náměstí Grève. Jenže Pascalou tvrdil, že tak

silnému chlapovi se určitě podařilo utéci, protože on, Pascalou, ho viděl, když se vrátil sem do svého paláce, zatímco si všichni mysleli, že je mrtvý. A Pascalou ještě řekl, že umírá šťastný, když si pomyslí, že ten velký muž, jeho pán, ještě žije."
"To je pravda, drahoušku, žije, opravdu žije."
"Jenže my jsme ještě dlouho potom netušili, že ten muž je náš otec. Ptali jsme se Pascaloua, jak se jmenuje. Nechtěl to prozradit. Nakonec nám to jméno pod přísahou mlčení sdělil: hrabě de Peyrac. Vzpomínám na ten den, byli jsme s ním sami v kuchyni. V tu chvíli šla kolem Barbe. Zaslechla, co si povídáme, zbledla, zrudla, zezelenala a okřikla Pascaloua, že o těch strašných věcech nesmí už nikdy mluvit. Chce snad, aby otcovo prokletí padlo i na nešťastné děti? Matka je s takovým úsilím zachránila před smutným osudem... Mluvila a mluvila, a my z toho nechápali ani slovo a starý Pascalou taky ne... Nakonec vydechl: Chcete snad říci, paninko, že ty děti jsou jeho synové? Barbe zůstala stát s otevřenou pusou jako leklá ryba. Pak začala cosi nesrozumitelně koktat. Byla k smíchu... Myslela si, pitomá, že se z toho vykroutí. Od té doby jsme ji neustále otravovali: Kdo byl náš otec, Barbe? Byl to on, hrabě de Peyrac? Jednoho dne jsme s Cantorem dostali nápad: Přivázali jsme ji na židli u krbu a pohrozili jsme jí, že jestli nám neřekne pravdu o tom, co ví o našem skutečném otci, budeme jí pálit chodidla, jako to dělají banditi, co přepadávají pocestné..."
Angelika vykřikla hrůzou. Je to možné? Její chlapečci, její andílci, kteří jako by neuměli do pěti počítat... Florimond se při té vzpomínce pobaveně rozesmál.
"Když jsme ji začali pálit, všechno nám řekla, ale museli jsme přísahat, že vám to nikdy neprozradíme. A my slib dodrželi. Byli jsme šťastní a hrdí, že to byl náš otec a že těm darebákům unikl... Pak si Cantor vzal do hlavy, že vyrazí na moře a najde ho."
"Proč na moře?"

"Protože je to hrozně daleko," mávl neurčitě rukou.
Bylo zřejmé, že v jeho očích je moře cosi, o čem nemá přesnou představu, za ním se však otevírá zelený ráj, kde se všechny sny stávají skutečností, a Angelika mu rozuměla.
"Cantor složil píseň," pokračoval Florimond. "Už si slova přesně nepamatuju, ale bylo to moc krásné. O našem otci. Říkával: Budu tu píseň všude zpívat a určitě potkám lidi, kteří ho podle ní poznají a řeknou mi, kde je..."
Angelice se stáhlo hrdlo a oči se zalily slzami. V duchu si představovala, jak její dva synové vymýšlejí neuvěřitelnou odyseu malého trubadúra, jenž pátrá po muži z legendy.
"Já s ním nesouhlasil," pokračoval Florimond. "Mně se nechtělo odjíždět, protože se mi ve Versailles líbilo. Plavbou po moři člověk moc kariéru neudělá, že? Cantor odjel. Vždycky dosáhne toho, co chce. I Barbe to říká: Ten když si něco vezme do hlavy, je horší než jeho matka... Mami, myslíte, že otce našel?"
Angelika ho mlčky hladila po vlasech. Neměla odvahu mu znovu opakovat, že je Cantor mrtvý, že zaplatil životem jako Artušovi rytíři kulatého stolu, kteří se vydali za přeludem. Ubohý malý rytíř. Ubohý malý trubadúr. Jeho uzavřený obličej se sevřenými rty se jí mihl před očima, jako by plul ve smaragdově průzračném nevyzpytatelném moři. Voda byla stejně hluboká jako jeho zasněný pohled.
"Díky té písni," šeptal Florimond, nehodlající se vzdát své představy.
Netušila, co skrývají jeho něžné oči. Dětský svět, v němž se podivně mísí pošetilost s moudrostí, jí byl nepřístupný.
Všechny děti mají plnou hlavu ztřeštěností, přemítala.
Smůla je, že ty mé je realizují.

A to ještě nevěděla všechno. Večer jí chystal další překvapení.

Florimond hezkou chvíli mlčel, pak zvedl hlavu. Jeho živá tvářička byla najednou rozpačitá a smutná.
"Mami," pokračoval, "to otce odsoudil král? Moc jsem o tom přemýšlel a trápí mě to, protože král je spravedlivý..."
Trápil se, neboť se mu hroutil ideál. Chtěla mu to ulehčit:
"Na smrt ho odsoudili zběsilí závistivci, král mu udělil milost."
"Ach, to jsem rád," vykřikl Florimond, "mám rád krále, ale otce ještě víc. Kdy se vrátí? Vždyť mu král udělil milost!"
Angelika s těžkým srdcem vzdychla.
"Je to velice zvláštní a záhadný příběh, chlapče drahý. Až donedávna jsem si i já myslela, že je tvůj otec mrtvý, a teď mám chvílemi pocit, že se mi jen něco zdá. Nezemřel, unikl, přišel sem pro zlato... Je to nepochybné... a přesto to není možné. Pařížské brány byly hlídané, u všech paláců stály stráže, kudy by se sem dostal?"
Všimla si, že na ni Florimond pohlédl s přezíravým úsměvem a potřásl hlavou, a protože jí ten podivuhodný chlapec sdělil už lecjaké nečekané novinky, vykřikla:
"Ty o tom něco víš, že?"
"Ano."
Naklonil se k ní a zašeptal:
"Podzemní chodbou studně."
"O čem to mluvíš?"
Florimond se zatvářil tajemně a vzal ji za ruku:
"Pojďte!"
Když procházeli chodbou, sundal lampičku, svítící u vchodu, a vedl matku do zahrady. Srpek měsíce stačil osvětlit aleje mezi sestříhanými keři až dozadu, k zahradní zdi, kde Angelika nechala vysokou trávu a romantický nepořádek tohoto středověkého zákoutí. Napůl zborcený sloup, kvetoucí křoví vedle lavičky a stará studna se stříškou z tepaného železa připomínaly zašlou nádheru století, kdy celá tahle městská čtvrť Marais tvořila jeden jediný obrovský palác s mnoha dvory: sídlo francouzských králů a princů.
"To tajemství nám prozradil Pascalou," vysvětloval Flori

mond. "Tvrdil, že otec osobně dohlížel na to, aby byla při stavbě paláce stará chodba uvedena do původního stavu. Štědře zaplatil třem zedníkům, aby drželi jazyk za zuby. Pascalou byl jeden z nich. Nám všechno ukázal, když jsme jeho synové. Podívejte."
"Nic nevidím," namítla Angelika skloněná nad černým otvorem.
"Počkejte!"
Florimond položil lampičku do velkého dřevěného vědra pobitého měděnými obručemi, které viselo na řetěze, a pomalu ho spouštěl. Světlo ozařovalo prostor lesknoucí se vlhkostí.
Na půl cestě chlapec řetěz zadržel.
"Tamhle! Když se sehnete, rozeznáte ve stěně dřevěná dvířka. Tam to je. Když vědro zastavíte přesně proti nim, otevřete je a projdete do podzemní chodby. Je strašně hluboká. Prochází pod sklepeními sousedních domů, podél hradby Baštily a kdysi ústila na předměstí SaintAntoine, kde se napojila na staré katakomby a bývalé koryto Seiny. Ale protože tyhle prostory už byly zastavěné, otec ji dal prodloužit až do Vincenneského lesíka. Vyúsťuje v malé polozbořené kapli. No prosím, a to je všechno. Otec byl strašně opatrný, co?"

"Jak zjistíme, jestli se ta chodba dá použít i dnes?" zašeptala Angelika.
"Určitě. Starý Pascalou ji velice pečlivě vyzdil. Západku u dveří neustále promazával. Povolí při sebemenším tlaku a mechanismus padacích dveří ve Vincennes funguje také dokonale. Starý Pascalou říkával, že až se pán vrátí, musí být všechno v pořádku. Jenže zatím se nevrátil a občas jsme ho v té kapli všichni tři, starý Pascalou, Cantor a já, čekali. Poslouchali jsme. Doufali jsme, že zaslechneme jeho kroky. Kroky Velkého Kulhá vce z Languedoku..."
Angelika upřeně pohlédla na syna.
"Florimonde, doufám mi nechceš tvrdit, že ty a Cantor, že jste... že jste slezli do té studny?"
"Jasně že jo," ušklíbl se Florimond, "a ne jednou, to mi můžete věřit."
Začal vytahovat vědro a najednou vybuchl smíchy.
"Barbe nás tu čekala, odříkávala růženec a byla vyděšená jako slepice, co vyseděla kachny."

"Ta tlustá hlupačka o tom věděla?"
"Přece nám musela pomoct vytáhnout vědro!"
"Potvora jedna. Nechala vás dělat takové nebezpečné klukoviny, a ani se mi nezmínila,"
"No jo, měla strach, že jí zas budem pálit chodidla."
"Florimonde, uvědomuješ si, že by sis zasloužil pár pohlavků?"
Florimond neřekl ani ano, ani ne. Zručně vytahoval vědro a lampičku položil na roubení. Studna byla znovu tmavá a tajemná. Angelika si přejela rukou tvář a pokusila se trochu si uspořádat myšlenky.
"Nechápu jedno...," poznamenala.
Ještě chvíli přemýšlela.
"Nechápu, jak se mohl do té studny dostat bez cizí pomoci."
"To není tak složité. Do stěny je zapuštěno několik železných skob. Jenže Pascalou nechtěl, abychom se po nich spouštěli, protože jsme byli ještě malí a on už začínal stárnout. Takže jsme museli snášet Barbe a ty její lamentace, když jsme se chtěli dostat ven. Ve chvíli, kdy starý cítil, že se blíží jeho poslední hodinka, poslal pro mě. Byl jsem ve Versailles. Vyskočili jsme s abbém okamžitě na koně. Je smutné, mami, když umírá věrný sluha. Držel jsem ho za ruku až do konce."
"Dobře jsi udělal, synku."
"A on mi řekl: Musíš udržovat studnu, kdyby se pán vrátil. A já mu to slíbil. Pokaždé, když přijedu po Paříže, vlezu dovnitř a prověřím, jestli je všechno v pořádku."
"A to děláš... sám?"
"Ano. Už mám Barbe dost. Jsem dost velký, abych to zvládl bez ní."
"Lezeš po těch železných skobách?"
"No ano. Ujišťuju vás, že je to strašně snadné. Chce to jen trochu cviku."
"Abbé proti tomu bláznovství nic nenamítal?"
"Abbé nic neví. Spí. Myslím, že neměl o ničem ani tušení."
"No, to mi opravdu výborně střeží děti," poznamenala hořce Angelika.
"Takže ty tedy v noci vyvádíš takové ztřeštěnosti! A... tys nikdy neměl strach, Florimonde, když ses takhle sám octl v noci v podzemí?"

Chlapec zavrtěl hlavou. I kdyby se občas bál, nepřiznal by to.
"Slyšel jsem, že otec pracoval v dolech. Možná proto mám podzemí rád."
Pokukoval po ní, potěšený obdivem, jejž nedokázala skrýt. A ona ve svitu měsíce, vytvářejícího na dětském obličejíku podivné stíny, zahlédla posměvačný rys kolem úst a jiskření černého pohledu i onen poněkud ďábelský výraz posledního z toulouských hrabat, který tak rád vyvolával skandály a děsil bázlivé měšťáky, až úžasem otevírali ústa.
"Jestli chcete, máti, zavedu vás tam..."

Královská galéra pomalu vplouvala do marseilleského přístavu. Od modrého zrcadla rejdy se jako plameny odrážely rudé hedvábné korouhve, ve větru vlály zlaté třapce a vlajky s erby, na špici stěžně se skvěl admirálský znak a standarta vojenského námořnictva, také rudá, vyšitá zlatými liliemi.
Na nábřeží se okamžitě shlukl dav zvědavců. Prodavačky ryb a květinářky sebraly košíky fíků a mimózy, tykví, karafiátů, ryb a škeblí, pokřikovaly na sebe a vyrazily k místu, kde se chystala krásná loď zastavit. Dostavily se i elegantní dámy věnčící vzácné pejsky a rybáři v červených čepicích honem stahovali sítě. Dva turečtí nosiči v nařasených zelených a černých kalhotách, opálení a lesklí potem, pustili na zem obrovské balíky sušených ryb, které nesli, sedli si na ně, vytáhli zpoza pásů dlouhé dýmky a zapálili si. Příjezd galéry jim dovolí párkrát si bafnout, neboť práce v přístavu se na chvíli zastaví. Kapitáni sledující naloďování nákladu, břichatí obchodníci pobíhající sem tam s tovaryši a učni v patách odložili váhy a trochu si vydechli. Zírali na galéru jako na divadlo, neobdivovali však ani tak její vznešenou nádheru, s jakou se nesla po hladině zálivu, a vyparáděné důstojníky, jako spíš chtěli vidět galejníky. Bylo to otřesné představení, při němž se ženy křižovaly, ale nedokázaly se ho nabažit.

1411

Angelika vstala z lafety děla, na níž seděla a čekala už celé hodiny. Flipot s lukem přes rameno ji následoval. Vmísili se do davu.
Dole u svatojánské věže galéra jako by zaváhala připomínala velkého zářivého ptáka a její vyřezávané ozdoby ve slunci zlatě jiskřily. Konečně zamávala svými čtyřiadvaceti bílými vesly jako pták křídly a sklouzla k nábřeží. Dokončila manévr a obrátila dlouhou příď z ebenového dřeva, zakončenou obrovskou pozlacenou sirénou, směrem k moři. Teď předváděla davu na břehu mohutnou záď z pozlaceného dřeva, zdobenou erby a dřevěnými sochami, nad nimiž se vznášela zlatorudá brokátová stříška. Byl to obrovský čtvercový stan, zvaný "svatostánek", kde sídlil důstojnický sbor.
O chvíli dřív, než galéra přirazila ke břehu, se vesla zvedla a zůstala nehybně trčet ve vzduchu. Bylo slyšet píšťalky poháněčů, ozvěnu gongu, který zastavil veslaře, pak všechno přehlušil hlas kapitána, jenž nadával námořníkům svinujícím plachty.
U pozlacených schůdků na palubě se objevilo několik důstojníků ve slavnostních uniformách. Jeden z nich se naklonil kupředu, smekl klobouk s mnoha péry a začal jím mávat na Angeliku. Otočila se a ke své velké úlevě zahlédla skupinku mladých dam a elegantních pánů, právě vystupující z kočáru. Gesto patřilo jim. Jedna z mladých žen, rozkošná brunetka s tváří poněkud přeplácanou "muškami", nadšeně vykřikla:
"Ach, ten Vivonne je sladký. Přestože je admirál a má v Marseille větší moc než Jeho Veličenstvo král, je pořád stejně milý a prostý. Jen nás zahlédl, a už se klaní."
Když Angelika poznala vévodu de Vivonne, rychle se skryla v davu. Bratr paní de Montespan kráčel s otevřenou náručí k mladé brunetce; vznešeně kladl rudé podpatky na kluzké dláždění.
"Jsem šťasten, že vás vidím v přístavu, krásná Ariano. I vás, Kassandro. A není tohle přítel Kalistro? Moc mě těší!"
Admirál a jeho přátelé si vysekávali mondénní poklony, což přístavní dav sledoval s otevřenými ústy. Vévodovi jeho role téměř vicekrále dokonale vyhovovala. Opálená pleť mu velice

slušela k modrým očím a bohatým světlým vlasům. Nebyl zrovna štíhlý, ale protože byl vysoký, nevadilo to. Uměl své postavy spíš využít jako dokonalý herec: nedal se přehlédnout. Byl veselý, vtipný a bystrý a v ničem nezaostával za svou zářivou sestrou, královou milenkou.
"Jsem tu dnes pouhou náhodou," vysvětloval. "Za dva dny musím odplout do Kandie. Jenže škody způsobené bouří a špatný zdravotní stav posádky mě donutily zakotvit v Marseille. Zvu vás všechny na hostinu. Máme dva dny na to, abychom se pobavili."
Nenadálá rána, připomínající výstřel z pistole, společnost vyděsila. Dozorce galejníků práskal bičem a nutil dav, aby ustoupil.
"Pojďte pryč, krasavice," vybíďl je pan ďe Vivonne a položil blahosklonně ruce v bílých kožených rukavicích kolem ramen mladých žen. "Teď vystoupí trestanci. Dovolil jsem padesáti z nich, aby došli až do tábora u Skalní zátoky a pohřbili jednoho z nich, který nám naprosto nevhodně zemřel těsně před doplutím do přístavu. I to nás ostatně zdrželo. Můj zástupce navrhl, a já s ním souhlasil, abychom hodili tělo přes palubu, jak je zvykem na širém moři. Jenže zpovědník to odmítl. Tvrdil, že by neměl dost času na obřad a obvyklé modlitby a že nemůžeme zacházet s křesťanem jako s chcíplým psem, zkrátka že ho chce patřičně pohřbít. Ustoupil jsem, protože jsme byli blízko přístavu a také proto, že jsem věděl, že ten malý abbé vždycky prosadí svou. Nic, ani přesvědčování, ani násilí ho nedonutí ustoupit, když si vezme něco do hlavy. Tak pojďme. Rád bych vás okamžitě zavedl ke zmrzlináři Scevolovi ochutnat pistáciovou zmrzlinu a tureckou kávu."
Odcházeli, zatímco vězeňský dozorce na konci můstku nepřestával práskat bičem. Připomínal krotitele, který na prahu otevřené klece popohání šelmy do písku arény.
Za pozlaceným zábradlím se teď ozýval hrozný hluk, řinčení řetězů a ďrsné hlasy.
Davem to zahučelo, když se nahoře objevili první trestanci, vysoké rudé postavy spoutané dlouhými řetězy. Přehodili si je přes rameno nebo přes loket, aby jim jejich váha ještě nekomplikovala už tak obtížnou chůzi. Jeden za druhým přecházeli

přes prkno, vedoucí z lodi na břeh. Byli spojeni vždycky po čtyřech. Špinavé hadry, ovázané kolem kotníků svíraných železnou obručí, měly chránit živé maso, ale často byly prosáklé krví.
Když galejníci procházeli kolem, muži a ženy se při pohledu na ně přežehnali.
Trestanci šli bosi, škrábali si boláky a klopili oči. Červené vlněné košile a kalhoty, přepásané původně bílým opaskem, byly nasáklé mořskou vodou a nesnesitelně páchly. Většina mužů měla vousy. Čepice z červené vlny, stažené až na oči, skrývaly rozcuchané vlasy. Někteří měli čepice zelené. Ti dostali doživotí.
První prošli lhostejně. Další předváděli divadlo, jež se od nich očekávalo. Blýskali očima a vykřikovali na ženy oplzlosti, obscénně gestikulovali. Jeden z "doživotních" se soustředil na jakéhosi vyjeveného měšťáka, který se provinil pouze tím, že nebyl na jeho místě.
"Čumíš, co? Ty tlusťochu, ty bečko vína!"
Dozorce zvedl bič a kožené důtky proťaly bledou kůži, už plnou ran a jizev. Ženy soucitně vykřikly.
Objevila se další skupinka. Vězni s čepicemi v ruce pohybovali rty a lidé rozeznávali slova modlitby. Dav slavnostně ztichl. Dva galejníci nesli

tělo zabalené do silného plátna. Následoval kněz, jehož černá sutana se odrážela od zástupu rudých hadrů.
Angelika ho hltala pohledem. Nebyla si jistá, zda ho poznává. Od jejich setkání uplynulo deset let a ona byla tehdy zdrcená žalem.
Ubohý zástup se vzdaloval, řetězy drnčely po dláždění. Angelika zatáhla Flipota za rukáv.
"Půjdeš za tím knězem, otcem Antoinem. Tak se jmenuje. Až se ti podaří se k němu přiblížit, řekneš mu poslouchej dobře , řekneš mu: Paní de Peyrac je tady, v Marseille, a ráda by se s vámi setkala v hostinci U zlatého rohu.

"Pojďte dál, otče," vybídla kněze Angelika.
Váhal na prahu místnosti, kde stála vznešená dáma, oblečená prostě, ale s vybraným vkusem. Viditelně ho uváděly do rozpaků jeho vysoké boty a nazelenalá sutana, z jejíchž krátkých rukávů mu trčela červená zápěstí rozežraná mořskou solí.
"Odpusťte, že vás přijímám ve svém pokoji," omlouvala se mladá žena a vysvětlovala: "Jsem tu tajně a nechci, aby mě někdo poznal."
Kněz chápavě přikývl na znamení, že jsou mu tyhle podrobnosti lhostejné. Usedl na nabízenou stoličku. Teď ho poznávala stejně tak seděl tehdy večer před krbem pařížského kata, poněkud shrbený, jako přezimující cvrček. Jakmile však vzhlédl, rozzářily se mu černé oči.
Usedla na židli proti němu.
"Vzpomínáte si na mě?" zeptala se.
Rty abbého Antoina přelétl prchavý úsměv.
"Vzpomínám."
Pozoroval ji soustředěně, srovnával ženu před sebou s vyděšenou, téměř šílenou bytostí se zdeformovaným tělem, která se potácela v zimním soumraku kolem dohořívající hranice, jejíž poslední jiskry roznášel vítr.
"Tehdy jste čekala dítě," poznamenal jemně. "Co se s ním stalo?"
"Byl to chlapec. Narodil se tu noc. Narodil se... a teď je mrtvý. Bylo mu pouhých devět let."
Dojatá vzpomínkou na malého Cantora se obrátila k oknu. Vzalo mi ho Středozemní moře, napadlo ji.
Stmívalo se. Z uliček, kde Turci, Španělé, Řekové, Arabové, Neapolitáni, černoši a Angličané ožívali ve chvíli, kdy se otevíraly hospody, zaznával křik a zpěv.
Nedaleko kdosi brnkal na kytaru, ozval se teplý jímá vy mužský hlas. Přes veškerý hluk však bylo slyšet moře u úpatí města; hučelo jako včelí roj.
Otec Antoine mlčel a přemýšlel.
Tahle nádherná žena má jen málo společného s mladým zou

1451
1441

falým stvořením, na něž se pamatoval. Cítil, jak je sebevědomá, obezřetná a jistým způsobem nebezpečná. Znovu si polekaně uvědomoval, jak život dokáže poznamenat lidské bytosti. Nepoznal by ji, a jen těžko by připouštěl, že to může být ona, kdyby neměla ten bolestný výraz ve tváři, když mluvila o dítěti.
Znovu na něj pohlédla a drobný kněz skřížil ruce na kolenou, jako by se připravoval k boji. Najednou se bál promluvit. Přinutí ho, aby jí řekl všechno, a to je velká odpovědnost.
"Otče," ozvala se Angelika, "nikdy jsem se nedozvěděla a dnes to chci slyšet jaká byla poslední slova mého manžela na hranici. Na hranici," zdůraznila. "V posledním okamžiku, když už byl přivázán ke sloupu. Co říkal?"

Kněz vytáhl obočí.
"To je velice opožděné přání, madame," protestoval. "Odpusťte mé paměti, že už si nevzpomíná. Od té doby uplynulo bohužel mnoho let a já jsem byl nucen doprovázet na smrt tolik jiných odsouzenců. Věřte mi, nejsem schopen vám to přesně zopakovat."
"Jenže já ano. Neřekl nic. Mlčel, protože už byl mrtvý. Ke kůlu totiž přivázali mrtvolu. Cizí mrtvolu. A mého muže odnesli živého podzemními chodbami, zatímco před očima davu dokončoval oheň rozsudek, který nad ním nespravedlivě vyřkli. Král mi všechno přiznal."
Očekávala knězův hněvivý protest. Ani se nepohnul.
"Vy jste to věděl, že?" pokračovala zadýchaně. "Od počátku jste to věděl."
"Ne, zpočátku ne. K záměně došlo tak nepozorovaně, že jsem neměl sebemenší podezření... Přes hlavu měl kapuci. To až později..."
"Později? Kde? Kdy? Kdo vám to řekl?"
Naklonila se k němu, těžce dýchala, oči jí plály.
"Vy jste ho viděl, že?" vydechla. "Vy jste ho viděl... po té popravě."
Vážně na ni pohlédl. Už ji poznával. Nezměnila se.
"Ano," přikývl. "Viděljsem ho. Poslouchejte."
A pak se rozpovídal.

Bylo to v Paříži, koncem onoho února 1661. V téže mrazivé noci, kdy zemřel "pronásledovaný démony" mnich Bécher s výkřikem:
"Slitování, Peyraku!"
Otec Antoine se modlil v kapli. Laický bratr mu přišel oznámit, že si s ním přeje bezodkladně mluvit jakýsi žebrák. Žebrák, jenž strčil poslovi do ruky zlaťák, takže se ho neopovážil vyhodit. Otec Antoine zamířil do hovorny. Stál tam ubožák, opřený o mohutnou berli a olejová lampička promítala jeho dlouhý kymácející se stín na vápnem vybílené stěny. Oblečený byl slušně. Na tváři měl černou ocelovou masku. Sundal ji a otec Antoine padl na kolena a prosil nebesa, aby ho zbavila těch příšerných vidin, protože měl před sebou přízrak, přízrak čaroděje, kterého viděl na vlastní oči hořet na náměstí Grève.
Přízrak se posměšně ušklíbl. Pokusil se promluvit, z úst mu však vycházely jen nezřetelné, nesrozumitelné zvuky. Najednou zmizel. Otci Antoinovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že ten nešťastník prostě jen omdlel a leží mu u nohou na dlaždicích. Křesťanská láska mu pomohla překonat strach; sklonil se nad ležícím. Byl živý, ale sotva dýchal. Byl naprosto vysílený. Tělo měl na kost vyhublé, v těžkém váčku však překvapující množství zlatých louisdorů a šperků.
Dlouhé dny a noci se ten duch ze záhrobí potácel mezi životem a smrtí. Otec Antoine vyzradil tajemství představenému řádu a ubožáka ošetřoval.
"Byl na konci sil; jak jen dokázalo to tělo, zmučené katem, v sobě najít tolik energie? Na noze, kterou mu natahovali na skřipec, na té zmrzačené, měl obrovské rány pod kolenem a na stehně. Neléčil je déle než měsíc, a přitom byl neustále na nohou. Taková vůle dělá lidskému rodu čest, madame."
Hrabě de Peyrac, kdysi tak mocný se obracel na skromného vězeňského kněze: "Vy jste teď můj jediný přítel."
Vzpomněl si na drobného abbého ve chvíli, kdy se s vynaložením obrovského úsilí vrátil do paláce Beautreillis a cítil, že umírá slabostí. Překonat takovou dálku, a zemřít na prahu vítězství! Opustil palác tajnými dvířky na zahradě, od nichž měl klíč. Vrávoral Paříží až k lazaritům. Věděl, že tam najde otce Antoina.

Teď bylo třeba připravit útěk. Hrabě nemohl zůstat ve Francii. V té době měl abbé Antoine odjet do Marseille se skupinkou galejníků v řetězech, aby se stal jejich zpovědníkem.
Joffrey de Peyrac přišel na geniální nápad. Nechá se přikovat k trestancům a odpluje do Marseille s nimi. Našel náhodou mezi galejníky Maura jménem Kouassiba. Abbé Antoine schoval ve svém chudém oblečení zlato a šperky. V Marseille mu je vrátil. Zanedlouho poté zmizel hrabě de Peyrac a jeho Maur za velkého zmatku v rybářské loďce.
"Pak už jste ho nikdy neviděl?"
"Nikdy."
"Nevíte tedy, co se mohlo s hrabětem de Peyrac stát po jeho útěku?"
"Nevím."
Tázavě na něho pohléďla. Pak téměř bázlivě vzdychla:
"Nepřišel jste snad před několika lety do Paříže a nezjišťoval jste, co je se mnou?... Kdo vás poslal?"
"Vidím, že jste informována o mé návštěvě u advokáta Desgreze."
"Sám mi o ní řekl."
Čekala, visela mu očima na ústech, a protože mlčel, naléhala:
"Kdo vás poslal?"
Kněz vzdychl.
"Vlastně jsem se to nikdy nedozvěděl. Před několika lety jsem pracoval ve vězeňské nemocnici v Marseille. Tam mě navštívil jakýsi arabský obchodník, jichž se v přístavu hemží celá spousta. Pod přísahou mlčení mi svěřil, že "někdo" chce vědět, co se stalo s hraběnkou de Peyrac. Žádá mě, abych odjel do hlavního města. Jistý advokát jménem Desgrez by mi prý mohl leccos prozradit, stejně jako několik dalších osob, jejichž jména uvedl. Odměnou za mé služby mi předal měšec s okrouhlou sumičkou. Přijal jsem to, protože to mohlo pomoci mým ubohým vězňům, ale marně jsem se snažil přimět onoho Araba, aby mi prozradil něco víc o osobě, která ho poslala. Ukázal mi pouze zlatý prsten s topasem, v němž jsem poznal jeden ze šperků hraběte de Peyrac. Oďjel jsem ďo Paříže splnit své poslání. Zjistil jsem, že paní de Peyrac se stala manželkou maršála

markýze du PlessisBellière. Je velice bohatá a spolu se syny slaví nesmírné úspěchy u dvora."
"Ta novina vás jistě vyděsila. Byla jsem vdaná za jiného, zatímco můj muž žil. Možná se vaše kněžské svědomí uklidní, když vám sďělím, že maršál paďl při obléhání města Dole a já jsem pokládána za dvojnásobnou vdovu."
Otec Antoine její hořkost přešel mlčením. Dokonce se slabě usmál a poznamenal, že se setkal s mnoha podivnými případy, ale že musí uznat, že Osud vedl Angeliku po velice klikatých cestičkách. Hluboce ji lituje.
"Pak jsem se vrátil do Marseille, a když se ten obchodník přihlásil znovu, sdělil jsem mu vše, co jsem zjistil. Od té doby jsem o něm neslyšel. To je všechno, co vím, madame. Opravdu všechno."
V Angeličině srdci bojovaly tři protichůdné pocity: lítost, výčitky, zklamání. Chtěl věďět, co se se mnou stalo!
"Co víte o tom Arabovi? Oďkud přišel? Pamatujete si, jak se jmenoval?"
Abbé namáhavě vraštil čelo.
"Marně si už nějakou chvíli pokouším vybavit podrobnosti té návštěvy. Jmenoval se Mohamed Raki, ale nebyl to kupec z Arábie. Poznal jsem to podle toho, jak byl oblečený. Arabští kupci od Rudého moře se snaží oblékat jako Turci. Berberští obchodníci nosí široký vlněný plášť zvaný burnus. Tenhle přijel buď z Alžíru, nebo z Maroka. Víc však nevím, a tohle je málo. Ale vzpomínám si, že jsem s ním mluvil o jakémsi jeho strýci, jehož jméno se mi právě vybavilo: Ali Mektub. Mohamed Raki byl maurský otrok. Znal jsem ho z galejí; jeho velice bohatý strýc ho vykoupil. Ali Mektub měl výnosný obchod s perlami,

mořskými houbami a podobnými věcmi. Žil v Kandii a musí tam žít dodnes. Možná že ten by mohl o svém synovci Mohamedu Rakim vědět víc."
"V Kandii?" zašeptala zasněně Angelika.
Angelika s Flipotem vyrazili k přístavu v naději, že najdou loď, která by je vzala na poměrně dlouhou plavbu ke středomořským ostrovům. Uprostřed procházky se Angelika najed

nou zastavila a promnula si oči s pocitem, že sní. Několik kroků před sebou zahlédla malého stařík a v černém obleku, který se pod zářivě modrým nebem zdál ještě černější. Stál nehybně na okraji mola pohroužený do myšlenek a nevšímal si chodců, již do něho vráželi, ani mořského větříku lehce mu povívajícího bradkou. V lesklé kulaté čepičce, s velkým želvovinovým cvikrem, staromódním okružím, umaštěným deštníkem a opleteným demižonem opatrně postaveným k nohám tu stál bez jakýchkoliv pochyb Savary, pařížský lékárník z ulice BourgTibourg.
"Mistře Savary," vykřikla.
Vyskočil tak prudce, že málem spadl do vody. Když poznal Angeliku, oči za skly mu spokojeně zajiskřily.
"Ach, tady jste, vy malá všetečko. Myslel jsem si, že vás tu najdu."
"Opravdu? Vždyť jsem tu úplnou náhodou."
"Hm. Ty, kdo vyhledávají dobrodružství, dovede náhoda vždycky na totéž místo. Znáte snad místo na zemi, kde by to člověka víc lákalo vyplout za podivnými objevy? Tak ctižádostivá žena, jako jste vy, musela jednou dorazit do Marseille. Máte to napsáno na čele. Cítíte tu opojnou vůni, vznášející se nad tímhle pobřežím, vůni cest?"
Exaltovaně rozhodil ruce.
"Koření, chá, koření! Cítíte ho? Ty něžné sirény, které lákají nejodváženější plavce?"
Kategoricky vypočítával na prstech:
"Zázvor, vanilka, šafrán, paprika, hřebíček, koriandr, kardamom, a král toho všeho pepř! Pepř!" opakoval v extázi.
Nechala ho snít o tom pikantním království, neboť se vracel Flipot v doprovodu jakéhosi vysokého chlapíka v červené námořnické čepici.
"To vy teda nabízíte celý jmění za to, že vás odvezu do Kandie?" vykřikl a vztáhl ruce k nebi. "Nešťastnice! Myslel jsem, že jste přinejmenším nějaká bláznivá stařena, která může přijít tak jedině o svý starý kosti. Copak nemáte muže, aby vám trochu napravil hlavu? Nebo jste se tak zvrhla, že chcete skončit život v harému tureckýho sultána?"
"Řekla jsem, že chci jet do Cařihradu."

"Jenže Kandie, to jsou Turci, paninko. Tam je plno eunuchů, černejch i bílejch, který sháněj čerstvý maso pro svý pány. A to budete mít kliku, když vůbec dojedete až tam a neunesou vás cestou."
"A vy odplouváte do Kandie?"
"Jo," bručel Marseillan, "odplouvám, jenže netvrdím, že tam taky dopluju."
"Když vás tak člověk poslouchá, má dojem, že Berbeři číhají hned u přístavu."
"A to taky číhaj, drobečku. Před necelým týdnem se rozkřiklo, že turecká galéra slídí kolem Hyěreskejch ostrovů. Naše flotila není dost silná, aby ji odrazila. Je naprosto jistý, že nebude dlouho trvat a vyslíděj vás všichni středomořský otrokáři, ať už černý, nebo bílý, nebo hnědý, křesťani, Turci nebo Mauři, a pobijou se jen proto, aby vás mohli pěkně draho prodat nějakýmu starýmu dýchavičnýmu pašovi. Koukněte, to vás tak láká nechat se vláčet v takovejchhle cirkusovejch průvodech?" zeptal se a

ukázal na tlustého tureckého obchodníka a jeho průvod, kráčející k přístavu.
Angelika zvědavě sledovala procesí, pro Marseillany všední, pro ni úplně nové. Obrovské mušelínové zelené nebo růžové turbany, velké jako tykve, se natřásaly nad tmavými obličeji Turků; jejich oblečení z lesklého saténu, střevíce se špičkami nahoru, zdobené perlami, slunečníky, které nad hlavami svých pánů nesli dva černoušci, to všechno jí připomínalo spíš komedii než nebezpečný nájezd.
"Nevypadají nijak zlověstně," popíchla Angelika Marseillana, "a jsou krásně vyšňoření."
"Jo. Jenže není všechno zlato, co se třpytí. Tady vědí, že jsme tu doma a obchodníci, co doplouvají do Marseille za kšeftem, nejsou žádní skrblíci a umějí mazat med kolem pusy. Ale jak projedete kolem pevnosti If, už jsou z nich jen piráti... a jaký piráti!
Ne, madame, nepokoušejte se mě obloudit pohledem. Při tak pochybným dobrodružství vám já pomáhat nebudu. Panenka Maria by mi to musela vyčíst..."
"A mě vezmete?" zeptal se mistr Savary.
"Vy taky jedete do Kandie?"

"Do Kandie a ještě dál. Abych se vám přiznal, mířím do Persie. Jenže to je tajemství, které nechci roztrubovat." "Kolik zaplatíte za převoz?"
"Abych pravdu řekl, nejsem žádný boháč. Nabízím třicet liber. Jenže znám věci, které ani všechno zlato světa nevyváží..."
"Dobrá, dobrá. Je mi to jasný."
Melchior Pannassave svraštil černé huňaté obočí.
"Lituju, ale nemůžu ani pro vás, ani pro madame nic udělat. Vy, dědo, nemáte ani na cestu do Nice..."
"Třicet liber!" vykřikl rozhořčeně stařec.
"Při tom, co riskuju, je to směšná částka... A vy, madame, byste přilákala k my lodi Berbery, jako, při vší úctě a vážnosti k vám, mršina žraloky, říkám to ve vší zdvořilosti."
Melchior Pannassave zvedl majestátním gestem čepici a vracel se ke své plachetnici jménem Kráska, která čekala u mola.
"Všichni tihle Marseillani jsou stejní," vykřikl hněvivě Savary.
"Lakomí a skoupí jako Arméni. Nikdo, kdo by byl v zájmu vědy trochu velkorysý."
"Marně jsem se obracela na kapitány malých lodí," konstatovala Angelika.
"Všichni okamžitě začnou o harému a otroctví. Jako by se nedalo vyplout na moře a neskončit přitom v harému tureckého sultána."
"Nebo tuniského beje nebo alžírského děje nebo marockého sultána," dodal horlivě Savary. "No ano, ono to tak nejčastěji opravdu končí. Jenže kdo neriskuje, nikam se nedostane."
Mladá žena vzdychla. Od rána pořád stejně pobavený údiv, stejné krčení ramen a stejné odmítání její žádosti. Samotná žena! Do Kandie! Šílenství! To by vás musela doprovázet nejméně královská flotila...
Savary narazil na podobné potíže, způsobené ovšem nedostatkem peněz.
"Spojíme se," navrhla Angelika. "Najděte loď a já zaplatím za vás i za sebe."
Dala mu adresu hostince, kde bydlí, a zatímco stařík odcházel, usedla na chvíli na hlaveň děla, aby si odpočinula.
Podobných kanónů stálo v přístavu spousta, zřejmě je tu zapomněl nějaký obchodník; jako by byly spíš určeny za la

vičky kolemjdoucím než na to, aby se z nich střílelo po berber ských galérách.

Místní ženušky tu štrikovaly při čekání na návrat rybářů a obchodníci tu vystavovali zboží.
Angeliku bolely nohy. Také cítila, zejí slunce připálilo čelo. Závistivě pozorovala ženy skrývající pod stříškou širokých slaměných klobouků krásné řecké tváře s velkýma očima a pohrdavými smyslnými rty. Tvářily se jako královny a nabízely chodcům květiny nebo mušle, zahrnovaly něhou a vřelou pozorností ty, kdo se u nich zastavili, a přivolávaly boží trest na ty, kdo prošli kolem jejich stánků bez povšimnutí.
"Kupte si tresku," pobízela jedna z nich Angeliku, "je poslední. Podívejte, leskne se jako zlaťák..."
"Co bych s ní dělala?"
"Snad snědla, ne? Co se dělá s treskou?"
"Mám to daleko domů, nemám ji v čem odnést."
"Tak si ji uložte do žaludku. Tam nebude překážet."
"Mám ji sníst syrovou?"
"Upečte si ji u kapucínů... Tadyhle máte špetku tymiánu, dejte jí ho do břicha, až ji budete piet..."
"Nemám talíř."
"Vemte si na pláži kámen."
"Ani vidličku."
"Vy si ale vymejšlíte, děvenko. A k čemu máte ty svý pěkný prstíky?"
Aby se jí zbavila, Angelika nakonec rybu koupila. Flipot ji chytl za ocas a zamířil na roh nábřeží, kde měli otcové kapucíni cosi jako kuchyň pod širým nebem. Z velkého hrnce nabízeli rybí polévku a rozlévali ji chudým, a za několik souš dovolovali námořníkům ohřát si na dvou ohřívadlech jídlo. Vůně pečených ryb a bujabézy byla příjemná a Angelika si uvědomila, že má hlad. Když se člověk pohrouží do života marseilleského přístavu, jako by chvíli zapomněl na všechny starosti. Byla to hodina, kdy i ti největší lenoši mezi měšťany scházejí k vodě a vychutnávají atmosféru, jež není nikde jinde na světě.
Nedaleko Angeliky vystoupila z nosítek naparáděná dáma s chlapcem, který začal okamžitě žádostivě pokukovat po partě kluků, poskakujících po balících bavlny.

"Můžu si pohrát s nimi, mami?" škemral.
"To ať vás ani nenapadne, Anastázi," protestovala pobouřeně dáma. "Jsou to nějací trháni."
"Ti mají ale štěstí," zabručelo dítě.
Angelika ho s pochopením pozorovala. Vzpomněla si na Florimonda a Cantora. I ona měla podobné nezbedy. Jen s největšími obtížemi se jí podařilo přesvědčit Florimonda, aby zůstal doma. Nakonec povolil až poté, co ho ujistila, že nebude pryč déle než tři týdny, při troše štěstí jen dva. Dojede dostavníkem do Lyonu, po Rhoně lodí a pohovoří si se zpovědníkem galejníků. Okamžitě se vrátí. Možná se jí podaří znovu proniknout do Paříže tak, že si královská policie vůbec nevšimne, že byla pryč. Nejparádnější kousek, který jsem vám kdy provedla, pane Desgrezi, ušklíbla se. Při vzpomínce na romantický útěk se jí trochu rozbušilo srdce. Florimond nelhal. Podzemní chodba byla naprosto v pořádku. Středověké klenby obnovené rukou, jež se vyznala v důlních pracích, budou ještě dlouho odolávat vlhkosti. Florimond zavedl matku až k malé opuštěné polozborcené kapličce ve Vincenneském lese. Paní du PlessisBellière si umínila, že ji dá po návratu opravit. I ona nabyla přesvědčení jako starý Pascalou, že až se pán vrátí, musí býtvšechno v pořádku. Jenže proč se tolik let nevrací?

Dojatě objala syna, když se s ním za úsvitu loučila v lese. Jak je odvážný; je na něho tolik pyšná, že dokázal zachovat tajemství. Při loučení mu to i řekla. Pozorovala padací dveře, zavírající se pomalu za jeho kudrnatou hlavou. Než je Florimond spustil, spiklenecky na ni mrkl. Pro něho to byla jen hra, kterou se bavil a připadal si důležitý.
Pak šla Angelika v doprovodu Flipota, jenž nesl zavazadlo, pěšky. V první vesnici si najala vůz a dojela až do Nohantu. Odtud cestovala dostavníkem.
Dorazila ke svému cíli: do Marseille. Teď ji čeká druhá etapa: Kandie. Rozhovor s knězem před ní vytyčil nový cíl, ale jak nejasný a neurčitý... Dalším článkem řetězu je tedy arabský klenotník, jehož sy

novec byl posledním člověkem, který viděl Joffreye de Peyrac živého. Už jen najít toho kandijského klenotníka bude problém, a pomůže jí pak vůbec on najít synovce? Ale Angelika se přesvědčovala, že Kandie je šťastné znamení. Na tomhle ostrově ve Středozemním moři má přece koupený úřad francouzského konzula. Zrovna si ovšem nebyla jistá, do jaké míry smí tohoto titulu užívat, když se právě vážně prohřešuje proti králi. Ovšem právě proto, a ještě z mnoha dalších důvodů by měla co nejrychleji opustit Marseille a hlavně se cestou vyhnout příslušníkům své kasty.
Flipot se nevracel. Copak se ryba peče tak dlouho? Pátrala očima po mladém sluhovi a zahlédla ho v živém hovoru s mužem v hnědém převlečníku, který jako by se ho na cosi vyptával. Flipot byl zřejmě v rozpacích. Držel v ruce pečenou rybu, z níž se ještě kouřilo, poskakoval z nohy na nohu a jeho výraz svědčil 'o tom, že ho to dost pálí. Jenže muž nevypadal, že by ho chtěl jen tak propustit. Konečně pochybovačně potřásl hlavou, otočil se a zmizel v davu. Angelika si všimla, že Flipot běží právě opačným směrem, než stála.
O chvíli později se znovu objevil a blížil se tak opatrně, jako by se jí chtěl vyhnout a současně upoutat její pozornost. Angelika vstala a dohonila ho v temné uličce, kde se schoval v jakýchsi vratech.
"Co to má znamenat? Kdo byl ten muž, co jsi s ním před chvíli mluvil?"
"Nevím. Nejdřív jsem byl klidnej... Tady máte rybu, paní markýzo. Moc z ní nezbylo. Byl jsem tak rozčilenej, že mi dvakrát nebo třikrát upadla."
"Na co se vyptával?"
"Kdo jsem, odkud jsem, komu sloužím! Pořád jsem opakoval, že nevím. Nono, snad nechceš tvrdit, že nevíš, jak se jmenuje tvoje paní! Podle toho, jak se mě snažil přivést do ouzkejch, mi bylo jasný, s kým mám tu čest: polda. Opakoval jsem: Nevím, opravdu nevím. Najednou se naštval. Není to náhodou markýza du PlessisBellière? V kterém hostinci bydlíte? Co jsem mu měl odpovědět?"

"Cos odpověděl?"
"Pláč jsem, co mě první napadlo že u Bílýho koně, to je hospoda na druhým konci města."
"Poběž rychle!"
Jak spěchali strmými uličkami, Angelika se pokoušela pochopit, co se stalo. Ze by se o ni zajímala policie? Proč? Že by Desgrez okamžitě zjistil, že uprchlá, a poslal po jejích stopách špehy? Najednou ji cosi napadlo. Všiml si jí pan de Vivonne, když vystupoval z lodi. V první chvíli nedokázal pojmenovat tu ženskou tvář, jež mu někoho připomínala, ale pak si vzpomněl a pověřil své nohsledy, aby ji vyhledali. Ze zvědavosti? Chtěl jí prokázat laskavost? Chtěl se zavděčit králi? V žádném případě se s ním nehodlala sejít, Vivonnův zájem ji však nechával klidnou. Bývá příliš často pryč, daleko ode dvora, nemůže uhlídat všechny

intriky, a proto ji pořád má za paní du PlessisBelliére, budoucí královu milenku. Uklidnila se. Určitě je to tak...
Ledaže by toho člověka poslal abbé Antoine, který jediný věděl, že je v Marseille. Možná jí chce sdělit něco o Ali Mektubovi nebo Mohamedu Rakim! Jenže to by pak poslal svého přítele do hostince U zlatého rohu, vždyť ví, že Angelika bydlí tam.
Doběhla do hostince úplně zchvácená, srdce jí bušilo.
"Takhle se uhnat, vy nemáte rozum," vykřikla hostinská. "Ach, tyhle pařížské dámy umějí jen lítat sem tam. Pojďte tudy. Upekla jsem pro vás baklažány s rajčaty, patřičně jsem je okořenila a počesnekovala, jsem napjatá, jak vám to bude chutnat."
Angeličin objemný měšec probouzel v hostinské téměř mateřské city k téhle osamělé ženě. Chovala k ní skoro spikleneckou úctu a nedostatek služebnictva ji nemýlil. Hned poznala, že je to urozená dáma, zvyklá na obsluhu hejna lokajů, teď však nechce budit pozornost. Vždyť ona přece ví, co je to láska...
"Pojďte tudy," zvala Angeliku. "Tady v tom koutě u okna budete mít klid. U tohohle stolečku buďte sama a hosté vás uviďí jen z dálky... Co budete pít? Sklenku růžového vína z Varu?"
Překypující vnady paní Corinny napínaly rudý živůtek, jabl

kove zelenou sukni a černou vyšívanou zástěru. Inkoustově černé vlasy, pečlivě namaštěné a naondulované, splývaly zpod plochého čepce podél kulatých tváří s udržovanou bílou a čistou pletí a proplétaly se s dvěma dlouhými korálovými náušnicemi. Postavila před Angeliku cínový pohár a orosený kameninový džbán s chladným vínem.
Angelika zdvihla oči a zahlédla na prahu místnosti Flipota, jak na ni zuřivě mává. Využil toho, že se paní Corinna obrátila zády, přiskočil ke své velitelce a zašeptal:
"Je tu... Ten zlej... Polda... Ze všech nejhorší." Vyhlédla oknem. Upnutý do švestkově modrého hedvábného kabátce, v rukách skřížených za zády hůl se stříbrnou rukojetí stoupal vycházkovým krokem ulicí pan Fran9ois Desgrez a mířil k hostinci.

První Angeličinou reakcí bylo, že odstrčila žiďli, vyběhla po dvou schodech do hlavního sálu, proběhla jím jako blesk a vrhla se k dřevěnému schodišti do poschodí.
"Poběž se mnou," křikla na Flipota.
Marseillanka zalomila rukama.
"Co se děje, madame? Co vaše jídlo?"
"Rychle," skočila jí do řeči Angelika, "rychle do mého pokoje. Musím s vámi mluvit."
Výraz její tváře a hlas byly tak velitelské, že se hostinská na nic neptala a rozběhla se za ní.
Angelika ji vtáhla do pokoje. Držela ji za ruku, a aniž si to uvědomovala, zarývala jí nehty ďo buclatých zápěstí.
"Poslouchejte! Do hostince vejďe za chvilku jistý muž. Má fialový kabát a hůl se stříbrným držadlem."
"Možná je to ten, co vám ráno poslal vzkaz."
"Jaký vzkaz?"
Paní Corinna si sáhla do záňadří a vytáhla kousek pergamenu. "Nějaký chlapec to přinesl chvilinku předtím, než jste se vrátila."

Angelika jí vytrhla lístek a rozložila ho. Byl od abbého Antoina. Psal, že ho navštívil bývalý advokát pan Desgrez, s nímž měl tu čest setkat se v Paříži v roce 1666. Domníval se, že mu nemůže zatajit přítomnost paní du Plessis v Marseille ani její adresu. Současně ji však o tom informuje.
Mladá žena zmačkala teď už zbytečný papír.
"Už pro mě není důležitý. Poslouchejte dobře, paní Corinno. Jestli se ten muž bude po mně ptát, tak mě neznáte. Nikdy jste mě neviděla. Jakmile odejde, přijďte mi to oznámit. Tumáte, to je pro vás."
Strčila jí do dlaně tři zlaťáky. Paní Corinna byla tak vyvedená z míry, že se nezmohla na slovo, jen mrkla zářivýma očima, že rozumí, a spiklenecky a opatrně odcházela.
Angelika začala horečně rázovat po pokoji a kousala si nehty. Flipot ji neklidně pozoroval.
"Zapakuj věci," pobídla ho, "zavři brašnu a buď připravený."
Desgrez byl rychlý. Jenže ona se nenechá chytit a dovést zpátky ke králi spoutaná jako otrokyně. Teď už má před sebou jen moře.
Stmívalo se a stejně jako včera začaly v hlubokých černých propastích uliček mezi patrovými domy hrát kytary a jižanské hlasy se rozezpívaly o lásce.
Angelika unikne Desgrezovi i králi. Moře ji odnese. Nakonec stanula nehybně u okna a sledovala zvuky z hostince.
Kdosi jemně zaklepal.
"Ani nesvítíte," šeptala korpulentní hostinská a vklouzla do pokoje. Škrtla křesadlem a rozsvítila.
"Je pořád dole," pokračovala. "Nechce vyklidit pole. Je to velice zďvořilý pán, velice milý, ale tak divně se na vás dívá! Mě ovšem nedoběhne! Přece vím, koho mám v domě, řekla jsem mu. Dámy, kterou popisujete, bych si určitě všimla, kdyby tu byla. Zelené oči, vlasy a všechno. Kďyž vám opakuju, že jsem ji ani nezahlédla... Nakonec mi uvěřil, nebo se aspoň tak tvářil. Požádal o večeři. Ale ten koutek, kde jsem vám prostřela, ho hrozně zajímá. Velice pozorně si ho prohlížel. Jako by tím dlouhým nosem něco čuchal."

Můj parfém, napadlo Angeliku.
Desgrez určitě poznal její parfém, směs verbeny a rozmarýny, který připravoval jen pro ni známý voňavkář na předměstí SaintHonoré. Ta přírodní vůně se tak nádherně hodila k jejímu půvabu krásné rostliny. Desgrez ji vďechoval přímo z její pleti, z jejího těla, které mu dovolila líbat a hladit. Ach, prokletý život, kďyž vás vyďává napospas takovýmhle individuím.
"A pozoruje vás jako čert," pokračovala hostinská. "Okamžitě si všiml, že mám v ruce zlaťáky, co jste mi dala. Aleale, vy máte nějak štědré hosty, matko... Nebylo mi moc dobře po těle... Ten člověk je váš manžel, madame?"
"Proboha ne," zlostně sebou trhla Angelika.
Marseillanka několikrát pokývla hlavou. Už ví, o co jde. Vtom se zaposlouchala.
"Kdopak to tu chodí? To nejsou kroky žádného z mých hostů. Všechny je znám."
Pootevřela dveře a vzápětí je hbitě přibouchla.
"Je na chodbě... Otevírá dveře všech pokojů."
Dala si ruce v bok a začala se rozčilovat.
"To je ale drzoun! Já už mu ukážu, zač je toho loket."
Pak se vzpamatovala.
"No jo! Jenže to začíná smrdět. Já ty poldy znám. Člověk jim může čelit jak chce, stejně se nakonec rozbrečí a začne smrkat do kapesníku."
Angelika chytila brašnu.

"Paní Corinno, musím se odtud dostat... Musím... Nic špatného jsem neudělala."
Podávala hostinské měšec zlaťáků.
"Pojďte tudy," šeptala hostinská.
Táhla ji na balkónek a odsunula boční mříž.
"Skočte! Skočte! Ano, na sousední střechu. Nedívejte se dolů. Tak, teď ďoleva, stojí tam žebřík. Až buďete na dvoře, zaklepejte. Řeknete Siciliánu Mariovi, že vás posílám já. Ať vás dovede ke Korzičanu Santimu. Ne, není to daleko. A pak až k Juanitovi do arabské čtvrti... Já se zatím postarám o toho zvědavce, abyste získala čas..."
Dodala provensálsky několik rad, pokřižovala se a vrátila do pokoje.

1591

Útěk připomínal hru na schovávanou nebo na slepou bábu. Angelika s Flipotem nestačili ani vydechnout, proběhli dveřmi vedoucími do ulice, nořili se do studní, ústících v zahradách, procházeli domy, kde pokojně večeřely rodiny a ani nezvedly oči od talíře, když utíkali kolem, sbíhali ze schodů, vynořili se z římského vodovodního příkopu, oběhli řecký chrám, rozhrnuli stovky růžových či modrých košil, které se sušily na šňůrách přes ulici, klouzali po slupkách dýní a zbytcích ryb a lidé na ně volali, křičeli, až v uších zaléhalo, zpívali a zvali je ve všech jazycích babylónské věže, až se udýchaně zastavili pod střechou jakéhosi Španěla na okraji arabské čtvrti. Je to daleko, říkal, velice daleko od všeho, co by mohlo připomínat hostinec U zlatého rohu. Chce jít dáma dál? Španěl i Korzičan Santi ji zvědavě pozorovali.
Osušila si kapesníkem čelo. Červená mlhavá záře soumraku pomalu hasla a na západě soupeřila se světly města. Monotónní hudba zvláštního rytmu pronikala zpod zavřených dveří a dřevěných žaluzií kaváren. Tam čekaly přístavní nosiče, arabské a turecké kupce měkké dívaný, nargilé a černý nápoj, jenž se pije na bosporských březích z malých stříbrných šálečků. Do těžkého zápachu rybiny a česneku se mísila jakási neznámá vůně.
"Potřebuju se dostat na admiralitu za panem de Vivonne," řekla Angelika. "Můžete mě tam dovést?"
Oba průvodci potřásli černou hřívou a zlatými kruhy v pravém uchu. Čtvrť kolem admirality jim zřejmě připadala nebezpečnější než páchnoucí labyrint, kam Angeliku zavedli. Když se však s nimi královsky vyrovnala, obšírně jí vysvětlili, kudy má jít.
"Pochopils to?" zeptala se Flipota.
Chlapec zavrtěl záporně hlavou. Byl ztuhlý strachy. Neznal zákony tohohle podivného marseilleského podsvětí, které nemělo zřejmě daleko k tomu, aby tasilo nože. Kdyby jeho paní někdo napadl, jak ji ochrání?
"Neboj se," uklidňovala ho.
Stará Marseille jí nepřipadala nepřátelská. Desgrez tu nemohl být takovým pánem jako v srdci Paříže.
Už se setmělo, ale průzračné noční nebe vrhalo na město

namodralý svit a člověk občas zahlédl antický sloup, hroutící se klenbu římského kostelíka, ruiny, mezi nimiž si hráli tiše jako kočky polonazí kluci.
Konečně se v záhybu cesty objevil elegantní, jasně osvětlený dům. Neustále sem předjížděly fiakry a kočáry a z otevřených oken se linuly tóny louten a houslí.
Angelika zaváhala. Uhladila si šaty a v duchu uvažovala, jestli se tam takhle může objevit. Od jakési skupinky se odloučila shrbená postava.

Muž mířil k ní, jako by ji očekával. Viděla ho proti světlu, takže nerozeznávala tvář. Došel až k ní, pozorně na ni pohlédl a pak smekl.
"Paní du PlessisBellière, že? Ano, nepochybně. Dovolte, abych se představil: Carroulet, kapitán marseilleské policie. Jsme dobří přátelé s panem de La Reynie; napsal mi o vás a žádal mě, abych vám usnadnil pobyt v našem městě..."
Angelika mu nebojácně pohled vrátila. S bradavicí u kořene nosu vypadal jako tatík. Hlas měl uctivost sama.
"Také jsem se sešel s jeho zástupcem, panem Desgrezem, který přicestoval včera ráno. Myslel si, že snad budete chtít přijít pozdravit pana de Vivonne. Ví, že jste přátelé, a tak mě pověřil, abych vás čekal před jeho palácem, aby nedošlo k nějakému politováníhodnému nedorozumění..."
Angelika najednou pocítila ne strach, ale vztek. Takže Desgrez na ni poštval všechny policajty města včetně pana Carrouleta, náčelníka marseilleské policie, proslulého tím, že s milým úsměvem dokáže být nepříjemně energický.
"Nechápu, co mi to tady vykládáte, pane," odsekla mu. "Ehm," odkašlal si. "Podívejte se, madame, popsali mi vás natolik přesně..."
Mířil k nim jakýsi kočár. Policista se bezděky přitiskl ke zdi. Angelika se naopak vrhla přímo pod kopyta koní, využila zmatku, když kočí trhl opratěmi, a vmísila se do davu, vcházejícího do paláce vévody de Vivonne. Komorníci s pochodněmi svítili na cestu schodištěm vedoucím do haly. Sebejistým krokem stoupala nahoru s ostatními hosty.

Flipot s kabelou v ruce kráčel těsně za ní. Angelika vklouzla do polostínu vysokého schodiště a tvářila se jako žena, jíž povoluje podvazek.
"Schovej se někam, kam to půjde," sykla na malého sluhu.
"Uteč do hospodářských budov, kamkoliv, ale ať tě nikdo nevidí. Zítra se sejdeme v přístavu, až bude odplouvat královské loďstvo. Pokus se zjistit, odkud a kdy odplouvá. Když tam nebudeš, odjedu bez tebe. Tady máš peníze."
Vyklouzla z úkrytu a týmž jistým krokem stoupala po mramorovém schodišti do poschodí.
Bylo tu prázdno, sluhové se tísnili v salónech a chodbách v přízemí. Jen co došla na první odpočívadlo, policista, kterého právě setřásla, vešel dovnitř za ní. Angelika byla spíš zvědavá než vyděšená, a tak se naklonila přes zábradlí a pozorovala ho. Byla si jistá, že ji nemůže vidět, protože stála ve stínu. Pan Carroulet nevypadal zrovna spokojeně. Chytil jednoho sluhu a zasypával ho otázkami. Muž vrtěl hlavou. Pak odešel a chvilku nato se objevil vévoda de Vivonne a ještě se smál nějakému žertu. Policejní důstojník rozpačitě pozdravil. Admirál královské flotily byl významná osobnost. Těšil se králově přízni a každý věděl, že jeho sestra je oficiální králova milenka. A protože byl kromě toho velice nedůtklivý, nebylo s ním snadné jednání.
"Co mi to tu povídáte?" křičel Vivonne. "Paní du PlessisBellière mezi mými hosty? Jděte si ji hledat do královy postele... mámli věřit nejnovějším řečem ve Versailles."
Pan Carroulet zřejmě naléhal, vysvětloval. Vivonne byl netrpělivý.
"Ta vaše historka nemá hlavu ani patu. Říkáte, že tu byla, a najednou není... Měl jste prostě vlčí mlhu... Trpíte přeludy. Nechtě si pustit žilou."
Policista svěsil hlavu a raději odešel.

Vivonne za ním pokrčil rameny. Přistoupil k němu jakýsi přítel a zřejmě se ho ptal, o co šlo, neboť mladý dvořan mrzutě odpovídal:
"Ten tlusťoch tvrdil, že ve svých salónech přijímám krásnou Angeliku, poslední králoVu vášeň."

"Paní du PlessisBellière?"
"No ano. Bůh mě chraň hostit pod svou střechou tu pletichářskou děvku. Moje sestra přímo šílí, jak jí hází klacky pod nohy... Píše mi zoufalé dopisy. Jestli ta zelenooká siréna dosáhne svého cíle, může AthénaYs sklapnout kufry a Mortemartové budou takhle maličcí."
"Že by ta krasavice, o níž si mužem jenom nechat zdát, byla v Marseille? Vždycky jsem toužil ji poznat."
"Toužíte marně. Je to koketa a je strašně krutá. Její obdivovatelé, kteří se jí marně koří, o tom něco vědí. Není z těch, kdo se zahazují zbytečnými řečmi, když mají před sebou nějaký cíl. A ten její cíl je král... Intrikánka, říkám vám... V posledním dopise mi sestra píše..."
Rozhovor utichl, protože oba muži se vraceli do salónů.
To mi zaplatíš, krasavce, pomyslela si Angelika uražená tím, jak o ní Vivonne mluví.
Vklouzla do setmělé chodby a tápala po stěnách, až nahmatala dveře a opatrně zmáčkla kliku. Pokoj byl prázdný, osvětlený pouze světlem padajícím oknem zvenčí. Angelika se vysíleně zhroutila na měkký orientální divan, pokrytý koberci a polštáři. Ozval se zvuk podobný gongu, dotkla se totiž nohou jakéhosi měděného disku, ležícího na zemi. S úzkostí chvíli poslouchala, pak konečně našla svícen a rozsvítila si.
Apartmá pracovna a ložnice s přilehlou koupelnou zřejmě náleželo vévodovi de Vivonne. Byt námořníka, který na pevnině milostné aféry ani nepočítá. Angelika brzy mezi hromadou dalekohledů a map, globusů a uniforem objevila truhlu s působivým výběrem šatů a nadýchaného prádla.
Vytáhla si bílou róbu z vyšívaného čínského mušelínu, opláchla se v umyvadle, kde byla pro páija a jeho milenku připravena voda vonící provensálskou levandulí. Vykartáčovala si zaprášené vlasy, vydechla úlevou a zahalila se do nadýchané látky. Po vysokém koberci se bosá vrátila do pracovny. Cítila, jak se jí únavou podlamují nohy. Ještě chvíli poslouchala tlumený ruch paláce, pak se svezla na divan. Ať jde budoucnost a všichni policajti světa k čertu! Musí se vyspat!

I62
1631

"Ach!"
Ostrý výkřik Angeliku probudil. Vyskočila a rukou si zaclonila oči oslepené světlem.
"Ach!"
Mladá brunetka s obličejem polepeným muškami jí stála u hlavy jako alegorie zděšení a pohoršení. Náhle se hbitě otočila a vší silou vyťala komusi políček.
"Rošťáku! To je tedy to vaše překvapení... Gratuluji. To se vám povedlo. Na tohle oslňující setkání nikdy nezapomenu. Do smrti vás nechci vidět."
Zašustily sukně, klapl vějíř, dáma se rozběhla ke dveřím a zmizela.
Vévoda de Vivonne si držel tvář a pohlížel střídavě na dveře, na Angeliku a na sluhu, jenž držel dva svícny.
Sluha se vzpamatoval první. Postavil svícny, uklonil se pánovi a pro všechny případy i Angelice a rychle zmizel; tichounce za sebou zavřel dveře.
"Pane de Vivonne... já se moc omlouvám," šeptala Angelika a nasadila provinilý úsměv.

Až když zaslechl její hlas, zřejmě si uvědomil, že má před sebou bytost z masa a kostí, a ne přelud.
"Takže je to pravda... co vykládal ten trouba... Jste v Marseille... Pod mou střechou! Copak jsem to mohl tušit? Proč jste se neohlásila?"
"Nechtěla jsem, aby mě někdo poznal. Už několikrát mě málem zatkli."
Mladík si rukou přejel čelo. Přistoupil k malému ebenovému sekretáři, otevřel ho, vyndal karafu kořalky a pohárek.
"Takže paní du PlessisBellière má v patách celou královskou policii! Někoho jste zavraždila?"
"Ne. Hůř. Odmítla jsem se vyspat s králem."
Dvořan udiveně povytáhl obočí.
"Pročpak?"
"Z přátelství k vaší drahé sestře, paní de Montespan."
S karafou v ruce na ni Vivonne nevěřícně pohlížel. Pak se mu tvář uvolnila a on vybuchl smíchy. Nalil si a usedl vedle ní.
"Děláte si ze mě legraci, že?"
"Trochu... ale ne tolik, jak se domníváte."
Stále se na něho bojácně usmívala. Víčka, ještě ztěžklá spán

kem, chvílemi klopila přes zelené oči, aby se jí na tvářích objevily stíny dlouhých řas.
"Byla jsem tak unavená," vydechla. "Chodila jsem po tomhle městě celé hodiny, zabloudila jsem... a tady jako bych našla útočiště. Odpusťte mi to. Přiznávám, že jsem byla hrozně indiskrétní. Umyla jsem se ve vaší koupelně a vzala si ze šatny tenhle župan."
Ukázala na vyšívaný mušelín na nahém těle. Podle růžovějších odlesků se pod nadýchanou bílou nádherou daly tušit obrysy stehen a boků. Vivonne pohlédl na župan a odvrátil zrak. Naráz do sebe obrátil pohárek kořalky.
"To je ale nepříjemná záležitost," zabručel. "Král vás hledá a ze mě udělá vašeho spoluviníka."
"Pane de Vivonne," protestovala Angelika a napůl vstala, "přece nejste hloupý. Myslela jsem, že vám víc záleží na sestřině štěstí... ostatně na něm závisí i vaše. Vy byste opravdu chtěl, abych padla králi do náruče a AthénaYs musela opustit dvůr?"
"To samozřejmě ne," koktal chudák Vivonne, jehož tahle corneillovská situace zaskočila, "jenže znelíbit se Jeho Veličenstvu také nechci. Když ho odmítáte, je to vaše věc... Ale co děláte u mě v Marseille?"
Položila mu lehce ruku na zápěstí.
"Chci odplout do Kandie."
"Prosím?"
Vyskočil, jako by ho něco píchlo.
"Odplouváte přece zítra, ne?" naléhala Angelika. "Vezměte mě s sebou."
"Čím dál lip. Ztratila jste snad rozum? Do Kandie! Víte vůbec, kde leží?"
"A vy? Víte vy vůbec, že jsem v Kandii konzulem? Mám tam důležité obchodní jednání, a tak mě napadlo, že nastal vhodný okamžik, abych tam na vše dohlédla a nechala králi čas se uklidnit. Není to výborný nápad?"
"To je nehoráznost... Kandie!"
Zvedl oči k nebi a přestal se pokoušet jí vysvětlovat, jaké je to šílenství.
"Ano, ano, já vím," začala drmolit Angelika, "harém tureckého sultána, Mauři, piráti. Jenže právě s vámi se ničeho ne

l (Aj

bojím. V doprovodu francouzské královské eskadry se mi snad nemůže nic stát!"

"Vážená paní," prohlásil slavnostně Vivonne, "vždycky jsem k vám choval úctu..."
"Možná až příliš," špitla a významně se usmála.
Poznámka vyvedla mladého admirála z míry, a než znovu našel niť, trochu se zakoktal.
"No... ale... Ať je to jak chce, vždycky jsem vás pokládal za moudrou ženu, která má hlavu na pravém místě. K své velké lítosti však musím prohlásit, že nemáte víc rozumu než ty slečinky, jež nejdřív mluví, pak jednají a úplně nakonec teprve myslí."
"Jako ta půvabná brunetka, co nás před chvílí opustila. Byla bych to vaší krásné milence vysvětlila. Ve vzteku teď roznese po městě, že jsem tu."
"Nezná vás."
"Jistě mě snadno popíše a nežádoucí osoby mě podle toho poznají. Vezměte mě do Kandie!"
Vévoda de Vivonne cítil, jak mu vysychá v ústech. Z Angeličina pohledu se mu točila hlava. Bezradně těkal očima kolem. Přistoupil k sekretáři a nalil si další pohárek.
"Nikdy," prohlásil konečně jako odpověď na její poslední slova. "Jsem rozumný, opatrný člověk... Kdybych se podílel na vašem útěku což se dříve nebo později provalí , přivolám na sebe králův hněv."
"A co vděčnost vaší sestry?"
"Určitě upadnu do nemilosti."
"Vy podceňujete Athénaisinu moc, drahý pane. Snaď ji znáte lip než já. Je sama s králem a... velice ho přitahuje. Umí ho okouzlit tisíci maličkostmi, bez nichž král už nemůže být. Copak ji nepokládáte za dost silnou a šikovnou, aby znovu získala převahu a vynalézavě napravila to, co jsem mohla v poslední době, to přiznávám, trochu narušit?"
Vivonne se zamračil a zamyslel se.
"No ano," vzdychl.
Zřejmě viděl před očima zářivou Mortemartovou, slyšel ozvěnu jejího nakažlivého smíchu a nenapodobitelný hlas, protože se uklidnil.

"No ano," opakoval. "Na ni je spolehnutí."
Několikrát potřásl hlavou.
"Jenže co vy," vzdychl. "Co s vámi, madame?"
Pokukoval po ní. Jeho neklidné pohledy, které na ni vrhal, svědčily o tom, že si uvědomuje ženskou přítomnost vedle sebe v tuhle pozdní noční hodinu, přítomnost ženy, jež byla jednou z ozdob Versailles a po které toužil i král. Obdivoval její dokonalost s jakýmsi údivem, jako by ji viděl poprvé. Ano, bylo to tak. Měla zvláštní pleť, nazlátlejší než většina blondýnek, a tajemné zelené oči vroubené hustými dlouhými řasami. Ve Versailles v dvorních toaletách ji vnímal jako idol, vedle něhož bledla Montespanová vzteky.
V nadýchaném negližé byla strašně ženská a živoucí. Poprvé v životě krále politoval: chudák! Jestli je pravda, že ho odmítla...
Angelika nechala plynout tíživé ticho. Bylo poměrně zábavné uvést někoho z Mortemartů do rozpaků. Tím se mohl chlubit málokdo. Elán a výbušná povaha rodiny se vždycky prosadily. Člověk je musel nenávidět... nebo zbožňovat, a to včetně nejstarší z nich, abatyše de Fontevrault, krásné jako Madona i v jeptiščím čepci a tmavých závojích. Fascinovala krále a okouzlovala dvořany, a přitom dokázala stejně ohnivě předčítat latinsky všechna evangelia a vést svůj klášter a pokorné jeptišky cestou nejpřísnější ctnosti. Vivonne byl obrazem svých sester, oplýval nejlepšími vlastnostmi i nejhoršími nedostatky. Byl náladový, jízlivý, občas skoro hrubý, jindy zas přímo roztomilý, chvílemi se choval jako blázen, vzápětí přišel s geniálním nápadem... Nakonec se vždycky nějak prosadil; prostě Angelika k němu cítila stejně jako k AthénaYs jakýsi zvláštní druh přátelství, jako by ji náhle zmagnetizovali. Mírně pobaveně

si uvědomovala, že mezi ostatními šlechtici, kteří se od krále ani na krok nehnuli a žili z jeho štědrosti, jí on připadal trochu ušlechtilejší.
Pozorovala ho s týmž tajemným úsměvem, jenž ho vždycky odzbrojoval, a říkala si, že má vlastně tyhle chamtivé, bláznivé a krásné Mortemarty ráda. Pomalu vztáhla paže, opřela si o ně hlavu a sklouzla po mladíkovi koketním úsměvem.
"No, co se mnou?" opakovala.

1611
1661

"Vy, madame, jste zvláštní žena. Nepřiznala jste snad, že jste se snažila vyšachovat mou sestru? A najednou se stáhnete do pozadí, dokonce se pokoušíte jí usnadnit situaci... Co tím sledujete? Co z téhle komedie můžete mít?"
"Nic. Spíš problémy."
"Takže?"
"Copak nemám jako kterákoliv jiná žena právo na vrtochy?"
"Jistěže. Vybírejte si však lépe své oběti. Když jde o krále, mohlo by to s vámi špatně dopadnout."
Angelika se ušklíbla.
"Co dělat? Je to snad má chyba, že nemám v lásce ty příliš urputné a přitom urážlivé muže, kteří se neumějí smát a v soukromí jsou tak nevybíraví, že jsou až hrubí?"
"O kom to mluvíte?"
"O králi."
"No tohle! Jakým způsobem se to o něm dovolujete vyjadřovat?"
Vivonné se urazil.
"Můj drahý, když jde o postel, ponechte nám právo soudit jako ženy, a ne jako poddané."
"Ještě že všechny dámy neusuzují naštěstí jako vy."
"Jen ať se klidně podřídí, ať se nudí. Já ovšem v této věci promíjím všechno, jen nudu ne. Tituly, výhody, pocty mi nemohou vynahradit pocit nechuti a podřízenosti. Přenechám ráda jedno i druhé AthénaYs..."
"Vy jste... strašná!"
"Co chcete, není to má chyba, že jsem vždycky dávala přednost ohnivým mužům plným elánu... jako jste například vy. Galantním šlechticům, kteří mají čas se ženám patřičně věnovat. K čertu s unáhlenci, co se ženou za svým cílem jako slepí. Mám ráda takové, kteří umějí cestou utrhnout květinu."
Vévoda de Vivonne odvrátil pohled a zajíkl se.
"Už je mi jasné, oč jde. Vás čeká v Kandii milenec, nějaký mladý námořní důstojník s krásným knírkem, jenž neumí nic jiného než flirtovat s dívkami."
"To se mýlíte. Nikdy jsem v Kandii nebyla a nikdo mě tam nečeká."
"Proč tedy chcete jet na ten ostrov pirátů?"

"Už jsem vám to řekla. Mám tam obchodní jednání. A taky jsem se domnívala, že je to báječná příležitost, jak nechat králi čas, aby na mě zapomněl."
"Ten na vás nezapomene. Domníváte se, že patříte k ženám, na něž se snadno zapomíná?" otázal se Vivonne přiškrceně.
"Ujišťuju vás, že zapomene. Sejde z očí, sejde z mysli. Copak vy muži nejste takoví? Znovu se s radostí vrátí ke své Montespanové, k už známému a nevyčerpatelnému potěšení, a bude spokojený, že u ní vždycky najde prostřený stůl. Není to ani komplikovaný, ani sentimentální muž."

Vévoda de Vivonne se nedokázal ubránit smíchu.
"Jak vy ženy na sebe dokážete být zlé."
"Věřte mi, že vám král bude vděčný, až se dozví, že jste se přičinil o to, aby se zbavil beznadějné vášně. Nebude navíc nucen zachovat se jako tyran a uvrhnout mě do vězení. Než se vrátím, uplyne mnoho času. Sám se zasměje svému hněvu. A AthénaYs se vám bude umět odměnit za službu, kterou jste jí prokázal tím, že jste odstranil nežádoucí rivalku."
"A co když král nezapomene?"
"No, na to budu mít dost času se připravit. Možná si všechno rozmyslím a přiznám svou chybu. Králova vytrvalost mě dojme. Padnu mu do náruče, stanu se jeho milenkou a... také vám to nezapomenu. Vidíte, tím, že mi prokážete službu, si zajistíte budoucnost a mohl byste vyhrát na dvou frontách, pane dvořane."
Poslední slova zazněla poněkud pohrdavě, což šlechtice ťalo do živého zrudl až po kořínky vlasů a povýšeně protestoval.
"Myslíte si, že jsem zbabělý lokaj?"
"Něco takového by mě ani nenapadlo."
"Problém není v tom," pokračoval mladý admirál přísně. "Vy příliš snadno zapomínáte, madame, že jsem velitel eskadry a že královská flotila zítra vyplouvá na moře s vojenským, tedy nebezpečným posláním. Jsem pověřen zajistit jménem krále v tom zatraceném středozemním mraveništi bezpečnost. Mé příkazy jsou jasné: žádní cestující, tím méně ženy."
"Pane de Vivonne..."
"Ne," zvýšil hlas. "Uvědomte si, že na palubě jsem velitelem já. Dobře vím, co mám dělat. Beru v úvahu důležitost úkolu,

"Vezmete mě do Kandie?" zeptala se. "Myslím... myslím, že mi nic jiného nezbývá,' chraplavě.
jímž jsem pověřen, a jsem přesvědčen, že sám král by na mém místě mluvil a jednal jako já."
"Myslíte?... Já jsem naopak přesvědčená, že král by nepohrdl tím, co vám nabízím."
Mluvila vážně. Vivonne znovu změnil barvu, ve spáncích mu bušilo. Upřeně, s otázkou v očích na ni pohlédl. Nekonečně dlouhou minutu mu připadalo, že se mu celý život soustředil do pomalého a něžného vzdouvání jejích krásných ňader v krajkovém výstřihu.
Úplně ztuhl překvapením. Paní du Plessis měla pověst povýšené a chladné ženy, a ona sama přiznává, že je vrtošivá. Protože byl do morku kostí dvořan, vůbec ho nenapadlo, že by mu mohlo být nabídnuto to, co odmítala králi.
Najednou cítil, jak má sucho v ústech. Jedním douškem vypil pohárek a opatrně ho postavil na sekretář, jako by se bál, že ho upustí.
"Abychom si rozuměli..."
"Já... já myslím, že si dokonale rozumíme," špitla Angelika. Hleděla mu do očí a lehce se usmívala.
Jako fascinovaný k ní přistoupil a objal ji rukama kolem štíhlého pasu. S vášnivým obdivem sklonil hlavu a přitiskl rty na hedvábnou pleť výstřihu, tam, kde začínala ňadra; zůstal skloněn nad tůní, odkud stoupala tajemná opojná vůně, vůně Angeliky.
Neuhnula, jen se jí neznatelně vzdouvala ňadra a její krásné řasy na vteřinku ztlumily zář zeleného pohledu.
Vtom ucítil, jak se k němu vzpíná, jak se nabízí jeho polibkům. Téměř šílel touhou po té voňavé pleti, pevné a napjaté, a současně jemné jako drahý porcelán. Začal ji lačně líbat. Horečně objal pevná oblá ramena, hledal rty jamku na krku, jejíž teplo ho připravovalo o rozum.

Angelika vztáhla ruce a vzala do dlaní mužovu hlavu, pevně ji sevřela a přinutila Vivonna, aby na ni pohlédl.
Smaragdové panenky, ztemnělé odrazem světla, se střetly s modrýma očima Mortemartů, tentokrát poraženýma. V posledním záblesku vědomí si Vivonne ještě stihl uvědomit, že se v životě nesetkal s podobnou ženou a nepocítil tak strhující rozkoš.

odpověděl

Pro tohohle chvilkového milence rozvinula Angelika veškeré své umění. Přísahala si, že si ho podrobí, a on, blazeovaný požitkář, nepatřil k těm, kdo by se spokojili s pasivním objetím.
Něžná, veselá, náhle však jakoby bázlivá až plachá, se mu oddávala. Najednou, když žádal víc, se stáhla do sebe a on ji musel tiše přesvědčovat, polomrtvý touhou.
"Je to moudré?" namítala.
"Proč bychom měli být moudří?"
"Nevím... Včera jsme se ještě znali... jen letmo."
"To není pravda. Vždycky jsem vás obdivoval, tajně zbožňoval."
"Přiznávám, že já vás pokládala pouze za zábavného společníka. Jako bych vás dnes večer viděla poprvé. Jste daleko víc... vzrušující, než jsem si myslela. Trochu mě děsíte."
"Děsím?"
"Ti krutí Mortemartové. Vykládá se o nich leccos!"
"Hlouposti... Zapomeňte na nedůvěru... Miláčku!"
"Ne... Pane vévodo, proboha, nechtě mě vydechnout. Poslechněte. Mám zásadu, že jsou věci, které může člověk dělat jen s dávno, dávno známým milencem."
"Jste k zulíbání. Zavazuju se, že vás těch vašich zásad zbavím. Myslíte, že to nedokážu?"
"Možná... nevím."
Vášnivě si šeptali v polotmě, kde se mihotal plamínek dohořívající svíčky, a Angelika se nechala zvábit sladkou a nebezpečnou hrou a bez přetvářky se rozechvěla v pevných pažích, jež ji objímaly a laskaly. Tma, která je zahalila po posledním zákmitu svíčky, jako by je spiklenecky strhávala do mohutného proudu vášně, a Angelika klesala, slepá a odevzdá

lil l

na, do nové a nové překvapivé propasti rozkoše. Zapomněla na všechno a z hloubi duše vzdychala v šťastném a nádherném souboji, dojemně sténala a vykřikovala vyznání, vymámená
slastnou závratí.
Usnul a držel ji přitom v náručí. Přes únavu a sladkou mdlobu, která ji unášela jako hluboká řeka, si Angelika zakázala usnout. Už skoro svítalo a ona chtěla být vzhůru, až Vivonne otevře oči. Nedůvěřovala slibům mužů, když už jejich vášeň
pominula.
Ležela s otevřenýma očima, upřenýma na modrý čtverec noci, který se rýsoval za oknem, jímž sem zaznával tlumený hukot mořského přílivu. Rukou mechanicky hladila svalnaté tělo spícího muže a znovu pocítila potřebu něhy, o níž kdysi snila po Filipově boku.
Den se hlásil šedavým nafialovělým úsvitem připomínajícím peří hrdličky, pomalu bělal a přecházel přes perleťové odstíny světle zelené. Kdosi zaklepal na dveře. "Pane admirále, je čas," šeptal sluha. Vivonne rychle vyskočil jako voják zvyklý na poplach. "Tos ty, Giuseppe?"

"Ano, pane vévodo. Mám vám pomoci s oblékáním?" "Ne, zvládnu to sám. Jen řekni Turkovi, ať připraví kávu." Usmál se spiklenecky na Angeliku a dodal na adresu sluhy: "Řekni mu, ať prostře dva šálky a nějaké zákusky." Sluha odešel.
Angelika opětovala Vivonnův úsměv. Položila ruku na milencovu tvář.
"Jak jsi krásný," vzdychla slastně.
Tykání šlechtice bláznivě vzrušilo. A krále odmítla!
Uchopil ji za ruku a políbil ji.
"Ty jsi také krásná! Mám pocit, že sním."
V pološeru, zahalená do dlouhých vlasů, vypadala jako holčička.
"Vezmeš mě do Kandie?" zašeptala.
Vyskočil.
72,

"Samozřejmě! To mě máš za mizeru, který nedokáže splnit slib, když tys tak báječně dodržela svůj? Ale musíme si pospíšit, vyplouváme za hodinu. Máš nějaká zavazadla? Kam pro ně mám poslat?"
"Sluha mě s nimi bude čekat na molu. Pro tuhle chvíli použiju tvého šatníku, je znamenitě zásobený vším, co si může ženské srdce přát. Patří to tvé ženě?"
"Ne," zamračil se Vivonne. "Rozešli jsme se a vůbec se nestýkáme od okamžiku, co se mě ta zmije pokoušela otrávit a nahradit mě svým milencem."
"Ano, vzpomínám si. U dvora se o tom mluvilo." Bez špetky soucitu se rozesmála. "Chudáčku! Takový malér!" "Trpěl jsem jako zvíře."
"Už je to pryč," řekla něžně a pohladila ho po tváři, aby mu vyhladila vrásky. "Takže ty šaty patří vašim milenkám, stejně rozmanitým jako početným, mámli věřit pověstem. Ale nemůžu si stěžovat. Určitě najdu, co potřebuji."
Znovu se zasmála. Milostný souboj zanechal na jejím těle zvláštní vůni, takže když procházela kolem něho, instinktivně natáhl ruku, objal ji a přitiskl k sobě. Vesele se mu vymanila.
"Ne, milý pane. Spěcháme. Vynahradíme si to později." "No, nevím, zřejmě si nedovedeš představit, jaké je na galéře nepohodlí."
"Nějak to uděláme. Určitě se najde příležitost být chvíli spolu. Copak během plavby nikde nezakotvíte? Na ostrovech s modrými zátokami a plážemi jemného písku?" Zhluboka vzdychl. "Mlč! Ztrácím z tebe hlavu."
Začal si pískat a natahoval si přitom hedvábné punčochy a krátké saténové kalhoty; pak stanul na prahu koupelny. Angelika si nalila vodu z měděného džbánu do mramorové nádrže a rychle se omyla.
"Dovol mi aspoň se na tebe dívat," uprošoval ji.
Shovívavě na něho pohlédla přes mokré rameno.
"Jsi tak mladý."
"Mám pocit, že o nic mladší než ty, ba dokonce i o tři či

čtyři roky starší. Pokud si vzpomínám, poprvé jsem tě viděl... ano, jsem si tím jist: když se král vracel do Paříže. Byla jsi svěží a půvabná dvacetiletá dívka. Mně bylo čtyřiadvacet a pokládal jsem se za zkušeného muže. Teprve teď mi začíná pomalu docházet, že nevím vůbec nic."
"Jenže já jsem stárla mnohem rychleji," namítla Angelika. "Jsem strašně stará... Je mi sto let."
Turek s perníkovou tváří pod zeleným turbanem přinesl měděný podnos s dvěma kouřícími šálečky s černým nápojem. Angelika poznala odvar, který pila s perským vyslancem bejem Bachtiarim a jehož vůně zaplavovala arabskou čtvrť v Marseille. Stěží v něm smočila rty, kyselá chuť ji odpuzovala. Vivonne si nechal nalít několik šálků po sobě a pak se zeptal, jeli připravena k odchodu.

Angelika cítila, jak se jí znovu zmocňuje panika. Co jestli ji v tom ještě spícím městě nepřestala hledat policie?
Z admirálova paláce se naštěstí vycházelo přímo k budovám skladu. Člověk jím prošel a ocitl se rovnou na molu.
Galéry čekaly opodál v zátoce. Přístavem mířil k molu zlatobílý člun. Angelika pozorovala, jak se blíží, a umírala netrpělivostí. Marseilleská dlažba ji pálila do nohou. Každou chvíli se mohl objevit Desgrez a veškerá její námaha bude rázem zbytečná, naděje ztracené. Prohlížela si vlnolamy kolem sebe, přistávací mola, zátoku a přístav a v pozadí město, zahalené lehkou mlhou, které vypadalo se svými patrovými domy až ke kostelu na vršku jako obrovská pozlacená a dokonale vypracovaná šperkovnice.
Vivonne diskutoval se svými důstojníky a služebnictvo mezitím nakládalo zavazadla do člunu, který právě přirazil.
"Kdo to támhle jde?"
Angelika se obrátila.
Mezi bednami se za skladištěm bojácně vynořily dvě postavy a blížily se ke skupince. Mladá žena poznala Flipota se Savarym a vydechla úlevou.
"To je můj lékař a sluha," představila je.
"Ať se nalodí. Vy také, madame."
Zatímco člun poskakoval u mola, museli ještě chvíli počkat, než doběhnou pro mapy, jež měli vzít s sebou a zapomněli doma.

Přístav se probouzel. Rybáři táhli sítě a mířili k žebříkům vedoucím k lodím. Jiní opouštěli zakotvené lodi a odcházeli si ohřát jídlo k bratrům kapucínům, kteří už připravovali kotel a ohřívadla.
Turecká či řecká prostitutka se roztančila mezi plachtami a vysoko zvedala ruce, v nichž se blýskaly měděné kastaněty. Nebyla to hodina ani místo na vábení mužů... Možná tančila na pozdrav svítání, po osamělé noci strávené v temnotách orientální čtvrti. To váhavé a monotónní chřestění kastanět na téměř prázdném molu působilo poněkud bizarně.
Vesla člunu, lesknoucí se vodou, se zdvihala a nořila zpět, jak se námořníci usilovně snažili prokličkovat mezi nejrůznějšími odpadky plovoucími na hladině. Rychle se octli v průzračných vodách zčeřených vlnami, kam vrhala stín svatojánská věž, zářící v prvních slunečních paprscích.
Angelika se naposledy ohlédla. V dálce se ztrácela Marseille. Ona však měla dojem, že se na molu zjevila postava muže. Bylo to příliš daleko, aby mohla rozeznat jeho tvář. Přesto byla vnitřně přesvědčená, že je to Desgrez. Příliš pozdě!
Vyhrála jsem, pane Desgrezi, pomyslela si triumfálně.

Kandie

(l)

Angelika zamyšleně pohlížela na zlaté třásně čalounění, nořící se do vln a zahrávající si s pěnou vodní brázdy.
Všech šest galér poháněl příznivý vítr. Jejich dlouhé štíhlé siluety ladných křivek s nádherně zdobenými boky se sunuly po modrých vlnách. Figury ze zlaceného dřeva na špicích hravě brázdily zpěněnou vodu a na vyřezávané zádi se tyčili tritoni dující do mušlí, amorkové držící věnce

a sirény s ňadry jako Venuše. Mokré a třpytivé se vynořovaly, zaplály tisíci zářivými jiskrami a opět se propadly do vln.
Na stěžních vesele plápolaly stuhy, standarty a vlajky.
Závěs stanu byl zdvižený vstříc mořskému vzduchu, provoněnému myrtou a mimózou z blízkého pobřeží.
Vévoda de Vivonne si zařídil stan přepychově, podle orientálního zvyku, koberci, nízkými divany, polštáři; říkalo se mu "svatostánek" a sloužil důstojníkům jako společenská místnost. Angelika tu měla jisté pohodlí a byla tu raději než v úzké, tmavé a vlhké kabině v mezipalubí. Nárazy vln na lodní boky tlumily těžké závěsy, stejně tak jako údery do gongů, jimiž poháněči určovali rytmus veslování, a chraplavé rozkazy dozorců. Člověk se tu mohl cítit jako v salónu.
Několik kroků před ní stál druhý důstojník, pan de Millerand; pozoroval dalekohledem břeh. Byl to vysoký, štíhlý mladý muž, ještě skoro bezvousý. Jeho dědeček admirál mu vštípil úctu ke královskému námořnictvu, a protože právě vyšel ze školy, bral své zásady vážně a odmítal přítomnost ženy na palubě. Procházel se zamračený, se zaťatými zuby povýšeně po palubě a ostentativně se vyhýbal kruhu důstojníků, kteří se v určitých hodinách shlukovali kolem Angeliky. Ostatní příslušníci admirálova generálního štábu nebyli tak přísní a její přítomnost, trochu zpestřující plavbu, je těšila.

mi

Pobřeží na obzoru tvořilo krajkoví rudých skal na pozadí hor, porostlých tmavě zelenou vegetací nízkých křovin a suchých vonných rostlinek. Přes nádherné barvy vypadalo místo opuštěně. Jediná došková střížka, jediný člun v hlubokých modrých zátokách, tak nádherných a lákajících ve svých skalních skořápkách barvy vodního melounu. Jen sem tam městečko pečlivě chráněné hradbami.
Objevil se usměvavý vévoda de Vivonne následován černouškem s krabicí bonbónů.
"Jak se cítíte, drahoušku?" zeptal se a políbil mladé ženě ruku. Usedl vedle ní. "Ochutnejte pár orientálních sladkostí. Millerande, nic zajímavého?"
"Nic, pane, pobřeží vypadá pustě. Rybáři opouštějí osamělé chatrče před zuřivými Berbery, připlouvajícími shánět otroky až sem. Lidé z pobřeží se raději uchylují do měst."
"Antibes jsme myslím už obepluli. S trochou štěstí budeme dnes večer moci požádat o pohostinství mého dobrého přítele monackého knížete."
"Ano, pane, ovšem pouze v případě, že nám jiný náš dobrý přítel myslím tím Rescatora plavbu nenaruší..."
"Něco jste zpozoroval?" vstal rychle Vivonne a vzal mu dalekohled z ruky.
"Ne, buďte klidný. Jenže právě proto, že ho znám, jak ho znám, mě to udivuje."
Vtom přišli do stanu admirálův zástupce pan de La Brossardière a dva další důstojníci, hrabě de SaintRoman a hrabě de Lageneste, následováni mistrem Savarym. Vzápětí se objevil i turecký sluha a za pomoci mladého otroka začal připravovat kávu. Pánové se usazovali na polštářích.
"Chutná vám káva, madame?" zeptal se pan de La Brossardière Angeliky.
"Nevím. Musím si na ni asi zvyknout."
"Až si zvyknete, už se bez ní neobejdete."
"Káva zabraňuje žaludeční nevolnosti stoupnout až do hlavy," prohlásil velice učeně Savary. "Mohamedáni mají ten nápoj rádi ani ne tak pro jeho doporučeníhodné kvality, jako kvůli tradici, jež tvrdí, že kávu vynalezl archanděl Gabriel, aby obnovil sílu statečného proroka Muhammada. A sám Prorok

se chlubil, že pokaždé když ji vypije, má pocit, že je schopen přemoci čtyřicet mužů a uspokojit čtyřicet žen."
"Takže si dejme kávu," vykřikl vesele Vivonne a významně pohlédl na Angeliku.
Tito mladí muži plní sil ji sledovali s neskrývaným obdivem. Byla skutečně nádherná ve světle fialových šatech, jež zdůrazňovaly její matnou pleť, osvěženou mořským vzduchem, a lesk vlasů. Usmívala se a vděčně přijímala mužský hold, zářící jim z očí.
"Vzpomínám si, že už jsem kávu pila s bejem Bachtiarim, perským vyslancem," poznamenala.
Mladý otrok rozdal malé damaškové ubrousky se zlatými třapci. Turek naléval kávu do jemných porcelánových šálků a černoušek roznášel ve dvou stříbrných miskách kousky cukru a kardamomové oříšky.
"Oslaďte si to," doporučoval La Brossardiére.
"A vhoďte do ní i kousek kardamomu," radil SaintRoman.
"Pijte pomalu, dejte však pozor, ať nevystydne."
"Káva se musí pít horká."
Malými doušky popíjeli kávu. Angelika udělala všechno, co jí radili, a přišla na to, že přestože káva není dobrá sama o sobě, nesmírně příjemně voní.
"Zatím plujeme pod příznivou hvězdou," soudil spokojeně La Brossardiére. Máme to štěstí, mít na palubě jednu z versailleských královen, a mimoto jsme zjistili, že Rescator je na cestě za svým komplicem Mulajem Ismailem, marockým králem. Když ten je pryč, je ve Středozemním moři pohoda."
"Kdo je vlastně ten Rescator, který vám působí takové starosti?" zeptala se Angelika.
"Jeden z těch banditů, kteří neuznávají víru ani zákony. Máme ho pronásledovat, případně vzít do zajetí," zamračil se Vivonne.
"Tedy turecký pirát?"
"Pirát určitě. Jestli Turek, to nevím. Někdo se domnívá, zeje bratr marockého sultána, jiní však tvrdí, že je Francouz, mluví totiž velice dobře francouzsky. Já bych spíš myslel, zeje Španěl. Není se čeho chytit, nosí neustále masku. To je u renegátů obvyklé, často se schválně zohaví, aby je nikdo nepoznal."

"Údajně je dokonce němý. Vytrhli mu prý jazyk a prořízli nosní dírky. Jenže kdo? A tady se mínění středomořských klevetníků rozchází. Ti, kdo ho pokládají za Maura z Andalusie, tvrdí, že je obětí španělské inkvizice. Ti, kdo si naopak myslí, zeje Španěl, obviňují Maury. V každém případě je zřejmě ošklivý, neboť se nikdo nemůže pochlubit, že ho viděl bez masky."
"Což mu ovšem nebrání, aby neslavil jisté úspěchy u žen," poznamenal La Brossadiére se smíchem. Zdá se, že má v harému několik proslavených krásek, které vydražil na trhu proti samotnému cařihradskému sultánovi. Posledně se velitel sultánových eunuchů, víte přece, ten krásný Kavkazan Šamyl bej, nedokázal ubránit lítosti, že musel Rescatorovi přenechat jakousi modrookou Čerkesku, pravý klenot."
"Vy mi děláte laskominy," skočil mu do řeči Vivonne. "Smějí se však takovéhle historky vyprávět před dámou?"
"Já neposlouchám," ujistila ho Angelika. "Jen prosím v těch vašich středomořských pomluvách pokračujte, pane."

La Brossardiére prozradil, že má ty podrobnosti od jednoho maltézského rytíře, komtura Alfreda di Vacuzo Itália, kterého potkal v Marseille. Rytíř se vracel z Kandie, kam osobně vezl otroky, a velice živě popisoval tu slavnou dražbu, během níž Rescator házel k nohám Čerkesky jeden měšec zlaťáků za druhým, takže jí nakonec sahaly až po kolena.
"Samozřejmě že má peníze," vykřikl Vivonne v jednom ze záchvatů vzteku, při nichž vždycky zrudl až k okraji paruky. "Neříkají mu Rescator jen tak pro nic za nic. Vy nevíte, co to znamená, madame?"
Angelika zavrtěla hlavou.
"Ve španělštině se tak říká obchodníkům s nezákonnými penězi, padělatelům. Kdysi jich bylo všude plno; drobní řemeslníčci, ani příliš nebezpeční, ani příliš škodliví. Teď však zůstal jen jeden: Rescator s velkým R."
Zamračeně se zamyslel. Mladý poručík de Millerand, od přírody sentimentální a bázlivý, se pokusil opožděně vmísit do rozhovoru.
"Tvrdíte, že ani uříznutý nos nebrání tomu, aby se Rescator líbil ženám. Jenže piráti se milují jen s koupenými otrokyněmi, většinou získanými násilím, takže mi připadá, že počet jejich

žen ještě nesvědčí o kouzlu jejich osobnosti. Například alžírský renegát Mezzo Mořte, to tlusté čuně, největší obchodník s lidským masem v celém Středomoří. Kdo ho jednou spatřil, nemůže se domnívat, že by se mu jakákoliv žena oddala z lásky nebo snad z nějaké touhy po rozkoši."
"To, co říkáte, poručíku, zní logicky," připustil La Brossardiére, "a přesto se mýlíte, a to hned ve dvou bodech. Tak především Mezzo Mořte, přestože je největší otrokář ve Středozemním moři, nemá v harému ženy, protože dává přednost... mladým hochům. Tvrdí se, že si jich v alžírském paláci drží nejméně padesát. A za druhé je pravda, že Rescator má pověst miláčka žen. Kupuje jich hodně, ale nechává si pouze ty, které si přejí s ním zůstat."
"Co dělá s ostatními?"
"Dává jim svobodu. Je to jeho mánie. Osvobozuje všechny otroky, muže i ženy, kdykoliv má příležitost. Nevím, zda je to skutečně tak, ale v každém případě je to součást legendy o něm."
"Legenda," zabručel Vivonne znechuceně a trochu i zahořkle, "ona ta legenda vůbec nelže. Pouští otroky na svobodu, sám jsem toho byl svědkem."
"Možná to dělá proto, aby vykoupil své renegátství," podotkla Angelika.
"I to je možné. Ale především chce všude nadělat zmatek. Chce... hni, chce... převrátit celý svět," soptil Vivonne. "Baví ho to, ano, on se baví. Pamatujete, Gramonte, přece jste se zúčastnil bitvy u mysu Passero, na ty dvě galéry, co tam zajal? Víte, co udělal se čtyřiceti galejníky z posádky? Sundal jim okovy a prostě a jednoduše je vylodil v Benátkách. Jistě si umíte představit, jak nám Benátčané byli vděční za takový dárek! Byly z toho diplomatické opletačky a Jeho Veličenstvo mi s jistou ironií sdělilo, že když už si nechám ukrást galéry, měl bych si aspoň vybírat za zloděje otrokáře, jako jsou ostatní."
"Ty vaše historky jsou velice zajímavé," prohlásila Angelika. "Středomoří je zřejmě plné různých pitoreskních postaviček."
"Bůh vás chraň setkat se s nimi zblízka. Dobrodruzi nebo odpadlíci, otrokáři nebo překupníci, spojující se s nevěřícími,

'.

aby podlomili moc maltézských rytířů nebo francouzského krále, ti všichni patří na hranici. Ještě uslyšíte o markýzi ď Escrainville, tentokrát pro změnu Francouzi, a Dánu Eriku Jansenovi, o už zmíněném alžírském

admirálovi Mezzo Mortem, o španělských bratrech Salvátorech a dalších banditech menšího formátu. Ale dost řečí o té chamradi. Už není takové vedro, myslím, madame, že je vhodná chvíle vás provést po lodi, aspoň zjistím, jestli je všechno v pořádku."
Admirál se zvedl k odchodu, důstojníci se jeden po druhém rozloučili s dámou a vrátili se na svá místa.
V tu chvíli Angelika zahlédla Flipota. Malý sluha zřejmě vyběhl schody, jak nejrychleji dokázal. Byl udýchaný, bledý jako stěna, kulil na svou paní vyděšené oči.
"Co je s tebou?" křikla na něj.
"Tam," koktal. "Viděl jsem ho."
Popošla k němu a zatřásla jím.
"Cože? Co jsi viděl? Koho?"
I když si byla jistá, že ten muž na nábřeží před odjezdem byl Desgrez, lekla se, že se tu někde vynořil jako čertík z krabičky.
"Tak přece mluv!"
"Viděl jsem... viděl jsem... podpalubí. Ach, paní markýzo... jsem z toho celej... nemůžu... nemůžu vám to vypovědět, ale tam dole... tam jsou... galejníci."
Zalykal se, rozběhl se až k zábradlí a zvracel do vody.
Angelika se uklidnila. Chudák dítě nemá námořnický žaludek. Pohled na galejníky a zápach podpalubí mu způsobily mořskou nemoc. Angelika požádala Turka, aby mu nalil šálek kávy.
"Zůstaň tu," nařídila klukovi, "čerstvý vzduch ti udělá dobře."
"Ach, tam dole," opakoval. "Úplně se mi zatočila šiška."
Vypadal zoufale a vzbuzoval lítost.
"Zvykne si," poznamenal vracející se vévoda de Vivonne. "Za tři dny zažije bouřku. Madame, pojďte si prohlédnout galéru, na niž jste se tak neopatrně nalodila."

Zlatá mříž "svatostánku" a rudé brokátové závěsy oddělovaly ráj od pekla. Jakmile Angelika vstoupila na schůdky do podpalubí, zavanul jí do tváře příšerný zápach galejí. Rudá masa trestanců pod ní se skláněla a vztyčovala v pomalém a monotónním rytmu, pravidelně se pohupovala sem tam, až z toho člověk dostával závrať.
Vévoda de Vivonne podal Angelice ruku a pomáhal jí sestoupit po schůdcích; pak se před ní vnořil do úzké mezery mezi lavicemi.
Šel po dlouhé dřevěné vyvýšenině, táhnoucí se po celé délce lodi. Po obou stranách byly vyhloubeny páchnoucí strouhy, kde stály v řadách lavice galejníků. Tady už nebyly žádné barvy a pozlátko. Jen nehoblované dřevo sedaček, na nichž seděli po čtyřech přikovaní vězni.
Mladý admirál pomalu kráčel kupředu a chlubil se velice pěknými lýtky v červených punčochách se zlatými proužky. Jemné boty s rudou kůží potaženými podpatky opatrně kladl na kluzká prkna. Byl v modrém, bohatě vyšívaném obleku s širokými červenými klopami, převázaném bílým opaskem se zlatými třapci, okruží a manžety měl ze vzácných krajek a klobouk s tolika péry, že v nárazech větru připomínal hnízdo plné ptáků chystajících se vyletět. Zastavoval se a pozorně se rozhlížel. Postál u "plotny", což bylo místo, kde se vařilo pro galejníky, umístěné uprostřed galéry na levoboku. Nad ohněm visely dva obrovské kouřící kotle s vodovou polévkou z nějaké zeleniny a ragú z černých bobů, obvyklá trestanecká strava.
Vivonne si nabral trochu polévky, znechuceně se ušklíbl a začal vysvětlovat Angelice, že kuchyni osobně vylepšil. "Bývalé zařízení vážilo sto padesát centů. Bylo vratké a dost často se stávalo, že se při vlnobití nejbližší vězni opařili. Přikázal jsem ho vylehčit a zavěsit níž."

Angelika neurčitě přikývla. Odporný zápach galejníků, do něhož se ještě mísil nechutný závan polévky, jí také začal zvedat žaludek. Jenže Vivonne, hrdý, že je s ním, a pyšný na svou

loď, ji ničeho neušetřil. Musela obdivovat krásu a solidnost dvou záchranných plavidel, štíhlé plachetnice a menšího člunu, pochválit promyšlené umístění malých kanónků na vrhání kamenů při okraji paluby. Prostí námořníci mohli během plavby stát pouze na úzkých ochozech nad galejníky, vedle svých děl. Nebylo tu dost místa, a tak se museli celý den krčit nebo si sednout a moc se nehýbat, aby nenarušili rovnováhu těžké lodi. Ti muži neměli jinou zábavu než nadávat vězňům dole v dírách nebo pokřikovat na dozorce a poháněče. Nebylo lehké tu udržet pořádek. Vivonne jí ještě vysvětlil, že galejníci tvoří tři skupiny a každá má svého poháněče. Dvě skupiny obvykle veslují, třetí odpočívá. Veslaři se rekrutují z vězňů a zajatců.
"Veslař musí mít sílu a to, že je vrah nebo zloděj, mu ještě nezajišťuje potřebné svaly. Běžní odsouzenci, které nám posílají z vězení, umírají jako mouchy. Proto jsou tu i Turci a Mauři."
Angelika pozorovala řadu mužů s obrovskými světlými plnovousy, z nichž většina měla na krku dřevěný křížek.
"Tihle nevypadají na Turky a nemají na krku půlměsíc."
"Jsou Turci jen díky válečné náhodě. Jinak jsou to Rusové, které od Turků kupujeme. Výteční veslaři."
"A ti s tím černým plnovousem a obrovským nosem?"
"Gruzíni z Kavkazu, koupení od maltézských rytířů. A tady jsou opravdoví Turci. Dobrovolníci. Najímáme je pro jejich výjimečnou sílu jako předáky. Udržují během plavby pořádek."
Angelika pozorovala skloněné šíje v rudých halenách. Pak se muži zaklonili a ukázali bledé zarostlé tváře s ústy otevřenými námahou. Ještě víc než hustý a nedýchatelný zápach potu a špíny si však uvědomovala divoký pohled odsouzenců, hltající ženu, jež kráčela v slunečním světle nad nimi jako zjevení.
Jasné barvy jejích doplňků zářily a větřík rozechvíval péra obrovského klobouku. Silnější nápor větru jí zvedl sukni a těžký vyšívaný lem udeřil do tváře vězně, sedícího na kraji řady. Rychle se obrátil a zahryzl se do látky.
Angelika vykřikla hrůzou a sukni si přitáhla. Trestanci vybuchli divokým smíchem.
Přiběhl dozorce, zvedl bič a na hlavu nešťastníka se sesypala záplava ran. Jenže ten svou kořist nepouštěl. Rozcuchaná hříva

pod zelenou čepicí "doživotních" zpola zakrývala zářivý pohled, kterým hltal Angeliku žádostivě, divoce a s tak intenzívní výzvou, že ji přímo uhranul. Zachvěla se, najednou hrozně zbledla. V žilách jí ztuhla krev. Ten výsměšný pohled lačného vlka přece zná!
Do podpalubí seskočili dva další dozorci, začali mlátit trestance obušky, rozbili mu tvář, vyrazili zuby a pak ho, zalitého krví, hodili zpátky na lavici.
"Račte prominout, pane, odpusťte, madame," omlouval se dozorce odpovědný za tuhle řadu trestanců. "Je nejhorší ze všech, tvrdá hlava, navádí i ostatní. Nikdy nevíme, co nám zas uchystá."
Vévoda de Vivonne byl bez sebe vzteky.
"Přivažte ho na hodinu na příď. Slaná voda ho zchladí."
Objal Angeliku kolem pasu.
"Pojďte, drahoušku. Velice mě to mrzí."
"To nic není," pomalu se vzpamatovávala. "Jen mě vyděsil. Už je to pryč."

Odcházeli. Z podpalubí se ozval chraptivý výkřik:
"Markýzo andělů!"
"Co to volal?" zeptal se Vivonne.
Angelika se bledá jako stěna obrátila.
Na palubě se objevily dvě ruce v řetězech a jako hadi se plazily k jejím nohám. V znetvořeném, špinavém obličeji, který se objevil za nimi, už viděla jen černé oči, jež jako by se vynořily ze zapadlé minulosti.
Nicolas!
Admirál de Vivonne ji musel podpírat až ke stanu na zádi.
"Měl jsem to od těch mizerů předpokládat. Jistě, není na ty galejníky pěkný pohled. To není divadlo pro dámy. Ale obvykle se to mým krásným přítelkyním docela líbí."
"Nic mi není," opakovala slabě Angelika.
Zvedal se jí žaludek. Jako před chvílí Flipotovi, když s pocitem strachu a hrůzy poznal on, bývalý poslíček ze Dvora zázraků Nicolase Rošťáka, slavného banditu z PontNeuf, jenž údajně padl při bitvě na saintgermainském jarmarku a ve skutečnosti si už deset let odpykával své zločiny, na královské galéře.
85

"Drahoušku, drahoušku můj, co je vám? Vypadáte tak smutně!"
Vévoda de Vivonne využil toho, že stála o samotě na zádi a pozorovala zapadající slunce, a přistoupil k ní. Byla tak vzdálená, že se skoro vyděsil.
Obrátila se k němu a chytila ho rukama kolem krku.
"Obejmi mě," zašeptala.
Potřebovala cítit dotek zdravého a silného muže, aby zahnala vidinu bídy a hrůz, která ji už hodiny pronásledovala. Monotónní zvuk gongu, udávající rytmus veslařům, jí padal do srdce jako tíživé kapky a probouzel v ní ozvěnu beznaděje, nepokořitelného osudu, jenž nemá slitování.
"Obejmi mě."
Přitiskl jí rty na ústa a ona se vášnivě poddávala jeho polibku. Chtěla se rozplynout, zapomenout. Líbal ji znovu a znovu, unášen vlnou vášně, rozpalující mu krev. Ruka mu sklouzla po zádech, položil jí dlaň na ňadra; zachvěl se, když hladil tu nádheru, jíž se ještě nenasytil. Přitiskla se k němu.
"Ne... dnes ne, miláčku," vydechl a o krok ustoupil. "Dnes večer to není možné. Musíme být všichni ve střehu... Moře je nebezpečné."
Nenaléhala, položila si čelo na zlatou výložku, která ji trochu škrábla. Ta nevelká bolest jí udělala dobře.
"Nebezpečné?" zeptala se. "Blíží se bouře?"
"Ne... ale potloukají se tu piráti. Dokud neproplujeme kolem Malty, musíme se mít na pozoru."
Objal ji pevněji.
"Nevím, co se to se mnou děje, ale ty mě... něco mě k tobě přímo žene. Jsi tak proměnlivá, plná tajemství a překvapení. Hned záříš, a my jsme všichni jako poslušné ovce v moci tvých očí a tvých úsměvů. A teď cítím, jak jsi slabá, jako by ti hrozilo nějaké nebezpečí a já tě před ním chtěl ochránit. V životě jsem nic podobného nepocítil... Jen vůči dětem. Ženy jsou tak zlomyslné!"
Jemně ji pustil a opřel se o zábradlí. Zpěněná vlna občas vystříkla až k němu a svlažila mu rty, pálící po Angeličiných polibcích. Cítil je ještě na ústech, vnímal jejich sladkost. Znovu se ho zmocnila touha ochutnat ty rty, cítit, jak se otevírají,

jako nerady a násilím, a najednou se přitisknou nárazem malých zoubků, stisknutých v úsměvu jako překážka jeho netrpělivosti. Obrana, násobící

rozkoš z vítězství nad krásnou tváří, konečně zakloněnou, se zavřenými víčky, jež náhle vyšla vstříc jeho výzvě.
Žena, kterou takhle líbá! Žena, jež se umí ze srdce smát i plakat, a ne se jen přetvařovat. Nevadilo mu, že je citlivá a zranitelná. Přesto však nedokázal zapomenout, že přinutila i nezkrotnou Athenáis sklonit šíji, a použila k tomu nebezpečných a krutých zbraní soupeřek schopných nelítostně bojovat na život a na smrt.
Nechápal to. Ztrácel z toho hlavu. Chtěl jí nahlédnout do duše; řekl něžně:
"Vím, proč jsi smutná. Od chvíle, kdy jsem s tebou, se bojím okamžiku, kdy o tom promluvíš. Myslíš na svého syna, vid? Na chlapce, jehož jsi mi svěřila a on utonul při bitvě."
Angelika skryla obličej v dlaních.
"Ano, máš pravdu," zašeptala. "Mučí mě pohled na to modré moře, tak krásné, jež mi vzalo dítě."
"I za tuhle pohromu vděčíme tomu prokletému Rescatorovi. Proplouvali jsme právě kolem mysu Passero, když nás přepadl jako mořský orel. Nikdo ho neviděl, ostatně plul se svinutými plachtami, takže ho díky vysokým vlnám téměř nebylo vidět. Když hlásili, že se blíží, bylo příliš pozdě: jediná salva jeho dvanácti děl nám potopila dvě galéry a Rescator už vyslal janičáře na palubu Vlámky. Právě na ní se plavilo mé služebnictvo i malý Cantor... Možná se ho zmocnila panika, vyděsily ho výkřiky vězňů, kteří se zmítali v řetězech v podpalubí, nebo pohled na Maury se zahnutými šavlemi... Podkoní Jean Gallet slyšel, jak křičí: Táti! Táti! Jeden z vojáků na palubě ho vzal do náručí a chtěl ho odnést... "
"A dál?"
"Galéra se rozlomila vedví. Nesmírně rychle se ponořila do vln. I Maury, co se vyhoupli na palubu, to smetlo do moře. Piráti je lovili, stejně jako my ty, kdo se zachytili trosek. Jenže téměř všichni lidé z mého domu zahynuli: zpovědník, zpěváci z kapely, mí čtyři majordomové... a to krásné dítě s hlasem slavíka."

Měsíční paprsek, jenž proklouzl mezi závěsy, ozářil Angeliku a on zahlédl, že její tvář leskne slzami. Pocítil, jak se ho zmocňuje vášeň, když vidí takhle plakat ji, ženu, která dokáže ovládat srdce mužů. Co to v sobě skrývá za tajemství? Neurčitě se rozpomněl na dávno zapomenutý skandál, na historku s čarodějem upáleným na náměstí Grěve.
"Kdo byl jeho otec? Koho to tvůj syn volal?" zeptal se náhle.
"Už dávno zmizelého muže."
"Zemřel?"
"Zcela jistě."
"Tyhle předtuchy chvíli před smrtí jsou zvláštní. Dokonce dítě chápe, že umírá."
Zhluboka vzdychl.
"Měl jsem to malé páže rád... Zlobíš se na mě kvůli němu moc?"
Angelika odevzdaně mávla rukou.
"Proč bych se na vás zlobila, pane de Vivonne? Nebyla to vaše chyba. Byla to vina války, života... tak krutého a šíleného."

Před vyplutím ze Spézie, kde byla francouzská eskadra velice přátelsky uvítána příbuzným vévody savojského, měla Angelika dojem, že je posádka ještě opatrnější. Výbušný vévoda de Vivonne se občas projevil jako předvídavý a uvážlivý námořník. A když vyplouvala druhá galéra jeho flotily, stál a pozoroval ji ze "svatostánku" Krále Ludvíka.
"Brossardière, okamžitě jí nand, ať se vrátí." "Ale pane, to velice špatně zapůsobí na Italy, sledující naše obdivuhodné manévrování."

"Kašlu na to, co si ti makaróni myslí. Zřejmě jste si nevšiml, že je Následník na zádi přetížený a navíc má příliš vysoký náklad. Vsadím se, že je podpalubí prázdné a loď se při sebemenším nárazu může převrhnout."

Důstojník vysvětloval, že loď veze na palubě potraviny. Když je složí do podpalubí, okamžitě zplesniví, především mouka.
"Raději ať mouka zplesniví, než aby se loď převrátila, jako se nám to stalo v marseilleském přístavu."
La Brossardière spěchal splnit velitelův rozkaz. Další galéra, Zlatá lilie, už vyplula na moře.
"Brossardière, dejte jí signál, ať posílí prostřední řadu veslařů."
"To nelze, admirále. Víte přece, že jsou to Mauři zajatí na loďce převážející falešné peníze."
"Znovu ti Rescatorovi spřeženci, co nám působí jen potíže. Navíc neustále kují pikle. Ať je dozorce přetáhne bičem a drží je jen o chlebu a vodě."
"To už dělá, pane, a felčar začíná tvrdit, že byste měl ty nejzesláblejší vyložit."
"Ať se felčar stará sám o sebe. Nikdy nevyložím Rescatorovy muže, a vy víte dobře proč."
Brossardière přikývl. Jen co se Rescatorovi lidé octnou na pevnině, ať už je vyloží polomrtvé, či ne, zmizí jako zázrakem. Je jasné, že mají všude své lidi, určitě proto, že jejich pán platí zvláštní odměnu těm, kdo dopomohou na svobodu jeho mužům, vesměs vynikajícím námořníkům, již v zajetí kladou daleko silnější pasivní odpor než ostatní zajatci.
"... A teď na kanál," oznámil Vivonne, když se všech šest galér vzdálilo z přístavu.
Angelika se zeptala, co tím výrazem míní. Znamenalo to vyplout na širé moře.
"Ach, konečně. Za těch deset dní plavby už jsem si začínala myslet, že jsou galéry schopny plout jen podél pobřeží."
"Vytáhněte plachty na hlavní stožár," nařídil admirál.
Rozkaz byl signalizován z jedné galéry na druhou.
Námořníci začali tahat lana a kladky, vytáhli ráhna se svinutými plachtami a ty se rozvinuly a naduly v mořském větru.
Angelika se poprvé octla na širém moři. Toskánské pobřeží už zmizelo vzadu a ze všech stran bylo vidět jen moře, samé moře.
Až k polednímu vykřikl strážný v koši:
"Země na obzoru!"

"To je ostrov Gorgonzola," vysvětlil Angelice vévoda de Vivonne.
"Poplujeme se podívat, jestli se na něm neskrývají piráti."
Francouzské loďstvo se seřadilo do půlkruhu a obklíčovalo malý pustý kamenitý ostrůvek, jehož skalnaté výběžky se jasně odrážely od azurově modrého nebe.
Ale kromě tří janovských rybářských člunů a dvou toskánských, které měly rozhozené sítě na lov tuňáků, nenašli po pirátech ani stopy. Ostrov byl téměř pustý. Jen pár koz okusovalo tvrdé kro viny. Vivonne chtěl zvířata koupit, ale předák rybářů odmítl, protože to byl, jak tvrdil, jediný jejich zdroj mléka a sýra.
"Nařiď jim," rozkázal Vivonne jednomu ze svých poddůstojníků, mluvícímu italsky, "ať nám alespoň dají sladkou vodu."
"Tvrdí, že tu není."
"Tak chyťte ty kozy."
Vojáci se vrhli na skály a postříleli zvířata z pistolí. Vivonne zavolal předáka rybářů, ten však peníze odmítl. Admirála se zmocnilo podezření nechal mu obrátit kapsy a po palubě se rozkutálely zlaté a stříbrné

mince. Vivonne, vzteky bez sebe, nechal muže hodit přes palubu. Ten odplaval ke své loďce.
"Ať nám prozradí, kdo jim dal ty peníze, a my jim tu necháme nějaký sýr a sudy vína za ty kozy. Nejsme žádní zloději. Přelož to."
Tváře rybářů nevyjadřovaly ani překvapení, ani zlost. Připadaly Angelice jako vytesaní z tmavého starého dřeva, stejně tajemní jako Černá Matka boží z malé svatyně Panny Marie Ochránkyně v Marseille.
"Vsadil bych se, že tihle rádoby rybáři ten lov na tuňáka jen předstírají a ve skutečnosti mají upozornit nepřítele na naši přítomnost. Ten si podle toho odhadne trasu naší plavby."
"Vypadají velice mírumilovně."
"Já je znám, moc dobře je znám," hrozil Vivonne nehybným rybářům, "jsou to špehové ve službách banditů ze všech koutů světa. Ty zlaťáky a stříbrňáky nesou Rescatorovo znamení."
"Vy vidíte všude nepřítele," namítla Angelika.

"Chytat piráty je mé povolání."
Přistoupil k němu Brossardiére a ukázal na zapadající slunce. Ne proto, aby ho obdivoval, ale proto, že mu to rudé nebe, po němž plula dlouhá nafialovělá oblaka, vroubená zlatými třásněmi, připadalo poněkud podezřelé.
"Během dvou dnů začne foukat silný jižní vítr. Poplujeme podél pobřeží, je to bezpečnější."
"V žádném případě," vykřikl Vivonne.
Pobřeží patřilo toskánskému vévodovi, jenž sice přísahal Francii přátelství, jenže v Livornu poskytoval útočiště stejně Angličanům jako Holanďanům, kupcům, vojákům, především však Maurům. Právě v Livornu byl hned po Kandii největší trh na otroky. Kdyby pluli tudy, museli by provést buď velký odstrašující manévr, nebo "přimhouřit oči". A Jeho Veličenstvo si přálo být s Toskánskem v dobrých vztazích. Musí se tedy spokojit s rolí ostrovní policie.
"Vyrazíme přímo na jih a paní du Plessis bude nucena uznat, že galéra dokáže plout nejen na volném moři, ale navíc i v noci, a dokonce s napnutými plachtami."
V noci však vítr úplně ustal a muselo se veslovat. Stráže byly pro jistotu zesíleny. Pracovala jen jedna skupinka galejníků osvětlená světly luceren, které vrhaly do podpalubí zvětšené stíny dozorců, procházejících sem tam chodbičkou. Ostatní trestanci leželi po čtyřech na podlaze u svých lavic. Spali tady, v odpadcích a špíně, těžkým spánkem udřených zvířat.
Na opačném konci galéry se Angelika pokoušela zapomenout na to, kdo tady, pár kroků od ní, trpí. Do podpalubí už nešla. Nedá Nicolasovi najevo, že ho poznala. Patřil k příliš trpké etapě jejího života, jejíž hrůza zatlačila do pozadí i vzpomínky z dětství, které je kdysi spojovaly. Už tu stránku roztrhala a nehodlá dovolit náhodě, aby ji znovu slepila. Ale pomalu plynoucí hodiny plavby ji mučily a netrpělivě vyhlížela Kandii...
Noc byla modrá a jako by jiskřila vzdouvajícími se vlnami, po nichž tančily odlesky světel z paluby ostatních galér, plujících pomalu za nimi. Každé zabrání vesel rozstříklo zářivý proud světel. Na všech lodích rozsvítili lodní lucernu, obrovské

monstrum z pozlaceného dřeva a benátského skla, vysoké jako člověk, v němž za noc vyhořelo dvanáct liber svíček.

Slyšela, jak poručík de Millerand podává admirálovi hlášení. Vojáci si stěžují, že musí trávit noc na palubě. Celé dny sedí natlačeni jeden na druhém a teď trpí v té nepohodlné pozici ještě i v noci.
"Co se jim nelíbí, nejsou přece přikováni a dostali k večeři guláš z kozího masa. Válka je válka. Když jsem byl plukovníkem královské jízdy, spávali jsme na koni a bez jídla. Ať si zvykají spát vsedě. Všechno je věc zvyku."
Angelika začala natřásat polštáře na divanu, aby si mohla lehnout. Jeden z černoušků jí přiskočil na pomoc. Zbytečně by sháněla Flipota, měl mořskou nemoc.
Vévoda de Vivonne chodil sem tam a za ním pobíhal černoušek s mísou bonbónů. Mortemartové byli proslulí mlsouni a mladík vděčil lásce k orientálním cukrovinkám za své celkem slušné bříško.
Chroupal oříšky v cukru a lukumové cukroví a meditoval o rizikách plavby. Doporučil důstojníkům, aby si trochu od, počinuli a vyspali se na lehátkách. On sám to však odmítl. Vypadal ustaraně, a přestože byla hluboká noc, nechal si zavolat velitele dělostřelců.
V záři lucerny se objevil prošedivělý muž.
"Pane, jsou děla připravena k palbě?"
"Splnil jsem vaše rozkazy, pane admirále, děla jsme zkontrolovali, naolejovali a nechal jsem přinést střelný prach, kule a náboje."
"Výborně. Vraťte se na své místo. Brossardiére, příteli..."
Admirálův pobočník se okamžitě probudil, nasadil si paruku, uhladil si manžety a vzápětí stál před velitelem.
"Pane?"
"Vysvětlete, prosím vás, patřičně rytíři de Cléans, který velí plavbě, aby se držel uprostřed flotily, ne na okraji. Má v podpalubí veškeré naše zásoby střeliva a musí nás v případě potřeby zásobovat, kdybychom byli vystaveni delšímu ostřelování. Také mi zavolejte velitele střelců."
1921

Když velitel přišel, přikázal mu:
"Rozdejte muškety, kulky a střelný prach. Hlídejte především všech deset palubních vrhačů kamenů. Nezapomínejte, že na přídi máme pouze tři děla, takže ve chvíli, kdy bychom byli napadeni, spočívá obrana paluby jen na nich a na mušketách."
"Všechno je v pohotovosti, pane. Při posledním cvičném poplachu jsem přesně určil, kde je místo každého bojovníka."
V průběhu jejich rozmluvy se ze stínu vynořil mistr Savary a oznámil, že sanytr v jeho lékařské brašně je vlhký, což znamená, že v příštích čtyřiadvaceti hodinách se změní počasí.
"To víme i bez vašeho sanytru," zabručel Vivonne. "Pokud se má zhoršit počasí, nebude to hned, a do té doby se možná leccos změní i na moři."
"Mám tomu rozumět tak, že se obáváte útoku?"
"Pane lékárníku, uvědomte si, že důstojník na galéře Jeho Veličenstva se neobává ničeho. Pokud chcete, říkejte spíš, že předvídá útok; a teď se vraťte ke svým křivulím."
"Právě jsem vás chtěl požádat, pane, jestli bych směl uložit svou vzácnou láhev s minerální mumií do bezpečí Poradního sálu. V případě, že by ji nějaká zbloudilá kulka rozbila..."
"Ano, jistě, dělejte, co pokládáte za nejlepší."
Vévoda de Vivonne usedl vedle Angeliky.
"Mám podivné tušení," řekl. "Cítím, že se něco stane. Vždycky jsem byl takový. Jako dítě jsem před bouřkou vždycky něco žmoulal v ruce. Čím se uklidnit teď?"
Poslal páže pro loutnu a kytaru.
"Zazpíváme si o hvězdné obloze a lásce k ženám."

Bratr AthenaYs de Montespan měl hezký, trochu mečivý, ale čistý hlas. Dobře dýchal a nádherně vyzpívával italské písně. Čas plynul rázem příjemněji a velká ručička hodin už dvakrát obešla ciferník a poslední tón písně slábl, když se náhle ozval ponurý zvuk, jako by zaburácel vítr, hlasitě prosvištěl kolem a stejně náhle ztichl. Ozval se však znovu, o tón níž, prodlužoval se do temného mručení, jež sílilo, stoupalo a klesalo.
Angelika cítila, jak jí běží mráz po zádech.
"Poslouchejte," zašeptal hrabě de SaintRoman, "to zpívají trestanci."

Zpívali se sevřenými rty, čtyřhlasně, a jejich hlas se nesl daleko do moře a vyvolával ozvěnu jako zvuk v mořské mušli. Trvalo to dlouho, nekonečně dlouho. Začínalo to stále znovu, neslo se to jako vlny beznaděje a zoufalství. Pak jakýsi hlas, ještě mladý, krásně posazený, zazpíval sólo refrén žalozpěvu o osudu námořníků.
Matka mě často prosila, abych se držel zpátky, mě se však pýcha zmocnila: na mě je každý krátký.
Já matku svou jsem neposlech, teď za to tvrdě pykám. U vesla galéry ztrácím dech a na karabáč si zvykám.
Píseň zmlkla.
V nastalém tichu se zdálo, že vlny narážejí na příď daleko silněji.
Strážný oznámil slabé světlo ve vzdálenosti pěti mil devadesát stupňů vpravo.
"Vyhlásit poplach a zaujmout bojové postavení. Zhasnout záďová světla, nechat jen signální. Čtyři hlídky na stěžeň."
Vivonne chytil dalekohled a hodnou chvíli mlčel, pak ho předal Brossardiěrovi; ten usoudil:
"Blížíme se k výběžku Korziky. Podle mě jde o loď, která loví do sítí tuňáky a snaží se je nahnat do středu doprovodných loděk, mezi nimiž jsou nataženy sítě. Zamíříme k nim a ověříme si to."
"Ne. Korzika patří Janovu a korzické břehy nikdy, nebo téměř nikdy neposkytovaly útulek Berberům. Obyvatelé jsou strašní samotáři, nikomu nedovolí vniknout do svých vod. Všichni námořníci, ať už piráti, nebo lupiči, se tomuto ostrovu vyhýbají. Plujme podle původního plánu, navštívíme ostrov Capri, jenž patří toskánskému vévodovi. Ten naopak velice často poskytuje úkryt tureckým pirátům."
"Kdy tam doplujeme?"
"Za úsvitu, pokud vydrží počasí. Neslyšíte něco?"

Zaposlouchali se. Ze vzdálené galéry zaznělo dlouhé pronikavé za vy ti; vzápětí zmlklo.
Vivonne zaklel.
"Maurští psi, vyjí na měsíc."
La Brossardiěre, starý námořník, který znal arabské zvyky, poznamenal:
"Vyjou radostí. To je jejich vítězný pokřik."
"Radostí? Vítězný pokřik? Ti trestanci dnes v noci nějak vyvádějí."
Z pozorovacího stanoviště na přídi přiběhl pobočník.
"Pane, velitel hlídky z hlavního stěžně vás žádá, abyste se dalekohledem podíval tím směrem jako před chvílí. Má dojem, že odtud září jakési signály..."
Vivonne si znovu přiložil dalekohled k očím a La Brossardiěre si vzal kukátko.
"Podle mne má hlídka pravdu," usoudil. "Z vrcholku hor Rigliano na Korzice zřejmě signalizují své rybářské flotile, aby se vrátila."
"Ano, zajisté," prohlásil pochybovačně admirál.
Znovu se ozval skandovaný pokřik z téže lodi. Zřejmě z Následníka.
Vtom se objevil Savary, přistoupil k Angelice a tajemně jí svěřoval:

"Mumie je v bezpečí. Obložil jsem nádobu slámou a přivázal. Doufám, že to přežije. Všimla jste si, jak se Mauři z Následníka najednou radují? Světelné signály z pobřeží je na cosi upozornily."
Vivonne, jenž zaslechl poslední slova, chytil stařík za límec pocházející tak z doby Ludvíka XIII. "Upozornily na co?"
"To nevím, pane, neznám signalizační kód." "Proč se domníváte, že jsou ty signály určeny Maurům?" "Protože jsou to turecké světlice, pane. Jistě jste si všiml těch modrých a červených záblesků? Já je znám, pane, pracoval jsem u mistra zbrojaře v Cařihradu. Vyráběli jsme tyhle světlice ze střelného prachu a kovových přísad, které hoří v pestrých

barvách. Jejich výrobní tajemství pochází z Číny, ale používá ho celý islám. Proto mě napadlo, že tyhle signály musí vysílat buď Turci, nebo Arabové, a adresují to zase buď Turkům, nebo Arabům, a protože na obzoru nevidím nikoho jiného než vaše galéry..."
"Máte přílišnou obrazotvornost, pane Savary," odsekl vévoda.
Přiblížil se člun, osvětlený dvěma lucernami, a La Brossardière na něj křikl, aby zhasli poziční světla. Ze tmy se ozval hlas:
"Pane, na palubě Následníka máme problémy. Mauři z podpalubí se při pohledu na světla z hor bouří."
"To jsou ti, které jsme zajali na lodi převážející padělané peníze?"
"Ano, pane."
"Tušil jsem to," procedil admirál zaťatými zuby.
"Jeden z nich skáče na lavici a vykřikuje jakási hesla."
"Co křičí?"
"Nevím, pane, neumím arabsky."
"Já umím," poznamenal Savary, "a slyšel jsem to. Křičí: Naše záchrana se blíží! Vyvolával jako muezzin a ostatní odpovídali radostným vytím."
"Seberte toho výtržníka a popravte ho."
"Oběsit, pane?"
"Ne. Na to nemáme čas a pohled na oběšence houpajícího se na ráhně nejvyššího stěžně by mohl podnítit další fanatiky. Ránu do týla, tělo do moře."
Člun se vzdálil. O chvíli později zaslechli prásknout dva výstřely.
Angelika si přitáhla cípy pláště. Byla jí zima. Najednou se zvedl vítr.
Admirál ještě jednou pohlédl k pobřeží, ale všude už byla tma.
"Napněte plachty a všechny tři skupiny galejníků k veslům. Jestli nám bude přát štěstí, doplujeme do rána na Capri. Zásobíme se kozami, je jich tam spousta, a taky pitnou vodou a pomeranči."

Angelika měla dojem, že nezamhouřila oko, musela však na chvíli usnout, protože si najednou uvědomila, že svítá.
V průzračném úsvitu se před ní tyčil perleťový ostrov. Na světle zlatém a pomněnkově modrém nebi působil jako tmavě modrý masiv, odrážející se v téměř nehybném zrcadle moře.
Angelika byla pod velitelským stanem sama. Posadila se, prohrábla si vlasy a vyšla se nadechnout čerstvého vzduchu. Velitelský štáb stál na přídi. Mladá žena váhala, jak projít choďbičkou, ale zahlédl ji poručík de Millerand a velice laskavě pro ni přišel a převedl ji.
Vévoda de Vivonne ve výborné náladě jí podával dalekohled.
"Pohlédněte, madame, na ten přívětivý ostrov. Všimněte si, že nemá u úpatí sebemenší příboj. To znamená, že přistaneme v naprostém klidu. Bez problémů zakotvíme."

Angelika si nedokázala hned na dalekohled zvyknout, ale pak vykřikla nadšením, když zahlédla fialovou hloubku zátoky s poletujícími racky.
"Co znamená to jasné kulaté světlo nalevo?" zeptala se.
Sotva dořekla, světlo vyšlehlo do nebe, padalo dolů a zhaslo.
Důstojníci se po sobě podívali. Mistr Savary prohlásil lakonicky:
"Další signalizační rakety. Čekají nás..."
"Bojový poplach," zařval Vivonne do hlásné trouby. "Dělostřelci na místa. Donutíme je uvolnit záliv. Krucinál, jsme přece celá flotila."
I při hvízdání větru slyšeli z Následníka vytí, byl totiž jen kousek za admirálskou galérou.
"Umlčte ty mizery."
Jenže vytí najednou přehlušil vysoký, pištivý hlas, zpívající nápěv, jenž se vřezával do uší jako litanie:
La illa illa la, Muhammadu, rasu lulá alí walíjuláh!
Pak konečně nastalo ticho. Vévoda de Vivonne vydával další rozkazy.
"Signalizujte seskupení, rozestavíme se podle důležitosti a ovladatelnosti lodí. Musíme se pokusit umístit zásobovací

loď do středu, máme tam všechno střelivo. Já budu taky uprostřed, nevzdálím se od ní, abych mohl řídit manévr. Následník a Fortuna vpřed, Markýza na levé křídlo. Ostatní tři v půlkruhu za námi."
"Vlajka na skále," ozvalo se ze strážního koše.
Vivonne uchopil dalekohled.
"Jsou tam dvě vlajky. Jedna bílá, tu drží jakýsi muž. To je vypovězení války podle křesťanských zvyků. Druhý prapor je však červený s bílým okrajem a znak... Podivné, ale zdá se mi, že rozeznávám stříbrné nůžky marockého znaku. To je... to je neslýchané!"
"Vím, co chcete říci, pane. Berbeři nemívají ve zvyku oznamovat své záměry předem a Mauři by nikdy nepoužili bílý prapor vedle svých znaků, bílý prapor na znamení války je používán jen mezi křesťany."
"Vůbec nic nechápu," zamyslel se Vivonne. "Kladu si otázku, na jakého nepřítele jsme to vlastně narazili."
Přes rozbouřené moře se galéry blížily v řadě s plachtami na půl stěžně a začaly zaujímat bojové postavení, přídí mířily k mysu u vjezdu do zátoky. V tu chvíli se objevily dvě turecké šalupy. Byly to plachetnice a měly výhodu, že pluly po větru.
Admirál podal dalekohled svému zástupci, který se podíval a nabídl ho Angelice. Ale ta už držela starý, velice dlouhý kukr potažený měděnkou, jejž mistr Savary vytáhl ze zavazadel.
"Vidím na těch bárkách jen černochy a pár mušket," poznamenala.
"Je to drzá provokace."
Vivonne rozhodl:
"Markýza je nejlehčí, ať je pronásleduje a potopí. Ti pitomci nemají ani děla."
Markýza pochopila podle signálů, že má obě šalupy pronásledovat. Po chvíli se ozval výstřel z děla a ozvěna se odrazila od skal. Angelika honem podala kukr Savarymu a zacpávala si oběma rukama uši.
Ani jedna plachetnice neutrpěla škodu a obě pluly klidně dál.
Zlatá lilie a Svornost, které je měly na dostřel, vyprovoko

vány snadnou kořistí, na moři odbočily a blížily se k oběti. Ještě několikrát zazněla kanonáda.
"Zásah!"
Trojúhelníková plachta jedné pidchetnice padla na hladinu. Příď byla v několika vteřinách zalita vodou a loď i s posádkou zmizela. Na vlnách se

objevilo klubko černých hlav ztroskotanců. Druhá loďka se pokoušela manévrovat k nim, ale přesná střelba z obou galér jí to nedovolila. Musela se dát na útěk.
"Bravo," křičel admirál. "Ať se všechny galéry znovu zařadí do konvoje."
Lodi, teď poněkud vzdálené, znovu hodlaly manévrovat, což ovšem nebylo vzhledem k rozbouřenému moři tak snadné. Seskupení se narušilo.
A v té chvíli vykřikla hlídka na stožáru:
"Válečná loď na pravoboku! Řítí se na nás!"

U ústí zátoky se objevila loď s rozvinutými plachtami. Rychle proplula skalnatou úžinou.
"Obraťte se čelem k nepříteli," zařval Vivonne. "Tři děla na můj povel: Pal!"
Velké hlavní dělo nárazem couvlo až do chodbičky. Angeliku výbuch ohlušil a zápach střelného prachu jí stoupl do nosu. V oblacích kouře slyšela přesné a jasné povely.
"Vrhače kamenů připravit... Trojstěžník nám pluje po boku... střílejte ze všech pušek, znovu obrat čelem k nepříteli. Pal!"
Práskla salva jako ozvěna již doznívající detonace.
Ale útočník se vyhnul kulím a byl ještě příliš daleko, mimo dostřel pušek.
Savary vše pozoroval kukrem s potěšením přírodovědce, jenž má pod lupou mouchu.
"Krásná loď, týkové dřevo ze Siamu. Má nevyčíslitelnou cenu. Ze stromů se nejdřív stáhne kůra a nechají se pět let stát,

až míza vyschne. Pak se sedm let suší pod střechou a teprve pak rozřežou. Na hlavním stěžni má bílou vlajku, na přídi standartu marockého krále a jakýsi zvláštní erb, rudý se stříbrným štítem uprostřed."
"Erb pana Rescatora," utrousil Vivonne hořce. "Měl jsem se vsadit."
Angelice poskočilo srdce. Má tedy před sebou onoho strašného Rescatora, jenž ji připravil o syna a jehož se stateční důstojníci Jeho Veličenstva právem obávají. Vivonne a Brossardiére si vyměňovali poznámky a současně sledovali nepřítelovo počínání.
"Má novou loď, ten ďábel. Krásné plavidlo, sedí nízko na vodě, pod dolní hranicí dráhy našich střel. Proto jsme ho před chvílí minuli, když plul před námi. Má dvaadvacet děl. Proklatě!"
V otvorech na bocích trojstěžníku se blýskala kulatá ústí děl a podezřelý dým svědčil o tom, že jsou na svých místech připravena na první rozkaz k palbě. Zatřepetaly se signální vlajky. "Vzdejte se, nebo vás potopíme."
"Drzoun! To si myslí, že se královská flotila nechá takhle zastrašit? Je moc daleko, aby nás zasáhl. Svornost připluje blíž a brzy ho bude mít na dostřel. Vztyčte bílou válečnou vlajku na přídi a na záď liliový květ."
Vtom však nepřítel změnil směr plavby. Plul obloukem, aby se vyhnul dělům na přídi, namířeným na pevninu a na východ. Plul velice rychle, s napjatými plachtami. Ozvalo se několik výstřelů z děl. Liliový květ a Svornost, které pronásledovaly bárky, sloužící jako návnada, se vrátily a pokoušely se přímo zasáhnout protivníka.
"Netrefily," vykřikl zklamaně Vivonne. Vzal si z krabice několik pistácií v cukru. "Teď ale pozor! Obrátí se k nám a pokusí se nás potopit. Obraťte čelem k němu." Galéra se dala do pohybu.
Chvíli trvalo napjaté ticho, byly slyšet pouze údery gongů, připomínající tlumený tlukot vyděšeného srdce.

Pak se objevila pirátská fregata a vracela se k nim, jak to francouzský admirál předvídal.

Proletěla kolem jako mořský orel a díky své rychlosti se v momentě octla v zádech královských galér. Najednou se zastavila a přehodila plachty.
"Tenprokletý pirát ale umí manévrovat," zabručel Brossardiěre. "Skoda že je to nepřítel."
"Nezdá se mi, že je zrovna nejvhodnější chvíle obdivovat jeho šikovnost, pane de La Brossardiěre," utrousil suše Vivonne. "Dělostřelci, máte nabito?"
"Ano, pane."
"Tak plnou salvu na můj povel. Jsme obráceni čelem a on bokem. To je ta pravá chvíle."
Jenže místo toho se ozvala salva všech dvanácti děl z pravoboku pirátské lodi.
Zdálo se, že z moře vyšlehl gejzír a zakryl nepřítele vodní tříští. Ve vzduchu se vznášely nejrůznější úlomky a ohlušujucí výbuchy se ozývaly stále blíž a blíž. Pak se uprostřed Krále Ludvíka vyvalila obrovská vlna a několik vesel na levoboku prasklo jako sirky.
Angelika byla rázem mokrá od hlavy k patě a křečovitě se tiskla k zábradlí galéry, jež se pomalu vynořovala.
Vévodu de Vivonne to vrhlo na zem, ale vzápětí byl na nohou.
"Nic se nestalo," křičel. "Minul nás. Dalekohled, Brossardiěre. Myslím, že teď..."
Zarazil se a zůstal stát s otevřenými ústy, na tváři nedůvěřivý a zděšený výraz.
Na místě, kde byla před okamžikem zásobovací loď, se utvořil mohutný vodní vír, jenž do sebe vtahoval prkna a zbytky zlámaných vesel. Loď se svými sto trestanci, posádkou a především čtyřiceti tunami střeliva se naráz potopila ke dnu.
"Veškeré zásoby munice," zakoktal Vivonne třesoucím se hlasem. "Prevít jeden! Nechali jsme se nachytat. Nemířil na nás, ale na zásoby. Ostatní galéry se pustily za bárkami a nechaly loď oďkrytou. Ale my se pomstíme... ještě není ďohráno."
Mladý admirál si strhl mokrý klobouk i vodou nasáklou paruku a hodil je vztekle na zem.

"Následník do první linie. Ještě nevystřelil, má tedy zásoby střeliva netknuté."
Nepřítel v dálce je sledoval, manévroval na místě a obracel se k nim hned přídí, aby poskytoval co nejmenší cíl, hned zas pravobokem, aby mohl vystřelit z děl.
Následník se poměrně rychle dostal na místo. Angelika si uvědomila, že právě na téhle lodi jsou zajatci spřáhnutí s Rescatorem, ti, kteří zpívali arabské litanie a jejichž vůdce minulou noc popravili. Pomyslela si, že není zrovna moudré spoléhat se v obtížné situaci právě na tuhle posádku.
Nedokončila úvahu a už viděla, jak se dlouhá vesla vězňů v podpalubí nesymetricky zdvíhají a vrážejí do sebe. Následník, jenž se právě natáčel přídí, se zachvěl, zaváhal, otřásl se jako raněný pták, najednou se naklonil a převrátil na levý bok. Ozvaly se výkřiky, praskot a nad tím vším se vznášel vítězný pokřik Maurů.
"Ať všechny galéry spustí záchranné čluny!"
Manévr pokračoval pomalu. Angelika se odvrátila a zakryla si rukama oči. Nemohla snést pohled na galéru, která se pomalu převracela. Většina námořníků a všichni galejníci byli odsouzeni k záhubě pod lodí, rozdrceni nebo utopeni. Vojáci, vymrštění do moře, se zmítali, tížila je výzbroj, šavle a pistole, a volali o pomoc.

Když se mladá žena odhodlala znovu vzhlédnout, viděla, jak se v dáli ve větru třepotá deset bílých plachet. Trojstěžník byl teď sotva na délku lodi od admirálské galéry. Mohli obdivovat lesk jakoby lakovaného dřeva bachratého plavidla, jež elegantně klouzalo vodou, a rozeznávali i snědé postavy Alžířanů, halících se do bílých plášťů s barevnými opasky. Stáli podél celé paluby a v rukou drželi pušky.
Vpředu, obklopeni gardou janičářů ševelenými turbany a zahnutými šavlemi, stáli dva muži. Nehybně a pozorně sledovali dalekohledem galéru Král Ludvík.
Angelika zprvu myslela, že i to jsou Mauři, přestože byli evropsky oblečení. Jejich tváře se totiž zdály tmavé, teprve podle bílých rukou obou mužů pochopila, že jsou maskovaní.

"Vidíte," ušklíbl se vedle ní Vivonne, "ten vyšší, v černém obleku a bílém plášti, to je on, Rescator. Ten druhý je jeho pobočník, jmenuje se nebo mu spíš tak přezdívají kapitán Jason. Odporný dobrodruh, ale vynikající námořník. Podezírám ho, že je Francouz."
Angelika sáhla chvějící se rukou po Savaryho kukru.
V zamlžené čočce jí oba muži připadali ještě rozdílnější než Sancho Panza a don Quijote, ale vůbec nebyli směšní.
Kapitán Jason byl rozložitý muž oblečený jako voják, uniformu se šňůrami měl přepásanou širokým opaskem. Do vysokých bot ho tloukla obrovská šavle. Tvořil dokonalý kontrast s dlouhou hubenou postavou piráta zvaného Rescator, oblečeného v černém obleku španělského střihu, už poněkud nemoderního. Měl velice úzké boty zdobené zlatými sponami. Na hlavě měl pirátský červený šátek a široký černý klobouk s červenými pery.
Hold islámu skládal širokým pláštěm z bílé vlny, vyšívaným zlatem, jenž mu vlál ve větru.
Angelika si s obavami pomyslela, že připomíná Mefistofela. Vyzařovala z něho podivná uhrančivost.
Stál stejně nehybně a pozoroval bez dojetí, jak se potápí galéra, na které stálo dítě, vztahovalo paže a volalo svého otce?
‚Tak na co čekáte, potopte ho!" vykřikla nervózně.
Úplně přitom zapomněla na hrůzný obraz kolem sebe, na napůl převráceného Následníka. Námořníci ho s hrdinským vypětím sil ještě udržovali na hladině, ale bylo zřejmé, že se žádným způsobem nepodaří loď znovu postavit, protože na záď se hrnula voda, a přestože pumpy byly v plné pohotovosti, Následník se pomalu potápěl.
Po boku trojstěžníku se spouštěl člun. Dotkl se hladiny a Rescatorův pobočník do něj usedl.
"Chtějí vyjednávat," řekl Vivonne překvapeně.
Po chvíli vyšel onen muž na palubu a hluboce, po orientálním způsobu se uklonil důstojnickému sboru.
"Zdravím vás, pane admirále," ozval se dokonalou francouzštinou.
"Já renegáty nezdravím," odpověděl Vivonne.
Pod černou maskou svitl zvláštní úsměv a muž se pokřižoval.

"Jsem křesťan jako vy, pane, a můj velitel, Rescator, také."
"Křesťané by neveleli posádkám nevěřících."
"V našich posádkách jsou Arabové, Turci i běloši stejně jako ve vašich, pane," řekl s pohledem trestance, "s jediným rozdílem: ti naši nejsou přikovaní."
"Zbytečné řeči. Co navrhujete?"
"Dovolte nám osvobodit a vzít na palubu naše Maury, které držíte na Následníkovi, a rny se bez boje stáhneme."
Vivonne pohlédl na potápějící se galéru.

"Vaši Mauři jsou odsouzeni zemřít na galéře, není jí pomoci."
"Ale je. Nabízíme vám, že ji zdvihneme."
"To není možné!"
"My to zvládneme... Náš trojstěžník je daleko rychlejší než... než ty vaše neohrabané galéry," dokončil s mírným pohrdáním v hlase. "Rozhodujte se však rychle, protože čas běží a zanedlouho už bude příliš pozdě na cokoliv."
Vivonne bojoval vnitřní boj. Věděl, že pro Následníka nemůže nic udělat. Když přijme návrh, zachrání nádhernou loď a několik set mužů, ale bude kapitulovat před méně početným nepřítelem. Jenže nese odpovědnost za královskou flotilu, a tak vlastně nemá na vybranou.
"Přijímám," procedil zaťatými zuby.
"Děkuji vám, pane admirále. Zdravím vás."
"Zrádče!"
"Jmenuji se Jason," odpověděl ironicky pirát.
Odcházel k žebříku. Vévoda de Vivonne si za ním odplivl.
"Francouz, a vy jste Francouz, o tom podle řeči není pochyb, a takový... mizera! Jak jste mohl zapřít vlastní národ?"
Pirát se obrátil. Pod maskou to zajiskřilo.
"Národ mě zapřel první," odpověděl.
Ukázal rukou do podpalubí:
"I já jsem kdysi vesloval na královské galéře, pane, roky a roky! Nejkrásnější léta svého života. A nic jsem neudělal."
"Jak jinak!"
Člun se vzdaloval. Vévoda de Vivonne zatínal pěsti. Už se nedokázal udržet. Nechat si diktovat podmínky od uprchlého trestance, nechat se urážet od bývalého galejníka! A Rescator nás pozoruje a ušklíbá se. Baví se... ano, on se baví...

"Pane, vy věříte slovu bezbožníka?" zeptal se jeden z důstojníků a třásl se hněvem.
"Neptám se vás na váš názor, hlupáku. Pirát drží leckdy lépe slovo než šlechtic. Co si o. tom myslíte, Brossardiěre?"
"Je to nečekaný obchod, pane, a přesně ve stylu toho mazaného čtveráka. Neříkal bych to, kdybychom měli co dělat s alžírským admirálem Mezzo Mortem nebo s maurskými kapitány, v podstatě samými podvodníky."
"Vyvěste slavnostní vlajku a oznamte příměří."
Trojstěžník se pohnul. Připlul o kousek blíž a nedbal na to, že vystavuje nepříteli celý pravobok, ale také svých dvanáct nabitých děl.
"Jede moc rychle, mine se cílem, je to past," křikl rozčileně poručík de SaintRoman.
Nepřátelská fregata najednou přehodila plachty, což ji přibrzdilo, a přirazila přímo na pravý bok ztroskotaného Následníka. Záchranné čluny z galér už byly spuštěny na vodu a lovily tonoucí.
Na palubě Rescatorova trojstěžníku panoval čilý ruch. Mauři přivazovali podle rozkazu k hlavnímu stěžni lano a dovlekli naviják.
Na palubě Krále Ludvíka důstojníci tajili dech, vojáci a námořníci stáli bez hnutí jako sochy.
Rescator se vymanil z pohrdavé nehybnosti. Viděli, jak dlouze hovoří s pobočníkem a gesty naznačuje, co hodlá udělat. Pak se na jeho pokyn přiblížil janičář a sundal mu plášť a klobouk. Další mu podával konec několikrát stočeného lana. Rescator si vzal kotouč na rameno. Pružně vyskočil na horní palubu lodi, s přirozenou lehkostí kráčel ke stěžni a pak se na něj vyšplhal.
Jeho pobočník mezitím hlásnou troubou oznamoval kapitánu Následníka, co má dělat.
"Radí Tourneuvovi nechat kotvu volně plavat, aby se loď nepřevrátila, až ji trojstěžník potáhne. Chce, aby veškerou zátěž přeložil na pravobok, a

pak, až se galéra zvedne, rychle vše přestěhoval ďoleva, aby se nepřevrátila na ďruhou stranu..."

"Vy se domníváte, že ten černý démon hodlá hodit kotouč jako indiánské laso a zachytit ho na pravé straně Následníka?"
"Vypadá to tak."
"To není možné! To lano musí být nesmírně těžké. To by musel mít sílu jako Herkules, aby..."
"Dívejte se!"
Najednou se dlouhá postava na modrém pozadí prudce vztyčila. Lano zasvištělo a smyčka se po dopadu zachytila na háku na pravém boku Následníka.
Vinou prudkého pohybu se maskovaný muž zapotácel a řítil se ze stožáru dolů. Ale okamžitě se oběma rukama zachytil a obratně jako opice se vyšvihl zpátky. Pečlivě zkontroloval, zdali lano drží. Pak nonšalantně sklouzl dolů na palubu. Na trojstěžníku vypukl jásot. Mauři házeli radostí pušky do vzduchu.
Brossardiěre zhluboka vzdychl.
"Kejklíř z mostu PontNeuf by to nezvládl lépe."
"Jen ho obdivujte, obdivujte ho, příteli," šklebil se trpce Vivonne. "To máte hrdinu nové středomořské báje. Legenda o panu Rescatorovi se obohatí o další příspěvek."
Trojstěžník mezitím nastavil plachty tak, aby mohl pomalu couvat. Černí a turečtí námořníci vběhli do podpalubí a nasadili šest velkých řad vesel, aby pomohli větru.
Lano se napjalo. Všichni muži, kteří ještě zbyli na poškozené galéře, se vrhli na pravou stranu a pověsili se na zábradlí na straně, kde bylo zachyceno lano.
Potopený bok se okamžitě s mohutným šplouchnutím vynořil z vln. Na Tourneuvův příkaz se celá posádka vrhla nalevo, aby udržela rovnováhu lodi.
Následník se vztyčil, prudce se zakymácel, ale pak se uklidnil a zůstal stát. Jako výkřik zachráněného se ozval poslední rozkaz:
"K pumpám, všichni muži čerpat vodu!"
Vypukl jásot na ostatních galérách.
O chvíli později vyrazil k Následníkovi záchranný člun z pirátské lodi.

"Veze přenosnou výheň a veškeré kovářské nářadí. Chtějí osvobodit vězně z okovů."
Akce trvala poměrně dlouho. Konečně se objevili osvobození Arabové a s nimi asi deset Turků, těch nejsilnějších veslařů.
Vévoda de Vivonné zrudl jako vlčí mák.
"Zrádci! Piráti! Nevěřící psi," řval do hlásné trouby. "Nedržíte slovo... Tvrdil jste, že vysvobodíte jen své Maury. Nemáte právo si brát i Turky."
Kapitán Jason odpověděl:
"Bereme je jako výkupné za krev Maura, kterého jste dal včera popravit."
"Pane, vzpamatujte se, měl byste si dát pustit žilou," uklidňoval Brossardiěre velitele. "Zavolám felčara."
"Ten má teď jinou práci než mi pouštět žilou," zamračil se admirál.
"Spočítejte raněné."
V dálce mizel s rozvinutými plachtami pirátský trojstěžník.

Vévoda de Vivonne sestoupil do člunu a s úsměvem zvedl hlavu.
"Na shledanou, drahoušku. Za pár dní se sejdeme na Maltě. Modlete se, aby mé zbraně zvítězily."

Angelika se nakláněla přes zábradlí a pokoušela se o úsměv. Odvázala si nebesky modrý hedvábný pás se zlatými třapci a hodila ho mladíkovi.
"Pro štěstí! Přivažte si ho na meč!"
"Děkuji," křičel Vivonne, zatímco člun odplouval. Políbil stuhu a uvazoval si ji kolem jílce meče. Pak ještě jednou vesele zamával.
Angelika si vyčítala, že je hloupá, když ji jeho odchod tak deprimuje.
Vivonne se rozhodl, že bude pronásledovat Rescatora a pokusí se ho dohonit poblíž Malty, kde mu mohou přijít na pomoc galéry maltézských rytířů. Admirálská galéra Král Ludvík byla příliš těžká a ne zrovna vhodná na podobné pronásledování, přestěhoval se proto na Markýzu a nechal

svou loď i s Angelikou pod dozorem Brossardiéra a několika vojáků. Král Ludvík popluje pomaleji a s častějšími zastávkami k přístavu La Vallette stejně jako Následník, který potřebuje opravu.
Válečné galéry se seřadily a pak rychle zmizely za hustou clonou vlhké mlhy, která se díky prudkému větru kvapem blížila od jihozápadu.
Angelika se uchýlila pod velitelský stan, protože na palubu Krále Ludvíka se spustil déšť.
"Nejdřív piráti, ted ještě počasí se proti nám spiklo," postěžoval si La Brossardiére.
"Blíží se bouře?"
"Ještě ne, ale nebude to dlouho trvat."
Přestalo pršet, nebe však bylo stále šedivé a moře rozbouřené. Bylo dusno, přestože v poryvech foukal vlahý vítr.
Angelika si povídala se Savarym a po admirálově odplutí s poručíkem de Millerandem, který teď ze své žárlivosti na něho trochu pookřál, ale přesto se smrtelně nudila.
"Co vůbec dělám na téhle galéře?" obrátila se na Savaryho.
A při vzpomínce na Versailles a na Molièra a jeho frašky se smutně usmála.
Když se setmělo, radil jí pan de La Brossardiére, aby se zamkla do své kabiny v mezipalubí. Neměla k tomu odvahu a řekla, že sejde dolů jedině v případě, že nebude moci na palubě vydržet.
Galéra se zmítala a skřípala pod nárazy vln. Nakonec však Angeliku ukolébala, a přestože se zvedl vítr a vlny narážely na příď jako beranidla, usnula hlubokým spánkem.
Vzbudila se jako ze zlého snu. Byla naprostá tma.
Chvíli seděla opřená o loket na dívánu s pocitem, že se děje cosi nezvyklého. Galéra se pořád kymácela na vlnách, jen vítr jako by se uklidňoval.
Najednou pochopila, co ji probudilo. Bylo to ticho. Gongy poháněčů mlčely. Na palubě panovalo naprosté ticho. Vypadalo to, že opuštěná galéra je už jen vrakem, unášeným vlnami.

Mladé ženy se zmocnila panická hrůza.
"Pane de La Brossardiére," zvolala.
Žádná odpověď.
Vstala, jen stěží se držela na nohou; udělala tři váhavé kroky. Narazila na cosi měkkého a málem upadla.
Sehnula se. Nahmatala šňůry uniformy. Uchopila za rameno muže, nehybně ležícího na podlaze, a prudce jím zatřásla.
"Pane de La Brossardiére, probuďte se!"
Byl nezvykle apatický. Angelika rukou horečně tápala po těle, hledala obličej.
Při doteku ledové tváře zděšeně couvla.

Vstala a šla pro taštičku, kterou měla neustále po ruce u postele. Našla malou cestovní lampičku a pokoušela seji rozsvítit. Třikrát jí sfoukl křesadlo ďábelský závan větru. Konečně mohla nasadit načervenalý cylindr a posvítit si.
Pan de La Brossardiére ležel skrčený na boku. Oči měl už skelné a na čele obrovskou krvavou ránu.
Angelika ho překročila a zamířila k prahu. Tam narazila na další tělo, ležící napříč. Voják, a taky mrtvý. Lehce nadzvedla cíp závěsu a rozhlížela se. Zahlédla světlo linoucí se z podpalubí, jinak ale byla všude tma. V chodbičce se pohybovaly stíny, ale nebyli to dozorci s dlouhými biči. Viděla rudé postavy, běhající sem tam, a zaslechla chraplavé výkřiky.
Pustila závěs a couvala až dozadu do stanu bez ohledu na to, že ji co chvíli pokropila vodní sprcha, když na palubu šplíchla další vlna. Zmocnil sejí příšerný strach. Už jí došlo, proč gongy utichly.
Zpozorněla, když zaslechla kroky bosých nohou na prknech. Na prahu stanul v rudých hábitech galejníka Nicolas. Na zarostlém špinavém obličeji měl pod rozcuchanými vlasy stejný výraz a stejný strašný úsměv, jež ji vyděsily tenkrát, když ji pozoroval oknem hospody. Promluvil, a jeho nesouvislá slova šílence ještě podtrhovala dojem zlého snu.
"Markýza andělů... krasavice moje... můj sen! Vidíš! Kvůli tobě jsem přerval pouta. Jeden úder poháněči... jeden dozorci. Chachá! Na všechny se dostalo... Už dlouho jsme to přípravo va

li... Ale tys dala všechno do pohybu! Vidět tě tu... živou. Jako jsem tě viděl vznášet se na nebi celých těch deset let galejí... A tys patřila jinejm, co? Hladilas je, líbala... Znám tě. Žila sis, i já jsem žil... Tys vyhrála... Ale ne navždy. Kola se točí. Přinesla tě zpátky!"
Blížil se a vztahoval k ní ruce, krvavé, do živého masa rozdrásané pouty, která dlouhé měsíce trpělivě obrušoval. Nicolas Rošťák se za léta na galéře dvakrát pokusil o útěk. Potřetí se mu poďařil. On a jeho komplicové pobili celou posádku, vojáky i důstojníky. Byli pány galéry.
"Mlčíš? Máš strach? Přece jsem tě už držel v náručí, a to ses ani tak moc nebála!"
Nebe venku rozetnul blesk a nocí se ozvalo zahřmění.
"Ty mě nepoznáváš?" naléhal trestanec. "To není možný.' Jsem si jistej, žes mě už tuhle poznala."
Pocítila zápach soli a potu z jeho hadrů a najednou zhnuseně vykřikla:
"Nedotýkej se mě! Nech mě být!"
"Takže poznala! Řekni, kdo jsem?"
"Jsi bandita Rošťák!"
"Ne, jsem Nicolas, tvůj pán z Nesleský věže..."
Najednou je pohltila obrovská vlna a Angelika se musela křečovitě chytit zábradlí, aby ji zpětný odliv nestrhl do moře.
Na zahřmění odpověděl venku zlověstný praskot.
Na prahu se objevil vyděšený mladý galejník.
"Šéfe, zlomil se hlavní stěžeň. Co máme dělat?"
Nicolas zaklel a vytřepával si z hadrů vodu.
"Vy mizerové," řval, "vy pitomci, jestli nevíte, co máte dělat, proč jste voddělali všechny námořníky? Tvrdili jste, že s lodí umíte!"
"Jenže nemáme plachty!"
"No a? Budeme veslovat. Ať teď makaj ostatní, co jsou ještě přikovaný k lavicím. Ty budeš mlátit do gongu. A já se postarám, aby se snažili, mohamedáni jedny barevný!"

Vyšel a po chvíli se znovu ozval monotónní rytmus gongů, přehlušující jekot bouře. Galéra jako by najednou ztratila rozum, nakláněla se ze strany na stranu a nabyla rovnováhy až

poté, co Nicolas několika údery sekyry odsekl zlomený stěžeň a vlny ho smetly z paluby do moře. Začaly pracovat pumpy a vesla bojovala, aby loď nabrala nějaký směr.
Teď, když se zlý sen stal skutečností, nabyla Angelika znovu obvyklé chladnokrevnosti.
Už několikrát v životě umírala strachy, ale jakmile napětí přesáhlo určitou míru, převážil v ní spíš vztek a bojový zápal.
Mokré šaty se jí lepily na nohy a bránily jí v pohybu. Dopotácela se ke svému zavazadlu, otevřela ho, vytáhla z něj oblek, využila chvilkového klidu a podařilo se jí na několik pokusů shodit mokré šaty a prádlo. Protože předvídala, že její další putování může být bouřlivé, pro všechny případy si přibalila mužský oblek z šedého sukna, který si teď jakžtakž navlékla. S nohama upnutýma v pánských kalhotách a v saku, zapnutém až ke krku, se cítila lépe připravená čelit ztroskotání... a trestancům.
Natáhla si boty, pevně svázala vlasy a zastrčila je pod šedý filcový širák. Ještě ji napadlo znovu otevřít zavazadlo, sebrat všechno zlato, co jí zbylo, a spolu s cennými papíry je schovat do opasku. To všechno zvládla při neustálém prudkém kolísání lodi nahoru dolů; po prknech se hrnuly přívaly vody a tělo ubohého La Brossardiéra klouzalo v proudu sem tam.
"Angeliko," vykřikl Nicolas, když se znovu objevil.
Zahlédl postavu mladého muže a hned nepochopil situaci.
"Ach, tos ty," oddechl si. "Myslel jsem, žes skočila přes palubu, když jsem neviděl tvý šaty."
"Přes palubu! Tam se jistě co nejdřív octnu, jestli tenhle tanec nepřestane!"
Stan se roztrhl a vítr ho s hukotem unášel pryč.
"To je malér," bručel muž, "myslím, že se řítíme přímo na břeh."
Doprovázel ho starý jednooký trestanec s bílými vousy.
"Vocaď je dobře vidět," řekl a zíral přes zábradlí do temné noci.
"Támhle... támhle svítej ňáký světla... Říkám ti, je tam přístav. Musíme se tam dostat."
"Ses zbláznil! Padnout znovu do pracek dozorcům!"
"To je malej rybářskej přístav... Zastrašíme je, daj nám pokoj! Zůstanem tam, jen co se moře uklidní... Jestli se nepoku

no
lil

s bouřlivým rachotem a Angelika se vyškrábala o kousek výš. Šílený dusot ji dostihl znovu: voda ji zahalila do svého mrazivého rubáše, stáhla a znovu ji dostihla. Pokaždé se ale Angelika posunula o kousek dál. Konečně pocítila tíhu vlastního těla, které spočinulo těžké jako z olova na pobřežním písku. Ještě! Ještě kousíček... Pak se schoulila v dolíku vystlaném pískem a suchou trávou, přitiskla se na dno a omdlela.
símě dostat se do přístavu, rozmlátíme sevo skály na třísky." "Jsem proti."
"Co teda navrhuješ, šéfe?" "Abysme se pokusili udržet na hladině, dokud se bouřka
neuklidní."
"To nemyslíš vážně, šéfe! Tahle stará skořápka to nevydrží!"
"Budem hlasovat! Pojď," chytil Angeliku za ruku. "Schováš se v podpalubí. Tady by tě to spláchlo. Nehodlám tě přenechat rybám. Jsi moje..."

Ve tmě se dal spíš tušit než vidět zmatek na rozbité galéře. Podpalubí bylo napůl pod vodou. Pod bičem včerejších druhů divoce veslovali cizí galejníci, Rusové, Mauři a Turci, a čas od času zděšeně a zoufale křičeli.
"Kde je mistr Savary? A Flipot?"
Nicolas stál vedle ní.
"Všichni chtěj plout do přístavu, co je vidět támhle v dálce," křičel na ni. "Já ne. S několika dalšíma chlápkama spustíme na moře člun a utečeni. Pojď, markýzo."
Pokusila se mu vytrhnout, tušila záchranu spíš mezi vzbouřenými galejníky v přístavu. Ale vzal ji do náručí, zvedl a unášel k záchrannému člunu. Člun poletoval na hřbetech vln jako ořechová skořápka; nepozorovaně se začalo rozednívat. Najednou bylo nebe úplně jasné. Mraky se roztrhaly. Moře ale bylo stále rozbouřené a zelené a zuřivě hnalo na skály křehké lidské bytosti, jež se mu tolik hodin opovažovaly čelit.
"Bůh s várna, každej na svý triko," vykřikl Nicolas, když se před nimi hrozivě vztyčily rudé útesy.
Trestanci skočili do vody.
"Umíš plavat?" zeptal se Nicolas Angeliky.
"Ne."
"Musíš se pokusit."
Vrhl se i s ní do vody a snažil se jí držet hlavu nad hladinou. Pořádně se napila slané vody, zalykala se. Vlna ji vyrvala Nicolasovi a nesla ji jako splašený kůň ke břehu. Pocítila tvrdý náraz skály a s nadlidskou silou se za ni zachytila. Moře opadlo
l mi

Její první myšlenka byla dětinská. Otevřela oči, zahlédla modré přísné nebe a zděšeně si uvědomila, že během celé té dlouhé strašné noci ani na okamžik nepomyslela na to, poručit duši Bohu.
Zděsilo ji to tak, jako by v sobě objevila nějaké skryté zlo. Ztuhlá hrůzou se neopovažovala napravit svou chybu tím, že by poděkovala Prozřetelnosti, že jí dopřála dožít se rána. Ztěžka vstala trochu se jí zvedal žaludek od spousty slané vody, kterou spolykala během ztroskotání a zamračila se. Zaslouží si Prozřetelnost její díky? O pár kroků dál zahlédla trestance kolem ohně, rozdělaného na pláži.
Slunce už stálo vysoko na nebi a horko jí přímo na těle vysušilo mokré šaty i vlasy. V hlavě měla plno písku a spálená kůže na obličeji ji bolela.
Ruce měla sedřené.
Pomalu se vzpamatovávala, nejdřív začala slyšet, pak i vidět. Doléhaly k ní drsné hlasy galejníků. Bylo jich asi deset. Dva z nich se pokoušeli opéct cosi nad ohněm, ostatní seděli v kroužku a zřejmě se hádali.
"Ne, to teda ne, šéfe," křičel vysoký kulhavý blonďák, "dělali smě všechno, cos nařídil. Dodržovali smě to jako zákon. A ty ho teď musíš dodržet taky."
"Zasloužíme si admirálovu markýzu stejně jako ty," potvrdil další skřípavý ráčkující hlas. "Proč teď tvrdíš, že patří jen tobě?"
Nicolas stál k Angelice zády, takže odpověď neslyšela.
Jenže trestanci vehementně protestovali.
"To říkáš ty, že ti patřila předtím."
"Snad nechceš, abysme ti věřili... Je to ďáma velkýho světa, copak by ďělala s banditou, jako ses ty?"
l m,

"Snažíš se nás voblafnout, šéfe. To není fér!"
"A i kdyby to byla pravda, co tvrdíš, co je nám do toho? Pařížský zákony je jedna věc, zákony na galejích jiná."

Shrbený bezzubý stařík s hlavou holou jako koleno natáhl ukazovák:
"Znáš přeci zákon Středomoří, ne? Mrtvola kormoránovi, kořist pirátovi a ženská všem?"
"Všem, všem," hulákali ostatní a hrozivě se stahovali kolem velitele.
Angelika vzhlédla k vrcholkům skály. Musí vylézt po svahu a schovat se mezi křovím a malými doubky podél břehu. Země je určitě obydlená. Rybáři ji zachrání.
Opatrně si klekla. Kdyby se tak chtěli poprat, získala by čas. Jenže hádka jako by utichala. Ozval se jakýsi hlas:
"Jo, s tím souhlasíme, proti tomu nemůžem nic mít. Ses šéf, máš právo ji mít první... Ale nech taky vostatním..."
Po těch slovech se ozval obscénní chechtot. Angelika viděla, jak se k ní Nicolas blíží dlouhými kroky. Uskočila a chtěla se rozběhnout, ale nestihla to. Třemi skoky ji dostihl a chytil ji za ruku. Oči se mu žádostivě leskly, v pootevřených rtech svítily zuby zčernalé tabákovou močkou. Byl tak navztekaný, že si neuvědomil, jak couvla odporem, a táhl ji s sebou, téměř s ní běžel po tvrdé kozí stezce, stoupající po skalách. Pronásledoval je hrubý smích a sprosté poznámky trestanců, kteří zůstali na pláži.
"Dej si načas, šéfe, ale nezapomeň na nás... My se taky už nemůžem dočkat!"
"To určitě," bručel Nicolas. "Než bych... než bych vám ji nechal... To raději... je moje. Je moje!"
Běžel suchou trávou mezi křovisky, vlekl ji za sebou a zezadu se do nich opíral vítr a vrhal Angelice do očí vlasy jako závoj, jako oslepující hedvábnou záplavu.
"Stůj," vykřikla.
Trestanec běžel dál.
"Stůj, já už nemůžu."
Konečně ji zaslechl, zarazil se a rozhlédlkolem sebe, jako by se probouzel.

Doběhli až na vrchol strmé skály, u nohou měli moře, tmavomodré, skoro černé proti azurovému nebi, kde kroužily bílé tečky racků.
Náhle se vítr obrátil a oni ucítili ostrý, voňavý vzduch, jímž se málem zalkli.
Uprchlík jako by najednou odhalil ten nezměrný prostor.
"Všechno tohle," zamumlal, "tohle všechno pro mě..."
Pustil Angeličinu ruku a rozpřáhl náruč, z plných plic se nadechl a naplnil si hrudník, od dlouholetého veslování ještě mohutnější. Pod rudými hadry měl uzlovité tvrdé svaly.
Angelika uskočila stranou a rozběhla se pryč. Vykřikl: "Vrať se!" a vrhl se za ní.
Když už ji málem dostihl, otočila se k němu, připravená škrábat jako vzteklá kočka.
"Nepřibližuj se... nedotýkej se mě!"
Oči jí tak vášnivě plály, že se zarazil.
"Co je s tebou?" vydechl. "Nechceš, abych tě políbil? Po tak dlouhé době? Nesmím tě pohladit?"
"Ne."
Zamračil se. Jako by ta slova jen stěží pronikala do jeho mozku, přestože se snažil pochopit. Chtěl ji znovu chytit; vyškubla se mu. Zakoktal zoufale:
"Co je s tebou? To mi přece nemůžeš udělat, Angeliko? Deset let jsem neměl ženu. Ani jediný jsem se nemohl dotknout, ani se na ni podívat... A najednou jsi přišla ty, ty tady! Ty! Všechno jsem zničil, jen abych mohl být s tebou, abych tě vyrval tomu druhýmu... A neměl bych právo se tě dotknout?"

"Ne."
Trestancovy černé oči najednou pohasly jako v záchvatu šílenství. Skočil po ní, chytil ji, ale začala ho tak zuřivě škrábat, že ji pustil a vyděšeně si prohlížel krvavé rýhy na paži.
"Co je s tebou?" opakoval. "Copak mě nepoznáváš, miláčku? Nevzpomínáš si? Spala jsi v mým náručí v Nesleský věži... Objímal jsem tě, milovali jsme se spolu, miloval jsem tě, kolikrát jsem chtěl. To přece nebyl sen. To bylo! Řekni, copak nejsme z jednoho kraje, nemiloval jsem vždycky jen tebe, tebe jedinou... A tys mě nechtěla tu noc, kdy ses vdávala... To je

přece pravda! Celej život jsem tě miloval... Ty si nevzpomínáš? Nicolas, kamarád Nicolas, co ti sbíral jahody..."
"Nene," křičela zoufale a utíkala pryč. "Nicolas je dávno mrtvý. Ty jsi Rošťák, bandita Rošťák. Tebe nenávidím!"
"Jenže já tě miluju."
Znovu se rozběhli, pronásledovali jeden druhého mezi pichlavými křovinami, drásajícími jim nohy. Angelika zakopla o pařez a upadla. Nicolas se na ni vrhl. Rychle se vzpamatovala. Musel ji pevně tisknout, bránila se, bila ho pěstmi do obličeje.
"Jenže já tě miluju," opakoval vášnivě. "Vždycky jsem tě chtěl, nikdy jsem se tě nedokázal nasytit... Roky a roky jsem chcípal na ty lavici... A znovu a znovu jsem snil o tobě... teď už nemůžu čekat!"
Pokusil se z ní strhnout šaty, ale pánský oblek mu to nijak neusnadňoval. Bránila se nadlidskou silou. Konečně se mu podařilo urvat knoflíky a obnažit ňadra.
"Nech mě tě pomilovat," uprošoval ji. "Pokus se pochopit... Mám hlad... umírám hlady... umírám hlady po tobě..."
Byl to nesmyslný a strašný zápas v jalovci a myrtě, v poryvech větru... Najednou jako by trestance cosi vymrštilo ze země a odhodilo o pár kroků dál.
Z křoví se vynořil muž. Modrá roztrhaná uniforma odhalovala ramena a prsa plná krvavých odřenin, obličej měl opuchlý a plný skvrn zaschlé krve; Angelika však okamžitě poznala mladého poručíka de Milleranda. Vstávající Nicolas ho poznal také.
"Ach, pan důstojník," ušklíbl se, "takže vy jste rybám nechutnal, když jsme vás hodili přes palubu? Skoda že jsem se o vás nepostaral osobně. To byste nás tady teď neotravoval..."
"Mizero," zvolal mladík, "teď zaplatíš za své zločiny!"
Nicolas se na něho vrhl, ale přesně mířená rána pěstí ho srazila na zem. Trestanec zavyl vzteky a znovu zaútočil. Nekonečné minuty se ozývaly jen tupé, strašné, smrtelné údery. Oba muži byli přibližně stejně velcí a stejně silní. I královský důstojník se několikrát octl na zemi. Angelika už měla dojem, že nevstane. Nicolas stál nad ním a divoce ho mlátil. Poručík sebou najednou mrskl a prudce kopl protivníka do žaludku.

Vzápětí byl na nohou. Další kopanec do břicha a Nicolasova zarostlá špinavá tvář zbledla, opustily ho síly a zlomil se vedví.
"Spratku jeden," vrčel. "Jsi dobře živenej. Ládoval ses vybranejma pochoutkama, a já mezitím chlemtal vodovou polívku na galéře."
Následovalo krupobití dalších úderů, poručík ho nelítostně udeřil do tváře. Nicolas couvl, potácel se už na samém kraji útesu.
"Ne," vykřikla Angelika.
Nicolas najednou ztratil rovnováhu, převážil se dozadu a padal do modrého nebe.
Jeho pád v zářivém světle až po náraz na rudou pobřežní skálu doprovázela Angelika šíleným výkřikem.

Millerand si osušil čelo.
"Spravedlnosti bylo učiněno zadost."
"Je mrtvý," bědovala Angelika. "Ach, tentokrát je opravdu mrtvý. Ach, Nicolasi... teď už se nevrátíš!"
"Ano, je mrtvý," přisvědčil důstojník. "Už si ho vzalo moře..."
Ohlušený soubojem v podstatě nechápal smysl Angeličiných výkřiků, smysl té podivné bolesti, jež ji srazila na kolena na kraji skály. Spínala ruce.
"Nedívejte se dolů, madame. Je to marné. Je opravdu mrtvý. Už se nebojte. Ale teď pojďte a už, prosím vás, mlčte. Nesmíte upozornit ostatní banďity."
Pomohl jí vstát a oba se krokem náměsíčníků vzdalovali od místa tragédie.

Putovali dlouho po opuštěném pobřeží, až konečně zahlédli černou věž hradu, tyčícího se na skále nad mořem.
"Chvála Bohu," zamumlal poručík. "Budeme moci požádat o přístřeší pána tohoto území."
Mladý muž už nemohl. Měl za sebou vyčerpávající noc, strávil dlouhé smrtelné hodiny plaváním v ledové vodě, bojoval

proti spánku, proti křečím a beznaději. Za úsvitu konečně zahlédl břeh, kam se mohl uchýlit. Když se mu vrátilo vědomí, sebral několik škeblí a snědl je. Pak vyrazil do vnitrozemí pro pomoc.
V tu chvíli zaslechl ženský výkřik a přiběhl na místo, kde Angelika zápasila s Nicolasem.
Při pohledu na trestance se ho zmocnil vztek. Vždyť to byl vůdce vzpoury, jež stála život jeho kamarády. Poručík v sobě našel dost sil a pomstil se, ale utržil také pár strašných ran a cítil se naprosto vyčerpaný. Ostatně Angelika na tom nebyla o nic lip. Byli polomrtví žízní.
Vidina civilizace je povzbudila. Vykročili rychleji. Divoká a neobydlená krajina jako by ožívala. Na pláži v dálce rozeznávali lidské postavy a za ohybem cestičky se objevilo stádo koz, klidně spásajících nízkou trávu. Poručík de Millerand na ně pohlédl. Vtom se zamračil a stáhl Angeliku za skálu; dával jí znamení, aby se skrčila.
"Co se děje?"
"Nevím... ale ty kozy jsou mi podezřelé."
"Co je s nimi?"
"Moc bych se nedivil, kdybych zjistil, že je v jistých bouřlivých nocích prohánějí po břehu s lucernami na krku."
"Co tím chcete říci?"
Položil si prst na rty, pak se doplazil k okraji skály, chvíli se rozhlížel; nakonec jí dal znamení, aby ho následovala.
"Nemýlil jsem se," usoudil. "Podívejte se."
Před očima měli širokou zátoku, nad níž se tyčila tmavá silueta zámku. Mezi skalisky plavaly trosky rozbité lodi a vršily se na hladině. Stěžně, vesla, plachty, úlomky pozlaceného dřeva, sudy se houpaly na vlnách, narážely na sebe v příboji a pod vodou se převracela mrtvá těla. V klidné vodě mezi skalními výběžky prosvítaly rudé hadry utopenců, které moře vrhlo na skály. Na pláži se za křiku mořských ptáků, přilákaných kořistí, pohybovali muži a ženy, ozbrojení háky, jimiž přitahovali všechno, co bylo na dosah. Jiní šacovali mrtvoly na skalách.
Další odplouvali na loďkách na moře až k troskám obrovské ztroskotané lodi, jež se u vjezdu do zátoky nabodla na ostrá skaliska.

"To jsou pobřežrjí lupiči, vykradači vraků," šeptal důstojník. "V noci přivazují na krk kozám lucerny. Lodi, zmítané bouří, se domnívají, že vidí světla přístavu, a vydají se tím směrem; rozbijí se o pobřežní skály."
"Trestanci dnes v noci také zahlédli světla a chtěli se tu ukrýt."
"Doplatili na to. Jenže co řekne pan de Vivonne, až se dozví, že přišel o admirálskou galéru? Chudák Král Ludvík."
"Co budeme dělat?"
Vzhledem k tomu, že se jim v tom okamžiku tiše vynořilo za zády asi dvanáct snědých mužů, nemusel se už důstojník obtěžovat s odpovědí. Lupiči jim svázali ruce a odvedli je k signoru Paolu di Viscontimu, který vládl pobřeží z hradu postaveného ze ztuhlé lávy.
Byl to Janovan atletické postavy, svaly mu k prasknutí napínaly saténový kabátec a jeho zářivý úsměv a krutý pohled svědčily o duši bandity. Také jím na své opuštěné skále mezi několika korzickými vazaly, divokými a lstivými, byl.
Pohled na dva vězně, které mu přiváděli, ho nesmírně potěšil. Stará galéra a několik ubohých trestanců mu totiž připadalo jako velice hubená kořist.
"Pan důstojník Jeho Veličenstva francouzského krále!" vykřikl. "Vaše rodyna vás zajisté miluje, signor, rodyna, co má hodně penýze! Dio mio! Que bello ragazzo, krásný chlapec," zvedl Angelice bradu rukou stejně špinavou jako obtíženou prsteny.
Poručík ji velice chladně představil:
"Paní du PlessisBellière."
"To je sena? Madonna mia! Moc cheská. Que bella ragazza! Já miluju mladý chlapce, ale tak krásná sena, to nený často."
Poručík de Millerand se od něho dozvěděl, že je bouře zahnala ke korzickým břehům, na opuštěný a divoký ostrov, který nyní patří Janovu. Vzhledem k jejich postavení je .Ital ráčil pozvat na večeři. Jeho pohostinství se vyznačovalo podivnou směsicí nádhery

a nevychovanosti. Nesmírně krásné krajkové ubrusy, ale žádné vidličky, jen pár cínových lžic, jimiž si mohli jídlo nabrat na misku. Jedlo se rukama ze stříbrných mis se značkou jednoho z nejznámějších benátských zlatníků.
Vévoda di Visconti nechal dvěma smrtelně unaveným ztroskotancům servírovat selátko na rožni, obložené kaštany a fenyklem. Pak přinesli sluhové obrovskou cínovou mísu polévky pozlacené šafránem, v níž plavala za várka a kousky sýra.
Přes své výhrady k hostiteli Angelika hltavě jedla. Janovan ji sledoval ohnivým zrakem a doléval jí do pozlaceného poháru, zdobeného jako církevní kalich, černé těžké víno, po němž jí brzy zrudly tváře.
Když se najedla, pohlédla poplašeně na poručíka de Milleranda. Pochopil; přišel jí na pomoc.
"Paní du Plessis je velice unavená. Nemohla by si někde v klidu trochu odpočinout?"
"Unavená? Signora je vaše carissima, pane?"
Mladík zrudl až po kořínky vlasů.
"Ne." '
"No, já spokojený," vykřikl Janovan a položil si dlaň na srdce. "Nechtěl vám ublížit, ale všecko v poržádku."
Obrátil se k Angelice.
"Unavená, signora? Já rozumím. Já ne žádný chrubián... Já vás odvedu do vašecho... no, francouzsky se to myslím ržekne apartmánu."

Úplně nahoře ve věži stálo v místnosti, kde to profukovalo ze všech stran, lůžko s děravými prostěradly a brokátovými závěsy. Kolem visela benátská zrcadla, francouzské nástěnné hodiny, turecké zbraně. Angeliku napadlo, že to připomíná zbrojnici zlodějů z Nesleské věže.
Korzická služtička naléhala, aby se Angelika vykoupala a oblékla si celkem slušné dámské šaty, které vytáhla z jakési truhly plné dalších věcí, bezpochyby ukradených ze zavazadel bohatých cestujících.
Angelika se s rozkoší ponořila do kádě s teplou vodou a protáhla si unavené, solí rozežrané a sluncem spálené nohy. Rychle

si však znovu natáhla vlastní oblek, přestože byl pomačkaný, špinavý a potrhaný. Ujistila se, že opasek se zlatem je na místě. Pánské šaty a tohle zlato jí dodávaly pocit bezpečí.
Připadalo jí, že se lůžko neustále kymácí, že se pohupuje jako na rozbouřeném moři; drásalo jí to unavené nervy. Před očima jí tančily tváře Nicolase, trestanců, signora Paola a šklebily se na ni. Upadla do těžkého spánku.
Vzbudily ji údery na silné opancéřované desky dveří. Tichý hlas na ni volal:
"Paní... Paní, to jsem já. Paní markýzo, otevřete!"
Sevřela si oběma rukama spánky. Místností studeně profukovalo.
"To jsem já, Flipot."
"Ach, tys tady," vykřikla.
Vstala a potácela se ke dveřím, odsunula závoru a ve škvíře uviděla svého malého sluhu s olejovou svítilnou v ruce.
"Jak je vám, paní markýzo?" smál se od ucha k uchu.
"Proboha," vydechla. ."Ty... tady!"
Pomalu se jí vracela paměť.
"Proboha, Flipote," vykřikla radostně, "kde se tu bereš?"
"Z vln, jako vy, paní markýzo."
Angelika ho objala a dala mu pusu.
"To jsem ale ráda, ty darebo malý. Myslela jsem, že tě galejníci zabili nebo ses utopil při ztroskotání."
"Ne, Rošťák mě na galéře poznal. Ten je vod nás, řekl. Poprosil jsem, aby ušetřil i lékárníka, kterej jim nemůže škodit. Zavřeli nás do kabiny. Mistr Savary přišel na to, jak vylomit zámek. Byla noc, zuřila bouřka. Chlapi v podpalubí řvali. Ty, co nebyli přikovaný, se chytali, čeho mohli. Když jsme se přesvědčili, že už nejste na palubě, podařilo se nám s mistrem Savarym spustit člun. Ten děda je, mezi námi, dokonalej námořník. Ovšem stejně nás chytli ty mizerové pana Paola. Ale byli jsme živí a dali nám najíst. Když jsme se doslechli, že jste taky vyvázla, měli jsme velkou radost."
"Být naživu opravdu není k zahození, stejně jsme ale v pěkné kaši, Flipote. Padli jsme do rukou pořádných banditů."
"Proto jsem pro vás přišel. Jedna loď se právě chystá odplout.

j 1701

Jo, jeden kupec, kterýho pan Paolo zadržel, se odtud chce v tichosti vypařit. Počká na nás ještě hodinu, ale musíme sebou hodit."
Angelika se nepotřebovala dlouho rozmýšlet. Veškerý svůj majetek měla na sobě.
Rozhlédla se kolem, usoudila, že dýka, co tu leží, by se jí mohla hodit, a strčila ji do rukávu.
"Jak se dostaneme z hradu?" zašeptala. . "Pokusíme se. Chlapi dost pili na oslavu ztroskotané lodě. Našli na palubě pár sudů. Jsou sťatý jak slívy."

"A signor Paolo?"
"Neviděl jsem ho. Zřejmě taky chrápe někde v koutě."
Mladá žena si vzpomněla na poručíka Milleranda. Ale Flipot jí sdělil, že je zavřený a přísně střežený. Musí ho přenechat smutnému osudu.
Sestupovali po nekonečném točitém schodišti, kde vítr zhasínal plameny svíček a dusil světla pochodní v železných držácích na stěnách.
V posledním sále se lehce potácel Janovan. Zahlédl je a úsměv mu ztuhl na rtech.
"Ach, signora! Che cosa cé? Jdete mi dělat společnost? Ale to já ščasný."
Před Angelikou bylo ještě pár schodů. Jediným pohledem odhadla situaci. Nad signorem Paolem di Viscontim zářil čtvercový laťový lustr se čtyřmi obrovskými voskovými svícemi. Visel pod klenbou na silném laně, protaženém železným kruhem, připevněným na stěně vedle schodiště.
Na vytažení nože a přetnutí provazu, jejž měla na dosah ruky, nepotřebovala Angelika víc než tři vteřiny.
Nikdy nezjistila, jestli lustr zasáhl Janovana do hlavy, protože světlo zhaslo ještě dřív, než dopadlo na zem.
Podle hlasitého sténání pochopili, že přestože snad není mrtvý, rozhodně se necítí nejlíp.
Flipot s Angelikou pak využili zmatku a tmy a dotápali ke dveřím. Bez problémů přeběhli dvůr. Budova byla napůl zří

cena. Oba uprchlíci se domnívali, že jsou ještě za hradbami, vtom však Flipot zahlédl cestičku, vedoucí k místu schůzky.
Na nočním nebi svítil úplněk. Schovával se a vzápětí vyplouval zpod rychle letících mračen.
"Musíme tudy," ukázal Flipot.
Slyšeli, jak moře prudce převaluje písek pláže. Proklouzli rákosím a dorazili do malé zátoky, kde je čekaly u loďky jakési postavy.
"To vy tedy hodláte posloužit jako potrava rybám na moři. podél Korziky a Sardinie?" zeptal se hlas s marseilleským přízvukem.
"Ano, já," odpověděla Angelika. "Tady jsou peníze za převoz."
"To až později. Nastupte."
O pár kroků dál se jako džin z láhve vynořil mistr Savary. Do tmy a větru začal vyčítavě lamentovat.
"Ta vaše chamtivost vám přinese smůlu, vy jeden hladovce nenasytný, pijavice, lačná stvůro. Nabídl jsem vám všechno, co mám, a vy mě tu chcete nechat."
"Zaplatím za toho pána," řekla Angelika.
"Bude nás na lodi moc," zabručel kapitán.
Pak usedl na palubu a tvářil se, že nevidí, jak se stařík s pytlem a košem a nádobou mumie naloďuje.
Měsíc, jenž byl v těchto vodách už od starověku nakloněn pirátům a uprchlíkům, se pomalu schoval za mraky. Poskytl jim dost času, aby propluli mezi skalami, kde hlídkovaly Janovanovy stráže, bez nebezpečí, že je zpozorují.
Když stříbrné světlo znovu zazářilo, maják, svítící na vrcholku pirátovy věže, byl už daleko.
Provensálec si zhluboka oddechl.
"A je to," poznamenal s úlevou. "Teď si můžeme zazpívat! Přeber kormidlo, Mučo."
Vytáhl kytaru a znalecky ji naladil. Vzápětí se ve středomořské noci rozlehl jeho hluboký hlas.

l mi
11231

"Vy jste přece ta dáma z Marseille, co touží po harému tureckýho sultána. Máte ale pořádně tvrdou hlavu. Takže jste mě přece dostala."
V ranním světle poznala mírně překvapená Angelika v majiteli bárky zvané Krasavice onoho Marseillana, který ji nedávno tak vehementně varoval před nebezpečími Středozemního moře. Jmenoval se Melchior Pannassave.
Přibližně čtyřicátník, pod červenobílou neapolitánskou čepicí zářil veselý a opálený obličej. Černé kalhoty měl v pase stažené širokým opaskem, několikrát obtočeným kolem těla.
Šibalsky se usmíval a kousal troubel fajfky. Konečně se obrátil ke svému námořníkovi a dodal:
"Dalo by se říct, že když si ženská veme něco do hlavy, ani Bůh svatej jí v tom nezabrání."
Námořník, malý bezzubý stařík, hubený a zřejmě stejně mlčenlivý, jako byl jeho šéf hovorný, na souhlas plivl do moře.
Posádku doplňoval řecký chlapec jménem Mučo.
"Tak jste se přece jen octla na my palubě, madame," uzavřel patron. "Není to moc prostorný, zvlášť když jsem naloženej. Nepočítal jsem s tím, že budu mít mezi cestujícími ženskou."
"Mohl byste se pokusit jednat se mnou jako s mužem, prosím vás? Copak nevypadám ani trochu jako šlechtic?"
"No když se to tak veme, trochu i jo. Jenže tady jsme mezi sebou. Není potřeba hrát komedii."
"To abyste si zvykl a tvářil se pak věrohodněji, až nás přepadnou Mauři."
"Děvenko drahá, při vší úctě k vám, děláte si iluze. Ať jste ženská, nebo chlap, když máte pěknou vizáž, zametou s vámi tak jako tak. Zeptejte se Mezzo Morteho, admirála alžírskýho loďstva."
Upřímně se rozesmál a spiklenecky pomrkával na svého ledově klidného námořníka.
Angelika pokrčila rameny.
"Jako by vám dělalo potěšení mě neustále strašit Maury a tureckým sultánem."

"To není žádný strašení, madame, to pardon... chlapa, kterej s várna mluví, chytili už desetkrát. Pětkrát mě téměř vzápětí vyměnili, ale přes to všechno jsem si odseděl v otroctví třináct let. Musel jsem sázet vinice u Bosporu, pak péct bílej chleba pro harém nevím už kterýho paši, co měl venkovskej palác nedaleko Cařihradu. Dovedete si mě představit jako pekaře? To byla, pane, otrava... A především jim péct to odporný pečivo, ty placky tenký jako kapesníky, který se musejí házet do pece jako palačinky. Nakonec jsem to zvládal jako profík, to byste viděla. Nejvíc mě ovšem štvalo, že jsem měl kolem sebe neustále spoustu eunuchů se šavlí v hrsti, co hlídali, jestli neházím vočkem po zadečcích za mřížema harému..."
"Příteli," přerušil ho Savary, "nemůžete tvrdit, že jste trpěl v otroctví, dokud jste nebyl u Marokánců jako já. To jsou ze všech musulmanů ti nejukrutnější. Berou své náboženství strašně vážně, a tak nenávidí křesťany jako takové. Střed města je bílým zakázán, dokonce i Turkům, kteří jsou podle nich v náboženství moc vlažní. Poslali mě do města v poušti, jmenovalo se Timbuktu, do solných dolů. Když viděli, že nehodlám umřít, odvezli mě do dalšího města, do Marakéše, a tam jsem pracoval na stavbě mešity El Muassine a mešity sultánky Vahidé."
"Nojo! Já jsem si říkal, že taková držgrešle, co cestuje jen s demižonem pálenky, si nezaslouží nic jinýho než míchat hlínu s oslím lojem a vyrábět mizerný patlaniny pro jejich nečistý mešity."
"Vy mě napadáte, příteli. V životě jste neviděl mešity Es Sabat v Mekněsu, Karuin a Bab Gišu ve Fěsu a především královský palác, větší než Versailles."

"Patlaniny, říkám vám, jen trošičku poplácaný sádrou. To takovej chrám svatý Sofie nebo zámek Sedmi věží v Cařihradu, to jsou stavby! Jenže to jsou křesťanský stavby z doby, kdy se Cařihrad jmenoval Konstantinopol."
Mistr Savary se třásl rozčilením; několikrát si očistil a zase nasadil brýle.
"V každém případě se ty marocký patlaniny vyrovnají tureckým plackám, které jste pekl pro vašeho cařihradského pašu. A pokud jde o můj demižon s pálenkou, jak říkáte, kdybyste věděl, co v něm je, mluvil byste o něm s větší úctou."

11251
1124

"Sakra, jestli mi nabídnete loká, možná se budu kát a omluvím se vám, dědo."
Savary slavnostně povstal. Opatrně jako chůva povolil zátku zakapanou červeným voskem a přiložil nádobku Melchioru Pannassavovi k nosu;
"Čichněte si té božské vůně, kapitáne. Jen za převoz tohohle královského likéru vám perští panovníci zaplatí deset pytlů zlata."
"Fuj," ušklíbl se Marseillan, "takže to není ani víno? Nějaká drogji?"
"Čistá minerální mumie, vytrysklá ze svaté skály perského krále."
"Slyšel jsem o tom vzácným prevítu vyprávět arabský kupce, ale moc mě netěší, že mám ten sajrajt na palubě."
Marseillan nedůvěřivě pošilhával po nádobě, přece jen však s jistou úctou. Vědec, spokojený s dojmem, který vyvolal, vytáhl z kapsy tyčinku červeného vosku a kousek troudu.
"Musím ji znovu zalít voskem, ale stoupnu si po větru, protože esence může vzplanout. Zjistil jsem to při četných pokusech."
"Vy nás chcete upíct zaživa," vykřikl Pannassave. "Matko boží, ochránkyně naše, vidíš, jak se mi odvděčujou za to, že jsem se slitoval nad ubohým stařikem, kterej mi připadal úplně neškodnej. Nevím, proč jsem tu vaši prokletou flašku nehodil do vody."
Výhružně přikročil ke vzácnému demižonu. Savary ho zakryl vlastním tělem a kapitán couvl.
Angelika se smála.
"Vy jste opravdu dokázal zachránit mumii, pane Savary? Vy jste báječný."
"Myslíte si, že jsem ztroskotal poprvé?" poznamenal stařík a snažil se tvářit nedbale, přestože byl velice polichocen.
Znovu se udělalo krásně. Po nebi ještě plulo pár obrovských mraků, jimiž pronikalo světlo. Poháněl je suchý a prudký vítr, čeřící bílou pěnu na vlnách.
"Štěstí, že jak jsme odpluli od pobřeží, bouře se ukliďnila,"

pokračoval Marseillan a nacpával si dýmku. "Teď už máme před sebou až po Sicílii jen modrou pláň."
"A Maury," doplnil mistr Savary.
"Já jen nechápu," poznamenala Angelika, "jak můžete mít po všech těch dobrodružstvích, jež jste zažili, ještě odvahu znovu vyplout. Proč se znovu vydáváte na moře? Co vás sem tak přitahuje?"
"No, člověk by řek, že vám začíná leccos docházet. To je dobrý znamení. Proč se plavím? Je to přece můj kšeft, vážená. Vozím od přístavu k přístavu zboží. Támhle vidíte ve staniolu balíčky plicníku lékařskýho a šalvěje. V Arábii je vyměním za siamský čaj, odvar za odvar, ne?"
"Čaj není ani ... ani hluchávkovitá rostlina," poučoval ho Savary. "Je to list keře, který připomíná vavřín, a výtažek z něho čistí mozek, vyjasňuje zrak a je účinný proti větrům v těle."

"Jo, proti tomu nic nemám," zachechtal se Marseillan, "ale osobně dávám přednost turecký kávě. Čaj prodávám maltézskejm rytířům, který s ním kšeftujou s Berbery, Alžířany, Tunisany a Marokánci. Zdá se, že to všechno jsou pijáci čaje. Zpátky vezu hromádku korálů a v opasku pěkně schovanejch pár perel z Indickýho oceánu. A je to."
Provensálský kapitán se protáhl a lehl si na prosluněnou lavičku.
Angeliku na přídi obtěžovaly vlastní vlasy. Obrátila se tedy po větru a nechala hebký tmavě zlatý závoj vlát za sebou; táhl jí hlavu dozadu a nutil zvednout tvář a oddat se pálivým dotekům slunce.
Melchior Pannassave ji přivřenýma očima pozoroval.
"A proč ještě se plavím?" pokračoval s úsměvem. "Protože pro marseilleskýho kluka není na světě nic krásnějšího než vznášet se na ořechový skořápce mezi modrým mořem a modrým nebem. A když má navíc před očima hezkou holku, který vlajou vlasy ve větru, no, pak si člověk říká, že..."
"Plachta na pravoboku," oznámil starý námořník suše.
"Mlč, breptale, rušíš mě ve snění."
"Je to arabská loď."
"Vytáhni vlajku maltézských rytířů."

l W l
11761

Chlapík vstal a vztyčil na zádi červenou vlajku s bílým křížem. Cestující na malé plachetnici poněkud neklidně pozorovali reakci blížící se lodi.
"Odplouvají," poznamenal Pannassave s úlevou a znovu si lehl. "Na všechno, co je hnědý a křižuje Středozemním mořem s půlměsícem, je nejlepší protijed prapor těch dobrejch mnichů řádu svatýho Jana Jeruzalémskýho. Jasně že nejsou ani v Jeruzalémě, ani na Kypru, dokonce ani na Rhodu. Ale jsou ještě na Maltě. A už celý staletí nemají musulmani horší nepřátele.
Spanělé, Francouzi, Janované, dokonce i Benátčané jsou jen chvilkoví protivníci. Řád svatýho Jana, to je pan Nepřítel s velkým N, to je mnichválečník. Vždycky připravenej s bílým křížem na hrudi přeseknout Saracéna vedví. Proto jsem já, Melchior Pannassave, co se vyzná, neváhal vyklopit sto liber a získat právo používat jejich vlajku. Musel jsem jít až na tisícovku, ale vidíte, že je to správnej výdaj. Mám taky francouzskou vlajku, erb toskánskýho vévody a ještě další takovej hadr, kterej mě při troše štěstí může zachránit před Španěly, a taky marockou propustku. Ten papír je hotovej poklad. Není moc těch, co ho mají. Schovávám si ho jen pro vzácný případy. Vidíte, madame, Mauři Nemauři, jsme posichrovaný.

Na malé provensálské plachetnici nebyla ani kabina, ani místnost pro posádku.
Plavčík Mučo pověsil uprostřed dvě síťové houpačky a nad ně rozprostřel nepromokavé plátno napuštěné lněným olejem, aby Angeliku v noci trochu chránilo před slanými sprškami. Vítr ustal, ale téměř vzápětí začal foukat z opačné strany. Námořníci přehazovali plachty už skoro v naprosté tmě.
"Vy nerozsvěcujete lucerny?" zeptala se Angelika.
"Aby nás někdo přepad?
"Kdo?"

"Leckdo," opsal Provensálec širokým gestem celý tajemný horizont.
Angelika se zaposlouchala do temného hukotu moře. Po chvíli vyšel měsíc a stříbrný paprsek doběhl až k ní.

"Ale zazpívat si, myslím, můžeme," dodal Melchior. Pannassave a spokojeně sáhl po kytaře.
Angelika se opájela rozechvělými tóny neapolské písničky, padajícími do tichého moře. Zamyslela se. V Středomoří lidé zpívají. Trestanci zapomínají na Utrpení, námořníci na nebezpečí, jež na ně číhají. Lidé od Středozemního moře odjakživa dědí zvučné a plné hlasy. '
A on, kterému přezdívali Zlatý hlas království, napadlo ji; jen co začal zpívat, roznesla se jeho slova po zemích i mořích...
Najednou jako by jí projela nová naděje, využila chvíle, kdy se Pannassave nadechoval, a zeptala se ho, zda neslyšel ve Středomoří o zpěvákovi se zvlášť krásným a melodickým hlasem. Marseillan chvíli přemýšlel a pak jí vyjmenoval všechny, kdo se od břehů Bosporu přes Itálii a Korziku až po Španělsko proslavili svým tenorem, ale nikdo z nich neodpovídal popisu bývalého languedockého trubadúra.
Zklamaně usnula.
Když se probudila, stálo slunce už vysoko na nebi. Moře bylo nádherné. Loď plula průměrnou rychlostí. Kapitán jako by u kormidla pospával. Starý námořník odpočíval a žvýkal tabák. Angelika zahlédla zkroucené postavičky Flipota a malého plavčíka, jenž také spal, červenou košili na snědém hrudníčku měl rozhalenou. Savary tu nebyl. A také ani stopy po jeho drahocenném demižonu.
Angelika hbitě vstala a zatřásla napůl spícím kapitánem.
"Co jste provedl s mistrem Savarym? Vy jste ho v noci násilím vysadil!"
"Jestli budete takhle vyvádět, paninko, budu vás muset vysadit taky."
"Ach, vy jste ale zbabělec... Protože neměl peníze? Vždyť jsem slíbila, že za něj zaplatím."
"Notak, notak, pomalu! Vy jste ale skutečná divoženka, to musím uznat. Vy si teda představujete, že můžu vplout v noci do přístavu jako do holubníku a pak zase vyplout, a to pěkně

tiše a bez prohlídek, policie a zdravotníků, copak jsem nějakej pirát? To byste musela pěkně tvrdě spát, abyste to všechno zaspala."
"Kde ale tedy je?" vyděsila se Angelika. "Přece nespad do moře!"
"Opravdu je to divný," řekl najednou Marseillan a rozhlédl se kolem. Kam oko dohlédlo, bylo modré a jiskřivé moře.
"Tady jsem," ozval se tlumený hlas, který mohl patřit i bohu vod. Objevila se začerněná tvář, zdvíhající padací dveře do podpalubí. Starý vědec se vysoukal otvorem a začal si jednou rukou utírat čelo; pozoroval přitom černý předmět, který držel v druhé.
Marseillan zvolal:
"Nenamáhejte se, dědo, to dolů nepůjde. To je horší než kolomaz."
"Podivná látka," usoudil vědec. "Vypadá to jako olověná ruda."
Smýkla jimi mořská vlna a předmět ze staříkovy ruky upadl s kovovým zvukem na zem.
Melchior Pannassave se najednou rozčilil.
"Nemůžete dávat trochu pozor? Kdyby to spadlo do moře, zaplatím tisíc liber pokuty."
"Olověné rudy ve vašich kruzích strašně podražily," prohlásil zamyšleně lékárník.
Kapitán se uklidnil a jako by litoval svých slov.
"Jen mi to tak uklouzlo. Můžu to olovo klidně vozit, byl bych ovšem raději, kdybyste se tvářil, že jste nic neviděl. Co jste dělal v mým podpalubí?"

"Chtěl jsem lip schovat demižon, aby se někam neskutálel nebo do něj někdo nekopl, jak tady chodíme po palubě. Máte trochu sladké vody, příteli, abych se trochu umyl?"
"I kdybych jí měl dost, nedám vám ji. Neexistuje žádný mycí prostředek, kterým byste to umyl. Potřebujete citrón nebo velice silnej ocet, a to na palubě nemám. Musíte počkat, až přistaneme."
"Podivná látka," opakoval vědec a usedl do kouta smířený s tím, že bude vypadat jako uhlíř.

Angelika se uvelebila na složené plachty na zádi, kde byla chráněná před větrem. Bez velké chuti žvýkala slané a kořeněné maso se sucharem, jímž Pannassave podělil cestující. Dívala se na kousek "pinia" a z paměti se jí vynořovaly dávné vzpomínky. Přes všechno své vědecké vzdělání Savary zřejmě nevěděl, že to není surové olovo, ale roztavené práškové stříbro, které se hned po slití opálí sírovými párami, aby vypadlo ještě černější a špinavější. Byl to zastírací manévr používaný kdysi hrabětem de Peyrac při převozu stříbra z jeho Stříbrné huti do Španělska a Anglie a ona slyšela, že mnozí pašeráci ve Středomoří to dělají stejně.
Když se kolem poledne Melchior Pannassave zase při siestě natáhl na oblíbenou lavičku, Angelika si přišla sednout vedle něj.
"Pane Pannassave," oslovila ho tiše.
"Ano, krasavice?"
"Jen malou otázku. To stříbro převážíte pro Rescatora?"
Marseillan, který právě roztahoval velký kapesník a hodlal si ho položit na tvář, aby se chránil před sluncem, vyskočil.
Jeho žoviální výraz zmizel.
"Neslyšel jsem dobře, co jste říkala, paninko," odsekl suše. "O tom se nahlas nemluví, jasný? Rescator je křesťanskej pirát, spojenej s Turkama a Maurama, je to nebezpečnej chlap a já ho v životě neviděl a vůbec po tom netoužím. A v podpalubí vezu olovo."
"V mé zemi tomu horníci říkají ‚lech'. Vy tomu říkáte pinio. Ale je to totéž: surové kamuflované stříbro, já to vím. Muly mého otce ho kdysi vozily až na pobřeží oceánu, kde se ty ošklivé černé kusy nakládaly bez královské pečeti na loď. Nemohu se mýlit. Poslechněte, pane Pannassave, já vám řeknu všechno."
Pak mu vyložila, jak hledá muže, kterého miluje a který se kdysi zabýval problémy těžby nerostů.
"A vy se domníváte, že na tom pracuje dál?"
"Ano."
Neslyšel snad při nějaké příležitosti o velice vzdělaném muži, jenž kulhá a má znetvořený obličej?
Melchior Pannassave zavrtěl hlavou a zeptal se:

"Jak se jmenuje?"
"Nevím. Zřejmě si změnil jméno."
"Ani jméno neví," zvolal Marseillan. "Och, musím uznat, že láska je opravdu slepá a může hory přenášet."
Hluboce se zamyslel. Obličej se mu vyjasnil, ale zůstal nedůvěřivý.
"Poslechněte, srdíčko," pokračoval konečně, "nechci debatovat o věcech vkusu nebo se vás vyptávat, proč tak sháníte právě tohohle mužského, když je na světě plno dobře rostlejch hezkejch chlapců s pravidelnou tváří a nosem pěkně uprostřed obličeje, který hrdě nosej jméno daný jim při křtu pánembohem a rodičema... Ne, nemám vás co poučovat. Nejste už žádná holčička a víte, co chcete. Jenže si nesmíte dělat iluze. Pinio se ve Středomoří převáželo vždycky. A taky vždycky převážet bude. Dělalo se to už v době, kdy ten váš kulhávej milej ještě nebyl na světě. Řeknu vám, že

ho pašoval už můj otec. Byl to taky rescator, říkalo se mu tak. Jen menší a ne tak slavnej jako ten dnešní. Tenhle je žralok. Tvrdí se, že přišel z Jižní Ameriky, kam ho poslal španělskej král pro zlato a stříbro Inků. Pravděpodobně se pak chtěl osamostatnit a kšeftovat s tím sám. Od chvíle, co se tu objevil, spolkl všechny drobný obchodníčky. Buď pro něj pracujou, nebo zkrachujou.
Prostě si vytvořil monopol, jak se tomu říká. Ale ne že bysme si stěžovali... Ve Středomoří se teď obchoduje lip. I výměnnej obchod je jednodušší, klidnějc se tu dejchá. Předtím si musel člověk oči vybrečet, než se na trhu dostal k nějakejm penězům. Kolovalo tu jen pár mincí. Žaludek se vám svíral strachy, co bude. Když chtěl kupec nakoupit větší množství hedvábí nebo jinýho orientálního zboží, neměl většinou jinou možnost než si vypůjčit na příšernej úrok od bankéřů. Turci chtěli jen hotový peníze, to je normální. A takovýhle kšefty pak rozkolísaly všechny kursy. Teď sem tečou peníze proudem. Odkud? To nemusíte vědět. Hlavně že tu jsou.
Samozřejmě to zas nebylo po chuti všem. Hlavně těm, co kdysi peníze drželi a nepustili, dokud nestoupla až pětinásobně jejich cena. Království, malé státečky... Počínaje španělským králem, kterej se domníval, že všechno bohatství Nového světa patří jen jemu. Pak jsou tu další menší, ale stejně nenažraný:

toskánskej vévoda, benátskej doze, maltézský rytíř. Teď jsou nucený přistupovat na normální kurs."
"Prostě a jednoduše vás váš šéf prostě zachránil."
Marseillan se zamračil.
"Není to můj šéf. Nechci mít s tím proklatým pirátem nic společnýho."
"Když ale převážíte stříbro a on na ně má monopol..."
"Poslechněte, děvenko, já vám něco poradím. Tady člověk nesmí zacházet ďo detailů. Nikdo ďo toho nehodlá koukat moc zblízka. Není potřeba vědět, odkud vede provaz, kterej máte v ruce, a už vůbec ne, kde končí. Já prostě vemu náklad v Cádizu nebo jinde, nejčastěji ve Španělsku. Musím ho dovézt do maloasijských kolonií, ne vždycky na stejný místo. Vyložím zboží, zaplatěj mi buď hotovejma, nebo směnkou, kterou můžu předložit kdekoliv ve Středomoří, v Messině, v Janově, dokonce i v Alžírsku, kdybych si tam třeba chtěl vyjet. A tím to končí. Vrať se, Melchiore, do roďný Marseille."
Po těch slovech si Marseillan rozložil kapesník na obličej, aby dal najevo, že řekl vše, co bylo k vyřčení.
Není třeba vědět, kam veďe provaz, co držíte v ruce... Angelika zavrtěla hlavou. Neposlechne zákony těchto míst, kde se mísí příliš mnoho vášní a protikladných zájmů, a proto se žádá příjemné zapomnění a krátká paměť. Ona nepustí začátek tenké niti, kterou drží, ďokuď neďosáhne cíle. Jenže chvílemi jako by jí nit sama mizela z ruky, jako by byla neskutečná, rozplývala se v modrém nebi. V klidném pohupování moře, v pálícím slunci se skutečnost stává legendou, neuskutečnitelným snem. Člověk už chápe, že se starověké mýty zrodily zrovna na těchto březích. Copak já sama se nezenu jen za nějakým mýtem? Za legendou o zmizelém hrdinovi, jenž už nemá místo ve světě živých...
Pokouším se uhádnout jeho trasu, sledovat ho na cestě, "kde člověk nezachází do detailů", ale kde se kříží nejrůznější vidiny.
"Sďělil jste mi moc zajímavé věci, pane Pannassave," řekla hlasitě, "děkuji vám."
Marseillan vznešeně mávl rukou a pak se natáhl na lavici.
"Trošku jsem se tím zabejval," prohlásil blahosklonně.

Večer zazářil na obzoru vrcholek jakési hory.
"Vesuv," oznámil Savary.
Plavčík, který vyšplhal na stěžeň, ohlásil plachtu na obzoru. Čekali, až loď připluje blíž. Byla to brigantina, poměrně dobře vyzbrojená válečná loď.
"Jakou má vlajku?"
"Francouzskou," vykřikl Mučo celkem raďostně.
"Vyvěs maltézské rytíře," nařídil Pannassave a na tváři se mu zračilo napětí.
"Pročpak nevytáhnem naši zlatou lilii, jsou to přece krajané?" zeptala se Angelika.
"Protože příliš nedůvěřuju krajanům, co se plávej na španělskejch válečnejch lodích."
Loď jako by se snažila překřížit Krasavici ďráhu. Na stěžeň vylétla další vlajka.
Melchior Pannassave tiše zaklel.
"Vidíte, já to říkal. Žádají, abych je nechal prohlídnout palubu. To není v pořádku, jsou v neapolskejch vodách a Francie není s maltézskejma rytířema ve válečném stavu. Je to určitě nějakej pirát, kterej zostouzí naši vlajku. Musíme vyčkat."
Loď manévrovala, aby se dostala ke Krasavici blíž. Stáhla plachty. Vzápětí Angelika s překvapením zjistila, že francouzská vlajka mizí a na jejím místě se objevuje jakási neznámá.
"Vlajka toskánského velkovévody," poznamenal Savary. "To znamená, že na palubě jsou Francouzi, ale že si koupili právo prodávat zboží v Livornu, Palermu a Neapoli."
"Ještě nás nemaj, vážení," utrousil Marseillan. "Připravte se na odpor, kdyby si nedali říct."
Na lodní přídi stál šlechtic v rudém kabátě, v klobouku s péry a pozoroval je dalekohledem. Když ho spustil dolů, všimla si Angelika, že má masku.
"Je to špatný," zavrčel Pannassave, "když chtěj vniknout na palubu maskovaný, nejsou to moc křesťanský zvyky."
Vedle šlechtice se objevilo nepříliš důvěryhodně vyhlížející individuum, zřejmě jeho zástupce, a podávalo mu hlásnou troubu.
"Váš náklad?" vykřikl útočník italsky.

"Olovo ze Španělska pro řád maltézských rytířů," odpověděl Pannassave také italsky.
"Víc nic?" křikl z lodi francouzsky netrpělivý a povýšený hlas.
"A taky léčivý byliny,", dodal Marseillan také francouzsky.
Mezi posádkou španělské lodi, sledující rozhovor a opírající se o zábradlí, se ozval výbuch hurónského smíchu. Pannassave zamrkal.
"Léčivý byliny jsou dobrej nápad. To je odradí."
Jenže muž se poradil se svým zástupcem a znovu vzal hlásnou troubu:
"Stáhněte plachty a připravte si dokumenty. Provedeme kontrolu nákladu."
Marseillan zrudl vzteky.
"Jak si to ten sladkovodní pirát představuje? Že může počestný lidi takhle otravovat? Já mu dám dokumenty."
Brigantina spustila záchranný člun. Nalodili se do něj námořníci s mušketami a se zástupcem kapitána v čele. Přes oko měl černou pásku, což ještě podtrhovalo jeho nevábný zjev.
"Mučo, stáhni trochu plachtu," nařídil Pannassave. "Scaiano, připrav se převzít kormidlo, až ti řeknu. Dědo, vy jste daleko mazanější, než na první pohled vypadáte, pojďte pomalu ke mně: zřejmě nás pozorujou. Otočte se k nim zády. Dobře. Tady máte klíč od sudu s prachem. Taky vytáhněte

pár kulí a já zatím otočím loď tak, aby na vás neviděli. Dělo je nabitý, ale možná budem potřebovat rezervu. Potah z děla ještě nestahujte. Možná si ho nevšimli..."
Plachty zplihly. Krasavice začala poskakovat ve větru. Loďka s piráty vší silou veslovala, mizela ve vlnách a znovu se objevovala, pokaždé o kousek blíž.
Melchior Pannassave znovu zakřičel do hlásné trouby:
"Odmítám právo prohlídky."
Odpověděl mu ironický smích.
"Teďje ta správná vzdálenost," zašeptal Marseillan. "Vemte kormidlo, dědo."
Shodil potah z kanónu, chytil lunt, zapálil ho a strčil do hlavně. "Bůh s námi. Skrčte se, děti moje."
Ozval se výbuch a bárka se otřásla tak, že všichni upadli.

"Netrefil jsem se, krucinál," odplivl si Pannassave.
V hustém mraku, v němž se ocitli, tápavě znovu nabíjel.
Kule minula útočníky o pár metrů. Zasáhla je jen sprška vody. Piráti na chvíli strnuli, hned si však uvědomili, že jsou živí a zdraví. Začali nadávat a nabíjet muškety.
Krasavici unášel proud a zdála se pro mnohem silnějšího nepřítele velice snadnou kořistí.
"Zadní veslo, Scaiano, zadní veslo! A vy, dědo, se snažte kormidlovat cikcak."
Vodu kolem zčeřila salva z mušket. Marseillan vykřikl a chytil se za pravé rameno.
"Proboha, jste zraněný," vykřikla Angelika a vrhla se k němu.
"Mizerové! To mi zaplatě]! Dědo, umíte zacházet s dělem?"
"Byl jsem střelcem Solimana paši."
"Dobrá. Tak zavřete hlaveň a připravte troud. Mučo, vem kormidlo."
Loďka už byla jen asi sto metrů vzdálená a plula přídí k nim. Spatný terč. Moře bouřilo a nepravidelné závany větru pohupovaly jak plachetnicí, tak útočníkem.
"Vzdejte se, pitomci," křičel muž s černou páskou.
Melchior Pannassave si držel rameno. Obrátil se ke svým společníkům. Zavrtěli hlavami.
Vykřikl tedy:
"To vás ještě nikdy i s tím vaším pirátským kapitánem neposlal žádnej Provensálec k čertu?"
Pak zvedl prst a zavelel Savarymu: "Pal!"
Ozval se další výbuch, a když se dým rozplynul, viděli na hladině trosky vesel a kusy prken, za něž se chytali lidé.
"Bravo," zamumlal Marseillan. "Teď napnout plachty, pokusíme se jim utéct."
Jenže vtom se Krasavice zachvěla tupým nárazem. Angelika měla dojem, že zábradlí, o něž se opírá, taje jako máslo a pod nohama jí klouže vlhká a ledová podlaha. Ústa jí naplnila slaná voda.

Kapitán pirátské lodi odložil masku. Odhalil poměrně mladý oválný obličej, jenž nápadně kontrastoval se šedýma očima a světlými vlasy. Četné vrásky mu dodávaly hořký a sardonický výraz. Výrazné váčky poď očima svědčily o tom, že nestřídmě užívá všech životních slastí. Na spáncích už začínal šedivět.
Přistoupil blíž a pohrďavě ohrnul rty.
"Ve své kariéře jsem neviděl tak ničemnou kořist. Kromě toho poměrně dobře stavěného Marseillana, jenž se však nechal tak hloupě postřelit,

jen dva kostnatí kluci a dva staří dědkové, z nichž jeden se bůhvíproč namaskoval za negra."
Chytil Savaryho za vousy a nešetrně ho za ně zatahal.
"Co sis myslel, že tím získáš, ty starej kozle? Černej nebo bílej, za tebe nikdo nedá ani třicet souš."
Muž s černou páskou, rozložitý, snědý a zavalitý, ukázal třesoucím se prstem na stařika.
"To voň... poslal naši loď na dno..."
Drkotal zuby v promočených šatech. Spolu s dalšími třemi ztroskotanci ho vylovili, ale pět jiných členů posádky Hermesu našlo smrt ve vlnách vinou té zdánlivě nevinné malé plachet
nice.
"Skutečně? Tenhle?" opakoval pirát a studeným hadím pohledem sjel schouleného stařika. Ten však vypadal tak žalostně, že kapitán o tvrzení svého zástupce zapochyboval.
Pokrčil rameny a odvrátil se od nepříliš skvělé skupinky, sestávající ze Savaryho, Flipota, plavčíka a starého Scaiana v hadrech nasáklých mořskou vodou. Přejel očima urostlého Marseillana, který ležel na palubě a šklebil se bolestí.
"Pak věřte těm provensálským ťulpasům... Prý jsou to jen takoví vtipálci, naprosto ne nebezpeční, a oni jsou schopni se dát do boje s celou flotilou! Pitomče! Cos tím získal? Teď jsi na hromadě a plachetnici máš celou rozstřílenou. Kdyby to nebyla tak pěkná skořápka, nechal bych ji potopit na dno. Ale opravím ji a možná na ní něco trhnu. Teď se ale podívejme na toho mladého pána, což je podle mě jediné cennější zboží na té mizerné kocábce."

Nenucené zamířil k Angelice, kterou nechal stát trochu stranou. Také se třásla v promočených šatech, protože slunce už zapadalo a vítr začínal být chladnější. Vlasy, ztěžklé vodou, jí padaly na ramena.
Kapitán šiji prohlédl s touž ledovou pozorností jako ostatní ztroskotance.
Pod jeho zkoumavým pohledem se mladá žena necítila ve své kůži. Uvědomovala si, že látka se na ni lepí a prozrazuje její tvary. Světlé obočí piráta se zdvihlo, pohled už byl jen krutý a rty mu pootevřel zlověstný úsměv.
"Ale, mladíku, tak vy rád cestujete?"
Vtom hbitě vytáhl šavli a opřel její špici Angelice o prsa v rozepnuté košili, kterou se marně pokusila zapnout. Cítila na těle ocelové bodnutí, ani se však nepohnula.
"Odvážný, co?"
Trochu přitlačil. Angelika měla nervy napjaté k prasknutí. Ostří bleskurychle sjelo do výstřihu a prudkým seknutím rozetlo tkaninu, takže se objevilo bílé ňadro.
"Podívejme, žena!"
Námořníci, pozorující scénu, se rozesmáli a častovali ji hrubými poznámkami. Angelika si hbitě přitáhla roztrženou látku na hruď. Oči jí plály.
Pirát se nepřestával usmívat.
"Žena! To tady ale dneska máme skoro divadelní přehlídku. Stařík přestrojený za černocha, žena za muže, Marseillan za hrdinu a náš statečný Coriano dokonce za tritona."
Znovu se rozlehl smích a při pohledu na mrzutý obličej chlapa s černou páskou jménem Coriano ještě zesílil.
Angelika počkala, až hluk utichl.
"A sprosťák za francouzského šlechtice," dodala.

Přijal zásah; stále se usmíval.
"Ale podívejme! Překvapení pokračují! Žena, která nejde pro odpověď daleko... To je v tureckých přístavech velice vzácné zboží. Možná že ten dnešek pro nás zas nebyl tak špatný, pánové. Odkud jste, krasavice? Z Provence jako vaši společníci?"
A protože neodpovídala, přistoupil k ní, chytil ji kolem pasu a bez ohledu na její odpor se zmocnil opasku. Potěžkal ho

s chápavým úsměvem, otevřel ho a začal jeden po druhém odpočítávat zlaté dukáty. Mužům svitlo v očích a přistoupili blíž. Jediným pohledem je zarazil.
Ještě prohmatal opasek a vytáhl papír z ochranného nepromokavého pouzdra. Přečetl ho a vypadal najednou naprosto vyjeveně:
"Madame du PlessisBellière," vydechl.
Pak se rozhodl:
"Dovolte, abych se představil. Markýz ďEscrainville."
Způsob, jakým se uklonil, prozrazoval, že má jisté vychování. Jeho šlechtický titul byl zřejmě pravý. Doufala, že při jejich společenském postavení bude mít vůči ní jisté ohledy.
"Jsem vdova po francouzském maršálovi," prohlásila, "a pluju do Kandie, kde mám nějaké obchodní zájmy."
Chladně se usmál, výraz očí se nezměnil.
"Přezdívají mi Postrach Středomoří," poznamenal.
Po chvíli přemýšlení ji však přesto nechal odvést do kabiny, zřejmě určené pro významnější pasažéry a především pasažérky.
Tam našla ve staré kožené truhle plno evropských i tureckých ženských šatů, závojů, nepravých šperků a několikeré střevíčky a pantoflíčky. Váhala, zda se má svléknout. Necítila se na téhle lodi v bezpečí. Měla pocit, že ji mezerami v prknech sledují lesknoucí se oči. Jenže oblek na ní visel jako ledový příkrov a zuby jí cvakaly, takže se nedokázala ovládnout. S vypětím všech sil se svlékla. Znechuceně si natáhla bílé šatypřibližně na svou postavu, ale staromódní a nepříliš čisté. Říkala si, že musí vypadat příšerně. Přes ramena si přehodila španělský šál a cítila se lépe. Schoulila se na lůžku a dlouho nehybně ležela, hlavou jí běžely pochmurné myšlenky. Slepené vlasy byly cítit mořskou vodou stejně jako vlhké dřevo kabiny. Ten slaný pach jí zvedal žaludek.
Cítila se strašně sama uprostřed moře, ztracená a opuštěná jako ztroskotanec na prámu. Vlastníma rukama zpřetrhala všechna pouta, jež ji spojovala s jejím skvělým postavením, ale nebyl tu nikdo, kdo by jí podal ruku z druhého břehu. Kde navázat přetrženou nit? I kdyby ji ten pirátský šlechtic chtěl

dovézt do Kandie, co si tam bez peněz počne? Má jen jediný opěrný bod, a to je jméno onoho arabského obchodníka, Ali Mektuba... Pak si uvědomila, že v jejím zastoupení musí spravovat konzulát nějaký Francouz. Může se obrátit na něj. Snažila se vybavit si jeho jméno: Rocher?... Pocher? Páchá?... Ne, nějak jinak...
Najednou ji ze zamyšlení vytrhl křik a vzlykání ženy odněkud hodně zblízka. Prkny pronikaly rudé paprsky, a když otevřela dveře, udeřilo ji do tváře zapadající slunce. Nořilo se jako purpurová koule do moře. Angelika si zaclonila oči. Pár kroků od ní jacísi muži posádky drželi dívku, téměř dítě, jež se zmítala a snažila se jim uniknout. Jeden z mužů jí držel ruce a druhý ji horečně ohmatával a šklebil se při tom.
Angelika ani vteřinku nezaváhala.
"Nechtě tu maličkou," vykřikla.

A protože jako by neslyšeli, přiskočila k nim a strhla tomu, co dítě držel, z hlavy vlněnou čepici.
Zbavený pokrývky hlavy, která je součástí námořníka stejně jako jeho vlasy, muž pustil oběť a vztáhl ruku.
"Je, moje čepice," zaječel.
"Podívejte, co s ní provedu, vy mizero," rozmáchla se Angelika a hodila čepici přes palubu.
Dívka se mužům hbitě vytrhla. Napjatě a s údivem sledovala scénu. Oba námořníci byli překvapeni stejně jako ona. Hloupě pohlíželi za čepicí houpající se na vlnách, pak se vrátili pohledy k Angelice a strčili do sebe lokty.
"Dej bacha," zabručel jeden, "to je ta slečinka, co jsme ji dneska vylovili, ta s těma zlaťákama. Náš markýz s ní má asi svý záměry..."
Beze slova odcházeli. Angelika se obrátila k dívce. Byla starší, než se na první pohled zdálo. Podle bledého obličeje s velkýma tmavýma očima pod hnědými hustými a kudrnatými vlasy jí mohlo být asi dvacet. Křehké tělo pod bílými šaty však teprve dospívalo.
"Jak se jmenuješ?" zeptala se Angelika a nedoufala, že jí bude rozumět.

K jejímu překvapení dívka odpověděla:
Pak poklekla, vzala ruku té, která ji bránila, a políbila ji.
"Co děláš na téhle lodi?" zeptala se Angelika znovu. Jenže dívka najednou vyskočila a jako vyděšená kočka zmizela ve stínu, halícím loď.
Angelika se obrátila. Ze schůdků k horní palubě na ni upřeně hleděl markýz ďEscrainville a ona pochopila, že tu stál celou dobu a sledoval scénu.
Sestoupil ze své pozorovatelny a došel až k ní. Nenávistně na ni pohlédl.
"Je mi to jasné," ušklíbl se. "Paní markýza si myslí, že je mezi svým služebnictvem. Vydává rozkazy, hraje si na velkou dámu. Já vás přesvědčím, že jste na pirátské lodi, drahoušku."
"Opravdu? Vězte, že jsem si toho ještě nevšimla," odsekla ironicky.
Markýzovy oči připomínaly roztavenou ocel.
"Ale, hodláš vtipkovat! Domníváš se, žes ve versailleských salónech? S muži, kteří pijí vzácná slovíčka, jež ti ráčí splynout ze rtů? S muži, co ti klečí u nohou? Kteří tě prosí? Kteří pláčou? A ty se směješ, posmíváš se jim. Říkáš: Och, drahoušku, kdybyste věděla, jak mě to nudí! On mě zbožňuje!... A tak se přetvařuješ, podvádíš, nacvičuješ svůdné úsměvy... S chladnou vypočítá vostí si s nimi zahráváš... Pohlazení tomuhle, pohled tamhletomu... a tenhle už není na nic, toho odkopneme... Je zoufalý? To je ale legrace! Chichichi! Ten koketní smích, co mi rve uši, ten tady zapomeneš..."
Zvedl ruku, jako by ji chtěl uhodit. Rozčilil se natolik, že mu na rty vystoupila pěna a třásl se vztekem.
Angelika ho vyjeveně sledovala.
"Sklop oči," zasyčel, "sklop oči, drzounko jedna... Tady nejsi žádná královna. Konečně tě naučím poslouchat pána. Tady neplatí vrtochy a pozlátko. Já tě vydrezíruju!"
A jelikož ho stále klidně pozorovala, vší silou jí vyťal políček.
Angelika vykřikla:
"Ach, na to nemáte právo!"
Ušklíbl se.
"Tady mám všechna práva... Všechna práva nad děvkami,

jako jsi ty. Je třeba je naučit ohýbat páteř, brzy to pochopíš. Ne později než dneska v noci, milánku. Jednou provždy si ujasníš, kdo jsi ty a kdo jsem já."

Chytil ji za vlasy, smýkl s ní do kabiny, zabouchl dveře a otočil klíčem v zámku.
Po chvíli znovu zarachotil klíč, oznamující návštěvu. Vstala, připravená na všechno.
Byl to však jen pobočník Coriano s lucernou v ruce, následován černouškem s podnosem. Zavěsil lucernu na skobu, pokynul černouškovi, aby položil podnos na zem, a pak jedním okem přejel vězeňkyni. Prstem plným prstenů ukázal na jídlo a vybídl ji:
"Jezte!"
Odešel a Angelika nebyla s to odolat lákavé vůni, stoupající z podnosu. Byly tu krevety, polévka z mušlí a pomeranče. Jídlo korunovala láhev dobrého vína. Angelika snědla všechno. Byla na konci sil, zmožená únavou a napětím.
Když shora zaslechla blížící se pomalé kroky markýze d'Escrainville, měla dojem, že začne křičet.
Pirát odemkl a vešel. Byl tak vysoký, že se musel pod nízkým stropem shýbnout. Červené světlo svítilny ho ozařovalo zdola; s postříbřenými spánky, opáleným obličejem a světlýma očima by byl docela hezký, kdyby mu ústa nekřivil krutý úšklebek.
"No prosím," pohlédl na prázdný podnos, "paní markýza tedy ráčila všechno slupnout."
Odvrátila obličej a neodpověděla. Položil jí ruku na nahé rameno. Ucukla a schoulila se do nejzazšího kouta místnosti. Hledala očima nějakou zbraň, ale žádnou nenašla. Pozoroval ji jako rozzuřený tygr.
"Ne," sykl, "neunikneš mi. Dnes večer ne. Dnes večer se totiž účtuje a ty budeš platit."
"Nic jsem vám neudělala," protestovala Angelika.
Zasmál se.
"Když ne ty, pak tvé sestřičky... Ale provedlas toho určitě tolik, že si zasloužíš být stokrát potrestaná. Řekni, kolik mužských se ti plazilo u nohou? No, řekni, kolik?"
Zpanikařila, když zahlédla jeho šílené oči, a hledala pohledem únikovou cestu.

"Začínáš se bát, co? To mám nejraději... Takže už nejsi pyšná? Brzy mě budeš prosit. Vím, jak na to."
Odepnul si opasek spolu se šavlí a odhodil ho na lůžko. Pak se s cynickou nestoudností začal rozepínat.
Chytila stoličku, která jí první padla do ruky, a hodila ji po něm. Vyhnul se, zašklebil se a sevřel ji do náručí. Jak se nad ní skláněl, kousla ho do tváře.
"Vlčice," zařval.
Zmocnil se ho nepříčetný vztek, chytil ji a snažil seji stáhnout na zem. Tiše a nelítostně bojovali v úzké kajutě. Její dřevěné stěny se chvěly strašnými nárazy jejich zmítajících se těl.
Angelika cítila, že ji opouštějí síly. Umdlévala. Udýchaný ďEscrainville ji celou svou vahou tlačil k zemi. Pozoroval poslední záchvěvy vzteku své oběti. Byla zcela vyčerpaná a cítila, jak jí ochabují údy, měla už jen vůli otáčet hlavu zleva napravo a unikat té šklebící se masce sklánějící se nad ní.
"Klid, krasavice... Jen klid. Tak vidíš, už jsi rozumná... Nech mě, ať si tě prohlédnu blíž."
Roztrhl jí živůtek, vášnivě sténal a líbal ji žádostivě na rty. Svíjela se, ještě se mu snažila uniknout, ale už ji ovládl a pomalu pronikal do jejího bránícího se těla. Ve chvíli, kdy se jí zmocňoval, se ještě naposled vzepřela. Zaklel a nelítostně ji drtil svým tělem, až křičela bolestí. Několik nekonečných minut musela přetrpět jeho slepou zuřivost,

s níž ji plenil, smířit se s tím, že se na ní ukájel jako samec na samici.
Když vstal, hořela hanbou.
Zvedl ji, chvíli pozoroval její průsvitný obličej, pak ji odstrčil a ona se mu těžce sesula k nohám.
"Tak se mi ženská líbí," zazubil se. "Teď už jen zbývá, aby ses rozplakala."
Upravil si rudý oblek, zapnul opasek.
Angelika se jednou rukou podpírala a druhou pokoušela přitáhnout si cáry šatů. Světlé vlasy jí padaly na tvář jako závoj a odhalovaly skloněnou šíji.
D'Escrainville ji ještě naposledy nakopl. "No tak, rozbreč se!"
Nerozplakala se, dokud neodešel. Pak jí tvář zaplavil proud

horkých slzí. Těžce se zvedla a usedla na kraj postele. Za poslední dny prožila tolik děsivého nebezpečí, neustále bojovala s rozdychtěnými muži, že její odvaha a odolnost pomalu ochabovaly.
V hlavě jí jako v pekelném kruhu kroužila slova starého trestance tam na pláži:
"Mrtvola kormoránovi, kořist pirátovi, ženská všem."
Otřásaly jí zoufalé vzlyky a nedokázala se ovládnout, dokud ji uprostřed noci nevyrušilo ze zoufalství zaškrábání na dveře.
"Kdo je to?"
"To jsem já, Savary."

"Dovolíte, abych šel dál?" šeptal stařík a strkal začerněnou tvář do škvíry.
"Samozřejmě," zvala ho Angelika a pokoušela se nějak zahalit. "Ještě štěstí, že ten surovec nezamkl."
Savary vzdychl a rozhlédl se po výmluvném nepořádku v kabině.
Usedl daleko od lůžka a stydlivě sklopil oči.
"Bohužel, madame, musím přiznat, že od chvíle, kdy jsem na téhle lodi, nejsem moc hrdý na to, že patřím k mužskému plemeni. Omlouvám se."
"Vy za nic nemůžete, pane Savary."
Angelika si energicky osušila mokré tváře a zvedla hlavu.
"Je to má chyba. Dost lidí mě varovalo. Teď jsou kostky vrženy... Koneckonců ještě nejsem mrtvá. A vy taky ne, a to je to nejdůležitější... Jak je tomu dobráku Pannassavovi?"
"Špatně. Blouzní v horečce."
"A vy? Neriskujete nějaký strašný trest, když mě takhle navštěvujete?"
"Bičování, uličku, za ruce na ráhno, podle toho, jakou bude mít náš vážený pan markýz zrovna náladu."
Angelika se zachvěla.

"Je to hrozný chlap, Savary. Je schopný všeho."
"Kouří hašiš," odpověděl lékárník ustaraně. "Okamžitě jsem to poznal podle toho, jak těká očima. Ta arabská rostlina vyvolává u lidí, kteří ji kouří, skutečné záchvaty šílenství. Jsme v kritické situaci..."
Mnul si malé jemné ruce. Angelice se sevřelo srdce, když si uvědomila, že ten křehký stařík v hadrech a s jemnými bílými vlasy, povlávajícími kolem vychrtlého sinalého obličeje, je jediná opora, již na světě má.
Mistr Savary jí začal tlumeně domlouvat, aby neztrácela odvahu. Za pár dní by mohli uprchnout.
"Uprchnout? Och, myslíte, zeje to možné, pane Savary? Ale jak..."
"Pst! Jistěže to nebude nic snadného, ale tentokrát nám pomůže fakt, že Pannassave patří k Rescatorovým lidem. Ostatně jste to tušila. Je jedním

z mnoha lodníků, rybářů a kupců, kteří mu pomáhají v obchodech. Pannassave mi všechno vysvětlil. I ten poslední dodavatel, převážející pinio, ať už musulman, nebo křesťan, si může být jistý, že nikdy neshnije v podpalubí obchodníků s otroky. Všude jsou Rescatorovi lidé a zachraňují své kamarády. Proto pro něho tolik lidí pracuje."
Savary se sklonil a šeptal tak tiše, že ho sotva vnímala.
"Dokonce i tady na lodi má komplice. Jedna z těch tajemných propustek, které měl Marseillan v zapečetěné obálce mezi vlajkou maltézských rytířů a erbem toskánského vévody, mu poslouží jako poznávací znamení, aby mu ti, kdo ho na lodi stráží, poskytli pomoc."
"Vy si opravdu myslíte, že stráže toho přísného Escrainvilla mu mohou pomoci? Riskují život.'''
"... nebo bohatství. Ve spolku obchodníků se stříbrem získávají ti, kdo dopomohou k útěku, údajně obrovské sumy. Rozhodl o tom onen bájný pán, ten Rescator, jehož jsme už měli to potěšení potkat. Nikdo neví, zda je Maur, Turek nebo Španěl, zda je křesťan či renegát nebo prostě jen muslimského původu, jedno je však jisté: nespolupracuje s těmi středomořskými piráty, ať už černými, nebo bílými, kteří obchodují s otroky. Jeho pohádkové bohatství pochází z nezákonného obchodu se stříbrem. Ostatní to dovádí k zuřivosti, neboť

nechápou, jak může zbohatnout pirát, jenž se vyhýbá obchodu s lidským masem. Má proti sobě stejně Benátčany, Janovany, maltézské rytíře jako Alžířany, Mezzo Morteho a Turky z Bejrútu. Ale je mocný, protože všichni, kdo pro něho pracují, se mají dobře. Například Pannassave, jenž úspěšně zachránil část nákladu, určitě dostane tolik, že si koupí namísto Krasavice novou loď. Musíme však počkat, až se náš dobrý Marseillan vylíže ze zranění. Pak se pokusíme utéct."
"Jen aby to netrvalo moc dlouho. Ach, pane Savary, jak vám poděkovat, že mě neopouštíte ve chvíli, kdy vám už nemohu být ničím užitečná!"
"Copak lze zapomenout, madame, jak jste se obětovala a s jakou ochotou jste se zhostila úkolu obstarat mi mumii, kterou perský vyslanec přivážel jako dar našemu králi Ludvíku XIV.? Vy jste udělala strašně moc pro vedu, jež je jediným smyslem mého života. Ještě víc než za pomoc jsem vám však vděčný za vaši úctu k vědě. Žena, která si tak váží vědy a tajemné práce učenců, si nezaslouží, aby zmizela v labyrintu nějakého harému a sloužila jako hračka nestoudným mohamedánům. Udělám všechno, co je v mých silách, abych vás takového smutného osudu uchránil."
"Domníváte se, že takový osud mi připravuje markýz d'Escrainville?"
"Vůbec by mě to neudivilo."
"To není možné. Je to sprostý dobrodruh, to je fakt, ale je Francouz jako my a jeho rodina patří ke staré šlechtě. Takový děsivý plán ho nemůže napadnout."
"Je to muž, jenž odjakživa žije v arabských koloniích, madame. Zevnějškem je francouzský šlechtic, ale duší pokud ji má je orientálec. Tomu se člověk jen těžko ubrání," usmál se Savary. "V Orientu vdechuje muž pohrdání k ženám s vůní kávy. D'Escrainville se tedy pokusí vás prodat nebo si vás nechat pro sebe."
"Žádná z těch perspektiv mě neláká, to musím přiznat."
"Je zbytečné, abyste se tím teď trápila. Až dorazíme do Messiny, což je nejbližší trh s otroky, doufám, že Pannassave bude už zdravý a budem moct všechno naplánovat."

Díky návštěvě starého přítele přivítala Angelika následující den s novou odvahou. Byla překvapená, když našla po probuzení vedle sebe své šedé šaty vyprané, suché a dokonce vyžehlené, a v rohu naleštěné boty. Oblékla

se a snažila se myslet na Savaryho a jeho sliby, a ne na strašnou večerní scénu. Hodlala přesvědčit samu sebe, že se nestalo nic vážného a že vypadat příliš poraženecky by znamenalo definitivně upadnout ďo područí piráta, který děsně rád někoho mučí, a že bude nejlépe tvářit se zdánlivě lhostejně. Když slunce začínalo stěnami kabiny příliš pálit, vyklouzla na palubu a byla šťastná, že našla klidné zákoutí. Slíbila si, že tu buďe tiše seďět a snažit se nepřilákat pozornost. Tentokrát ji však vyrušil ze snění drásavý výkřik dítěte.
Jsou věci, které ženamatka nestrpí, aniž by se v ní ozval primitivní a slepý pud někoho bránit; takovou věcí byl prosebný a zděšený křik dítěte v nebezpečí. Když zaslechla ten hlásek šílející strachem, jenž rozťal proteplený vzduch nad ní, Angelika cítila, jak jí přeběhl mráz po zádech. Postoupila o pár kroků a zaváhala. Připadalo jí, že se do toho zděšeného křiku ozývá krutý smích muže; najednou sebou cukla a vrhla se po schodech můstku, odkud se hluk ozýval.
Okamžik jí trvalo, než pochopila, co se děje.
Námořník vykloněný přes zábradlí držel v rukou nad vodní spoustou tří až čtyřleté dítě, křičící hrůzou. Stačilo, aby muž pustil límec košilky, a dítě se zřítí o osm sáhů níž do moře.
Markýz ďEscrainville s úsměvem na rtech pozoroval scénu obklopen několika muži posádky, kteří se viditelně bavili stejně dobře jako on.
Pár kroků od nich se svíjela žena s vyděšenýma očima; drželi ji dva námořníci a ona se jim pokoušela vytrhnout. D'Escrainville se na ni obracel řečí, kterou Angelika neznala, zřejmě řecky.
Žena se k němu začala po kolenou plazit. Dolezla až k pirátovým nohám, sklonila hlavu a pak jako by zaváhala.
Markýz vyštěkl rozkaz, muž pustil jednou rukou dítě a druhou ho znovu zachytil. Dítě ječelo:
"Mami!"
Žena se chvěla jako v horečce. Sklonila se ještě níž a dotkla se jazykem pirátových bot.

Muži se svíjeli smíchy. Námořník hodil dítě na palubu jako prašivé kotě, a zatímco si je matka vášnivě přitiskla k sobě, ďEscrainville se zplna hrdla smál.
"To je má největší radost. Když mi samice líže boty."
Veškerá Angeličina hrdost, vědomí ženské důstojnosti se v ní vzbouřilo. Přešla palubu, zastavila se před markýzem ďEscrainville a vší silou mu vlepila políček.
Vyjekl a chytil se za tvář.
Jako by nevěřil svým očím, pohlížel na mladé páže, jež se tu zjevilo, a oči mu plály.
"Vy jste ten nejodpornější, nejhnusnější, nejpřišernější tvor, kterého jsem kdy potkala," procedila stisknutými zuby. Pirát zrudl. Zvedl bič s krátkou rukojetí, který nikdy nepouštěl z ruky, a švihl opovážlivce. Angelika se oběma rukama chránila. Pak zvedla hlavu a plivla Escrainvillovi do tváře. Strefila se přesně doprostřed obličeje.
Muži ztichli. Neopovážili se pohnout, vyděšení a v rozpacích nad ponížením svého velitele.
Takhle se k němu chová otrokyně, a před očima celé posádky!
Markýz ďEscrainville pomalu vytáhl kapesník a utřel si tvář. Byl bledý jako smrt a stopy po Angeličiných nehtech a zubech ze včerejška mu naběhly krví.

"Ale, paní markýza zvedá hlavu," řekl hluše, jako by se dusil vztekem. "Malá včerejší léčba nedokázala potlačit její bojovnou náladu? Naštěstí mám v zásobě další prostředky."
Obrátil se ke svým mužům a zařval:
"Na co čekáte? Chyťte ji a hoďte do podpalubí."
Angeliku pevně uchopilo několikero rukou a táhlo ji přes lanoví a dřevěné schůdky do trupu lodi.
Markýz ďEscrainville je následoval. Prošli dlouhou chodbou a zastavili se před jakýmisi dveřmi.
"Otevři!" nařídil kapitán námořníkovi, který dveře při světle slabé svítilny hlídal.
Muž vzal svazek klíčů a odemkl několik zámků.
V nízkém sklepem' panovalo příšeří, neboť tam bylo jediné čtverhranné okénko. Uprostřed stála základna hlavního stěžně s několika železnými kruhy, od nichž se táhly řetězy. Chlapi, polehávající v koutech, nejistě vstávali.

"Odemkni jim pouta," rozkázal markýz dozorci.
"Všem?"
"Jo."
"Jsou nebezpečný."
"To mi vyhovuje... Udělej, co ti říkám. Pak ať se postaví do řady proti mně."
Žalářník odemykal zámky, jež uzavíraly železné obruče kolem lýtek vězňů. Jeden po druhém vstali a zachmuřeně po sobě pokukovali. Jejich zarostlé tváře, nízká čela pod vlněnými čepicemi nebo šátky ovázanými po pirátsku kolem hlavy nevěstily nic dobrého. Byli mezi nimi Francouzi, Italové, Arabové a obrovský černoch s hrudí poletovanou barbarskými znaky.
Markýz ďEscrainville je dlouze pozoroval, pak pootevřel rty v krutém úsměvu. Obrátil se k Angelice:
"Zdá se, že jeden chlap tě nezkrotí. Kdo ví, třeba jich potřebuješ víc najednou. Dobře se na ně podívej. Nejsou rozkošní? Jsou to nejvzpurnější hlavy na lodi. Musím je občas přikovat, abych je přinutil poslouchat. Většina z nich se nedostala ven už celé měsíce. Nepochybuju, že je tvá návštěva velice potěší."
Prudce ji postrčil blíž a její světlé vlasy zazářily v páchnoucí tmě sklepem' jako svatozář.
"Madona!" vykřikl jeden z vězňů.
"Je vaše."
"Ženská?"
"Ano. Dělejte si s ní, co chcete."
Zabouchl za sebou dveře a Angelika zaslechla, jak se v zámku otáčí klíč. Muži ji nehybně, skoro zaraženě pozorovali.
"To není ženská!"
"Ale je!"
V tu chvíli ji sevřely dvě obrovské paže. Černoch se přikradl zezadu a chytil ji za ňadra. Křičela a trhala sebou, vyděšená pohledem na černé liány kolem sebe. Jako fanfára se ozval hluboký černochův smích. I ostatní přiskočili blíž.
"Vopravdova ženská! Je to naprosto jasný!"

11491

Angelika se pod nechutnými doteky napjala a kopla nohou dopředu. Bota zasáhla sešklebený obličej. Chlap zaskučel a chytil se za nos.
Teď už cítila, jak ji osahávají další ruce a ochromují ji. Sevřeli jí paže za zády, zápěstí svázali provazy. Do úst jí nacpali špinavý hadr.

Vtom divoká vřava jako zázrakem utichla a sklepením se ozvaly těžké rány bičem, připomínající výstřely z muškety.
Angelika se octla mírně pocuchaná a pomačkaná, leč netknutá, tváří v tvář zástupci velitele, jednookému Corianovi, který rozdával rány bičem a nutil tu sběř ustoupit stranou.
"Dej jim znovu okovy a padej pryč," řval a popoháněl kopanci strážného.
A protože vězni nevypadali, že hodlají přijít k rozumu, Coriano sáhl po dlouhé pistoli a vystřelil do shluku těl. Jakýsi muž vyjekl a zhroutil se.
Na prahu stanul markýz ďEscrainville.
"Do čeho se to pleteš, Coriano? To já jsem je nechal zbavit pout."
Pobočník se obrátil tak rychle, jak by se od toho obtloustlého človíčka neočekávalo.
"Vy jste se snad zbláznil? To vy jste jim dal tu ženu?"
"Já jediný rozhoduju, jak potrestám neposlušné otroky."
Coriano připomínal divokého kance, připraveného zaútočit.
"Vy jste se snad zbláznil," opakoval. "Ženu, co má cenu zlata, těm prasatům, těm mizerům, těm lidským odpadkům? To vám nestačí, že vám maltézští rytíři potopili u Tunisu naši druhou loď? Nestačí vám, že jste přišel o celý náklad munice a dalšího zboží za šest tisíc piastrů? Nestačí vám, že posádka nedostala už šest měsíců svůj podíl z kořisti? Že se přiživujem jako žebráci na drobtech, které nám ostatní nechají na ostrovech afrického pobřeží? Nestačí? Vy ještě musíte zničit naději, která nám přihrála do sítí tuhle ženu! Takovouhle ženu! Světlovlasou, bílou, oči jako mořská hladina, krásně stavěnou, ani příliš velkou, ani příliš malou... Ani moc mladou, ani přezrálou... Přesně, jak má být... Co měla dost chlapů, aby ji naučili milovat, ale přitom zůstala žádoucí. Copak vy nevíte, že panny klesly na ceně? A že v Cařihradu si žádají přesně tohle? A vy

ji předhodíte takovéhle smečce. Vy nevidíte ty ksichty? Ne? Jsou mezi nimi i Mauři. Když je jednou pustíte ze řetězu, musel byste do nich střílet, aby kořist pustili. Vzpomínáte si, jak vypadala ta malá Italka, co jste jim předhodil vloni? Museli jsme ji hodit přes palubu."
Coriano se odmlčel, stěží popadal dech.
"Věřte mi, že na tržišti v Kandii se o ni poperou. Můžete třikrát obeplout svět a ženskou, jako je tahle, nenajdete."
Začal vypočítávat na prstech:
"Za prvé: je Francouzka. Žádané, vzácné zboží. Za druhé: je vzdělaná, to se pozná podle chování. Za třetí: má charakter, a to je změna po těch orientálních medúzách. Za čtvrté: je blondýna..."
"To už jsi říkal," přerušil ho nasupeně ďEscrainville.
"A my... my jsme ji dostali. Když má člověk takovouhle kliku, nedělá hlouposti... tvrdím vám, že za ni mužem dostat deset, možná dvanáct tisíc piastrů. A za to už koupíme loď."
Pirát se zamračil. Přemýšlel. Nakonec se otočil a odcházel. Coriano vyvedl Angeliku ze zapáchajícího brlohu. Vyšel s ní na palubu, usadil ji do kabiny a žárlivě ji pozoroval.
Ještě se celá třásla.
"Chtěla bych vám poděkovat, pane," řekla.
"Není zač," zabručel jednooký, "neudělal jsem to pro vás, ale pro prachy. Nemám rád, když se ničí dobrý zboží."

"Paní! Krásná paní, chceš napít?"
Tichý hlásek naléhal. Angelika se zvedla na lokti. Bolela ji hlava, čelo měla jako olověné.
"Pij! Máš žízeň."

Mladá žena se sklonila k poháru, který jí kdosi podával. Studená voda jí udělala dobře. Ano, měla strašnou žízeň.
"Ellis," vydechla.

Drobný obličejík s obrovskýma černýma očima jako by před ní poskakoval a rozplýval se.
"Umíš francouzsky?"
"Naučil mě to pán."
"Odkud pocházíš?"
"Jsem Řekyně."
"Proč jsi na téhle lodi?"
"Protože jsem otrokyně. Pán mě koupil před dvanácti úplňky. Jenže teď už ho nudím... Nechává muže, aby mi ubližovali... Tuhle nebýt tebe..."
"Kde jsme?"
"Poblíž Sicílie. Viděla jsem večer sopku. Kouří, prokletá."
"Sicílie," opakovala mechanicky Angelika.
Vztáhla ruku a pohladila kudrnaté vlasy. Téměř sesterská příchylnost téhle ženy jí přinášela úlevu.
"Zůstaň tu chvíli u mě."
Řekyně se zděšeně rozhlížela.
"Neodvažuju se zůstat dlouho. Ale vrátím se. Budu ti sloužit, protože jsi na mě byla hodná. Chceš ještě napít?"
"Ano, buď tak hodná. Pomoz mi svléknout ty šaty. Přímo mě pálí... To tys je včera usušila a vyžehlila?"
"Ano."
Velice něžně pomáhala Ellis Angelice stáhnout boty, šaty, punčochy a košili. Viděla temné kruhy pod Francouzčinýma očima a vrhala na ni zděšené pohledy.
Angelika se zabalila do prostěradla a těžce padla na postel.
"Bylo mi strašně horko. Teď je to lepší,"
Neslyšela, jak otrokyně tiše odběhla. Rychlý chod lodi ji strhával do rytmického pohupování. Nad hlavou jí občas zaznělo suché plácnutí plachet nadouvaných větrem.
Loď plula a Angelika si říkala, že míří vstříc svému osudu. Snila o tom od chvíle, kdy na ni Josselin vykřikl: Já odcházím na moře...
Loď ji unáší za její láskou. Ale láska uniká za obzor... Jestlipak si Joffrey ďe Peyrac ještě na mě vzpomene, jestlipak mě ještě chce? napaďlo ji najeďnou. Zapřela jsem jeho jméno, on potlačil vzpomínky na mě...
Sopečný popel padá ze všech stran. Pokrývá cesty, kudy už

dávno neprošla lidská noha... Nikdo nenajde jejich stopy. A já zemřu pod tím popelem, říkala si Angelika. Dusím se, je mi strašné vedro, popel mě pálí, ale teď už vím, že mi nikdo nepřijde na pomoc...
Dveře se pootevřely a tmou kabiny proniklo světlo lucerny. V čadícím světle se nad ní sklonila snědá tvář markýze d'Escrainville:
"Tak co, krásná fúrie, už jste si to rozmyslela? Budete povolnější?"
Ležela na břiše, hlavu položenou na pažích. Připomínala mramorovou sochu, v polostínu zářila krásná bílá ramena a rozhozené vlasy. Její nehybnost však nebyla nehybnost spánku.
Zamračil se, rychle odložil svítilnu na stolek a sehnul se, aby Angeliku zvedl. Její tělo se mu bez odporu schoulilo v náručí. Hlava těžce klesla na pirátovo rameno.
Prostěradlo se svezlo a odhalilo nádherná, nazlátlá ňadra, modelovaná něžnými stíny.

Ženina kůže ho pálila do rukou. Pirát sebou trhl. Chtěl jí pozvednout tvář a prohlédnout si ji. Hlava padla Angelice dozadu, jako by ji táhly těžké vlasy. Ze rtů, jež se pootevřely v tajemném úsměvu, splynulo:
"Lásko moje!"
Mezi přivřenými víčky těkal nevnímající pohled.
Markýz ďEscrainville přelétl očima po té tváři, zkřivené hlubokou bolestí a něhou, po nahém poddajném těle, které mu těžce spočívalo v náručí.
Konečně se napřímil, opatrně ji položil na lůžko a přikryl.
Zdálo se mu, že se venku mihla a rychle zmizela nějaká postava.
"Ellis," zavolal.
Vrátila se k němu a stahovala si závoj přes velké černé oči.
"Ta žena je nemocná. Postarej se o ni."
Angelika měla pocit, že se jí zdá zlý sen. Byla sama ve tmě na lodi plující uprostřed noci neznámým směrem. Slyšela hvízdání větru v lanoví, plácání plachet a tupé nárazy vln na dřevěné

lodní boky. Do obličeje jí zavanul vítr. Dveře kabiny otevřené na můstek se chvěly ve veřejích. V bezměsíčné noci nebylo mnoho vidět, ale skulinou zdola pronikalo slabé světlo a ozýval se zvláštní zpěv, něžný a skoro by řekla nábožný, vnikal sem a stoupal z podzemí až k ní.
Angelika vstala. Cítila se slabá. Musela vynaložit nesmírné úsilí, aby došla ke dveřím a opřela se o jejich rám. Mechanicky si přitáhla na zpocené tělo cípy dlouhého šálu, do něhož se halila.
V slabém měsíčním světle, pronikajícím zpod mraků, se před ní rýsovala paluba jako stříbrná cestička a ona se po ní vydala, šťastně vnímala pod bosýma nohama vlhká prkna.
Mihly se před ní dva stíny a zajiskřilo ostří šavle a hlaveň muškety.
Stráže, řekla si.
Snažila se soustředit, ale myšlenky jí utíkaly jako písek mezi prsty.
Měsíc zašel. Všude byla tma a ona znovu pocítila, jak se propadá do prázdnoty. A přesto pořád ještě stála. U schodů visela lucerna. Padací dvířka se zdvihla. Zvnitřku pronikalo načervenálé světlo a odhalovalo zející otvor, spoře osvětlený olejovými lampičkami, v němž se rýsovaly bílé a hnědé skvrny tváří zvednutých k otvoru. Vanul odtud zápach stísněných lidských těl.
Stejný pach jako ve Dvoře zázraků, napadlo Angeliku, a také jako v podpalubí na galéře. Jsou to otroci. Ubozí otroci...
Pokračovala v procházce kolem stráží, které sebou trhly, pak se k sobě naklonily a začaly si zděšeně šeptat. Možná měly dojem, že vidí strašidlo.
Naproti Angelice vyšla jakási bílá postava. Kolem ramen ji objala čísi paže.
"Kdes byla? Všude jsem tě hledala. Ach, tys mě vyděsila. Pojď si zase lehnout. Nesmíš zůstat tady, měsíc ti nedělá dobře. Pojď, přítelkyně. Pojď, sestro moje..."
Loď byla teď zakotvená. Angelika to poznala podle lehkého klidného pohupování. Nadzdvihla se, opřela záda o dřevěnou stěnu. Slunce sem svítilo otevřenými dveřmi jako ohnivá koule. To tohle téměř vysilující vedro mladou ženu probudilo. Posunula se do stínu. Ticho naplnily zmatené hlasité výkřiky. Nad

ní se ozval úprk bosých nohou. Křik a hvízdání píšťalek přehlušovaly ten rámus vzbouřeného mraveniště.
"Kde to jsem?"

Přejela si rukama po obličeji, jako by chtěla odstranit závoj, jenž jí zamlžoval myšlenky. Vlastní prsty jí připadaly hubené a průsvitné. Nepoznávala je. Vlasy na ramenou měla lehké, hedvábné, dokonce slabě navoněné. Vypadaly jako vykartáčované pečlivou rukou.
Hledala očima šaty; uviděla je pečlivě složené a čisté na truhle.
To je Ellisina práce. Ellis, ta hodná otrokyně, která mi říká sestro.
Začala se oblékat a s údivem zjistila, jak na ní šaty přímo visí. Nenašla boty, a tak si obula pantofle. Pak dlouho hledala opasek.
"Ach, pravda, přece mi ho sebral ten pirát."
Pomalu sejí vracela paměť. Vstala. Nohy sejí poďlamovaly. Opírala se však o stěny a poďařilo se jí vyjít ven. Paluba, kďe se octla, byla prázdná. Hluk se ozýval zpředu. Popošla ještě o pár kroků. V závanu čerstvého vzduchu se zakymácela a málem upadla. Slabě vykřikla nadšením. Před ní ležel ostrov a na zlatém nebi se odrážel čistý obrys malého antického chrámu. Stavba se osaměle tyčila na vrcholku nevysokého šedozeleného kopce, skalnatého, a přesto bujně zarostlého, který ho nesl jako diadém zdobený perlou. V průzračném vzduchu prozářeném sluncem se ten bílý skvost jakoby chvěl. Připomínal neskutečný koráb, připravený vyplout k jasným výšinám božských polí. Všude kolem se tyčilo mnoho sloupů jako lilie v divoké trávě; vyvolávaly vzpomínku na jiné chrámy a jiné, už zmizelé oltáře. Zřícenina...
Angeličin pohled sklouzl podél hory a zastavil se na úpatí u vesnice z prostorných čtvercových domů, seskupených kolem zvonice v orientálním stylu. Muži a ženy v černém, tlačící se na pobřeží, pohlíželi směrem k válečné lodi kotvící opodál. Zřejmě se na ní cosi dělo.
Blízko Angeliky klaply dveře a rychle vešel jakýsi muž. Prošel kolem, aniž si jí všiml. Poznala jeho rudý kabátec, už mírně vyrudlý, s porozpáraným vyšíváním, a především jeho opále

nou tvář s drobnými vráskami, na níž se v tuto chvíli zračil hrozný vztek. Markýz ďEscrainville. Znovu ho viděla, jak se nad ní sklání, zatímco ona bojovala se strašným pocitem, že se dusí. Ten sešklebený obličej jí připomněl chvíle hrozného boje. Couvla a skryla se, jak nejlépe dovedla.
Úplně blízko někdo radostně vyjekl, až nadskočila.
"Ach, tak je to pravda, uzdravila ses," vykřikla Ellis. "Proto jsi dneska v noci vstala... Je ti lip?"
"Docela dobře, ano. Co se to tam děje?"
Mladá Řeky ně se zamračila.
"Dnes v noci utekl jeden otrok, ten malý stařík, co byl tvůj přítel."
"Savary," zvolala Angelika a pocítila v srdci naprostou prázdnotu.
"Ano. A pán je celý vzteklý, protože mu na něm kvůli jeho znalostem moc záleželo."
Angelika chtěla běžet dopředu, tam, odkud zaznával rámus. Ellis ji zadržela.
"Neukazuj se... Pán je úplně šílený."
"Přesto musím zjistit, o co jde."
Ellis rezignovala a nechala ji jít. Přistoupily blíž a schované mezi lany pozorovaly scénu.
Celá posádka se shromáždila na přídi spolu se zástupem podivných individuí; byli to zřejmě otroci, které zahlédla v podpalubí. Stáli tu muži v nejlepším věku, ženy i děti, mladí lidé i starci, pestrá směs bílých, snědých, hnědých a černých těl, oblečených v nejrůznějšíchšatech, od solidních vyšívaných kabátců jásavých barev, jaké nosí venkované z pobřeží Adriatického moře, až po arabské burnusy a tmavé závoje řeckých žen.

D'Escrainville po nich přejížděl nepřítomným pohledem a pak zavolal Coriana, který stoupal svým těžkým rozvážným krokem po schůdkách.
"No vidíš, kam vede slabost," řval na něho. "Nechal jsem se uchlácholit tím prokletým starým lékárnickým havranem. A víš, co udělal? Utekl. Druhý otrok, který mi zdrhnul z paluby

za poslední měsíc. To se mi předtím nikdy nestalo, mně teda ne. Já jsem přece Postrach Středomoří. Nezačalo se mi tak říkat pro nic za nic. A já se musím nechat podvést takovým mizerným nemrcouchem, za něhož jsem nebyl schopen dostat v Livornu ani padesát piastrů. Tak mě obalamutil svými řečičkami, že jsem ho s sebou táhl až na tyhle nešťastné ostrovy pod záminkou, že tu zbohatnu díky bůhvíjaké zázračné rostlině, co se tu nabírá lopatou. A já, osel jeden, jsem mu naletěl! Měl jsem si uvědomit, že jsem ho vylovil spolu s tím zatraceným Provensálcem, který mi zdrhnul i s plachetnicí. Nechal jsem tu kocábku opravit, abych ji mohl dobře prodat. Takhle si ze mě ještě nikdo nevystřelil! A dneska zas lékárník!"
"Určitě tu měl komplice, jinak to není možné. Buď mezi strážnými, nebo mezi posádkou či otroky."
"Právě to hodlám zjistit. Jsou tu všichni, Coriano?"
"Ano, pane."
"Tak se trochu pobavíme. Z markýze ďEscrainville si nikdo blázny dělat nebude. A jestli toho proradného lékárníka ještě někdy najdu, zašlápnu ho jako hada. Měl jsem si uvědomit, že ten starý čert nám už jednou poslal loď ke dnu. No tak, všichni sem!"
Ale protože tu všichni už stáli, nikdo se nepohnul. Mlčeli a neklidně pokukovali po velitelském můstku.
"Dnes v noci někdo odvázal záchranný člun a na jeho palubě utekl jeden otrok. Kdo z vás měl dnes v noci stráž? Šest lidí. Ať předstoupí. Tak hezky řekněte, kdo to byl. Zachráníte si život. Viník či viníci, kteří se přiznají, budou potrestáni jedině tím, že je propustím ze služby a nechám na tomhle ostrově. Přiznejte se dřív, než to stačím přeložit do italštiny, řečtiny a turečtiny."
Opakoval proslov v ďalších třech jazycích. Kapitán Matthieu to přeložil i do arabštiny.
Po této výzvě nastalo hrobové ticho, přerušované jen žvatláním dětí, jež byly okamžitě vyděšenými matkami okřikovány. Jeden z dozorců nad galejníky se konečně zvedl a cosi vykřikl.
D'Escrainville a Coriano si vyměnili pohledy.
"Nic nevědí. To je normální. Dobře, pánové, protože nehodláte spolupracovat, dostane se vám obvyklého trestu.

Stráže budou losovat. Ten, koho vylosují jako viníka, bude oběšen. Pro začátek. Pojďte sem, ty a ty tam vzadu."
Vybraní muži opustili svá místa a přistoupili blíž.
Jeden byl urostlý černoch, druhý středozemec se světlými vlasy a opálenou tváří; Korzičan nebo možná Sardinec.
Stáli bez hnutí. Piráti mají ve zvyku nechávat osud rozhodnout o tom, kdo zaplatí za všechny. Nikdo nic nenamítal.
"Tady je mušle božího soudu," oznámil ďEscrainville. "Panna znamená hřbetem nahoru. Orel je ústí skořápky nahoru. Panna je smrt. Tak, Mustafo, začni!"
Černochovi se zachvěly rty.
"Inš Alláh!"
Vzal mušli a hodil ji do vzduchu.
"Orel."
"Teď ty, Santario."

Korzičan se pokřižoval a vyhodil skořápku.
"Panna."
Na černochově tváři se objevil výraz ulehčení. Korzičan sklopil hlavu.
Escrainville se ušklíbl.
"Osud si vybral tebe, Santario. Přestože jsi nevinný. Kdybys byl promluvil, zachránil by ses. Teď už je pozdě. Na ráhno!"
Přistoupili dva námořníci a chytili Korzičana za ruce.
"Počkejte," zarazil je pirát, "nepošleme ho nahoru samotného. Teď vybereme z otroků. Útěk neviděli, nic neslyšeli a samozřejmě ani jeden nepromluví. I oni však zaplatí. Los určí jednoho z nich. Protože předcházející los padl na křesťana, teď si vyberu jen z muslimů."
Sotva to ďopřeložil, z řad zajatých Maurů a Turků se ozvaly výkřiky. Jeden starší muž s jemnou arabskou tváří a s vousy nazrzavo nabarvenými henou zuřivě protestoval. Coriano překládal:
"Tvrdí, že si má spravedlnost boží sama vybrat mezi věrnými a nevěřícími."
D'Escrainville se ušklíbl.
"Dobrá, děti moje, vidím, že ani zajetí nepotlačí vaše náboženské hádky. Tak ať ten muezzin sám vyhodí mušli. Jestli to bude panna, vybere oběť mezi svými souvěrci."

Stařec se obrátil k východu, třikrát padl na tvář a pak pronesl několik slov.
"Říká, že jestli bůh vybere muslima, aby pykal, přijme smrt on sám, protože je malláh, tedy alžírský kněz."
"Souhlas. Už dost řečí. Hoď mušli, opice stará!"
Malláh hodil lehký předmět do vzduchu.
"Orel!" vykřikl ďEscrainville a hystericky se rozesmál. "Komediante starý. Lehce jsi z toho vyvázl! Teď musí křesťan dodat nějakého kněze, aby za ně vyplázl jazyk. No tak, dodejte někoho, kdo vám požehná. Cože? Žádného nemáte? Jediného kněze? Nemají kněze," řval ďEscrainville jako pomatený. "Tak si znovu zažertujeme. Výběrem si mezi nejstaršími a nejmladšími z křesťanských otroků. Starší deseti let, samozřejmě, nejsem žádný Herodes."
Rozhostilo se mrtvolné ticho, pak se ozval ženský pláč. Matky se snažily vlastními těly chránit starší chlapce, kteří se k nim tiskli.
"A hbitě," hulákal ďEscrainville. "Na lodi se musí konat spravedlnost rychle. Vystupte z řady, nebo..."
V tu chvíli se ozval strašný výbuch jakoby zvnitřku lodi a přerušil burácející hlas. Nastal okamžik zděšení a pak se rozlehl křik:
"Hoří!"
Ze zadní paluby začal stoupat bílý kouř a pomalu unikal zamřížovanými větracími okénky.
Otroky zachvátila panika, ale biče strážných je vzápětí přivedly k rozumu.
D'Escrainville a jeho štáb se vrhli na záď.
"Kde je velící důstojník?" ječel kapitán.
Skupinka váhajících a vyděšených námořníků se tlačila kupředu.
"Čtyři muži zvednou poklop a čtyři sejdou dolů zjistit, co se děje. Dým stoupá od skladu potravin vedle kuchyně."
Nikdo se však ani nepohnul. Diváci jako by ztuhli děsem.
"To je ďábelskej oheň, pane," zakoktal jeden z námořníků. "Podívejte se na ten kouř. To není přirozenej, křesťanskej dým..."
Skutečně, oblaka kouře, unikající z otvoru, se těžce plazila

při zemi, místy bílá jako silná vrstva vaty. Pak se najednou rozplynula jako mlha stoupající z vlhkého údolí. D'Escrainville popošel, jako by ji chtěl chytit do dlaně, pak si přičichl:
"Divně to páchne."
Vzpamatoval se, vytrhl z Corianova opasku pistoli a zařval:
"Střelím vás do zadku, jestli hned neslezete dolů podle rozkazu."
Vtom se však zamřížovaný poklop zvedl, jakoby pod tlakem páry. Přihlížející vykřikli a sám ďEscrainville o kousek couvl.
"Duch!"
"Umrlec!"
Z nejhustšího oblaku se vynořila postava zahalená do vlhkého bílého plátna. Ozval se přidušený hlas:
"Prosím vás, pane markýzi, neračte se rozčilovat. To vůbec nic není..."
"Co... co to znamená?" koktal pirát naprosto vyvedený z míry. "Ty nešťastný alchymisto. To ti nestačilo, že se po tobě od rána sháníme, ještě mi hodláš podpálit loď?"
Postava se snažila zbavit plachty. Za chvíli se objevila Savaryho hlava a bradka, pak stařec kýchl, rozkašlal se a znovu se zahalil do látky. Několikrát zamával na uklidněnou a opět se poklopem vnořil dolů a zavřel ho za sebou.
Angelika a všichni ostatní propadli dojmu, že se stali svědky jakýchsi čar. Ale Savary vzápětí znovu vykoukl a tentokrát vystoupal po žebříku, vedoucím na druhou palubu. Vypadal klidný a v dobré náladě, přestože byl celý od sazí, šaty měl zmačkané a ušpiněné a prosáklé odpornou nasládlou vůní. Rozvážně vysvětloval, že nedošlo k žádnému požáru, ale že ty páry a ten výbuch prostě a jednoduše vyvolal "pokus", jenž znamená pro vědu a námořní plavbu zvlášť veliký pokrok.
Velitel pirátů na něj vztekle pohlédl.
"Takže tys neutekl?"
"Já? Proč bych utíkal? Je mi na vaší lodi moc dobře, pane markýzi."
"Ale co... co ten člun? Kdo ho odvázal?"
Objevila se narudlá tvář jakéhosi mladého námořníka se špičatým nosem, který právě stoupal po provazovém žebříku na palubu a zastavil se celý překvapený shromážděným davem.

"Člun, kapitáne? Já si ho vzal ráno, když jsem jel na ostrov pro víno."
D'Escrainville se zjevně uklidňoval, a tak si Coriano dovolil se zasmát.
"Ohó, šéfe, od příhody s tím proklatým Marseillanem vidíte všude jen uprchlíky. To já sám nařídil Pierrovi, aby jel doplnit sklepy."
"Pitomče!"
Rozzlobený pirát pokrčil rameny a otočil se.
V tu chvíli zahlédl Angeliku.
Jeho napjatý obličej se uvolnil. Jako by se snažil vypadat téměř příjemně.
"Ale, naše krásná markýza. Konečně jste se tedy uzdravila? Jak se cítíte?"
Opírala se o zábradlí a pohlížela na něj ustrašeně a nechápavě zároveň. Konečně promluvila:
"Promiňte, pane, ale já vůbec nevím, co se se mnou dělo. Byla jsem nemocná?"
"Déle než měsíc," ušklíbl se pirát.
"Měsíc? Ach, bože můj. Kde tedy teď jsem?"
Markýz gestem ukázal na ostrov korunovaný ruinami.
"Před ostrovem Chios, drahá madame, kdesi uprostřed řeckého souostroví Kyklady."

Angelika si uvědomila, že usnula na moři u Sicílie a probudila se o měsíc později na druhém konci světa, mezi řeckými ostrovy opuštěnými bohy, v rukou piráta obchodujícího s otroky.
Znovu se uchýlila do úkrytu své kabiny a marně se pokoušela si vybavit, co se dělo.
Ellis se jí krčila u nohou a vykládala jí, jak ji Savary a ona sama ve dne v noci ošetřovali, aby ji zbavili strašné horečky, která ji spalovala. Občas přicházel i markýz ďEscrainville. Bez

hnutí pozoroval, jak se zmítá na úzkém lůžku. Pak zasyčel, že je zaživa zazdí, jestli nechají "umřít takové zboží".
"Já jsem tě dobře ošetřovala, přítelkyně... Když tě přestala tolik bolet hlava, kartáčovala jsem ti vlasy a sypala vonným práškem. Teď je máš krásné. A brzy budeš zase krásná celá."
"Podej mi zrcadlo," poprosila zneklidněná Angelika.
Pohlédla na sebe a ušklíbla se: tváře měla propadlé a bledé, oči obrovské. Napadlo ji, že ji pirát už třeba nebude chtít prodat.
"Není ti nepříjemné být oblečená takhle jako muž?" zeptala se Ellis.
"Ne. Myslím, že je to lepší."
"Škoda, musela bys být nádherná v těch francouzských šatech, co se o nich tolik vypráví."
Aby jí udělala radost, popsala jí Angelika některé z toalet, jež nosila ve Versailles. Ellis se nadšeně smála a tleskala rukama. Když Angelika pozorovala její mladý obličej s něžnýma tmavýma očima, kladla si otázku, jak si někdo, kdo žil rok s markýzem ďEscrainville, může zachovat schopnost tak spontánně se radovat.
Zeptala se jí na to. Mladá Řekyně odvrátila oči.
"Ach, víš... tam, kde jsem byla předtím, to bylo horší. On není tak zlý. Dával mi dárky... Také mě naučil číst. Naučil mě francouzsky a italsky. Líbilo se mi, když mě objímal a hladil. Ale už se nabažil. Teď už mě nemiluje."
"Koho miluje?"
Po čele mladé otrokyně přeletěl hněvivý stín.
"Svou ďýmku hašiše."
Odevzdaně vzdychla.
"Kouří, protože pořád myslí na něco, čeho nemůže dosáhnout."
Jednooký Coriano za ní přišel s rádoby milým úsměvem, odhalujícím několik zčernalých zbytků zubů. Pozval mladou ženu na palubu. Je tam hezky a čerstvý vzduch prospěje jejímu zdraví.
Ellis přehodila Angelice přes ramena lehký závoj a posadila

ji na svinutá lana u stěžně čelem k ostrovu. Foukal jemný větřík a obě ženy chvíli pozorovaly namodralé barvy nebe a moře. Po chvíli k nim přistoupil markýz ďEscrainville. Byl natolik soudný, že na svou zajatkyni nepromluvil, jen se hluboce uklonil. Pak se postavil u otevřeného nakládacího otvoru, odkud visel provazový žebřík, a sledoval naloďování "zboží".
Na ostrově panoval čilý ruch. Občas se ozval pronikavý výkřik, za ním další; pak rychle ztichly.
K Hermesu přirazil člun. Na palubu vystoupilo "zboží" v podobě sedmnáctiletého až dvacetiletého chlapce s asi desetiletým dítětem, oba krásní jako sochy s pletí zralé broskve pod dlouhými černými kudrnatými vlasy. Měli na sobě vesty z jehněčí kůže bez rukávů, oblek pastýřů a také jejich nevinný pohled. Dítě ještě drželo v ruce rákosovou píšťalku se čtyřmi dírkami, kterou svolávalo kozy. Ohlíželo se k ostrovu, plakalo a vztahovalo ruce. Jakýsi námořník ho vtáhl na palubu. Pak přišla žena; to

ona před chvílí tak pronikavě křičela. Téměř ztratila vědomí. Námořník ji strkal nahoru a ona zůstala ležet na palubě, hlava jí klesla a dlouhé tmavé vlasy se rozprostřely po kluzké podlaze lodi jako vějíř. Zakopávaly o ni další ženy. Po nich nastoupili muži a několik starců. Poslední, kupec, přivážel několik košíků modrých hroznů a nabídl ďEscrainvillovi. Ten vzal hrozen a přinesl ho Angelice. Koutkem úst odmítla.
"Měla byste si vzít," pobídl ji pirát, "to vám vžene barvu do tváří. Hrozny z nádherného Chiosu jsou proslulé a váš přítel Savary tvrdí, že pomáhají proti kurdějím. Ostatně kampak ten starý opičák zase zmizel?"
Jakýsi námořník se smíchem odpověděl:
"Je na ostrově, pane, češe kozly."
"Češe kozly... Nic směšnějšího jsem v životě neslyšel. A přesto mě málem přesvědčil, že když vyčešu všechny kozly z řeckých ostrovů, vydělám milióny. K smíchu!"
Najednou se začal vztekat:
"Ať ovšem nedoufá, že se nechám obalamutit jako malé dítě. Kde je? Najděte mi ho. Nehodlám tady přespat."
"Už jde," křičel jakýsi hlas.

J162I

Mezi tmavými postavami na břehu utíkal rozevlátý černoušek. Jen taktak chytil odplouvající člun.
Mrštný lékárník vyšplhal šikovně jako opice po provazovém žebříku a přitom neustále něco drmolil. Obrátil se k ďEscrainvillovi:
"Až zakotvíte v přístavu, budete moc spokojený, pane. Získáte obrovské bohatství. Nasbíral jsem víc než sto uncí laudana, a nezapomínejte, že proslulý "černý balzám", který se z něj vyrábí, se prodává za několik desítek liber unce. Získáte z něj takové voňavky, že budete moci strčit do kapsy všechny evropské dvory."
Na zdůraznění svých slov si sáhl už na palubě do kapsy... a vzápětí vystrčil ruku dírou, jíž mu zároveň vypadla fajfka. Chtěl ji zachytit, ale nechtěně ji shodil rovnou do moře.
Jeho mimika rozesmála všechny okolostojící piráty. Obnošené šaty měl strašně polepené jakousi gumou. Měl ji i v bílých vlasech, vykukujících zpod černé čepičky. Pleť měl mrtvolně bledou s podivnými modrými a zelenými šmouhami, ale oči mu zářily. Z rukou plavčíka za sebou vytrhl nádobu a strčil ji pod nos ďEscrainvillovi.
"Jen se podívejte. Je to opravdové laudanum, velice vzácná látka, jež nesmírně úspěšně konkuruje indickému pižmu. To se velice těžko shání... Zdravím vás, madame, konečně jste tedy v pořádku... Podívejte na tu nádheru. Takže, jak říkám, jde o laudanum, gumovou živičnou látku, která se samočinně usazuje v podobě kapek na listech jistých keřů typu Cistus laudeniferus. Sbírá se tak, že se vyčesává z brad kozlů, spásajících listí těch keřů. Mastnou hmotu, již zde vidíte, je třeba rozpustit a vyčistit. Dostaneme kapalné laudanum neboli černý balzám, který přechováváme ve velice štíhlých malých fiólách."
"Takže mi slibuješ, že mi ten prevít vynese peníze?" podezíravě se ptal ďEscrainville.
"Zaručuji vám to. Právě tahle látka se dává do nejlepších parfémů, aby si zachovaly vůni. Mistři voňavkáři ve Francii a v Itálii zaplatí zlatem tomu, kdo jim zajistí její dostatečné množství. A já vám slibuju bohatou úrodu, především na Santorinu..."
"Na Santořino nepluju, ty starý havrane," vykřikl markýz

a znovu zbrunátněl vzteky. "Ještě tě odvezu na Délos a Mykonos, ale pak už musím do Kandie. Chceš, abych zmeškal výroční trh?"

"Co je to oproti bohatství, které..."
"Tak dost, už mi z tebe brní uši. Seber si své sarapatičky a vypadni. Nebo ještě začnu litovat, že jsem tě neprodal v Livornu jako ostatní."
Mistr Savary se svou oblíbenou pokornou grimasou, tak obratně předstíranou, sebral misku a dva velké dřevěné hřebeny, látkovou brašnu, ohnul záda a dělal, že mizí.
"Víte," zašeptal, když se sunul kolem Angeliky, "podařilo se mi ji zachránit."
"Koho zas?"
"Minerální mumii přece. Krasavice se nepotopila, přestože byla ve špatném stavu. Ten mazaný markýz ji přivázal k lodi. Jednou jsem tam proklouzl a demižon jsem vytáhl."
"Teď už je Krasavice daleko," poznamenala hořce Angelika.
"Bohužel, chadák Pannassave nemohl čekat, až se uzdravíte, a musel vyplout. Riskoval, že by mu jeho plán nevyšel nebo že by ho prodali do otroctví, dřív než ho uskuteční. V Livornu ostatně markýz zlikvidoval veškeré zajatce včetně vašeho malého sluhy."
"Chudák Flipot! Prodal ho?"
"Ano, a mně dalo nesmírnou práci, abych přesvědčil našeho pána, že má nechat na palubě aspoň mě."
"Tys ještě tady, ty ďábelský komediante?" zahrozil na něj ďEscrainville, který šel kolem.
Vědec odcupital jako myška a zmizel v otvoru do podpalubí. Sotva však Angelika vešla do své kabiny, objevil se znovu.
"Potřebuju s vámi mluvit, madame. Děvenko," obrátil se na Ellis, "dávej pozor, aby nás někdo nevyrušil."
"Takže vy jste zůstal v zajetí kvůli mně, pane Savary?" zeptala se dojatě Angelika.
"Copak jsem vás mohl opustit?" prohlásil stařík prostě. "Byla jste moc nemocná a ani teď ještě nevypadáte nejlíp, ale to se spraví."

"Vy jste byl zřejmě také nemocný. Máte obličej celý promodralý."
"To je pořád to pinium, to Pannassavovo olovo. Těžko to pouští. Zkusil jsem citrón, pak vinný ocet... Myslím, že to zmizí teprve s kůží," odpověděl vesele vědec. "To ale není důležité. Důležité je, abychom se dostali z rukou těch nebezpečných pirátů," zašeptal a rozhlížel se kolem.
"Mám nápad! Pst!"
"Myslíte, že markýz ďEscrainville popluje do Kandie?"
"Jistě, chce vás přece vystavit v batistanu."
"Co je to batistan?"
"Tržiště, kde prodávají mimořádně cenné otroky. Ostatní vystavují na bazaru a veřejných prostranstvích. Batistan v Kandii je nejvýznamnější z celého Středomoří."
Angelice naskočila husí kůže.
"Neděste se," pokračoval Savary. "Mám plán. Abych ho mohl uskutečnit, potřebuju přesvědčit toho tvrdohlavého piráta, aby zakotvil u ostrova pod záminkou, že zbohatne díky vzácným voňavkářským plodinám."
"Proč to?" zeptala se Angelika.
"Protože potřebujeme pomocníky."
"A vy je chcete najít na řeckých ostrovech?"
"Kdo ví?" prohlásil Savary tajemně. "Madame, projevím se jako strašně indiskrétní, ale protože jsme se oba octli v pěkném maléru, nezlobte se na starého přítele, že vám položí několik otázek. Pročpak jste se vydala sama na tak nebezpečnou cestu? Já šel hledat svou mumii, jenže co vy?"
Angelika vzdychla. Po chvíli váhání se starému vědci svěřila.

Jak poté, co mnoho let věřila tomu, že její manžel, hrabě de Peyrac, je mrtev, získala jistotu, že popravě unikl. Jak pátrala všude a nakonec musela vyrazit do Kandie, kde svitla malá naděje, že tam nejde stopy po zmizelém.
Savary mlčky pokýval hlavou.
"Myslíte si, že jsem šílená a nesvědomitá, když jsem se vrhla do takového dobrodružství?" zeptala se Angelika.
"Jistěže jste. Ale chápu vás. Já jsem taky starý blázen. Opustím všechno a vrhám se slepě do nebezpečí. Uskutečňuju svůj sen a putuju za mumií, jako se vy se zavřenýma očima vrháte do nejhorších nepředložeností, protože tam někde v dáli, ani

nevíte kde, jiskří vaše láska jako hvězdička v temné poušti. Jsme blázni? Nemyslím. Nad rozumem existuje ještě cosi jako instinkt, který nás vede a rozechvívá. Tak jako se chvěje lískový proutek nad skrytým pramenem. Slyšela jste už o řeckém ohni?" zeptal se najednou úplně na něco jiného.
"V časech Byzance znalo pár uprchlíků jeho tajemství. Kdo ho vynašel? Podle mých informací žili uctívači Zarathustrova ohně někde kolem Persepolis, na hranicích Persie s Indií. To tajemství zaručovalo Byzanci neporazitelnost, protože byzantští vědci dokázali zachovat si na výrobu neuhasitelného ohně recept. Bohužel, tajemství se ztratilo kolem roku 1203, když byla Byzanc přepadena křižáky. Ale já jsem si jistý, že se to tajemství skrývá v minerální mumii. Když vzplane, nedá se uhasit, a když ji jistým způsobem zpracujeme, vypařuje se z ní prchavá látka, která je velice hořlavá, téměř výbušná. Dneska ráno jsem si to vyzkoušel na nepatrném množství. Ano, madame, odhalil jsem znovu tajemství řeckého ohně."
Samým zápalem zvýšil hlas. Nabádala ho k opatrnosti. Nesmějí zapomínat, že jsou jen dva ubozí otroci v rukou nelítostného kata.
"Nebojte se ničeho," uklidňoval ji Savary. "Když s vámi mluvím o svých objevech, neznamená to, že jsem propadl mánii, ale že nám pomohou znovu získat svobodu. Mám nápad a slibuji vám, že bude úspěšný, když doplujeme až na ostrov Santorino."
"Proč na Santorino?"
"To vám prozradím, až přijde čas."
Savary zmizel.
Šeřilo se a na lodi začalo být živo. Ozývaly se výkřiky žen a chlapské nadávky, rozléhaly se rány, hlučný dupot bosých nohou na palubě, pláč a pak dlouhé křečovité vzlykání přehlušované hrubými mužskými hlasy a jejich smíchem.
"Co se to zas děje?" zeptala se Angelika své společnice.
"Posádka prohlíží nové otrokyně."
"Co s nimi dělají?"
Mladá Řekyně odvrátila oči.
"Ale to je strašné," protestovala Angelika a hlas se jí třásl. "To se nedá snášet. Musíme něco udělat."

J166I
11611

Úplně zblízka se ozval prosebný vzlykot znásilňované ženy.
Ellis Angeliku zadržela:
"Nechoď tam. Vždycky je to tak. Je to jejich právo."
"Jejich právo!"
Ellis jí svým něžným hláskem vysvětlila, že piráti mají právo podělit se o kořist. "Fasují" odměnu v naturáliích a pak v penězích, až kořist prodají. Navíc kromě velice hezkých žen, určených jen pro rozkoše, se

většina z nich prodá především do otroctví, tedy jako služky tažná zvířata, jež patří k nesčetnému služebnictvu v karavanserajích. Jejich cena stoupne, když budou těhotné, protože nosí budoucího otroka. Muži markýze ďEscrainville se tedy snaží zhodnotit své "zboží".
Angelika si zacpala rukama uši a začala křičet, že má dost těch zvěrstev a že chce pryč. Když se objevil Coriano se dvěma černoušky, nesoucími podnosy s jídlem, zahrnula ho urážkami a prohlásila, že nepolkne ani sousto.
"Ale musíte se najíst!" vykřikl jednooký zoufale. "Jste už jen kost a kůže. To je katastrofa."
"Ať přestanou mučit ty ženy. Zařiďte, ať ty orgie skončí."
Kopla do podnosu a převrátila mísy na zem.
"Ať přestane ten křik!"
Coriano utíkal tak rychle, jak mu krátké nohy stačily. Pak se ozval ďEscrainvillův řev.
"Jo, tak ty sis blahopřál, že má charakter! Tady to máš! Jestli si moje posádka už ani nesmí užívat na vlastní palubě..."
Viděla, jak se sem žene dlouhými kroky.
"Vy prý odmítáte jíst?"
"Myslíte si snad, že ta vaše zvěrstva člověku dodají chuť k jídlu?"
Angelika, vyhublá, rozčilená, v příliš velkých šatech připomínala uraženého chlapce. Pirát jako by se usmál.
"Dobře. Vydal jsem rozkazy. Ale ukažte i vy trochu dobré vůle. Paní du PlessisBellière, prokázala byste mi tu čest a povečeřela se mnou na palubě?"

Kolem nízkého stolku ležely polštáře. Přinesli stříbrné misky s hustým kyselým mlékem, v němž plavaly kousky masa obalené ve voňavých vinných listech. Cibulová, paprikové a šafránová omáčka v malých šálcích tvořily na stole zelené, červené a žluté skvrny.
"Ochutnejte dolinu," nabízel Coriano a nalil Angelice plný talíř. "Jestli vám nebude chutnat, můžete dostat rybu."
Šéfpirát ho pobaveně sledoval.
"Ty by ses hodil na kojnou! Jsi k tomu jako stvořený."
Coriano se rozzlobil.
"Někdo tu musí napravit škody," zabručel. "Ještě že neumřela. Jestli bude hubnout dál, nikdy to neskončí."
Teď se zas rozčilil markýz.
"Co mám podle tebe ještě dělat?" zařval. "Vyvezu ji pěkně na čerstvý vzduch, zvu ji na večeři a klaním se málem k zemi, chodím kolem ní po špičkách. Mí muži se musejí chovat jako mniši, v osm hezky do postele a ustlat po sobě..."
Angelika se rozesmála.
Oba piráti na ni vykulili oči.
"Ona se směje!"
Zarostlý Coriano se rozzářil.
"Madona! Jestli se takhle rozesměje na trhu, dostaneme dva tisíce piastrů navíc."
"Pitomče," odsekl pohrdavě ďEscrainville. "Znáš nějaké ženy, které by se na trhu smály? A tahle už vůbec není ten typ, to mi věř. Budu šťastný, že vůbec dá pokoj. Pročpak se smějete, krásná přítelkyně?"
"Nemůžu přece pořád plakat," odpověděla.
Nechala se kolébat modrým, teď už klidným večerem. Malý ostrov se vzdaloval jako koráb snů za lehkou mlhou i se svým chrámem, lehce postříbřeným paprsky vycházejícího měsíce. Markýz ďEscrainville sledoval její pohled a poznamenal:
"Kdysi měl Apollem šest chrámů. Na tomhle ostrově se každé ráno tancem vzdával hold kráse."

"Teď jste tam rozesel hrůzu."

l mi
11691

"Jen žádné city. Ti degenerovaní Řekové také musí být k něčemu dobří."
"K čemupak je dobré brát matkám děti?"
"Na těch vyprahlých ostrovech umřou hladem."
"A co ti ubozí bezmocní starci, které jsem viděla stoupat na palubu?"
"Ach, to je něco jiného. Těm jen prokazuju službu."
"Skutečně?" odsekla ironicky.
"Ale jistě. Představte si, že na ostrově Chios se podle tradice musí v šedesáti letech člověk buď otrávit, nebo ho vyloučí ze společenství. Nemají u sebe rádi staré lidi."
Sledoval ji se sardonickým úsměvem.
"Ještě se musíte o Středozemním moři leccos naučit, krásná dámo."
Přistoupil k nim otrok a položil před markýze tureckou vodní dýmku.
D'Escrainville zaklonil hlavu a vdechoval přitom kouř.
"Podívejte se na to hvězdné nebe. Zítra za úsvitu doplujeme ke Kurosu. Tam pod vavřínovým keřem odpočívá spící Mars. Obyvatelé ostrova ho ještě nerozbili a neudělali z něj vápno. Pokaždé se na něho jdu podívat. Máte ráda sochy?"
"Ano. Král ve Versailles jimi vyzdobil své zahrady..."
Vtom se z noci vynořil chrám, jakoby zavěšený přímo na nebesích.
Angelika řekla tiše:
"Bohové jsou mrtví."
"Ale ne bohyně."
Markýz ďEscrainville ji přivřenýma očima pozoroval.
"Ostatně vám ty mužské šaty sluší. Skrývají příjemná překvapení a zároveň se dá leccos odhadnout."
Angelika se tvářila, že neslyší. Dala se do jídla, protože už nedokázala déle ovládat žaludek a vůně kyselého mléka jí byla docela příjemná.
"Jsme daleko od Kandie?" zeptala se.
"Nepříliš. Už bychom tam byli, kdyby mě ten ďábelský lékárník nepřemluvil a nedonutil mě ztrácet čas cestou od ostrova' k ostrovu. Když ho nevidím, mám chuť ho zamáčknout jako štěnici, ale když přijde, chytí mě za knoflík kabátu a začne mě přesvědčovat, že mi přinese bohatství, nechám se utáhnout jako

malé dítě. No, asi je to lhostejné. To je jedna z vyhoď Orientu. Člověk tu může nechat plynout čas, nic ho nehoní."
Zhluboka potáhl z fajfky.
"Spěcháte ďo Kanďie?"
"Spěchám se dozvědět, jaký osud mě čeká. Prý jste v Livornu prodal malého sluhu, který mě doprovázel?"
"Ano, a dost se mi vyplatil. Nečekal jsem za něho tolik. Měl jsem štěstí, že jsem padl na nějakého italského šlechtice, který hledal učitele francouzštiny pro svého syna. Mohl jsem zvýšit cenu."
"Flipot učitelem francouzštiny," vykřikla Angelika a znovu se zasmála. Jen stěží zachovávala vážnost. Když se ovládla, zeptala se otrokáře na jméno toho italského šlechtice, jemuž prodal Flipota, aby mohla chudáka kluka jednou vykoupit.
Teď se zas rozesmál markýz ďEscrainville.
"Vykoupit? Vy si myslíte, že budete ještě někdy svobodná? Uvědomte si, drahoušku, že z harému nikdy nikdo neunikne."

Mladá žena na něj dlouze pohlédla a snažila se odhalit stopu lidskosti ve tváři, která vedle ní vystupovala ze stínu, osvětlená jen lucernou, již právě zapálili.
"Vy mě opravdu chcete prodat?"
"Proč si myslíte, že bych si nechával na palubě takovou dračici, jako jste vy?"
"Poslechněte," obrátila se k němu s náhlou nadějí, "jestli vám jde o peníze, můžu vám zaplatit sama. Ve Francii jsem poměrně bohatá."
Potřásl hlavou.
"Ne. Nehodlám kšeftovat s Francouzi. Jsou příliš mazaní. Pro peníze bych musel do Marseille. To je nebezpečné a dlouho to trvá. Nemám čas. Musím koupit novou loď... Měla byste na to ďost peněz?"
"Snad ano."
V duchu si však připomněla, v jak špatném stavu byly její finance, když odjížděla. Musela uvalit hypotéku na loď a příští náklad, aby mohla zaplatit výdaje u ďvora. A navíc, když teď vyvolala králův hněv, je její situace ve Francii velice choulostivá.

Zoufale se kousla do rtů.
"Tak vidíte, jste v mých rukou. Jsem váš pán a udělám s vámi, co budu chtít."
Plavba pokračovala. Každý den pirát proklel Savaryho a pak zakotvil na jednom z těch vyschlých ostrovů se záplavou bílých soch. Vyprahlá půda plodila jen vinice a velkolepé ruiny. Obyvatelé vyráběli jiskrné víno a kladivy na prach drtili staré antické sochy, prach pálili a dělali z něj vápno, jímž bílili domy. Člověk se jen vínem či nádhernými antickými bohy neuživí.
Hlad nutil domorodce prodávat své víno, své pytle vápna, své ženy a děti i tak příliš zřídka projíždějícím lodím. Turecký policajt, kterého vyslala cařihradská vláda se zakřivenou šavlí na tyhle proklaté ostrovy, zavíral oči nad obchodováním křesťanského piráta. D'Escrainville ho pozval na palubu. Vypili spolu kávu, vykouřili nargilé, Turek dostal pár zlatých a pak už i sám organizoval převoz svých svěřenců do otrokářova podpalubí.
Obepluli Kýthnos, Sýros, Mýkonos, Dilos.
Přes Savaryho sliby sžíral Angeliku strach a občas si Ellis už vůbec nevěděla rady, jak ji vytrhnout z malomyslnosti.
"Je velká škoda," ulevila si jednou, "že Rescator odplul navštívit marockého krále. Ten by tě vykoupil."
Angelika nadskočila.
"Co bych měla z toho, přejít z rukou jednoho piráta do rukou druhého?"
"Bylo by to pro tebe lepší než být zavřená někde v harému... Tam když tě jednou eunuši zavedou, otevře ti brány jen a jen smrt. Dokonce ani stáří ti nevrátí svobodu. Dávám přednost pirátům," tvrdila rozhodně Ellis. "A ten, o němž mluvím, není takový pán žen jako ostatní. Poslechni, sestřičko, budu ti vyprávět příhodu Lucie Italky, kterou Mauři zajali na toskánském pobřeží. Vykládala mi to, když jsem byla na galejích v Alžírsku... jedna žena, co znala Lucii poté, co ji Rescator odvezl zpátky do vlasti. U něho, na jeho ostrově jedla vybraná jídla, každý den bonbóny a moc se milovali."
Angelika se nemohla ubránit smíchu nad dívčinou naivitou.
"Nemám ráda ani bonbóny, ani milování. Aspoň ne za takových podmínek."

"Jenže Lucie ano. V chudém Toskánsku se nikdy dosyta nenajedla. A protože byla krásná jako bohyně, brzy si zvykla na rozkoš. Byla tedy spokojená s bonbóny i s milováním."

"Co chceš, já nejsem Lucie a nemám stejné touhy jako odalisky."
Ellis se zdála zklamaná. Najednou dostala nový nápad.
"Ještě ti něco povím, sestřičko. V Kandii žila Marie Arménka. V batistanu jen ležela na zemi. Erivan, co řídí dražby, ji musel vzít za vlasy, aby se jí mohli kupci podívat do tváře. A přestože byla krásná jako noc, nikdo ji nechtěl kvůli té její malátnosti koupit... Rescator ji koupil. Odvezl ji z města do svého paláce. Zahrnul ji dary. Ale ani to ji nedokázalo vytrhnout z letargie. Tak se Rescator znovu nalodil, a když se vrátil, přivezl dvě děti, děti Marie Arménky, prodané nějakému Etiopijci."
Mladá Řekyně najednou vstala, aby na ni bylo vidět, a začala přehrávat scénu, kterou popisovala.
"Když je Marie zahlédla, zavyla jako zvíře. Držela je v náručí celý den a nikdo se nesměl přiblížit. Ale večer, když usnuly, vstala, navoněla se, vzala si šperky, které jí Rescator věnoval. Vyšla na terasu a začala před ním tančit, aby v něm vzbudila touhu. Ach, chápeš, sestřičko? Chápeš, co je to za muže?"
S rukama sepnutýma nad hlavou se otáčela na špičkách bosých nohou jako kdysi Marie Arménka; tak zřejmě kdysi tančily vestálky před bílými portály ostrovních chrámů.
Pak se znovu schoulila Angelice k nohám.
"Chápeš, co ti chci vysvětlit?"
"Ne."
Otrokyné zasněně dodala:
"Mluví s každou ženou jejím jazykem. Je to čaroděj."
"Čaroděj," ušklíbl se markýz ďEscrainville hořce. "Co ti to tady ta coura vykládá? Její ptačí mozeček se dá lehko obalamutit. Ten prokletý Rescator je prostě výstředník."
"Co je na něm podle vás výstředního?"
"Je to jediný, slyšíš, jediný pirát, který neobchoduje s otroky, a přitom je nejbohatší ze všech jen díky tajemnému obchodu se stříbrem. Prostě všude jen překáží, vnáší sem zmatek a ruinuje nás.

l mi
l mi

Čaroděj... to tedy je. Vždycky se mu podaří se zjevit někde, kde ho nečekáš. Nikdo neví, kde má základnu. Žil dlouho v Džidželi u Alžíru. Pak ho viděli na Rhodu, pak v Tripolisu. Já se domnívám, že je na Kypru. Je to strašný člověk, protože nikdo nechápe, proč to dělá. Musí být úplně pominutý. To se ovšem v našem řemesle stává."
"Opravdu někdy pouští na svobodu celý náklad otroků, jež zajme?"
D'Escrainville zaskřípal zuby a mávl rukou.
"Blázen! Je dost bohatý, a tak se baví tím, že ostatním maří kšefty a ničí je. Obchodníci a bankéři velkých měst se mu klaní, protože údajně ustálil kurs stříbra. Je pánem všude, ale to nebude dlouho trvat. Klidně se může nechat střežit svou janičářskou bandou, brzy se najde někdo, kdo toho chlápka s uřezaným nosem, tu karnevalovou masku, toho slaměného panáka pošle do říše stínů... Čaroděj Středomoří. Chachá! Já jsem zas Postrach Středomoří. Uvidíme, kdo z koho. Nenávidím ho, jako ho nenávidí všichni piráti, kteří obchodují s otroky: Mezzo Mořte, Simon Dansat, Fabrice Oligiero, bratři Salvadorové, Španěl Pedro Garmantaz a dokonce i maltézští rytíři a všichni ostatní... Jen jak se vetřel do přízně marockého krále Mulaje Ismaila, je záhada. Obávaný sultán mu půjčil vlajku a Maury jako stráž. Ale dost řečí o tom individuu. Nedáte si kebab?"

Podával jí podnos plný masových válečků kořeněných tamaryškem a opečených na beraním tuku.

Každý večer zval markýz ďEscrainville Angeliku, aby s ním povečeřela. Choval se, jak nejdvorněji dokázal, zřejmě v důsledku Corianova pokárání. Chvílemi převážila jeho povaha, tykal jí a byl hrubý. Jindy se vracel ke svému dobrému vychování a uměl vyprávět tak, že mladou ženu upoutal. Zjišťovala, že je velice vzdělaný, mluví všemi orientálními jazyky a může číst řecké klasiky v originále. Celkem vzato to byla rozporuplná osobnost.

Na jedné straně sadista, jenž svými vrtochy mučil otroky, k jiným však měl téměř otcovský vztah. Často k sobě přivolá val deset půvabných černoušků, které koupil v Tripolisu. ' Děti tiše poklekly na holá kolena a v padajícím soumraku jim svítila jen emailová bělma.
"Nejsou krásní?" říkával ďEscrainville a sledoval je něžným pohledem.
"Víte, že takovéhle malé súdánské otroky vám vyváží zlatem?"
"Skutečně?"
"Jsou to eunuši."
"Chudáčci malí!"
"Pročpak?"
"Copak není vykleštění strašlivá věc?"
"Ale! Mají šikovné kouzelníky, ti to zvládají naprosto mistrně. Zalejou ránu horkým olejem a až po pás je zahrabou do horkého pouštního písku, dokud se rána nezacelí. Je to dobrá metoda, náčelníci kmenů, kteří nám je vozí na pobřeží, tvrdí, že zemřou tak dva ze sta."
"Chudáčci malí," opakovala Angelika.
Pirát pokrčil rameny.
"Věřte, že zbytečně plýtváte lítostí. Může ty malé lidožrouty potkat šťastnější osud? Pocházejí ze strašné země, kde ten, kdo unikne lvím zubům, neunikne kopí nepřítele, který ho ovšem sní zaživa. V jejich kmenech se živí kořínky a krysami. Tady mají, co hrdlo ráčí. Kdybych je prodal, stanou se luxusními hračkami svých pánů. V mládí nebudou mít na práci nic jiného než na schodech paláce hrát kostky nebo šachy se sultánovými syny neboje provázet na lov sokola. Až dospějí, budou hrát významnou roli. Nezapomínejte, že někteří eunuši v dějinách byli dokonce korunováni byzantskými císaři. Znám několik takových, kteří ve skutečnosti dokonale manipulují svým pánem, zaslepeným touhou po rozkoších. Určitě uslyšíte o hlavním černém eunuchovi sultána sultánů, o bílých eunuších bratrech Solimanových, o Samylu bejovi či Osmanu Ferradžim, Velkém eunuchovi marockého krále Mulaje Ismaila. Je to obr měřící víc než dva metry. Osobnost každým coulem, krutá, mazaná, geniální. To on dosadil Mulaje Ismaila na trůn tím, že mu pomohl vyvraždit asi deset dalších uchazečů, kteří mu stáli v cestě."

Odmlčel se, pak se jakoby zlomyslně usmál: "Ano, ano. Domnívám se, že se zanedlouho sama přesvědčíte o moci eunuchů v Orientě, krásná zajatkyně."
Angelika se opřela o rýhovaný sloup, odrážející paprsky kykladského slunce.
Mnula mezi prsty snítku bazalky. Před chvílí, když procházela vsí, jí přišel naproti pravoslavný pop s černým závojem a předal jí voňavou větévku na znamení pohostinnosti a míru. Ubohý stařík se ve své nevědomosti pokoušel ochránit své stádečko před piráty. Mladému světlovlasému pirátovi, který se vylodil na břeh s námořníky podezřelých obličejů, se snažil po dobrém domluvit. Možná se slituje nad těmi zbědovanými ubožáky tady.

D'Escrainville ho bez okolků chytil za vousy a strhl na zem, řecky mu vynadal a kopal do něj.
"Surovce," zaječela Angelika.
Pop k ní vztáhl ruce a cosi vášnivě drmolil. Markýz se rozesmál.
"Myslí, že jste můj syn, a žádá vás, abyste ve jménu lásky, kterou k vám chovám, zasáhla a zachránila přede mnou jeho dvě dcery. Nic směšnějšího jsem v životě neslyšel."
"A když vás o to požádám?"
Nad starcovou hlavou na ni se zvláštním výrazem pohlédl.
"Jděte pryč," přikázal jí. "Do toho, o co tu jde, se nemáte co plést."
Odcházela tedy od politováníhodného divadla, jehož už byla tolikrát svědkem.
Od chvíle, kdy se uzdravila, Coriano naléhal, aby na každé zastávce vystoupila na pevninu. Svěží vzduch jí udělá dobře. Jako by se jí ho na palubě nedostávalo! Ale Coriano byl neoblomný. Musí si zvykat.
Když poprvé položila bázlivou nohu na pláž, podivila se, že je země tvrdá a pevná. Nechala piráty s jejich chmurnými obchody za sebou. Našla kousek samoty ve stínu chrámu mezi sněhobílými troskami skácených soch.
Sní tká bazalky voněla touž vůní jako tahle spálená země.

Nerostl tu jediný strom. Všechno jen chudoba a poušť, a přitom věčná nádhera. Nebyla tu voda, ale tryskal tu básnický pramen, díky němuž tu navždy zakořenily báje a pověsti.
Z pahorků sem zaznívaly výkřiky pastevců a Savary, vyzbrojený dřevěnými hřebeny, pomalu kráčel krajinou a vyčesával kozy a kozly. Dnes večer zase donese na loď náklad laudana. Dnes večer si budou ženy na pláži znovu drásat obličej a sypat popelem šedé vlasy...
Zavřela oči. Vůně rostliny v ní vyvolávala sny a slunce novou chuť žít...
O pár kroků dál ji pozoroval markýz ďEscrainville. Opírala se o bílý sloup, půvabná a mladá, tvář pod příkrovem světlých vlasů skloněnou k zelené větvičce, a on si říkal, že se mu vlastně líbí ten dvojsmyslný půvab, jejž jí dodává její chlapecký převlek, od kterého se nehodlala odloučit. V šatech by mu příliš připomínala "tu druhou". Asi by ji nakonec zabil. Byla by příliš ženská, příliš vábná siréna, a také příliš bezbranná. Z výstřihu staré pánské vesty svítil jemný krk a jeho něžná křivka ladila s podivnou unylostí těchto míst, kam se kdysi chodili milovat efébové.
Angelika ucítila pohled, zvedla oči a couvla.
Panovačně na ni kývl.
"Pojď sem!"
Pomalu poslechla, špičkami střevíčků lehce zakopávala o kamínky na cestě. Pod stříbrnou sponou, svírající jí kalhoty pod kolenem, měla nahá lýtka, už zase zakulacená a opálená.
Coriano jí dobře radil. Dnes už měla zajatkyně okrouhlé tváře a pleť se jí teple a matně leskla.
D'Escrainville ji uchopil za paži, naklonil se k ní a šeptal jí s jakýmsi pobaveným spiklenectvím:
"Raduj se, synu! Popovy dcery, pamatuješ? Nechali jsme je v jejich bídě."
Pohlédla na něho, aby zjistila, zda to myslí vážně. Pirátovy šedé oči byly úplně blízko jejích. Tančil v nich zvláštní plamínek.
"Jsem ráda," řekla koutkem úst.
l mi

Nebránil se nařčení, že to udělal kvůli ní. Postrkoval ji před sebou cestičkou stoupající po svahu k vyvýšenině nad mořem. Přes oblečení cítila jeho horkou dlaň a divný třas.
"Nedívej se na mě, jako bych tě chtěl sníst! Jsem snad lidožrout?
"Ne, ale jste to, co jste."

"A to?"
"Postrach Středomoří."
Zdál se spokojený a stiskl ji ještě silněji. Došli až na vrcholek ostrova a v modrém kruhu kotviště vypadal Hermes shora jako krásná hračka na průsvitném podkladě barevných mořských hlubin.
"Teď zavři oči," pobídl ji ďEscrainville.
Angelika se roztřásla. Jakou krutou hru si to zas vymyslel? Před jejím neklidným pohledem se ušklíbl.
"Zavři oči, ty vzpurná kobylko!"
Aby si byl naprosto jistý, položil jí dlaň na zavřená víčka a vedl ji přitisknutou k sobě. Pak ruku zvedl. Ucítila na tváři něco jako pohlazení.
"Podívej!"
"Ach."
Několik kroků, jež právě urazili, je dovedlo na planinku, kde se tyčily trosky chrámu.
Po třech schodech lesknoucích se solí vyšli na plošinu před chrámem, kde zářily dlaždice obrostlé nízkou trávou.
A právě tady, mezi šlahouny divokého maliníku se žlutými a červenými bobulkami začínal zázrak. Dvě dlouhé řady netknutých soch, stojících každá na svém podstavci jako připravené k rozletu. Nehybný, sluncem protkaný tanec na čisté ploše modrého nebe.
"Co to je?" hlesla Angelika.
"Bohyně."
Pomaluji vedl doprostřed aleje mezi mramorovými úsměvy, pažemi, něžně se jim vztahujícími vstříc z toho melancholického božského shromáždění, zapomenutého na hoře v malinové vůni jako s jediným kadidlem, s dechem moře jako jedinou obětinou. V okouzlení, jemuž propadla, si Angelika neuvědomila, že ji drží v náručí.

Na konci aleje stálo na oltáři dítě, vítězný malý bůh s napnutým lukem; nádherný zlatobílý chlapec, ovívaný větrem.
"Erós."
"Ten je nádherný," vydechla Angelika. "To je bůh lásky, že?"
"Už vás někdy zasáhl svým šípem?"
Pirát poodstoupil. Nervózně klepal koncem bičíku po botách. Angelika cítila, jak se její nadšení rozplývá.
Neodpověděla a šla se opřít o podstavec tančící Afrodité, kde bylo trochu stínu.
"Musíte být strašně krásná, když jste zamilovaná," pokračoval po dlouhé odmlce.
Rozzlobeně se ušklíbl. Bloudil pohledem po bohyních, pak se vrátil k Angelice, ale ona nebyla s to rozluštit jeho nezvyklý výraz. Kam míří?
"Snad si nemyslíš, že jsi mě svým velkopanským vystupováním oslnila a že tě proto nepřijdu večer vytrestat, jak si zasloužíš?" zeptal se mrzutě.
"Jsi dost nafoukaná, klidně by sis dokázala dělat iluze. Uklidni se ale, to nebyl hlavní důvod. Neexistuje otrokyně, která by mohla imponovat Postrachu Středomoří. Jenže já už mám dost nenávistného křiku a škrábanců po nehtech. Občas to člověk může brát jako okořenění milostných hrátek, ale nakonec ho to začne unavovat. Nemohla by ses pokusit být na mě hodnější?"
Hodila po něm chladným pohledem. Neviděl ho, protože začal chodit sem tam. Kroky duněly na mramorové podlaze a jejich pravidelné údery přehlušovaly skřípavý pískot cikád.
"Musíte být strašně krásná, když jste zamilovaná," opakoval tlumeně.
"Viděl jsem váš výraz ten večer, když jste mi ležela v náručí se zavřenýma očima a šeptala jste: Lásko moje!"
Zahlédl její vyděšený pohled a dodal:

"Nemůžete si to pamatovat. Byla jste nemocná, v deliriu. Jenže já na to nedokážu zapomenout. Ten obličej mě pronásleduje. Musíte být tak krásná v náručí muže, kterého milujete."
Zastavil se, zvedl k bůžkovi Erótovi světlé oči, v nichž se objevil patetický výraz:
"Chtěl bych být tím mužem," řekl. "Chtěl bych, abyste mě milovala..."

Čekala všechno jiné, jen ne podobnou prosbu.
"Vás milovat? Vás?" vykřikla.
Připadalo jí to tak absurdní, že se rozesmála. Copak snad neví, že je odporný zločinec, surovec bez duše i srdce? A on by chtěl být milován!
Její smích perlil, vibroval v tichu těch opuštěných míst. Ozvěna ho vracela ostrý a výsměšný a teprve pak ho vítr unášel pryč.
"Vás milovat? Vás?"
Markýz ďEscrainville zbledl jako okolní mramor. Přistoupil k Angelice a dvakrát ji hřbetem ruky uhodil do obličeje. Pocítila slanou chuť krve. Uhodil ji znovu a ona mu padla k nohám. Z koutku úst jí tekla krev.
"Ten smích!" řval nepříčetně.
Otevíral ústa, jako by nemohl popadnout dech.
"Děvko... Jak ses opovážila? Jsi horší než ta druhá. Horší než všechny ostatní. Prodám tě. Prodám tě perverznímu pašovi, obchodníku na bazaru, Maurovi, surovci, který tě zničí... Ale nikdo už neuvidí ten tvůj milostný pohled... zakazuji ti to! A teď jdi! Jdi pryč! Nemám chuť si proti sobě poštvat Coriana a ostatní lidi z posádky. Jdi mi z očí! Nebo tě zabiju."
Dva dny nato loď zakotvila u Santorina. Markýz ďEscrianville vyšel z kabiny, kde už dva dny bezvládně ležel v hašišovém dýmu.
"Přece jsi mě dostal tam, kams chtěl, ty mazaný ďáble!" křikl nenávistně na Savaryho. "To by mě zajímalo, co tak zázračného hodláš najít na téhle skále, na tomhle kamení? Ať se dívám, jak chci, nevidím tu víc koz než jinde, ba dokonce míň! Dej si pozor, ze mě si blázny dělat nebudeš, ty starý lišáku!"
Mistr Savary tvrdil, že sklizeň laudana bude větší než kdekoliv jinde, pirát byl však nedůvěřivý.
"To by mě zajímalo, kde by se tu ti tví kozli mohli umazat tou patlaninou. Kam oko dohlédne, ani strom, ani keř."
Byla to pravda. Santorin, antická Théra, nepřipomínal ostatní ostrovy. Byl to přírodní zázrak, špičatý, tři sta sáhů vysoký útes, představující jako pestrobarevný pohár neapolské

zmrzliny všechna tajemství matky země. Uprostřed hnědých skal vrstvy černého popela, nad nimi červená půda proložená bílými žilkami penízy, což svědčilo o tom, že tenhle podivný ostrov je jen úpatím sopečného kráteru, jehož střed byl v místě, kde kotvili. Ostrov Anáfi naproti byl druhým břehem kráteru.
Podmořská sopka byla ostatně ještě činná. Obyvatelé si stěžovali na časté otřesy, při nichž se jim zachvívají chýše z vápence a hlíny a z moře se najednou vynořují ostrůvky z lávy, které nový otřes znovu pohltí.
Za malými kupolovitými domečky přístavu stoupala terasovitá stezka k vrcholku ostrova, kde stál větrný mlýn s červenými a zelenými lopatkami a jakési trosky.
Angelika se usadila ve stínu cvičebny pro efeby proti nehybným mladým tanečníkům. Ulomená paže, ruka s lehounkými prsty ležela na zemi mezi sutí blízko ní. Ta půvabná věc, paže chlapce či mladíka, byla velice těžká, vážila celá staletí. Angelika se ji pokusila nadzvednout, pak to vzdala a odpočívala ve stínu diskobola. Ještě cítila rány, včera utržené.

Zmocňoval se jí starý smutek. Uvažovala, jestli by neměla uprchnout do vnitrozemí, ale drsnost krajiny ji odrazovala.
O chvíli později zaslechla zvuk zvonečků a na cestičce se objevil mistr Savary doprovázený věčnými kozami a Řekem, s nímž přátelsky rozprávěl. Vědcův obličej zářil.
"Představuji vám Vassose Mikolése, madame," řekl. "Pěkný chlapec, ne?"
Angelika zdvořile potlačila překvapení. Občas obdivovala krásu řeckých mužů; někteří si uchovali půvab a smělost týchž efébů, kteří tančili kolem ní. Jenže tenhle popis se naprosto nehodil na mladíka, stojícího před ní. Připadal jí spíš zakrslý a jeho opálený obličej s hnědou řídkou bradkou a hubená, skoro propadlá hruď, jevily jakousi podivnou podobu s jeho průvodcem. Angelika přebíhala pohledem z jednoho na druhého.
"No ano," vykřikl nadšeně Savary, "uhádla jste! Je to můj syn."
"Váš syn, mistře Savary? Vy tedy máte,děti?"
"Prakticky všude na Východě," řekl stařec a rozhodil rukama. "No, co chcete? Byl jsem mladší a půvabnější než dnes,

když jsem před třiceti lety poprvé zakotvil na Santorinu. Byl jsem jako všichni Francouzi: chudý, leč galantní."
Vysvětloval jí, že když tudy pak proplouval o patnáct let později, s radostí konstatoval, že z kykladského potomka je šikovný rybářský učeň. A právě během té poslední cesty svěřil Mikolésově rodině, která pohlížela na francouzského cestovatele se stejným obdivem jako na samotného velkého Odyssea, celý sud minerální mumie, jejž s nasazením života přivezl z Persie.
"Umíte si představit, co to znamená, madame? Celý sud! Teď jsme zachráněni."
Angelika příliš nechápala, jak ani proč by jim hubený potomek malého pařížského lékárníka mohl pomoci proti dvěma posádkám pirátů. Savary si však důvěřoval. Našel spojence. Vassos a jeho strýcové za ním přijedou do Kandie se sudem mumie.

Už několik hodin se Hermes pomalu pohupoval před přístavem v Kandii. Světlo zlátlo. Křiklavá barevnost připomínala Orient. A vítr vanoucí od pevniny přinášel pach teplého oleje a vlahou vůni pomerančů.
Podél přístavu a ve stínu uliček krvácela červená půda. Prach zahaloval narůžovělým oblakem celé město i benátské hradby, ještě poškozené po posledních bojích na Krétě, kdysi křesťanském ostrově, dnes muslimské državě. Současní pánové dávali najevo svou přítomnost tím, že sem zasadili mezi kupole a zvonice řeckých a benátských kostelů vysoké sníce minaretů.
D'Escrainville okarňžitě po připlutí spustil člun a zmizel na pevninu. Angelika z paluby pozorovala město, cíl své dobrodružné pouti, k němuž konečně dorazila.
Ze starobylé Kréty, místa Mínotaurova působení, kde stával obávaný labyrint, zbyla jen Kandie, město pažravé a výbušné,

moderní labyrint, kde se ztrácely a mísily všechny rasy, neboť bylo gordickým uzlem světa, stejně vzdálené od asijských, afrických i evropských břehů.
Současně však Turci vlastně ani nebyli vidět. Pirátským plavidlům stačilo vyvěsit vlajku toskánského vévody zelenobílou a z výšky pevnosti zavlál rudý prapor s bílým půlměsícem, čímž byly všechny formality vyřízeny. Asi dvacet galér a válečných lodí a několik set člunů a plachetnic kotvilo v přístavu podél pobřeží.

Angelika si všimla velice vyzdobené lodi s deseti naleštěnými děly, zářící novotou.
"Není to francouzská galéra?" zeptala se s nadějí.
Savary, jenž seděl vedle ní s deštníkem mezi koleny, se roztržitě ohlédl.
"To je maltézská loď. Vidíte přece červenou vlajku s bílým křížem. Maltézské loďstvo je jedno z nejkrásnějších ve Středozemním moři. Kristovi rytíři jsou velice bohatí. Ostatně od Francouzů v Kandii nemůžete nic očekávat, vždyť jste otrokyně!"
Vysvětlil jí, že Kandie, ať už řecká, francká, benátská či turecká, bude pořád tím, čím byla v průběhu staletí: útulkem křesťanských pirátů, jako je Alexandrie v Sýrii útulkem tureckých pirátů a Alžír berberských. Stačí zaplatit přístavní daň tureckému guvernérovi a mořští lupiči pod toskánskou, neapolskou, maltézskou, sicilskou nebo portugalskou vlajkou, skrývající občas ten nejhorší odpad křesťanstva, se neúnavně vracejí do Kandie za výnosnými obchody.
Angelika si prohlížela zboží hromadící se na nábřeží a lodích: byly tu samozřejmě látky, ryby, sudy oleje a hory dýní a melounů, ale ani množství, ani rozmanitost těch věcí se nedala srovnat se zbožím v normálním obchodním přístavu a naprosto neodpovídala překvapivě velkému počtu lodí.
"Jsou to především válečné lodě," všimla si. "Co tu dělají?"
"A co tu děláme my?" blýskl po ní Savary pohledem. "Jen se podívejte, většina těch lodí má zavřené podpalubí, zatímco normální obchodní lodi, jež vezou poctivé zboží, musí podpalubí otevřít, dřív než vplují do přístavu. Vidíte zdvojené stráže na jejich palubách? Co asi chrání? To nejcennější zboží."

Angelika se bezděky zachvěla.
"Otroky? To všechno jsou obchodníci s otroky?"
Savary neodpověděl, protože k Hermesu si klestila cestu jakási ubohá loďka. Na přídi stál Evropan s vypelichanými péry na klobouku a v pochybném oblečení a držel miniaturní vlaječku, velkou jako kapesník: zlatá lilie na stříbrném poli!
"Francouz," vykřikla znovu Angelika, která se přes Savaryho sarkastické poznámky snažila objevit spojence mezi krajany.
Cestující na člunu ji zaslechl a po chvíli váhání si o kousek posunul klobouk, což se mohlo pokládat za pozdrav Angelice.
"Je ďEscrainville na palubě?" křikl.
Nikdo se nenamáhal mu odpovědět, takže vyšplhal po provazovém žebříku nahoru. Dva či tři námořníci, ledabyle střežící loď, neprojevili ani zájem, ani nesouhlas s touto neškodnou návštěvou a hráli dál karty a louskali slunečnicová semínka.
"Ptám se, jestli tu máte kapitána," naléhal příchozí a zastavil se u nich.
"Spíš byste ho našel v přístavu," odtušil strážný a ani nevzhlédl.
"Nenechal tu pro mě balíček?"
"Nejsem žádnej pošťák," ušklíbl se námořník, vyplivl slupku a znovu se soustředil na hru.
Muž si rozladěně poškrábal špatně oholenou bradu. Z kabiny vyšla Ellis, zářivě se usmála a pak přistoupila k Angelice a šeptla jí:
"To je pan Rochat, francouzský konzul. Nechceš si s ním promluvit? Možná by ti pomohl... přinesu vám francouzské víno."
,>Ach, už si vzpomínám," poznamenala Angelika. "Pan Rochat! To je jméno správce mého úřadu v Kandii. Snad pro mě bude moci něco udělat."
Pan Rochat si mezitím uvědomil, že ten mladý muž na zádi je žena v jezdeckých šatech, a přistoupil blíž.

"Vidím, že starého bracha ďEscrainvilla se drží štěstí. Dovolte, abych se představil, krásná pasažérko. Rochat, francouzský královský konzul v Kandii."

"Markýza du PlessisBellière, majitelka úřadu francouzského královského konzula v Kandii."
Obličej pana Rochata vyjadřoval velice smíšené pocity: ohromení, nedůvěru, pochybnost.
"Copak jste neslyšel, že jsem ten úřad koupila?" zeptala se mírně Angelika.
"Jistěže, ale dovolte, abych vyjádřil lehké překvapení, madame. Buduli předpokládat, že jste skutečně markýza du PlessisBellière, co vás přimělo k tomu, abyste se vydala až sem? Rád bych si vaše tvrzení ověřil."
"Budete se muset spokojit s mým čestným slovem, pane. Váš brach markýz ďEscrainville mi ukradl pověřovací listiny včetně všech úředních papírů, když nás na moři přepadl..."
"Rozumím," hlesl nepříliš skvělý diplomat a vrhl daleko drzejší pohled na skupinku, kterou Angelika tvořila spolu se starým Savarym. "Vy jste prostě na palubě starého přítele ďEscrainvilla hosté z donucení."
"Ano, mistr Savary je můj poradce a správce."
Savary se okamžitě vžil do své role.
"Neztrácejme drahocenný čas," prohlásil. "Pane, nabízíme malý obchod, který vám může vzápětí vydělat sto liber,"
Rochat zabručel, že dost dobře neví, jak by mohli zajatci...
"Tihle zajatci mají možnost vám nechat vydělat během tří dnů sto liber, pokud jim v tuhle chvíli aspoň trochu pomůžete."
Diplomat jako by bojoval s vlastním svědomím. Rovnal si pomačkaný krajkový límec.
Ellis se vracela s podnosem, na němž stál džbán a několik pohárů. Postavila pohoštění před ně a vytratila se jako správná služebná. Její chování vůči Angelice jako by Rochata přesvědčilo, že nemá před sebou obyčejnou otrokyni, ale vysoce urozenou dámu. Po několika slovech o společných známých byl úředník dokonale přesvědčen, což ho uvrhlo do naprostého zděšení.
"Velice lituji, madame. Padnout do rukou ďEscrainvillovi je to nejhorší, co se vám mohlo stát. Nenávidí všechny ženy a není snadné mu vyrvat z rukou kořist, když už se rozhodl, že se na ní pomstí. Já osobně pro vás nemůžu udělat nic. Otrokáři tu mají veškerá práva. A jak se říká ve Středozemním

moři: kořist pirátovi! Pokud jde o mě, nemám žádnou moc, ani finanční, ani správní. Nepočítejte s tím, že bych mohl překazit plány markýze ďEscrainville ani že budu riskovat ztrátu těch několika malých výhod plynoucích z mého úřadu zastupujícího konzula."
Za neustálého potahování neupravených šatů a s očima na špičkách obnošených bot začal tichým, ale naléhavým hlasem obhajovat své chování. Je nejmladší syn z rodiny hrabat de Rochat, jež je velice chudá, a v osmi letech ho poslala do "kolonie" v Arábii "jako jazykově nadané dítě". Je to instituce pro chudé šlechtické děti, kde se naučí jazyku a zvykům země a později se stávají tlumočníky na konzuláiech. Byl vychován ve francouzské čtvrti v Cařihradu, chodil na přednášky do muslimské školy, učil se korán, hrál si s dětmi místních pašů. Tam se také seznámil s ďEscrainvillem, který byl také v "kolonii". Společně studia dokončili a ďEscrainville začal poměrně skvělou kariéru koloniálního úředníka až do chvíle, kdy se zamiloval do velice krásné královy vyslankyně v Cařihradu. Ta měla milence, a milenec dluhy. Aby je zaplatila a vyslanec to

nezjistil, koketa se obrátila na mladého ďEscrainvilla a požádala ho, aby zfalšoval účty. Jako fascinovaný ji poslechl.
Jakmile se vše provalilo, odnesl to samozřejmě on. Kráska všechno popřela, a dokonce si ještě vymyslela několik přitěžujících podrobností. Celkem banální historka. Jenže ďEscrainville ztratil hlavu. Prodal úřad, koupil si malou loď a stal se pirátem. Ve skutečnosti ovšem udělal lip než jeho spolužák Rochat. Ten pokračoval ve zlézání stupínků diplomatické kariéry, ale ztratil v kolotoči úřadů přehled i postavení, protože dvořané ve Versailles si místa i úřady neustále prodávají a kupují. Věděl pouze to, že má právo na plat představující 2 procenta z hodnoty francouzského zboží, jež je dováženo do Kandie. Jenže už čtyři roky ani obchodní konzul v Marseille, ani ministr Colbert nepokládají za vhodné mu dlužný žold zaplatit. Ten zřejmě plynul do kapes dalších nových majitelů úřadu.
"Nezkreslujete trochu situaci ve svůj prospěch?" zeptala se Angelika. "Obviňovat krále a jeho ministra je vážná věc.

Tvrdit, že jsou za něco takového zodpovědní, je nespravedlivé. Pročpak jste si nepřijel stěžovat do Versailles?"
"Nemám na to peníze. Jsem rád, že žiju a Turci mě nechávají v klidu. Pokud máte dojem, že přeháním, vězte, že úředník, kdysi daleko výš postavený a z lepší rodiny než já mluvím o našem vyslanci v Turecku markýzi de La Haye je v cařihradském vězení pro dlužníky jen proto, že mu ministr prostě a jednoduše už léta neplatil gáži. Takže vidíte, že se prostě musím starat sám. Mám přece ženu a děti!"
Vzdychl a dodal:
"Přesto se mohu pokusit vám prokázat službu, pokud mi to ovšem u markýze neublíží. Co pro vás tedy mohu udělat?"
"Dvě věci," prohlásil Savary. "První: najít v tomhle městě, které tak dobře znáte, arabského obchodníka jménem Ali Mektub, jenž má synovce Mohameda Rakiho. Požádáte ho, aby učinil skutek milý Prorokovi a dostavil se na kandijské nábřeží ve chvíli, kdy dvě lodi francouzského piráta budou vykládat zbo"zí a určitě budou prodávat na trhu část svých otroků."
"To klidně udělám," slíbil Rochat s úlevou. "Dokonce myslím vím, kde ten obchodník bydlí."
Jenže druhá část žádosti se zdála problematičtější. Šlo o to, předat okamžitě do Savaryho rukou několik zecchinů, které měl královský úředník v měšci. Konečně souhlasil, ale dost se šklebil.
"Když mi slibujete, že mi mých čtyřicet zecchinů vynese sto liber... Ostatně jsem přijel zjistit, co je s prodejem mých mořských hub v Marseille, a navíc mi ďEscrainville slíbil přivézt sud bayulského vína. Nevíte o tom?"
Angelika ani Savary neměli tušení.
"Nedá se nic dělat. Už nemám čas na pana kapitána čekat. Až ho uvidíte, sdělte mu, že tu byl jeho kamarád a že žádá peníze za houby a slíbený sud vína. Nebo ne, neříkejte mu nic. Bude lip, když se nedozví, že jsme spolu mluvili. Člověk nikdy neví..."
"V Orientu nesmí pravice nikdy vědět, co dělá levice," prohlásil poučně Savary.
"Ano... Především nesmí markýz tušit, že jsem půjčil peníze zajatcům. To by byl malér. Jsem jen zvědav, jestli mi má vel

korysost nepřijde draho. Už takhle jsem ve složité a delikátní situaci. No, už se stalo."
Odešel a ani nedopil pohár, tak ho děsily vlastní představy a pomyšlení na nepředloženost, jíž se dopustil.

Když večer vylodbvali zástup otroků, čekal na molu Arab oblečený v dželabě. Angelika pod dozorem jednookého Coriana právě sestoupila na zem. Savary si zařídil, aby jí byl v patách. Rychle vsunul Corianovi do ruky pár mincí.
"Odkud máš peníze, ty skřete!" zabručel pirát.
"Když se to dozvíš, nebudeš o nic bohatší, a když to řekneš pánovi, tím míň," šeptal lékárník. "Nech mě pět minut promluvit s támhletím Arabem a dostaneš ještě jednou tolik."
"Aby ses s ním dohodl na útěku?"
"I kdyby, co na tom? Copak si myslíš, že peníze, které dostaneš za mou starou kůži, budou větší než ty, co ti dám já?"
Coriano potěžkal mince v dlani, pak chvilinku zvažoval správnost staříkovy úvahy a pak se odvrátil a přenesl veškerou pozornost na třídění zboží: starci a mrzáci do jednoho kouta, urostlí muži do druhého, hezké mladé ženy stranou...
Savary doběhl k Arabovi; za chvíli se vrátil a pošeptal Angelice:
"Je to opravdu Ali Mektub, o němž vám říkali, že má synovce jménem Mohamed Raki. Ten však žije v Alžíru. Strýc si vzpomíná, že se jeho synovec kdysi vydal do Marseille kvůli bílému muži, kterému dlouho sloužil v Súdánu. Ten muž byl vědec a vyráběl zlato."
"Jak vypadal? Mohl by ho popsat?"
"Jen se nerozčilujte. Nemohu se vyptávat na tisíce věcí jen tak na břehu. Dnes večer nebo zítra s ním budu mluvit déle."
"Jak to uděláte?"
"To je má věc. Důvěřujte mi."
Coriano je od sebe odehnal. Angeliku odvedli pod dozorem do francouzské čtvrti města. Stmívalo se a z otevřených kaváren se do ulic řinuly zvuky tamburín a fléten.
Dům, do něhož vešli, vypadal jako malá pevnost. Vládl tu ďEscrainville uprostřed napůl evropského zařízení, kde krásný

nábytek a portréty ve zlatých rámech střídaly orientální dívaný a nevyhnutelná vodní dýmka. Vznášela se tu vůně hašiše.
Markýz pozval Angeliku na kávu, což se jí od návštěvy ostrova bohyň nestalo.
"Jak vidíte, drahoušku, jsme v přístavu. Za pár dní budou moci všichni milovníci krásných dívek, rozhodnutí draze zaplatit za vzácný předmět, obdivovat vaše tvary podrobněji. A my jim na to dáme dost času, to mi věřte."
"Jste surovec," řekla Angelika pohrdavě. "Ale přece jen si nemyslím, že budete mít odvahu mě prodat... prodávat nahou."
Pirát vybuchl smíchy.
"Jsem přesvědčen, že čím víc toho ukážu, tím spíš dostanu svých dvanáct tisíc piastrů."
Angelika vyskočila a oči jí plály.
"Ne, k tomu nedojde," křičela. "K takové potupě nikdy nesvolím. Nejsem žádná otrokyně. Jsem francouzská šlechtična. Nikdy, nikdy se s tím nesmířím. Jen se opovažte takhle se mnou jednat! Donutím vás, abyste litoval, že vás to kdy jen napadlo."
"Mrcho jedna drzá," zrudl a uchopil bič.
Znovu zasáhl jednooký pobočník.
"Nechtě ji, pane. Poničíte ji. Na co se takhle vztekat! Malý pobyt v temnici jí napraví hlavu."
Markýz ďEscrainville nebyl schopen rozumné úvahy, jeho zástupce ho však bezohledně odstrčil, takže upadl na divan a bič mu vyklouzl z ruky na zem. Coriano vzal Angeliku za ruku. Vytrhla se mu a prohlásila, že umí chodit sama. Nikdy jí tohle individuum s chlupatýma, modře tetovanýma rukama, jako mají divoši, nebylo sympatické. Příliš zřetelně z něho

čišelo to, co opravdu byl: podřadný pirát s černou páskou přes oko a červeným šátkem na mastných vlasech, jehož cípy mu padaly na špatně oholené tváře. Pokrčil rameny a šel před ní bludištěm starého domu, napůl pevnosti, napůl hostince. Když ji svedl po kamenných schodech dolů, zastavil se před silnými dveřmi s těžkým středověkým zámkem, vytáhl svazek klíčů a začal odemykat skřípající závory.
"Jděte dovnitř."
Mladá žena zaváhala na prahu temné kobky, kam ji zavedl. Ušklíbl se, strčil do ní a zavřel dveře.

Byla teď sama ve velice temné cele, kam padalo světlo jen malým okénkem se dvěma obrovskými železnými tyčemi ve tvaru kříže. Dokonce i sláma v jeskyni chyběla, ležely tu pouze silné řetězy s pouty, přikované ke stěně. Aspoň zeji ten surovec nepřikoval.
Mají strach mě "poškoďit".
Rameno ji v místě, kam ji zasáhl bič, pálilo. Klesla na udusanou zem. Bude tu moci když ne v pohodlí, tedy alespoň v klidu přemýšlet. Pokoj, který v sobě cítila, pramenil z nejnovější zprávy o obchodníku Ali Mektubovi, kterou jí pošeptal Savary. Ali měl synovce jménem Mohamed Raki a ten mu vyprávěl o bílém muži, jenž hledal v Súďánu zlato a v jehož službách kdysi cestoval do Marseille. Angelika si zprávu opakovala slovo od slova, aby posílila svou naději. Přece jen se nemýlila. Bylo správné, že se pokusila, nehledíc na hrozná nebezpečí, dostat se do Kandie. Nit se úplně nepřetrhla, na konci znovu blikla naděje. Zas tak velký důvod k radosti ovšem nemá. Ještě dlouho bude muset pátrat po něčem přesnějším. Kdy a jak se bude moci setkat se synovcem Aliho Mektuba? Vždyť ani neví, jak se dostane na svobodu a jestli ji nečeká ten nejstrašnější osud: otrokyně v harému.
Zřejmě ale dost tvrdě spala, protože když se vzbudila, našla vedle sebe měděný podnos, na němž příjemně voněla turecká káva v sousedství pistácií obalených v cukru a medových koláčků. Prozrazovalo to ženskou ruku a Angelika pochopila, komu za to vděčí, když objevila dlouhou rákosovou rohož, na níž spávala malá otrokyně Ellis.
Právě dojídala, když se na chodbě ozvaly hlasy, přiblížily se kroky, zaskřípěly dveře a zámky a jednooký nešetrně strčil dovnitř další dvě ženy. Jedna se halila do závoje a obě pronikavě křičely a turecky protestovaly. Žalářník jim turecky vynadal, zavřel za nimi a s kletbami odcházel.
Ženy se skrčily do kouta kobky a vyděšeně sledovaly Angeliku. Konečně si uvědomily, zeje to žena. Rozesmály se jako dva blázni. ,
Angelika už přivykla panujícímu přítmí. Viděla, že zahalená žena má na sobě široké kalhoty a sametový kabátek. Na bohatých černých vlasech, přibarvených ještě zelenou orientální

henou, jí seděla plochá červená sametová čepička, z níž splýval závoj, skrývající jí tvář. Když zjistila, že má před sebou ženu, sundala ho a ukázala gazelí oči s dlouhými modrými řasami. Byla by opravdu skvostná, nebýt velkého, poněkud příliš zahnutého nosu. Na krku jí visel zlatý řetěz se zlatým křížem, který vzala, políbila a pak se zeširoka zprava doleva pokřižovala. Když zjistila, jaký na Angeliku udělala dojem, usedla vedle ní a k jejímu nesmírnému překvapení na ni promluvila tichou, váhavou, ale naprosto bezchybnou francouzštinou. Byla pravoslavná Arménka z Tbilisi na Kavkaze a francouzsky ji naučil otec jezuita stejně jako její bratry. Představila svou společnici, Moskvanku; Turci ji zajali u Kyjeva.

Angelika se jich vyptávala, jak se dostaly do rukou markýze ďEscrainville. Moc ho neznaly, protože je nalodili cestou z Bejrútu v Sýrii, kam se dostaly z Erzerumu a Cařihradu po dlouhém a strašně obtížném cestování. Obě byly nesmírně šťastné, že jsou v Kandii, protože věděly, že teď už s nimi nebude nikdo zacházet jako s dobytkem, nebudou je vystavovat nahé na veřejném tržišti, ale budou je vydražovat za zavřenými dveřmi, neboť jsou považovány za "hodnotné zboží".
Angelika ji poslouchala a překvapeně ji pozorovala. Tuhle Cemičian vláčeli celé měsíce a vystavovali nahou v celé Arábii, a přesto jí nikdo nesebral těžké zlaté náramky, které měla na zápěstích až po loket, ani těžký opasek ze zlatých dukátů dvakrát či třikrát obtočený kolem pasu. Nosila na sobě několik liber zlata. Kolik tedy člověk potřebuje v téhle zemi, aby se vykoupil?
Arménka se zasmála. To záleží na tom! Podle ní to není ani tak otázka peněz jako spíš nějakého ochránce, jenž má prestiž a autoritu. Byla si jistá, že ho snáze najde tady, vždyť se dostala do země, ještě včera křesťanské, jež je dosud útočištěm evropských pirátů a výchozím přístavem pro západní obchodní lodě. Viděla na ulicích popy a to jí dodalo naději. Slovanka zachovávala větší odstup nebo prostě nebyla tak hovorná. Zdálo se, že je jí její budoucí osud lhostejný, autoritativně se však usadila na Angeličinu rohož, zabrala ji skoro celou a téměř okamžitě usnula.
"To není nebezpečná soupeřka," ušklíbla se Arménka a špik

lenecky zamrkala. "Je hezká, ale okamžitě je jasné, že jí chybí kouzlo osobnosti. Doufám, že mě naopak vaše přítomnost nepřipraví o možnost najít dobrého pána."
"Nikdy jste nepomyslela na útěk?" zeptala se Angelika.
"Na útěk? Kam bych utíkala? Domů na Kavkaz je to strašné daleko. Je to přes celé obrovské turecké impérium. I křesťanská Kandie přece padla do jeho područí. Ostatně ani na Kavkaze už nemám domov: jsou tam Turci. Zabili mi otce a starší bratry, mladší mi před očima vykleštili, aby je mohli prodat jako bílé eunuchy. Ne, pro mě je nejlepší najít si co nejmocnějšího pána."
Pak začala zpovídat Angeliku. Dostala se sem z trhu na otroky na Maltě? V jejím hlase zněla úcta.
"Je tedy čest být otrokem zajatým maltézskými rytíři?" zeptala se Angelika ironicky.
"Jsou to nejmocnější křesťanští páni na světě," prohlásila Arménka a koulela tmavýma očima, "dokonce i Turci z nich mají strach a váží si jich, protože rytíři obchodují všude a jsou strašně bohatí. Víte, že batistan v Kandii patří jim? A doneslo se mi, že jedna z jejich galér kotví v přístavu a že se zúčastní dražby, na níž nás budou prodávat. Jéjej, já jsem ale hlava! Vždyť vy jste Francouzka, jistě máte doma vlastní trhy na otroky. Francie je prý hrozně mocná. Vyprávějte mi o ní. Je stejně velká jako Malta?"
Angelika protestovala. Ne, ve Francii není žádný trh na otroky. A Francie je desetitisíckrát větší než Malta. Arménka se jí drze rozesmála do očí. Pročpak si Francouzka vymýšlí lži ještě průhlednější než arabské pohádky? Každý přece ví, že největší křesťanská země je Malta. Angelika ji nehodlala přesvědčovat. Prohlásila, že vyhlídka na to, být prodávána v batistanu urozených rytířů, ji vůbec neuklidňuje, že ona myslí jen na ztracenou svobodu a doufá, že se jí podaří uprchnout. Arménka potřásla hlavou. Nemyslí si, že je možné dostat se ze spárů takového váženého otrokáře, jako je "francouzský pirát". Ona byla už i v rukou Turků a v životě neslyšela, že by se nějaké ženě podařilo uprchnout.

"Ty nejúspěšnější nejčastěji našli probodnuté dýkou nebo ožrané psy a kočkami."
"Kočkami?"

"Některé muslimské sekty vychovávají kočky na hlídání vězeňkyň. Kočka je krutější a mazanější než pes."
"Já myslela, že ženy hlídají eunuši."
Dozvěděla se, že eunuši hlídají jen ty, jimž se podařilo vyšplhat tak vysoko, že se dostaly do harému. Ale prosté otrokyně vždycky svěřovali kočkám a prasatům. Vzbouřenkyně jim házeli, aby je sežrali zaživa. Příšerná zvířata jim nejdřív vyškrabou oči a ukoušou ňadra.
Angelika se roztřásla. Nebála se smrti, ale takhle ne...
Arménce to naprosto neubralo na chuti k jídlu, a tak sladkosti, které Ellis přinesla, brzy zkonzumovaly; Slovanka se probudila a snědla téměř všechno sama. Vězeňkyně začala trápit žízeň. Marně Arménka hlasitě žádala pití, nikdo jim nepřinesl ani kapku vody. Chladná noc žízeň trochu utlumila, a tak spaly poměrně dobře. Ve dne se však žízeň ozvala znovu a na jejich volání opět nikdo neodpovídal.
Úzkým okénkem pronikaly až dolů závany horkého vzduchu. Zajatkyně měly hlad a žízeň. Světlo zvenku zrudlo, pak zfialovělo a pohaslo. Znovu nastala noc, ale daleko nepříjemnější než předcházející. Angeliku bolela záda. Pirátův bič jí protrhl kůži a krev jí slepila šaty.
Ráno je probudila příjemná vůně.
"To je kavkazský šašlik," usoudila Arménka a chřípí se jí zachvělo, "skopové pečené na dřevěném uhlí."
Slyšely z chodby příjemný cinkot kovových podnosů.
"Položte to sem," zaslechly ďEscrainvillův hlas.
Zámek odskočil a dovnitř vpadlo světlo.
"Malý půst a společnost velice dobře informovaných přítelkyň tě jistě přivedly k rozumu, co, krásko? Budeš se chovat jako rozumná otrokyně? Skloň hlavu a řekni: Ano, můj pane, udělám všechno, co si budete přát..."
Z piráta táhlo víno a hašiš. Byl neoholený. Před Angeličiným mlčením zaklel a prohlásil, že je jeho trpělivost u konce.
"Nemůžu se pustit do obchodování, dokud tu couru nezkrotím. Přivede mě na mizinu! Opakuj po mně, ty potvoro jedna tvrdohlavá: Ano, můj pane..."
Angelika zaťala zuby. Otrokář si vztekle odplivl. Znovu napřáhl bič a znovu zasáhl jednooký. Pirát se snažil ovládnout.

l m

"Nestáhnu z tebe kůži jen proto, abych za tebe dostal plnou cenu."
Obrátil se k námořníkům nesoucím jídlo:
"Odveďte druhé dvě zajatkyně do vedlejší cely, aby se najedly a napily, ale tuhle tvrdohlavou ovci ne."
K Angeličině velkému údivu Arménka a její společnice, mlsná Moskvanka, odmítly výhodu, kterou třetí odepřeli. Solidarita byla mezi otroky pravidlem.
Mučitel poslal všechny ženy k čertu a přísahal, že takovou havěť nebude déle snášet; pak nechal s velkým rámusem jídlo odnést.

"Díky, Ellis... jsi hodná. Co je to za hluk? Nějaká podzemní stoka?"
"Ne. To je bouře. Dneska v noci moře strašně bouří. Slyšíte ho, protože je přímo u úpatí domu."
Zmizela jako stín. Angelika se hladově pustila do hroznu, pak se však zarazila a vyčítala si, že nenabídla ostatním. Šla je vzbudit. Nepodařilo sejí to, nechala tedy každé hrozen a svůj rychle snědla. Noc jí připadala

nekonečná. Ukojila nejhorší hlad a byla by ráda usnula, ale neopovážila se, protože čekala na Savaryho. K ránu se hukot rozbouřeného moře trochu uklidnil. Angelika se opřela o zeď přímo pod okénkem: nakonec přece jen začala dřímat.

Den končil. Na skupinku žen padla noc a hlad. Dnes nemohla Angelika usnout. Čeká ji další den plný utrpení a za dva dny ji odvedou na tržiště, kde bude jejich trio jistě zajímavou atrakcí. Savary jí slíbil, že ji uchrání od smutného osudu. Jenže v tomhle obávaném vosím hnízdě byly možnosti ubohého starce bez peněz, ostatně také otroka, jemuž pomáhalo jen několik nevědomých Řeků, naprosto mizivé. Vždyť tady mají pirátští kapitáni veškeré možnosti nerušené pěstovat odvěký lukrativní obchod s lidmi.
Uprostřed noci jako by zahlédla v okénku zablýsknout oči.
"Kočka," vyjekla Angelika vyděšená Arménčiným vyprávěním.
Byla to však jen olejová lampička. Nejisté světýlko bylo zahalené látkou a Angelika slyšela, jak kdosi tiše volá:
"Signora Angelika, tady... Ellis."
Dopotácela se k oknu a chytila do rukou něco studeného a slizkého, takže to s hrůzou upustila, než si uvědomila, že jsou to tři krásné hrozny.
"Starý lékárník vzkazuje... ať se stane cokoliv, nesmíte zoufat. Přijde sem za úsvitu, až uslyšíte první muezzinovo zavolání z Velké mešity."

"Paní du Plessis, napsala byste dopis?"
Angelika sebou cukla. Zahlédla starého lékárníka, jak se jí snaží prostrčit mřížemi list papíru, roh s inkoustem a brk.
"Vždyť nic nevidím. Nemám tu žádnou podložku."
"To nevadí. Napište to na zdi nebo na zemi."
Angelika položila papír na drsnou stěnu. Savary jí podal brk.
"Dopis... dopis komu?" zeptala se Angelika a snažila se soustředit.
"Vašemu muži."
"Mému muži?"
"Ano... Mluvil jsem znovu s Ali Mektubem a on se rozhodl, že pojede do Alžíru, vyhledá svého synovce a vyptá se ho. Možná ho synovec zavede přímo do úkrytu vašeho manžela. Bude tedy dobré, když mu bude moci předat dopis od vás, psaný vaší rukou, aby mu věřil."
Angelice se nad pomačkaným papírem chvěla ruka. Napsat manželovi! Přestával být přízrakem a ožíval. Pomyšlení, že se jeho ruce možná dotknou tohoto dopisu, že ho jeho oči budou číst, jí připadalo nesmyslné. Věřila opravdu, ptala se v duchu, že jednou Joffrey vstane z mrtvých?
"Co mu mám psát, pane Savary? Nevím... Co mám vzkázat?"
"Cokoliv, jen aby poznal vaše písmo." Angelika psala a místy rozčilením papír protrhla:

"Vzpomeňte si na mě, kdysi jsem byla vaší ženou. Vždycky jsem vás milovala. Angelika."
"Mám popsat, v jak strašné situaci jsem se octla, kde jsem?"
"Ali Mektub mu to sdělí ústně."
"Skutečně si myslíte, že ho najde?"
"V každém případě se o to bude ze všech sil snažit."
"Jak jste ho dokázal přesvědčit, aby to pro nás udělal? Jsme jen ubozí otroci, naprosto bez prostředků..."
"Víte," vzdychl Savary, "mohamedáni nejsou vždycky jen ziskuchtiví. Naslouchají dvěma či třem velkým ideám, a když někdo dokáže správně dout do jejich plachet, pak je snadno získá. Obchodník Ali Mektub pojal vaši historii a příběh vašeho manžela jako Alláhovo znamení, že Bůh má s ním a

s vámi úmysly, na něž je třeba brát ohled. Vaše hledání manžela je svatá věc a on je přesvědčen, že se musí na tu cestu vydat, jinak ho Alláh potrestá. Vykoná svou pouť stejně nábožně, jako kdyby jel do Mekky, na vlastní náklady, a právě on mi půjčil sto liber, které jsem slíbil panu Rochatovi za jeho služby. A já věděl, že to udělá."
"Možná je to skutečně znamení, že se nade mnou nebesa slitovala. Jenže to bude dlouhá cesta... Co se mezitím se mnou stane? Víte přece, že mě do dvou dnů chtějí prodat?"
"Vím," odpověděl Savary ustaraně, "ale nezoufejte. Možná se mi podaří vymyslet nějaký plán útěku. Kdybyste však mohla nějak oddálit ten prodej, jen o pár dní, zvýšilo by to naše šance."
"Přemýšlela jsem o tom a radila se se spoluvězeňkyněmi. Některé otrokyně se údajně samy zohyzdí nebo zmrzačí, aby se vyhnuly prodeji. K tomu nemám odvahu, ale napadlo mě, že kdybych se hodně nakrátko ostříhala, udělala bych svým věznitelům čáru přes rozpočet. Zakládají si na tom, že jsem blondýna, to mají Orientálci rádi. Bez vlasů budu mít menší cenu. Neopováží se mě vystavit na trhu a počkají, až vlasy dorostou. Tím získám čas."
"To není špatný nápad. Jen se bojím, že ten mizera bude strašně zuřit."
"O mě se nebojte! Už si začínám zvykat. Jen potřebuju nějaké nůžky."
"Pokusím se vám je poslat. Nevím, zda budu moci přijít

osobně, protože i mě hlídají, ale snad najdu někoho, kdo mi pomůže. Odvahu a Inš Alláh!"
Nastal třetí den jejich uvěznění. Angelika očekávala, že otrokář bude zuřit čím dál víc. Cítila, že má slabou horečku. Měla nějak prázdnou hlavu a nohy se jí podlamovaly.
Když zaslechla kroky na chodbě, vedoucí do jejich kobky, roztřásla se. Objevil se Coriano a beze slova ji vedl do salónu, kde přecházel markýz ďEscrainville, zuřivostí bez sebe.
Jakmile se Angelika objevila, šlehl po ní vzteklým pohledem a pak vytáhl z kapsy kabátu dlouhé nůžky.
"To jsme našli u řeckého kluka, který se pokoušel proklouznout až k oknu tvé kobky. Bylo to pro tebe, co? Cos chtěla dělat?"
Angelika neodpověděla a pohrdavě odvrátila oči. Její plán nevyšel.
"Určitě si vzala něco do hlavy," prohlásil Coriano. "Víte přece, co si dokážou vymyslet, aby unikly prodeji. Pamatujete na tu Siciliánku, co se polila vitriolem? A ta druhá, co skočila z hradeb. Naprosté fiasko."
"Nepřivolávej neštěstí," odsekl pirát.
Znovu začal chodit křížem krážem místností. Nakonec přistoupil k Angelice a chytil ji za vlasy, aby jí viděl do tváře.
"Ty ses rozhodla, že tě neprodáme, co? Že uděláš cokoliv, jen abys unikla! Budeš křičet? Ječet? Prát se? Bude tě muset držet nejmíň deset lidí, aby sis nechala stáhnout závoj?"
Pustil ji a chodil dál.
"Naprosto živě si to představuju. Bude to skandál. Maltézští rytíři, kterým patří batistan, to nemají rádi a milovníci poslušných dívek tím méně."
"Mohli bychom ji nadrogovat."
"Víš dobře, že to taky odmítají. Dívky pak mají nepřítomný, neurčitý pohled. To nikoho neupoutá. A já potřebuju svých dvanáct tisíc piastrů."
Zastavil se před Angelikou.
"Kdybys byla poslušná, jsem si jist, že je dostanu... Jenže ty nebudeš poslušná a až do poslední chvíle budeš vyvádět.

Coriano, to dojde tak daleko, že nakonec já zaplatím tomu, kdo mě té coury zbaví."
Jednooký mrzutě zabručel:
"Musíme ji zkrotit.",
"Jak? Všechno jsme zkusili."
"Ne."
Pirátovo jediné oko zajiskřilo.
"Ještě nepobyla v kobce na hradbách. Teprve pak pochopí, co ji čeká, jestli se pokusí nám překazit kšeft."
Jeho bezzubá ústa zkřivil odporný úsměv. D'Escrainville mrkl na souhlas.
"Dobrý nápad, Coriano. To můžeme ještě zkusit."
Přistoupil k zajatkyni.
"Chceš vědět, jakou smrt ti připravím, když tě dobře neprodám? Chceš vědět, jaká smrt tě čeká, jestli nedostanu dvanáct tisíc piastrů? Jestli se pokusíš odradit kupce?"
Držel ji za vlasy a skláněl k ní křečovitě stažený obličej, dýchal jí do tváře nasládlý pach kuřáka omamných drog.
"Protože ty zemřeš, nedoufej v žádnou milost. Pokud nedostanu dvanáct tisíc, stáhnu tě z dražby a zemřeš. Chceš vědět jak?"
Zaskřípěla za ní vrata další kobky. Vlhké a tmavé, ale zas ne tak zvláštní. Angelika dlouho stála, pak si konečně sedla na špalek v koutě. Nechtěla dát marfcýzi ďEscrainville najevo, jak strašně se bojí. Měla hrozný strach. Ve chvíli, kdy Coriano zavíral dveře kobky, se mu málem vrhla k nohám a začala ho prosit, slibovat všechno, co bude chtít... Jen poslední zbytek hrdosti jí v tom zabránil.
"Já se tolik bojím," řekla nahlas. "Och, bože můj, já se strašně bojím..."
Už ji tak dlouho mučili, že začala ztrácet nervy.
Tohle je její hrob. Položila si obličej do dlaní a čekala. Najednou zaslechla jakýsi tupý náraz, vedle ní jako by dopadlo něco těžkého a pak znovu nastalo ticho.
Jenže už tu nebyla sama. Čísi neurčitá přítomnost obcházela kolem a upírala na ni pohled. Pomalu roztáhla prsty a zadržela

hrůzyplný výkřik. Uprostřed kobky na ni hleděla obrovská kočka.
V polotmě svítily jen zelenkavé oči. Angelika úplně strnula. Nebyla schopna pohybu.
Pak se mezi mřížemi okénka objevilo další zvíře a také seskočilo, následovalo třetí, čtvrté, páté. Byla obklopená příšernými kočičími těly. Ve tmě kobky viděla jen jejich číhavé jiskřící oči. Jedna se přikrčila a naježila se, připravená ke skoku. Angelika měla dojem, že jí míří na oči. Pokusila se ji odkopnout. Zvíře odpovědělo zuřivým zamňoukáním a ostatní se sborem přidaly v ďábelském koncertu.
Angelika vyskočila. Chtěla doběhnout ke dveřím. Ucítila tíhu na zádech, do šíje se jí zaťaly drápy, kočky jí visely na šatech.
Zakryla si oči paží a začala ječet jako šílená:
"Ne... tohle ne... to ne! Pomoc! Pomoc!"
Dveře se otevřely a vběhl Coriano, práskal bičem na všechny strany a nelítostně kopal do zvířat. Dalo mu dost práce hladové kočky rozehnat. Táhl klopýtající Angeliku pryč. Skučela hrůzou jako smyslů zbavená.
D'Escrainville pozoroval poraženou, konečně zlomenou ženu. Byla už jen poddajná. Křehké nervy nevydržely trýzeň. Ženská slabost přemohla obrovskou vůli. Stala se z ní žena jako ostatní.
Pirát se šklebil. Bylo to jeho nejkrásnější vítězství... a také nejtrpčí.
Náhle měl chuť křičet bolestí; zaťal zuby.
"Pochopilas? Budeš poslušná?"
Vzlykala a neustále opakovala:

"Ne, takhle ne... Kočky ne. Ne kočky."
Zvedl jí hlavu.
"Budeš poslušná? Necháš se odvést do batistanu?"
"Ano, ano."
"Necháš se vystavit, prohlížet, svléknout."
"Ano, ano... cokoliv... všechno, co budete chtít... jen ne kočky."
Bandité na sebe pohlédli.
"Myslím, že jsme vyhráli, pane."
I on se sklonil nad zhroucenou Angelikou, zmítající se strašným vzlykotem, a ukázal na podrápaná záda.

l
"Vtrhl jsem tam, hned jak začala křičet, ale stejně ji dost pošramotily. Hammanči v batistanu a aukční odhadce Erivan nám vynadají."
Markýz ďEscrainville si utřel zpocené čelo.
"To mi připadá v jejím případě ještě to nejmenší. Naštěstí si nenechala vyškrábat oči."
"Máte pravdu. Takovouhle umíněnou ženskou jsem v životě neviděl. Dokud budu živ, všude na světě, kde se octnu, budu mluvit o Francouzce se zelenýma očima."

Po téhle děsivé scéně Angelika žila v jakési rezignované lhostejnosti. Nepokoušela se ani vzchopit, ani bojovat.
Obě její společnice na sebe spiklenecky mrkaly, když viděly, jak Francouzka, ještě nedávno tak vzpurná, nehybně prosedí celé hodiny a pohled upírá do prázdna. Pirát uměl zkrotit i ty nejbouřlivější dívky. Byl to zkušený muž. Vzbuzoval v nich úctu a dokonce jistou hrdost, že se dostaly právě k němu.
Druhý den vešel jeden z maurských strážných z Hermesu a za ním dva tlustí černoši. Nejprve je Angelika skutečně pokládala za mužské, protože měli pánské kalhoty, na hlavě obrovské turecké turbany a za pasem šavli. Když si je však prohlédla zblízka, viděla, že jsou to spíš dvě staré ženy. Pod sametovou vyšívanou vestou jim visela ochablá ňadra a na podobaných obličejích neměly ty osoby jediný vous. Starší se postavila před Angeliku a řekla falzetem:
"Hammam."
Angelika tázavě pohlédla na Arménku.
"Hammam? Není to persky koupel?"
"Šos jaksi, výborně," přikývla stařena se zářivým úsměvem, napřáhla naoranžovo nabarvený ukazovák k Moskvance a řekla: "baňa". Nakonec ukázala na sebe:
"Hammanči."
"To je hlavní lázeňský," řekla vzrušeně Čemičkian. Vysvět

lila Angelice, že jde o dva eunuchy, kteří je zavedou do turecké lázně, oholí, obléknou a budou je hlídat. Slovanka jako by procitla, začala s těmi podezřelými osobami rychle brebentit. Ona i její družka vypadaly nesmírně potěšené.
"Tvrdí, že si můžeme vybrat na bazaru nejdražší oblečení a šperky. Nejdřív se však musíte zahalit do závoje. Eunuch tvrdí, že jste neslušně oblečená jako muž a že se za vás stydí."
Zavedli je do domu, kde je čekalo jídlo, masové koblihy a citrónová a pomerančová šťáva. Eunuši je střežili. Angelika sebou trhla, když jí jeden z nich položil na rameno ruku s oranžovými nehty a odhrnul jí vlasy; prohlížel jí záda. Vtom se objevil markýz ďEscrainville.
Eunuch na něho cosi turecky křikl. Arménka šeptala:

"Ptá se ho, jestli se nezbláznil, když bije tak krásnou ženu před prodejem. Nezaručuje, že ty modřiny do večera odstraní."
Escrainville cosi hrubě odsekl, také turecky. Eunuch ublíženě našpulil rty jako uražená matróna a ztichl.
Korzár měl oči podlité krví a trpký výraz v koutku úst. Těkal neurčitým pohledem kolem, Angelice se vyhýbal. Po chvíli odešel a dupal jako slon.
Sluhové přinesli ženám šaty. Angelika si musela přetáhnout přes hlavu široký černý "sáder" s otvorem ve výši očí, překrytým bílým závojíčkem.
Venku čekalo několik osedlaných oslů, které drželi otrhaní chlapci, Arménka poznamenala, že už to, že pojedou na oslech, znamená, že je pokládají za vzácné zboží. Pak se začaly se slovanskou kamarádkou turecky domlouvat se starým eunuchem a Angelika, jež nerozuměla, stála kousek stranou.
Starý eunuch se projevil jako vlídný a hovorný muž. Nejdřív koupil kousky sladkého červeného a zeleného želé a nabídl všem třem ženám s tím, že je to raha lukům z malin a máty, ale že se nemají před koupelí přejídat.
Angelice připadal tenhle pamlsek z chaluh hnusný a chtěla ho nabídnout chlapci, jenž vedl jejího osla. Černoch jí ho vytrhl a švihl chlapce vší silou přes lýtka karabáčem, bičem z hovězích šlach.
Protože byly dlouho zavřené, dělal jim čerstvý vzduch dobře. Bouře už utichla. Moře, které občas zahlédly na konci uliček, bylo dosud temně fialové a mělo bílou pěnu, nebe však bylo

modré a čisté a nebylo tak dusno. Malý průvod postupoval velice pomalu městským labyrintem, kde byly přes časné ráno spousty lidí. Stejně jako v přístavu se v prohlubních úzkých uliček mezi slepými stěnami řeckých domků či zdobenými balkóny malých benátských paláců mísily všechny rasy od Středozemního moře. Řečtí horalé, sedláci z okolí v bílých krátkých suknicích s holými koleny se potkávali s arabskými obchodníky v hnědých nebo vyšívaných dželabách. Turci, jichž nebylo mnoho, se vyznačovali obrovskými turbany, koulemi z bílého mušelínu nebo lesklého červeného saténu, sepnutými drahokamy, nadýchanými šaravary a opasky několikrát omotanými kolem pasu. Olivoví'Malťané vráželi do Sardinců a Italů v krojích svých zemí. Většinou to byli drobní obchodníčci, kteří připluli na bárkách podél pobřeží. Pokud unikli korzárům a dopluli do Kandie jako svobodní lidé, hodlali tu prodat jako rovnocenní partneři své zboží, jako by to udělal Melchior Pannassave, kdyby se na něho štěstí víc usmívalo.
Míhalo se tu mnoho evropských obleků a široké klobouky s péry, ohrnuté boty, ale také vysoké podpatky. Více či méně obnošené a pomačkané šaty koloniálních úředníků, zapomenutých na tomto ostrově, a vedle nich pštrosí péra a jemná kůže bankéře z Itálie nebo prosperujícího kupce.
Každých sto kroků narazili na vousatého popa v černém, jemuž se na hrudi houpal obrovský dřevěný kříž zdobený stříbrem či zlatem.
Arménka každého žádala o požehnání, což jí kněz roztržitě poskytl tím, že ve vzduchu načrtl znamení kříže.
V krejčovské čtvrti se hlavní eunuch ponořil do hromady zboží a nakoupil balíky závojů všech barev a šperky. Nakonec jim navrhl, aby se vrátili přes přístav.
Malý průvod se znovu vydal na cestu spletí tržišť, otevřených pod modrým nebem a celých rozpálených, nebo zastřešených a tmavých jako například kotlářský trh, kde padesát řemeslníků tepalo v ohlušujícím rámusu měď.
Dav byl čím dál hustší. Prodírali se jím potulní obchodníčci, a přestože nesli napůl na turbanech, napůl na dřevěné židličce přivázané na zádech obrovské dřevěné podnosy, neztráceli přitom rovnováhu. Prodávali všechno: ovoce, ořechy, sladkosti, nesli i stříbrné konvice

s kávou mezi dvěma malými šálky a nevyhnutelné poháry vody, v Orientě velice vzácné.
Děti všech barev, nahé nebo v potrhaných hadrech, se praly se psy mezi nohama oslů. Děti i psi byli hubení. Zato kočky, téměř všech ras, byly tlusté ažaž. Angelika s hrůzou sledovala ty vykrmené poťouchlé tvory, sedící za dveřmi každého krámu, na každé římse, za všemi sloupy i na balkónech. Na náměstíčku jakýsi muž ve vysoké čepici nesl přes rameno kus vařeného masa. Byl obklopen celým mňoukajícím zástupem; tento obchodník se skopovým byl městem pověřen, aby roznášel své pochoutky oblíbenému zvířeti otomanské civilizace.
Pak došel průvod na nábřeží dlážděné velkými černými kameny a pokryté hromadami ovoce: datlí, melounů, dýní, pomerančů, cedrátů, fíků. Objevil se les stěžňů a lodních lan.
Na můstku galéry s tuniskou vlajkou se vynořil jakýsi vlasatý a bradatý obr v krátkých špinavých kalhotách a vysokých botách z červené kůže a řval jako bůh moře.
Eunuši zarazili osly, aby se pokochali divadlem a vyměňovali si se zajatkyněmi hlasité komentáře. Čemičkian ochotně Angelice tlumočila. Sdělila jí, zeje to dánský renegát Eric Jansen. Přešel k Maurům už před dvaceti lety a naučil je stavět lodi jako v Evropě.
Dnes v noci ho cestou do Albánie zastihl uragán a Jansen zabránil potopení své přetížené lodi jedině tím, že hodil část nákladu asi sto otroků přes palubu. Starý Viking hromoval, brada pod rudým turbanem mu vlála ve větru. Dozíral na prodej zbytku nákladu otroků, "poškozených" strašnou nocí strávenou v podpalubí téměř ztroskotané lodi. Raněné muže a ženy a děti napůl mrtvé hrůzou likvidoval za nízkou cenu na kandijském nábřeží a nechával si jen ty nejvzácnější kusy ze svých posledních razií. Všechny tyhle obchodní neúspěchy v něm vyvolaly špatnou náladu, takže biče dozorců rozčilených jeho lvím řevem práskaly jako o závod.
Ubohé stádo posedávalo u pat stěžňů nebo na sudech, aby je publikum dobře vidělo. Arabové v bílých burnusech z berberské posádky vychvalovali zboží. Eventuální kupci měli právo dotýkat se lidí, ohmatávat a svlékat ženy. Stály tu na nábřeží nahé a chvějící se, vystavené všem na očích. Některé

se pokoušely zahalit do vlasů, ale strážní jim ranami biče tuhle prostou cudnost zakazovali. Byl to jen dobytek na prodej. Museli i otevírat ústa a ukázat kvalitu chrupu.
Angeliku tohle divadlo strašně zahanbovalo.
To není možné, říkala si, tohle ne. Já ne... A hledala očima málo pravděpodobnou pomoc. Zahlédla prodavače pomerančů, jenž ji sledoval škvírou v dželabě. Kývl na ni a ztratil se v davu.
Černý kupec právě vyrval vyděšené a ječící ženě se šílenýma očima tři nahé a řvoucí děti.
"Takhle sebrali i matce mé bratry," poznamenala smutně Arménka.
Vyslechla rozhovor a vysvětlovala:
"Tu ženu koupili pro egyptský harém a ten je daleko v poušti. Kupec s sebou nemůže brát tak malé děti. Zemřely by cestou."
Angelika neodpověděla. Zmocňovala se jí jakási lhostejnost.
"Buďje někdo koupí za pár piastrů," pokračovala Arménka, "nebo budou bloudit Kandií se psy a kočkami. Proklatý... proklatý den, kdy spatřily světlo světa."
Mladá Orientálka dlouho pokyvovala hlavou.
"My ale máme štěstí. Aspoň nebudeme trpět hlady."
Vesele požádala, aby si šly prohlédnout maltské galéry, jejichž červené vlajky s bílým křížem vlály ve větru.

Tady prodej končil. "Zbrojmistři" vojáci maltézského řádu s halapartnou v ruce se snažili udržet pořádek kolem zajatců, které odváděli noví majitelé spoutané v řetězech. Tito vojáci ve vysokých botách a helmicích se lišili od obvyklých žoldnéřů černými ornáty, nesoucími na hrudi velký bílý osmiramenný kříž.
Mladá pravoslavná Arménka sledovala jako u vytržení představitele největší křesťanské flotily.
Eunuch se musel rozčilit, aby ji z toho obdivu vytrhl. Jistěže nechtěl zajatkyním, jež zítra odcházejí do vzdálených harémů, upřít právo se naposledy pokochat "tomašou", pouličním divadlem, tak drahým srdci každého Orientálce, že ho nelze odmítnout ani odsouzenci na smrt. Už si však musí pospíšit. Blíží se hodina prodeje.
"Hammam, hammam," opakoval eunuch a popoháněl skupinku kupředu.

Před tureckými lázněmi Angelika znovu zahlédla svého obchodníka s pomeranči. Potácel se před nohama jejího osla a ona poznala Savaryho.
"Dnes večer," šeptal, "až vyjdete z batistanu, buďte připravená. Signálem bude modrá raketa. Můj syn Vassosvás povede. Kdyby vás nenašel, snažte se ze všech sil dojít k Věži křižáků v přístavu."
"To není možné. Jak uniknu strážím?"
"Myslím, že v tu chvíli vaši strážní, ať to bude kdokoliv, budou mít na práci jiné věci než vás hlídat," ušklíbl se Savary ďábelsky za brýlemi. "Buďte připravená."

Slunce už zapadalo, když otroci donesli v nosítkách se staženými záclonkami tři ženy ke kandijskému batistanu.
Stál na vršku. Zvenku vypadal jako obrovská čtvercová stavba v byzantském stylu s velkými tepanými mřížemi v přední části budovy. Vzhledem k hustému davu před vchodem musely zajatkyně pod dozorem eunuchů chvíli čekat vedle dalších lidí pod jakousi černou tabulí z neleštěného mramoru. Muž se snědou pletí a obrovským nosem, oblečený v dlouhém zlatem protkávaném kabátě, ale bez turbanu, psal pečlivě ve dvou jazycích: italsky a turecky. Angelika uměla dost italsky na to, aby ďokázala zápisy rozšifrovat. Bylo na nich přibližně toto:
Řekové schizmatici O zl.tolarů
Rusové velice silní 100 tolarů
Mauři a Turci 7 tolarů
Francouzi bez výběru na výměnu 30 tolarů
Výměnný kurs
l Francouz = 3 Mauři v Marseille
l Angličan = 6 Maurů v Tane
l Španěl = 7 Maurů v MonteChristi (Agadir)
l Holanďan =10 Maurů v Livornu nebo v Janově

l mi

Strážní strkali Angeliku kupředu a tak celá skupinka vešla na rozlehlé nádvoří dlážděné drahocennou modrou, velice starou keramikou, střídající se s obrovskými záhony růží, oleandrů a pomerančovníků. Uprostřed zurčel klenot benátského umění, fontána. Hluk města utichal mezi silnými zdmi tohoto karavanseraje, kde každý pobíhal stejně čile jako na bazaru, ale tvářil se slavnostněji, protože patřil k vyšším obchodním kruhům. Tady totiž nejste na bazaru. Kolem zahrady se táhla kolonáda zdobených sloupů, pokrytých starou byzantskou malbou, jemnou jako miniatury; mezi sloupy se vcházelo do dveří vnitřních sálů, kde se odbýval prodej.

Prošli dlouhou zahradou a hammanči nechal své svěřenkyně před kolonádou. Šel zjistit, který sál jim určili.
Angelika se dusila pod množstvím závojů, jež na ni navěsili. Její pocit zlého snu sílil. Byla stržena do víru dění a dnes večer tedy stojí na prahu tržiště s lidským masem, kde se budou se žádostivými pohledy dohadovat muži všech ras. Rozhrnula závoj, aby se trochu nadechla. Mladý eunuch ji zuřivě napomenul a nařídil, aby se zahalila. Neposlechla ho. Vyděšeným pohledem zamračeně sledovala příchod tureckých, arabských a evropských kupců, kteří procházeli zahradou a mizeli mezi sloupy, kde se vzájemně zdvořile zdravili.
Najednou zahlédla Rochata, zastupujícího francouzského konzula, jak prochází mříží. Měl nejméně osmidenní vousy a podle svého zvyku nesl pod paží svazek listin.
Angelika se najednou rozběhla zahradou.
"Pane Rochate," oslovila ho udýchaně, "rychle mě poslouchejte. Váš hnusný přítel ďEscrainville se rozhodl, že mě prodá. Pokuste se mi pomoci, nezůstanu vám dlužná. Mám ve Francii jmění a vzpomeňte si, že jsem vás neoklamala s těmi sto librami, jež jsem vám slíbila. Vím, že nemůžete zasáhnout osobně, můžete však podnítit zájem o můj osud některého křesťanského kupce, například z maltézských rytířů, kteří tu mají velkou moc. Bojím se, abych nepadla do rukou nějakého musulmana a nedostala se do harému. Sdělte rytířům, že jsem ochotna zaplatit jakoukoliv sumu, pokud se jim podaří vyrvat mě ze spárů těch bezvěrců. Copak se mohou neslitovat nad křesťanskou ženou?"

Francouzský diplomat se zprvu zatvářil odtažitě a hodlal zmizet, jak ji však poslouchal, uklidňoval se.
"Ale to je báječný nápad," řekl a poškrábal se na bradě. "To by se mohlo povést. Komisař otroků maltézského řádu, don José de Almada z jazyka kastilského, je tu dnes večer spolu s další vysokou osobností řádu, komturem Charlesem de La Marche jazyka auvergneského, naším krajanem. Pokusím se je pro váš případ získat. Ostatně nevidím nic, co by je mohlo odradit."
"Nebude divné, že kněži hodlají koupit ženu?"
Kochat zvedl oči k nebi.
"Dítě drahé, je vidět, že nejste zdejší. Řád už dávno kupuje a prodává ženy stejně jako jiné otroky. Nikdo nic nenamítá. Jsme v Orientě a nezapomínejme, že ti stateční rytíři zachovávají celibát, ale neslíbili cudnost. V každém případě je nezajímá zboží, ale výkupné. Řád potřebuje peníze, aby udržoval sílu válečného loďstva. Musím se jim tedy zaručit vaším postavením a majetkem. Navíc jsou rytíři vždycky rádi, když mohou prokázat službu francouzskému králi, a já jsem slyšel, že jste u Jeho Veličenstva Ludvíka XIV. velice oblíbená. To vše je přesvědčí, aby vám podali pomocnou ruku."
"Ach, díky, pane Rochate. Jste moje spása."
Zapomněla, že je nevábný, oblýskaný, neoholený. Něco pro ni udělá. Vroucně mu stiskla ruce. Řekl dojatě a v rozpacích:
"Neděkujte mi... Jsem šťastný, že vám mohu být nápomocen. Trápil jsem se kvůli vám, zatím jsem však nemohl nic dělat, že? Takže nám teď důvěřujte."
Mladý eunuch je dohonil a krákal jako mořský orel. Chytil Angeliku za ruku, aby překazil tu skandální schůzku.
Rochat rychle odcházel.
Dotek černých rukou Angeliku tak rozběsnil, že se otočila a vlepila na eunuchovu tučnou tvář políček. Vytáhl šavli a nejistě strnul, protože nevěděl, jak použít zbraň vůči vzácnému zboží, jež mu bylo svěřeno. Byl to mladý eunuch z malého venkovského harému, kde měl pod ochranou jen

poslušné apatické ženy. Nikdo mu ještě nevysvětlil, jak se chovat ke vzpurným cizinkám. Sešklebil silné rty, jako by se chtěl rozplakat. Když se o incidentu dozvěděl hammanči, zvedl ruce k nebi.

l 7061

Toužil už pouze po tom, aby se co nejdříve zbavil odpovědnosti. Naštěstí pro něj právě přicházel markýz ďEscrainville. Oba eunuši mu podrobně vylíčili své obtíže se zajatkyní.
Pirát nenávistně pohlédl na zahalenou ženu, v níž jen stěží poznal mladého šlechtice z lodi. Pod splývavým mušelínem a hedvábím ještě víc vynikly Angeličiny ženské půvaby. Antika, jež ženské tělo spíš zdůrazňovala než potlačovala, věděla, že volně splývající roucho může krásné a žádoucí tělo ještě zvýraznit.
D'Escrainville zaskřípal zuby. Stiskl Angelice paži, až zbledla bolestí.
"Tys zapomněla, couro jedna? Víš, co jsem ti slíbil, když nebudeš povolná? Dnes večer se octneš buď v rukách eunucha, nebo v drápech koček... Koček!"
Příšerně krutá grimasa mu zkřivila rysy. Pomyslela si, že připomíná ďábla.
Vzpamatoval se, protože sem mířil jakýsi blahosklonný benátský bankéř, samé péro, krajka a zlato.
"Pan markýz ďEscrainville!" vykřikl nově příchozí se silným přízvukem, "moc rád vás vidím. Jak se máte?"
"Špatně," oďpověděl pirát a utíral si zpocené čelo. "Mám migrénu. Praská mi hlava. A budu mít migrénu tak dlouho, dokud neprodám dívku, kterou tady vidíte."
"Krásná?"
"Posuďte sám."
Gestem obchodníka s koňmi odhrnul Angelice závoj. Bankéř hvízdl.
"Tedy, pane ďEscrainville, vy máte ale štěstí. Ta žena je zlatý důl."
"Počítám s tím. Nenechám ji za míň než za dvanáct tisíc piastrů."
Obličej s třesoucími se laloky tváří vypadal zklamaně. Zřejmě si Ital uvědomil, že krásná zajatkyně přesahuje jeho možnosti.
"Dvanáct tisíc piastrů... Jistě, stojí za to, ale nejste moc skromný."
"Jsou labužníci, kteří nezaváhají jít tak vysoko. Čekám čerkeského prince Rioma Mirzu, přítele Velkého sultána, jenž má pro něj najít vzácnou perlu, a také Šamyla beje, hlavního eu

nucha paši Solimana Agy, ten nehledí na cenu, když jde o potěchu jeho pána..."
Benátčan zhluboka vzdychl.
"Je pro nás obtížné soupeřit s ohromným bohatstvím Orientálců. Přesto se dražby zúčastním. Jestli se nepletu, bude to zajímavá podívaná. Hodně štěstí, příteli."
Sál, kde se konal prodej, připomínal obrovský salón. Na zemi ležely drahocenné koberce a podél stěn naproti sobě stály nízké divany. Na konci místnosti bylo vybudováno jakési pódium, k němuž vedlo několik schodů. Ze stropu visely vzácné benátské lustry s tisíci jiskřícími ozdobami. Maltézští sluhové je právě rozsvěceli.
Sál byl už zpola zaplněný. Dav stále houstl. Tureční sluhové s dlouhými vousy, se zlatě a stříbrně vyšívanými špičatými kornoutovitými čepicemi běhali s malými šálečky kávy a talířky sladkostí a kladli je na nízké měděné a stříbrné stolečky. Jiní roznášeli těm, kdo o to požádali, nevyhnutelnou nargilé, jejíž tiché klokotání se mísilo do šumění rozhovorů.

Převažovalo orientální oblečení. Sem tam postávalo pár bílých pirátů v krátkých špinavých kalhotách, otírajících se o vyšívané kaftany. Někteří, například markýz ďEscrainville, se dokonce dostavili ye slušnějších, ba čistých šatech a v kloboucích s ještě ne zcela vypelichanými péry. Všichni si však ponechali válečnou výzbroj: pistole či krátké zahnuté šavle. Holandské dýmky s malou hlavou a dlouhou troubelí konkurovaly orientální sestře nargilé.
Vešel dánský renegát Eric Jansen v doprovodu tří osobních tuniských strážných a s povýšeným výrazem na zarostlé tváři usedl vedle starého súdánského obchodníka. Tenhle černoch v typickém africkém oblečení byl významnou osobností, představitelem nilských obchodníků, pověřených zásobovat harémy v Arábii a Etiopii stejně jako harémy ďalších sultánů a boháčů v Africe. Jeho bílé kudrnaté vlasy pod perlovou vyšívanou čepičkou kontrastovaly s černou pletí, lehce nažloutlou jen na tvářích a u kořene nosu.

Tři zahalené ženy prošly v doprovodu eunuchů sálem. Postrčili je po schůdkách na pódium a pak dozadu, kde je napůl skryla opona a mohly si sednout na připravené polštářky.
V doprovodu markýze ďEscrainville k nim přistoupil Armén, který před chvílí u vchodu do batistanu zapisoval výměnné kursy otroků.
Byl to Erivan, úřední odhadce, vyvolávač a ceremoniář. Měl širokou hnědou róbu, asyrskou bradku s pečlivě učesanými kudrnami, stejně nakadeřené a navoněné vlasy a bylo zřejmé, že netrpělivosti kupců, slzám otroků i nárokům majitelů nastavuje stále stejný uctivý a milý úsměv.
Velice zdvořile pozdravil Angeliku francouzsky, turecky se zeptal Slovanky a Arménky, jestli nechtějí kávu nebo ovoce, zavařeninu a sladkosti, aby se mezitím nenudily.
Pak začal živě diskutovat s markýzem ďEscrainville.
"Proč byste jí vyčesával vlasy nahoru?" protestoval pirát. "Nevidíte, jak je ta zlatá záplava působivá?"
"Jen dejte na mě," přivřel Erivan oči. "Překvapení je třeba odměřovat po kapkách."
Tlesknutím přivolal dvě malé služky. Podle Erivanových pokynů spletly Angelice vlasy, zvedly je na šíji do těžkého uzlu a upevnily jehlicemi s perlovými hlavičkami. Pak ji znovu zahalily do závojů.
Angelika je lhostejně nechala dělat, co chtěli. Soustřeďovala se na to, aby nepropásla příchod některého z maltézských rytířů, jejichž pomoc jí Rochat slíbil. Mezerou v závěsu se marně snažila rozeznat mezi kaftany a dlouhými plášti střízlivou černou halenu s bílým křížem, jakou nosili šlechtici řádu. Na spáncích sejí zaperlily kapky potu při pomyšlení, že Rochat nenajde patřičné argumenty, aby přesvědčil ty opatrné obchodníky, že jim ona výkupné splatí.
Prodej začal. Předvedli jakéhosi Maura, zkušeného mořeplavce. Při pohledu na bronzovou sochu, jejíž tělo bylo pečlivě naolejováno, aby vynikly svaly a herkulovské formy, se rozhostilo pochvalné ticho.
Pak přilákal pozornost nový pohyb: vešli dva maltézští rytíři. Zahalení v širokých černých pláštích se stříbrným křížem procházeli sálem, ukláněli se vznešeným kandijským osobnostem,

došli až k pódiu a zašeptali pár slov Erivanovi. Ten jim ukázal do kouta, kde seděly zajatkyně.
V Angelice vzplála naděje. Vstala.
Oba rytíři se jí uklonili s rukou na jílci meče. Jeden byl Španěl, druhý Francouz, oba příslušníci významných evropských rodů. Aby člověk získal titul rytíře v největším křesťanském řádu, musí se totiž prokázat

šlechtickým titulem starým aspoň osm generací. Přísnost jejich oblečení nevylučovala jistý přepych. Pod pláští měli krátký černý ornát také s bílým křížem.
Manžety a okruží měli ale z benátských krajek, hedvábné punčochy zachycené stříbrnými sponami a na botách měli stříbrný knoflík.
"To vy jste ona urozená francouzská dáma, na niž nás upozornil pan Rochat?" zeptal se starší, jenž měl bílou paruku podle nejnovější versailleské módy.
Představil se:
"Jsem komtur de La Marche z Auvergne a tohle je don José de Almada z Kastilie, nákupčí otroků pro řád maltézských rytířů. Může se tedy o vás zajímat z moci svého úřadu. Prý vás zajal markýz ďEscrainville, ten odporný padouch, když jste jela z pověření francouzského krále do Kandie."
Angelika v duchu blahořečila chudáku Rochatovi, že vylíčil situaci tímto způsobem. Naznačil i jí, jak se má tvářit.
Dala si záležet a rozhovořila se o králi jako osoba znalá dvora, vyjmenovala své nejvznešenější známosti od pana Colberta až po paní de Montespan, zmínila se i o vévodovi de Vivonne, který jí poskytl pohodlí admirálské galéry a doprovod královského loďstva. Pak vysvětlila, jak byla plavba narušena Rescatorovým útokem...
"Ach, ano, Rescator," vzdychli rytíři a zvedli mučednicky pohledy k nebi.
Dále líčila, jak se snažila v plavbě pokračovat na vlastní pěst na malé plachetnici, jež se ale stala vzápětí kořistí jiného piráta, markýze ďEscrainville.
"To jsou politováníhodné následky nepořádků, které vládnou ve Středomoří od chvíle, kdy nevěřící porušili křesťanskou disciplínu," poznamenal komtur de La Marche.
Poslouchali ji a souhlasně přikyvovali; okamžitě je přesvěd

čila o své upřímnosti. Osoby, jež jmenovala, podrobnosti, jež udávala o svém vysokém postavení u francouzského dvora v nich nemohly vyvolat ani stín pochybnosti.
"To je politováníhodná situace," poznamenal zasmušile Španěl. "Jsme povinni francouzskému králi i vám osobně, madame, vás z té šlamastyky vytáhnout. Bohužel nejsme už v Kandii pány. Ale protože batistan patří nám, Turci si nás dost váží. Budeme licitovat. Jsem řádným odhadcem otroků, a mám tedy jisté možnosti při obchodním jednání a mohu stanovit odhad, jenž poskytuje dobré záruky."
"D'Escrainville je náročný," poznamenal komtur de La Marche, "chce nejméně dvanáct tisíc piastrů."
"Mohu vám jako výkupné nabídnout dvojnásobek," přerušila ho rychle Angelika. "Pokud to bude nutné, prodám pozemky i úřady, peníze vám však vrátím, to slibuji. Rád nebude litovat, že mě zachránil před strašným osudem. Uvědomte si, že kdyby mě odvedli do tureckého harému, nikdo, dokonce ani francouzský král, už by pro mě nemohl nic udělat."
"To je bohužel pravda, ale důvěřujte nám. Vynasnažíme se udělat, co bude v našich silách."
Don José se nicméně tvářil starostlivě.
"Musíme se připravit na velké sumy. Je ohlášen Riom Mirza, přítel Velkého sultána. Pán ho pověřil koupí výjimečně krásné bílé otrokyně. Riom už údajně projezdil trhy v Palermu, ba dokonce i v Alžíru, ale nebyl spokojen. Už se chtěl zklamaně vrátit, když slyšel o Francouzce zajaté markýzem ďEscrainville. Není pochyb, že se tak lehko nevzdá, až zjistí,

že madame du Plessis ztělesňuje ideál, jenž pro uspokojení svého přítele dosud marně hledal."
"Jako o možných konkurentech se mluví i o Šamyl bejovi a o bohatém arabském zlatníkovi Ali Nakerovi."
Oba rytíři poodstoupili a polohlasně se domlouvali; pak se vrátili.
"Půjdeme až na osmnáct tisíc piastrů," ujistil ji don José. "To je obrovská suma a jistě odradí i ty nejodvážnější konkurenty. Počítejte s námi, madame."
Trochu klidněji jim poděkovala, ale hlas měla skleslý a stísněně pozorovala, jak se jejich černé postavy s bílým křížem

vzdalují. Byli by stejně velkorysí, kdyby věděli, že urozená dáma, kterou chtějí zachránit, upadla u krále v nemilost?
Jenže teď je třeba se bránit nebezpečí, jež hrozí bezprostředně nejdřív. I kdyby byl otrokář jako otrokář, raději bude na straně kříže než půlměsíce.

Během rozhovoru rytířů se zajatkyní aukce pokračovala. Maura získal italský korzár Fabricio Oliglieri na doplnění posádky.
Poté se dražil plavovlasý slovanský obr s nádherným svalstvem. Formálně licitoval i don José de Almada, proti sobě měl tuniského Dána. Když bylo ruskému otrokovi jasné, že připadne renegátovi, vrhl se na kolena a prosil a křičel, že bude celý život odsouzen veslovat na barbarských galérách. Už nikdy neuvidí širé pláně rodné země, po nichž se prohání vítr. Maltézští sluhové, pověření z příkazu řádu udržovat v batistanu pořádek, ho vzali mezi sebe a odevzdali strážím nového majitele.
Na pódium přivedli skupinku malých bílých dětí. Arménka zaťala nehty Angelice do ramene.
"Podívej, tam u toho sloupu je můj bratr Arminak."
"Vypadá spíš na dívku. Je tak nalíčený..."
"Vyprávěla jsem ti přece, že je eunuch; ostatně u nás se chlapci malují. Nečekala jsem, že ho tu uvidím, ale tím lip. To dokazuje, že ho shledali hodným velké dražby. Jen aby ho koupil někdo hodně bohatý. Je šikovný a uvidíš, že ve dvaceti převezme celý majetek svého hloupého pána, jenž si z něj udělá důvěrníka a vezíra."
Súdánský stařec ukázal na chlapce prstem nabarveným henou a vyštěkl chraptivě sumu. Turecký správce Kandie si přisadil. Vedle rytířů usedl kněz v černé sutaně. Byl to kaplan řádu. Chytil licitátora za kaftan a zašeptal mu pár slov. Ten zaváhal, tázavě pohlédl na tureckého správce, který blahovol

ným gestem žádost odsouhlasil. Mladíci tedy začali zpívat. Kaplan Ital je poslouchal každého zvlášť a pak vyčlenil ze skupiny pět chlapců, mezi nimi i bratra Angeličiny společnice.
"Tisíc piastrů za všechny," ohlásil.
Jakýsi běloch, zřejmě Čerkes s vyšívaným turbanem na hlavě, vstal a vykřikl:
"Tisíc pět set piastrů."
Arménka zašeptala:
"Naštěstí. To je Šamyl bej, náčelník bílých eunuchů Solimana Agy. Jestli se bratrovi podaří dostat se do toho slavného harému, určitě jednou zbohatne."
"Dva tisíce," přisadil si kaplan z řádu.

Skupinku dali jemu. Čemičkian se rozplakala, cípem závoje si osušovala černě nalíčené oči.
"Smůla, chudák Arminak může být jak chce šikovný, ostražitosti mnichů nikdy neunikne, ti se nenechají oslepit vášní. Myslí jen na to, jak získat peníze na zbraně. Jsem si jistá, že ho kněz koupil jen kvůli jeho kastrátskému hlasu a bude ho nutit zpívat v katolickém kostele. To je ale hanba. Možná ho odveze do Říma zazpívat papeži."
Hněvivě si při tom slově odplivla.
Na pódiu pokračoval prodej. Už zbývali jen dva křehcí chlapci, které nikdo nechtěl, a nakonec si je vzal Súdánec za pakatel a lamentoval, že ztratí pověst rozvážného obchodníka s dobrým vkusem.
Sálem proběhl šum. Právě vešel osobní vyslanec sultána všech věřících. Čerkeský kníže v astrachánové čepici měl uniformu z černého hedvábí a na prsou množství tureckých nábojnic z tepaného zlata, plných střelného prachu. Nosil je na červené hedvábné stužce, takže vypadaly jako válečnická výšivka. Dýku a šavli měl posázené rubíny. Kráčel v doprovodu stráže, roztržitě pozdravil tureckého správce, pak se najednou zarazil před hlavním eunuchem Šamyl bejem a dal se s ním do živé polemiky.
"Hádají se," šeptala Arménka. "Kníže říká, že nedopustí, aby se Solimanův eunuch zmocnil krásné zajatkyně, protože je určena sultánovi sultánů. Doufám, že ta krásná zajatkyně jsem já."

Vypjala ňadra a zhoupla se v bocích.
Angelika se i přesto, její vnitřní hlas radil k rozumu, málem rozplakala. Ti muži, kteří se o ni přišli pohádat, už rozhodli o jejím osudu.
Zatočila se jí hlava. Jen stěží si uvědomovala, co se děje, jak prodali malé černé Escrainvillovy eunuchy, Rusku i chudáka Čemičkian. Nikdy se nedozvěděla, jestli se mladé Arménce splnily její touhy a vybrali ji pro královský harém, nebo jestli padla do drápů starého súdánského dohazovače, nebo ještě hůř do rukou piráta, jenž ji nejdřív zneužije a pak prodá dalšímu.
Ukláněl se před ní Erivan s neměnným úsměvem mezi mastnými lokýnkami.
"Račte jít za mnou, krásná dámo."
Markýz ďEscrainville přiskočil a chytil ji za rameno.
"Nezapomeň! Kočky..."
Pomyšlení na strašnou smrt a naděje, že jí díky maltézským rytířům unikne, pomohly Angelice čelit stovkám žhavých pohledů, sledujících její příchod.
Rozhostilo se "tíží ve ticho. Už tři dny rozpalovala Kandii pověst o krásné Francouzce.
Diváci se nakláněli kupředu a odhadovali tu tajemnou zahalenou postavu, která bude konečně předhozena jejich zvědavosti.
Erivan dal znamení službu konajícímu eunuchovi, ten přistoupil k zajatkyni a odhalil závoj.
Angelika sebou trhla. Oči jí zaplály. V chvějivém světle lustrů viděla napjaté obličeje, upřené, pozorné pohledy mužů, a při pomyšlení, zeji tu budou předvádět nahou, zbledla a po zádech jí přejel mráz.
To prudké zachvění, ten přezíravý a téměř velitelský pohled jejíchmořsky zelených zřítelnic jako by zelektrizoval sál, až dosud poměrně lhostejný. Hlavy se najednou pohnuly v závanu zájmu i vášně. Erivan vyřkl sumu:
"Pět tisíc piastrů."
Pirát ďEscrainville sebou v koutě trhl. To byl dvojnásobek obvyklé vyvolávací ceny.
Mazaný prevít, ten Erivan. Už od první chvíle pocítil zájem publika a onu smyslnou žádostivost, jež omlouvá veškeré výstřelky. Muži se vrhnou do hry vášně a touhy.

"Pět tisíc piastrů."
"Sedm tisíc," vykřikl čerkeský kníže.
Náčelník bílých eunuchů zamumlal sumu. Rozčilený Riom Mirza se rozhodl, že dražbu vyhraje. Křičel:
"Deset tisíc piastrů."
Rozhostilo se nábožné ticho.
Angelika pohlédla směrem, kde seděli maltézští rytíři. Ještě nepromluvili. Don José se s úsměvem v koutku přísných úst naklonil dopředu.
"Kníže," řekl, "poslední imam Velkého sultána přikázal nejvyšší šetrnost. Vzdávám sice úctu sultánovu bohatství, ale není deset tisíc piastrů cena celé galéry?"
"Sultán sultánů může obětovat jednu ze svých nesčetných galér, pokud si to jeho vznešená fantazie vyžádá," ušklíbl se suše Kavkazan.
Vrhl triumfální pohled na eunucha Šamyla beje, jehož hezký zženštilý obličej vyjadřoval nejhlubší smutek. Velký eunuch Solimana Agy by byl nesmírně hrdý, kdyby mohl přivézt tuhle vzácnou a krásnou milenku svému pánovi. Byl však sám správcem jeho majetku a tak znal lépe než kdokoliv jiný jeho výši; už teď si vyčítal, že sumu přehnal.
Ticho se prodlužovalo. Najednou Angelika pocítila, jak jí hbité ruce mladého eunucha šikovně oďmotávají závoj, zahalující ňadra. Vzápětí byla nahá až do pasu, bledá v bílém světle svíček. Na těle jí vyvstal lehký úzkostný pot a dodával její pleti perleťový nádech.
Couvla o krok, ale to už eunuch vytáhl jehlice, které jí držely vlasy, a zlatá záplava se rozvlnila po zádech. Zareagovala instinktivně jako každá žena, když má pocit, že jí padá účes. Zvedla ruce, aby zadržela hedvábný závoj loken, a tím pohybem odhalila krásná a pevná ňadra a nabídla publiku tajemný a půvabný obraz ženy při ranní toaletě. Kolem to zašumělo. Jakýsi italský pirát hlasitě zaklel. Nervozita a vášeň rozhýbaly kaftany, dželeby, uniformy i vyšívané róby.
Eunuch Šamyl bej usoudil, že mu pán odpustí finanční nesnáze kvůli takovému pokladu, a vyjekl:
"Jeďenáct tisíc piastrů."
Starý súdánský obchodník vstal a odrecitoval zpěvavě dlouhou pasáž. Erivan překládal:

"Jedenáct tisíc pět set od ubohého starce, jenž dává celé jmění za tenhle tyrkys, o jehož přízeň se všichni arabští šejkové, etiopští králové, súdánští panovníci a dokonce i ostatní vládcové afrického kontinentu budou bít."
Rozhostilo se nové ticho.
Angelika s hrůzou pozorovala starého černocha z dalekých krajů, jenž svou obchodní odvahou odradí zbývající mocné dražitele.
Maltézský rytíř sklopil naběhlá víčka.
"Dvanáct tisíc," řekl.
"Třináct tisíc," ječel Riom Mirza.
Španěl znovu ironizoval:
"Máte dojem, že vám sultán sultánů bude vděčný, když ho zruinujete? Stav jeho financí je už všeobecně znám."
"Nemluvím za sultána," odsekl čerkeský kníže, "mluvím za sebe. Chci tu ženu."
Nespouštěl černé oči z Angeliky.
"V obou případech ale asi riskujete, že přijdete o hlavu, ne?" nedal se maltézský odhadce otroků.
Místo odpovědi princ netrpělivě opakoval:

"Třináct tisíc piastrů."
Don José vydechl:
"Patnáct tisíc."
Kolem to zašumělo. Šamyl bej mlčel, zmítal se ve strašné nejistotě. Má na dlouhé měsíce rozkolísat rozpočet, podlehnout pýše a zasadit do harému Solimana Agy vzácnou perlu?"
"Šestnáct tisíc," křičel Riom Mirza.
Zřejmě už ale slábl, protože si nadzvedl astrachánovou čepici a utřel si čelo.
"Kdo dá víc?" překřikoval vřavu dražitel a opakoval svou výzvu v několika jazycích.
Rozhostilo se tísnivé mlčení. Evropští piráti ani neotevřeli ústa. Hned zpočátku jim bylo jasné, že dražba okamžitě překonala jejich možnosti. Ten rošťák ďEscrainville získal pořádný úlovek. Touhle dívkou si nejen zaplatí všechny dluhy, ale koupí si i další loď včetně posádky.
"Kdo dá víc?" Erivan mávl rukou směrem k donu José.
"Šestnáct tisíc pět set," prohlásil rytíř suše.

12161

Kníže si postavil hlavu.
"Sedmnáct tisíc."
Sumy létaly jako kulky. Zvuky hlasů a slov, hned francouzských, italských či řeckých, vířily Angelice hlavou. Nebyla s to je sledovat. Měla strach. Viděla, jak don José vraští snědou tvář a komtur de La Marche se mračí. Chvěla se, snažila se zahalit do vlasů. Kdy to mučení konečně přestane?
Uprostřed sálu se zvedl vysoký Arab v bílém burnusu a pružným krokem šelmy se blížil k pódiu; cestou se ukláněl na všechny strany.
Angelika slyšela, jak Erivan vyslovuje jeho jméno: Ali Naker. Pod červenobíle pruhovaným turbanem zářily ve snědém obličeji s orlím nosem a lesklou černou bradkou oči černé jako noc.
Poklekl, nespouštěl pohled z mladé ženy a z hluboké kapsy na hrudi vyndal jakési předměty, které mu pak zazářily v natažené dlani. Byly to nejkrásnější drahokamy, jež si přivezl z poslední cesty do Indie: dva safíry, rubía velký jako oříšek, smaragd, modrý beryl, opály, tyrkysy. V druhé ruce držel Ali Naker lehké zlaté váhy, pozůstávající z měděné misky a dikobrazího ostnu. Kladl tam kameny jeden po druhém. Erivan se k němu sklonil a ševelícími rty rychle počítal na prstech. Konečně triumfálně prohlásil:
"Dvacet tisíc piastrů."
Angelika vrhla zděšený pohled na dona José. Nejvyšší suma, kterou byl maltézský rytíř ochoten zaplatit, byla překonána.
Komtur de La Marche ho prosil skoro nahlas:
"Bratře, vydržte ještě."
Čerkeský kníže Riom Mirza doslova skřípal zuby. Pokud jde o něho, odstupoval. Přece však nenechají tu krásnou Francouzku obyčejnému obchodníkovi od Rudého moře, bohatému, avšak tuctovému, jehož jarmarečný harém v dřevěném domku kdesi v Kandii či v Alexandrii určitě páchne ztuchlým olejem a pečenými cvrčky.
Vzal si stranou dona José a nutil ho, aby neváhal, nebo ho vlastní rukou zabije. Maltézský rytíř zvedal oči k nebi a vypadal jako mučedník ze španělského oltáře. Počkal, až se sál uklidní, a pak řekl, aby s tím skoncoval:

"Jedenadvacet tisíc piastrů."
Turecký správce v Kandii se mazaně zašklebil, povytáhl z bílých vousů konec nargilé a tichounce prohlásil:

"Jedenadvacet tisíc pět set."
Don José ho sjel pohledem jako otrávená dýka. Věděl dobře, že Turek nemůže dát dohromady takovou sumu a že chce jen překazit kalkul suverénního státu Malta, prvního křesťanského národa. Byl v pokušení zastavit dražbu a nechat toho starého mazaného pašu úvahám o tom, jak zaplatit jedenadvacet tisíc pět set piastrů a co si počít se svou příliš krásnou přítelkyní. Jen zoufalý Angeličin výraz ho dojal, přestože si nerad přiznával, že podléhá soucitu.
Erivan, který také věděl, že poslední nabídka je jen žert, šikovně protahoval dražbu tak, aby Turek musel začít litovat a přísahat si, že už se o něco podobného nikdy nepokusí. Až po chvíli pohlédl na odhadce otroků z řádu:
"Arracho, kdo dá víc?"
"Dvaadvacet tisíc," uzavřel licitaci don José de Almada.
Tentokrát se rozhostilo velice dlouhé váhavé ticho. Jenže Erivan ještě nevytáhl všechny trumfy. Věděl ze zkušenosti, že mžská vášeň je daleko silnější než jejich obchodní zdrženlivost.
Don José de Almada, který bojoval pouze za "případ", nernohl vnést do dražby vášeň muže, v němž se probudí milostná touha vlastnit.
Arab Ali Naker, klečící před pódiem, zvedl k bílé otrokyni zanícený pohled. Jemné rty se mu chvěly a co chvíli zvedal ruku ke kapse svých šatů, znovu se zarazil, v poslední chvíli zaváhal.
Eunuch přistoupil a rozepnul sponu na opasku posledního závoje. Lehká látka padla Angelice k nohám.
Vnímala, jak se všichni muži zimničně zachvěli a přitahováni bílým zjevením, krásným jako ony řecké sochy, které lze vidět pod oleandry na ostrovech, zatajili dech.
Jenže tahle socha byla živá. Třásla se a záchvěvy jejího krásného mučeného těla vnímali všichni jako záruku rozkoše, slib vášnivého vzrušení a extáze toho, kdo je bude umět okouzlit.
Každý snil o obtížném dobývání a nádherném vítězství.

Každý snil o tom, že bude mistrem, jenž ji donutí zemdlít rozkoší.
Po pocitu smrtelného chladu projela Angelikou vlna horečky.
Aby nemusela snášet ty lačné pohledy, zastřela si obličej ohnutou paží.
Ochromoval ji pocit studu a zoufalství, takže ohluchla a oslepla ke všemu, co se odehrávalo kolem ní.
Neviděla, jak Ali Naker vytahuje na světlo na natažené dlani velký bílý nádherný diamant a klade ho na váhu.
"Třiadvacet tisíc piastrů," křičel Erivan.
Don José odvrátil hlavu.
"Arracho! Kdo dá víc?" Erivan natahoval ruku ke zvonku, označujícímu konec dražby.
Čerkeský princ zavyl a drásal si nehty obličej na znamení zoufalství. Na Arabově tváři se rozléval pomalý úsměv.
Vtom vstal hlavní bílý eunuch Šamyl bej. Díky dlouhé licitaci měl čas věnovat se nejrůznějším finančním kombinacím, vymyslel, jak dá do pořádku otřesený pánův majetek a dokáže zaplatit za tuhle povážlivou koupi.
Chladně, bez hnutí utrousil:
"Pětadvacet tisíc."
Rozjasněný obličej Ali Nakera pohasl. Sesbíral drahokamy, dal je zpátky do kapsy na hrudi, vstal a pomalu odcházel; vnořil se do tmy a opustil dražební sál.
Erivan se obrátil k Šamylu beji a pomalu zvedal zvonek.

Pak jeho ruka strnula ve vzduchu, nehýbala se.
V místnosti se rozhostilo tíživé, podivné, nekonečné ticho... Bylo tak dlouhé a působivé, že si ho uvědomila i Angelika a instinktivně zvedla hlavu. Utrpěla šok. Prudký jako úder. Jeden z těch strašných úderů, jež málem zbavují rozumu a vyvolávají šílené výkřiky.
Protože pod pódiem stála vysoká a tmavá postava. Došla tam klidným krokem středem celého sálu mezi dvěma řadami ohromených pohledů. Černá od hlavy k patě, černé kožené 'rukavice se stříbrnými sponami, černá maska z černé kůže mu skrývala obličej až po ústa, kolem masky černá bradka, jež dodávala tomuto náhlému zjevení podobu zlého snu. Za ním rozeznávala podsaditou postavu kapitána Jasona.

Erivan nechal pomalu klesnout ruku, držící zvonek na ukončení dražby. Nezazvonil. Uklonil se až k zemi a řekl sladce:
"Ta žena je na prodej. Zajímáte se o ni, urozený pane Rescatore?"
"Kam až došla dražba?"
Hlas zpod masky byl hluboký a chraplavý.
"Pětadvacet tisíc piastrů," informoval ho Erivan.
"Pětatřicet tisíc."
Armén zůstat stát s otevřenými ústy.
A kapitán Jason se obrátil k davu a opakoval jasným hlasem:
"Pětatřicet tisíc pro mého pána, vznešeného Rescatora. Kdo dájíc?"
Šamyl bej padl zpátky do polštářů a zůstal beze slova ležet tváří dolů.
Angelika zaslechla jasné zazvonění zvonku. Ta tmavá postava, kterou sledovala pološíleným pohledem, jí připadala větší a větší, blížila se a ona. cítila, jak ji zahaluje těžký černý sametový plášť, který jí Rescator ze svých ramen přehodil přes její. Záhyby jí padly až k nohám. Zuřivě si ho ovinula kolem sebe. Nikdy, nikdy v životě nezapomene na potupu, kterou musela prožít.
Neznámé ruce ji pevně držely, ruce vlastníka, jen díky jejich síle se držela na nohou. Uvědomila si, že se pod ní podlamují kolena a že by bez té pomoci padla na zem.
Hluboký chraplavý hlas říkal:
"Úspěšný večer pro vás, Erivane! Francouzka! A jaké kvality! Kdo je majitelem?"
Markýz ďEscrainville sem klopýtal jako opilý. Z křídově bílého obličeje mu planuly divoké oči. Natáhl třesoucí se prst k Angelice.
"Mrcha!" zakoktal přiškrceně, "nejhorší mrcha, kterou zem nosila. Pozor, proklatý čaroději, zničí ti srdce."
Ze zákulisí vyskočil jednooký Coriano, jenž sledoval prodej za oponou. Stoupl si mezi ně a vykouzlil na bezzubých ústech ten nejponíženější úsměv.
"Neposlouchejte ho, pane, radost mu zakalila mozek. Ta dáma je rozkošná... nesmírně rozkošná. Něžná a poslušná."
"Lháři," ušklíbl se Rescator.

l 221
l 2201

Sáhl do měšce ze zlatého plátna, visícího mu na opasku, vytáhl dlaň plnou zlaťáků a hodil je po Corianovi, jenž vytřeštil oči.
"Ale pane," blekotal pirát, "dostanu svůj díl z prodeje."
"Vem si to jako splátku."
"Za co?"
"Chci, aby se dnes večer všichni radovali."
"Bravo! Bravissimo!" ječel Coriano a házel čepici do vzduchu. "Ať žije pan Rescator!"

Ten zvedl ruku:
"Slavnost začíná."
Kapitán Jason tlumočil pozvání největšího obchodníka se stříbrem ve Středozemním moři adresované vznešené společnosti. Pozval tanečnice a hudebníky, nechal přinést víno, kávu a skopovou pečeni. Všechny posádky lodí kotvících v přístavu dostanou celého vola a třicet sudů vína ze Smyrny a Malvázie. Budou stát na všech křižovatkách města. Ulicemi budou procházet sluhové s koši koláčů a masem na rožni a ze střech se bude sypat déšť mincí.
Kandie bude dnes večer jásat na počest Francouzky. Tak rozkázal vznešený pan Rescator.
"Ať žije!" vyvolával dav.
"Alláh budiž pochválen," vzdychali Turci a usedali zpátky na divany v sále, který už hodlali opustit. Všichni, ať piráti či knížata, se znovu usadili a byli připraveni na nové hody. Jen oba maltézští rytíři zamířili ke dveřím. Rescator na ně zavolal:
"Caballeros! Nechcete se k nám přidat?"
Don José ho sjel pohledem a ve společnosti komtura de La Marche se vznešeně vzdálil.

Teprve teď Angelice došlo, že je prodaná. Prodaná pirátovi, jenž za ni zaplatil cenu jedné lodi i s posádkou... A že prostě přecházet z rukou jednoho pána do rukou druhého je teď její

osud, osud příliš krásné ženy, po níž každý touží. Ze rtů se jí vydral úzkostný výkřik. Zaznělo v něm celé její zoufalství, hrůza z toho, co musela prožít, veškerý vzdor ženy, která upadla do pasti.
"Ne... neprodali mě! Neprodali!"
Vrhla se k pohyblivému pestrobarevnému kruhu, svírajícímu se kolem ní jako pekelná obruč; chvíli bojovala s Rescatorovými ozbrojenci, kteří ji pevně chytili a pak nepříliš něžně hodili k nohám jejich pána.
"Ne... neprodali mě!"
"To mají dámy ve Francii ve zvyku utíkat takhle málo oblečené? Počkejte aspoň, až si vezmete něco na sebe, madame."
Hluboký ironický Rescatorův hlas dolehl z výšky až k ní.
"Mám tu několikerý šaty, mohu vám je nabídnout. Uvidíte, jestli se vám hodí. Vyberete si, které se vám budou líbit."
Angelika nechápavě pohlédla na černou postavu, tyčící se nad ní, pohledem stoupala nahoru až po přiléhavou masku, pod níž zářil pobavený úsměv. Zasmál se nahlas.
"Vstaňte," vybídl ji a podával jí ruku.
Když poslechla, odhrnul jí vlasy v nepořádku visící do tváře a pohladil ji jako nerozumné děcko.
"Prodali? Ale ne. Dnes večer jste mým hostem, nic víc. Teď si vyberete toaletu."
Ukázal na tři černoušky v červených turbanech. Jak to bývá v pohádkách, nesli každý nádhernou róbu, jeden růžovou hedvábnou, druhý bílou brokátovou a třetí modrozelenou saténovou, zdobenou výšivkou z indické perleti, v níž se odrážela světla.
"Váháte? Která žena by nezaváhala... Ale protože hostina už začíná, dovoluji si vám poradit. Já bych vybral tuhle," ukázal na perleťové šaty.
"Po pravdě řečeno jsem je vybral pro vás, protože se mi doneslo, že ta Francouzka má oči barvy moře. Budete v nich vypadat jako siréna. Je to téměř symbolické. Krásná markýza zachráněná z vod..."
A protože pořád mlčela, dodal:
"Vím, co vás mate. Jak je možné mít tady v daleké Kandii šaty podle poslední versailleské módy. Nemučte si svůj malý mozeček. Umím ještě mnoho dalších věcí. Copak jste neslyšela, že jsem čaroděj?"

12231
222I

Ironický úsměv jeho rtů, skrytých pod krátkou saracénskou bradkou, ji přitahoval. Chvílemi ozářil ta temná ústa jako blesk. Tlumený pomalý hlas působil Angelice závrať, připomínající strach. Když se na ni obrátil, projel jí po zádech mráz. Cítila se jako v jr :ém světě.
Zareagovala, až když jí malé otrokyně, pomáhající jí při oblékání, nedokázaly pořádně zapnout háčky a spony evropské toalety. Rozčilená jejich nešikovností si rychle sama připevnila poutka a zavázala šněrovačku. Její pohyb Rescatorovi neušel. Znovu se přidušeně rozesmál, málem se zakuckal.
"Kdo by řekl, jaká síla a moc je v těch tisíckrát opakovaných gestech," řekl, když popadl dech. "Ani na prahu hrobu nepřipustíte, aby vás špatně sešněrovali, co? Ach, ty Francouzky! Teď si prohlédněme šperky."
Sehnul se nad klenotnicí, kterou neslo páže, a vytáhl nádherný náhrdelník ze tří řad lazuritu.
Sám jí ho připnul na krk. Když jí zvedl vlasy, aby zaklapl uzávěr, cítil, jak mu prsty sjely po škrábancích, jež jí na zádech zanechaly drápy té příšerné kočky. Nový Angeličin majitel však neřekl ani slovo.
. Pomohl jí připnout náušnice.
Za zástupem janičářů, stojících tu na stráži, hluk davu stále sílil. Dorazili hudebníci a tanečnice. A objevily se podnosy s ovocem a sladkostmi.
"Jste mlsná?" zeptal se Rescator. "Máte chuť na chalvu, oříškový zákusek? Znáte perský nugát?"
Mlčela, a tak dodal:
"Vím, na co máte chuť. V tuhle chvíli vás nelákají žádné sladkosti ani nejlepší radovánky na světě. Vy máte strašnou chuť se rozplakat."
Angelice se chvěly rty a svíralo hrdlo.
"Ne," pokračoval, "tady ne. Až budete u mě, můžete plakat, jak dlouho se vám bude chtít, ale ne tady, mezi těmi barbary. Nejste žádná otrokyně. Jste přece vnučka křižáka, proboha! Podívejte se na mě!"
Dvě ohnivé zorničky se zmocnily jejího pohledu a přinutily ji zvednout hlavu.

"Tak je to lepší. Podívejte se do zrcadla... Jste dnes večer královnou. Královnou Středomoří. Podejte mi ruku."
A tak v královské toaletě a ruku v ruce s Rescatorem scházela Angelika po schůdcích hanebného pódia. Skláněla se před ní jedna šíje za druhou. o
Rescator usedl vedle paši, představitele moci Nejvyššího sultána, a Angeliku si posadil po pravici. Ve vonném kouři, stoupajícím z kadidelnic, zdvihaly tanečnice dlouhé nadýchané závoje za zvuků tamburín a malých třístrunných kytar jasných a veselých tónů.
"Napijte se dobré kandijské kávy," podával Rescator Angelice jeden z těch filigránských porcelánových šálků, stojících na podnose před nimi, "není nic lepšího proti špatné náladě a pro posílení bolavého srdce. Vdechujte tu jemnou vůni, madame."
Vzala podávaný šálek a pomalu pila.
Na palubě Hermesu se naučila mít kávu ráda, a tak s potěšením znovu vnímala její štiplavou chuť.
Oči obávaného piráta ji sledovaly průzory masky. Nebyla to obyčejná maska, taková, co sedí u kořene nosu a stěží zakrývá tváře. Sahala velice nízko, až ke rtům, jako nová kůže. Měla dokonale vymodelovaný tvar nosu a na místě nosních dírek měla otvory. Angelika se nedokázala ubránit

pomyšlení, jak příšernou tvář asi maska skrývá. Jak může žena snést, aby se nad ní skláněla ta kožená tvář, když tuší, jak strašné znetvoření je pod ní... Zachvěla se.
"Prosím?" zeptal se pirát, jako by to zachvění pocítil sám. "Popište mi trochu pocity, jež ve vás vzbuzuji."
"Myslela jsem, že máte i vytržený jazyk."
Rescator se zaklonil a upřímně se rozesmál.
"Konečně," hlesl, "konečně slyším váš hlas. A dozvídám se, co? Že se domníváte, že jsem ošklivější, než jsem. Ach, mí nepřátelé nikdy neopomenou ještě zhoršit můj už i tak černý obraz. Vyhovovalo by jim, kdybych byl jednoruký a beznohý. Nejlíp vlastně mrtvý. Mně ale stačí, že jsem samá jizva jako starý dub, jenž musel sto let čelit bleskům a vichřicím. Díkybohu mi však zbylo ještě dost schopností na to, abych mohl rozmlouvat s dámami. Přiznávám, že by pro mě bylo nesmírně

bolestné, kdybych nemohl využívat alespoň výmluvnosti na okouzlování těch nádherných bytostí, Stvořitelových klenotů."
Naklonil se k ní, povídal si s ní, jako by byli sami, a ona cítila, jak ji pozorně sledují jeho ohnivé oči.
"Říkejte ještě něco, madame. Máte nádherný hlas... Uznávám, že já ne. Můj hlas se zlomil jednoho dne, kdy jsem volal někoho strašně vzdáleného. Volal jsem, a hlas mne opustil..."
"Koho jste volal?" zeptala se strnule.
Zvedl prst ke stropu zahalenému kadidlem.
"Alláha... Alláha v ráji. To už je dávno. Hlas se mi zlomil, ale on ho vyslyšel... Alláh mě vyslyšel a daroval mi to, oč jsem ho žádal: život."
Měla dojem, že si z ní dělá legraci. Trochu ji to zamrzelo.
Káva ji povzbudila. Souhlasila, že si vezme koláč.
"U mě," poznamenal, "vám nabídnu jídla z celého světa. Ze všech zemí, jimiž jsem projížděl, jsem si přivezl specialistu na kuchařské umění jeho země. Mohu tak vyhovět jakémukoliv přání svých hostů."
"Máte doma... kočky?"
I když se snažila ovládnout, hlas jí selhal.
Pirát se zdál udivený, pak pochopil a vrhl zlobný pohled na markýze ďEscrainville.
"Ne, u mě nejsou kočky. Není tam nic, co by vás mohlo děsit nebo se vám znelíbit. Jsou tam růže... světla... dokořán otevřená okna. No tak, netvařte se tak vyděšeně, to vám nesluší. Můj přítel ďEscrainville musel mít pěkně tvrdou pěst, aby z vás udělal ženu se sklopenýma očima, ochotnou lízat pánovi boty."
Angelika uraženě vyskočila, jako by ji něco bodlo, a stihla ho zuřivým pohledem. Znovu se rozesmál, až se rozkašlal; až po chvíli byl schopen promluvit:
"To je ono! Na to jsem čekal, konečně je z vás znovu vznešená markýza, urozená francouzská dáma, hrdá a fascinující."
"Mohla bych se jí někdy znovu stát?" zašeptala. "Nevěřím, že Středozemní moře tak snadno pouští svou kořist."
"Je pravda, že Středomoří strhává lidem falešné masky, láme slabochy, ale ty, kdo mají sílu čelit a hledět mu zpříma do tváře, vyplaví na břeh ryzí jako zlato."

Jak mohl pochopit, že nemyslí na svůj návrat do Francie, ale spíš na to, jak je jí cizí a neskutečná představa, že by se měla stát znovu okouzlující dámou pod versailleskými stropy; takovou, jež ještě před několika měsíci udávala společenský tón! Připadalo jí to tak dávno, tak neskutečné, ba jakoby bezbarvé vedle kouzla Orientu.

A najednou sama hledala pirátovy tajemné oči, jako by v nich nacházela odpověď. A tázala se, kde se bere moc toho muže, jenž jako by se několika slovy zmocnil její duše. Už pár dní žila zlomená, ponížená, zničená. Rescator ji najednou zdvihl a vytáhl ze dna propasti. Zatřásl jí, jako by ji šlehl kouzelným proutkem, a ona jako květina po zalití znovu zdvihla hlavu a odmítla ponížení. Usedla zpříma. Oči se jí znovu zaleskly zdravým rozumem.
"Hrdá bytost," řekl něžně, "takovou vás mám rád."
Upřeně ho pozorovala, jako když se modlíme, jako když vzhlížíme k bohu s prosbou o milost. A ani nevěděla, že má v očích ten lačný výraz lidí při pohledu na toho, od koho očekáváme vše.
A současně s tím, jak jí Rescatorův pohled vléval nové síly do žil, se její zděšené srdce uklidňovalo. Okolní hlavy s turbany, ošlehané tváře pirátů pod hedvábnými šátky mizely stejně jako hlahol hlasů a hudby. Byla sama v začarovaném kruhu, po boku muže, jenž jí věnoval veškerou svou pozornost. Vnímala závany orientálního parfému, kterým měl pirát nasáklé šaty, vůni balzámu, jež jí připomínala vůni ostrovů a mísila se do vůně jemné kůže jeho masky, do vůně tabáku jeho dlouhé dýmky a vůně horké kávy, neustále dolévané do šálků.
Najednou na ni padla únava, sladká malátnost. Zhluboka vydechla a zavřela oči.
"Jste unavená," poznamenal. "U mě v paláci za městem budete spát. Už dlouho jste se nevyspala. Lehnete si na terasu tváří ke hvězdám... Můj arabský lékař vám přinese uklidňující bylinný čaj a vy budete spát, jak dlouho budete chtít. A budete přitom naslouchat šumění moře. A zpěvu mého malého pážete hudebníka. Vyhovuje vám taková představa? Co si o ní myslíte?"

I221
226I

"Myslím, že nejste příliš náročný pán," zašeptala.
V pirátových očích to vesele zajiskřilo.
"Možná se jím jednoho dne stanu. Vaše krása není z těch, jimiž lze dlouho pohrdat. Ale nebude to bez vašeho souhlasu, to vám slibuji. Dnes večer na vás budu žádat jen jedinou věc, ale pro mě nesmírně cennou. Úsměv na vašich rtech. Chci, chci si být jist, že už nejste ani smutná, ani vyděšená... Usmějte se na mě."
Angelika pootevřela rty, v očích jí zaplálo světlo...
Vtom se ozval nelidský řev a jako rudý přízrak mezi stále hustšími parami se k nim řítil markýz ďEscrainville. Mával tasenou šavlí, potácel se a nikdo se mu neopovážil postavit do cesty.
"Tak ty ji budeš mít," chroptěl, "tobě ukáže tvář milenky, prokletý čaroději Středomoří... Ne mně... Já jsem jen Postrach. Slyšíte, vy všichni, Postrach... ne čaroděj... Ale k tomu nedojde. Zabiju tě..."
Hnal se s tasenou šavlí na ně. Rescator mu kopl pod nohy podnos a samovar, a když protivník zakopl a zakolísal, vyskočil i on a také tasil šavli. Zbraně se skřížily. D'Escrainville bojoval jako beze smyslů. Oba piráti couvali mezi rozházenými polštáři .a podnosy až k pódiu, kam byl markýz nucen vystoupit, zatímco tanečnice pištěly a utíkaly pryč.
Byl to boj na život a na smrt. Rudá postava proti černé, aby protivníci velice dobře ovládali své zbraně: pirátské zakřivené šavle. Maltézští sluhové se neopovážili zasáhnout a udělat pořádek, přestože zastávali v batistanu funkci stráží. Rescator jim nechal každému rozdat dvacet stříbrných a hrst amerického tabáku. A tak veškeré osazenstvo v nábožném tichu čekalo na výsledek souboje.

Konečně Rescatorova šavle zasáhla útočníkovo zápěstí a šílenec upustil zbraň. Zalykal se, na rty mu vystoupila bílá pěna. Erivan odvážně přiskočil, chytil ho kolem pasu a předal Corianovi.
"Škoda," vzdychl Rescator pouze a zastrkoval zbraň.
Kdyby malý Armén nezasáhl, mrtvola markýze ďEscrainville by se byla určitě na místě stala zápalnou obětí za všechny nešťastníky, které tu prodal.

Rescator zvedl obě ruce.
"Slavnost končí," křikl.
Klaněl se napravo nalevo, zdravil turecky, italsky, španělsky.
Stolovníci se ve zmatku hrnuli ze sálu.
Rescator se vrátil k Angelice. Hluboce se uklonil, zametl černým pérem na klobouku zem.
"Ráčila byste mě doprovodit, madame?"
V tuhle chvíli by s ním šla až na konec světa.
Nepoznávala zahradu, jíž prošla před nedávném s úzkostí v srdci.
Pirát jí znovu přehodil přes ramena svůj nařasený plášť.
"Noc je chladná... ale jak voní!"
Před batistanem se na obrovském ohni pekl celý vůl. Odlesky plamenů ozařovaly spokojené tváře námořníků a městské chudiny, pozvané na hostinu. Kandijskými uličkami zněl zpěv pirátů, oslavujících víno ze Smyrny.
Když se objevil Rescator, zahrnuli ho ovacemi.
Nad střechou vylétla dlouhá modrá světlice a rozstříkla se jako zářivý slunečník.
"Podívejte, ohňostroj..."
V kterém okamžiku tváře změnily výraz? Kdy na ně místo radosti padla hrůza?
Rescator první začal tušit něco nekalého. Pustil Angeliku a běžel k hradbám tyčícím se nad městem.
V tu chvíli otřásl nocí výbuch a bylo slyšet, jak se v batistanu lustry a zrcadla rozbíjejí na kousky. Na nebi se objevila rudá záře.
Na černých zděšených tvářích janičářů, kteří se také rozběhli k hradbám, se roztančily plápolající ohně, zářící zdola z města.
Rozezvonily se zvony. Nad tím vším se vznášel hlas, opakující ve všech jazycích:
"Hoří..."
Angeliku najednou odmrštil dav, běžící k nezvyklé podívané. Skryla se ve výklenku jakýchsi dveří. Vtom ji někdo chytil za ruku.
"Poběž! Poběž rychle!"

12291

Zahlédla vychytralý obličej Vassose Mikolesa a vzpomněla si na Savaryho slova: "Až vyjdete z batistanu, buďte připravena. Signálem bude modrá raketa..."
Požádala ho, aby ji vyrval tomu, kdo ji koupí, a vrátil jí svobodu.
Dodržel slib.
Teď tu zděšeně stála a mrazilo ji až do hloubi srdce. Nebyla schopná pohybu. Malý Řek ji neklidně pobízel:
"No tak poběž!"
Konečně se pohnula a následovala ho. Běželi ulicemi, unášeni nezadržitelným pohybem davu, který se řítil k přístavu.
Všude panoval nepopsatelný zmatek. Šlapalo se po dětech a kočkách, syčících, mňoukajících a skákajících z říms na balkóny jako džinové z láhve a míhajících se v záři ohně. Ze všech úst zazněl další výkřik:

"Lodi..."
Angelika, vedená Vassosem Mikolesem, doběhla na mořský břeh a pochopila. Brigantina markýze ďEscrainville v přístavu plápolala jako pochodeň. Připomínala hořícího kostlivce.
Žhavý popel, hnaný větrem, padal jako déšť na ostatní zakotvené lodi. I galéra dánského renegáta se již stala obětí plamenů. V záři dalších požárů, v pekelné iluminaci rozeznala Angelika i Rescatorův trojstěžník. Oheň mu řádil na přídi. Marně s ním bojovaly stráže, které zůstaly na palubě a začínaly se vzďávat.
"Savary!"
"Čekám tu na vás," zářil Savary. "Nedíváte se správným směrem, madame. Podívejte se támhle!"
Ve stínu Křižácké věže, odkud se turečtí strážní rozběhli k požáru, jí ukázal loďku, napínající plachty k odplutí. Byla téměř celá skrytá ve tmě a jen náhlé rudé odlesky požáru osvětlovaly poněkud vyděšené tváře uprchlých otroků, kteří se na ní tísnili, a řeckých námořníků zdvíhajících kotvu. Byla to bárka Vassose Mikolese a jeho strýců.
"Poběžte!"
"Ten oheň, Savary, ten oheň..."
"Je to řecký oheň," poskakoval starý vědec nadšením na

místě. "Zapálil jsem neuhasitelný oheň. Ach, klidně se mohou pokoušet ho uhasit. Je to starověké tajemství... Byzantské tajemství, a já ho odhalil!"
Tančil jako skřítek z pekel. Vassos Mikoles chytil svého ctěného otce a táhl ho k lodi. K Angelice přistoupila na břehu jakási žena.
"Tady máš papír, co jsi měla v opasku a on ti ho vzal. Sbohem, sestro, sbohem, přítelkyně. Ať tě ochraňují všichni svatí."
"Ellis, ty nejdeš s námi?"
Mladá Rekyně obrátila obličej k přístavu. Stěžně Hermese, připomínající průzračné zlaté sloupy, se v záplavě jisker kácely k zemi.
Markýz ďEscrainville pozoroval šílenýma očima divadlo před sebou.
"Ne, zůstanu s ním," vzdychla Ellis.
A rozběhla se ke žhavé výhni.
Angelika nastoupila do loďky, jež se odlepila od břehu. Lodníci se pokoušeli držet ve stínu hradeb, ale záře ohně neustále jasněla a dosahovala až k nim.
Savary stál na přídi a pásl se pohledem na ozářený přístav, kde se hemžili lidé jako v mraveništi.
"Nacpal jsem koudel na několik míst na obou lodích, a to po celé délce paluby," vysvětloval. Během plavby kolem ostrovů jsem každý den slezl do podpalubí a všechno připravil. A dnes večer jsem to pokropil esencí mumie, tisíckrát hořlavější než cokoli. Ohňostrůjci chtěli, abych jim pomohl, takže bylo hračkou dostat na obě lodi zápalné pochodně mé výroby. Oheň vzplanul jako uragán..."
Angelika vedle něj se náhle sesula. Pak vstala a vytřeštila oči, neschopná slova. Savary zmlkl. Rukou tápal po starém kukru a přiložil si ho k očím.
"Co to dělá? Ten muž je šílený!"
Na velitelském můstku trojstěžníku rozeznali Rescatorův stín. Maurští námořníci přesekli lana a loď, na níž plál oheň, vyplula do vod zálivu a vzdalovala se od požáru, přestože už

také hořela. Plamen vzplál silněji a prudčeji. Hlavní stěžeň se zlomil. Pak se ozvala tlumená exploze.
"Sud s prachem," šeptala Angelika.

"Ne."
Savary jí šlapal těžkými botami po nohou. Vassos Mikoles se ho marně snažil přesvědčit, aby zůstal v klidu.
"Ten bílý mrak těsně při hladině," křičel vědec, "co to je? Co Jo je?"
Žlutý, těžký kouř vycházel ze středu lodi v plamenech a "vytékal" až do moře. Pak v několika okamžicích pokryl celou loď kromě nejvyššího stěžně. Oheň pohasl, a zároveň se loď, zahalená do oblaku páry, ponořila do tmy. Přístav byl ještě stále ozářený plameny a vzdaloval se. Řekové ze všech sil veslovali. Brzy vytáhli horní plachtu. Bárka s uprchlíky poskočila na černých vlnách.
Savarymu klesla ruka s kukátkem.
"Co se stalo? Vypadá to, jako by dokázal uhasit oheň na palubě nějakým kouzlem."
Jeho duch už se zabýval záhadou. Syn toho využil a uctivě ho usadil na záď bárky. Angelice to všechno připadalo neskutečné z jiného důvodu. Kandie se vzdalovala. Dlouho, dlouho tančil její rudý odlesk na hladině. Angelika si uvědomila, že má pořád ještě přes ramena Rescatorův plášť. Nesmyslná bolest stoupla až k hrdlu. Skryla tvář v dlaních a dlouze zasténala.
Žena sedící vedle ní se jí dotkla.
"Co je ti? Nejsi šťastná, že jsi znovu na svobodě?"
Mluvila řecky, ale Angelika pochopila.
"Nevím," vzlykla, "já nevím. Ach, já už vůbec nic nevím."
Pak se rozpoutala bouře.

Dva dny zmítalo bárkou uprchlíků vzduté moře.
Až na úsvitu druhého dne se rozbouřená hladina uklidnila. Bárka se pořád ještě držela nad vodou. Stal se z ní pouhý vrak se zlomeným stěžněm a rozbitým kormidlem. Jako zázrakem to všichni přežili. Žádné dítě nevyrvalo moře z matčina náručí, žádného námořníka nestrhlo z paluby, když se snažil udržet plavidlo na hladině. Stali se z nich ovšem jen trosečníci, promočení, chvějící se, čekající pomoc z nebes a netušící, v čích vodách se octli. Moře se zdálo pusté. Konečně je k večeru zahlédla maltská galéra a vzala je na palubu.
Angelika se opírala o mramorový balkón. Pokoj zaplavovalo, rudé světlo zapadajícího slunce a černobílá dlažba se v něm leskla jako skleněná. Vedle na stolku stála mísa s krásnými hrozny, jež nechal Angelice donést rytíř de Rochebrune. Ten milý šlechtic si i na Maltě uchoval zdvořilé vystupování, které ho proslavilo už kdysi u dvora. Byl nesmírně šťastný, že jako představitel francouzského jazyka řádu maltézských rytířů mohl markýze du PlessisBelliére poskytnout útulek ve svém chudobném domě. Tak skromně se tu nazývaly všechny nádherné paláce, které každý z jazyků řádu nechal vybudovat pro své stoupence. Paláců bylo osm a byly symbolem osmiramenného kříže, jenž byl odznakem rytířů.
Jazyka Provensálského, Auvergneského, Francouzského, Italského, Aragonského, Kastilského, Německého a Anglického. Ten poslední byl po reformaci zakázán. Jeho palác sloužil jako skladiště.
Angelika utrhla bobulku z hroznu a zasněně ji vychutnávala. Byla ráda, že je na Maltě. Po tom hanebně smyslném orientálním bazaru našla přísnou atmosféru, sešněrovanou tuhým pořádkem velkého křesťanského společenství. Heslem mnichů byly dva paradoxy: nádhera a přísnost.
Ve francouzském hostinci, rozlehlém a přepychovém sídle pro cizince s mnoha balkónky a sály s benátskými zrcadly,

našla veškeré pohodlí francouzských komnat. Na zdech visely goblény; stálo tu sloupové lůžko s brokátovými nebesy a v přilehlé místnosti vodní lázně, hodné Versailles. Tyhle místnosti v poschodí byly určeny vznešeným hostům. Dole, v celách s prostými prkennými lůžky, žili rytíři, kaplani či laičtí bratři, a když šla občas Angelika kolem, zahlédla Francouze, jak jedí čtyři z jedné dřevěné misky klášterní polévku.
Když benjamínkové ze šlechtických rodin vstupují do maltézského řádu, vyslovují s těžkým srdcem tři sliby: slib poslušnosti, osobní chudoby a celibátu. V nekonečných válkách s nevěřícími mohou ukojit bojové choutky, náboženský ideál spojený se slávou, že jsou příslušníky obávaného a děsivého řádu. Velice solidní bohatství řádu jim dovolovalo uplatnit bojový zápal, k němuž se zavázali. Loďstvo řádu bylo jedno z nejkrásnějších v Evropě. Maltézské galéry bez přestání brázdily Středozemní moře, vždy připravené k boji, k neustálým výpravám proti islámskému obchodu, jemuž chystaly osud, který on sám chýš, tál křesťanům.
Především po posledních zážitcích vyhovovaly Angelice uhlazené mravy, panující na Maltě.
V tomto ohledu tu vládla železná disciplína, a pokud se během nebezpečných výprav nebo opojných vítězství nechal některý rytíř chvilkově okouzlit krásami nějaké povolné otrokyně, na Maltě, v náboženské baště řádu, panovala nejvyšší cudnost.
Nebyly tu žádné svobodné ženy kromě Malťanek, venkovanek z ostrova, zahalených do černých hábitů, a otrokyň, jež byly ovšem pouze výměnným zbožím. Jen málo tu bylo náhodných návštěvnic doprovázejících své milence nebo řidčeji manžely na palubě španělské, anglické nebo francouzské lodi, vyplouvající na válečnou výpravu.
Angeličin případ byl výjimkou. Přestože byla urozená dáma, zasluhující ohledy příslušející jejímu postavení, byla zachráněna se skupinkou uprchlých otroků. Velice dobře pochopila, že je řádu zavázána vděčností za jeho služby, a to formou zvonivého kovu.

S francouzským pokladníkem řádu se dohodla, že napíše svému správci financí, panu Molinesovi, a požádá ho, aby předal pařížskému zástupci řádu jistou sumu jako výkupné za své zachránění před ztroskotáním. Rozzlobila se ovšem, když se dozvěděla, co udělali "jejími" Řeky. Byli zařazeni mezi otroky v jednom z ostrovních skladů. Chudáci rybáři ze Santorinu byli zahrnuti mezi kořist stejně jako nevěřící a počítali je od kusu.
Ve velké místnosti, na otepích slámy čekali muži, ženy a děti všech barev na to, až budou znovu prodáni, a v očích měli týž pasivní a rezignovaný výraz, který viděla v Kandii a v podpalubí ďEscrainvillovy lodi. Tam našla Savaryho, Vassose Mikolese a jeho strýce, jejich ženy a děti, jež se přidaly k výpravě, a několik uprchlých otroků, které vzali na palubu. Tlačili se v jednom rohu a poklidně žvýkali olivy.
Angelika neskrývala před pokladníkem řádu, panem de Sarmont, který ji doprovázel, co si myslí o nelidskosti takzvaných vojáků Krista. Kněze to šokovalo.
"Co tím chcete říci, madame?"
"Že jste odporní obchodníci s otroky jako všichni ostatní."
"To jsou příliš silná slova."
"A tohle?" odsekla a ukázala na dav Řeků, Turků, Bulharů, Maurů, černochů a Rusů, posedávajících pod klenutými stropy obrovského skladu. "Vy si myslíte, že je velký rozdíl mezi vašimi galejemi a galejemi v Alžíru či v Kandii? Můžete se jak chcete odvolávat na velikost vašeho poslání, je to obyčejné pirátství."
Pokladník ztuhl.
"Mýlíte se, madame," odtušil suše. "My nepřepadáme, my bereme do zajetí."

"Nevidím v tom velký rozdíl."
"Chci říci, že nepřepadáme pobřeží Itálie, Tripolisu, Španělska nebo Provence, abychom se tam obohatili jako ostatní piráti. Otroci, již nám padnou do rukou, pocházejí z nepřátelských galér, proti nimž jsme bojovali. Maury, Turky a černochy si bereme jako veslaře na lodi, ale zároveň pokaždé osvobozujeme milióny křesťanských otroků, kteří by bez nás byli odsouzeni veslovat až do smrti pro nevěřící. Víte, že Tunis,

Alžír a Marocké království vlastní dohromady víc než padesát tisíc křesťanských zajatců a že zajatce v Turecku nelze ani spočítat?"
"Slyšela jsem, že váš řád jich má mezi Kyprem, Livornem, Kandií a Maltou pětatřicet tisíc."
"To je možné, jenže my je nenutíme pracovat pro nás, my je nezneužíváme k našemu osobnímu potěšení. Používáme jich na výměnu anebo je prodáváme, abychom vydělali peníze na údržbu loďstva. Copak nevíte, že ve Středozemním moři představují otroci jedinou hodnotu na výměnu a obchod? Abychom vysvobodili jednoho křesťana, potřebujeme tři či čtyři muslimy."
"Tihle chudáci Řekové jsou však křesťané, a navíc trosečníci, proč jste i je zařadili mezi otroky?"
"A co jsme s nimi měli dělat? Nasytili jsme je, oblékli, ubytovali. Měli bychom snad vyslat výpravu, aby je laskavě jednoho po druhém rozvezla na jejich řecké ostrovy pod tureckou nadvládou? Kdybychom měli z křesťanské lásky posílat své lodi rozvážet do vlasti všechny otroky, potulující se po Středozemním moři, nestačilo by na to celé loďstvo. A čím bychom pak platili za údržbu našich lodí a posádek?"
Angelika musela jeho argumenty uznat. Požádala, aby Savary, její lékař, byl pohodlně ubytován ve francouzském hostinci a nabídla, že ostatním zaplatí přepravu, až některá maltézská loď pojede hlídkovat na Střední východ.
Teď čekala. Všechny finanční transakce potřebují čas. Tajně se i trochu bála. Co když někdo její dopis cestou zachytí? A co když rozzlobený král nechal veškerý její majetek zabavit?
Ostatně z Malty nespěchala. Byla v bezpečí, pod ochranou této poslední bašty křižáků. Pod ní a kolem ní se rozprostíralo město Valetta, mramorová pevnost oblévaná slanou pěnou vln. Tyčilo se tu jako zlatá klenotnice na rudém pozadí nebe a moře. Nádherné seskupení zvonic, chrámů, paláců vklíněných do skal, a obranných hradeb s děly, táhnoucích se až k nádhernému přístavu. Ten byl obklopen přírodním obranným valem,

z něhož se na členitém pobřeží zátoky tyčily pevnůstky jako stovky chapadel obrovské chobotnice.
Město postavené šlechtici pro šlechtice, podle slov pana de La Valette, jednoho z velmistrů řádu, jenž začal s výstavbou města v 16. století. Tehdy se poslední rytíři, vyhnaní Turky z Rhodu, se svatými ostatky a galérami uchýlili na tohle skalisko ztracené mezi Sicílií a Tunisem. S pomocí Malťanů, pracovitého a odbojného národa, vytvořili z ostrůvku nedobytnou pevnost.
Před pěti lety ho marně obléhal cařihradský sultán. Musel se svou flotilou zatroubit na ústup. Byla zdevastovaná nejen kulkami a útoky řádových galér, ale i léčkami elitních potápěčů na Maltě totiž existuje zvláštní oddíl žabích mužů s plícemi tak vycvičenými, že vydrží dlouho pod vodou. V noci doplavou až do středu nepřátelské flotily, vyhazují lodi do vzduchu a zakládají požáry.
Ano, Angelika se tu mohla cítit v bezpečí. Hrabě de Rochebrune jí sdělil, že obranné maltské vojsko tvoří dva pluky o sedmi stech mužích,

žoldnéřích nebo Malťanech, čtyři sta válečných lodí, tři sta galér, tisíc dvě stě stíhacích lodí, sto dělostřelců, tisíc dvě stě námořníků posádky na dělových člunech, a stejně tolik stráží a nějakých tři sta mužů nové domobrany.
Pro řád maltézských rytířů byla válka permanentním stavem už od dávných časů, kdy vyznavači řádu svatého Jana Křtitele Jeruzalémského začali střežit cesty do Palestiny a pomáhat pronásledovaným křesťanům. Byl to řád charitativní, založený pro pomoc poutníkům do Svaté země. Brzy však vyměnil mísu s teplou vodou, v níž si poutníci umývali nohy, za kroužkovou výzbroj a těžký meč. K jejich závazkům se přidal další: chránit Svatý hrob a znamení kříže až do poslední kapky krve a bojovat proti nevěřícím všude, kde na ně narazí.
Dnes se bojovní mniši, vyhnaní z Jeruzaléma na pevnost Margit, z Kypru na ostrov Rhodos a pak na Maltu, stali pod tlakem okolností představiteli suverénního militantního státu, jenž neúnavně pokračuje v boji proti synům Muhammadovým.
Galéry, vracející se večer pomalu do přístavu pod vlající rudou vlajkou s bílým křížem, možná před několika hodinami

12311
12361

napadly nějakého malířského piráta. Přivážejí maurské otroky, kteří teď přejdou jako veslaři na křesťanské galéry a nahradí osvobozené křesťany, jež maltezsky řád prostě vrátí rodinám, poté co se dohodnou na ceně za jejich služby.
Právě taková válečná galéra zachránila i ztroskotanou Angeliku a její průvodce. Když zahlédla malou bárku bez stěžně, vzala nešťastné cestující na palubu; zabalili je do přikrývek a zahřáli vínem z Asti. O chvíli později Angelika trochu pookřála a šla se představit kapitánovi, asi padesátiletému německému rytíři baronu Wolfovi de Nesselhood. Byl to vysoký světlovlasý Germán s prokvetlými spánky, jež mu slušely k opálenému čelu proťatému třemi hlubokými vráskami. Měl pověst výborného námořníka a vojáka. Mauři se ho báli a pokládali ho za nejhoršího nepřítele; tvrdilo se, že alžírský admirál Mezzo Mořte přísahal, že až ho chytí, nechá ho rozčtvrtit čtyřmi glérami. Jeho pobočníkem byl asi třicetiletý Francouz, rytíř de Roguier, mladík s upřímným pohledem. Angelika na něj zřejmě udělala obrovský dojem.
Poté co vyjmenovala své tituly a hodnosti, podala šlechticům výčet svých dobrodružství.
V La Valette ji jako vzácného hosta přijal hrabě de Rochebrune, krajan a starý přítel z Versailles. Dozvěděla se, že ji tu hledal vévoda de Vivonne. Francouzské loďstvo kotvilo před dvěma týdny v místním přístavu a šlechtici si s rytíři mohli dosyta popovídat o zločinech pirátů.
Po zprávě o potopení Krále Ludvíka na sardinském pobřeží byl Vivonne úplně nepříčetný. Jako královského admirála se ho to hluboce dotklo. A jako zamilovaného protože se tentokrát obával, že se do Angeliky opravdu zamiloval se ho zmocňovala hrůza při pomyšlení na strašný konec té krásné ženy. Po synovi ještě matka. Obviňoval se, že na ně přivolal neštěstí; oba utonuli za téměř stejných okolností. Mluvil o nepřátelských nebeských znameních, o prokletém osudu... Nikdo nechápal, proč je tak nešťastný, dokuď neďošla zpráva poručíka de Milleranda, vězně barona Paola de Viscontiho. Poručík žádal, aby neprodleně poslali na Korziku okrouhlou sumičku tisíc piastrů, kterou určil janovský pirát jako výkupné. Nakonec potvrdil, že Král Ludvík ztroskotal, ale zároveň oznámil,

že paní markýza du Plessis je živá a zdravá. Neohrožené cestovatelce se podařilo uprchnout věznitelí na palubě malé provensálské bárky a zřejmě míří do Kandie.
Vévoda de Vivonne pookřál a už neměl stání. Jakmile mu v Lavalletské zátoce opravili galéru, vyplul i on do Kandie a snil o tom, že tam najde svou krásnou markýzu, která o několik dní později vkročila na pobřeží Malty a tiskla si na špinavé a prosolené šaty černý Rescatorův plášť.
Podivná hra na schovávanou. Angelika se teskně usmála: Vivonne, trestanci, přízračné zjevení galejníka Nicolase a Jeho smrt, jak se to všechno zdálo daleko. Prožila to vůbec? Život běží tak rychle. Na těle nesla stopy po daleko strašnějších a čerstvějších vzpomínkách. Týden po příjezdu na Maltu potkala náhodou na procházce dona José de Almada, jenž právě připlul stejně jako jeho druh komtur de La Marche.
Angelika, která dvakrát ztroskotala a třikrát uprchlá, se už neměla proč červenat před tímto mužem, jenž ji viděl vystavenou v rouše Evině na pódiu v batistanu, a zkušený odhadce otroků už dávno překonal stádium nevhodného studu. Potěšené se přivítali jako staří přátelé, kteří si mají co vyprávět a na co se vyptávat.
Přísný Španěl z upřímné radosti, že ji vidí živou a zdravou a mimo dosah pirátů, viditelně roztál.
"Doufám, madame, že se na mě příliš nehněváte, že jsem vás musel opustit uprostřed těch šílených zbohatlíků. Ještě nikdy nedosáhl prodej tak závratných částek... prostě skandál. Šel jsem tak vysoko, jak jen to bylo možné."
Angelika ho ujistila, že si uvědomuje, jaké úsilí vynaložil na její záchranu, a tím spíš, že se jí podařilo uniknout smutnému osudu, jim bude za jejich zásah do smrti vděčná.
"Bůh vás chraň znovu padnout do Rescatorových rukou," vzdychl komtur de La Marche. "Jistě jste mu způsobila největší porážku v jeho kariéře. Nechat si uprchnout ještě tu noc po koupi oheň neoheň otrokyni, za niž zaplatil nesmyslnou sumu pětatřicet tisíc piastrů... To jste mu ale udělila lekci, madame. Ale mějte se na pozoru!"
Pak jí vyprávěli, co se udalo onu pekelnou noc v Kandii. Oheň se rozšířil na staré dřevěné domy v turecké čtvrti a ty

vzplály jako pochodně. V přístavu vyhořelo nebo bylo poškozeno mnoho lodí. Markýze ďEscrainville jako by zasáhl blesk, když se Hermes za neuvěřitelného rachotu a v oblacích páry před jeho očima potopil. Naopak Rescator svou loď zachránil. Podařilo se mu, díky nějakému záhadnému postupu, oheň na palubě uhasit.
Savary mezitím trávil čas v auvergneském nebo kastilském hostinci a tahal z rytířů i nejnepatrnější podrobnosti o tom případu: jak, čím a za jak dlouho se Rescatorovi podařilo uhasit oheň! Don José to nevěděl. Komtur slyšel o jakési arabské tekutině, která se při kontaktu s ohněm změnila v plyn. Každý ví, že Arabové se velice vyznají ve vědě, jíž se říká chemie. Když zachránil svou loď, vrátil seobchodník se stříbrem do přístavu a pomáhal při hašení ostatních požárů. Jenže škody byly přesto obrovské, oheň se nesmírně rychle šířil.
"Chachá, to věřím," šklebil se Savary a oči za skly brýlí mu zářily, "řecký oheň..."
Nakonec vzbudil u rytířů podezření.
"Snad nejste jeden z těch lotrů, určitě otroků, kteří tu strašnou katastrofu způsobili? I my jsme tam přišli o jednu ze svých galér."
Savary se opatrně stáhl.

Přišel se Angelice svěřit se svými pochybami. Jakým směrem má teď vyrazit? Má se vrátit do Paříže a napsat tam zprávu o svých senzačních studiích a zkušenostech s mumií a předat ji Akademii věd? Nebo se má vydat po stopách Rescatora a získat od něho tajemství látky proti ohni? Nebo vyrazit do Persie na další problematické a nebezpečné plavby za novými zásobami mumie? Po pravdě řečeno se Savary cítil poněkud vykolejený od chvíle, kdy přišel o svou vzácnou láhev a nemá co převážet a ochraňovat.
A ona, madame du PlessisBellière, kam zamíří? Nevěděla.
Jakýsi hlas jí našeptával: To stačí. Vrať se domů. Požádej krále o odpuštění. A pak...
Narážela na budoucnost jako na skálu. A bezděky bloudila pohledem po moři, jako by v něm hledala poslední naději.

Slunce zapadlo za obzor. Galéry kotvící v soumraku na jiskřícím zlatě hladiny připomínaly velké noční ptáky se sklopenými křídly svých čtyřiadvaceti vesel. Turečtí a maurští veslaři se vraceli do útulků, kde je na noc spoutají, zatímco potápěči s těly natřenými olejem se noří pod vodu a kontrolují řetězy a natažená lana uzavírající přístav.
Zvony nesčetných chrámových věží začaly vyzvánět na večerní bohoslužbu. Bylo tu víc než sto kostelů všech rozměrů a stylů, postavených z náboženského zanícení po nedělích rukama zbožných ostrovanů. Když se všechny zvony rozhoupaly, znělo to jako hromobití a Malta se třikrát denně měnila v hromovládné monstrum, které vyzvánělo na oslavu Panny Marie za zděšeného mávání křídel mořských ptáků.
Angelika zavřela okno a rychle odstoupila. Nebylo slyšet vlastního slova na vzdálenost dvou metrů. Usedla na postel a vyčkávala, až rámus utichne. Vedle ní ležel přes brokátovou přikrývku Rescatorův plášť.
Šaty s perleťovou výšivkou, které bouře zničila, si nenechala. Nechtěla se však odloučit od pláště z těžkého sametu, jenž jí večer v Kandii pirát hodil přes ramena. Nebyla to vlastně její trofej? Najednou Angelika sklouzla na lůžko a zabořila obličej do záhybů látky.
Ani mořský vítr, ani zuřivé vlnobití z něj nevyhnaly pronikavou vůni. Stačilo se nadechnout a v paměti se jí vybavila velitelská postava. Slyšela jeho hluboký chraplavý hlas a znovu prožívala tu podivnou hodinu v Kandii mezi nereálnými kulisami vznášejících se oblaků tabáku a kadidla, vůně horké černé kávy a skřípání malých třístrunných kytar. Mezi štěrbinami masky ji pozorovaly dvě uhrančivé oči...
Zasténala a přitáhla si zmačkanou látku; otáčela na ní hlavou napravo nalevo, zmítána lítostí, kterou odmítala pojmenovat.
Zvony pomalu tichly, jejich hlasy řídly. Poslední zahučení odpovědělo rolničce jakési malé zvonice.
V posledních nárazech zvukových vln Angelika konečně zaslechla opakované klepání na dveře; dosud je pro rámus nemohla slyšet.
"Dále," vykřikla a vstávala.
Na prahu se objevilo páže v černém šatu.

"Promiňte, madame, že vás ruším při odpočinku," řekl mládenec a zvýšil hlas, aby přehlušil poslední zvonění zvonů, "ale dole je nějaký Arab a chce s vámi mluvit. Tvrdí, že se jmenuje Mohamed Raki a že přichází od vašeho manžela."

Od chvíle, kdy zaslechla ta překvapivá slova, jednala Angelika jako automat. Beze slova vstala, přešla pokojem, vyklouzla jako přízrak po mramorovém schodišti a prošla halou. Pod sloupořadím benátských sloupů čekal muž.

Měl bledou pleť berberských národů. Úzký turban z bílého plátna kolem čela mu držel na hlavě vysokou červenou čepičku.
Oblečen byl podobně jako středověcí francouzští sedláci, měl špičaté dřeváky a jakousi hazuku s kapuci a rukávy sahajícími po předloktí, z nichž vykukovaly holé ruce. Na bradě mu rostla řídká bradka neurčité barvy.
Hluboce se uklonil, když na něho zírala vytřeštěnýma očima a sepjala ruce.
"Vy se jmenujete Mohamed Raki?"
"K vašim službám, madame."
"Mluvíte francouzsky?"
"Naučil jsem se to od francouzského pána, jemuž jsem dlouhá léta sloužil."
"U hraběte Joffreye de Peyrac?"
Arab se slabě usmál. Řekl, že se nikdy nesetkal s člověkem podobného jména.
"Ale jak to tedy..."
Mohamed Raki ji gestem uklidnil. Francouzský pán, kterému sloužil, se jmenoval ŽeffaelChaldun.
"Takové jméno mu dali v islámských zemích. Vždycky jsem věděl, že je to urozený Francouz. Přiznávám, že jsem nikdy netušil, jaký má titul, nikdy ho nikomu neprozradil. A když mě před čtyřmi lety poslal do Marseille za otcem lazaritou, jenž měl vyhledat jistou paní de Peyrac, snažil jsem se zapo

menout i toto jméno. Chtěl jsem vyhovět tomu, kdo byl pro mě spíš přítel než pán."
Angelika zhluboka vydechla a cítila, jak se pod ní podlamují nohy.
Pokynula Arabovi, aby ji následoval, a vrátila se do salónu, kde sklesla na jeden z dívánu u stěny.
Muž před ní poníženě poklekl.
"Povídejte mi o něm," vyzvala ho Angelika rozechvěle.
Mohamed Raki zavřel oči a začal monotónním pomalým hlasem, jako by odříkával naučený text:
"Je to vysoký hubený muž a připomíná Španěla. Obličej má pokrytý slavnými jizvami a jeho vzhled občas děsí. Na levé tváři mu zranění tvoří špičatou jizvu, asi takhle."
Prstem s narudlým nehtem nakreslil Arab na vlastní tváři písmeno V.
"Na spánku má šrám, zasahující oko. Alláh ho zachránil před slepotou, protože mu určil slavný osud. Vlasy má černé a velice husté, připomínající hřívu berberského lva. Černé oči vás probodnou jako oči dravého ptáka. Je mrštný a silný. Velice zručně zachází se šavlí a zkrotí i nejdivočejšího koně, ale ještě silnější je jeho duch a vědecká erudice, jež vyvolala obdiv školy ve Fěsu, slavném a tajném městě islámských madras."
Angelice se rozhořely tváře.
"Je můj manžel snad renegát?" zeptala se zděšeně a vzápětí jí napadlo, že by jí to bylo jedno.
Byla to však bezbožná a rouhavá myšlenka.
Mohamed Raki zavrtěl hlavou.
"Nestává se často," řekl, "že by se křesťan mohl beztrestně pohyjbovat v marockém království, a nepřestoupit na naši víru. Ale ŽeffaelChaldun přišel do Fěsu a Maroka ne jako otrok, ale jako velice vážený přítel marabuta AbdelMekšrata, s nímž si dlouhá léta dopisoval o alchymistických pracích, kterým se oba věnovali. AbdelMekšrat vzal tohoto křesťana pod svou ochranu a zakázal, aby se mu zkřivil jediný vlásek na hlavě. Odešli společně do Súdánu vyrábět zlato a právě při této příležitosti jsem se i

já stal sluhou velikého Francouze. Oba znalci tajemství přírody pracovali pro jednoho ze synů krále tafilského."

l
Arab se odmlčel a zamračil se, jako by se snažil vybavit si nějakou důležitou prodrobnost.
"Všude ho následoval věrný černoch jménem KouassiBa." Angelika si zakryla obličej dlaněmi. Ještě víc než velice přesný popis jejího manžela protrhlo závoj, jenž před ní skrýval oslepující skutečnost, jméno dobrého maurského sluhy KouassiBa. Stopa, kterou klopýtavě, poslepu a v bolestech sledovala, najednou vyústila do jasné skutečnosti. Dosáhla přístavu; ano, její muž vstal z mrtvých, a to, co byl jen nesmyslný sen, se zhmotnilo, vzalo na sebe lidskou podobu, již bude moci brzy obejmout.
"Kde je?" zasténala. "Kdy přijde? Proč nepřijel s vámi?"
Arab se její netrpělivosti shovívavě usmál. Brzy to budou dva roky, co odešel ze služeb ŽeffaelChalduna. On sám, Mohamed Raki, se v té době oženil a založil si malý obchod v Alžíru. Ale často dostával zprávy o bývalém pánovi, který mnoho cestoval a nakonec se usadil v Annabě, městě na africkém pobřeží, kde pokračuje ve vědecké práci.
"Takže stačí, když dojedu do Annaby?" třásla se Angelika jako v horečce.
"Jistěže, madame. Jedině že by nepříjemná náhoda vzdálila pána na kratší cestu, určitě ho však bez problémů najdete, neboť vám každý ukáže jeho dům. Všichni Berbeři ho znají."
Málem padla na kolena a vzdala Bohu dík. Pravidelné rány do dlaždic ji donutily zvednout hlavu. Vcházel Savary a klepal do mozaiky koncem slunečníku z voskovaného plátna.
Při pohledu na něho Mohamed Raki vstal, hluboce se uklonil a projevil radost nad tím, že poznává vznešeného starce, o němž mu strýc vyprávěl.
"Můj muž žije," vykřikla Angelika a rozplakala se. "On mi to přišel oznámit. Žije v Annabě a já můžu jet za ním."
Starý lékárník si pod skly brýlí muže podezíravě prohlédl.
"Aleale," sykl, "nevěděl jsem, že synovec Ali Mektuba je Berber."
Mohamed Raki se zdál poznámkou udiven a potěšen zároveň. Jeho matka, sestra Ali Mektuba, byla Arabka a jeho otec pocházel z Kabylských hor. Zdědil podobu po něm.
"Aleale," opakoval Savary, "to je dost řídký jev. Tyhle dvě

rasy se většinou nenávidí a jen málokdy mezi nimi dochází ke sňatkům. Arab je obyvatel Arábie a Berbery, kteří jsou evropského původu, si podrobil."
Mladík se znovu usmál. Urozený stařec zná dobře islám.
"A proč tě strýc nedoprovodil?"
"Byli jsme na cestě do Kandie, když jsme se křižovali s lodí, z níž nám sdělili, že francouzská žena uprchlá a je na Maltě. Strýc pokračoval v plavbě do Kandie, spěchal s návratem k opuštěnému obchodu, a já se nalodil na jinou loď a přijel jsem sem."
Zpod dlouhých řas vrhl na Savaryho polotriumfální, poloironický pohled.
"Novinky se ve Středomoří šíří rychle, pane. Letí stejně rychle jako poštovní holubi."
Pomalu vytáhl ze záhybů dželaby kožené pouzdro a z něho složený lístek. Angelika ho napsala třesoucí se rukou ve vězení v Kandii: "Vzpomeňte si na mě, kdysi jsem byla vaší ženou. Vždycky jsem vás milovala. Angelika."
"Není to dopis, jejž jste svěřil mému strýci Ali Mektubovi?"
Savary si postrčil brýle a podíval se blíž.
"Jistě, je to on. Jenže proč jste ho neodevzdali adresátovi?"

Tvář Mohameda Rakiho se bolestně stáhla a on plačtivým hlasem, jako by odříkával litanii, začal lkát, že o něm Savary pochybuje: copak ctihodný stařec neví, že Annaba je španělská enkláva v rukou křesťanů, těch nejfanatičtějších katolíků, a že dva ubozí Mauři, synové Muhammada, tam nemohou proniknout, aniž riskují život?"
"A přesto jsi přijel na Maltu," podotkl Savary.
Muž začal trpělivě vysvětlovat, že za prvé Malta není Španělsko a za druhé že využil jedinečné příležitosti a přidal se k průvodu Ahmeta Sidiho, který plul na Maltu dohodnout výkupné za knížete Lai Luma, bratra adenského krále, kterého řád nedávno zajal.
"Naše galéra asi před hodinou vplula do přístavu pod korouhví hlásící jednání o výkupném. Jakmile jsem vstoupil na zem, spěchal jsem hledat francouzskou dámu. Dokud nebude jednání o Lai Lumovi uzavřeno, nehrozí mi od křesťanů nebezpečí."

12451
l 244

Savary přisvědčil. Viditelně pookřál.
"Není snad mým úkolem být nedůvěřivý?" obrátil se k Angelice, jako by se omlouval za své pochyby.
Ještě ho cosi napadlo a zamířil na Berbera ukazovák.
"A kdo mi dosvědčí, že jsi Mohamed Raki, synovec mého přítele Ali Mektuba a služebník hledaného francouzského šlechtice?"
Muž se znovu zamračil a přivřel vztekle oči. Ale pak se ovládl.
"Můj pán mě měl rád," zašeptal. "Odměnil mě."
A z téhož koženého pouzdra vytáhl stříbrný šperk, do něhož byl zasazen drahý kámen. Angelika ho okamžitě poznala: Topas.
Nebyl to příliš cenný šperk, ale Joffrey de Peyrac ho měl rád, protože ho rodina vlastnila už několik staletí. A často tvrdil, že topas je jeho osudový kámen, má zároveň barvu zlata a plamene. Viděla ho nosit ten topas na konci stříbrného řetězu v sametové vestě. Později ho nechal předložit abbé Antoinovi v Marseille jako poznávací znamení.
Převzala z Maurových rukou klenot a vášnivě, se zavřenýma očima ho přiložila ke rtům. Starý Savary ji tiše pozoroval.
"Co chcete dělat?" zeptal se konečně.
"Pokusím se stůj co stůj dostat do Annaby."

Nebylo jednoduché přesvědčit maltézské rytíře, aby vzali markýzu na palubu jedné ze svých galér a vylodili ji v Annabě. Naléhala na hraběte de Rochebrune, komtura de La Marche, rytíře de Roguiere, ba i na dona José de Almadu, a všichni se jí pokoušeli to šílenství rozmluvit.
"Křesťanka," tvrdili, "nemůže plout k Berberům a neriskovat přitom hlavu."
Berbeři obývali celou Severní Afriku, tedy království Tripolis, Tunis, Alžír a Maroko. Mauři jsou nejhorší nepřátelé

maltézských rytířů, fanatikové a piráti ještě hrubšího zrna než Turci, jejichž protektorát netrpělivě snášejí.
Žena je tam buď otrokyní odsouzenou k nejhrubším pracím, nebo odaliskou zavřenou v harému. Jedině Židovky tam chodí s odhalenými obličeji a svobodně, ale i ty se mají na pozoru, aby nepřekročily práh jim vyhrazené čtvrti.
"Ale já pluju do Annaby, a ta je katolická," naléhala.
"Tím hůř. V enklávách na africkém pobřeží, kde se Španělé zachytili drápkem jako klíšťata, aby dráždili berberského lva, je všechno, ale především bída. Co si počne urozená Francouzka na tom smetišti malých

omezených a hádavých obchodníčků, hlídaných andaluskou posádkou sestávající ze stejně tmavých a divokých vojáků, jako jsou Mauři, kteří na ně za hradbami střílejí z luků a mušket? Co si asi tak počne na jednom z nejnepohostinnějších míst země, v kraji bez duše, bez srdce, bez tváře? To snad chce znovu prožívat nesčetná nebezpečí, jimž díky boží milosti unikla?"
Nakonec se Angelika obrátila na samotného velmistra Nicolase Cotonera, Francouze anglického původu, příslušníka vysoké šlechty a podle formulky na veřejných listinách "z boží milosti bratra pohostinného domu vojenského řádu svatého Jana Jeruzalémského, strážce Svatého hrobu a pokorného pána chudých". Tenhle kníže sedal v Římě na shromáždění hodnostářů hned po pravici papeže, když měl nuncius kázání. Měl i tu výsadu, že spolu se svými rytíři držel stráž při volbě papeže a nesl obrovskou rudou vlajku s bílým křížem, vlajku řádových galér.
Angeliku ten krásný stařec v bílé paruce a s autoritativním pohledem okouzlil. Svěřila se mu naprosto upřímně, vyložila mu svou dramatickou a romantickou lásku. Řekla mu, jak poté, co deset let oplakávala milovaného manžela, má najednou možnost ho znovu uvidět, protože se konečně dozvěděla, kde žije. Bylo by příliš odvážné žádat Jeho Eminenci, aby jí dovolila vstoupit na palubu jedné z galér, jež vyplouvá na křížovou výpravu k africkým břehům, a chtít povolení, aby tato galéra zakotvila v Annabě a vysadila ji tam?
Velmistr ji pozorně vyslechl. Občas vstal, přistoupil k oknu, přiložil k oku námořnický dalekohled a sledoval pohyb galér v kotvišti.

12471
2461

Přes tuniku francouzského střihu měl křížem přes prsa stuhu maltézského řádu, na níž bylo zlatě vyšito mystérium umučení Páně.
Dlouho mlčel, pak vzdychl. Mnoho věcí mu v tom vyprávění připadalo nepravděpodobných, a nejvíc to, že urozený křesťanský šlechtic, jak svého muže popisovala, by hledal útulek v tak hrozné díře, jako je Annaba.
"Říkáte, že bez problémů cestoval po berberských zemích?"
"Skutečně mi to tvrdili."
"Pak je to renegát, jenž žije podle islámského náboženství s harémem o padesáti ženách. Pro vaši duši a život to znamená největší nebezpečí."
Angelice se sevřelo srdce úzkostí, ale zachovala rozvahu.
"Nevím, jestli je chudý nebo renegát," řekla, "vím jen jedinou věc: že je to můj muž před Bohem a že chci jít za ním."
Přísná velmistrova tvář změkla.
"Šťastný muž, jenž vzbudil takovou lásku."
Přesto stále váhal.
"Ach, dítě, vaše mládí a krása mě znepokojují. Co se vám jen může stát ve Středozemním moři, dříve krásném uzavřeném křesťanském jezeře, dnes vydaném napospas islámu. Jaký žal pro nás, rytíře Jeruzaléma, když vidíme ústup našich zbraní. Nikdy, nikdy nebude dost tvrdý boj proti nevěřícím. Měli bychom osvobodit nejen svatá místa, ale i Cařihrad, starou Byzanc, kde vládla velká církev, kde kvetlo prvotní křesťanství pod klenbou chrámu svaté Sofie, z nějž je dnes mohamedánská mešita."
Zamračil se, ponořený do svých mystických vizí.
Angelika řekla náhle:
"Už vím, proč mě nechcete nechat odplout. Ještě jste za mě nedostali výkupné."
Obličej starého kněze ozářil pobavený úsměv.
"Přiznávám, že bych byl moc rád, kdybych měl záminku zachránit vás před tím šíleným podnikem. Ale právě jsem byl prostřednictvím našeho bankéře v

Livornu informován, že domluvená suma byla vaším správcem předána našemu pařížskému převorovi."
Oči se mu posměšně leskly.

"Dobře, madame. Uznávám, že lidská bytost, jež získala svobodu, ji může využít i k sebezničení, když to pokládá za správné. Galéra, jíž velí baron de Nesselhood, má vyplout do týdne k berberskému pobřeží. Dávám vám svolení se na ni nalodit."
Angeličin obličej se rozzářil radostí, jeho však zůstal vážný. Zamračil se, natáhl k ní prst, na němž zářil ametyst církevního hodnostáře, a zvolal:
"Vzpomeňte si, že jsem vás varoval. Berbeři jsou krutí, šílení, nevyléčitelní fanatici. Dokonce turečtí pašové se jich bojí, protože se jim ti piráti opovažují vyčítat náboženskou vlažnost. Pokud je váš muž s nimi v dobrých vztazích, pak musí být stejný jako oni. Pro vaši spásu by bylo lepší, kdybyste zůstala na straně kříže, madame."
Když viděl, že je neoblomná, dodal o něco laskavěji:
"Poklekněte, dítě, ať vám mohu požehnat."

Galéra odplouvala a nechávala za sebou Maltu v jantarovém opevnění. Dunění zvonů utichlo, nahradil ho hukot vln a tupé nárazy z lavic veslařů.
Rytíř baron de Nesselhood drtil palubu pevným krokem námořního generála. Na dolní palubě si dva francouzští obchodníci s koraly povídali s blahobytným holandským bankéřem a mladým španělským studentem, který jel za svým otcem, důstojníkem v annabské posádce. Vedle Angeliky a Savaryho byli jedinými civilisty na galéře.
Rozhovory se samozřejmě neustále točily kolem úvah, jaké mají během této krátké plavby šance uniknout Berberům. Piráti byli každým dnem drzejší a plavba byla velice nebezpečná.
Oba obchodníci s koraly, staří afričtí harcovníci, se schválně tvářili pesimisticky, aby trochu poděsili spolucestující, již podstupovali křest první plavby Středozemním mořem.

[2491

"Prostě když člověk vyplouvá na moře, má tak padesátiprocentní šanci, že se octne nahý na hlavním alžírském tržišti."
"Nahý?" zděsil se holandský bankéř; nerozuměl dobře francouzsky.
"V rouše Adamově, pane. Jestli se necháme chytit, prodají vás nahatého. Budou vám prohlížet zuby, osahávat svaly a taky vás trochu proženou, aby se přesvědčili, zač stojíte."
Obtloustlý bankéř si sám sebe neuměl v téhle roli představit.
"Ach, to se nemůže stát. Maltézští rytíři jsou neporazitelní a ten, kdo nás vede, Germán baron de Nesselhood, je prý tak slavný válečník, že pouhé jeho jméno rozežene i ty nejodvážnější piráty."
"Hm, člověk nikdy neví. Piráti jsou čím dál odvážnější. Údajně zrovna nedávno, asi před měsícem, vyčíhaly dvě alžírské galéry nedaleko pevnosti If před Marseille loďku s padesáti cestujícími, z nichž část byly vysoce urozené dámy, jedoucí na pouť do SaintBaume."
"Umím si představit tu jejich pouť k Berberům," poznamenal jeho druh a vyzývavě mrkl na Angeliku.
Mistr Savary, obvykle tak hovorný, se tentokrát konverzace neúčastnil. Počítal kosti. Ně své vlastní, ale ty, jež pozorně vytahoval z pytle vedle sebe. Jeho nalodění bylo znovu spojeno s tragikomickou příhodou. Palubní zvon už vyzváněl k odplutí, když se objevil Savary s obrovským pytlem v ruce.

Baron de Nesselhood se k němu přísně otočil a odmítl vzít jakoukoliv nadbytečnou zátěž. Galéra je i tak už přetížená.
"Zátěž? Jen se podívejte, pane rytíři."
Mistr Savary vzal jako kouzelník pytel mezi ukazovák a palec a několikrát jím zamával.
"Neváží to víc než dvě libry."
"Co v tom máte?" podivil se baron.
"Slona."
Kochal se vlastním žertem, pak však své prohlášení potvrdil. Jde o "fosilního chobotnatce" neboli trpasličího slona, velice vzácný exemplář, jehož výskyt se datuje od vzniku světa a zdá se stejně problematický jako existence jednorožce.
"Zakládám své tvrzení na Xenofontově díle Hádanky a na jeho odvážné teorii. Když jsem ho četl, pochopil jsem, že pokud

chobotnatec existoval, najdeme ho ve vykopávkách na ostrovech Malta a Gozo, kdysi spojených s Evropou a Řeckem. Tenhle objev mi určitě otevře cestu do francouzské Akademie, jestli mě Bůh zachová při životě."
Maltézská galéra byla prostornější než francouzská královská loď. Pod pódiem "svatostánku" zařídili kabinu, kde si mohli cestující oddechnout na dřevěných lavicích.
Angelika téměř onemocněla netrpělivostí a také, proč si to nepřiznat, strachem. Protože nic se nepodobalo jejímu snu. Kdyby neviděla topas, pochybovala by i o poslovi, jenž jí ho přinesl. Připadalo jí, že má vyhýbavý pohled. Marně na něm vyzvídala další podrobnosti, Arab rozpřáhl ruce se zvláštním udiveným pohledem: "Všechno jsem vám už řekl."
Do paměti se jí vtíraly Desgrezovy skeptické předpovědi. Jak ji Joffrey de Peyrac po tolika letech přijme? Po letech, která se nad nimi přehnala a poznamenala je na duchu i na těle. Každý prošel jinými úskalími, jinými zkušenostmi... měl jiné lásky... Bude to těžké shledání.
Ona měla ve světlých vlasech šedý pramen. Ale byla v rozkvětu mládí, ještě krásnější než v době své svatby, protože tehdy se jí v rysech ještě nezračila celá její osobnost, její tělo ještě úplně nerozkvetlo a její chůze ještě nebyla tak vznešená, občas až znepokojující. Ta přeměna se odehrála daleko od očí Joffreye de Peyrac a jeho vlivu. To ruka tvrdého osudu ji v její samotě modelovala.
A on? Pronásledován nenávistí a neštěstím, připraven o všechno, vytržen ze svého světa, od své práce, vyrván z kořenů, co si mohl zachovat ze svého "já", které kdysi tak milovala.
"Mám strach," šeptala.
Měla strach z toho, že krásné chvíle jsou navždy pryč, ztratily se, už se nevrátí. Desgrez ji varoval. Nikdy ji však nenapadlo, že by ji Joffrey mohl nějak zklamat.
Pochyby, které ji pronásledovaly, ji téměř srazily na kolena. Jako vyděšené dítě si opakovala, že chce znovu vidět "jeho", svou lásku, "svého" milého z paláce trubadúrské poezie, a ne "toho druhého", neznámého člověka na neznámé půdě. Chtěla slyšet jeho nádherný hlas. A Mohamed Raki se o tom slavném

hlase nezmiňoval! Smí u Berberů zpívat? Pod krutým sluncem? Mezi těmi snědými lidmi, usekávajícími hlavy, jako by kosili trávu. Tady může znít jen jediný zpěv: hlas muezzinů z vrcholků minaretů. Každý jiný projev radosti je hřích.
Ach, co se s ním mohlo stát?

Zoufale se snažila probudit v sobě vzpomínky na minulost, pokoušela se vybavit si v duchu postavu languedockého hraběte pod klenbou trubadúrského paláce.Jenže obraz jí unikal.
Snažila se usnout. Spánek rozežene pozemské závoje, které zahalují její lásku.
Cítila se unavená.
Jakýsi hlas jí šeptal: Jste unavená... U mě budete spát. Jsou tam růže, světla, dokořán otevřená okna...
Probudila se pronikavým výkřikem. Savary se nad ní skláněl a třásl jí.
"Paní du Plessis, probuďte se. Vzbudíte celou galéru."
Angelika se zvedla na polštářích a opřela se o stěnu. Byla noc. Pokyny veslařům utichly, neboť galéra plula s napůl staženými plachtami a dlouhá vesla dvaceti veslařů byla složena podél lodi. V tom nezvyklém tichu se na palubě nad nimi ozývaly jen těžké kroky rytíře barona de Nesselhood. Stíněné světlo hlavní lucerny svědčilo o tom, že nechtějí přilákat pozornost pirátů, určitě brázdících vody této úžiny Středozemního moře mezi Maltou a sicilským pobřežím na levoboku a tuniským na pravoboku.
Angelika zhluboka vzdychla.
"I ve snu mě pronásleduje čaroděj."
"Kdyby jen ve snu," poznamenal Savary.
Vyskočila a pokusila se rozeznat ve tmě výraz jeho tváře.
"Co tím chcete říct? Co tím myslíte, mistře Savary?"
"Myslím si, že tak odvážný pirát jako Rescator vás nenechá jen tak uniknout a pokusí se znovu zmocnit toho, co mu patří."
"Já mu nepatřím," rozzlobila se Angelika.
"Koupil si vás za tolik, kolik stojí celá loď."
"Teď už mě můj manžel ochrání," prohlásila.nepříliš jistě.
Savary mlčel. Holandský bankéř zachrápal a vzápětí ztichl.
j 2521

"Mistře Savary," šeptala Angelika, "myslíte, že... že to může být past? Viděla jsem hned, že tomu Mohamedu Rakimu nedůvěřujete, přestože nám předložil nepochybné důkazy o svém poslání."
"Předložil."
"Určitě se sešel se strýcem Ali Mektubem, když měl můj dopis. A o manželovi uvedl takové podrobnosti, které jsem mohla znát jen já, a i já se na ně pamatuji jen matně. Hned jsem si však uvědomila... Určitě ho viděl zblízka. Jedině že by... Ach, Savary, myslíte, že bych se mohla stát obětí přeludů, obrazů vržených z dálky, že bych jako fátu morgánu mohla vidět to, po čem na světě nejvíc toužím? Že bych tak snadno padla do pasti? Ach, Savary, já se bojím."
"Takové věci se stávají," souhlasil starý lékárník, "ale nedomnívám se, že je to váš případ. Tady jde o něco jiného. Možná o léčku, ale o žádné čáry. Ten Mohamed Raki před námi skrývá pravdu. Počkejme do cíle. Uvidíme."
Dlouze míchal lžící v cínovém poháru.
"vypýte tenhle lék. Lépe usnete."
"Zase mumie?"
"Víte dobře, že už ji nemám," odpověděl smutně Savary. "Neušetřil jsem ani kousek."
"Pane Savary, pročpak mě doprovázíte na cestě, s níž nesouhlasíte?"
"Copak vás mohu opustit?" vzdychl stařec, jako by přemýšlel o závažném vědeckém objevu. "Ne, nemohu. Pojedu tedy do Alžíru."
"Do Annaby."
"To je totéž."
"Přece jen nám u křesťanů nehrozí takové nebezpečí jako v Alžíru."
"Kdo ví?" potřásl Savary hlavou jako jasnovidec, jenž vidí za vnější projevy věcí.

Další den pluli na západ pomaleji, protože vítr ustal a kupředu se dostávali jen pomocí vesel. Maltézská galéra potkala několik lodí, mezi nimi dlouhý
12531

konvoj holandských obchodníků, kteří pokračovali kupředu pouze díky svým mohutným plachtám, doprovázeny dvěma válečnými loďmi s padesáti a šedesáti děly. To byla metoda, kterou používaly při obchodu ve Středomoří západní národy, Angličané, Holanďané a další.
Pronikaly sem silou, opravdovým loďstvem chráněným zbraněmi, což drzost pirátů zchlazovalo.
K polednímu se zdvihl příznivější vítr, a tak napjali dvě hlavní plachty. Daleko vpředu se rýsoval hornatý ostrov, rytíř de Roguier na něj upozornil Angeliku.
"To je Pantellaria, patří toskánskému vévodovi."
Mohli by tam zakotvit, ale válečná loď nesměla dát najevo své záměry, aby se vyhnula nástrahám nevěřícího nepřítele. Bylo lépe pominout jakýkoliv kontakt, dokonce i s přáteli, dokud nedosáhnou určeného cíle: Annaby.
Vítr nadouval plachty.
"Pokud to takhle půjde, mohli bychom být pozítří v Annabě," poznamenal mladý rytíř.
Teď už se před maltézskou galérou rozprostíralo pouze modré moře, lehce čeřené vánkem.
Kvečeru došlo k nehoďě. Zjistili, že jakási zločinná ruka proděravěla rezervoár pitné vody. Když vyslechli pomocníky v kuchyni, vytáhl jakýsi mladý Spaněl nůž a ohrožoval jím strážného, jenž se ho poněkud nešetrně vyptával. Všichni muži z posádky měli zakázáno vlastnit nůž, pokud ho nepotřebovali k výkonu služby. Podle námořních zákonů platných na celém světě musel být plavčík podroben krutému trestu za neuposlechnutí rozkazu: přibodli mu ruku k hlavnímu stěžni touž zbraní, jež byla předmětem sporu, a musel tam stát několik hodin v závislosti na tom, jak závažný byl jeho přečin.
Rytíř de Roguier přišel Angeliku na tu nepříjemnost upozornit.
"Je to nepatrná nehoda, ale trochu nás zdrží, protože budeme muset přistát na Pantellerii a tam obnovit zásoby pitné vody. Což také dokazuje, že ve Středozemním moři nesmí člověk nikomu důvěřovat a nesmí být příliš velkorysý. Neposadil jsem toho hocha k veslům, protože je příliš mladý. Nechal jsem mu volnost pohybu. A dnes se nám odvděčil tím, že probodl rezervoár pitné vody."

"Proč to udělal?" zeptala se vyděšeně Angelika.
Rytíř zaváhal a neodpověděl. Galéra okamžitě změnila směr.
Už neplula na severozápad, ale na jihozápad, což bylo zřejmé podle polohy zapadajícího slunce.
Cestující dostali příděl vína, jehož bylo dost, posádka a otroci v podpalubí však začali reptat, protože se na lodi nedalo vařit.
Horký den končil.
Angelika nemohla usnout. K půlnoci vyšla na palubu nadýchat se čerstvého vzduchu. Byla tma, protože zhasli i slabé světlo z předešlé noci. Jedině svit vzdálených hvězd osvětloval loď, plující s polospuštěnými plachtami a s jednou řadou vesel, ostatní odpočívala. Bylo slyšet oddechování galejníků, kteří spali na podlaze svých páchnoucích jam, ale vidět nebylo nic. Angelika popošla o pár kroků k přídi. Myslela, že jsou na přídi oba rytíři a chtěla si s nimi promluvit. Zarazil ji nějaký šum.
Přidušený hlas mumlal tiše arabsky modlitbu, v níž se neustále vracelo slovo Alláh. Pak hlas zmlkl a ozval se znovu. Spíš vytušila než viděla postavu malého nevěřícího, přibitého k hlavnímu stěžni nožem zabodnutým do dlaně. Muselo ho to bolet a určitě měl žízeň. Už neměla víno, ale měla

kousek dýně. Když chtěla přistoupit ke stěžni, zastavila ji ozbrojená stráž.
"Nechtě mě," odstrčila ho. "Vy jste námořníci a vojáci. Nesoudím vaše činy. Ale já jsem žena a mám syna přibližně v jeho věku."
Muž se uklonil. Téměř dotápala k chlapci a podařilo se jí strčit mladému Španělovi do vyprahlých rtů kousek ovoce. Měl kudrnaté vlasy jako Florimond. Přibodnutou ruku se zaschlou krví měl ztuhlou.
Požádám barona Nesselhooda, aby mu trest zkrátil, to je příliš, řekla si Angelika a srdce se jí sevřelo.
Najednou vzplálo na obzoru před nimi fialové světlo, jež několikrát změnilo odstín a rozstříklo se v pestrobarevný Vodopád.
"Světlice!"
Mladý Maur ji také zahlédl.
"Alláh mobareš! Alláh je velký!"

2541
l 2551

Na palubě vypukl zmatek. Bratři obsluhující děla a námořníci běhali sem tam a pokřikovali na sebe. Zazářila kulatá světla několika luceren. Angelika vzbudila Savaryho. Scéna jí příliš připomněla tu, po níž následoval souboj s Rescatorovým trojstěžníkem.
"Pane Savary, myslíte si, že znovu narazíme na toho piráta?"
"Madame, ptáte se mě, jako bych byl vojenský stratég a"měl kouzelnou moc být současně na maltézské galéře i na lodi protivníka. Turecká světlice neoznačuje jen Rescatora, vašeho majitele. Může stejně tak dobře znamenat i loď alžírskou, tuniskou nebo marockou."
"Vypadalo to, jako by byla vystřelena z naší lodi."
"Takže máme na palubě zrádce."
Aby nevzbudili ostatní cestující, vyšli na palubu. Galéra jako by kličkovala, určitě proto, aby se pokusila zmást nepřítele, který se mohl skrývat ve tmě.
Angelika zaslechla hlas rytíře de Roguiera, jenž se vracel s německým rytířem z můstku.
"Bratře, už nastala chvíle obléci si rudé tuniky?"
"Ještě ne."
"Nechal jste hledat zrádce, který vystřelil raketu z paluby?" zeptala se jich.
"Ano, jenže bezvýsledně. V každém případě musíme odložit trest na později. Podívejte se tamhle."
Daleko před přídí viděli řadu světel.
Pobřeží nebo ostrov, napadlo ji.
Jenže pobřeží jako by se pohupovalo a vlnilo. Světla blikala a blížila se nejdřív v řadě, pak v půlkruhu.
"Před námi přepadové lodě! Poplach!" vykřikl hromovým hlasem rytíř de Nesselhood.
Každý běžel na své místo. Začali vytahovat "arambádu", šest stop vysokou ohradu sloužící k tomu, aby se dalo útočit na vyšší lodě.
Angelika napočítala na vodě asi třicet světel.
"Berbeři," vyjekla polohlasem.
Šel kolem rytíř de Roguier a zaslechl ji.
"Ano, ale uklidněte se, je to jen flotila menších loděk, které se určitě neodváží na nás zaútočit, pokud nemají v záloze ně
I256

jakou posilu. Bezpochyby však jde o léčku. Byla připravena pro nás? Světlice z naší lodi by to potvrzovala... V žádném případě ale nebudeme

plýtvat municí na mouchy, když jim můžeme snadno uniknout. .Slyšela jste, že velitel nepokládá okamžik za vhodný pro bojové oblečení: červené drátěné košile maltézských rytířů. Oblékáme si je jen v okamžiku bitvy, aby nás muži neztratili v boji z očí. Baron de Nesselhood je válečný lev, musí mít ovšem před sebou nejméně tři galéry, aby pokládal kořist za dost důležitou a riskoval život mužstva i loď."
I přes mladíkovo ujištění, že muslimské bárky nejsou nebezpečné, si Angelika uvědomovala, že mají proti těžké galéře své výhody. Galéra napnula všechny plachty, nasadila všechny řady vesel, obrátila se a zamířila přímo proti nepřátelskému obklíčení.
Světla flotily se brzy vzdálila a zmizela. Chvíli nato vyvstala přímo před nimi tmavá masa hornatého ostrova. Při svitu lampy se oba rytíři dohadovali nad mapou.
"To je ostrov Kam," prohlásil německý baron. "Vjezd od zátoky je úzký, ale s boží pomocí se tam pokusíme vplout. Doplníme zásoby vody a budem kryti před berberskými galérami, které určitě dostihnou loďstvo, jež jsme právě potkali. Přece nám těch pár rybářů, co tu žijí, nezabrání zakotvit. Není tu jediná pevnost, dokonce jediná puška."
Když rytíř de Nesselhood zahlédl nehybnou a ztichlou Angeliku, dodal zamračeně:
"Nemyslete si, madame, že maltézští rytíři mají ve zvyku utíkat z boje. Ale uložili nám odvézt vás do Annaby, sám velmistr mě o to požádal. Najdeme si toho nepřítele při návratu."
Se staženým hrdlem mu poděkovala.
Svinuli plachty a německý rytíř převzal kormidlo.
Tma byla černá jako inkoust, kolem se zdvíhaly černé vlny a tlumily rozptýlené světlo noci. Angelika se chvěla úzkostí, a přestože se jim podařilo téměř zázračné vplout díky námořnickému umění mnicha admirála do zátoky, pronásledovaly ji zlé předtuchy. Věděla dobře, že ve Středozemním moři člověk nikdy nedospěje ke svému cíli přímo, ale teďjí i nejmenší zdržení působilo strašná muka; měla pocit, že už to nervově nevydrží. V hlavě ji strašily Savaryho poznámky a představovala si to

nejhorší. Očima přebíhala po černých skalách, čekala, že vzápětí vzplane nová zrádná světlice. Ale k ničemu takovému nedošlo: znovu se objevilo jasné noční nebe a galéra se ocitla na klidné vodě, v níž se odrážely hvězdy. Na pozadí břehu se rýsovala malá pláž s několika slaměnými chatrčemi a s pásem palem a olivovníků. Svědčilo to o tom, že je tam sladká voda.
Nebe začalo blednout. Angelika pořád stála na můstku. Nebudu mít odvahu usnout, dokud nebudeme v Annabě, říkala si.
Galéra opatrně manévrovala u výjezdu ze zátoky a čekala na svítání. Teprve pak poplují dál. Baron de Nesselhood prohlížel okolí, a jak se z ranní mlhy začala krajina pomalu vynořovat, upíral modré oči kupředu, pozoroval keře a porost. Se zvednutým obličejem a podezíravým pohledem připomínal velkého hlídacího psa, nedůvěřivého do morku kostí, jenž nehodlá nic ponechat náhodě. Jeho nehybnost Angeliku fascinovala. Pohne se konečně, splyne z těch tenkých sevřených rtů uklidňující slůvko? Chřípí se mu zachvělo. Jako by čenichal. Později si Angelika uvědomila, že jako by dřív ucítil, než uviděl. Našpulil rty, ušklíbl se a přimhouřil oči do úzké štěrbinky.
Obrátil se k Henrimu de Roguier a oba rychle vešli do "svatostánku." Po chvíli se vynořili v rudých košilích.
"Co se děje?" vyjekla Angelika.
Germánovy světlé oči připomínaly roztavenou ocel. Vytasil meč a ze rtů se mu ozval onen staletý válečný pokřik řádu:
"Saracéni! Do zbraně, bratři!"

V tu chvíli se na ně sesypal déšť kulek a smetl kormidelní kolo. Zůstalo napůl zlomené bezvládně viset.
Rozednilo se. Teď už bylo vidět mezi keři šest baterií, připravených k boji a namířených na galéru. Uprostřed rachotu dělových salv vydal rytíř příkaz otočit loď a pokusit se vyjet ze zátoky na volné moře.
Uprostřed zátoky byla galéra odsouzena k tomu, že se změní v márnici, v potápějící se vrak pod neustálou střelbou maurských baterií, aniž se vůbec nějak mohla bránit.
Zatímco se těžce obraceli, vojáci přinesli na palubu malé přenosné tarasnice a připravili je k palbě.
Ostatní vojáci stříleli ze všech mušket, ale byli nekrytí a nepřátelské luky je přímo kosily.. Paluba už byla posetá raněnými

a mrtvými. Z podpalubí stoupal křik, protože jednu celou lavici zasáhla dělová koule.
Maltézské dělo se zaměřilo na jednu z baterií. Vyšla rána. Nahoře se zakymácel jakýsi černoch a padal do vody. Kanonýr z druhého děla zasáhl čelně obě obsluhy druhé baterie, umístěné hluboko v zátoce.
"Už jen čtyři," křičel rytíř de Roguier. "Odzbrojme je. Když nebudou mít čím střílet, dostaneme je."
Jenže okolní výběžky obsypala mračna tmavých hlav v bílých turbanech nebo červených čepicích. Ozvěna vracela jejich děsivý jekot.
"Vzdejte se, psi!"
Vjezd do zátoky ztmavl spoustou bárek a malých šalup, jež v noci zahnaly maltézskou galéru do předem připravené pasti.
Už při prvních výstřelech z děla vtáhl Savary Angeliku do kabiny, ale ona chtěla zůstat u dveří a vytřeštěně sledovala nerovný a neuspořádaný souboj.
Muslimů bylo pětkrát až šestkrát víc a převaha maltézského dělostřelectva nebyla kromě několika šťastných zásahů k ničemu, protože čtyřiadvacet děl, umístěných na galéře, bylo uzpůsobeno ke střelbě na stejné úrovni na moři a nemohlo střílet nahoru. Vojáci na palubě marně přesně zasahovali muslimské střelce a velitele, které poznávali podle špičatých helmic, v naději, že tak vnesou do nepřátelských řad zmatek. Pirátů bylo čím dál víc a v bojové hysterii se vrhali jako černá masa do vody a doplavávali ke galéře, aniž čekali na pontony. Několika bárkám se už podařilo proklouznout do zátoky a i z nich se rojili plavci s hořícími pochodněmi na turbanech.
Elitní maltézští střelci se na ně zaměřili a úplně je masakrovali: voda zrudla krví. Ale čím víc jich mizelo, tím víc se jich znovu objevovalo. A brzy byla i přes muškety a děla paluba galéry zavalena překocenými bárkami, z nichž neustále stoupala nezkrotná lidská masa, řvoucí, mávající kopími, šavlemi, mušketami a železnými kyji.
Maltézská galéra připomínala velkého raněného racka, napadeného milióny mravenců. Mauři vylézali na palubu a ječeli:

"Alláh! Alláh!"
"Ať žije pravá víra," odpovídal rytíř de Nesselhood a proklál mečem prvního polonahého Araba, který vstoupil na palubu.
Jenže přicházeli další a další. Oba rytíři, obklopeni několika ozbrojenými bratry, couvali v obraně až k úpatí hlavního stěžně, kde visel jako nehybná hmota potrestaný Maur.
Všude se rozpoutal boj muže proti muži. Nikdo z útočníků zřejmě ani nepomyslel na loupení, jen zuřivě vraždili co nejvíc nepřátel před sebou.
Zděšená Angelika zahlédla jednoho z obchodníků s koraly v boji se dvěma Maury. Snažili se zaškrtit jeden druhého. Připomínali vzteklé psy.

Jedině zástup u paty stěžně bojoval řádně: rytíři se bili jako lvi. Před nimi ležely dvě řady mrtvých, dva půlměsíce lemované hradbou mrtvol. Aby se k rytířům útočníci dostali, museli odstranit těla a i ti nejodvážnější už začali couvat před tuhým odporem, když vtom nějaký střelec z přídě, který si dal načas a dobře zamířil, zasáhl rytíře de Nesselhood a ten se zhroutil. Roguier po něm chtěl sáhnout rukou. Rána šavlí mu usekla prsty. Obchodník s koraly unikl mladému šílenci, skočil k žebříku do kabiny, strčil Angeliku dovnitř, kde byli jeho druh spolu se Savarym, holandský bankéř a syn španělského důstojníka.
"Je konec," prohlásil. "Rytíři padli. Teď nás zajmou. Přišla chvíle, kdy bychom měli hodit doklady do vody a převléknout se, abychom zmátli své nové pány a neprozradili svéspolečenské postavení. Zvlášť vy, mladíku," obrátil se ke Španělovi. "Modlete se k panence Marii, aby nevytušili, že jste syn důstojníka z annabské posádky, nebo si vás nechají jako rukojmí a při prvním mrtvém Maurovi na španělských hradbách pošlou otci vaši hlavu jako dárek. Ostatní si domyslíte."
A tak se všichni muži bez ohledu na přítomnost dámy začali hbitě svlékat a šaty spolu s doklady hodili oknem do .moře. Natáhli si obnošené hadry, které vydolovali z jakési truhly.
"Nejsou tu žádné dámské šaty," hlásil zděšeně jeden z obchodníků.
"Madame, ti mizerové podle vašeho oblečení okamžitě poznají, že jste urozená dáma. Bůh ví, že na vás budou žádat jako výkupné celý váš majetek."

"Já nepotřebuju nic," prohlásil Savary, jenž zcela pokojně čekal s parapletem v ruce, poté co pevně svázal pytel s paleontologickým nálezem. "Mě vždycky všichni chtějí okamžitě hodit do moře, tak jim kořist připadá ubohá."
"Co mám udělat s hodinkami, zlatem a penězi?" zeptal se holandský bankéř, velice nesvůj v děravých hadrech, jež měly zmást dobyvatele při odhadu jeho kupní hodnoty.
"Udělejte to jako my. Spolkněte všechno, co snesete," nabádal ho jeden z obchodníků.
Jeho přítel už polykal obsah měšce, dukát po dukátu, a šklebil se přitom. Španělský student spolkl své prsteny. Rozumný holandský bankéř pozoroval tu epidemii "zlatožravosti" pobouřeným pohledem.
"To je raději hodím do moře."
"Neděláte dobře. Když je zahodíte, už je nikdy neuvidíte. Zatímco když je spolknete, můžete se s nimi znovu shledat."
"A to jak?"
Odpověď byla nasnadě, ale už nepřišla, neboť nahoře na žebříku se objevil ohromný černoch s tváří jako uhel, s dvěma slonovinovými koulemi v uších, které se kývaly stejně výhružně jako jeho široká zahnutá šavle. Bankéře zajali se zlatem v dlani, což ho s konečnou platností připravilo o možnost vydávat se za někoho jiného.

Po strašném rámusu nastalo ticho, přerušované jen úpěním raněných. Zajaté cestující dostrkali na palubu.
Ústím zátoky proplouvaly tři velice nízké galéry, vyzbrojené děly pod zelenými standartami a červenými prapory s bílou alžírskou špicí. Na přídi první galéry stál reis baši, velitel malé flotily. Měl helmici s dlouhým hrotem, připomínající helmici Saracénů, proti nimž od věků bojovali křižáci. Na sobě měl jemnou bílou vlněnou dželabu, bohatě vyšívanou. Vstoupil na palubu maltézské galéry v doprovodu svých důstojníků, reise

elassy, svého zástupce, písaře a velitele dělostřelectva, jenž měl zjistit, do jaké míry je maltézská loď poškozena, a reise účetního, velitele kořisti; ten se šklebil, neboť mu připadalo, že ti bezhlaví fanatici krásnou galéru zbytečně příliš poškodili. Ucedil několik hořkých poznámek na toto téma a pak vydal rozkaz, aby pečlivě sepsali získané bohatství.
Alžírské galejníky osvobodili. Ostatní přesunuli na alžírské galéry. Maltézskou posádku spoutali řetězy. Angelika viděla, jak vedou Henriho de Roguier zalitého krví, s pouty na zápěstích, a za ním nesou rytíře de Nesselhooda, jenž byl, přestože mu ze strašných ran neustále proudila krev, také v řetězech.
Vylodbvala se i posádka žoldnéřů či janičářů, aby nahradila křesťanské mužstvo.
Nové zajatce předvedli před kapitána turecké lodi jménem AliHadži. Nenechal se dojmout smutnými tvářemi a pečlivě všem prohlédl ruce; zjišťoval, zda jejich stav potvrzuje povolání, které udali. Ruce bankéře nebyly v žádném případě rukama krejčího, za něhož se vydával. Ostatně hodinky osázené malými diamanty berberský hlavní štáb si je předával z ruky do ruky slibovaly lecjaké možnosti výkupného. Ani se moc nezlobili, když obchodník odmítal sdělit své jméno, adresu a národnost. To přijde, až použijí ostřejší prostředky. Obchodníci s výrazy přetékajícími upřímností tvrdili, že "putují za štěstím", čímž chtěli dát najevo, že žádný majetek nemají.
Pohled na Savaryho postupně vyvolal otrávené grimasy a pak upřímné veselí. Osahali mu tělo, zkoumali obnošenou látku obleku; obsah pytle, který si tiskl na srdce, vzbudil nejvyšší údiv smíšený s pověrčivým strachem. Pak jakýsi vtipálek poznamenal, že pytel s majitelem se mohou hodit pro vyhublé alžírské psy. Postavili ho stranou, neli přímo do odpadu.
Pozornost vítězů se obrátila k Angelice. Tmavé oči alžírských důstojníků ji pozorovaly s jistou zvědavostí, dokonce uctivě, ba obdivně. Vyměnili si mezi sebou pár slov a kapitán Ali
Hadži jí naznačil, aby přistoupila blíž.
Padnout do rukou Berberů byla tak běžná možnost pro ty, kdo pluli Středozemním mořem, zeji i Angelika předem uvážila a věděla, jak by v takovém případě jednala. Nebude nic předstírat. Bude se opírat o svůj majetek a fakt, že je manželka

hledající svého muže, a stůj co stůj se pokusí získat svobodu. Alžířani přece nejsou nepříčetní zabijáci, nevraždí, nepálí a neznásilňují jen z válečné vášně a pro potěchu. Jejich "průmysl" podléhá poměrně striktním zákonům. Kořist musí být spravedlivě rozdělena, proto bylo vše, od plachet až po kapitána zajaté lodi, zaznamenáno, aby se to dalo vyčíslit v penězích. Pokud jde o ženy, především bílé Evropanky, což byla kořist nejzávažnější a nejcennější, hamižnost obvykle převládla nad chlípností. Angelika uvedla své jméno, to, jež dlouhá léta skrývala. Je žena velkého francouzského šlechtice Joffreye de Peyrac, jenž na ni čeká v Annabě a jistě zaplatí výkupné, jí poslal jednoho z jejich věncích, Mohameda Rakiho, který musí být mezi zajatci a dosvědčí jí to.
Tlumočník překládal; kapitán zůstal zcela klidný. Rozkázal, aby přivedli osvobozené muslimy. Angelika se bála, aby Mohamed Raki nebyl zraněn nebo zabit v bitvě, ale zahlédla ho a ukázala na něho. Následoval rozkaz, aby ji převáželi odděleně. Poté přišli na řadu ostatní zajatí křesťané. Naložili je na palubu jedné z berberských galér a doslova natlačili na palubu, kde už v nepořádku leželi ranění z maltské posádky.

Opření o zábradlí tam seděli i oba rytíři a krev, vytékající z ran, se jim srážela na těle. Slunce bylo v zenitu a krutě pálilo.
Angelika zavolala na černocha, který je hlídal, a striktně mu oznámila, že má žízeň. Dozorce tlumočil její žádost kapitánovi a AliHadži jí nechal okamžitě přinést džbán pitné vody. Aniž se starala o to, jak budou na její gesto reagovat, klekla si Angelika k baronu de Nesselhood, dala mu napít a jemně mu omyla tvář roztátou šavlí; pak se napil i rytíř de Roguier.
Kapitán nezasáhl. Starý sluha, jenž přinesl džbán, se sehnul a řekl polohlasně:
"Pokud vám to může pomoci, páni rytíři, já se jmenuju Jean Dillois a jsem Francouz z Martiguesu. Už deset let jsem otrokem v Alžíru. Věří mi. Chci vám říci, že alžírský admirál Mezzo Mořte věděl, že plujete do Annaby, a nastražil past, do níž jste padli."
"Nemohl to vědět," namítl německý šlechtic; jen s úsilím pohyboval zraněnými rty.

"Věděl to, pane rytíři. Někdo z vašich vás zradil."
Přerušil ho úder plochou šavle do ramene, a tak i se džbánem zmizel.
"Zradili nás. Pamatujte si to, bratře, až se zas vrátíte na Maltu," zamumlal baron de Nesselhood.
Zdvihl modré oči k tmavě modré obloze.
"Já už Maltu neuvidím."
"Nemluvte tak, bratře," napomenul ho Henri de Roguier. "I jiní rytíři, kteří se octli na galérách nevěřících, se dostali na svobodu a jejich mučitelé do podpalubí. To je riziko boje."
"Já mám s Mezzo Mortem osobní účty. Přísahal, že mě nechá rozčtvrtit čtyřmi galérami."
Obličej mladého rytíře ztuhl děsem. Baron de Nesselhood mu položil na rameno ruku v okovech:
"Také si vzpomeňte na to, bratře, co jste přísahal, když jste skládal slib pod maltézskou korouhví. Není dobrá smrt pro rytíře zemřít ve venkovské posádce, v klidném útulku unavených válečníků. Nejlepší smrt je umřít s mečem v ruce na palubě lodi. Ale pravá smrt rytíře je smrt mučednická."
Malá flotila opouštěla krvavou zátoku, projela úzkým ústím a vyplula na širé moře. Alžírské galéry, opravdoví závodní koně, byly vyrobené tak, aby se řítily po vzdutých hřbetech vln jako liška údolím; byly nízké, úzké, a kdo se octl na jejich palubě, nehýbal se ze strachu, že poruší rovnováhu lodi a zpomalí její chod. Jedině dozorci, černoši či Mauři, pobíhali po palubě a přetahovali biči záda křesťanských otroků.
Podpalubí a dozorci změnili barvu pleti, ale bylo tu znovu moře a jeho dobrodružství.
Kapitán AliHadži několikrát pohlédl směrem k Angelice. Uhádla, že o ní mluví se svým hedžou, písařem, ale nerozuměla, co si povídají. Starému Savarymu se podařilo vklouznout vedle ní.
"Nevím, jestli Mohamed Raki potvrdí má slova," řekla mu. "A co si o tom všem pomyslí manžel? Zaplatí za mě výkupné? Přijde mi na pomoc? Vyplula jsem za ním, a teď si uvědomuju, že o něm nic nevím. Pokud žil dlouho s Berbery, může se s na

šimi únosci domluvit lépe než kdokoliv jiný. Udělala jsem správně, že jsem se představila?"
"Neudělala jste chybu. Situace je i tak poměrně složitá a vy si nesmíte dovolit ji ještě víc zamotat. Pokud padnete do rukou islámských právníků,

nebudete aspoň riskovat "nejpotupnější potupu". Korán nedovoluje, aby si někdo z jeho přívrženců přisvojil ženu, jejíž manžel je ještě naživu, neboť hřích cizoložství je přísně zakázán. Naopak jsem ale slyšel, co řekl kapitán, když jste se představila:
To je ona? Ano, to je ona. Takže naše poslání je skončeno. Mezzo Mořte a Osman Ferradži budou spokojeni."
"Co to může znamenat, Savary?"
Stařec mávl rukou na znamení, že neví.
Přestože vál vítr, slunce žhnulo a Angelika celá rozbolavělá nepohodlnou pozicí na podlaze galéry se pokoušela chránit si obličej před sálajícími paprsky. To musí být zlý sen, že je přepadli téměř v přístavu. To je příliš nespravedlivé. Aby její muž, jenž vstal z mrtvých, poté co ho tolik oplakala, byl tak blízko, a zlý osud ji znovu hnal jinam to připomínalo ono marné a vyčerpávající pronásledování, o němž se jí zdálo v těžkých snech.
V noci proplouvaly alžírské galéry nedaleko Annaby. Angelika, jež nespala a počítala hvězdy, to vytušila. Znovu v ní zaplál vzdor. Bylo příliš hloupé a příliš kruté minout ho o takový kousek.
Opět se v ní probudila naděje. Vždyť přece není všechno ztracené, jen oddálené. V Alžíru je berberský admirál, renegát italského původu, proslulý Mezzo Mořte. Může se s ním dohodnout, a její manžel přijde a osvobodí ji. Ona totiž nepochybovala, že se stal mocným, neli bohatým mužem. Usnula a zdálo se jí, že slyší jeho kulhavý krok znít na dlažbě dlouhé opuštěné chodby. Jenže ten nepravidelný krok se nepřibližoval. Marně napínala sluch; vzdaloval se, pořád se vzdaloval, až se rozplynul v šumění moře.

I264
2651

Velký eunuch
(1)
Bílý Alžír se probouzí. Slunce pozlacuje obě staré španělské věže, pozůstatky iberské okupace, která musela v 16.století ustoupit asijským Turkům. Světlo sahá až ke špičkám minaretů, jemně zelených a šedých vysokých čtyřhranných minaretů, kostnatých a neústupných, jež ničím nepřipomínají obrovské orientální svíce. Sáli Hassan, pasa Vysoké porty, si znovu pomyslel, že tyhle alžírské minarety nemá rád. Příliš se podobají hranatým Alžířanům, neustále připraveným ke vzpouře, a ještě víc renegátským admirálům, kteří do poklidu, tak drahého orientálcům, vnášejí zápal, aktivitu a chamtivost křesťanů a severních národů. Buď proklet Endž Ali z Kalábrie, Benátčan Ali Bitšin, Vlám Uvěř a Soliman z La Rochelle, Dánové Simon Dantsat a Eric Jansen a Angličané Šanson a Edward, a nejhorší ze všech Mezzo Mořte, také syn italské Kalábrie. To oni, renegáti, udělali z netečných muslimů neúnavné a bojovné mořské orly a přenesli virus dravých výprav i na samotné janičáře. Málo chybělo a Saliho Hassana, alžírského pašu, by byly vloni zavraždily vlastní oddíly za to, že je nutil, aby se spokojily se svým žoldem. Musel ustoupit a nechat je vyrazit na moře jako dobrovolníky, aby se pokusili o štěstí. Pasa Sáli Hassan, zastupující ve zdejší divoké alžírské pevnosti Velký díván, se utěšoval pomyšlením na to, že tihle renegáti zároveň udělali z Alžíru významného námořního lupiče. A cožpak snad osmina veškerého nakradeného bohatství nepřipadá po právu pašovi? Vykoupil si svůj úřad nákladnými dary. Musí si přijít na své, zbohatnout za krátkou lhůtu tří let, jež mu vyměřili. Pokud ho do té doby nezavraždí dýkou nebo neotráví, vrátí se do Cařihradu a jeho klidného přepychu. Mezzo Mořte jedná

správně, když neustále zbrojí, povzbuzuje kapitány lodí, aby cvičili svá vojska a námořníky. Město žije
12611

pouze z nich a díky jim. V Alžíru není žádný průmysl ani obchod. Zakážouli se výboje, obyvatelé doslova zemřou hlady. Pašu to připraví o nejdůležitější zdroj příjmů, nezaplatí měsíční žold janičářům; vypukne vzpoura a skončí zavražděním svrchovaného vládce a jeho poradců a rozehnáním díváni. Udržení pořádku a existence sta tisíce obyvatel závisí na pirátství; od nejchudšího feláha až po nejvyšší státní činitele chtějí přežít všichni. A proto je třeba loupit a loupit. Přivede probouzející se den do přístavu další vítězné lodi?
Pasa Sáli Hassan si olízl rty při vzpomínce na velkou neapolskou galéru, kterou Mezzo Mořte přepadl minulý týden. Vezla náklad obilí, deset tisíc párů hedvábných punčoch, dvacet beden zlatých drátků, deset tisíc štůčků brokátu, šestasedmdesát děl, deset tisíc dělových kulí a sto třicet zajatců, z nichž mnozí byli velice urození a rodiny za ně zaplatí vysoké výkupné. Jenže takový parádní fousek se nepodaří každý den. Pořád ovšem lze doufat. A právě v tom spočívá to zvláštní kouzlo pirátství jako při hazardních hrách tu rozhoduje štěstí.
Pasa usedl k oknu svého paláce, tyčícího se nad mořem. A zatímco pážata ovíjela kolem jeho vznešené hlavy metry a metry zeleného mušelínu, vyžádal si námořnický dalekohled z ebenového dřeva vykládaného zlatem a pozoroval obzor.
Slunce se spustilo ze špice minaretů, kde muezzini vyzývali k ranní modlitbě, až k plochým střechám, terasovitě spadajícím dolů. Ležely na nich pružné bílé postavy spících žen, jež dusivé vedro vyhnalo ven. Tváří ke hvězdám v noci naslouchaly hluku města a moře, štěkotu hladových psů a drsným hádkám zaznívajícím z věznice křesťanských otroků. Teď už se rozednilo. Přísní eunuchové hnali své svěřenkyně zpátky do ovčince, tedy do zamřížovaných a stinných hrobek harému uprostřed alžírské čtvrti boháčů.
Rozkládala se podél moře v západní části města. Byla to námořnická čtvrť mocného cechu lodních kapitánů, reisů, zvaná táifa. A právě tu sleduje cařihradský pasa z výšky svého kopce s mírným nepokojem. Tam žije alžírský kapitán a nejmocnější reisové, kteří buď ještě vyplouvají na moře, nebo už

dostatečně zbohatli a odpočívají. Jejich sousedé jsou jejich vlastní posádky spolu s obyvatelstvem žijícím z moře: výrobci lan, stavitelé lodí, prodavači dehtu a smoly, obchodníci se sudy a solenými rybami a o kousek dál otrokáři a překupníci ukradených nákladů. Židé, kteří jim mění peníze, sedí po tureckém způsobu kolem malých stolků s hromadami tureckých lir, piastrů nebo dirhamů a vysokých sloupečků zlatých dukátů. Sluneční paprsek sklouzl po úzkých dveřích galejnického vězení pašova i AliRamiho, Korlurise a Bejlika za dílnou, kde janičáři roztloukají cukr, stejně jako vězení AliArabadžiho u mešity. Na rákosových rohožích nebo lůžkách z nehoblovaných prken se probouzejí otroci. Sní o šedém anglickém či normandském nebi, o červené španělské půdě, o italských olivovnících. Otevřou oči a vidí holé studené stěny galejnického vězení. Říkalo se mu lázeň, bagne, ze španělského baño, což se vyslovovalo bei. Otroky totiž původně zavírali do zvláštních budov vyhrazených koupání, později však neměli někteří otrokáři už dost prostorné lázně, aby tam své otroky vtěsnali, a tak pro ně vybudovali speciální stavby. Název však zůstal. Vnitřní uspořádání je stejné jako u všech alžírských domů: uprostřed dvůr obklopený sloupy, nesoucími nástavbu chodby v prvním patře. Do příčkami oddělených místností se vejde patnáct až dvacet osob. Žádné zařízení, jen rohože a lehátka, která si vězni vyrábějí sami, několik mis a

kameninových nádob na vodu a přípravu jídla. Pán se moc nestará, co otroci jedí. Denně mají dvě hodiny na to, aby si něco sehnali.
Hlavní dozorce popohání své svěřence do práce. Tento potřebný zaměstnanec je většinou renegát mluvící všemi jazyky. Je to vyhledávané povolání, protože je výnosné a nepříliš namáhavé. Dozorce má k ruce několikpomocníků. Jeho role spočívá v tom, že udržuje v galejnickém vězení jakýs takýs pořádek, dohlíží na to, aby byly pokoje a chodby jednou týdně zametené a vybílené, a večer se přesvědčí, jestli se všichni vězni v pořádku vrátili domů. V okamžiku, kdy je třeba sestavit oddíly pro nějaké loupežné přepadení, nalodí se s nimi a každému určí jeho místo. Pečlivě je prohlédne, aby zjistil, že nikdo

nemá žádnou nakažlivou nemoc, a před odjezdem je nechá oholit a ostříhat. Přidělí každému pět loktů plátna, aby si sami ušili krátké galejnické kalhoty a košili. Je to jediná příležitost, kdy se majitel ráčí postarat o oblečení svých otroků.
V alžírských lázních narazíte na kdekoho: na šikovného prohnaného Itala, krutého, tvrdého Moskvana, povýšený a mstivý Španěl pohrdá Angličanem, jenž je strašně náchylný k melancholii. Katolíci, luteráni, kalvinisté, puritáni, schizmatici i renegáti, všechny plody křesťanského stromu se tu setkávají, vládci i sluhové, vojáci a obchodníci. A vlněné čepice a špinavé pomačkané kalhoty se mísí se sutanami a burnusy, s vyšívanými bolery a zdobnými albánskými a italskými vestami.
Denní světlo proniká čím dál víc až do středu města. Přešlápne před BabAzumovou bránou a odkrývá vysokou zeď. Podél ní se tyčí cosi jako obrovské rybářské háčky se špicí nahoru. Jsou to "ganže", oblíbená alžírská zeď mučení a poprav: Z výšky zdi se oběť svrhne dolů a zcela náhodnou částí těla se nabodne na hroty. V tomto jasném ránu tu umírají dvě těla s propíchnutým břichem. Už třetí den se na ně snáší pálící slunce a pomalu kroužící supi a řvoucí rackové, kteří jim už vy klovali oči.

Galéry, připlouvající ze širého moře, ohlušilo náhlé ticho. Ozývalo se jen šplíchání vody rozrážené kýlem, ale i to pomalu tichlo.
Angelika zvedla ztuhlou šíji. Zahlédla, jak baron de Nesselhood pozoruje nehybné pobřeží.
"Alžír," zamumlal.
A vtom zaslechli město. Bílé, jakoby vyprahlé se objevilo mezi dvěma věžemi na kolích mola a vysílalo k nim bzučící, tisícihlasou ozvěnu.

Velitelská galéra vplouvá do přístavu a za sebou vleče po vlnách korouhev řádu svatého Jana Jeruzalémského.
Zlatá standarta kapitána AliHadžiho vylétla na vrchol stožáru a přidružila se k nejrůznějším korouhvičkám vlajícím ve větru. Rudá zástava s bílou siluetou a zelená vlajka s půlměsícem byly rozvinuté. První galéra vystřelila z děla a kanóny alžírské pevnosti jí odpověděly. V přístavišti se shromáždil dav a ječel radostí.
Začali vyloďovat vězně. Jako první oba maltézské rytíře v rudých drátěných košilích, pak námořníky a vojáky; nakonec cestující. Angeliku oddělili od skupinky ozbrojení janičáři.
Ostatní spoutali po dvou řetězy a jásající berberská posádka je postrkovala podél mola směrem k pašově sídlu. Nejdřív je museli představit jemu, aby si mohl vybrat.

Dav je tísnil ze všech stran. Z té masy bílých přízraků s tmavými tvářemi, v nichž se koulely děsivé oči, zaznával ostrý ječivý pokřik. Sem tam se mihla bílá tvář křesťanského otroka, vousatá a ztrhaná; oblečení v hadrech ve všech jazycích vykřikovali svá jména v naději, že v nové skupince otroků najdou krajany, kteří jim budou moci něco říct o jejich rodinách.
"Já jsem Jean Paraguz z Colliouru... Neznáte někoho z našich?"
"Já Robert Toutain ze Setu..."
Šikmoocí turečtí janičáři s čákami zdobenými peřím práskali biči z býčích šlach a bili dav hlava nehlava, zatímco nad berberským Alžírem už africké slunce rozprostřelo svůj zlatý hedvábný stan.
V harému zavedli Angeliku okamžitě do malé tmavé místnosti vybílené vápnem. Schoulila se do kouta a poslouchala zmatený hluk doléhající sem zvenku.
Po chvíli se rozhrnul závěs a vešla stará snědá muslimka, seschlá a vrásčitá jako mišpule.
"Jmenuju se Fatima," řekla s příjemným sympatickým úsměvem, "ale zajatkyně mi říkají Provensálka Mireille."
Přinášela dva medové koláče, mírně oslazenou octovou vodu a krajkový závojíček přes obličej, aby si ho Angelika nespálila. Na to bylo ovšem už poněkud pozdě. Angelika se cítila úplně upečená sluncem a na čele ji bolela spálenina. Potřebovala se

umýt. Šaty měla přesolené mořskou vodou a špinavé od smoly na palubě.
"Odvedu tě do lázní, hned jak prodají ostatní otroky," slíbila jí stařena. "Musíme chvíli počkat, nebude to před večerní modlitbou."
Mluvila francky, což byl žargon otroků, smíšenina španělštiny, italštiny, francouzštiny, turečtiny a arabštiny.
Ale pomalu si vybavovala francouzštinu, svůj rodný jazyk. Vyprávěla, že se narodila u AixenProvence. V šestnácti letech se dostala do služeb jedné urozené marseilleské dámy. Doprovázela svou paní, která jela za manželem do Neapole, a cestou je zajali Berbeři. Obyčejnou služtičku prodali za několik zecchinů chudému muslimovi, zatímco urozená dáma se dostala do knížecího harému.
Když MireilleFatima zestárla, ovdověla a teď si přivydělává pár piastrů tím, že se stará o nové zajatkyně. Obchodníci, kteří chtějí vystavovat kvalitní zboží, vyžadují její služby. Myje, češe a těší nešťastnice, často velice zbědované strašnou plavbou a hrůzyplným očekáváním budoucnosti.
"Jsem hrdá na to," vykřikla, "že mě vybrali, abych se postarala i o tebe. Jsi ta Francouzka, co ji pirát Rescator koupil za pětatřicet tisíc piastrů a co mu hned uprchlá? Mezzo Mořte přísahal, že se tě zmocní dřív, než znovu padneš do spárů jeho protivníka."
Angelika na ni zděšeně zírala.
"To není možné," zajíkla se. "Copak mohl Mezzo Mořte vědět, kde jsem?"
"Ach, ten ví všechno. Má spoustu špehů. Spolu s Osmanem Ferradžim, Velkým eunuchem marockého sultána, který sem přijel pro bílé ženy, vypravili vojsko, aby tě zajali."
"Proboha proč?"
"Protože máš pověst nejkrásnější zajatkyně ve Středozemním moři."
"Ach, chtěla bych být odporná," vykřikla Angelika a kousala se do ruky, "znetvořená, ošklivá, příšerná..."

"Jako já," poznamenala stará Provensálka. "Když mě zajali, měla jsem pouze svých osmnáct let a velká ňadra. Trochu jsem kulhala. Ten, co si mě koupil, můj manžel, byl dobrý řemeslník,

hrnčíř. Zůstal celý život chudý a nikdy si nemohl zaplatit milenku. Dřela jsem jako kůň, ale bylo mi to milejší. My křesťanky se nerady dělíme."
Angelika si přejela rukou bolavé čelo.
"Nechápu to. Jak mohli nastražit tu past?"
"Slyšela jsem, že Mezzo Mořte za tebou na Maltu poslal svého oblíbeného rádce Amara Abbase, aby tě přemluvil k cestě směrem, kde tě mohli chytit."
Angelika potřásla hlavou ze strachu, že pochopila.
"Ne... Nikdo za mnou nepřišel... Jedině starý sluha mého muže jménem Mohamed Raki."
"To byl on, Amar Abbas."
"Ne, to není možné."
"Nebyl ten chlap Berber s malou bezbarvou bradkou?"
Angelika nebyla schopna slova.
"Poslechni," pokračovala stará otrokyně, "něco mě napadá. Před chvílí jsem viděla Amara Abbase, jak mluví na vnitřním nádvoří s ulikem Sadi Hassanem. Podívám se, jestli je tam ještě, a ukážu ti ho."
Vzápětí byla zpátky s širokým závojem v ruce.
"Zahal se do toho. Schovej si obličej. Neukazuj oči."
Vedla ji dlouhou galerií kolem celého patra. Odtud mohli nahlédnout do čtvercového dvora budovy.
Prodej začal. Noví otroci byli nazí. Jejich bledá evropská těla, zarostlá a namačkaná na sebe, se odrážela od shluku bílých dželab, kaftanů oranžových, starorůžových a zelených jako Nil, krémových turbanů, pevně obepínajících bronzové medaile maurských tváří, a obrovských mušelínových tykví trůnících nad perníkovými obličeji Turků. Napravo na vysokých polštářích seděli velitelé oddílů šaušů a táifové, a také bývalí maurští korzáři nebo renegáti, kteří úspěšnými výpravami zbohatli a teď se vyžívají v harémech, neustále obohacovaných novými a novými otrokyněmi, ve venkovských domech, kde stovky otroků vysazují olivovníky, pomerančovníky a oleandry.
Teď tam usedl jeden z pašových oblíbenců, ulik neboli správce, obklopen černoušky, kteří mu obrovskými vějíři s dlouhým

držadlem pomalu ovívali tvář. Spolu s významnými měšťany a důstojníky milice představovali společenskou smetánku trhu.
"Podívej," upozornila stará Mireille, "ten muž vedle něho, co mu něco říká..."
Angelika se naklonila. Poznala Mohameda Rakiho.
"To je on," potvrdila.
"Ano, to je opravdu on, Amar Abbás, poradce Mezzo Morteho."
"Ne," vykřikla zoufale Angelika, "vždyť mi ukázal topas a dopis."
Celý den ležela zdrcená tváří dolů a snažila se pochopit, co se stalo. Savary měl tedy pravdu, když berberskému poslovi nedůvěřoval. Kde je Savary? Nenapadlo ji ho mezi ubohými prodávanými otroky hledat. Uvědomila si pouze, že tam nebyli oba rytíři.
Ruch kolem pomalu slábl. Kupci se vrátili domů a odváděli si nové otroky. Naučí se dnes večer holandský bankéř otáčet rumpálem studně na dvoře nějakého feláha?
Na bílý Alžír padala noc.

V nočním islámském tichu zůstávalo rudé, rušné a hlučné jen jedno jediné místo. Křik odtud doléhal až do harému.
FatimaMireille si lehla na rohož vedle lůžka, kde se pokoušela usnout Angelika. Zvedla vrásčitou tvář a poznamenala:
"To je hospoda galejníků."
Aby vězeňkyni uspala, dlouze jí vyprávěla o zvláštním místě, o alžírské galejnické hospodě, kde teče víno a kořalka proudem. Tam chodí otroci za malou porci jídla vyměňovat, co kde ukradli, nechávají se tam léčit nemocní či ranění.
A když za úsvitu začínají olejové lampičky prskat a skomírat, je tam možné slyšet ty nejkrásnější příběhy na světě. Dánové a Hamburčané vyprávějí o lovech na velryby v Grónsku a o době, kdy na Islandu vychází slunce a končí šestiměsíční polární noc, Holanďané vykládají o Východní Indii, o Japonsku a Číně, Španělé sní o krásách Mexika či o bohatstvích Peru a Francouzi popisují Novou zemi, Kanadu nebo Virgínii. Neboť téměř všichni zajatci jsou lidé moře.

Druhý den pro Angeliku přišli a dovedli ji na přístavní molo. Ocitla se před hlavním reisem AliHadžim, obklopeným hejnem mladých chlapců oblečených v jednoduchých žlutých hedvábných tunikách. V uzlu, jímž si je uvázali, trčel nůž. Na hlavě seděl turban téže barvy. Většinou to byli Mauři nebo černoši, někteří však vděčili za snědou pleť pouze slunci, a jeden z nich dokonce otevíral ve tváři barvy dozlatova vypečeného chleba modré nordické oči.
Na zajatkyni pohlíželi se směsicí pohrdání, arogance a chladné nenávisti. Měla dojem, zeje obklopena lvy nebo spíš krutými mladými tygry, vedle nichž působil dospělý arabský korzár dojmem příjemné a sympatické bytosti.
U mola se pohupovala loďka. Deset přikovaných trestanců, světlovlasých nebo zrzavých, bezpochyby Rusů, sedělo u vesel. Vedle nich nehybně stál turecký dozorce s dlouhým karabáčem a s lhostejně založenýma rukama. Jeden z mladíků se po laně spustil na záď a uchopil kormiďlo.
Angelika usedla. Mladíci s noži, seďící na okraji loďky jako kormoráni, z ní nespouštěli drzé pohledy.
Kam plují? K pobřeží ne. Mířili na širé moře, obepluli molo a pak vyrazili k hornatému mysu za Alžírem. Byly odtud slyšet suché výstřely mušket, jimž odpovídalo hvízďavé praskání pistolí.
"Kam jedeme?" zeptala se.
Nikdo neodpověděl. Jeden z chlapců si odplivl jejím směrem, ale ne až na ni, a bez zábran se zašklebil, když na něj kapitán zahrozil. Ti výrostci se zřejmě nikoho nebojí.
Znovu se ozvala salva a kolem nich se rozstříkla voda od odražených kulek.
Angelika nervózně poposedla a rozhlédla se po osazenstvu loďky. Reis se ani nezachvěl, ale když zahlédl tázavý pohleď zajatkyně, líbezně se usmál a široce se rozmáchl, jako by ji zval na vybrané ďivaďelní představení.
Za záhybem výběžku se objevily ďvě skupinky. Dvoustěžnová šalupa obsazená vousatými křesťany se šavlemi a puškami

a hrstka mladých plavců ve žlutých turbanech, kteří vyskákali ze dvou vzdálených loděk, doplavali k šalupě a snažili se ji napadnout. Potápěli se, podplavávali ji a vynořovali se na méně chráněném místě, šplhali jako opice, přeřezávali lana a rvali se holýma rukama s otroky. Vyhýbali se ránám plochou stranou šavle a nakonec vítězili v boji muže proti muži.

Z lodního můstku je pozorně sledoval a usměrňoval hru muž v krátké dželabě a se stejně žlutým turbanem na hlavě. Po boku mu stála dvě vyšňořená pážata. Čas od času popadl hlásnou troubu a vykřikoval arabsky, francky nebo italsky proud nadávek na adresu nešikovných mladíků, když se nechali hodit přes palubu nebo se jim nechtělo znovu zaútočit, protože byli buď zranění, nebo příliš unavení.
Mladí lvíčci z loďky upadli při pohledu na souboj do vytržení. Když byli vybídnuti, aby také zaútočili, vyskočili jako hejno žab a rychle plavali k lodi. Veslaři, zaujatí podívanou, zpomalili. Rána karabáčem je přivedla k pořádku. Člun poskočil kupředu a přiblížil se k přídi lodě.
"Jsem Mezzo Mořte osobně," představil se muž francouzsky se silným italským přízvukem.
Vypjal hrudník pod červenou saténovou dželabou, v níž připomínal středověkého měšťana. Dlouhé kožené trepky se zlatými a stříbrnými pásky tu podobnost ještě zvýrazňovaly. Byl poměrně podsaditý a záplava prstenů na rukou a diamanty, zářící mu na turbanu, nenechávaly nikoho na pochybách o jeho původu. Začínal z ničeho a pod královským oblečením prince z Tisíce a jedné noci se dal odhadnout chudý kalabrijský rybář, hrubý, hladový a chamtivý, jímž kdysi byl.
Oči měl černé, pronikavé, zářící kousavou ironií. Z doby, kdy byl chudým kalabrijským rybářem, si na uchu ponechal zlatý kroužek. Angelika si včas uvědomila, že má před sebou velkoadmirála, hlavu místní policie a nejobávanější pirátské flotily ve Středozemním moři. Mohl diktovat příkazy i pašovi a celé město bylo závislé jen na něm. Naznačila úklonu, což jako by významné osobnosti zalichotilo. Spokojeně si ji prohlédl, pak se obrátil ke kapitánu AliHadžovi a něco na něho

vychrlil. Angelika z jejich mimiky a několika arabských slov, jimž rozuměla, pochopila, že mu blahopřeje k dokonale splněnému úkolu. Znepokojilo ji jejich spiklenecké pomrkávání. Pozorovali ji spíš hrozivě než znalecky, tak, jak by otrokář oceňoval nový přírůstek.
"Admirále," oslovila ho titulem, který mu přiznávali i křesťané, "mohl byste mi laskavě potvrdit, že mi nehrozí žádné nebezpečí? Uvědomte si prosím, že jsem se nepokusila obelhat vaše lidi nějakým falešným jménem ani před nimi skrývat, že mám ve Francii jistý majetek a že jsem na cestě za manželem, který žije v Annabě a může s vámi pohovořit o výkupném."
Mezzo Mořte jí naslouchal a souhlasně pokyvoval hlavou. Mhouřil oči čím dál víc a ona najednou s údivem zjistila, že se dusí tichým smíchem.
"Ano, velice správně, madame," řekl, když popadl dech. "Je mi velkým potěšeným, že nebudem muset kvůli vašemu výkupnému plout dál než do Annaby. Jste si však úplně jistá tým, co tvrdýte?"
Angelika vehementně prohlásila, že nelže, ostatně ani nemá důvod. Pokud o ní pochybuje, ať se zeptá muslima Mohameda Rakiho, který s ní plul na maltézské galéře. Je to posel, jehož za ní poslal na Maltu její manžel.
"Vím, vím," mumlal Mezzo Mořte a ironie jeho pohledu se měnila přímo v krutost.
"Možná jste znal mého manžela?" zeptala se Angelika. "V islámu si nechal říkat ŽeffaelChaldun."
Renegát potřásl hlavou; neznamenalo to ani ano, ani ne. Pak se znovu rozesmál. Obě jeho pážata, oblečená v pistáciově zeleném a malinovém hedvábí, ho napodobila. Vyštěkl jakýsi rozkaz. Oba chlapci zmizeli a vzápětí se vraceli s miskou rahat lukumu. Mezzo Mořte si nacpal plná ústa a s neproniknutelnou tváří znovu obrátil pozornost k boji, jenž pokračoval na lodi. Pomalu žvýkal cukroví. Tuhle slabost sdílel se svým kolegousoupeřem, velkoadmirálem francouzského loďstva vévodou de Vivonne.
"Admirále," naléhala Angelika s novou nadějí, "zapřísahám vás, řekněte mi pravdu. Znáte mého muže?"
Mezzo Mořte na ni upřel černý pohled.

"Ne," odpověděl tvrdě. "A nedovolujte si se mnou mluvit týmhle tónem. Nezapomínejte, že jste zajatkyně. Našli jsme vás na maltézské galérže, na galérže nejhorších nepřátel islámu, jíž velel můj úhlavný nepřítel baron de Nesselhood, co mi potopil tysíc pět set lodý, jednatržicet galér, jedenáct korábů, jedenáct tysíc mužů a osvobodyl patnáct tysíc otroků. Přesto je to pro mě nádherný den. Zasáhli jsme dvě mouchy jednou ranou. Tak se to myslím rříká francouzsky, ne?"
Přes silný přízvuk byla jeho francouzština bohatá a mluvil rychle. Stěží mu rozuměla.
Protestovala, že se na Maltě octla jen proto, zeji galéra řádu zachránila, když málem ztroskotala na ubohé lodi plující z Kandie.
"Vy plujete z Kandie? Co jste tam dělala?"
"Přibližně totéž, co tady," odtušila Angelika hořce. "Zajal mě křesťanský pirát a prodal jako otrokyni. Ale podařilo se mi uprchnout," dodala a vyzývavě na něho pohlédla.
"Takže jste opravdu ta francouzská otrokyně, kterou Rescator vydražil za nehoráznou cenu dvou galér a která mu týž večer uprchlá?"
"Ano, jsem to já."
Mezzo Mořte se hurónsky rozesmál. Vyskakoval a plácal se po stehnech a oba jeho miláčkové ho oddaně doprovázeli hlasitým jekotem.
Když se poněkud uklidnil, zeptal se jí, jak tomu čaroději Středomoří dokázala uprchnout.
"Zapálila jsem přístav," prohlásila Angelika a přeháněla jen trochu.
"Takže o tom požáru, který všichny proklínají, je to pravda?"
Mezzo Mortemu jiskřily oči jen stěží ovládaným veselím. Ještě se zeptal, zda je pravda, že ji Rescator "vyfoukl" cařihradskému sultánovi a maltézskému řádu, když vyhnali dražbu až na pětadvacet tisíc piastrů.
"A pročpak jste odmítla vychutnat rozkoše s tým proklatým čarodějem? Copak vám nedokázal, že vás zahrne bohatstvím?"
"Nebažím po bohatství," odsekla Angelika. "Nevyplula jsem na moře proto, abych si hrála na odalisku mezi křesťanskými

či muslimskými piráty, ale abych našla manžela, kterého jsem už deset let neviděla a dlouho jsem se domnívala, zeje mrtvý."
Mezzo Mořte se znovu začal dusit smíchem a Angelika dostávala zlost. Je ten muž snad blázen? Nebo začíná šílet ona?
Renegát se nebyl s to ovládnout, smíchy mu tekly slzy. Chvílemi jeho veselí trochu polevilo, pak jako by ho znovu napadla nějaká komická maličkost, kterou si právě uvědomil, a znovu vybuchl.
"Tak je to ona," zajíkal se, "slyšíš, AliHadži, je to ona..."
Arabský kapitán se také rozesmál, i když diskrétněji.
Angelika trpělivě opakovala to, co už řekla a co, jak doufala, je trochu přivede k rozumu. Má peníze, může si je nechat z Francie poslat a zaplatit výkupné. Mezzo Mořte se odškodní za vydání spojené s organizováním léčky u ostrova Kam...
Italovi okamžitě odumřel smích na rtech a pevným hlasem se zeptal:
"Takže vy se domnýváte, že to byla past?"
Souhlasně přikývla. Mezzo Mořte zvedl prst a prohlásil, že ve své dlouhé námořní a pirátské kariéře potkal jednu jedinou ženu, jež měla přes útrapy zajetí stále dokonalý úsudek.
"Je to opravdu ona, AliHadži. Francouzka, z nýž málem zešílel ten idiot ďEscrainville, protože ji zržejmě nebyl s to pokoržit, a za kterou

Rescator zaplatil sumu, jakou nykdy nykdo za otrokyny nezaplatyl, a hned o ny pržišel... protože zapálila pržístav. Chachachá!"
Upřeně Angeliku pozoroval, odhadoval její tvary ve splývavých šatech, obličej zrudlý sluncem, vlasy, které si nestihla vykartáčovat a které jí zcuchal vítr. Vydržela jeho pohled bez mrknutí oka. Mezzo Mořte byl mizera, ale měl dar z nebes; kromě neomylného námořnického čichu dokázal i vycítit, koho má před sebou, takže ho pak velice rychle i ovládl. Politováníhodný stav zajatkyně ho nezmátl. Oči kalabrijského bandity se rozzářily jako žhavé uhlíky a rty mu zkřivil sardonický, krutý úsměv:
"Teď už je mi to jasné," řekl polohlasně italsky. "Je to opravdu ona, AliHadži, ta z toho dopisu, táž, kterou si on koupil v Kandii. To je až příliš krásné, v to jsem ani nedoufal. Teď ho mám. Teď držím Rescatora pod krkem a bude se muset

l mi
I219

M
f
ponížit, musí se přede mnou sklonit. Našel jsem jeho Achillovu patu, stejnou jako mají všichni pitomci: ženu. Měl nás v hrsti. Bavil se tím, že rozvracel náš obchod s otroky. Už si myslel, že je tu pánem, protože má peněz jak slupek. Nebýt jeho, byl bych už sultánovým velkoadmirálem. Dobře vím, že mě u Jeho Jasnosti pomluvil. Vetřel se všude, od Maroka po Cařihrad, s rukama plnýma zlata a stříbra a všude má spojence. Teď jsem ho dostal. Bude muset opustit Středozemní moře, slyšíš, AliHadži! Odejde odsud a nikdy se nevrátí. "
Vztáhl ruku jako u vytržení.
"A teď budu pánem já! Porazil jsem svého nejhoršího nepržítele, Rescatora... Svého úhlavního nepržítele," dodal francouzsky.
"Mám dojem, že máte trochu moc úhlavních nepřátel," poznamenala Angelika a nedokázala skrýt ironii.
Její poznámka ho ťala do živého.
"Ano, opravdu hodně," odsekl ledově, "a brzy uvidýte, jak s nymi zacházím. Proboha, začínám chápat, čím jste málem připravila o rozum toho chudáka ďEscrainvilla. Už předtým neměl hlavu docela v poržádku. Sedněte si pržece."
Angelika se spíš sesula než usedla na zelenou sametovou podušku, na niž jí ukázal. Už její málem točila hlava. Alžírský admirál se usadil po turecký způsobu vedle ní, natáhl mísu s rahat lukumem a nabídl jí. Byla tak slabá a zoufalá, že skoro s potěšením sáhla po sladkostech z chaluh, které jí v Kandii tak nechutnaly. Vztáhla ruku, ale hned ucukla, protože ji prudce zabolela. Na kůži jí vystoupily čtyři krvavé šrámy. Rudé nehty jednoho z admirálových miláčků ji surově poškrábaly.
Příhoda vrátila Mezzo Mortemu dobrou náladu.
"Ach, jehňátka moje," usmál se široce. "Vzbudyla jste jejich žárlivost. Nejsou zvyklí, že bych se zajímal o nějakou ženu tak dalece, abych jí nabídl sladkosty, které patří jen jim. Pravďa, j.e to výjimečné. Žádná žena! To je zásada, na nýž spočívá moc velkých panovnýků a velkých eunuchů. Žena, to je rozvrat, slabost, bláznyvé nápady, zjančená hlava a nakonec pržíčina největších hloupostí. A dopouštý se jich muž, který by bez ženy jen a jen vítězil. Jenže metoda eunuchů, jak se ubrányt

tomuto nebezpečí, mi pržipadá pržíliš radikální. Mám jiný vkus."
Znovu se rozesmál, pohladil kudrnatou hlavu svého zlostného oblíbence, mladého černocha, zmalovaného až hrůza. Druhý oblíbenec, také nalíčený, byl běloch s černýma očima. Určitě nějaký Španěl. Tyhle děti, chycené ve

Středomoří, byly odsouzeny stát se, ať už dobrovolně, nebo násilím, renegáty. Metodou cukroví a biče tak jejich pán vždycky dosáhl souhlasu, protože souhlas byl nutný: nikdo nesměl být obřezaný, ďokud nepronesl posvátnou formulku: "Není Boha kromě Alláha a Muhammad je jeho prorok." Novověrci se pak mohli stát Narcissy či Palladami velkých reisů a pašů.
"Ty děty jsou fanatici. Jsou mi oddány tělem i duší. Kdybych jim rozkázal, roztrhají vás jako vlci. Sledujte, jak se po vás dývají. Když pržepadnou kržesťanskou bárku, budou pít kržesťanskou krev. Nedostávají víno, co byste tedy chtěla..."
Angelika byla příliš unavená, aby dokázala odporovat. Mezzo Mořte ji přejel těžkým pohledem. Před chvílí ho smrtelně urazila, a on nikdy nic neodpouští.
"Jste hrdá," poznamenal. "Nenávidým hrdost žen stejně jako hrdost kržesťanů vůbec. Nejsou jí hodný."
Najednou se znovu rozesmál a ten krutý smích ne a ne přestat.
"Čemu se smějete?" zeptala se Angelika.
"Protože jste hrdá a arogantní a protože já jedyný vím, co vás čeká. Chápete snad, že je to důvod k radosti."
"Přiznávám, že ne."
"Nevadí! Brzy pochopíte."

Tu noc spala Angelika na palubě Mezzo Morteho galéry, kotvící v přístavu. Přišla jí posloužit FatimaMireille.
Angelika jí darovala náramek a požádala ji, aby spala vedle

ní. Nenávistná, žárlivá přítomnost mladíků ve žlutých turbanech, kteří hlídali loď, ji děsila. Stařena si lehla na rohož napříč vchodu. Angelika spala jako zabitá, zmožená únavou. Druhý den musela Fatima odejít do města a vrátila se velice vzrušená až večer. Město bylo vzhůru nohama. Dnes ráno najednou připlulo asi dvacet naložených lodí, jež pokládali za navždy ztracené. Jde o zbytek obrovského loďstva opustilo přede dvěma lety Alžír s cílem doplout do největšího moře, kam se lze dostat pouze pod španělskou palbou mezi Ceutou a Gibraltarem. Mauři zmizeli v dálkách toho obrovského oceánu a teď se s očima plnýma podivných vidin vrátili z oné země mlh, padajících z ledových hor. Popisovali nehybný a zmrzlý svět, kde se v namodrale růžovém přísvitu nekonečné noci otáčejí tři slunce. Mnoho lodí ztroskotalo v ďábelských bouřích, kde se spolčují všichni věrní džinové a rozlamují lodi jako ořechové skořápky. Ty, co unikly, však přivezly zároveň osm set otroků, celou islandskou kolonii, kterou tam usídlil dánský král.
Celý Alžír se seběhl a obdivoval lidi severu, bílé jako sníh, s vlasy plavými jako měsíc. Nahé ženy natlačené na břehu s neskutečnými vlasy vlajícími nad modrým mořem připomínaly sirény ve vyhnanství. Stará Provensálka však potřásala hlavou: mají rozplesklé nosy, tvrdila, jsou bez řas a obočí, oči mají vpadlé a určitě nesnesou úpal afrického slunce. Po strašné pouti, kterou musely překonat, jsou z nich úplné kostry. Až přejde první nával zvědavosti, neprodají je ani za tři turecké piastry. Neumí si představit, že by si jediný z těch dobráků muslimů, kteří jsou dost pověrčiví, dobrovolně položil do postele ty vyděšené zmrzlé larvy. Islámští chlapi vyžadují pěkně kulaté ženy s horkou krví, s pružnými svaly a vášnivou povahou, neúnavné v milostných hrách prostě takové, jako bývala i ona sama, Fatima, když byla mladá. A Alláh by jí dosvědčil, že měl její manžel pořádně co dělat, aby ji uspokojil, takže už neměl zájem ani touhu běhat za dalšími milenkami. Ona zná ty islámské samce. Touží po bílých a světlovlasých ženách, ale ne zas příliš bílých a příliš světlovlasých. Angelika přesně odpovídá jejich ideálu. A bezpochyby proto jí věnují tu zvláštní péči, jež málem vyvolala spor mezi tureckým dívaném a alžírskou táifou. Jen

příjezd statečných islandských mořeplavců trochu odvedl pozornost. Stará Fatima si klade otázku, pro kterou vysokou osobnost ji Mezzo Mořte schovává.
"Mě neprodají, jsem schopna zaplatit výkupné," sdělila jí Angelika.
"Jedno nevylučuje druhé," poučila ji stará renegátka.
Alžír se připravoval na zítřejší velkou slavnost. Možná se jí bude moci slavná zajatkyně zúčastnit. Angelika ztrácela trpělivost, protože s alžírským velkoadmirálem se už nesetkala a nebyla s to získat jakékoliv zprávy o tom, co s ní zamýšlejí. Na přepychové lodi byla ve skutečnosti daleko izolovanější a hlídanější než ve vězení na pevnině. Mezzo Mořte se chlubil, že loď je speciálně vybavená poďle jeho návrhů. Výzbrojí a silou dělostřelectva se vyrovná benátské galéře, osmi páry vesel připomíná antickou galéru a nízkým podlouhlým tvarem alžírský trojstěžník, přestože má stěžně jen dva.
Spíš než plovoucí palác to byla mocná válečná loď, vždycky doprovázená cvičným člunem. Na obou plavidlech stála dnem i nocí stráž krutých janičářských kadetů ve žlutých turbanech. Byli v neustálé pohotovosti, připraveni v několika minutách k boji v případě, že by ve městě vypukla vzpoura. Vzhledem ke třiceti tisícům křesťanských otroků se s ní muselo neustále počítat stejně jako s pokusem o převrat táify, kdyby se jí jednoho dne velkoadmirál znelíbil. Nebo i se vzpourou tureckých janičářů v okupačních kasárnách; tihle nebezpeční žoldáci už několikrát zavraždili buď dějů, nebo pašu, nebo úřadujícího reise admirála, aby si vymohli vyšší platy nebo právo na podíl z kořisti.
Mezzo Mořte vládl na sopce a věděl to. Ostatně proto také ještě vládl. Protože on počítal se vším. Přístavní zátoka, vybudovaná v 16.století slavným Rudovousem a chránící přístav, byla na jeho rozkaz prošpikována výbušninami a v případě nejvyššího ohrožení měli strážní pod jeho velením příkaz vyhodit ji do povětří, zatímco Mezzo Mořte by na palubě svých lodí vyplul se vším bohatstvím k jiným břehům.
Druhé rameno kleští svírajících Angeliku byl Námořní po

loostrov s hradbami osazenými děly a stálou posádkou, hornatý břeh, vytvářející souvislou pevnost, kde dnes ráno panoval čilý ruch. Průvody otroků pod dohledem dozorců sem tahaly trámy, stožáry a prkna a stavěly tam cosi jako tribunu, jako by přímo odtud, z výšin hradeb, měl někdo sledovat regatu v rejdě alžírského přístavu.
I na palubě svého vězení zaznamenala Angelika jistý vzruch, jakousi předzvěst slavnosti. Všichni kadeti se navlékli do svátečního šatu: světle žlutých hedvábných turbanů a stejných širokých kalhot, zelené vesty, rudých střevíců a místo obyčejných nožů měli dýky nebo šavle. Starší se ozbrojili mušketami s pažbami vykládanými zlatem nebo stříbrem. Několik mladých bojovníků na sebe venku pokřikovalo a ukazovalo na dva malé pontony, zakotvené uprostřed zátoky. Na každém se tyčil stožár spojený s druhým dlouhou tyčí. Vypadalo to jako brána nebo jakýsi plující vítězný oblouk, pod nímž mohly proplout tři bárky, ale ne plachetnice. Angelika se v duchu ptala, koho se asi chystají vítat s takovou slavobránou. Pohledy mladých kadetů ji příliš neuklidňovaly. Konečně viděla přibíhat starou otrokyni. Hbitě vyšplhala po žebříku na loď. Pod černým závojem jí vzrušeně zářily černé oči. Jak předpokládala, "slavná zajatkyně" má být na představení také. Ostatně pozvali všechny zajatce, i ty z podzemních vězení, z nichž někteří uvidí denní světlo poprvé po několika letech.

Následovali ji dva otroci s velkým balíkem. Angelika v něm našla šaty, zakoupené na Maltě, a ještě další, krásnější, pocházející z nesčetných mořských loupeží.
O chvíli později už seděla na dobrém místě na jednom ze stupňů pokrytých kobercem, které stavěli ráno na vrcholu pevnosti, po boku obrovitého černocha, oblečeného jako král, skutečného mága ze starých iluminací. Dlouhá tóga z velbloudí srsti, vyšívaná a protkávaná na bílém podkladu geometrickými obrazci tmavých barev, v nichž převládaly rudá, zelená a černá, mu splývala ve volných záhybech ze širokých ramen. Ten podivný plášť, vrchol vkusu a nádhery, se otevíral na šarlatovém

kaftanu, zapnutém až ke krku na stovky malých knoflíčků a vyšívaném ornamenty ze zlatých nití. Díky těmto barvám vypadala mužova namodrale černá tvář ještě tmavší; těsně ji obepínal bílý hedvábný turban, jehož záhyby procházely pod bradou a nad hlavou vytvářely vysokou pyramidu zdobenou zlatou stuhou, takže vypadala jako diadém. Na Angeličin pohled, hypnotizovaný nádherným sousedstvím, odpověděl černoch tím, že povstal a hluboce se uklonil. Měl orlí semitský nos, jemné rysy a mírně propadlé tváře.
"Myslím, že obdivujete můj plášť," ozval se.
Cukla sebou, když zaslechla jeho váhavou, ale příjemnou francouzštinu. Trochu vysoko posazený hlas jako by mladou ženu uklidňoval.
"Ano," přitakala. "Připomíná mi křižáckou vlajku."
Inteligentní tvář vysokého černocha se rozzářila úsměvem. Znovu si sedl, zkřížil po turecku nohy na polštářích a vlídně se rozhovořil:
"Už strašně dávno jsem nemluvil francouzsky a vy mi to jistě prominete, krásná dámo... Přesně od nešťastné smrti mého profesora, velice slavného jezuity a velkého vědce, jehož mi Alláh přivedl do cesty pro blaho mého ducha. Máme raději francouzské křesťany než ty fanatické Španěly. Jejich duch je bližší úsměvné moudrosti, kterou si žádá Alláh. Ke křižácké vlajce jste přirovnala mou ubohou dželabu? Utkala mi ji má ctihodná matka v Súdánu na Bílém Nilu. První nit založila osmý den po mém narození a začala tkát plášť, který jsem měl obléknout, až dospěji v muže. Tyhle vzory vyšívají všechny súdánské ženy už od dávných dob. Vaši křesťanští křižáci je skutečně okopírovali na své vlajky, protože je nadchla jejich veliká krása."
Angelika sklonila hlavu. Nebyla schopna začít polemizovat o původu východních a západních tapisérií, ale černochova osobnost ji přitahovala. Nebyl ani zvlášť ošklivý, ani hezký. Díval se upřímně a mile a především působil nesmírně moudře a jaksi dobrosrdečně; jako by se vyjadřoval dokonce s jistým humorem. Nechtěla si ho znepřátelit, a tak se spokojila s tím, že mu blahopřála k jeho francouzštině.
"Vždycky jsem si strašně rád povídal s Francouzi," přiznal.

"Jsou milí a vlídní; mají jen jednu velikou chybu že jsou křesťané."
Angelika odpověděla, že křesťané jsou zase přesvědčeni, že pohané, židé a muslimové ďělají velkou chybu, že nejsou křesťané, ale ona je žena a uznává, že se pro ni nehodí plést se do problémů náboženství.
Mága ten důkaz její skromnosti potěšil. Věda o Bohu není oblast, kam se přelétavý ženský rozum může jen tak bez rozmyslu pouštět.
"Já jsem se toužil stát knězem," přiznal se, "Alláh však rozhodl jinak. Svěřil mi stádo mnohem složitější a obtížněji ovladatelné, než byli berani, které jsem pásl v mládí."
"Vy jste byl pastýř?"
"Ano, krásná Firuzé."

Angelika se zachvěla. Copak je ten černoch jasnovidec? Jak mohl uhádnout, že ji kdysi perský princ označil za Firuzé, tyrkys. Náhle jí před očima vyvstaly Versailles a ona si vzpomněla, jak král žárlil na toho vyslance perského šacha. Uvědomila si, jak hluboká propast ji odděluje od života, jímž žila ještě nedávno. Který ze zajatců, tlačících se dole na alžírském nábřeží, může takhle srovnávat? Zrzavobílý dav s černými skvrnami tváří rostl a nadouval se ve žhavém dusnu jako příliv, lemovaný bílou řadou otroků v hadrech, ba i s okovy na nohou. Střechy domů byly obsazené stejně jako špičaté cimbuří pevnosti.
Rozhostilo se ticho. Tlustý vyparáděný Maur se ztěžka vysoukal z nosítek a zaujal místo na pódiu. Doprovázeli ho dva muži ve volné rudé hazuce a přes ramena nesli kotouč dlouhého černého lana.
"Jeho Excelence alžírský dej," představil ho vysoký černoch a naklonil se důvěrně k Angelice. "Je příbuzný cařihradského sultána, a má tedy tu čest mít v doprovodu dva němé z harému, patřící ke slavnému oddílu škrtičů."
"Proč škrtičů? Co dělají?"
"Škrtí," pousmál se černoch, "je to smysl jejich života."
"Kdo jsou jejich oběti?"

"Nikdo neví, jsou přece němí. Vytrhli jim jazyk. Jsou to užiteční sluhové. Můj pán je má také."
Angelika si pomyslela, že její soused je zřejmě nějaký vysoký berberský diplomat, možná súdánský vyslanec, před chvílí se přece o Súdánu zmínil. Dej ho uctivě pozdravil, uklonil se mu i Mezzo Mořte a dotkl se rukou turbanu; Sáli Hassan, jdoucí za ním, se té drzosti vztekle ušklíbl.
Tři alžírští vládcové se usadili mezi oddíly janičářů v šarlatových vestách a turbanech, mezi skupinami městské stráže a alžírských šaušů s jejich veliteli. Pak zaujali místa bohatí měšťané, vážení obchodníci s otroky, nejslavnější reisové.
Vtom propukl hrozný řev. Zraky se obrátily dozadu za zátoku. Za skupinkou tureckých stráží podobných nosičům, s nahou hrudí a nohama, s červenými čepičkami na vyholených lebkách, se objevila eskorta tureckých jezdců. Obklopovala nahého křesťanského otroka v řetězech.
Angelika se otřásla hroznou předtuchou. Přestože to bylo daleko, s jistotou poznávala v tom spoutaném ubožákovi rytíře de Nesselhood, admirála maltézského řádu.
Na konci mola pohltila věznь, čtyři žalářníky z eskorty a dva galejníky s kotoučem lana velká loďka. Vyplula ke dvěma pontonům uprostřed zátoky. Cestující na ně vystoupili.
Současně vypluly z řady lodí, kotvících podél nábřeží, čtyři galéry a pomalu se blížily k pontonům jako žraloci pronásledující kořist. Angelika si vzpomněla na slova, která jednou pronesl germánský rytíř: Já mám s Mezzo Mortem osobní účty. Přísahal, že mě nechá roztrhat čtyřmi galérami. A pak dodal: Pravá smrt rytíře je smrt mučednická.
Smysl oněch slov bil náhle do očí. Stejně jako slova Mezzo Morteho: Brzy uvidíte, jak zacházím se svými nepřáteli.
Obrátila zděšený pohled k renegátovi. Ten ji pozoroval pohledem planoucím ďábelským uspokojením. Byla tu proto, aby se zúčastnila jednoho z nejstrašnějších mučení člověka, jehož si vážila a který patřil k největším osobnostem křesťanského světa. Náhle se narovnala; přece nebude hrát těmhle barbarům divadlo. Chtělo její křičet děsem a utéct, ale střežili ji ze všech stran a seděla tak, že jí nemohla uniknout sebemenší podrobnost z toho, co se bude odehrávat uprostřed modré arény.

Složitým, ale bezchybným manévrem se čtyři galéry natočily tak, aby stály příděmi k pontonům, a asi třicet sáhů od nich se zastavily. Rytíř de

Nesselhood, připoutaný koženým opaskem, visel jako lidská loutka na konci lana uprostřed břevna a ze zápěstí a kotníků mu jako pavučinová vlákna vybíhaly provazy, přivázané druhým koncem na zádě jednotlivých galér.
Publikum se nadechlo jako jeden muž: obrovský hysterický dav pod kulatým pohledem děl, vyčnívajících z pevnosti.
"La illa, la illa la!"
K ohnivému nebi se vznesl vášnivý řev.
Angelika si zakryla rukama tvář.
Jekot žen a dětí, které si rytmicky tiskly a odkrývaly dlaní ústa, protínal vzduch na tisíci nejrůznějších místech.
"Sbor pekelných cikád," ozval se hlas velkého mága. Usmíval se.
Diváků se zmocnil amok, řvali a vrhali se kupředu jako utržení ze řetězu. Ještě víc než poprava je zajímalo soupeření a triumf galéry, jíž se jako první podaří utrhnout úd ze zmítajícího se těla, předstihnout ostatní. Poháněči na palubách běhali jako splašení, hromovali a bičovali nahá a krvavá záda galejníků. Dnes večer bude v podpalubí mrtvých víc.
Strašný řev neustával a přehlušoval chraplavé sténání mučedníka.
"Bože můj! Smilování!"
"La illa, la illa la!"
"Bože můj," modlila se Angelika, "bože, ty, kterýs stvořil člověka!"
Jakýsi nesmírně vzdálený hlas se otázal:
"Neslibuje snad křesťanská víra ráj tomu, kdo pro ni zemře?"
Velký mág jediný zůstal klidný v moři násilí, v němž se zmítali lidé kolem něho. Klidně sledoval nelítostný souboj galér, pak nenápadně pohlédl na křesťanskou zajatkyni po svém boku. Nechvěla se, neomdlela, viděl jen široce rozhozené vlasy, splývající na ramena a čelo skloněné v postoji biblických prosebnic, jak je zobrazují křesťanští malíři v modlitebních kni

nach a misálech, z nichž jednu mu nechal jezuita na památku.
Když ale zazněl vítězný ryk, uviděl, jak zvedla hlavu a před očima všech těch nevěřících se přežehnala znamením kříže. Dva Mezzo Morteho kadeti to zpozorovali. Vyskočili jako zuřiví vlci s pěnou na rtech. Vysoký černoch vstal v celé své výšce, vytáhl dýku a s planoucíma očima je velitelsky okřikl.
Angelika si téhle krátké scény nevšimla. Podle chmurného, jakoby vyčerpaného ticha davu usoudila, že je konec. Čtyři galéry se řítily po vlnách a táhly za sebou v krvavé pěně kusy těla rytířemučedníka. Dokončily triumfální cestu směrem k vycházejícímu slunci, kde leží Mekka, poutní místo věncích, a vrátí se ve chvíli, kdy muezzinova modlitba z výšky minaretu srazí islám čelem k zemi.
Před Angelikou stanul renegát Mezzo Mořte. Odmítla na něj pohlédnout, hleděla do dálky, kde mizely galéry. Byla bledá, on však zuřil, že není ještě vyděšenější a hlavně pokořená. Vzteklý škleb mu zkřivil tvář.
"Teď jste na ržadě vy," sykl.
(S)
Malý průvod stoupal cestou vedoucí od Námořní čtvrti k jedné z městských bran. Cesta byla z jedné strany lemována hradbami, z druhé změtí uliček, úzkých jako myší díry, kam již padal soumrak. Angelika občas klopýtla o špičatý kámen. Kráčela za Mezzo Mortem doprovázeným obvyklou stráží. Před BabAzumovou branou se zastavili. Důstojníci stráže se přišli poklonit velkoadmirálovi, jenž často konal podobné inspekce. Ale dnes večer to nebyl jeho cíl. Jako by na někoho čekal. Po chvíli se z jedné uličky vynořil jezdec v čele černé gardy, ozbrojené kopími. Podle pestrobarevného pláště poznala Angelika svého černého souseda z představení s galérami. Seskočil na zem a pozdravil Mezzo Morteho, jenž se mu uklonil ještě hlouběji.
Obávaný Ital jako by si černého knížete, jenž ho převyšoval

o tři hlavy, velice vážil. Vyměnili si arabsky nesčetné přátelské pozdravy. Pak se téměř současně obrátili k zajatkyni. Černoch vztáhl paže s dlaněmi obrácenými k nebi a ještě jednou ji pozdravil. Mezzo Mortemu zlomyslně svitlo v očích.
"Já zapomněl," vykřikl. "Zapomněl jsem na dobré zvyky dvora francouzského krále. Já vám nepředstavil, madame, svého přítele, Jeho Excelenci Osmana Ferradžiho, Velkého eunucha Jeho Veličenstva marockého sultána Mulaje Ismaila." , Angelika vrhla na obrovského černocha pohled spíš překvapený než zděšený. Eunuch? Ano, uvědomila si teď, už si toho mohla všimnout. Pokládala ovšem jeho ženské rysy a příliš melodický hlas za známku semitského původu. Jeho bezvousá brada o ničem nesvědčila, protože většině černochů rostou vousy až v pozdním věku. Vysoká postava budila mylný dojem síly a vznešenosti a nevypadala tak obtloustle, jak eunuši obvykle bývají. Visící tváře a dvojité brady jim často dodávají výraz mrzutých čtyřicátnic. Šest černochů z jeho osobní stráže vypadalo přesně tak.
Takže to je on, Osman Ferradži, Velký eunuch marockého sultána.
Už o něm mnohokrát slyšela, ale nepamatovala si kde ani od koho. Byla tak unavená, že po tom ani nehodlala pátrat.
"Ještě na kohosi čekáme," oznámil jí Mezzo Mořte.
Zářil, zřejmě měl nesmírnou radost, že zorganizoval skvělou komedii, v níž každý herec hraje svou roli, již mu on předělil.
"Konečně je tu!"
Byl to Mohamed Raki; Angelika ho neviděla od bitvy na. ostrově Kam. Arab na ni ani nepohlédl, padl na tvář před alžírským admirálem.
"Vyrazíme."
Vyjeli z města. Za hradbami je do tváře uhodilo rudé slunce, zapadající za plavé a fialové vrcholky. Jen nezřetelná kamenitá cestička se vinula po pláni doleva podél hradeb; zprava lemovala poměrně vysoký pahorek strmě padající do skalnaté rokle, která díky stínům, rudě zbarveným zapadajícím sluncem, připomínala pekelnou propast. Místo vypadalo jako zakleté, což

ještě podtrhovalo neustálé kroužení racků, havranů a supů. Jejich zlověstný křik stoupal k nebi a s přibývajícími nočními stíny se člověka zmocňovala panická hrůza.
"Tamhle!"
Mezzo Mořte ukázal na protější kopeček navršený z kamenů a skalních úlomků. Angelika se nechápavě rozhlédla.
"Tamhle!" ukazoval renegát.
Konečně rozeznala mezi navršeným rumem lidskou ruku, bílou ruku člověka.
"Tam leží druhý rytíř, co velel vaší galérže. Francouz jako vy. Henri de Roguier. Odvedli ho sem a ukamenovali v hodině večerní modlitby."
Angelika se pokřižovala.
"Nechtě už těch opičáren," zařval renegát. "Prživoláte na město neštěstý."
Znovu vyrazil a zapomněl ji o kousek dál upozornit na další hromadu bílých kamenů. Tam leželo zohavené tělo mladého Španěla, jenž také cestoval na galéře. Mezzo Mořte nebyl plně zodpovědný za tyhle dvě popravy, vyvolané šílenou touhou po pomstě, kterou ve španělských Maurech vyvolala zpráva o hranici v Granadě. Upálili tam zaživa šest muslimských rodin. Takže davu předhodili dvě oběti: Španěla a maltézského rytíře. Tím pro Henriho de Roguier, bývalého pážete u francouzského dvora, bezstarostného benjamínka z dobré rodiny, a pro španělského studenta počala bolestná křížová cesta městem.

Kráčeli za majiteli, kteří si je večer předtím koupili a kteří za zvuků barbarské hudby sbírali příspěvky, aby získali své peníze zpět. Následoval je zuřivě ječící dav. Nešťastníci, nazí až do pasu, s rukama svázanýma za zády, šli pomalu, zasypávaní nadávkami a ranami od žen a dětí, až na prostranství za bránou BabelUed. Když tam dorazili, neměli už lidskou tvář. Vlasy vyrvané po. hrstích, obličej znetvořený ranami, pokrytý odpadky a blátem, tělo rozdrásané trnitými větvičkami, které jim děti pro vlastní potěšení vbodávaly do těla. Poskytovali žalostný pohled; nešťastníci, vydaní napospas bestiálnímu davu, jenž se opájí vlastní krutostí. Ukamenování jejich muka ukončilo.

I291

Angelika tohle všechno nevěděla, ale tušila. Míří teď ke své vlastní kalvárii?
Konečně se průvod zastavil před vysokou zdí citadely.
Podél celé zdi se ježily "ganše", na nichž odsouzenci celé dlouhé dny umírali. Ještě stále tu visela dvě těla, napůl oklovaná dravými ptáky, hrůzyplné cáry, jejichž stíny padaly na zeď, kterou zapadající slunce barvilo do zlatová.
Angelika, zničená celodenními hrůzami, odvrátila oči. Mezzo Mořte ji sladce vyzval:
"Dobrže se na ně podívejte."
"Pročpak? Abych viděla, jaký ortel mě čeká?"
"Ne," rozesmál se renegát, "vás by byla škoda. Nejsem velký znalec, ale žena jako vy by měla sloužit k něčemu jinému než k okrase alžírských zdí jen pro potěchu kormoránům a havranům. Přesto se ale dobrže podívejte. Jednoho z nych znáte."
Angelikou projela strašná předtucha: Savary? Přes vnitřní odpor pohlédla na zeď: viděla, že jde o dva Maury.
"Promiňte," odsekla ironicky, "ale já nejsem zvyklá pozorovat mrtvoly jako vy. Tihle mi nikoho nepřipomínají."
"Tak vám rženu jejich jména. Nalevo je Ali Mektub, arabský zlatník z Kandie. Svěržila jste mu dopis pro manžela... Ale, vidým, že vás mé mrtvoly začínají zajímat. Zajímá vás i jméno toho druhého?"
Upřeně ho pozorovala. Hrál si s ní jako kočka s myší. Za chvíli si mlsně olízne rty.
"Takže ten druhý je jeho synovec Mohamed Raki."
Angelika vykřikla a obrátila se k muži, který za ní přijel na Maltu.
"Vím, co si myslíte," řekl Mezzo Mořte, "ale vše je velice, velice prosté. Tohle je špión, kterého jsem k vám poslal, můj rádce Amar Abbas. Falešný Mohamed Raki. Pravý je naho rže."
Angelika se zmohla na jediné:
"Proč?"
"Ty ženy jsou ale zvědavé... Chcete vysvětlený? Jsem hodný člověk, poskytnu vám je. Neztrácejme čas popisem okolnostý, dýky nymž se mi dostal do ruky dopis Aliho Mektuba. Čtu ho. Zjišťuju, že urozená francouzská dáma hledá manžela, zmi

zelého pržed dávnými lety, a že je ochotná udělat cokoliv a vydat se kamkoliv, jen aby ho našla. Dostávám nápad. Ptám se Ali Mektuba: Je ta žena bohatá a hezká? Ano. Rozhoduju se. Zajmu ji. Musím ji vlákat do pasty a manžel poslouží jako vnadydlo. Vyslechnu synovce, Mohameda Rakiho. Znal toho muže a dlouhá léta mu sloužil v Tetuánu, kde ho zakoupil velký alchymista a vládce. Stal se nejdržív jeho pomocníkem, pak prakticky jeho dědicem. Popis je velice snadno zapamatovatelný: obličej pokrytý jizvami, vysoký, hubený, tmavovlasý. A k dovršený všeho dobrého

dal věrnému sluhovi Mohamedu Rakimu osobní šperk, který jeho žena bezpečně pozná. Můj špión poslouchá a bere šperk. Nejobtížnější bylo najít tu ženu, jež byla mezitím málem prodaná v Kandii. Ale vzápětí dostávám zprávu. Je na Maltě, utekla Rescatorovi. Koupil ji za pětatržicet tisíc piastrů."
"Myslela jsem, že tuhle podrobnost jste nevěděl, tu jsem vám sdělila já..."
"Ale ano, věděl jsem to. Těšilo mě však ji znovu slyšet od vás ach, tolik těšilo. Pak už bylo všechno snadné. Na Maltu jsem poslal špióna pod jménem Mohamed Raki a na Kamu jsme připravili past. Dopadla skvěle díky tomu, že jsem měl na palubě spojence. Můj špión ho podplatyl. Byl to ten mladý muslimský plavčík. Jakmile jsem se díky poštovnímu holubovi dozvěděl, že past sklapla, nechal jsem Ali Mektuba a jeho synovce popravit."
"Proč?" zeptala se Angelika znovu třesoucím se hlasem.
"Jedyně mrtví nemluví," usmál se cynicky Mezzo Mořte.
Angelika se otřásla. Tolik jím pohrdala a nenáviděla ho, že už se ho snad ani nebála.
"Jste mizera," prohlásila, "ale především lhář. Ta vaše historka nemá hlavu ani patu. Nechcete mi snad namluvit, že jen proto, abyste se zmocnil ženy, kterou jste v životě neviděl a nemůžete vědět, jaké výkupné za ni získáte, jste vypravil flotilu o šesti galérách a třiceti šalupách a loďkách a obětoval nejméně dvě posádky v boji na Kamu! A to nepočítám střelivo za dvacet tisíc piastrů, opravu galér za deset tisíc piastrů; najal jste reisy a zaplatil padesát tisíc piastrů jen kvůli této jediné výpravě, která navíc nic nevynesla? Vydal nejméně sto tisíc piastrů kvůli

jedné jediné zajatkyni? Klidně věřím, že jste darebák, ale ne hlupák!"
Mezzo Mořte jí s přivřenýma očima pozorně naslouchal.
"Jak jste přišla na ta čísla?"
"Prostě umím počítat."
"Byla byste dobrý loďař."
"Jsem loďař... Mám loď a obchoduji se Západní Indií. Ach, prosím vás," pokračovala naléhavě, "vyslechněte mě! Jsem bohatá a mohu... ano, mohu vám bez problémů zaplatit i přehnané výkupné. Co byste mohl víc očekávat od mého zajetí, které bylo možná omyl a kterého už litujete!"
"Ne," prohlásil Mezzo Mořte a pokojně potřásl hlavou, "nebyl to omyl a nyčeho nelituju. Naopak, blahopřeju si."
"Opakuju, že vám nevěřím," křičela Angelika vztekle. "I když jste se zmocnil dvou maltézských rytířů, svých úhlavních nepřátel, nezdůvodňuje to všechny ty léčky, jež jste mi nastražil. Nebyl jste si ani jistý, že na maltézskou galéru nastoupím. Pročpak jste spíš nenavázal kontakt s mým manželem, když už jste vymýšlel past? Jak jste mohl předpokládat, že budu tak hloupá a uvěřím slabým důkazům, které mi váš špión předložil. Mohla jsem pochybovat, vyžadovat písemný důkaz toho, že mě manžel volá."
"Myslel jsem na to, ale nešlo to."
"Pročpak?"
"Protože je mrtvý," prohlásil lakonicky Mezzo Mořte. "Ano, váš manžel, nebo domnělý manžel, zemřel pržed tržemi lety na mor. V Tetuánu bylo víc než deset tysíc obětí. Zahynul i pán Mohameda Rakiho, křesťanský vědec jménem ŽeffaelChaldun."
"Nevěřím vám," ječela, "nevěřím, nevěřím."

Vykřikovala mu to do tváře, aby vystavěla hráz mezi nadějí a propastí, kterou v ní těch několik slov vyhloubilo. Jestli se teď rozpláču, jsem ztracená, pomyslela si.
Velkoadmirálovi kadeti, kteří nezažili, že by někdo mluvil s jejich pánem podobným tónem, se s rukama na rukojeti dýky bouřili. Eunuši, energičtí a klidní, se postavili před ně, takže vznikla skutečně kuriózní scéna: uprostřed kruhu tvořeného černou stráží eunuchů a žlutých turbanů zoufale křičí žena. .

Podél zlověstné zdi přitom stoupá nafialověle modrý opar z moře a dosahuje až k vrcholu, kde se zachytilo několik posledních rudých paprsků.
"Neřekl jste mi všechno!"
"To je možné, ale víc už vám nerženknu."
"Pusťte mě. Zaplatím výkupné."
"Ne! Ani za všechno zlato světa, slyšíte, za všechno zlato světa to neudělám. I já hledám totyž něco víc než bohatství: moc. A vaším prostřednyctvím jí dosáhnu. Proto je to, že jsem vás chytyl, nezaplatytelný úspěch. Nepotřebujete tomu rozumět."
Angelika zvedla oči ke zdi. Soumrak zakrýval podrobnosti, zastíral "ganše" i hrůzostrašné břímě. Mohamed Raki, arabský klenotník, synovec Ali Mektuba, byl jediný člověk, o němž si byla jistá, že znal Joffreye de Peyrac v jeho druhém životě. A teď už nepromluví.
Kdybych se dostala do Tetuánu, možná bych našla někoho, kdojio znal... Jenže to musím být volná...
"Čeká vás následující osud," pokračoval Mezzo Mořte. "Protože jste skutečně tak krásná, jak se dalo tušit podle pověsti, jež vám předcházela, zahrnu vás mezi dary, které pošlu prostřednyctvím jeho Excelence Osmana Ferradžiho svému nejdražšímu pržíteli sultánu Mulaji Ismailovi. Prženechám vás Jeho Excelenci. V jeho péči ztratíte svou hrdost. Jen eunuši umějí krotyt ženy. Tahle instituce v Evropě moc chybí..."
Angelika ho téměř neposlouchala. Pochopila, až když ho viděla i s eskortou odjíždět a na rameno se jí položila černá dlaň Velkého eunucha.
"Račte jet za mnou, urozená paní..."
Jestli se teď rozpláču, jsem ztracená... Jestli začnu křičet, bránit se, jsem ztracená... zavřou mě do harému...
Neřekla jediné slovo, neudělala jediné odmítavé gesto, klidně a poslušně vyrazila za černochy, mířícími k bráně BabelUed.
Za chvíli padne noc... to bude má chvíle. Jestli ji propasu, je se mnou konec.

Pod klenbou brány lampy ještě nesvítily. Skupinku pohltila tma jako v tunelu. Angelika sebou mrskla jako úhoř, uskočila stranou a vnořila se do uličky stejně temné jako průchod pod klenbou. Běžela, ani se snad nohama nedotýkala země. Z téměř opuštěné uličky se dostala na širší a lidnatou městskou tepnu. Musela trochu zpomalit. Vmísila se mezi vlněné dželaby, bílé a pohyblivé balíky zahalené ženy , mezi oslíky, naložené nejrůznějšími pytli. Zatím ji chránilo šero, brzy však kdosi zahlédne zajatkyni bez závoje a s vyděšeným pohledem. Zahnula doleva do jiné úzké uličky a zastavila se, aby se nadechla. Kam se má vrtnout? Koho požádat o pomoc? Znovu se úspěšně pokusila o útěk jako v Kandii, jenže tady nemá zasvěcené pomocníky. Netušila, co se mohlo stát se Savarym.
Najednou měla dojem, že slyší blížící se hluk. Pronásledují ji. Znovu se zoufale rozběhla. Ulička klesala k moři. Byla slepá, lemovaná zdmi bez oken, jen tu a tam se rýsovala malá černá dvířka ve tvaru podkovy. Jedna

z nich se otevřela. Angelika vrazila do otroka, vycházejícího s kameninovou nádobou na rameni. Nádoba spadla na zem a rozbila se na tisíc kousků. Angelika zaslechla tlumenou kletbu a pak sérii nadávek, za něž by se nestyděl ani poctivý voják Jeho Veličenstva Ludvíka XIV. Angelika se honem vrátila:
"Pane," šeptala udýchaně, "vy jste Francouz? Pane, pro lásku boží, zachraňte mě!"
Hluk se blížil. Téměř instinktivně ji otrok vtáhl do přivřených dveří a zabouchl je. Kolem proběhly desítky bosých nohou a trepek a halasně se valily dál. Angelika objala otroka kolem ramen. Čelem klesla na široký hrudník v beztvaré haleně. Málem omdlela. Jekot démonů, vyslaných po jejích stopách alžírskými uličkami, ztichl.
Trochu si oddechla.
"Konec," špitla, "už přeběhli."
"Proboha, děvenko nešťastná, co jste to udělala! Vy jste se pokusila utéct?"
"Ano."
"Chudinko! Zbičují vás do krve a možná navěky zmrzačí."
"Nedostanou mě! Vy mě schováte! Zachráníte mě!"
V naprosté tmě se křečovitě tiskla k neznámému, o němž

nevěděla naprosto nic. Ale byl to krajan a ona cítila, že je mladý a sympatický. I on mohl podle obrysů těla, které se k němu pevně tisklo, vytušit, že ta žena je mladá a krásná.
"Že mě neopustíte?"
Mladík zhluboka vzdychl.
"Je to hrozná situace. Jste u mého pána, Mohameda Selibiho Oigata, alžírského obchodníka. Všude samí mohamedáni. Pročpak jste utekla?"
"Proč? Ale přece se nenechám zavřít do harému!"
"To je bohužel osud všech zajatkyň."
"Připadá vám tak lehký, že bych se mu měla podrobit?"
"Osud mužů není lepší. Myslíte si, že mě baví, mě, hraběte de Loménie, tady už pět let nosit nádoby s vodou a koše zeleniny pro kuchyň mé paní? Ruce mám v příšerném stavu. Co by řekla má jemná pařížská milenka, krásná Suzanne de Raigneau, která mě bohužel už dávno jistě nahradila někým jiným."
"Hrabě de Loménie? Znám jednoho z vašich příbuzných, pana de Brienne."
"Ne, to je šťastná náhoda! Kde jste se s ním setkala?"
"U dvora."
"Skutečně? Mohl bych znát vaše jméno, madame?"
"Jsem markýza du PlessisBellière," oznámila Angelika po krátkém zaváhání. Uvědomila si, že vyslovení titulu hraběnka de Peyrac jí nepřineslo štěstí.
Loménie se snažil rozpomenout.
"Neměl jsem to potěšení se s vámi ve Versailles setkat. Ale už pět let tady trpím ve strašném otroctví, za tu dobu se u dvora mnoho změnilo. Nevadí. Znáte mou rodinu, a tak mi budete možná moci vysvětlit, proč mlčí. Marně jsem posílal žádosti o výkupné. Poslední dopis jsem svěřil otcům Vykupitelům, kteří přijeli před měsícem do Alžíru. Doufejme, že konečně dojde cíle. Jenže co mohu.udělat pro vás? Ach, myslím, že mě něco napadlo... Pozor, někdo jde!"
Z hloubi temného dvora, kde to páchlo beraním lojem a teplou krupicí, se blížilo světlo lampičky.
Hrabě de Loménie strčil Angeliku za sebe a skryl ji, dokud nepoznal, kdo to jde.
"Má paní," zašeptal s úlevou. "Hodná a čestná žena. Mys

lim, že ji budeme moci požádat o pomoc. Má pro mě jistou slabost."
Muslimka zvedla do výšky olejovou lampu, aby se podívala, kdo si to šeptá u dvířek. Protože byla ve vlastním domě, byla bez závoje a ukazovala kulatou tvář zralé ženy s velkýma černě podmalovanýma očima. Dalo se snadno odhadnout, jakou roli u ní plní křesťanský otrok, hezký, příjemný a urostlý chlapec, jehož si koupila v batistanu.
Malý obchodníček Mohamed Celibi Oigat neměl prostředky na eunucha, který by mu hlídal jeho tři čtyři ženy. Nechal péči na své první ženě a chápal, že na nejhrubší práce potřebuje křesťanského otroka. Dál o tom nepřemýšlel.
Žena zahlédla Angeliku. Hrabě de Loménie jí začal něco tiše arabsky vysvětlovat. Žena kroutila hlavou, krčila rameny, špulila rty. Podle její mimiky se dalo uhodnout, že pokládá Angeličinu situaci za beznadějnou a že by bylo lépe ji okamžitě vystrčit zpátky do tmy. Konečně se nechala přesvědčit argumenty svého oblíbence a poodešla. Za chvíli se vrátila se závojem a naznačila Angelice, aby se do něj zahalila. Sama si přehodila haik, kus látky, do něhož se halí muslimské ženy, otevřela dveře, vyhlédla na ulici a dala otrokovi znamení, že může s uprchlou zajatkyní vyjít. Ve chvíli, kdy překračovali práh, začala najednou hlasitě hartusit.
"Co se děje?" šeptala Angelika. "Rozmyslela si to a chce nás udat?"
"Ne, ale všimla si střepů nádoby a sděluje mi, co si o tom myslí. Musím se ostatně přiznat, že jsem nikdy nebyl moc šikovný a že spotřebuji poměrně dost nádobí. Nevadí! Vím, jak ji uchlácholit a pustím se do toho, hned jak se vrátím. Nejdeme daleko."
Po několika krocích narazili na další železná dvířka a mladík dvakrát či třikrát vyťukal znamení, Zejdou přátelé. Bliklo světlo a ozval se hlas:
"To jste vy, pane hrabě?"
"Ano, Lucasi."
Dveře se otevřely a Angelika sevřela svému průvodci ruku, když uviděla Araba v dželabě a s turbanem na hlavě. Svítil si na ně svíčkou.

"Nemějte strach," uklidňoval ji hrabě a strkal ji dovnitř. "To je Lucas, můj bývalý sluha. Zajali ho současně se mnou na válečné lodi, na níž plul do kasáren v Janově. Ale protože se v mých službách už lecčemu přiučil, alžírští kuplíři a dohazovači ocenili jeho kvality a jeho pán ho donutil, aby se stal mohamedánem a on mu mohl svěřit své obchody. Z Lucase se stalo kápo všech spekulantů."
Bývalý sluha se pod mírně šikmo posazeným turbanem netvářil příliš důvěřivě. Měl spláclý nos a byl celý podobaný.
"Koho mi to tu vedete, pane hrabě?"
"Krajanku, Lucasi. Francouzskou zajatkyni, která uprchlá svému majiteli."
Lucas zareagoval stejně jako bývalý pán.
"Proboha! Proč to udělala?"
Hrabě de Loménie vesele luskl prsty.
"Ženský rozmar, Lucasi. Ale už se stalo. Musíš ji schovat."
"Já, pane hrabě?"
"Ano, ty. Víš přece dobře, že já jsem jen ubohý otrok, který sdílí rohož se dvěma domácími psy a nemá pro sebe ani koutek. Tys udělal kariéru. Nic neriskuješ."
"Než upálení, ukřižování, zastřelení, nabodnutí na kůl, šípy, ganše nebo ukamenování. Existuje poměrně široký výběr pro konvertitu, který skrývá křesťany."
"Odmítáš?"
"Ano, odmítám."
"Nechám tě zpráskat holí!"
Muž se důstojně zahalil do dželaby.

"Pan hrabě zapomíná, že křesťanský otrok nemá právo vztáhnout ruku na muslima."
"Jen počkej, až se vrátíme domů. Vykopu tě ze dveří a nechám tě zaživa upálit inkvizicí jako renegáta... Lucasi, schoval jsi mi něco dobrého? Od rána mám v žaludku jen hrst datlí a pohár čisté vody. A nevím, jestli tahle žena jedla od rána něco jiného než rozčilení."
"V pořádku, pane hrabě, myslel jsem si, že přijdete, a schoval jsem vám... ach, hádejte, kdysi jste to měl rád... Šátečky plněné masem!"
"Masové šátečky!" vykřikl chudák otrok a oči se mu mlsně zaleskly.

"Pst, pojďte dál. Jen pošlu pryč příručího a zavřu krám, hned jsem u vás."
Postavil svíčku a chvíli nato se vrátil s lahví vína a malou stříbrnou miskou, z níž se linula nádherná vůně.
"Sám jsem zadělal těsto, pane hrabě, z velbloudího tuku a oslího mléka. Nevyrovná se to dobrému kravskému mléku a máslu, ale člověk musí brát, co má. Taky jsem neměl štičí knedlíčky a houby, ale domnívám se, že i s langustičkami a s palmovými listy to bude k jídlu. Jestli bude paní markýza tak laskavá a vezme si..."
"Tenhle Lucas," prohlásil rozněžněle hrabě, "toho nikdo nepřetrumfne. Umí úplně všechno. Ten tvůj šáteček je výtečný. Zaplatím ti za něj sto zlatých, chlapče, jen co se vrátíme do vlasti."
"Pan hrabě je nesmírně laskav."
"Bez něho bych byl dávno mrtvý, madame. Ne že by můj pán Mohamed Selibi Oigat byl zlý a paní ještě míň. Jenže ona je trošičku lakomá; jsou to lidé, kterým stačí málo. Ovšem pro chlapa, na němž žádají těžkou práci, je to směšné. Nemluvím jen o nošení vody a dříví... Ale muslimky mají pro křesťany velkou slabost. Korán to měl předpokládat... Na druhé straně to ovšem může být jistá výhoda..."
Angelika se cpala jako nezavřená. Sluha otevřel láhev.
"Víno z Malvázie. Zrekvíroval jsem pár kapek z nákladu sudů, které koupil Osman Ferradži pro marockého sultána. Když si pomyslím, pane hrabě, že oba pocházíme z Touraine a že nás chtějí donutit, abychom pili čistou vodu nebo mátový čaj jak hluboko jsme klesli! Doufám, že mi těch pár kapek nezpůsobí nepříjemnost. Velký eunuch vidí všechno, je to hrozný chlap. No, když říkám chlap, je to prostě jen tak ze zvyku... Nemůžu si na ta individiua zvyknout. Je jich tu jako naseto. Když mě osloví, občas mu řeknu: Madame. Ale zrak má bystrý, to mi věřte. Je lepší se ani nepokoušet ho obalamutit, na kvalitě stejně jako na kvantitě zboží."
Jméno Osmana Ferradžjho vzalo Angelice chuť k jídlu. Odstrčila stříbrnou misku. Znovu pocítila strach. Hraběde Loménie vstal a prohlásil, že už ho paní bude shánět. Špinavá rozedraná košile nešla dohromady s jeho jemnou mladou tváří, kterou si zachoval přes útrapy otroctví v africkém slunci. Ob

rátil se k Angelice; ve světle svíčky na ni lépe viděl, a tak vykřikl:
"Ale vy jste krásná!"
Pomalu jí odhrnul z čela světlý pramen vlasů.
"Ubohé dítě," zašeptal smutně.
Angelika ho požádala, aby se pokusil najít jejího přítele Savaryho. Je to šikovný stařík a má velké zkušenosti. Určitě ho něco napadne. Popsala ho stejně jako ostatní cestující z maltézské galéry: holandského bankéře a oba francouzské obchodníky s koraly. Hrabě vyklouzl ven a už předem hrbil záda při pomyšlení na výčitky své zlostné a náročné paní.
"Udělejte si pohodlí, paní markýzo," řekl Lucas a odnášel nádobí.

Angelika vychutnávala krátký oddech, jejž jí poskytovala přítomnost dobře vychovaného sluhy, oslovujícího ji "paní markýzo". Umyla si ruce a obličej v provoněné vodě, kterou jí přinesl i s ručníkem, natáhla se do polštářů.
Lucas z Touraine chodil sem tam, tahal za sebou trepky a zakopával o dlouhou arabskou dželabu,
"Ach, chudáku markýzo," vzdychal, "člověk musí počítat se vším, když sedne na loď. Kdo proboha mně a pánovi nakukal ten hloupý nápad vlézt na tu prokletou galéru!"
"No ano, kdo?" zašeptala a vzpomínala na vlastní zbrklost.
Když jí Melchior Pannassave v Marseille předpovídal, že skončí v harému tureckého sultána, pokládala to za jižanské přehánění. Teď se to ukazuje jako smutná skutečnost a turecký sultán by byl možná ještě daleko přijatelnější než Mulaj Ismail, divoký panovník marockého království.
"A vidíte, madame, jak jsem dopadl. Dobrák jako já, co vždycky tak dobře vycházel jak s panenkou Marií, tak se všemi svatými, a teď je ze mě najednou odpadlík... Samozřejmě jsem nechtěl. Jenže když vás začnou mlátit, pálit vám chodidla a hrozit, že vás zaživa stáhnou z kůže, useknou jistou část těla, že vás zakopají do písku a hlavu přejedou válcem, co chcete? Člověk má jen jeden život a jednoho... no, však vy mi rozumíte. Jak jste dokázala utéct? Ženy, které prodají do harému, tady už nikdo nikdy neuvidí, a když se na vás tak dívám, je mi jasné, že vás koupil někdo pěkně zazobaný!"
"Marocký sultán," odpověděla Angelika.

A vtom jí to přišlo tak směšné, že se rozesmála. Víno z Malvázie začalo působit.
"Cože?" vykulil oči Lucas, jemuž to sdělení vůbec nepřipadalo k smíchu.
"Chcete snad říct, že jste patřila k onomu tisíci a jednomu daru, které Mezzo Mořte údajně posílá do Mekněsu, aby se zavděčil sultánu Mulaji Ismailovi?"
"Pokud jsem dobře pochopila, pak asi ano."
"Jak se vám podařilo uprchnout?" opakoval otázku.
Angelika mu odvyprávěla, jak utekla, jak využila tmavého podchodu a nepozornosti eunuchů z osobní stráže Osmana Ferradžiho.
"Tak tohle individuum je vám v patách! Och, slitování!"
"Obchodujete s ním?"
"Musím, aleje to utrpení. Pokusil jsem se mu prodat několik barelů žluklého oleje, což se vlastně při nákupu pěti set barelů , skoro sluší. To jste měla vidět! Vrátil se sem s otroky, nesli přesně těch deset barelů, o něž šlo, a málem mi setnul hlavu. Což ostatně jednou udělal jednomu z mých kolegů, který mu prodal krupici poněkud příliš prolezlou červy."
"Mluvíme o témž člověku?" uvažovala Angelika. "Pokládala jsem ho za urozeného muže a připadal mi milý a zdvořilý, téměř ostýchavý."
"Je urozený, madame, a je i milý a zdvořilý, to máte pravdu. Což mu ovšem nebrání, aby občas někomu neuťal hlavu... také zdvořile. Tyhle bytosti, chápejte, nemají vůbec žádný cit. Je jim úplně jedno, jestli se dívají na nahou ženu nebo ji sekají na kousky. A proto jsou tak nebezpeční. Když si pomyslím, že jste mu frnkla přímo před nosem..."
Najednou se Angelice vybavilo, kdo se jí zmínil o Osmanu Ferradžim. Markýz ďEscrainville. Řekl: Osobnost každým coulem, krutá, mazaná, geniální. To on dosadil Mulaje Ismaila na trůn tím, že mu pomohl vyvraždit asi deset dalších uchazečů, kteří mu stáli v cestě.
"Co udělá, jestli mě najde?"

"Chudinko paní, bude pro vás lip, když okamžitě spolknete tabletku jedu. Vedle těchhle Marokánců jsou Alžířané jehňátka. Ale nedělejte si zatím starosti. Pokusíme se vás odtud dostat. Jenže dost dobře nevím jak."

Hrabě de Loménie se vrátil druhý den a položil do kouta na dvoře bývalého sluhy otep roští. Po Savarym nenašel nejmenší stopu, obchodníci s koraly jsou v galejnickém vězení jako otroci čekající na výkupné. O starci nic nevědí.
"Zřejmě ho koupili venkovani a odvedli do vnitrozemí..."
Zato se Loménie dozvěděl, že utekla nádherná francouzská zajatkyně, určená pro harém Velkého sultána. Pět černochů ze stráže Velkého eunucha, které činil za útěk zodpovědné, popravili, šestý měl polehčující okolnost, že ho Osman Ferradži najal teprve nedávno. I Mezzo Mořte, rozzuřený urážkou svého hosta, nařídil pečlivé pátrání a janičáři prohledávají dům od domu v doprovodu eunuchů; ti smějí odhalit závoj všem ženám bez výjimky.
"Mohou tě podezírat, Lucasi?"
"Nevím. Bohužel bydlím ve čtvrti, kde by uprchlice podle nich našla útulek. Bude vaše paní umět mlčet, pane hrabě?"
"Pokud nezačne žárlit na můj zájem o krajanku."
Oba Francouzi se opravdu báli. Angelika slyšela, jak se tiše domlouvají. Otcové Vykupitelé, ti stateční muži, neváhající čelit nejhorším překážkám, jen aby mohli vykoupit zajatce, tu byli minulý měsíc. Odvedli stěží čtyřicet otroků. Ostatně jejich zásah nemůže Angelice nijak pomoci, protože v jejím případě nejde o výkupné. Musí se pokusit dostat ji na palubu nějaké svobodné francouzské obchodní lodi. To už ostatně napadlo hodně jiných zajatců, kdykoliv v přístavu zaplála plachta nějaké jejich lodi. Někteří se vrhali do vody a snažili se k ní doplavat vlastními silami, jiní pluli na prknech a veslovali rukama směrem k nedotknutelnému azylu. Jenže Alžířani jsou dobří hlídači a přístav a molo jsou neustále plné stráží a strážní čluny bez přestání křižují zátokou. Před odplutím je každá loď pečlivě prohledána eskortou janičářů a šaušů, takže "úniky na palubu" jsou téměř neuskutečnitelné. S tím tedy nelze počítat.
Ještě nemožnější je útěk po zemi. Dosáhnout Oránu, další španělské enklávy, nejbližšího místa se španělskou posádkou, znamená týdny pochodu neznámou nepřátelskou krajinou, opuštěnou zemí, kde je člověk v neustálém nebezpečí, že zabloudí nebo ho sežere dravá zvěř. Nikdo z těch, kdo se o to kdy pokusili, neuspěl.

.

Přivedli je zpátky, ubili, dokonce zmrzačili, a pokud se při útěku dopustili sebemenšího útoku proti stráži, surově je mučili.
Loménie začal uvažovat o Mallorce. Baleárské ostrovy skutečně nebyly zas tak daleko. Při troše snahy by tam dobrá loď mohla doplout přibližně za čtyřiadvacet hodin a odvážní ostrované měli za dvě století dost času zařídit si prosperující živnost na osvobozování otroků. Mají lehké loďky používané téměř výhradně k tomuto účelu. Většinou jsou sami také bývalí zajatci a dokonale se tu vyznají.
Organizátoři útěků velice riskují. Když je chytnou, zaživa je upálí. Jenže podnik to byl výnosný a většina statečných námořníků, kteří ho provozují, mají v krvi nenávist vůči muslimům, příliš blízkým sousedům jejich malých katolických ostrůvků. Vždycky se tedy najde posádka ochotná podstoupit jakékoliv nebezpečí, jen aby Alžířanům vyrvala několik křesťanských zajatců.

Díky špiónům naváží kontakt se skupinkou zajatců, rozhodnutých utéci a vlastnících potřebnou sumu. Určí se den a hodina. Vybere se bezměsíčná noc a dohodne signál a heslo. Když rozhodující chvíle nadejde, loď zachránců, která ve dne stáhla plachty a zůstala v dostatečné vzdálenosti od přístavu, aby ji nikdo nezpozoroval, se opatrně přiblíží k určenému místu. Současně se zajatci, kteří se vynasnažili nechat se najmout na práci v zahradách za městem, tiše přikradou ke břehu a netrpělivě očekávají hodinu odplutí. Konečně neslyšně přirazí loďka s namaštěnými vesly, obalenými koudelí. Vymění si heslo, tiše a rychle se nalodí a okamžitě vyplují na volné moře. Jenže jaká nebezpečí tu číhají! Uprchlíci jsou vydáni na milost jakékoliv opožděné rybářské loďce, lehkému spaní jakéhokoliv místního obyvatele, zaštěkání hlídacího psa. Okamžitě se rozlehne volání: Křesťané! Křesťané! Stráže u městských bran začnou bít na poplach, strážní lodi, neustále v plné zbroji a připravené vyplout, rychle vyrazí ze zátoky. Zvlášť teď, když nedávno vybudované opevnění ještě více znesnadňuje přistání. Každý se tedy raději pokouší uniknout nějak sám. Lucas si vzpomněl na odyseu Josefa z Kanďie, který vyplul na malé loďce; sám si ji postavil ze stromků a voskovaného

plátna. Pět Angličanů dojelo na Mallorku na plátěném pytli s plachtou. A dva dobrodruzi z Brestu dokázali změnit směr lodi, na niž se nechali najmout jako námořníci, a dorazili do Civitá Vecchia. Jenže to není nic pro mladou dámu. Ostatně se ještě nikdy nestalo, že by prchla žena!
Konečně hrabě de Loménie vstal a prohlásil, že se pokusí vyhledat Alféréze z Mállorky, majitele galejnické hospody, jemuž se v Alžíru tak líbí, že se už nechce vrátit domů, ale přesto udržuje s krajany jisté styky.
Večer se hrabě vrátil s trochu nadějnějšími zprávami. Mluvil s Aférézem, a ten ho velice tajně ujistil, že se připravuje jeden útěk a že do skupinky s radostí přijmou dalšího zajatce, protože jeden z účastníků právě zemřel.
"Neřekl jsem mu, že jde o ženu, ani že jde o vás," vysvětlil Loménie. "Váš útěk totiž vyvolal přílišný skandál, a dokonce vypsali obrovskou odměnu tomu, kdo prozradí, kde se skrýváte. Dejte mi však zálohu a já zajistím místo schůzky a datum, abych vás tam mohl odvést."
Angelika mu dala náramek a zlaté dukáty, které si schovávala ve vnitřní kapsičce široké spodničky.
"Ale proč se vy, pane de Loménie, také nepokusíte utéci, když teď máte patřičné informace?"
Šlechtic se zatvářil udiveně. Nikdy ho nenapadlo, aby riskoval nebezpečí útěku.
Angelika tu noc spala v dusné komůrce, kam ji věrný Lucas uložil. Jako mnozí zajatci, které ničí horko a příliš jasné africké nebe, snila o zasněžené vánoční noci s chladnou a nadýchanou přikrývkou sněhu. Přicházela k chrámu, kde zvonily zvony, a pomyslela si, že v životě neslyšela nic příjemnějšího než vyzvánění katolických kostelů. V chrámu stály jesličky a na mechu pěkně rozestavení svatí: Panna Maria, svatý Josef, Ježíšek a tri králové. Král Baltazar měl podivný plášť a vysoký zlatý turban, připomínající diadém.
Angelika se pohnula a myslela, že se právě probudila. Jenže měla otevřené oči už hezkou chvíli a viděla před ní stál Osman Ferradži, Velký eunuch.

Byla tichá noc. Na podlahu zaplavenou měsíčním světlem vrhala mříž v okně černou krajku. Voněla tu máta a zelený čaj. Angelika setřásla otupělost a vstala. Panovalo tu ticho, občas narušené vzdáleným ostrým výkřikem. Věděla, kdo to křičí jako zvíře chycené do pasti: jedna ze dvou Islanďanek, kterou Velký eunuch převážel mezi zavazadly jako dar pro svého pána.

Angelika nekřičela. Nechala se odvést dvěma eunuchy, kteří ji vtlačili do nosítek střežených dalšími deseti eunuchy. Cestou však přece jen zaslechla úpění chudáka hraběte de Loménie, jehož majitel Mohamed Selibi Oigat nechal pořádně zmlátit holí. Nevěděla, co se stalo se sluhou Lucasem a kdo je zradil. Možná příručí, možná žárlivá muslimka. Teď už to bylo stejně jedno. Byla odloučená od světa. Zavřená do harému. Samota, v níž ji nechávali od chvíle, kdy ji znovu chytili, nevěstila nic dobrého. Netrápil ji ani tak strach, jako pocit definitivní porážky. Tím, zejí Mezzo Mořte prozradil, jak vynalézavou léčku jí uchystal, jí vzal všechnu touhu bojovat. V tom, co ji posilovalo a dodávalo jí až dosud odvahy, nebyla ani špetka pravdy. Blízká přítomnost manžela, které se několik dní držela jako bezpečné jistoty, byla pouhá vějička. Za tím už nebylo nic. Není v Annabě, není nikde. Možná je mrtev, možná žije, ale Mohamed Raki je mrtev zcela jistě. A nezachytitelná vzpomínka na francouzského uprchlíka se tedy ztrácela, rozplývala. Angelika se vlastně nechala zajmout pro nic. Vrhla se slepě do propasti absurdního a dramatického osudu, který tak příliš často hrozí neopatrným cestovatelkám těchto dob. Past zaklapla. Železná závora s krásnými tepanými ornamenty zapadla. Jako už tolikrát, když ji impulsívní povaha uvrhla do bezvýchodných situací, obrátila hněv proti sobě samé a myšlenka na to, co by řekla paní de Montespan, kdyby se dozvěděla o osudu své bývalé soupeřky, ji pálila jako žhavé železo: Paní du PlessisBellière? Vy to nevíte? Chachachá! Zajali ji Berbeři... Prý ji alžírský velkoadmirál nabídl jako dar marockému sultánovi. To je ale legrace! Ubohý drahoušek!

Výsměšný povzdech krásné AthénaYs zněl neodbytně Angelice v uších. Vstala a hledala něco, co by mohla rozbít. Nikde nic. Stála v holé místnosti, jejíž vybílené stěny připomínaly klášterní celu, nebýt pohodlného divanu plného polštářů, kam ji hodili jako balík. Žádné okno, jediným otvorem je ta zatracená zamřížovaná škvíra. Angelika se chopila mříže a zatřásla jí. K svému překvapení pocítila, že povoluje. Nejdřív váhavě, pak hbitěji vylezla do chodby, jež se před ní otevřela. Ze stínu vykročila tmavá postava eunucha a následovala ji. Další stál s halapartnou u vrcholku schodiště. Napřáhl paži, aby jí uzavřel průchod. Angelika v sobě ucítila sílu horské bystřiny. Ramenem muže odstrčila. Chytil ji za zápěstí. Vrátila se jí veškerá energie hostinské od Rudé masky, s níž vyhazovala opilce ze dveří. Vlepila strážci políček, chytila ho za límec a strhla na zem. Oba eunuši začali vřeštět jako opice a Angelika rychle seběhla ze schodů: dole však narazila na další tři ječící černochy, proti nimž už bojovala marně. Kolem se rozléhaly jejich pištivé hlasy. Bojovala jako tygřice, ale za chvíli byla bezmocná. Přiskočil jakýsi tlustý skřet a už zvedal bič se zauzlovaným bičištěm. Osman Ferradži, pro něhož okamžitě běželi, ho gestem zarazil. Neměl svůj slavnostní plášť ani turban, jen jakousi rudou saténovou vestu bez rukávů a dlouhé široké kalhoty, které držel opasek ze vzácného kovu. Sponou sepnutý turban těsně obepínal jemnou lebku. V tomhle domácím oblečení bylo jeho dvojaké pohlaví zřejmější. Hladké buclaté paže s náramky a prsty plné prstenů mohly patřit velice krásné černošce;
Pokojným pohledem sklouzl po rozcuchané Angelice a svým melodickým hlasem se zeptal:
"Nemáte chuť na čaj? Nebo na citrónovou šťávu? Chcete kousek opečeného skopového? Nebo holubí haši se skořicí? Nebo snad mandlové cukroví? Musíte mít hlad a žízeň."
"Chci jít na čerstvý vzduch," křičela Angelika. "Chci vidět nebe, chci pryč z tohohle vězení."
"To je vše?" řekl tiše Velký eunuch. "Račte jít se mnou."

Ani po této velkorysé nabídce stráže mladou ženu nespouštěly z očí. Od chvíle, kdy měl její útěk za následek popravu pěti z nich, se pro ně stala postrachem.
Musela vyjít po úzkém schodišti, pak po dalším. Najednou

se octla na ploché střeše; nad ní se klenula obrovská hvězdná obloha. Měsíční světlo pronikalo svěžím oparem, vydechovaným mořem, a zahalovalo krajinu průsvitnou modří, jež nadlehčovala i těžkou kupoli blízké mešity. Její vysoký minaret se zdál průsvitný, jako by propouštěl měsíční paprsky, a v té modré chvějivé mlze vypadal tak zvětšený, neskutečný a lehounký, že se člověku při pohledu na něj až zatočila hlava.
V tichu se občas ozýval vzdálený štěkot psů, doléhající sem v těžkých vlahých vlnách noci spolu se šuměním příboje. Hluk z galejnické hospody nebyl v této čtvrti uprostřed krásných zahrad, kde měli alžírští aristokraté své harémy, slyšet. Bylo to noční mlčení typických muslimských nocí, stejně vášnivých a plodných jako den, a možná ještě víc, neboť v noci se vymýšlejí intriky a dohadují komploty. Němé uvězněné ženy mají právo zasnít se tváří v tvář obrovskému zakázanému světu. Jejich bílé postavy se rýsují na jednotlivých střechách; spočívají na divanech a polštářích nebo se pomalu procházejí. Konečně mohou odhalit tváře, vychutnávat příjemný větřík, slaný vzduch vanoucí od moře. Hukotu vln odpovídá šumění jejich hlasů, do nichž se mísí diskrétní smích a cinkot stříbrných pohárů i lahodná vůně mátového čaje a sladkostí.
Čas od času vstane nějaký z eunuchů, kteří je střeží, a jde na obchůzku po úzké rampě střechy a po dvorech domů. Kráčejí, černí a pomalí, pod měsíčným nebem a podezíravým pohledem nahlížejí do zákoutí uliček, kde se může skrývat odvážný milenec; jsou však shovívaví ke smíchu a pozdravům mezi sousedními domy.
Teprve teď dozorci Angeliku pustili. Obrátila se a uviděla moře, obrovskou ametystovou pláň, zářící stříbrem. Bylo těžké si jen představit, že na druhém konci tohoto pohádkového zjevení existují evropské břehy a domy z hnědých či šedých kamenů, otevřené tisícům zvědavých očí, ale uzavřené obloze.
Angelika usedla na kraj střechy. Na terase, kde se octla, byly i jiné ženy; hověly si na polštářích, ale mlčely, a dokonce i služky, nalévající jim čaj a přinášející podnosy s cukrovím, vypadaly bázlivě. Všechno to byly otrokyně zakoupené Velkým eunuchem nebo darované Mezzo Mortem a ještě se navzájem neznaly.

Osman Ferradži Angeliku se zájmem pozoroval. Jako by ho náhle cosi inspirovalo, nabídl jí:
"Přejete si tureckou kávu?"
Angelice se zachvělo chřípí. Najednou věděla, co jí vlastně celou tu dobu, co je v Alžíru, chybí: turecká káva.
Aniž čekal na souhlas, Osman Ferradži zatleskal a vydal krátký rozkaz. V několika vteřinách tu rozvinuli koberec, rozložili polštáře a přinesli nízký stolek; kolem se rozvoněla turecká káva. Osman Ferradži dal znamení služkám, aby se vzdálily. Usedl na koberec, zkřížil dlouhé nohy a začal francouzskou zajatkyni obsluhovat sám. Podal jí cukr, nabídl mleté koření a meruňkový likér, ale odmítla. Pila kávu jen trošičku oslazenou. Přivřela oči, jak se jí najednou zmocnil hluboký smutek.
Vůně kávy mi připomíná Kandii... batistan, kde se ta vůně tak silně mísila do vůně tabáku... a chtěla bych se vrátit do batistanu v tu chvíli, kdy mi jeho ruka zvedla bradu... káva tak voněla! Byla jsem v Kandii šťastná...

Vypila tři doušky akonečně se rozplakala, hrdlo sejí svíralo prudkými vzlyky, jež se marně snažila potlačit. Nechtěla dát před Velkým eunuchem najevo slabost, pocit porážky. Navíc když jí vlastní rozčilení připadlo naprosto absurdní. V Kandii byla jen zubožená pokořená otrokyně, kterou vystavili na prodej v batistanu. Jenže v Kandii měla ještě naději, měla cíl. A měla tam i šikovného přítele Savaryho, který jí dodával odvahu, povzbuzoval ji, vedl a podsouval jí skrz mříže podzemní kobky k podpisu dopisy a tajně, v přestrojení za žebráka, jí dával znamení. Kdepak je asi chudák Savary? Možná mu vypíchali oči a nechali ho otáčet rumpálem studny namísto osla? Nebo ho hodili do moře či psům? Jsou toho klidně schopni.
"Nechápu," domlouval jí tichý hlas Osmana Ferradžiho, "proč pláčete, proč křičíte, proč bojujete a tolik se nervujete..."
"Skutečně?" odsekla Angelika mezi vzlyky. "Nechápete, že může žena, již připravili o přátele i rodinu a uvěznili ji, i plakat? Mám pocit, že nejsem jediná. Jen poslouchejte, jak křičí ta dole."
"Jenže vy jste něco jiného!"
Zvedl ruku a začal na dlouhých prstech s červenými nehty a plných prstenů vypočítávat:

"Žena, která přivedla k šílenství markýze ďEscrainville, Postrach Středomoří, která dohnala dona José Almadu, nejopatrnějšího obchodníka, jakého znám, dojít v dražbě, do níž mu nic nebylo, až na pětadvacet tisíc piastrů, žena, která uprchlá nepřemožitelnému Rescatorovi, mluvila s Mezzo Mortem urážlivým tónem, což by si nedovolil jediný jeho nepřítel. A dodám: první žena, která se vymkla z rukou Velkého eunucha Osmana Ferradžiho. Máte se čím pyšnit. Když je někdo tato žena, madame, pak nemá co plakat a propadat hysterickým záchvatům..."
Angelika vytáhla kapesník a jedním douškem dopila pomalu chladnoucí kávu. Ferradžiho výpočet, co dokázala, ji přece jen znovu přesvědčil o tom, že je lecčeho schopna, a probudil její bojovnost.
Proč bych vlastně nemohla být první žena, která uteče z harému? napadlo ji.
Zelenýma očima utkvěla na Velkém eunuchovi, sedícím naproti ní. Znovu pocítila sympatie a úctu, které v ní tak spontánně vyvolal, když seděla po jeho boku v den popravy německého rytíře. V měsíčním světle vypadal jeho obličej jako z ušlechtilého bronzu; na muže byl příliš plný a jemný, ale když se neusmíval, dodávalo mu husté obočí přísný výraz. Jenže Velký eunuch se usmíval. Říkal si, že zelené oči téhle ženy připomínají oči panteří samice. Moc se té šelmě podobala a její pláč neznamenal nic jiného než zklamání, že se nechala přemoci. On bude umět ovládnout její ctižádost.
"Ne," potřásl hlavou, "pokud budu živ, neutečete. Chcete pistácii? Jsou z Cařihradu. Jsou aspoň dobré?"
Angelika si ukousla a prohlásila, že už jedla lepší.
"Kde?" zneklidněl najednou Osman Ferradži. "Pamatujete si jméno a adresu obchodníka?"
Dodal, že má na starosti vyhovět mlsným jazýčkům stovek žen Mulaje Ismaila. Čekají od jeho alžírské cesty zázraky. Vypravil se především pro řecká vína z Malvázie a orientální boabóny. Díky jeho péči jsou harémy Mulaje Ismaila z celé Afriky nejlépe zásobené. Až bude v Mekněsu, uvidí, že..."
Angelika se vztyčila a vystrčila drápky.
"Nepojedu do žádného Mekněsu. Chci svobodu!"

"Co si s ní počnete?"

Položil tu otázku s tak laskavým údivem, že Angeličin vzdor splaskl jako balón. Mohla by křičet, že se chce vrátit k rodině, do vlasti, ale najednou si nebyla tak jistá a její život jí připadal jako výsměch. Nic už ji k tomuto světu nepoutalo kromě jejích dvou synů; ostatně nezatáhla už i je do svých zmatených, nesmyslných plánů?
"Ať jsme kdekoliv," mumlal hlas Velkého eunucha, "kam nás Alláh pošle, vychutnávejme radosti života. Ženy mají velkou schopnost přizpůsobit se. Bojíte se, protože máme hnědou či černou pleť a neznáte náš jazyk: ale co tak hrozného vidíte na našich zvycích?"
"Máte pocit, že například takové divadlo, jako bylo mučení maltézského rytíře, kterého jsme se nedávno zúčastnili, mě podnítí k tomu, aby se mi začaly muslimské zvyky líbit?"
Osman Ferradži byl upřímně překvapený.
"Copak ve vaší zemi nepopravují tak, že člověka nechají roztrhat čtyřmi koňmi? Francouzi, s nimiž jsem mluvil, mi o tom vyprávěli..."
"To ano," připustila Angelika, "jenže... jen výjimečně. A jen královrahy."
"Poprava maltézského rytíře byla výjimečná. Jednámeli tímto způsobem, znamená to, že uznáváme velikost nepřítele, že v nás budí strach, způsobil nám mnoho škod. Je to pro něho velká čest. Vy máte strach, madame, protože nejste poučená jako všichni křesťané, kteří nechtějí vědět, co je to islám. Představují si, že jsme divoši. Uvidíte naše města Maghreb, nejzápadnější výspu Maroka, růžové jako oheň u nohou pohoří Atlas, kde se třpytí sníh jako hroty diamantů, Fès, jehož název znamená zlato, Mekneš, sultánovo hlavní město, které jako by bylo vystavěno ze slonové kosti. Naše města jsou bohatší než vaše."
"To není možné. Nevíte, co tvrdíte. Nemůžete srovnávat Paříž s tou hroudou bílých kostek..."
Ukázala na spící Alžír u svých nohou a zarazila, se. Byl to nepředstavitelný svět mimo čas, jako sen.
Tam dole u jejích nohou stojí město vybudované měsíčním kouzlem z průsvitného porcelánu na břehu ametystového moře

sen. Pod pestrobarevnými vlajkami pirátského města se odhaluje pomalá a meditující duše islámu.
"Vy přece nejste stvořena pro strach," pokyvoval Osman Ferradži hlavou. "Buďte poslušná, a nikdo vám neublíží. Nechám vám čas, abyste si zvykla na mravy islámu."
"Nevím, jestli si zvyknu na vaše pohrdání lidským životem."
"Copak lidský život zasluhuje tolik pozornosti? Je pravda, že se křesťané strašně bojí smrti a mučení. Jako by vás váš kult špatně připravoval na to, abyste snesli boží pohled."
"Mezzo Mořte mi už cosi podobného říkal."
"To je jen renegát, poturčenec," ušklíbl se Velký eunuch a ani neskrýval pohrdání. "Ale rád bych věřil, že ho k nám nepřitáhla pouze ziskuchtivost a ctižádost, ale i ona svoboda víry, jež dodává chuť k životu i ke smrti a nenahání strach z jednoho či druhého jako u vás, křesťanů."
"Je skutečně škoda, že jste se nestal knězem, Osmane beji. Máte k tomu vlohy. Myslíte, že mě dokážete přivést na vaši víru?"
"Nemáte na vybranou. Stanete se muslimkou ve chvíli, kdy z vás bude jedna z žen našeho vznešeného Mulaje Ismaila."
Angelika stiskla rty, aby zadržela odpověď. Pobouřeně si pomyslela: to si počkáš!
Ten marocký strašák, co má být jejím pánem, je ještě naštěstí daleko. A ona bude muset hledat další příležitost k útěku.
A ona ji najde. Osman Ferradži dobře udělal, že ji pohostil kávou.

Ze všeho nejdřív našla znovu mistra Savaryho. Bezpečné znamení, že nad ní nebesa bdí.
Karavanseraj, kde Maročané v Alžíru bydleli, byla budova sice větší než kandijský batistan, ale stejně tak sloužila jako hotel a sklady zároveň. I půdorys byl týž: obrovský čtverec jako rám obrazu s dvěma patry pokojů kolem prostorného

vnitřního patia se sloupořadím, lemujícím zahradu se třemi vodotrysky, rododendrony, citroníky a pomerančovníky.
Vchod byl pouze jeden a stály před ním ozbrojené stráže. Jediné okno nevedlo do ulice. Všechny vnější zdi byly slepé, ploché střechy končily výstupky s otvory pro střílny, u nichž se neustále střídala stráž. Čtyřicet až šedesát místností téhle mohutné stavby, skutečné pevnosti v srdci Alžíru, bylo plných dobytka i lidí. Dole v několika stájích a maštalích přešlapovali jezdečtí koně, osli a velbloudi. A právě odtud se před Angelikou vynořovalo podivné zvíře s dlouhým skvrnitým krkem a s maličkou hlavičkou zdobenou dvěma něžnýma očima a malými oušky. Zvíře nevypadalo zlé, natahovalo pouze krk nad sloupy patia, aby mohlo okusovat listy rododendronu. Angelika ho s údivem pozorovala, dokud ji francouzský hlas neupozornil:
"To je žirafa."
Pohnula se hromada slámy a za ní se zjevila rozedraná a čím dál shrbenější postavička jejího starého přítele lékárníka.
"Savary, ach můj milý Savary," šeptala, když potlačila radostný výkřik. "Kde se tu berete?"
"Když jsem zjistil, že jste padla do rukou Velkého eunucha Osmana Ferradžiho, dělal jsem všechno možné, abych k vám pronikl. Pomohla mi náhoda. Koupil mě turecký veřejný sluha, který má za úkol zametat dvůr v janičářských kasárnách. Jenže ten užitečný človíček je tak důležitý, že si pořídil otroka, aby se oháněl koštětem místo něj. Strážce tohohle zvěřince je jeho přítel. Dozvěděl jsem se, že mu onemocněl slon; nabídl jsem, že ho vyléčím. Hlídač mě odkoupil, a tak jsem teď tady."
"Savary, co s námi bude? Chtějí mě odvézt do Maroka pro harém Mulaje Ismaila."
"Jen nezoufejte, Maroko je velice zajímavá země a já už dlouho toužím po tom, se tam znovu podívat. Mám tam nějaké známé."
"Dalšího syna?" usmála se slabě Angelika.
"Ne, dva. Jeden je syn židovky. Jen pokrevní pouta mohou založit upřímné spojenectví. Musím se vám s politováním přiznat, že v Alžíru žádného dědice nemám. Proto je tu útěk

.

opravdu složitý. Viděla jste sama, co jste svým pokusem riskovala."
"Vy jste o mém útěku slyšel?"
"Tady se všechno rychle rozkřikne. Napolapitelná francouzská otrokyně na útěku to jste mohla být pouze vy. Nepotrestali vás moc přísně?"
"Ne, Osman Ferradži je ke mně velice ohleduplný."
"To je dost podivné. Buďte ráda."
"Jsem dokonce poměrně svobodná. Můžu chodit sem tam po domě, a dokonce opustit ženské pokoje. Zkrátka, zatím to není harém. Moře je blízko. Není to vhodná chvíle ještě jednou se pokusit uniknout?"
Savary vzdychl, vzal kartáč z kbelíku a začal snaživě kartáčovat žirafu. Ještě se zeptal, co se stalo s Mohamedem Rakim. Angelika mu odvyprávěla,

co jí sdělil Mezzo Mořte. Veškerá její naděje je pryč. Už touží po jednom jediném: utéci, vrátit se do Francie.
"Člověk chce pořád utíkat," poznamenal Savary, "a pak toho lituje. Islám má své kouzlo. Uvidíte. My ovšem vždycky nejdřív utíkáme, to jsou totiž první příznaky nemoci."
Večer přišel za Angelikou Osman Ferradži a zdvořile se jí zeptal, jestli je ten starý křesťanský otrok, co čistí stáje, její otec, strýc nebo jiný příbuzný. Angelika zrudla při tomto důkazu, že ji pečlivě hlídají, zatímco si myslela, že strážím unikla. Odsekla, že ten muž je společník z cesty, že ho má ráda a že je to jeden z největších vědců. Muslimové ho však nechávají zametat odpadky, protože mají ve zvyku křesťany ponižovat; dělají z pánů sluhy a velké duchy noří do bahna. Osman Ferradži při téhle scéně vzpurné dívenky jen shovívavě potřásl hlavou.
"Mýlíte se jako všichni křesťané, neboť korán praví, že v den soudu brko vědce zaváží na mušce vah více než prach bojovníka. Není ten ctihodný stařec lékař?"
Po kladné odpovědi se mu obličej rozzářil. Islandská žena je nemocná a slon také, tedy dva vzácné dary alžírského admirála sultánovi. Je velice smutné, že jsou dva dary poškozeny ještě dříve, než vůbec opustily město.

Savary zkusil štěstí a podařilo se mu, díky léku své vlastní výroby, srazit horečku obou pacientů. Angelika se podivovala, jak si dokázal během těch všech pohnutých událostí uchovat ve stále děravějších kapsách nejrůznější prášky, pilulky a byliny, jejichž tajemství znal jedině on. Velký eunuch mu daroval slušnou dželabu a přijal ho do domu.
"Tak vidíte," komentoval to Savary, "vždycky mě chtějí nejdřív hodit do moře nebo psům, a pak se najednou beze mne nemohou obejít."
Angelika se teď už necítila tak sama. I stará křesťanská otrokyně Fatima se svou dětskou francouzštinou jí poodhalovala roušku jazyka a mravů tohoto cizího světa.
Když požádala Velkého eunucha, zda si může starou Fatimu nechat, Osman Ferradži prohlásil, že pochybuje, že bude služka ochotná odjet s ní do marockého království, kde neexistují soukromí majitelé otroků a kde je jejich výhradním majitelem přičemž je tam křesťanů kolem čtyřiceti tisíc král. Stará Fatima je navíc v celém islámském světě už svobodná, přestože tvrdohlavě trvá na svém otroctví, a určitě se bude bát odejít k Arabům, hovořícím jiným nářečím, které Alžířani, byť si jich naoko váží, pokládají za divochy.
Proti všemu očekávání však Fatima prohlásila, že cítí, že už ji moc let života nečeká a je teď v Alžíru sama, a tak raději zemře pod ochranou krajanky, jež je markýzou jako její první paní z doby, kdy se ona ještě jmenovala Mireille.
"To je důkaz," usoudil Osman Ferradži, "že ta stará čarodějnice ve vás vidí šťastné znamení a že na vás padne stín Mulaje Ismaila a on vás poctí milostí, jakou si vaše krása a inteligence zaslouží."
Angelika se chránila vyvádět ho z omylu; říkala si, že správce harému je její jedinou nadějí na jakés takés lidské zacházení ve srovnání s ostatními mocnými, s nimiž měla tu čest se v téhle pirátské zemi seznámit: Mezzo Mořte a jeho mladí vlci, alžírský dej a jeho "němí" z harému, reisové se svou táifou a všechny ty spolky pirátů, lupičů a zlodějů. Vysoký černoch naopak vůči ní projevil nezvyklou shovívavost; vždyť disciplína a pořádek jsou u něho to hlavní. Když se malá Cerkeska Mariamti objevila na chodbě bez závoje ve chvíli, kdy byli ve dvoře vel

bloudáři, byla na příkaz Velkého eunucha zbičována. Naopak Angelika, jež si dovolila sestoupit na týž dvůr nejen bez závoje, ale navíc ve svých

"neslušných" šatech z Evropy, nebyla ani pokárána. Vyžadoval na ní, aby se zahalila do závoje, pouze když ho dvakrát či třikrát doprovázela k obchodníkům.
Od pobytu v plovoucím paláci Mezzo Morteho měla Angelika příšerný strach z muslimských kluků. Kromě kadetů ve žlutých turbanech tu pobíhaly bandy dětí, které házely střepy lahví do okýnek křesťanských vězení a zabodávaly do zad křesťanským otrokům v řetězech obrovské ostny. Dost dobře si dovedla představit, jak by asi dopadla otrokyně, kdyby na ni uspořádaly honičku. Takže unikla nejhoršímu. Dnes si všimla, že karavanseraj zaplavil dav dětí. Stovky jich tu posedávaly po trávnících a kolem vodotrysků a zdálo se, že nemají na práci nic jiného než louskat ořechy a kousat cukroví a bonbóny.
Zeptala se Osmana beje na příčinu takové invaze.
"Patří k darům, které laskavě přijme od těch alžírských psů můj vzácný pán marocký král. Zbožňuje mladíky pocházející ze všech koutů světa: z dalekého Kavkazu i z Egypta, z Turecka i z jižní Afriky, z Řecka i z Itálie. Vytvoří z nich přepadové oddíly. Protože Mulaj Ismail nemiluje ty mladé hochy z nízké smyslnosti, ale proto, že z nich vyrostou mocní bojovníci. Nezapomínejte, že se mu říká Meč islámu. Ví, za co Alláhovi vděčí. U nás ramadan neboli velký půst trvá dva měsíce, a ne pouze jeden jako u těch slabošských Alžířanů. Musíme dvojnásob trpět, abychom vyvážili náboženskou liknavost těch zdejších takzvaných muslimů. Jistě, bojují poměrně úspěšně proti křesťanům, ale i v obchodě podvádějí a prací pohrdají. Kde zbudovali nějaké stavby? U nás v Maroku se hodně staví. Navrhl jsem sultánovi, aby vytvořil bojové oddíly, které by jednak válčily, jednak stavěly. Patnáct tisíc černých dětí se nejprve učí stavět a vyrábět cihly. To trvá dva roky. Poté je ještě dva roky učí jezdit na koni a hlídat stáda. V šestnácti letech dostanou zbraň a účastní se bitev."
Společnost Velkého eunucha a jeho vyprávění byly vždycky nesmírně zajímavé. Jako by si francouzské zajatkyně výjimečně vážil, což jí samozřejmě lichotilo, přestože si to nepřiznávala. Ptala se v duchu, do jaké míry by se mohl stát ten chladně

uvažující černoch jejím spojencem. V tuto chvíli na něm byla zcela závislá. Ostatní ženy, křesťanské otrokyně, mezi nimiž bylo asi deset krásných Kabylek a Habešanek, se ho hrozně bály. Jakmile vysoká postava Osmana Ferradžiho vrhla stín na dlažbu, znehybněly, smích jim ztuhl na rtech a začaly se tvářit provinile jako slečinky z penzionátu. Povýšený pohled vysokého černocha přejížděl po neposlušném a záludném stádečku. Mluvil s nimi pokojně, nic mu však neuniklo.
Dnes jí připadal ustaraný. Nakonec se jí svěřil se svým trápením. Vznešená francouzská zajatkyně, kterou má tu čest doprovázet do harému marockého krále, jednou přece mluvila o tom, že také obchoduje. Ostatně je to podivný zvyk, když se urozené dámy věnují obchodu; pokládá se to za nevhodné. Ale není to správné, protože i sám Muhammad ve své nejvyšší moudrosti, pocházející přímo od Boha, přece připomínal, že pro pravého věřícího jsou všechna povolání vznešená a že ze čtyřiceti apoštolů, které islám uznává, byl Adam rolník, Ježíš tesař, Job žebrák, Šalomoun král a někteří další obchodníci. Takže Francouzka se nemusí stydět, že se kdysi věnovala obchodu. Zřejmě předtím, než získala vysoký titul markýzy. Určitě se však vyzná v sukně, v té typicky křesťanské látce, jejíž kvalitu neumí prostý muslim příliš rozeznat. Jestlipak to krásná Firuzé ještě nezapomněla?
Angelika shovívavě vyslechla dlouhou obchodnickou úvahu Velkého eunucha. Ochotně s ním šla k balíku, z něhož trčelo zelené a rudé sukno. Nebyla to její specialita, ale na Colbertovo naléhání se kdysi seznámila s

problematikou tohoto zboží, nejběžnějšího výměnného platidla při obchodu s muslimskými zeměmi.
Promnula v dlani zmačkaný cíp z každého balíku a prohlédla si ho na světle.
"Tohle sukno za nic nestojí... Jedno, to červené, je z vlny, to uznávám, ale z mrtvé vlny, tedy z beraních chlupů, které sesbírali v trní, a ne stříhané, jak má být. Navíc není barvené barvířským mořidlem, ale kdovíčím jiným: moc bych se divila, kdyby na slunci nevybledlo."
"A druhý balík?" zeptal se Osman bej; jen s velkým úsilím skrýval neklid, přestože byl obvykle naprosto vyrovnaný.

13171

Angelika ohmatala tuhou zelenou látku.
"To je úplný šmejd. Jistě z lepší vlny, ale na první pohled je smíšená s nití a příliš naškrobená. Jakmile se namočí, zmačká se, srazí a bude jí polovina."
Velký eunuch zesinal. Nejistým hlasem požádal zajatkyni, aby prohlédla i dva zbylé štůčky sukna. Angelika uznala, že ty jsou kvalitní. Po chvíli přemýšlení dodala:
"Předpokládám, že vám tyhle dva balíky přinesli jako vzor, aby vás nalákali k objednávce, že?"
Osman Ferradži se rozzářil.
"Hádáte přesně, paní Firuzé. To Alláh vás ke mně seslal. Bez vás bych před marockým královstvím a alžírským a tuniským regentstvím ztratil tvář. A velice náročná královna, sultánka Lejla Ajša, by mě určitě v očích mého pána pošpinila. Ano, to mi skutečně Alláh zadržel ruku, když jsem se ve zlosti nad vaším útěkem rozhodl, že vás umučím před očima ostatních žen, abych jim dal lekci. Chtěl jsem vám nakonec štít hlavu vlastní šavlí, kterou jsem si nechal kvůli tomu nabrousit. Ale moudrost mi zastavila paži a moje nejkrásnější šavle musela hanebně rezivět v té krysí díře, jakou je Alžír, v tom hnízdě nehodných podvodných kupců. Ach, má šavle, uklidni se. Přišla hodina a já tě vytrhnu z trapné nečinnosti ve jménu spravedlivého a užitečného činu!"
Poslední větu řekl arabsky, Angelika však velice snadno pochopila její smysl, když viděla, jak obrovitý Osman Ferradži tasí divadelním gestem zbraň, jež se zaleskla ve slunci. Přiběhly služky, oblékly zajatkyni do širokého hedvábného pláště, naložily ji do nosítek a ozbrojené stráže ji vzápětí nesly po boku Velkého eunucha do krámu nekalého spekulanta.
Ten už ležel čelem na zemi. Maročan velice klidně požádal Angeliku, aby opakovala svůj názor na kvalitu sukna. Přinesli a rozbalili další balíky. Francouzský otrok, obchodníkův příručí, trochu koktavě překládal a pošilhával po šavli v ruce Velkého eunucha.
Alžírský obchodník horlivě tvrdil, zeje nevinný. Došlo k nějakému nedopatření. Nikdy by si nedovolil vědomě oklamat vyslance urozeného marockého sultána. Sám zajde do skladu a přinese všechny látky, objednané ctihodným a veleváženým

vezírem krále Mulaje Ismaila. Nahrbil se a běžel do temného pozadí krámu. Osman Ferradži pozoroval Angeliku a spokojeně se usmíval. Přimhouřené oči mu svítily jako kočce, chystající se skočit po myši. Mrkl ke skladu za krámem. Ozval se výkřik a obchodník se znovu objevil v doprovodu tří černých strážců, kteří ho chytili, když se pokoušel utéci zadem. Donutili ho pokleknout a položit hlavu na štůček látky.
"Přece mu nechcete useknout hlavu," vykřikla Angelika.
Francouzčin hlas zarazil už zdviženou ruku Velkého eunucha.

"Copak není naší povinností vybíjet zapáchající zvěř?" zeptal se.
"Ne, ne, to opavdu ne," protestovala zděšeně.
Smysl jejího zásahu byl veliteli harému Mulaje Ismaila naprosto nepochopitelný. Ale měl své důvody šetřit citlivou duši francouzské zajatkyně. S povzdechem se vzdal popravy obchodníka, jenž ho málem připravil o čest, jeho, nejobezřetnějšího správce obrovského domu marockého krále. Useknu mu tedy jen ruku jako zloději! Což také okamžitě jediným prudkým pohybem učinil, jako by utnul obyčejnou cukrovou třtinu.
"Už je opravdu načase odjet z tohoto města a země zlodějů," prohlásil o několik dní později Osman Ferradži.
Angelika sebou trhla. Neslyšela ho přicházet. Následovali ho tři černoušci, jeden s kávou, druhý s velkou knihou, svitkem papíru, inkoustem a brkem, třetí se žhavým železem a náručím pichlavého trní.
Angelika čekala. S tou zvláštní osobností musela být připravena na všechno. Nechystá jí nějaké zvláštní, rafinované mučení?
Velký eunuch se usmíval. Vytáhl z dželaby velký, červeně kostkovaný kapesník, rozvázal ho a vytáhl prsten.
"To je můj osobní dárek pro vás: prsten. Jistě, je poměrně malý, ale i když jsem dost bohatý, musím ponechat pouze králi, mému pánovi, právo dávat vám ty nejcennější dary. Tenhle vám dávám na znamení spojenectví. A teď vás začnu učit arabsky."

"A... co ten oheň?" zeptala se Angelika.
"To abychom vyčistili vzduch kolem koránu, než ho začnete studovat. Nezapomínejte, že jste ještě křesťanka, takže pošpiníte vše kolem sebe. Všude, kudy projdete, budu muset místo pečlivě vyčistit, často i ohněm. Je to velice obtížné, to mi, prosím, věřte."
Ukázal se jako nadaný, trpělivý a vzdělaný učitel. Angelika se brzy začala na ty hodiny těšit. Bavily ji. Naučit se arabsky jí může být jen k užitku, pomůže jí to určitě navázat nějaké kontakty a jednoho dne uprchnout.
Jak? Kdy? Kam? Nevěděla. Jen si neustále opakovala, že jestli to přežije a uchová si zdravý rozum, jistě se jí utéci podaří.
Mezi věcmi, na něž si bude muset zvyknout, bylo i to, že v Orientě neexistuje pojem času. Takže když jí Velký eunuch už poněkolikáté opakoval, že "okamžitě odjíždějí" do Maroka, vzala nejdřív tu informaci doslova. Každý den čekala, že se octne na velbloudu v karavaně. Ale dny ubíhaly. Osman Ferradži několikrát znovu proklel ty alžírské lenochy a zloděje, "větší už jsou jen židé a křesťané", ale k odjezdu se zcela zřejmě nechystal.
Naopak jednoho dne přinesl zajatkyni balík benátského sametu, aby ho posoudila, jindy se s ní radil při výběru córdobské kůže na výrobu sedel. Sdělil jí, že čeká na náklad arabského pižma a na pistácie a meruňky z Persie a také na perský nugát, protože alžírská a káhirská čokoláda jsou jen odporné napodobeniny.
Angelika, kterou bezděky tyhle kulinární důvěrnosti zajímaly, se mu dokonce svěřila, že jí Peršan Bachtiari bej dal přesný recept na originální nugát, vyráběný z medu, mandlové hmoty a určitého druhu mouky, jednou složkou byla i slavná mana z pouště, ty krystalky cukru, kterých se najednou vyroní na keřích tolik, že když je vítr roznese, vytvářejí opravdové sněhové závěje. Směs se míchá nohama v mramorových nádobách a přidávají se do ní pistácie a oříšky.
Přísný černoch tleskal jako dítě a okamžitě začal pátrat po maně, specialitě biblických pouští. Což znamenalo, že se od

chod odloží na neurči to. Angelika nevěděla, zda se z toho má radovat. Když před sebou měla moře, uchovávala si iluzi, že lze utéci. Ovšem zotročení tisíců trestanců, z nichž mnozí tu byli už dvacet let, tuto naději popíralo. Alžír bylo město, z něhož se neutíká.
Jednu chvíli si Angelika představovala, že se karavana musí zčásti plavit po moři. Celou noc se přesvědčovala, že marocké lodi určitě přepadnou křesťanští rytíři nebo křesťanští piráti, a ta jistota ji rozjařila. Velký eunuch jí však na jedné hodině arabštiny řekl, jako by toto téma uzavíral:
"Kdyby nebyla na moři ta proklatá maltézská flotila, už ani ne za dvacet dnů bych měl to potěšení představit vás vzácnému vládci věřících, Mulaji Ismailovi."
Přimhouřil semitské černošské oči tak, že z nich zůstala jen zářivá zlatá štěrbinka.
Mladá žena už znala tento jeho způsob, jak si vyžádat její názor, tajně jí poradit a také jí občas dát najevo, že odhalil její skryté myšlenky.
Náčelník harému jako by s konečnou platností připravoval odchod impozantní karavany. Den co den se mělo vyrazit. Jenže každý den byl ze záhadných příčin a možná i bez příčiny příkaz k odjezdu odvolán a Osman Ferradži znovu čekal na jakési neviditelné, tedy neodhadnutelné znamení. Kromě jiného byla vinna i nemoc trpasličího slona. Nemohli přece vláčet po horských cestách a po pouštích tak vzácné a drahé zvíře, jež Jeho Veličenstvo jistě nadšeně uvítá. Mulaj Ismail zvířata miloval. Měl ve stájích tisíc koní a v zahradách desítky koček a všechny měly své jméno. Bylo třeba vyčkat, až bude slon úplně zdráv. Každý den o tom Osman Ferradži dlouze debatoval s jeho lékařem, starým otrokem Savarym.
Poté se zas muselo čekat, až Tripoliťané zajmou loď převážející náklad nejlepšího malvazu. Při této příležitosti byla Angelika podrobena detailnímu výslechu. Jak je to vlastně se sladkými francouzskými, italskými, portugalskými a španělskými víny? Jsou to likéry, které lze servírovat dámám z harému,

nebo je má pokládat za vína opojná, a tedy islámským náboženstvím zakázaná?
Angelika s mírnou ironií poznamenala, že se musí obrátit na "talby", tedy znalce koránu, aby se k tomuhle spornému bodu vyjádřili, a eunucha tato odpověď nadchla. Svědčila o moudrosti jeho žačky a o pochopení lekcí, během nichž ji učil, že islám znamená "podrobení Bohu".
Malvaz Muhammad odsouhlasil, a tak už jen čekali, až ho získají. Velkého eunucha by velice mrzelo, kdyby se musel vrátit do své země bez onoho chutného vzácného nápoje, jímž by se zavděčil mlsným jazýčkům dam, za mřížemi harému neustále bažícím po novinkách. Na začátku pobytu v Alžíru zakoupil několik sudů vína, údajně velice proslaveného, jenže Angelika mu sdělila, že je to odporná břečka, takže se znovu octl na pokraji zoufalství. A nic už nezadrželo jeho mstící šavli nad krkem protivníka, který mu ty sudy prodal a ještě se opovážil dovolávat se při tom obchodu toho, že vykonal pouť do Mekky a má titul "hadži".
Angelika trpělivě poslouchala jeho líčení, připomínající ženské tlachání. Občas se divila, jak mohla zpočátku pokládat tohoto černocha za přímého potomka Tří králů. Říkala si, že je mazaný a upovídaný jako venkovská kmotra, a občas dokonce ještě náladovější. Jako by neustále přešlapoval na místě a tápavě hledal cestu.
"Jen se nemylte, madame," varoval ji starý Savary a pokyvoval hlavou, když se mu svěřovala se svými pochybami. "Právě tenhle Osman Ferradži udělal z Mulaje Ismaila marockého krále a právě teď se snaží udělat z něj vůdce celého islámu, dokonce možná i Evropy. Nepokoušejte ho, madame, a

proste Boha, aby nám pomohl uniknout z jeho rukou, neboť to může udělat jedině On."
Angelika pokrčila rameny. Savary mluví jako ten blázen ďEscrainville. Možná že už to s ním začíná jít z kopce. Nebylo by divu, po tolika dobrodružstvích. Pokud se starý lékárník, dosud tak aktivní a vymýšlející tajná spiknutí, najednou začal spoléhat na nebesa, pak už s ním není něco v pořádku. Nebo pokládá situaci za zvlášť vážnou...
Savary se mohl svobodně procházet po městě, protože byl

"mukanga", což súdánsky znamená lékař nebo čaroděj. Však také pátral na tržištích a bazarech po bylinách a chemikáliích, které potřeboval na léky, a přinášel především spoustu novinek získaných od nově zajatých otroků. Do Alžíru, kde se shromažďovali lidé ze všech koutů Evropy, se novinky donesly možná dřív než k francouzskému, anglickému či španělskému králi. Už se vědělo, že Rákóczi se stal uherským králem a že Ludvík XIV. válčí s Holandskem.
Ty novinky připadaly Angelice zmatené a neskutečné. Je ten francouzský král, jenž se pouští do války s Evropou, skutečně týž, který ji držel v náručí a tiše ji uprošoval, aby k němu nebyla krutá? Kdyby ho zavolala na pomoc, nechá obrátit svá děla tak, aby ji osvobodil? Na to ještě nepomyslela a zakazovala si tu myšlenku, protože pro ni znamenala porážku. Ti nesčetní otroci, přicházející sem z celého světa, se však nikdy nezmínili o znetvořeném a kulhavém muži, jenž se jmenoval Joffrey de Peyrac. S jistotou teď věděla, že do Středomoří přišel, ale vypadalo to, že se jeho stopy ztratily už před mnoha lety. Má přijmout verzi Mezzo Morteho, že hrabě zemřel na mor? Když se s tou představou pozvolna smířila, jako by jí to přineslo úlevu. Nejistota je občas nejhorší mukou. Je lepší, když se rána otevře a vyčistí. Příliš lpěla na své naději...
Chvílemi měla dojem, že Savarymu začíná rozumět. Léta žil vášnivě pro svou "minerální mumii". Jeho bravurní kousek, požár v Kandii, byl pouze vědeckým pokusem. A teď přešlapuje. Kostra trpasličího slona a péče o jeho živého potomka jako by jeho vědeckému mozku nestačila. I jeho vlastně vedl slepý osud jako ji. Nebyl v podstatě celý jeho život jen bezcílné popocházení? Ne, nechce podlehnout horku a pozlaceným poutům, kterými ji spoutají. Chce utéci, i to už je cíl.
S novou vervou se sklonila k pergamenu, kam psala znaky. A zachvěla se, protože ji Osman Ferradži upřeně pozoroval. Zapomněla, že je tu. Měla pocit, že je tu odjakživa, majestátní a záhadný, s dlouhýma zkříženýma nohama pod záhyby bílé vlněné dželaby. Měl na sobě světle šedý kaftan a vysokou černou čepici s výšivkami stejně rudými jako jeho nehty.
"Vůle je tajemná a nebezpečná zbraň," poznamenal.

1

Angelika na něho pohlédla s náhlým vztekem jako vždycky, když měla dojem, že uhodl, co si myslí.
"Chcete říci, zeje lepší nechat se životem a událostmi vláčet jako chcíplý pes mořskými vlnami?"
"Náš osud není v našich rukách, a co je psáno, je dáno."
"Míníte tím, že člověk nemůže svůj osud změnit?"
"Ale ano, může," odpověděl vážně. "Všechny lidské bytosti mají mizivou možnost vzepřít se osudu. Musí k tomu ovšem mít silnou vůli. A proto tvrdím, že vůle je jakási forma magie, neboť znásilňuje přírodu. A že je nebezpečná, protože takový výsledek se musí velice draze platit a přináší těžké životní zkoušky. Z toho důvodu jsou křesťané, kteří používají vůle neustále a i pro nepatrné cíle, neustále v rozporu se svým osudem a hrne se na ně neštěstí, na něž si tak často stěžují."

Angelika sklonila hlavu.
"Nemohu vám rozumět, Osmane beji. Patříme ke dvěma různým světům."
"Moudrost člověk nezíská za jediný den, zvlášť když byl vychován v bláznovství a nepořádku. Protože jste však moudrá a krásná, chci vás chránit před neštěstími, jež se na vás pohrnou, pokud se budete neustále pokoušet nasměrovat osud tak, jak chcete vy, a nebudete brát na zřetel cesty a cíle, které vám chystá Alláh."
Angelika by byla ráda odvrátila pohled a zvysoka odsekla, že muslimskou výchovu nelze srovnávat s bohatstvím řeckolatinské civilizace. Ale nějak se necítila uražená. Měla podivný uklidňující dojem, že ji "střeží" a hlídá lépe než ona, duch jasný a nezaujatý, jenž má dar proniknout ostrým, smělým paprskem do prozatím těžkých stínů jejího osudu.
"Osmane beji, vy jste čaroděj?"
Úsměv, jenž zvlnil rty Velkého eunucha, byl docela přívětivý.
"Ne, jsem jen lidská bytost zbavená vášní, které v mnohých potlačují jasnozřivost. A chtěl bych ti, Firuzé, říci především jedno: že Alláh poskytne vždycky všechno, co chceme, pokud je naše prosba spravedlivá a každodenní."

Karavana se táhla jako obrovská housenka, vlnila se žlutavou krajinou pod tmavě modrým nebem, a pomalu, ale neústupně se vzpírala k Uarsenarským horám v alžírském Velkém Atlasu.
"Zvěřinec" tvořilo dvě stě velbloudů, stejně tolik koní a tři sta oslů, nepočítaje v to trpasličího slona a žirafu.
V čele kráčel početný oddíl ozbrojených jezdců, většinou černochů, a další tvořil zadní voj. Po bocích se rozptýlily skupinky obránců. Asi stovka pěšáků tvořila oddíly jako kuličky růžence podél obrovské karavany, "největší za posledních padesát let", jak poznamenal s jistou hrdostí velitel safari, Velký eunuch Osman Ferradži.
Z předního voje se neustále oddělovali meharisté neboli jezdci na jednohrbých velbloudech a vyráželi dopředu pokaždé, když se objevil nějaký průsmyk nebo rokle, aby mohli průvod varovat před nebezpečím přepadení. Hlídky se rozestavily na skalních výběžcích, odkud útočníky musely vidět, a oznamovaly jejich přítomnost výstřely pušek, zatímco jiné signalizovaly upozornění záblesky slunečních zrcadel.
Angelika se usadila v nosítkách mezi hrby chlupatého velblouda. Byla to pro ni nesmírná čest, protože mnoho žen, dokonce i ty, které byly určeny pro harém, šly pěšky nebo jely na oslu.
Cesta pokračovala mezi horami tu holými, tu porostlými cedry nebo akáty. Nosiči byli především Arabové, zatímco všichni černoši, dokonce i desetileté děti, se vezli na koních a byli ozbrojeni. Stejné děti, které se v Alžíru zdály tak líné, mlsné a potměšilé, se najednou proměnily v neúnavné jezdce, usměvavé, mrštné a disciplinované, a jediná věc, která jim vadila, bylo to, že nesměly bezhlavě pronásledovat bandity a neustále předvádět své jezdecké umění, vrhat se v plném cvalu kupředu a stínat větve stromů.
Od této nespoutané mládeže se lišili dospělí černoši z průvodu, uzavření a vznešení a ještě lépe vyzbrojení, neboť měli pušky i kopí a na sobě jakousi uniformu sestávající z červeného turbanu a rudého hedvábného sarualu. Byli to strašní buakři,

součást elitního sboru marockého sultána. Vedle nich vypadaly setniny tureckých janičářů, které alžírský pasa a Mezzo Mořte pověřili doprovodem karavany vzácného hosta při pochodu Velkým Atlasem, jako chudí příbuzní.
Osman Ferradži byl uznávaný pastýř stáda, sunoucího se pomalu v oblaku zlatého prachu vpřed.

Na bílém koni neustále cválal podél průvodu, udržoval kontakt s důstojníky, držel na uzdě mladíky a dohlížel na to, aby nejvýznamnější zajatkyně dostávaly pravidelné občerstvení.
Halil se do pestrobarevného súdánského pláště a vysoký turban se zlatými prýmky se mu leskl na slunci, kdykoliv se na koni narovnal a upřel oči do dálky nebo uděloval rozkazy svým ženským melodickým hlasem, tak podivně kontrastujícím s přísným zjevem obra.
Sám také vyjednával s náčelníky lupičů, když hrozilo, že šarvátka přeroste ve skutečný boj. Lupičů bylo tolik, že kdyby je chtěli všechny vybít, spotřebovali by strašně mnoho střeliva. Bylo lépe dohodnout se s nimi a zaplatit za volný průchod několika pytli zlata a obilí. Lupiči byli většinou Berbeři, Kabylové v modrých oblecích, s téměř bílou pletí, kmeny horalů či sedláků, jež bída nutila přepadat karavany.
Vyzbrojeni jen luky a šípy nebyli s to bojovat proti mušketám marockého krále.
"Tady máte důkaz nepořádků, zaviněný alžírskou a tuniskou nadvládou," řekl pohrdavě Osman Ferradži. "Tak platí islám za to, že se nechá ovládat západními renegáty, myslícími jen na okamžitý zisk. Uvidíte, jak se to změní, až dorazíme ďo Maroka. Náčelníci aduárů ručí hlavou i za nejbezcennější předmět a cestujícímu pod jejich ochranou se nesmí nic ztratit. Tím jsou cesty u nás daleko bezpečnější než v jakékoliv jiné zemi na světě."
Osman Ferradži spěchal, aby už byl na hranicích svého oblíbeného království. Velikost karavany a bohatý náklad vábily lupiče jako mouchy na med. Fatima dopodrobna odrecitovala Angelice seznam darů, jež alžírský admirál posílá všemocnému panovníkovi Mulaji Ismailovi.
Zlatý trůn jiskřící drahokamy měl už svou historii. Mezzo Mořte ho ukořistil z benátské galéry, která ho sebrala na koř

zárské lodi plující z Bejrútu, kde trůn ukradli perskému šáhovi během jeho cesty po šíitských a ismáílovských kmenech. Jen zlato mělo hodnotu osmdesát tisíc piastrů.
Dále dva výtisky koránu vykládané drahými kameny.
Bohatě vyšívaný závěs z kazbašské brány.
Tři šavle vykládané drahými kameny, zařízení umývárny z devětasedmdesáti zlatých součástí, tisíc štůčků mušelínu na turbany, dva balíky nejjemnějšího perského hedvábí a pět dalších balíků benátského hedvábí.
Sto mladíků, dvacet černých eunuchů ze Somálska, Libye, Súdánu, deset černých a sedm bílých Etiopanů z takzvané chaldejské rasy, šedesát arabských koní, z nichž sedm prvních i s postrojem. Další zlatem vykládané postroje, sedla vyšívaná perlami, malý trpasličí slon ze Súdánu s šarlatovým přehozem, žirafa z BahralJabal, z Horního Nilu, a pětadvacet vozů s drúzskými pistolemi. A dvacet nejkrásnějších žen všech ras...
Byly to věci, které osoba, zvyklá na přepych, nemůže neocenit. Hodnota pokladu nebyla zcela jistě o moc nižší než dva. milióny liber, usoudila oslněná Angelika. To ještě zvyšovalo prestiž kalabrijského renegáta, s nímž ona jednala tak přezíravě. Ano, Mezzo Mořte je mocný. Ona mu však dokázala čelit. A postaví se i Mulaji Ismailovi, ať se ho všichni bojí jak chtějí. Angelika se zachvěla a trochu vzpamatovala z otupělosti, do níž upadala za těch dlouhých dnů úmorného pohupování na velbloudu.
Nastal večer; vztyčili stany a kouř z tábořišť narušoval průzračnost teď už svěžejšího nebe pomerančové nebo citrónové barvy. Osman Ferradži poslal ženám z harému pro zábavu několik žonglérů, krotitele hadů s podivně, úzkostně znějící flétnou, derviše, jenž polykal škorpióny, rozbité sklo a kaktusy, tanečníka, který dělal závratné skoky za zvuku tamburíny zdobené rolničkami. Byl tu i slepý zpěvák s miniaturní kytarou. Sedl si na bobek před stan, zvedl k nebi tmavě fialovou tvář a začal vyzpěvovat nekonečné táhlé melodie o slávě Mulaje Ismaila. Angelika už

teď natolik rozuměla arabsky, že mohla sledovat smysl té nekonečné tirády:
"Je krásný a mladý a silný jako málokdo. Často mění barvu podle citu, jenž se ho právě zmocnil. Z radosti je téměř bílý.

Zlobou černá a oči mu zrudnou krví. Má živého a chytrého ducha. Předvídá myšlenky těch, kdo se na něho obracejí. Je prozíravý a lstivý a vždycky dosáhne svého cíle. Předvídá nebezpečí a stále je připraven k obraně. Je statečný a odvážný, když mu něco hrozí, a neochvějně a pevně čelí neštěstí... Je pyšnější než ohnivý chalíf Hárún arRašíd a pokornější než poslední otrhaný žebrák. Je veliký ve všem, neboť to skrze něho shlíží sám Prorok."
Angelika bezmyšlenkovitě poslouchala, kolébána jednotvárným mečivým hlasem. Stála ve vchodu pohodlného stanu, plného měkkých polštářů, který sdílela s mladičkou Čerkeskou, okouzlující a smutnou, jež neustále plakala a vzpomínala na vlast a rodinu.
Cesta na velbloudím hřbetě donutila Angeliku vzít na milost oblečení tureckých žen, které si na chvíli oblékla v Kandii. Dlouhý sarual z lehké tkaniny, mušelínová košile s dlouhými širokými rukávy, krátké, bohatě vyšívané bolerko. Krinolíny, plastróny a korzet se pro život v pouštní karavaně příliš nehodily.
Angelika chroupala pistácie obalené v krystalcích cukru a smažené na beraním tuku a říkala si, že k dovršení všech svých neštěstí ještě i ztloustne...
Zpěvák táhle zpíval dál:
"Porazil nepřátele a vládne sám. Kolika nevěřícím oddělil hlavu od trupu!
Kolik jich chrčí, jak je smýkají po zemi!
Kolika hrdlům slouží naše ostří místo náhrdelníků!
Kolik špic kopí se vnořilo do nepřátelských hrudí!
Kolik zajatců a mrtvých pokrývá zemi!
Kolika raněným teče krev proudem!
Draví ptáci poletují kolem a pijí rudou krev!
Celou noc požírají mrtvoly šakalové.
Šakalové a supi říkají: Tudy šel Mulaj Ismail. ,
Ráno jsou vojska vzrušená a opilá i bez opojných nápojů.
Jeho velitel Ahmet poslal z Tarádantu šest tisíc uťatých hlav na dvou vozech. Když přijeli do Mekněsu, deset hlav chybělo. Mulaj Ismail vzal šavli a uťal deset hlav nepozorných strážných."

Vedle Angeliky se objevila vysoká postava Osmana Ferradžiho a Velký eunuch se mile zeptal:
"Rozumíte už natolik arabsky, abyste mohla sledovat básníkova slova?"
"Ano, dost na to, aby mě pronásledovaly zlé sny. Váš Mulaj Ismail mi připadá především jako barbar opájející se krví."
Osman Ferradži hned neodpověděl. Vzal mezi tři prsty malinký šáleček, který mu otrok naplnil horkou kávou.
"Která říše nevznikla ze zabíjení, válek a krve?" řekl.
"Mulaj Ismail teprve nedávno vyhrál v dlouhotrvajícím boji s bratrem Mulajem Aršim. Po meči je Muhammadovým potomkem. Jeho matka byla súdánská černoška."
"Osmane Ferradži, vy si přece vážně nemyslíte, že mě dáte vašemu vládci jako jednu z jeho četných milenek?"
"To ne. Stanete se jeho třetí ženou s titulem favoritky."
Angelika se odhodlala ke strategii, k níž by se žádná žena na světě dobrovolně neuchýlila. Rozhodla se, že si přidá pět, ne, sedm, ne, dobrých deset let ke skutečnému věku.
Takže se přiznala náčelníkovi harému, že je jí skoro čtyřicet. Jak ho jen mohlo napadnout, jeho, jenž odpovídá za rozkoš tak náruživého panovníka,

představit mu jako milenku ženu na sklonku života. Sám sejí přece svěřil, jaké starosti má s opuštěnými milenkami, které musí stěhovat někam do ústraní, protože harém se stále doplňuje mladými dívkami mezi patnácti a dvaceti lety.
Osman Ferradži ji pozoroval s pobaveným úsměvem v koutku úst.
"Takže vy jste už hodně stará," řekl.
"Ano, velice," potvrdila Angelika.
"To mému pánovi docela vyhovuje. Umí ocenit rozum, moudrost, zkušenosti starší ženy, zvlášť když se duch skrývá v těle, které si zachovalo veškerou svůdnost mládí."
Trochu výsměšně jí pohlédl do očí.
"Tělo dívky, pohled zralé ženy, síla, rozkošnictví, milostná zkušenost a možná i zvrácenost ženy na vrcholu sil, to všechno je v tobě, a ty dráždivé kontrasty se budou mému pánovi líbit. On sám je prohlédne na první pohled, jímž na tobě spočine, neboť je pravda, že je přes své mládí a vášnivou povahu, za

než vděčí černošskému původu, velice jasnozřivý, protože v něm hoří plamen vášně neustále oživovaný rozmanitostí požitků, jež jsou mu předkládány. Mohl by ztrácet čas a síly ve vyčerpávajícím souboji a ukájet tím smysly. Jenže on už se dnes projevuje jako geniální muž. Je fyzicky i morálně silnější než pokušení a únava. Nepřezírá vnady svých milenek, dokáže však jimi v pravý čas pohrdnout, je schopný se připoutat k jediné ženě, pokud v ní skutečně objeví odraz vlastní mužné síly. Víš, kolik je jeho první ženě, jeho favoritce, s níž se chodí radit? Nejmíň čtyřicet a v jejím případě skutečných. Je obrovská a tak vysoká, že sultána o hlavu převyšuje, přestože je urostlý muž... a je černá jako dno kotle. Při pohledu na ni si člověk klade otázku, jakým způsobem si dokázala získat srdce krále, získat tak velkou moc nad jeho duchem. Naopak jeho druhé ženě není o moc více než dvacet. Je to Angličanka, kterou zajali korzáři ze Sále, když jela s matkou do Tangeru, kde byl její otec v posádce. Je světlovlasá a růžová, neobyčejně půvabná. Mohla by ovládnout ducha Mulaje Ismaila, jenže..."
"Jenže?"
"Jenže Lejla Ajša, první žena, šiji omotala kolem prstu a ona neudělá nic bez ní a ve všem ji poslouchá. Marně jsem se pokoušel formovat její rozum a vymanit ji z toho vlivu. Přestože malá Daisy od chvíle, kdy je muslimka, se jmenuje Valina není vůbec hloupá, sultánka Lejla Ajša už si ji nenechá uniknout."
"A vy snad nejste věrný služebník své panovnice Lejly Ajši?" zeptala se Angelika.
Velký eunuch se několikrát hluboce uklonil, položil si ruku na rameno a na čelo a vehementně ji ujišťoval, že je sultánce všech sultánek oddán tělem i duší.
"A třetí žena?"
Osman Ferradži podle svého zvyku přimhouřil oči do úzkých škvírek.
"Třetí žena bude mít zdravý rozum a ctižádost Lejly Ajši a zlatobílé tělo Angličanky. Vedle ní můj pán ochutná všech rozkoší, takže na jiné ženy už ani nepohlédne."

"A znova bude slepě poslouchat všechny rady Velkého eunucha, náčelníka harému."
"A bude z toho mít velký užitek jak ona, tak můj pán a navíc marocké království."
"Takže proto jste mi nedal v Alžíru setnout hlavu?"
"Jistěže."

"Proč jste mě ale nedal zbičovat do krve, jak mi každý sliboval?"
"Nikdy bys mi to neodpustila. Žádné slovo, žádný slib, žádná pozornost by už v tobě nikdy nepotlačily odpor. Že je to tak, malá Firuzé?"
Zatímco spolu mluvili, setmělo se a sem tam se rozhořely ohně, rudly uprostřed karavany, která se za zmateného šumu hlasů a zvuků fléten a tamburín chystala ke spánku. Občas se ozvalo strašidelné zahýkání velbloudů, zaržání koní, zabečení ovcí; hnali jich s sebou celé stádo a každý večer některou upekli.
Nad každým ohništěm bublala v kotli obilná kaše. Arabové, nosiči, vojáci i otroci se tlačili kolem a malými doušky srkali horkou polévku, vonící po koriandru a omaštěnou náhražkou oleje, sladkou jako krém. Kolovaly podnosy kebabu, kousků rozsekaného masa vytvarovaných do kuliček a opečených na beraním oleji. Maso bylo jen pro pány, otroci však měli právo na vařenou, bohatě kořeněnou zeleninu.
Horko už nesálalo z nebe, ale ze země, a ovanulo lidi i věci žhoucím dechem pece. Mísily se tu pachy potu a škvířícího se omastku s příjemnou vůní čerstvé máty.
Ozval se mohutný hlas zpěváka a přehlušil monotónní skřípění muslimské hudby. To zpíval neapolský otrok, jemuž hvězdné nebe a pohodlný stan v tichu pouště vložily do srdce radost. Zapomněl na své zotročení. Najednou se i on cítil součástí tohoto kočovného života, symbolizujícího svobodu i pro toho, kdo kráčí v poutech.
A protože Angelika cítila, jak i jí se zmocňuje podobné pokušení pokušení smířit se se zajetím , řekla živě:
"Nepočítejte se mnou, Osmane Ferradži. Mým osudem není stát se odaliskou napůl černošského sultána."

Velký eunuch se neurazil.
"Co ty víš? Copak život, který za sebou necháváš, si zaslouží nějakou lítost?"
Kde bys chtěla žít, Angeliko? Pro jaký svět se cítíš zrozená? ptal sejí bratr Raymond a pozoroval ji pronikavým jezuitským pohledem.
"V harému Velkého sultána Ismaila budeš mít vše, co si může žena přát: moc, rozkoš, bohatství..."
"Sám francouzský král mi skládal všechno své bohatství a moc k nohám, a já je odmítla!"
Konečně ho dokázala udivit.
"Je to možné? Tys odmítla svého panovníka, když tě prosil? Copak jsi snad žena chladná k milostným rozkoším? To není možné. V tobě je volnost; chováš se jako žena, jež je ráda ve společnosti mužů. Máš životní elán, smělý úsměv a pohled rozených kurtizán. Nemůžu se mýlit..."
"A přece je to tak," nehodlala ustoupit Angelika, potěšená, že mu přidělala starosti. "Zklamala jsem všechny své milence, a když jsem ovdověla, dala jsem přednost klidnému životu, oproštěnému od starostí, které vyvolávají milostné intriky. Ano, můj chlad vyvolával v králi Ludvíku XIV. zoufalství, jenže co mohu dělat? I sultána bych brzy zklamala a musela bych za to draze zaplatit, protože sebemenší pohrdání je pro panovníka urážkou. Byl by vám Mulaj Ismail vděčný, kdybyste mu položil do postele lhostejnou milenku?"
Osman Ferradži vstal v celé své výši; mnul si zmateně dlouhé ruce. Jen stěží skrýval hluboké zklamání, jež v něm její zpověď vyvolala. To byla překážka, a jaká!; to by narušilo jeho tak dobře vymyšlený plán. Co s oslepivě krásnou otrokyní, slibující zdánlivě ohnivým temperamentem ukojit choutky zhýčkaného Ismaila, pokud se v jeho náručí projeví jako nevynalézavá a pasivní? Strašná vidina. Osmana Ferradžiho z ní předem zamrazilo v zádech. Jako by už slyšel vzteklý řev Mulaje Ismaila.

Copak si nestěžoval, jak ho unavují ty nemožné panny, krásné, ale hloupé, jež ho nešikovností a nezkušeností jen otravují? A ty moudřejší už byly uvadlé.
Velký eunuch podnikl dlouhou a obtížnou cestu do hloubi pralesů v srdci Afriky, kde, jak věděl, žijí sekty panen zasvě

cených "do věci" čarodějnicemi. Mulaj Ismail se jen šklebil. Už má dost černošek. Chce bělošky. Velký eunuch odjel do Alžíru. Kromě Angeliky nevězí nic, co by mohlo sultána uspokojit. Velký eunuch prohlédl nekonečné množství otrokyň, vybral ty nejkrásnější, ale určitě příliš nezralé. Islanďanka s měsíčními vlasy a s očima pečené ryby ho může zaujmout jen jako kuriozita. Nic ji neprobudí z ohromení, a navíc jistě brzy zemře.
Takže vložil veškerou naději do téhle ženy s tyrkysovýma očima, střídavě zuřící jako tygřice a střídavě veselé jako dítě. Celé Středozemní moře o ní mluvilo. Jen na naléhání Velkého eunucha si vzal Mezzo Mořte do hlavy, že se jí zmocní; Angelika nepatřila k darům, jak si myslela. Osman Ferradži ji od kalabrijského odpadlíka velice draze koupil, platil totiž celou výpravu na ostrov.
A najednou se mu tu přiznává k neomluvitelné úchylce, neomluvitelné u kurtizány, kterou chtěl vyzdvihnout na úroveň favoritky, povolané inteligencí a smyslností vyvolat Mulaj Ismailovu vášeň.
Úplně ztratil klid, protože si opravdu všiml, že když ji nechá svobodně procházet karavanserajem, nikdy se nesnaží upoutat muže. Nezajímaly ji vášnivé pohledy velbloudářů ani vojáků, nikdy úkosem nepokukovala jako ostatní ženy po svalnatých nohách nebo bedrech urostlých chlapů.
Věděl, že západní křesťanky jsou často chladné a velice nepoučené v milostných hrách, naopak jako by se za ně styděly a bály se jich.
Tak ho zmátla, že arabsky vykřikl:
"Co mám s tebou teď dělat?"
Angelika se chytila nečekané naděje, že získá čas.
"Nemusíte mě přece Mulaji Ismailovi vůbec představovat. V harému, kde je podle vás osm set žen, se mohu klidně držet stranou mezi služkami. Vyhnu se jakékoliv příležitosti octnout se sultánovi tváří v tvář. Neustále budu nosit závoj a vy můžete tvrdit, že jsem nějaká nešťastnice, co má kožní nemoc..."
Osman Ferradži pobouřeně mávl rukou nad takovou představou. Řekl, že o tom bude přemýšlet. Angelika ho ironicky pozorovala, jak odchází. Hluboko v nitru si trochu vyčítala, že ho tak oklamala...

13331

Příjezd do Maroka znamenal okamžitou změnu. Bandité z obzoru zmizeli. Na jejich místě se tyčily obrovské kazbachy z neotesaných kamenů, které se na rozkaz Mulaje Ismaila stavěly ve všech koutech království. Posádka, tvořená černochy v rudých turbanech, cválala před karavanou. Tábořili v blízkosti aduárů, jejichž náčelníci je okamžitě hostili drůbeží, mlékem a berany. Po odchodu karavany pálili otýpky bílé třtiny i s listy, aby očistili zemi znesvěcenou křesťanskými otroky. Octli se ve vážné a velice zbožné zemi. Dostihly je i novinky. Mulaj Ismail válčil proti jednomu ze svých synovců, AbdelMalekovi, který vzbouřil kmeny a opevnil se ve Fěsu. Už se však slavilo vítězství Velkého sultána. Posel vyřizoval Osmanu Ferradžimu, že ho pán radostně vítá a těší se, že zas uvidí svého nejlepšího přítele a poradce. Fěs mu právě padl do rukou a černí buakři stínají zahnutou šavlí hlavy všem, koho přistihnou se zbraní v ruce.

Karavana byla právě dva dny cesty od Fěsu a utábořila se na úpatí vysoké pevnosti s hranatými střílnami a věžemi. Velitel pevnosti, alkaid Alizin, se rozhodl uspořádat na počest vítězství i návštěvy Velkého eunucha a velkovezíra Osmana Ferradžiho okázalou slavnost.
Uprostřed výstřelů z dlouhých pušek, které vrhaly plameny do šípů vypuštěných k nebi, v záplavě žlutých, zelených a červených burnusů cválali krásní bílí a černí koně ve fantastickém rytmu slavnosti na uvítanou.
Angeliku pozvali k alkaidově stolu. Neopovážila se odmítnout, nabídku vyslovil Velký eunuch tónem rozkazu. Byl už několik dnů velice zasmušilý.
Stanhodovní síň stál u úpatí pevnosti. Byl obrovský, z jehněčích kožešin a koberců, a zvednutými cípy byl vidět zvědavý dav, ozářený sluncem.
Až do večera se nosily jednotlivé chody: pečení berani, holubí paštiky s boby a mandlemi, nejrůznější sladkosti, a všechno bohatě pepřené, až ústa pálila jako oheň.
Pak padl večer, čas tance a zpěvu. Dva obrovské ohně vystřídaly sluneční světlo a vrhaly odlesky na rudou stěnu kazbachu v pozadí.

Při jemných tónech fléten a cinkání tamburín přiběhly tanečnice zahalené do pestrobarevných sukní a zvonily zlatými náramky. Měly odhalené tváře, pomalované modrými znaky. Vytvořily půlkruh, těsně jedna vedle druhé. Za nimi se tiskli muži, pak jezdci.
Začal tanec. Byl to tanec lásky, "ahidu". Diváci začali pod nařasenými závoji pomalu tušit vířivé pohyby břich, zatímco hudebníci, pobíhající sem tam jako ďáblové, svými nástroji podněcovali horečný rytmus. Trvalo to dlouho, rytmus se stále zrychloval. Tanečnice byly zbrocené potem. Jejich tváře se zavřenýma očima a pootevřenými ústy prozrazovaly tajenou vášeň. Dosáhly vrcholu rozkoše, aniž se kohokoliv dotkly, před lačnými zraky napjatých, chtivých mužů nabízely záhadnou tvář ukojené ženy, na níž se zračí radost i bolest, extáze i strach. Užuž omdlévaly, jako by zasaženy neviditelným bleskem, který v nich tanec zažehl, a držely se na nohou jen díky tomu, že se těsně opíraly jedna o druhou. Brzy nastane okamžik, kdy se zhroutí na zem a ochotně nabídnou své odevzdání.
Z té skupinky sálala tak tíživá smyslnost, že Angelika sklopila oči. I ji zasáhla nakažlivá milostná horečka.
Několik kroků od ní ji upřeně pozoroval jakýsi Arab. Byl to jeden z alkaidových důstojníků, jeho synovec AbdelCharam. Angelika si všimla jeho vznosné krásy, pleti barvy palisandrového dřeva, tmavých očí a bílých zubů zářících z tváře, když se usmál poklonám Osmana Ferradžiho.
Teď už se neusmíval. Nespouštěl oči z francouzské zajatkyně, jejíž tak překvapující bílá tvář v polostínu přímo zářila.
Konečně Angelika jeho pohled vycítila, obrátila se. Zachvěla se při výzvě těch obrovských vášnivých černých očí. Viděla, jak se mu chvějí plné rty a pevná brada s důlkem, jako mají římské bronzové sochy. Angelika hledala po svém boku Osmana Ferradžiho. Všiml si, jakou pozornost jeho zajatkyně vzbudila?
Ale vzdálil se a možná právě jeho nepřítomnost dodala mladému princi odvahu ji takhle pozorovat.
Plameny dohasínaly, vrhaly obrovské stíny po zdech, jejichž rudá skvrna se pomalu propadala do tmy.
Poslední záblesky plamenů doprovázely umdlévání těl a hla

sů, které se zvedaly a vzápětí znovu tichly, přecházely v chraplavý šepot a neurčité chrčení, pak se znovu vzepjaly... a znovu tichly... V nastalém tichu se ozývalo jen tiché šustění písku pod nohama neúnavných tanečnic.

Až kroky definitivně ustanou, až zhasne poslední plamen, pak se najednou obě řady mužů i žen vzepnou jako v křeči a vrhnou se k sobě.
Angeličiny oči neodolaly a vrátily s k nehybné a jakoby fascinované tváři mladého prince. Ostatní ji také pozorovali, ale tenhle ji chtěl s téměř děsivou vášní jako kdysi Ali Naker. Probouzela se v ní chuť přijmout tu výzvu. Pocítila touhu, jež jí najednou projela celým tělem a ona se cítila slabá, zatočila se jí hlava. Chtěla sklopit oči, vzápětí však znovu vzhlédla. Zřejmě ji výraz tváře prozradil, protože mladíkovy rty rozevřel vítězný úsměv. Dal jí znamení.
Angelika rychle odvrátila hlavu a zahalila si tvář.
Tma byla stále černější. Ve spikleneckém stínu se pohyby tanečnic zpomal ovály. Jedna po druhé klesaly na zem a postavy z mužských řad se k nim vrhaly tichými skoky lovce, pronásledujícího vytouženou kořist.
Po nekonečném očekávání, po pomalém rituálu tance nastal okamžik vyvrcholení nejvyšší obřad.
Hudební nástroje ztichly. Poslední záblesky ohně uhasly.
Zajatkyně se v doprovodu eunucha vracela tichou nocí do stanu. Hodili ji na hedvábný divan a cípy vchodu se zavřely. Zavolala na čerkesku, ale její společnice tu nebyla. Angelika se octla sama se svou vášnivou touhou.
Venku eunuši, lhostejní k erotické horečce, která zachvátila tábořiště, pečlivě drželi stráž u zajatých žen.
Angelika téměř nemohla dýchat. Noc byla těžká. Jako by všechny zvuky utichly, kromě těch vzlyků venku, opakovaně a neúnavně doprovázejících všeobecné spojení těl na téže zemi, na níž spočívala ona.
Cítila se nemocná, styděla se za svou horečku, za napjaté nervy a pálící pleť.

Nezaslechla lehké zaskřípění dýky, rozřezávající látku v pozadí stanu, ani pohyb pružného těla uvnitř. Až když se na její rozpálené tělo položila svěží a pevná ruka, vyskočila, smrtelně zděšená.
V nejasném světle rozeznávala vítěznou a dychtivou tvář, jež se nad ní skláněla.
"Vy jste se zbláznil!"
Přes mušelín košile cítila, jak ji laská a hladí, zatímco úsměv prince AbdelCharuma nad ní jí připadal jako měsíční zář.
Trhla sebou a klekla si na polštáře. Arabská slova jí mizela z paměti.
Nakonec dokázala vykoktat větu:
"Jdi pryč! Jdi pryč! Riskuješ život."
Odpověděl:
"Já vím! Co na tom? Musím... Tohle je noc lásky."
Také před ní klečel. Jeho svalnaté paže ji sevřely kolem pasu jako železná obruč.
Viděla, že přišel napůl nahý, měl jen roušku kolem boků, připravený na milování. Jemná kůže vonící kořením se jí přitiskla na tělo. Pokusila se ho beze slov odstrčit, ale už ji spoutával zuřivou silou své touhy.
Pomalu ji položil a ona se mu poddávala, propadala se do té neznámé, neodolatelné a prudké moci odevzdání.
Hrozba smrti, vznášející se nad nimi, je jen ještě víc vzrušovala.
Ticho plné obav doprovázelo jejich pohyby, zároveň klidné i vášnivé, záchvaty slastné rozkoše dostávaly příchuť zakázaného ovoce.
Najednou je obklopili eunuši. Černí, hroziví jako ďáblové. Angelika je vytušila dřív než její milenec, zmítající se v rozkoši milostné vášně.
Vykřikla...
Uchopili muže, odtrhli ho od ní, vytáhli ze stanu...
Ráno procházela karavana pod rudými zdmi pevnosti. Angelika jela na koni. Na větvi starého stříbrného olivovníku spatřila umučené tělo. Muž visel

za nohy. Na zemi pod ním se kouřilo ze zbytků ohně, v němž mu zuhelnatěla hlava a ramena. Angelika přitáhla uzdu. Nebyla s to odvrátit oči od

příšerného divadla. Byla si naprosto jistá, že to tělo patří krásnému bronzovému bohu, který ji dnes v noci navštívil. Doklusal k ní bílý kůň Velkého eunucha. Angelika se k němu pomalu obrátila.
"Vy jste to udělal schválně," řekla přerývaným hlasem. "Viďte, že jste to udělal schválně?... Proto nebyla Čerkeska ve stanu. Vy jste věděl, že se o mě pokusí... Vy jste ho nechal vklouznout dovnitř, dostat se až ke mně. Nenávidím vás, Osmane beji... Nenávidím!"
Osman Ferradži nastavil jejímu divokému pohledu neproniknutelné zrcadlo svých obrovských egyptských očí. Odpověděl s úsměvem:
"Víš, že před smrtí promluvil? Tvrdil, že jsi horoucí a bouřlivá a že pro muže, který poznal smrt v tvém náručí, už skutečná smrt nic neznamená. Tys mi lhala, Firuzé. Ty nejsi ani chladná, ani nezkušená v milostných hrách."
"Nenávidím vás," opakovala Angelika.
Ale zároveň se bála. Začínala chápat, že proti němu nic nezmůže.
Jak se blížili k Fěsu, objevovaly se stopy po bojích, k nimž tu došlo. V brázdách růžovošedé země leželi zdechlí koně a mrtvoly lidí.
Na město padal stín kroužícího mraku supů. Na zlatě zbarvených hradbách krvácely tři tisíce hlav, naražených na železné hroty, předem připravené pro tuhle příšernou výstavu, a asi dvacet křížů, vždy po třech, na nichž umírala svázaná a znetvořená těla, dodávalo okolním pahorkům podobu Golgoty.
Zápach mrtvých těl byl tak pronikavý, že Osman Ferradži odmítl vjet do města a rozbil tábor poněkud stranou.
Druhý den se objevili poslové a přinášeli Velkému eunuchovi pozdravy jeho pána spolu se šťastnou zprávou, že zrádný synovec AbdelMalek byl zajat a oddíly janičářů ho přivážejí živého. Mulaj Ismail jede osobně poraženému nepříteli naproti s dvěma tisíci koní a tisícem pěšáků, se čtyřiceti křesťanskými otroky, kteří nesou obrovský kotel, sud dehtu a stejně tolik

loje a oleje. Za nimi jede dřevěný povoz s šesti katy; každý má nůž v ruce.
Blížili se k Mekněsu. Karavana se rozdělila, některé skupinky vyrazily k městu, jiné se utábořily a Osman Ferradži vyjel s oddílem jezdců, mladíků na Mezzo Morteho koních, a s třemi nejkrásnějšími ženami, které usadil jednu na bílého, druhou na šedivého a třetí na rezavého velblouda. Za nimi šli nosiči a otroci s několika nejvzácnějšími dary alžírského admirála. Velký eunuch dojel Angeliku, držící se opodál.
"Pořádně se zahalte do vlněného haiku, pokud nechcete, aby si vás Mulaj Ismail všiml hned dnes," poradil jí odměřeně.
Mladá žena si to nechala opakovat dvakrát. Služka Fatima jí pomohla změnit se na kuklu, což ovšem poněkud znesnadňovalo jízdu na koni. Byla by si přála, aby ji náčelník harému nechal v táboře nebo ji poslal napřed do města, jenže on trval na tom, že musí být s ním. Tři eunuši, jimž vydal speciální příkaz, doprovázeli francouzskou zajatkyni a byli pověřeni tím, aby odehnali každého eventuálního zvědavce. Měla vidět, ale nebýt viděna. Ostatně se brzy ukázalo, že dav, jenž se shromáždil pod ohnivým nebem, bude mít na očích takovou podívanou, že mu zajde chuť na cokoliv jiného.

Když Angelika vyjela na vrcholek malé skalnaté plošiny, objevila se jí před očima jízda Mulaje Ismaila při slavnostním cvičení. Nádherní koně jako by se vznášeli bez tíže v jasném světle, srostlí v jedno tělo s jezdci, jimž vítr vzdouval široké pláště. Koně cválali plání s vlajícími hřívami a ocasy, rychle měnili směr, řítili se kupředu a naráz stanuli na místě; celí se chvěli.
S tímto obrazem, hýřícím pohybem a barvami, kontrastovala nalevo skupina křesťanských otroků, zpocených a zaprášených, se zcuchanými vousy a vlasy, v rozedraných kalhotách vykasaných až ke stehnům, takže bylo vidět nohy plné ran od

biče. Nesli obrovský litinový kotel, jakoby ukradený v pekelné kuchyni, a těžce dýchali. Ve skutečnosti však byla tahle nádoba prozaičtějšího původu: obrovský kotel, v němž se mohli dva muži uvařit jako kuřata, byl určen pro americkou palírnu rumu, ale maročtí piráti ho věnovali svému panovníkovi.
Otroci ho nesli už čtyři míle z Mekněsu a zděšeně si v duchu kladli otázku, jak dlouho tahle procházka ještě potrvá. Došli na křižovatku, kde stála studna obklopená lhostejnými palmami. Dorazil i vůz s katy a dřevem. Na zemi seděla na rudém koberečku osoba se zkříženýma nohama, v žlutém obleku, ovívaná dvěma černoušky. A právě k ní zamířil Osman Ferradži, jenž seskočil z koně a ohýbal svou dlouhou postavu v mnoha poklonách, až se konečně vrhl čelem do prachu na zemi.
Osoba ve žlutém, zřejmě vysoce postavený alkaid, odpověděla tím, že se dotkla rukou čela a ramene a pak položila dlaň Osmanu Ferradžimu na hlavu. Nato vstala; Velký eunuch ji následoval. Muž vypadal vedle Ferradžiho malý; přestože byl vyšší, než bývá průměr, sahal mu jen k rameni. Byl prostě oblečený: široká halena s vyhrnutými rukávy odhalovala paže. Přes ni byl přehozen burnus, o něco tmavěji zlatý, s kapuci s černým chocholem na špici. Na hlavě měl krémový, poměrně velký mušelínový turban. Jak se blížili, viděla Angelika, že je to mladík s negroidními rysy, jeho tmavá pleť má světlejší odstíny na lícních kostech, na čele a u kořene nosu, kde připomíná lesk světlého dřeva. Pěkně modelovanou bradu mu zdobila krátká černá bradka. Vesele se rozesmál při pohledu na sedm průvodců Osmana Ferradžiho, kteří se k němu blížili s nádhernými osedlanými koňmi darem Mezzo Morteho marockému sultánovi. Černoši padli čelem na zem,
Angelika se naklonila k jednomu z černochů, tlustému malému Rafajovi, a zašeptala mu arabsky:
"Kdo je ten muž?"
Černochovi svitlo v očích:
"To je on... Mulaj Ismail, náš pán a vládce..."
Pak zakoulel očima jako akátové květy a dodal:
"Směje se, ale my se třeseme. Neboť je ve žlutém, a to je barva hněvu."
Současně zajatci, klesající pod tíhou břemene, začali sténat:

"Co s tím kotlem, pane? Co máme dělat s tím kotlem?"
Mulaj Ismail přikázal, aby ho postavili na ohromný oheň, který právě vzplál. Nalili do něj dehet, olej a lůj, aby se rychleji rozpálil. Další hodiny byly věnovány prohlídce alžírských darů.
Z dehtu v kotli se začalo kouřit, když ohlušující rachot tamburín, salvy z pušek a ječivý křik oznamovaly příjezd poraženého nepřítele.
Sultánův synovec AbdelMalek byl stejně starý jako strýc, proti němuž se vzbouřil, tedy mladý. Jel na mule s rukama svázanýma za zády. Za ním přijížděl jeho pobočník Mohamed elHamet, také svázaný na mule, a pak celý

dům. Janičáři, kteří je všechny chytili na útěku, je teď hnali před sebou. Ženy si drásaly nehty tvář a vyrážely děsivé výkřiky.
Mulaj Ismail dal příkaz, aby mu přivedli černého koně, a vyskočil do sedla. Jako by se najednou změnil, vyrostl, podivně se nafoukl ve vzdutém burnusu barvy slunce a jeho kůň se sršícíma očima se několikrát vzepjal. Na modrém pozadí nebe se jeho obličej leskl jako bronzový a míhaly se po něm pohyblivé odlesky tavené oceli, hned světlé, hned tmavší. Jeho pohled pod oblouky obočí, černého jako uhel, byl teď pronikavý a děsivý. Namířil oštěp a vyrazil cvalem prudce se zarazil nedaleko spoutaných nepřátel. AbdelMalek, kterého sesadili z muly, se vrhl na zem a čelem několikrát uhodil do prachu. Král mu opřel oštěp o žaludek. Nešťastný princ vrhal pohledy na kotel, kde se škvařil dehet, a na katy, ozbrojené noži; propadal děsu. Nebál se smrti, Mulaj Ismail byl však proslulý krutostí, s jakou vymýšlel mučení pro své nepřátele. ÁbdelMalek a Mutej Ismail vyrůstali společně v témže harému. Patřili k obávané bandě potomků Velkého sultána, ke smečce krutých malých vlčat, která se nikdo neopovážil napomenout a jejichž nejnevinnější zábavou bylo střílet šípy do zad pracujících křesťanských otroků. Týž den oba vsunuli nohy poprvé do třmenů, současně zabili oštěpem prvního lva, spolu se účastnili bojových nájezdů. Milovali se jako bratři až do dne, kdy se jižní kmeny a horalé z Atlasu obrátili na AbdelMaleka a upozornili ho, že jeho nároky na marocký trůn jsou jistě oprávněnější než nároky syna súdánské konkubíny. AbdelMalek, původem čistý Maur z Kabylie, od

pověděl na výzvu svého národa. Zpočátku měl dokonce větší šance než strýc. Jenže síla vůle, válečné umění a schopnost ovládat lidi nakonec Mulaje Ismaila přivedly k vítězství.
AbdelMalek vykřikl:
"Pro lásku Alláhovu, nezapomínej, že jsme příbuzní."
"To tys zapomněl první, pse."
"Vzpomeň si, že jsme se milovali jako bratři, Mulaji Ismaile!"
"Šest svých bratrů jsem zabil vlastní rukou a deset zbylých jsem nechal zavraždit. Co mi záleží na tobě, na synovci?"
"Pro Muhammadovu lásku, odpusť mi."
Král neodpověděl. Dal znamení, aby nešťastníka chytili a vysadili na vůz. Dva strážní tam skočili s ním. Vzali ho za pravou paži, jeden za loket, druhý za dlaň, a položili mu zápěstí na špalek.
Král vyzval jednoho z katů, aby ruku uťal. Maur zaváhal. Byl jeden z těch, kteří si tajně přáli vítězství AbdelMaleka. Jedině tenhle mladý princ mohl vzkřísit všechny touhy kmenů, toužících po vznešené dynastii Almorávidů a Almohadů. Jeho smrtí tento sen skončí. Neproniknutelný katřezník skrýval své pocity, ale bdělé oko Mulaje Ismaila jako by mu proniklo až do ledví. Kat už stoupal na vůz, pak se zarazil, couvl o krok a prohlásil, že nikdy neusekne ruku muži tak vznešeného rodu, vlastnímu synovci svého pána. Raději ať setnou hlavu jemu.
"Souhlasím," vykřikl Mulaj Ismail, vytáhl šavli a jediným seknutím, prozrazujícím dlouholetou praxi v této bohulibé disciplíně, mu hlavu uťal.
Muž padl, hlava se odkutálela a na horký písek se vyřinula krev. Další vybraný kat, vyděšený předchozí scénou, vyklopýtal na vůz. Mezitím král přivolal děti, ženy a příbuzné AbdelMaleka a obrátil se k nim:
"Pojďte se podívat, jak useknu ruku mizerovi, jenž se ji opovážil zvednout proti svému králi, podívejte, jak mu useknu nohu, která se opovážila proti němu vykročit."

Do přehřátého vzduchu se vznesl zoufalý nářek a přehlušil výkřik prince jemuž kat právě uťal ruku. Pak mu uťal nohu. Sultán přistoupil blíž a oznámil mu:
"No, uznáváš mě teď za svého krále? Předtím jsi mě neznal?"
AbdelMalek neodpověděl, pozoroval, jak mu z tepen stříká

krev. Mulaj Ismail se začal i s koněm prudce otáčet kolem své osy a zvedal k nebi strašný obličej, tak sršící vztekem, že přihlížejícím tuhla krev v žilách. Vtom zvedl kopí a proklál jediným úderem srdce kata, jenž vykonal jeho příkaz.
Při pohledu na to vykřikl jeho sok zalitý krví:
"Jen se podívejte na toho chrabrého muže! Zabije toho, kdo ho poslechne, i toho, kdo neposlouchá. Všechno, co dělá, je marnost. Alláh je spravedlivý! Alláh je velký!"
Mulaj Ismail vykřikl, aby přehlušil hlas své oběti. Nechal prý připravit kotel, aby v něm zrádce okusil nejvyšší muka, ale protože je velkorysý a dobrotivý, dehet, který měl posloužit k smrti, poslouží naopak k tomu, že mu zachrání život. On jednal tak, jak musel jednat uražený král, ale teď Alláh rozhodne, máli AbdelMalek žít, nebo zemřít. Nikdo nebude moci říci, že si sám zabil bratra, protože je mnoho věcí spojuje a on dnes pociťuje největší bolest svého života, jako by kat usekl ruku a nohu jemu.
Přestože je AbdelMalek zrádce, a kdyby zvítězil, vlastnoručně by mu proklál hrdlo, on mu udělí milost.
Nařídil, aby pahýly ruky a nohy jeho synovce ponořili do vařícího dehtu a zastavili tak krvácení.
Pak nařídil vystřelit salvu a čtyřem alkaidům rozkázal, aby synovce živého odvezli do Mekněsu.
Důstojníci se otázali, jaký osud určil vojevůdce MohameduelHametovi.
Mulaj Ismail ho věnoval svým pobočníkům, malým, dvanácti až patnáctiletým černouškům. Odvedli si šejka pod městské brány. Nikdo nevěděl, co s ním dělali, ale když ho za soumraku přinesli zpátky, byl mrtvý, dokonale mrtvý a žádný z jeho přátel ho nemohl poznat.
Mulaj Ismail s doprovodem a snědá, pestrobarevná karavana Osmana Ferradžiho dojeli do Mekněsu za soumraku, ve chvíli, kdy na zlaté věže minaretů stoupají vlajky a nad městem se rozléhá naléhavé a táhlé vyvolávání muezzinů. Nad městem, bílým jako slonová kost ležící na skalnatém výběžku v žáru šarlatového nebe.

13431

Černá tlama mohutné brány pohlcuje pobíhající postavy, polyká svou porci vojáků a jezdců, otroků a princů, velbloudů a psů, a pak nechává opuštěnou zemi nikoho napospas noci. Město schová do svých hradeb všechny lidské zvuky, křik i pláč, horečku i vášeň.
Když Angelika projížděla Novou bránou, odvrátila oči.
Nahý otrok, připadající jí jako obr, ležel přibitý hřebíky za obě ruce na křídle vrat. Světlovlasá rozcuchaná hlava mu padala dopředu jako. hlava mrtvého Krista.
(U)
Angelika si zacpávala uši. Zvnitřku paláce sem už hodiny doléhal hysterický jekot AbdelMalekových žen, sílil a zavrtával se do uší, končil příšernými vzlyky a znovu přecházel do táhlého nářku.
Angelice tepala ve spáncích příšerná migréna. Chvěla se po celém těle. Fatima jí marně nabízela studené i teplé nápoje, ovoce nebo sladkosti. Pouhý pohled na to přeslazené a mlsné pohodlí odalisek jí zvedal žaludek, jako by celá ta hora růžových a zelených pamlsků, všechny ty vybrané vůně

a nasládlé masti, jimiž ji maurské služky natíraly, aby zahnaly únavu namáhavé cesty, jí neustále připomínaly děsivý úděl: je zavřená v harému nejkrutějšího panovníka, kterého kdy země zrodila.
"Mám strach. Chci odtud," opakovala mdlým dětským hláskem.
Stará provensálská otrokyně nechápala příčinu té náhlé deprese právě ve chvíli, kdy už konečně dosáhly cíle během celé dlouhé cesty její paní ukázala odvahu a vyrovnanost. FatimaMireille byla toho názoru, že nemohly dopadnout lip, než že se octly v tomhle obrovském paláci, kde Velký eunuch železnou rukou udržuje pevnou disciplínu. I přes zmatek nedávných událostí a horečné vzrušení ve městě, navzdory tíživému strachu před vladařem, jenž zuřil, že se mu synovec opo

vážil vzepřít, a přesto, že Velký eunuch musel okamžitě zůstat s panovníkem a promluvit si s ním, po dlouhé nepřítomnosti mu poradit, byli všichni nově příchozí z karavany vlídně a velkolepě přijati.
Koupele pro odalisky byly připravené, k stěnám ze zelené a modré mozaiky stoupala pára a tlačila se tu celá armáda mladých eunuchů a služek. Stará Mireille okamžitě zjistila, že má na povel tři černošky a stejně tolik černoušků a malých černých děvčátek. Potřebovala je, aby jí obstarávali všechny ty nutné věci, které člověku vždy chybějí na každém novém místě, byť by to byl třeba královský palác.
Kuchyně neustále chrlily podnosy vonících pokrmů, každá nová kurtizána dostala osobní byt podle své úrovně. Chlapci spali v prostorných ložnicích sídla a už na ně čekali učitelé s pravítky v rukou, aby začali krotit neposednou mládež. Žongléři dostali za úkol bavit zajatkyně, dokud si nezvyknou na nové prostředí. Koně zavedli do nádherné konírny a tam je ošetřili a nakrmili. Bylo všeobecně známo, že Mulaj Ismail má větší slabost pro koně než pro ženy. Trpasličí slon přežvykoval horu sladkého voňavého sena, žirafa trsy banánů a pštrosové v příjemném výběhu navazovali přátelské styky se svými jmenovci z dalekého jihu.
Harém Velkého eunucha byl velice spořádaný dům. Fatima se nesmírně radovala, že po tolika dlouhých letech v páchnoucím alžírském brlohu, kde se živila jen hrstí fíků a douškem čisté vody, má konečně střechu nad hlavou. Tady žilo mnoho stařen, zkušených, tlustých a brebentících všemi jazyky, otrokyně povýšené na služky či hospodyně velkých domů, nebo naopak bývalé milenky krále a jeho předchůdců. Ty měly právo na bezstarostný odpočinek oblíbených sultánek kdesi ve vzdálených pevnostech, a tak vnášely svou žlučovitost a touhu po intrikách do řad služebnictva.
Byly odpovědné za kurtizány a favoritky, za jejich oblečení, šperky a krásu, měly tedy pořád co dělat, musely své svěřenkyně líčit, trhat jim chloupky, česat je, radit jim, uspokojovat jejich vrtochy, podstrkovat jim tajné recepty lásky, aby si udržely náklonnost jejich pána a vládce. Fatima se cítila ve svém živlu. Už se jí dokonce doneslo, že služka sultánky Lejly

Ajši, jíž si její paní velice váží, je Marseillanka jako ona. A navíc byli v tomto harému eunuši nesmírně zdvořilí. To není ve všech harémech pravidlem. Ale Osman Ferradži nepodceňoval vliv starých služek na své chovanky a uměl si je naklonit tak, že v nich získal skvělé žalářnice. Čím víc Fatima přemýšlela, tím víc se jí harém líbil. Nebyla daleka přesvědčení, že ani harém velkého cařihradského sultána se mu, pokud jde o přepych, nevyrovná. Jediným stínem na celém tom obraze bylo chování francouzské zajatkyně. Vypadalo to, že se brzy i ona rozpláče a začne si drásat tvář jako ty divošky, ženy AbdelMaleka ve vedlejších místnostech, nebo jako malá Čerkeska, která je už dnes určena pro královské lože. Když ji eunuši vedli chodbami a nádvořími, křičela hrůzou. Když ženy začnou být nervózní a je jich pohromadě víc než tisíc, pak lze očekávat pořádný

zmatek a politováníhodné výtržnosti. V Alžíru byla Fatima svědkem toho, jak se zajatkyně vrhaly z balkónů a rozbíjely si lebky na dlažbě nádvoří. Cizinek se občas zmocňuje podivná nostalgie. Angelika jí připadala strašně náchylná podléhat chmurným a nebezpečným náladám. Fatima si s ní nevěděla rady. Musela přenést odpovědnost na někoho jiného. Požádala o radu druhého nejvýznamnějšího eunucha, pravou ruku Osmana Ferradžiho, tlustého Rafaje. Ten jí přinesl uklidňující čaj. Stejný dali i Čerkesce. Omámená, vyděšená Angelika s hlavou třeštící bolestí je vnímala jako zlý sen, nenáviděla starou renegátku, tupé černochy s vypoulenýma očima a ještě víc poťouchlého Rafaje s falší v očích; připomínal ublíženou, utahanou kojnou. To on dával zmrskat neposlušné ženy. Nikdy nechodil bez karabáče... Všechny je nenáviděla... Pronikavá vůně dřevěného cedrového obložení ještě zesilovala její migrénu. Ostré, ale vzdálené výkřiky jí náhle vadily méně než ženský smích, pronikající zamřížovaným oknem spolu s vůní máty a zeleného čaje.
Propadla se do neklidného spánku, a když se v noci probudila, zahlédla nad sebou černou tvář; zřejmě nějaký eunuch, pomyslela si. Ale podle závojů a modrého znamení Muhammadovy

dcery Fáty na čele pochopila, že je to obrovská vysoká černoška, halící se do skladů modrého mušelínu. Měla mohutná ňadra ženy živené tučným velbloudím mlékem.
Skláněla nad Angelikou obličej s odulými rty a s vědoucím pohledem. V ruce držela olejovou lampu, která kolem vrhala žlutou záři a osvětlovala toto zjevení, vedle něhož stál anděl růžový jako jitřenka, s pletí holčičky a medově zlatými vlasy pod jemným mušelínem. Obě ženy, bílá a černá, mluvily tiše arabsky.
"Je krásná," šeptal růžový anděl.
"Až příliš krásná," odpovídal černý démon.
"Myslíš, že ho okouzlí?"
"Má všechno, co je k tomu třeba. Ať je stokrát proklet Osman bej, ten úskočný tygr."
"Co uděláš, Lejlo?"
"Počkám. Možná se králi nezalíbí. Možná nebude dost šikovná, aby si ho udržela."
"A jestli bude?"
"Udělám z ní svůj nástroj."
"A když zachová věrnost Osmanu Ferradžimu?"
"Existují soli nebo vitriol, které mohou zničit příliš krásné tváře, a hedvábné šňůry, jež skoncují s příliš výjimečnými ženami."
Angelika pronikavě vykřikla, vykřikla jako muslimka v transu, stejně jako neustále křičely ženy někde v hloubi paláce.
Anděl a démon zmizeli ve tmě.
Angelika se vztyčila jako v horečce, spaloval ji oheň, který ji zvedal z lůžka a dodával jí nadpřirozenou sílu. Křičela jako šílená.
Poděšená Fatima, služky a černouškové běhali sem tam, zakopávali o polštáře a stařena rychle rozsvěcovala všechny lampy, aby zjistila, co se děje.
Objevil se Osman Ferradži. Jeho obrovský stín padl na dlaždice a jako obvykle stačil pouhý jeho stín a Angelika se uklidnila. Byl velký a silný, nepodplatitelný a jeho vzdělání bylo obšírné jako svět. Není zavřená mezi démony, a to jen proto,

že v harému je i tenhle člověk. Sklouzla na kolena, skryla si tvář do dželaby potomka Tří králů, vzlykala a opakovala:
"Mám strach! Mám strach!"

Velký eunuch se sklonil a pohladil ji po vlasech.
"Z čeho bys ty mohla mít strach, Firuzé, ty, která ses nebála ani Mezzo Morteho hněvu, ani mi v Alžíru utéct?"
"Mám strach z toho krvelačného zvířete, z toho vašeho Mulaje Ismaila, strach z žen, které tu byly a chtějí mě uškrtit..."
"Máš horečku, Firuzé. Až tě přejde, přestaneš se bát."
Přikázal, aby ji uložili do postele, dobře ji přikryli a šli pro odvary proti horečce.
Angelika, opřená o polštáře, lapala po dechu. Únava z cesty, sluneční výheň, hrůzná představení, jichž musela být svědkem, a mrtvolný pach márnic a mrchovišť v ní vyvolaly nový záchvat středomořské horečky, která ji zachvátila v době, kdy byla zajatkyní na ďEscrainvillově plachetnici.
Velký eunuch usedl u jejího lůžka. Sténala:
"Osmane beji, proč mě podrobujete takovéhle zkoušce?"
Neptal se, jaké. Uvědomoval si, že pohled na Mulaje Ismaila, vykonávajícího spravedlnost, mohl Angeliku velice pobouřit, protože si už všiml, že křesťanky ze západních národů daleko méně snášejí pohled na krev než Maurky nebo křesťanky východního původu. Ještě si nebyl jist, jeli to přetvářka nebo upřímný odpor. Copak není v podstatě každá žena dřímající lvice, která se oblizuje radostí při pohledu na cizí utrpení? Jeho chovanky, mlčenlivé Moskvanky stejně jako upovídané malé černošky, přece před všemi kejklemi, tancem i slavnostmi dávají daleko raději přednost pohledu na mučení křesťanů. Jenže Daisy Valina, přestože je už deset let muslimka a je zamilovaná do vladaře, si pořád ještě zakrývá obličej do závoje nebo se dívá skrz prsty, když musí být přítomna nějaké příliš krvavé podívané.
Musí mít trpělivost. Tahle je inteligentnější, brzy se zbaví zbytečné přecitlivělosti. Viděl, jak poměrně klidně reagovala na mrtvolu muže, jenž byl byť jen na chvíli jejím milencem. Udivovalo ho, že je teď daleko rozrušenější popravou prince AbdelMaleka, který pro ni nic neznamenal, nikdy předtím ho neviděla.

Skoro zmateně zamumlal:'
"Pokládal jsem za nutné ukázat ti v celé síle a slávě pána, jehož jsem ti vybral... a kterého si musíš omotat kolem prstu."
Angelika se nervózně rozesmála, vzápětí však zmlkla a stiskla si spánky. Každý prudší pohyb ji strašně bolel.
Omotat si Mulaje Ismaila kolem prstu! Viděla ho na vzpínajícím se koni, překypujícího zlobou a bolestí, ve žlutém plášti barvy hněvu, jak jedinou ranou stíná hlavu černošskému řezníkovi.
"Nevím, jestli dobře chápete smysl francouzského úsloví omotat si kolem prstu, které jste právě použil, Osmane beji. Váš Mulaj Ismail mi nepřipadá stvořený k tomu, aby si ho nějaká žena omotávala kamkoliv."
"Mulaj Ismail je velice silný vládce. Vidí jasně a daleko dopředu. Jedná rychle a v pravou chvíli. Jenže je to nenasytný samec. Potřebuje ženy a neustále mu hrozí, že se dostane do vleku křehkého a malicherného mozečku. Potřebuje vedle sebe ženu, aby vnesla řád do choutek jeho neklidného ducha... aby zaplnila prázdnotu jeho srdce... aby dodala lesku jeho dobyvačným snům. Pak se stane velkým panovníkem. Pak bude moci aspirovat na titul Vůdce věřících..."
Velký eunuch mluvil pomalu a skoro váhavě. Nebyl si ještě úplně jistý touto ženou, kterou tolik hledal a konečně našel a která mu pomůže vštípit Mulaji Ismailovi patřičné ambice. Užuž nad ní zvítězil, ale najednou mu proklouzla mezi prsty a vzdalovala se, přestože se ho bázlivě chytala za plášť.
Ženy jsou obtížná stvoření; jejich nejhorší slabosti v sobě skrývají nelítostná probuzení.

A Osman Ferradži, Velký eunuch z harému Jeho Veličenstva marockého sultána, znovu děkoval Nejvyššímu, že ho osud a šikovná ruka súdánského čaroděje už v mládí vymanily zpod přírodního područí, které občas donutí i velice vzdělaného muže změnit se ve směšnou hračku těch náladových panenek.
"Tobě nepřipadal krásný a mladý?" zeptal se ještě laskavě.
"A bezpochyby s více zločiny na svědomí, než je mu let. Kolik asi lidí zabil vlastní rukou?"
"Jenže kolika atentátům také unikl? Všechny velké říše stojí na zločinu, to už jsem ti říkal, Firuzé. To je zákon země. Inč

Alláh! Chtěl bych, Firuzé a poslouchej mě, neboť taková je má vůle chtěl bych, abys podala Mulaji Ismailovi ten jemňounký jed, který máš jen ty, jenž v srdci muže probouzí touhu, žízeň po tobě; nevyléčitelnou žízeň, jakou trpěl ten panák, ten pirát ďEscrainville, ale také tvůj velký panovník, král Franků, kterého jsi navždy ranila. Ty víš moc dobře, že tvůj král na tebe nemůže zapomenout. Nechal tě uprchnout a teď trpí steskem. Chci, abys Mulaji Ismailovi ukázala svou moc. Chci, abys mu ranila srdce dýkou své krásy... Protože já tě nenechám utéct," dodal tišeji.
Angelika se zavřenýma očima poslouchala ten jasný a mladý hlas jako hlas přítelkyně mluvící francouzsky s poněkud dětským přízvukem, a když zvedla bolavá víčka, podivila se, že má před sebou černou tvář s přísným výrazem, poznamenanou odvěkou moudrostí afrických národů.
"Poslouchej mě, Firuzé, a uklidni se. Počkám, až opadne horečka strachu, nechám tvému rozumu čas pochopit, a tělu čas, aby začalo toužit. Až poté se o tobě zmíním panovníkovi. Nedozví se o tobě dřív, než s tím ty sama budeš souhlasit."
Angelika okamžitě pocítila, jak se jí ulevilo. Vyhrála první kolo.
V tom zástupu kurtizán bude schovaná lépe než jehla v kupce sena a jistě se jí podaří osvobodit se a uprchnout. Zeptala se:
"Nebude někdo mluvit? Neprozradí mě Mulaji Ismailovi?"
"Vydám rozkazy. Moje rozkazy platí v harému dokonce víc než vládcovy. Všichni mě musí poslouchat... včetně královny Lejly Ajši. Bude mlčet, protože to pro ni bude výhodné. Brzy se tě totiž začne bát."
"Už teď mě chce polít vitriolem a uškrtit," špitla Angelika. "A to je teprve začátek."
Osman Ferradži nad takovými banálními výhrůžkami jen . pohrdavě mávl rukou.
"Všechny ženy, bojující o náklonnost jediného pána, se nenávidí a bojují proti sobě. Copak jsou křesťanky jiné? Copak tys nikdy nesoupeřila o francouzského krále?"
Angelika těžce polkla.
"Jistě," přisvědčila, když se jí mihla před očima nepřemožitelná Montespanová.

Všude, tam i tady, je život pouze boj, zničené sny, nesplněné iluze. Byla k smrti unavená.
Osman Ferradži pozoroval její pobledlé tváře, propadlé horečkou. Ale nejen že nevnímal tu unavenou masku jako příznak porážky, dokonce odhalil to, co živý Angeličin výraz a její obvykle plné tváře zastíraly: harmonické rozložení kostí prozrazovalo obrovskou vůli, tvar lebky nesl příznaky nezlomného charakteru. Jako by ji v duchu viděl takovou, jaká bude později, až zestárne. Neochabne, nebude mít ani svraštělé a ovislé tváře, ona zjemní. Zhubne a kůže se víc napne na nádherné kostře. Zestárne jako slonová kost, zušlechtěná jako geniální ženy pevné vůle,

které naplno rozkvetou, až když ztratí mylnou masku mládí. Bude velice dlouho velice krásná, i když bude mít vrásky pod korunou šedých vlasů. Lesk jejích očí zmizí, až pohasne sám život. Tyrkysová zář pohledu zesvětlá a stane se bezedně průzračnou, získá magnetickou moc.
Právě takovou ženu potřebuje pro Mulaje Ismaila, neboť když ta bude chtít, Ismail nepřestane toužit mít ji po svém boku. Osman Ferradži ví, v jakých pochybnostech se občas tyran zmítá. Když v návalech vzteku stíná hlavy šavlí, jde obvykle jen o závrať z lidské hlouposti a pocit, před jak obrovským úkolem stojí s vědomím vlastní slabosti a překážek, jež se mu tyčí v cestě. Pak se ho zmocňuje ďábelská touha sám sobě stejně jako ostatním dokázat svou moc.
Najdeli útočiště u citlivé a smyslné ženy, nikdy se jí nenabaží. Ona mu bude azylem a oporou, od níž se odrazí a půjde dobýt svět pod zelenou vlajkou Prorokovou.
Zamumlal arabsky:
"Ty, ty můžeš všechno..."
Angelika ho zaslechla už v polospánku. Často ostatním připadala nepřemožitelná. A přece se cítila tak slabá. Vy můžete všechno, řekl jí starý Savary, když na ní chtěl, aby mu od krále Ludvíka XIV. získala cennou minerální mumii. A jí se to podařilo. Jak je to dávno! Lituje toho? Paní de Montespan ji chtěla otrávit stejně jako Lejla Ajša a Angličanka...
"Chcete, abych vám poslal toho starého otroka, jenž zná tolik léků? S ním si přece ráda povídáte," nabídl jí Osman Ferradži.

"Ach ano, ano, strašně ráda bych znovu viděla mého starého Savaryho. Vy ho necháte přijít do harému?"
"S mým dovolením sem může. Jeho věk, znalosti a učenost ho k tomu opravňují. Nikdo se nepodiví, když ho uvidí, neboť vypadá jako učenec. Kdyby nebyl křesťan, byl bych v pokušení ho pokládat za jednu z těch bytostí, které ctíme, neboť jsou proniknuty duchem Alláhovým. Během cesty se zřejmě zabýval nějakou magií, protože z kotle, kde vařil své "směsi", unikaly podivné páry a já viděl černochy, kteří ty páry vdechli a byli jako omráčení a měli vidiny. Sdělil vám tajemství svých kouzel?" zeptal se se zájmem Velký eunuch.
Angelika sklopila hlavu.
"Jsem jen žena," řekla, protože věděla, že ta skromná odpověď ještě zvýší úctu Osmana Ferradžiho k Savaryho moudrosti a podivné vědě.

Málem ho nepoznala. Nabarvil si bradku na červenohnědo, takže vypadal jako marocký poustevník, což ještě podtrhovala rezavá dželaba z velbloudí kůže, v níž se jeho hubené tělíčko úplně ztrácelo. Zdál se v dobré fyzické kondici, přestože byl vyhublý jako šlahoun a snědý jako ořech. Poznala ho podle silných brýlí, za nimiž mu zářily oči.
"Všechno je v pořádku," šeptal a usedl se zkříženýma nohama vedle ní, "nikdy bych si byl nemyslel, že se všechno tak podaří. Alláh... fuj, chci říci Bůh, nás vedl za ruku."
"Našel jste komplice a způsob, jak utéci?"
"Utéci?... Ach ano, ano, až přijde čas. Musíte být trpělivá. Mezitím se koukněte na tohle!"
Ze záhybů dželaby vytáhl jakousi látkovou kapsu a s úsměvem od ucha k uchu z ní začal vytahovat kousky jakési černé lepkavé hmoty.
S očima bolavýma horečkou prohlásila Angelika unaveně, že nechápe, co jí to ukazuje.

"Dobrá, když nechápete, aspoň si čichněte," strčil jí pod nos tu odpornou věc.
Vůně Angeliku zaskočila, téměř bezděky se usmála.
"Ach, Savary! Mumie!"
"Ano, mumie," zářil Savary. "Minerální mumie, táž, co vytéká z posvátných skal v Persii, ale tentokrát v pevném skupenství."
"Ale... jak je to možné?"
"Budu vám všechno vyprávět," starý lékárník se k ní posunul blíž.
Těkal pohledem kolem sebe a prorockým tónem jí začal vykládat o svém objevu. Bylo to během té dlouhé cesty s karavanou, když projížděli územím solných jezer Chott Naama na hranicích Alžíru s Marokem.
"Vzpomínáte si na ty široké vyprahlé pláně, kde se na slunci leskne sůl? Jako by v té pustině nemohlo zůstat naprosto nic cenného. A vtom.... hádejte, co se stalo?"
"Jistě nějaký zázrak," prohlásila Angelika dojatá jeho naivní vírou.
"Ano, zázrak, dobře to říkáte, drahá markýzo," vykřikl vzrušeně Savary. "Kdybych byl fanatik, nazval bych to zázrak s velbloudem... Poslouchejte..."
Všiml si velblouda, jenž měl šupinatou hroší kůži jako stará skála obrostlá mechem, a místy mu vypadaly chlupy, protože měl svrab. Jednou večer se zastavili a ten velbloud začal očichávat zem. Najednou nabral vítr a vyrazil do pouště, občas přičichl k dunám na zemi. Savary nespal a sledoval ho. Chtěl přivést toulavé zvíře zpátky velbloudáři a být odměněn porcí jídla navíc. Nebo ho možná vedla jakási "předtucha"... Alláhův... tedy... prst boží. Stráže si ho obvykle pletly s Arabem nebo se Židem a nevšímaly si ho. Většinou pospávaly. Nemusel se bát nějakého lupičského přepadení a ještě méně uprchlých křesťanských otroků v těchto místech, kde se dá jít celé dny a nenajdou se stopy po potravě ani pitné vodě.
Velbloud šel dlouho, brodil se dunami, kde Savaryho málem pohltil pohyblivý písek, a konečně vyšel na pevnější zem, se

stávající z udusané hlíny a ztvrdlé soli. Zvíře začalo svými podivným tlapami nejsou to kopyta, ale cosi jako pružné podrážky odhazovat tvrdý povrch půdy, vytrhávat ji tlamou a hloubit jámu.
"Velbloud hrabající tlapami jámu, když nesnese ani dotek kamene, a on pracoval najednou i koleny a zuby! Já to viděl! Nevěříte?" pohlédl Savary s náhlým podezřením na Angeliku.
"Ale ano..."
"Myslíte si, že se mi to zdálo?"
"Jistěže ne."
"Takže zvíře vyhrabalo hnědou škváru, kterou jste i vy okamžitě poznala. Pak jí tlamou navršilo celou hromadu, roztahalo ji kolem jámy jako nějakou podestýlku, lehlo si na ni a drbalo o ni celé tělo."
"A svrab se zázračně vyléčil."
"Vyléčil se, ale měla byste vědět, že na tom není nic zázračného," opravil ji Savary. "Vy jste stejně jako já už poznala podivuhodný účinek mumie na kožní nemoci. Když jsem si ji ale bral do zásoby, ještě jsem si neuvědomil, jaká je souvislost mezi ní a božskou perskou tekutinou. Počítal jsem s tím, že ji budu používat jako mast pro mé nemocné. Jenže v tom jsem ji poznal! A současně jsem udělal obrovský vědecký objev."
"Ach, zase? A jaký?"
"Následující, madame. Sůl vypařuje minerální mumii. Přesně jako v Persii. Teď už vlastně nepotřebuju jet do Persie. Vím, že když se vrátím na alžírský jih, možná najdu obrovská ložiska té vzácné hmoty, což má přinejmenším tu výhodu, že nejsou hlídaná jako perská naleziště, rezervovaná šachoví. Můžu se tam klidně pohybovat."

Angelika vzdychla.
"Ložiska možná nejsou hlídaná jako v Persii, ale zato jste hlídaný v Maroku vy, drahý Savary. Takže co to na věci mění?"
Pak si vyčítala, že je k jedinému svému příteli tak skeptická, rychle změnila tón a upřímně Savarymu pogratulovala. Ten se začal rozplývat vděčností a okamžitě jí nabídl, že nechá přinést otep roští a měděný nebo hliněný podnos.

"Proboha na co?"
"Abych vám vydestiloval trochu té hmoty. Pokusil jsem se ji pálit v uzavřené hliněné nádobě a vybuchla jako rána z děla."
Angelika ho zrazovala, aby si nezahrával s pokusy v harému. Hlava ji přestala bolet díky bylinným čajům, které jí poslal Velký eunuch. Už se začíná pořádně potit.
"Horečka klesá," prohlásil Savary a podíval se na ni zkušeným pohledem zpod brýlí.
Angelika se cítila daleko svěžejší.
"Myslíte, že nám může vaše mumie znovu pomoci k útěku?"
"Pořád tedy chcete utéct?" zeptal se Savary klidně a pečlivě ukládal kousky mumie do úkrytu.
"Víc než kdy jindy," vykřikla Angelika a rozhořčeně se nadzdvihla.
"Já také," oznámil jí Savary. "Neskrývám před vámi, že mě to táhne zpátky do Paříže, abych se mohl věnovat práci na svém novém objevu. Jen tam, v laboratoři, mám destilační přístroje a křivule vhodné na vědecké výzkumy téhle minerální hmoty, která způsobí, já to cítím, pokrok celého lidstva..."
Nemohl odolat: znovu vzal kousek hlíny a prohlížel si ho malou lupou z perleti a ebenu. To bylo jedno ze Savaryho tajemství dokázal se i v největší nouzi radovat z věci, již jako by vykouzlil, vždycky když ji potřeboval, šikovně jako eskamotér. Angelika byla zvědavá, kde tu lupu vzal.
"Věnoval mi ji zeť."
"Nikdy jsem si jí nevšimla."
"Mám ji pouhých pár hodin. Můj zeť je milý hoch, věnoval mi ji jako dárek na uvítanou."
"Ale... kdo je váš zeť?" zeptala se Angelika v domnění, že stařík začíná bláznit.
Savary složil miniaturní lupu a schoval ji do záhybů dželaby.
"Žid z mekněského melláhu," zašeptal, "klenotník, jako byl už jeho otec. Ještě jsem neměl příležitost vám to prozradit, ale těch pár hodin, co uběhly od našeho příjezdu do Mekněsu, jsem poměrně dobře využil. Od dob Mulaje Arši se mnoho změnilo. Mulaj Ismail všude staví, chodí si tu uprostřed lešení jako ve Versailles."
"Ale... co ten váš zeť?"

"Už jsem u toho. Říkal jsem vám, že jsem prožil v době prvního otroctví dvě příjemná marocká dobrodružství."
"A měl jste dva syny."
"Ano. Jenže už jsem si to tak přesně nepamatoval, a tak se ukázalo, že s Rebekou Maimoranovou jsem měl to potěšení mít dceru, a nikoliv syna. A ta dcera je teď dívka jako květ a vdala se za Samuela Cayana, klenotníka, jenž byl tak laskav a věnoval mi tuhle lupu."
"Na přivítanou. Och, Savary," Angelika se nedokázala ubránit slabému úsměvu. "Jste tak typický Francouz, že je mi potěšením vás poslouchat. Když vy vyslovíte slovo Paříž nebo Versailles, mám pocit, že unikám z

téhle bizarní vůně cedru, santaloveho dřeva a máty a jsem znovu markýza du PlessisBellière."
"Skutečně se jí chcete znovu stát? Skutečně toužíte po útěku?" naléhal Savary.
"Ale vždyť jsem vám to přece už říkala," vykřikla Angelika téměř rozzlobeně. "Proč chcete, abych vám to opakovala stokrát?"
"Protože musíte vědět, čemu se vystavujete. Budete mít příležitost aspoň padesátkrát umřít ještě dřív, než se dostanete pouze z harému, dvacetkrát, než dorazíte k bráně Ismailova paláce, patnáctkrát, než opustíte Mekneš, desetkrát, než se dostanete do Ceuty nebo Santa Cruz, a třikrát, než se octnete uvnitř jakékoliv křesťanské pevnosti."
"Takže mi tedy dáváte tak dvouprocentní naději, že by se mi to mohlo podařit?"
"Přesně tak."
"Přesto se mi to musí podařit, mistře Savary."
Starý lékárník starostlivě potřásl hlavou.
"Občas si kladu otázku, zda nejste příliš tvrdohlavá. Není zdravé tolikrát pokoušet osud."
"Ach, teď mluví té jako Osman Ferradži," odsekla Angelika.
"Vzpomeňte si: v Alžíru jste se pokusila o útěk, na nějž si ani daleko starší otroci, kteří se patnáct či dvacet let trápí v otroctví, netroufnou. Měl jsem co dělat, abych vás přiměl k opatrnosti. A vidíte, vyplatilo se nám to... Já našel na cestách pouští a otroctví mumii. A občas jsem si říkal, že kdyby se vám ten

královský harém zalíbil... kdyby vás... osobnost velkého Mulaje Ismaila příliš neodpuzovala... bylo by nejjednodušší... Ach, uklidněte se, nic jsem neřekl."
Vzal ji za ruku a jemně ji hladil. Za nic na světě by nechtěl rozplakat tuhle urozenou dámu, která se k němu vždycky chovala jako upřímná přítelkyně, vždycky trpělivě poslouchala jeho stařecké blábolení a získala pro něho z rukou Ludvíka XIV. vzácnou perskou tekutinu.
Pročpak se ta mladá žena, jež mohla všechno, nestala královou milenkou? Ach ano, je tu ta historka s jejím mužem; Mezzo Mořte ho použil jako návnadu, aby ji vlákal do pasti. Bylo by rozumnější, kdyby na to už nemyslela.
"Uprchneme," chlácholil ji, "jsme domluveni."
Vyložil jí, že v Mekněsu jsou šance na úspěch přece jen lepší než v Alžíru. Zajatci, přestože jsou všichni v rukou krále, tvoří jakousi zvláštní kastu a už se i organizují. Zvolili si vůdce, Normanďana ze SaintValéryenCaux jménem Colin Paturel; žije v otroctví už dvanáct let, získal si u svých druhů v neštěstí obrovský vliv. Poprvé v dějinách otroctví se přestali křesťané rozdílných vyznání nenávidět a navzájem se hašteřit, protože on vytvořil cosi jako "radu", kde jeden Moskvan a jeden otrok z Kandie zastupují pravoslavné, Angličan a Holanďan protestanty, Španěl a Ital katolíky. On, Francouz, ďělá soudce a urovnává spory. Obrací se přímo na Mulaje Ismaila a mluví s ním, čehož se odváží jen velice málo lidí, protože přitom riskují život. Nikdo neví, jak přesvědčil či oklamal tyrana, že ho vyslechl. Od té chvíle se situace otroků, ač zdánlivě stejně bezvýchodná a hrozná, zlepšila. Díky společné pokladně, do níž všichni přispívají podle svých možností, mohou uplácet pomocníky. Benátčan Piccino, bývalý bankovní úředník, má společné jmění na starost. Někteří Mauři, zlákaní výší odměny, souhlasí s tím, že uprchlíky povedou. Říká se jim metadoři. S jejich pomocí došlo minulý měsíc už k šesti pokusům o útěk. Jeden se podařil. Učinili za něj odpovědným krále otroků Colina Paturela a za trest ho odsoudili přibili ho za ruce na městskou bránu, kde

měl viset, dokud nevydechne naposledy. Mezi vězni vypukla vzpoura proti rozsudku, který je připravuje o vůdce. Černí strážní s holemi a biči zahnali otroky do jejich brlohů, vtom se však objevil Colin Paturel a nabádal své druhy ke klidu.
Po dvanácti hodinách mučení se mu ruce pod vlastní vahou protrhly, on padl živý k patě brány, ale nejen že se nepokusil o útěk, ale klidně se vrátil do města a požádal vládce o rozhovor.
Mulaj Ismail ho pokládá málem za chráněnce Alláhova. Bojí se a zároveň si váží normandského herkula a docela rád s ním debatuje.
"To všechno vám říkám jen proto, madame, abych vám vysvětlil, že je daleko lepší být otrokem v marockém království než v tom prohnilém hnízdě, jakým je Alžír. Tady se žije, chápete?"
"A také umírá."
A starý Savary řekl něco nádherného:
"To je totéž. Pro otroka je nejdůležitější, madame, aby mohl bojovat, a když muž mnoho trpí a každý večer si může blahopřát, že je ještě živý, drží ho to při dobrém zdraví. Marocký král si vytvořil dav otroků, aby mohl stavět paláce, a ten dav se brzy stane otevřenou ranou v jeho boku.
Šuška se, že Normanďan odvážně požádal krále, aby povolil příchod otců svaté Trojice, kteří v ostatních barbarských státech vykupují otroky.
Napadla mě jedna věc. Pokud jednou proniknou misionáři až do Mekněsu, proč byste jim nesvěřila dopis pro francouzského krále se sdělením, v jak hrozné situaci jste se octla?"
Angelika zrudla a ve spáncích jí znovu zaduněla horečka.
"Myslíte si, že francouzský král postaví vojsko a přijde mi na pomoc?"
"Mohlo by se stát, že jeho zásah a intervence by nebyly Mulaji Ismailovi lhostejné. Velice našeho panovníka obdivuje a rád by ho napodobil, zvlášť v jeho stavitelských projektech."
"Nejsem si vůbec jistá, že Jeho Veličenstvo by mělo upřímný zájem mi odtud pomoci."
"Kdo ví?"
Starý lékárník mluvil moudře, ale Angelika by byla raději

tisíckrát zemřela, než by se takhle ponížila. V hlavě se jí všechno pletlo. Savaryho hlas byl najednou daleko, a zatímco se v Mekněsu znovu rozednívalo, ona upadla do hlubokého spánku.

"Bude představení! Bude představení," pokřikovaly kurtizány a zvonily náramky.
"Ale dámy, trochu klidu," okřikoval je slavnostně vyšňořený Osman Ferradži.
Procházel dvěma řadami zahalených postav a přísně kontroloval oblečení a šperky stejně jako správné upevnění hedvábných mušelínových haiků, které odhalovaly jen oči, tu černé, tu světlé, všechny však zářící vzrušením.
Ženy, přichystané na procházku, stály jedna vedle druhé a vypadaly jako hromady látky v podobě hrušky, napíchnuté na malinkých podpatcích ze žluté či červené kůže.
Byla to jen první stovka favoritek z harému, mezi nimiž si Mulaj Ismail chodil vybírat tak, že upustil kapesník před tou, kterou si na ten den, či spíše noc, vyvolil. Řekli mu, že to takhle dělá ve svém harému cařihradský sultán.
Když některou ženu už poměrně dlouho přezíral, Osman Ferradži ji z kruhu vyřadil a poslal do jiných pater a na jinou práci. Nebylo horší ponížení než přestat patřit mezi "vystavované". Od té chvíle ztratila žena naději, že bude kdy sdílet se sultánem jeho rozkoš. Byl to začátek zapomnění, stáří, krutého vyhnanství několik kroků od paláce hojnosti. Pánem nad

všemi pády a vzestupy byl Velký eunuch, a ten dobře věděl, kdy nechat viset hrozbu nad hlavou neposlušnice. Když jste nebyly mezi "vystavovanými", přišly jste o veškeré zábavy, například o procházky, divadla, časté cesty a výlety, jež Osman Ferradži neváhal organizovat pro nejvýznamnější ženy harému.
Ten den se odmítnuté ženy, které slyšely výstřely z pušek a hluk davu ohlašující slavnost, rozplakaly a začaly zoufale kvílet.
Osman Ferradži je šel osobně uklidnit. Král už je unaven

tím věčným nářkem v harému. Chtějí snad sdílet osud žen a dcer AbdelMaleka? Není to tak dávno! Po smrti odbojného knížete, jenž týden po mučení zemřel, neboť dostal sněť, začaly jeho ženy znovu tak hlasitě sténat, že byl král nucen slíbit těm, které nepřestanou, smrt. Několik dní, kdy byl král v paláci, vydržely mlčet, ale jen co odešel, nářek vypukl znovu. Tak nechal pod osobním dohledem čtyři z nich uškrtit.
Při té blahodárné připomínce se mezi odmrštěnými ženami rozhostilo příkladné ticho a všechny honem hledaly skulinu, střílnu nebo průhled na terasu, odkud by se pokusily zhlédnout alespoň něco z chystaného divadla.
Na zpáteční cestě se Velký eunuch zastavil v Angeličiných pokojích. Služky ji zahalovaly do posledního závoje. Ona by opravdu nenařekala, kdyby ji nechali na pokoji, ale velitel harému chtěl, aby příští favoritka měla co nejvíc příležitostí vidět svého budoucího pána, aniž by sama byla viděna.
Takže se musela neustále pohybovat ve skupince žen, doprovázejících sultána na procházkách a veřejných zábavách. Když se tyran obrátil ke svým milenkám a příliš upřeně sledoval shromáždění bílých, růžových či zelených kukel, tři bdělí eunuši museli mladou ženu okamžitě skrýt a při nejbližší příležitosti odvést domů. Osman Ferradži ostatně velice rozumně soudil, že chceli překonat Angeličiny zábrany a donutit ji přijmout odpovědnou úlohu, bude nejlépe, když ji navykne na přítomnost a povahu Mulaje Ismaila. Jistěže ji jeho krutost může pobuřovat. Ale pomalu si zvykne. Neboť musí přijmout pána a roli, kterou jí přidělil, naprosto bez výhrad.
Takže byla Angelika nucena vmísit se mezi ženy sestupující k zahradám. Angličanka s růžovými tvářičkami se objevila bez závoje a držela za ruku dvě rozkošné světlovlasé mulatky se snědou pletí, dvojčata, která měla se sultánem a jejichž narození ji připravilo o titul první ženy, který připadl Lejle Ajše, matce prince.
Aby zdůraznila své postavení, objevila se Lejla Ajša až poslední, také bez závoje, a kráčela jiným schodištěm než všechny ostatní. Měla svou osobní stráž eunuchů a před ní nesla služka šavli, odznak moci. Její mohutné tělo se skvělo v jásavě červených závojích. Odhalenými tvářemi dávaly obě ženy najevo

Osmanu Ferradžimu, že už se necítí povinny ho naprosto poslouchat. Lejla Ajša už dlouho toužila po tom, že pověří úlohou Velkého eunucha svého velitele stráží, Raminana, jenž jí byl naprosto oddán, antracitového eunucha s modře tetovanými spánky, což svědčilo o tom, že byl z rodu Ludezů, zatímco Osman Ferradži byl Harrar. V hlubinách harému zuřila tajná malá válka, která nebyla ničím jiným než rozfoukáváním jisker odvěkého afrického soupeření.
Za matkou kráčel malý princ Zidan. Protože měl oba rodiče černochy, zdědil po nich kulatou čokoládovou tvář, zabalenou teď do krémového mušelínového turbanu, na sobě měl oříškové saténové šaty, doplněné pistáciovým a jahodovým hedvábím. Angeliku jeho zjev pobavil a začala mu říkat princ Bonbón, přestože jeho povaha měla do sladkosti daleko. Z výšky svých šesti let si ten den prohlížel šavli z opravdové oceli, kterou právě dostal od otce. Konečně už nemá jen dřevěnou a bude moci

setnout hlavu Matyáši a Jeanu Badiguetovým, dvěma malým francouzským otrokům, s nimiž si hrával. Zkusí to ještě dnes, hned po představení.
Obě favoritky se zahalily až za posledními dveřmi vedoucími do palácových zahrad, kde by mohly narazit na otroky. Mulaj Ismail tu totiž nechal postavit mešitu, lázně, amfiteátr a vyhloubit jezírko. Dnes však bylo lešení prázdné, nářadí, žebříky a stavební kámen se válely mezi nedostavěnými zdmi a stříbrným mihotáním olivovníků.
Vzdálený hluk a šum hlasů doléhal až za první zdi harému. Procházeli nádvořím obrovského paláce; Mulaj Ismail ho nechal postavit, pyšně nádherný, pro své ženy, dvořany a otroky. Prozatím stála jen hlavní budova s pětačtyřiceti pavilóny, každý s fontánou na nádvoří, a kolosální přepychové stáje pro dvanáct tisíc koní. Pak se táhla obrovská řada chodeb, krámků, mešit a zahrad, některé ohrazené pevnými zdmi, jiné vybíhající volně do předměstí. To odtud a z tábora otroků, kde má každý čtverec udusané země a slaměnou chatrč a každý národ svou čtvrť pod vedením velitele a Rady, doléhal hukot davu.
Skupina žen, obklopená eunuchy, byla předána jezdcům královy stráže. Narazili na blížící se královský průvod, v jehož čele kráčel pěšky Mulaj Ismail pod baldachýnem, neseným

dvěma černoušky. Sultána obklopovali jeho hlavní alkaidové a oblíbení rádci, žid Samuel Baidoran, španělský renegát Juan di Alonzo řečený od svého přestoupení Sidi Muhady, a další renegát, Francouz Romain de Montfleur řečený Rodani, jenž řídil vojenské sklady.
Sultán se hluboce uklonil Osmanu Ferradžimu a usadil ho mezi význačné osobnosti.
Arabský dav hučel pod pálícím sluncem a sílící řev přehlušoval tóny fléten a klepání bubínků, které se snažily proniknout všeobecným hlukem. Právě když průvod přicházel na hlavní mekněské náměstí, objevili se ti, kdo křičeli. Za řadou bílých burnusů se vynořil šedý páchnoucí dav, záplava hadrů a na smrt bledých zarostlých obličejů.
Křesťanští otroci, připomínající zatracence z Dantova Pekla, drženi v bezpečné vzdálenosti černochy s holemi a zvednutými biči, natahovali paže k Mulaji Ismailovi. Od jejich výkřiků ve všech evropských jazycích se jasně odráželo jedno jméno:
"Normanďan! Normanďan! Milost pro Normanďana!"
Mulaj Ismail se zastavil a usmál se tak, jako by ten křik a prosby vnímal jako nadšené uvítání. Stál na místě v jisté vzdálenosti od řvoucí hordy. Pak vystoupil s doprovodem na malé pódium. V jeho blízkosti usedly ženy. V tu chvíli Angelika zahlédla, co dělí krále a jeho doprovod od zástupu otroků.
Uprostřed náměstí byla vyhloubená rozměrná čtverhranná díra, hluboká asi dvacet stop. Dno měla posypané bílým pískem. Díky několika velkým kamenům a pouštním rostlinám vyhlížela jako malá zahrada. Do horkého vzduchu odtud stoupal ostrý zápach šelem: lví jáma! V koutě úlomky kostí. Dva otvory s dřevěnými vraty zavřenými na petlice skrývaly ústí chodeb ke klecím šelem.
Mulaj Ismail pokynul rukou. Závora se odsunula, dveře se pohnuly a uvolnily otvor.
Otroci se vrhli kupředu nezadržitelným náporem, jenž málem shodil první řady do lví klece. Lidé padli na kolena, chytili

se oběma rukama křečovitě za okraj a natáhli krky k černému čtverci, kterým ústila sluncem osvětlená jáma.
Pomalu se tam cosi pohnulo a kráčelo kupředu. Byl to otrok s těžkými řetězy na rukou i nohou. Padací dveře za ním zlověstně zaklaply. Otrok

zamrkal, aby si zvykl na sluneční světlo. Z pódia bylo vidět, že je výjimečně vysoký a silný. Košile a krátké kalhoty, obvyklé oblečení otroků, odhalovaly svalnaté paže a nohy, hrudník široký jako štít, hustě zarostlý jako hruď medvěda. Zářil na něm medailónek s Pannou Marií. Rozcuchané vousy a vlasy měl světlé. Ze slámově žlutého strniska, pokrývajícího tváře, zářily dvě chytré modré oči. Zblízka bylo vidět, že vikingovy spánky už prokvétají stříbrem stejně jako vousy. Byl přibližně čtyřicátník; dvanáct let strávil v otroctví. Ozval se šepot a vyústil v nový výkřik:
"Colin! Colin Paturel! Colin Normanďan!"
Hubený zrzavý chlapec se sklonil dolů a vykřikl francouzsky:
"Coline, příteli, bojuj! Zabíjej, omrač je, ale neumři nám. Neumři!"
Otrok ve lví jámě zvedl obrovské paže v uklidňujícím gestu. V tu chvíli Angelika zahlédla uprostřed dlaní krvavé díry a vzpomněla si, zeje to onen muž, ukřižovaný na Nové bráně. Klidným, lehce houpavým krokem došel doprostřed jámy a vzhlédl k Mulaji Ismailovi.
"Zdravím tě, velkomožný pane," křikl arabsky zvučným hlasem, bez sebemenšího zachvění. "Jak se máš?"
"Lépe než ty, pse," odpověděl sultán. "Pochopil jsi konečně, že nastal den, kdy zaplatíš za všechny drzosti, které jsem musel za ta léta strpět? Ještě včera ses opovážil mi unavovat uši žádostí, abych dovolil přijít do království těm barbarským kněžím a prodal jim své otroky... Jenže já nechci prodávat otroky," křičel Mulaj Ismail a vztyčil se v bílém obleku. "Mí otroci patří mně. Nejsem ani z Alžíru, ani z Tunisu, abych napodoboval ty prohnilé kšeftaře, kteří zapomínají na své povinnosti vůči Alláhovi a sledují jen vlastní zájmy. Už mi došla trpělivost. Ne ovšem v tom smyslu, v nějž doufáš. Jestlipak tě napadlo, když jsem tě včera zahrnul sliby a laskavostí, že se dnes octneš v jámě lvové? Chachachá, napadlo tě to?"
"Ne, pane," odpověděl Normanďan pokorně.

"Vidíš, zářil jsi a chlubil ses před kamarády, že se mnou budeš vláčet, jak budeš chtít, Coline Paturele. Teď zemřeš!"
"Ano, pane."
Mulaj Ismail si zamračeně sedl. V řadách otroků to znovu začalo vřít a černé stráže namířily jejich směrem muškety. Sultán tam také pohlédl. Byl ještě zasmušilejší.
"Nerad tě odsuzuji k smrti, Coline Paturele. Už několikrát jsem se k tomu odhodlal, a pak jsem byl rád, když jsem tě viděl vracet se živého a zdravého po mučení, při němž jsi měl zemřít. Jenže tentokrát, tím si buď jist, nedopustím, aby ti ďáblové přišli na pomoc. Neopustím toto místo, dokud šelmy neohlodají tvou poslední kost. A přesto tě nerad vidím umírat. Navíc když si pomyslím, že zemřeš v zaslepenosti své víry a budeš zatracen. Ještě ti mohu udělit milost. Přestup na naši víru."
"To není možné, pane."
"Jak to, že není," zařval Mulaj Ismail, "proč by nemohl muž, který mluví arabsky, prohlásit: Není boha kromě Alláha a Muhammad je jeho prorok?"
"Kdybych to vyslovil, bude ze mě Maur. A ty budeš nejvíc potrestán, pane. Proč mě vlastně nerad vidíš umírat a přeješ si zachovat mi život? Jednoduše proto, že jsem vůdce tvých mekněských zajatců, že díky mně mají větší chuť a víc poslušnosti stavět tvé paláce a mešity, a tak potřebuješ, abych žil mezi nimi. Jenže když ze mě bude Maur, stanu se renegátem, a co mi od té chvíle bude do křesťanských otroků? Dám si na hlavu turban, půjdu do mešity a už nebudu vládnout zednickou lžící ve tvých službách. Co ze mě budeš mít? Jako renegáta mě ztratíš díky své vlastní velkorysosti, jako křesťana díky svým lvům."

"Ty pse! Tvůj proklatý jazyk mi už dost zamotal hlavu. Zemři tedy!"
Dav zachvátilo tíživé mlčení, protože už během otrokovy řeči viděl, jak se za ním zdvíhají druhé padací dveře. Ze stínu velice pomalu vycházel nádherný berberský lev. Pohazoval těžkou hlavou korunovanou černou hřívou, blížil se zároveň pružnou i těžkou chůzí šelem. Za ním vyšla lvice, o něco křehčí, a pak senegalský lev se srstí jako teplý písek a s téměř rezavou hřívou. Několikrát obešli prostor a pak tiše stanuli před ot

rokem, jenž se ani nepohnul. Berberský lev si nervózně ometl boky ocasem, ale spíš než nehybná postava ho dráždily vyjevené hlavy shlížející sem shora. Zařval, přejel zuřivým pohledem dav a pak se najednou vypjal celým tělem a znovu několikrát zařval.
Angelika skryla tvář do haiku. Slyšela, jak dav reptá, a podívala se znovu. Lev, naprosto znechucený otravnou zvědavostí, jejímž byl předmětem, se šel natáhnout do stínu skály a prošel kolem zajatce s dokonalou lhostejností. Stačilo málo a otřel se mu o nohy jako velký líný kocour.
Dav Arabů, zklamaný ve svém očekávání, začal hystericky pokřikovat a házet po šelmách kamení a hlínu, aby je podráždil. Lvi sborem zařvali, pak znovu obešli jámu a s konečnou platností ulehli před zavřená vrata, čímž dávali najevo, že mají jedinou touhu pokračovat v siestě na klidnějším místě.
Mulaji Ismailovi málem vypadly oči z důlků.
"Očaroval je," zaječel několikrát, "on je očaroval!"
Vstal a vzrušeně přistoupil na sám okraj jámy.
"Coline Paturele, lvi ti nechtějí ublížit. Jaké je v tom tajemství? Řekni mi ho, a já ti daruji život."
"Nejdřív mi daruj život, a já ti pak řeknu své tajemství."
"Dobrá, dobrá," zavrčel vladař netrpělivě.
Dal znamení a sluhové zvedli padací dveře. Lvi zívli, vkročili do stínu a zmizeli. Dveře za nimi zapadly.
Z vyhublých hrudí otroků vytryskl vítězný jásot. Křesťané se vrhali jeden druhému do náručí a plakali. Vůdce se zachránil!
"Tak mluv!" pobízel ho netrpělivě Mulaj Ismail.
"Ještě jednu milost, pane. Dovol, aby otcové svaté Trojice přišli do Mekněsu a mohli vykoupit otroky."
"Ten pes chce zřejmě opravdu přijít o kůži. Podejte mi mušketu, já ho zabij u vlastní rukou."
"Vezmu si své tajemství s sebou."
"Dobrá, souhlasím. Tak ať ti zatracení popi přijdou. Uvidíme, co mi přinesou jako dárek a jestli jim umožním nějakou výměnu. Vylez odtud, Coline Patureli."
Herkules i s těžkými řetězy na rukou a nohou pružně vyšplhal po žebříku v boční stěně jámy. Vynořil se mezi nenávistnými a zklamanými Araby, ale neopovážili se ho ani do

tknout, ani mu nadávat. Před trůnem Mulaje Ismaila padl křesťanský otrok na zem a čelem se dotkl země. Odulé tyranovy rty se nějak stáhly, jako by se bezděky usmál, a pak opřel střevíc o skloněnou šíji.
"Vstaň, proklatý pse!"
Normaňan vstal v celé své výšce. Angelika se nemohla odtrhnout zrakem od obou mužů, stojících proti sobě. Seděla tak blízko, že se neopovažovala pohnout a skoro ani dýchat.

Jeden měl veškerou moc, druhý byl v okovech, ale zdálo se, že král i otrok, muslim i křesťan mají náhle jediného společného nepřítele: Azraela, anděla smrti.
Před osobnostmi tohoto typu anděl zděšeně couvl. Odletěl jinam, aby ničil bledé životy, vytrhával býlí a jiný plevel... Jistě, jednoho dne bude muset vytrhnout z kořenů i tyto silné cedry. Mulaje Ismaila, i přes jeho kroužkovanou zbroj, kterou má neustále pod pláštěm, a Colina Paturela, i přes jeho chytrost, ale oba budou s andělem vášnivě bojovat a nebude to tak hned, kdy Azrael zvítězí. Stačí se na oba podívat.
"Tak mluv," pobízel soka Mulaj Ismail. "Jakým kouzlem krotíš lvy?"
"Nejde o kouzla, pane. Ale copak jsi zapomněl, když jsi vydával rozkaz, že jsem dlouho pracoval v klecích a že ještě dnes často pomáhám ve zvěřinci? Lvi mě tedy znají. Tisíckrát jsem byl v jejich kleci. A včera jsem se nabídl sluhům, že za ně vezmu službu, a dal jsem šelmám dvojitou porci žrádla. Co říkám... dvojitou! Trojitou! Ta tři zvířata, která jsi vybral z těch nejzuřivějších, aby mě sežrala, vešla do jámy přecpaná až po krk jako žok. Nejen že neměla hlad. Jen při pohledu na kus masa, ať už živého, či krvavého, se jim prostě zvedal žaludek, navíc jsem jim přidal do žrádla omamnou bylinu."
Mulaj Ismail zrudl vzteky.
"Drzý pse! Ty máš odvahu říci mi tváří v tvář mému lidu, že sis ze mě udělal legraci? Nechám ti setnout hlavu."
Vstal a tasil šavli. Král otroků protestoval:
"Vydal jsem ti své tajemství, pane. Dodržel jsem slib. Máš pověst panovníka, který také drží sliby. Pro dnešek mi dlužíš život, a navíc jsi slíbil, že dovolíš příchod otcům svaté Trojice, aby nás vykoupili."

"Nedrnči mi pořád něco do uší," zařval tyran a znovu tasil šavli.
Pak ji ale zastrčil a zamumlal:
"Pro dnešek. Ano, jen pro dnešek..."
Zástup sluhů, kteří přinášeli královi podnosy s jídlem, změnil atmosféru. Mulaj Ismail rozkázal, aby mu servírovali oběd na místě, protože předpokládal, že lví chuť k jídlu povzbudí i jeho žaludek.
Sluhové málem omdleli, když viděli že "lví potrava" stojí živá vedle jejich pána.
Král usedl na sedadlo z polštářů a pozval vznešenou část publika, aby poobědvala s ním.
Ještě se zeptal:
"Jak jsi mohl uhodnout, že tě hodlám hodit do lví jámy? Nikomu jsem do prvního kohoutího zakokrhání neřekl ani slovo. Naopak, po paláci jsem rozšířil pověst, že jsem byl na tebe vlídný."
Zajatec přimhouřil modré oči.
"Znám tě, můj pane, dobře tě znám."
"Chceš snad říci, že jsou mé léčky průhledné a že neumím oklamat ty, kdo se mi přiblíží?"
"Jsi mazaný jako liška, jenže já jsem Normanďan!"
Zaleskly se bílé sultánovy zuby. Smál se.
Což rozradovalo i otroky, mezi nimiž se už rozkřiklo "tajemství" Colina Paturela.
"Mám rád Normanďany," prohlásil Mulaj Ismail blahosklonně. "Musím rozkázat pirátům ze Sále, aby zamířili k Honfleuru a Le Havru a přivezli mi jich víc. Na tobě se mi nelíbí jediná věc, Coliné Paturele. Jsi opravdu příliš vysoký. Jsi větší než já a takovou drzost nemohu snést."
"Máš mnoho prostředků, jak to napravit, pane. Můžeš mi setnout hlavu. Nebo mě nechat usednout po svém boku. V turbanu pak budeš vyšší než já."
"Dobrá," rozhodl se po chvíli přemýšlení král nebude se vztekat. "Sedni si."

Otrok ohnul dlouhé nohy a usedl na přepychové hedvábí vedle obávaného sultána, který mu podával holoubě.
Alkaidové a vysoké osobnosti z králova doprovodu, včetně obou královen Lejly Ajši.a Daisy Valiny, uraženě reptali.

Mulaj Ismail je zpražil pohledem.
"Co si stěžujete? Nemáte dost masa?"
Jeden z vezírů, španělský renegát Sidi Akmet, nevraživě odpověděl:
"Nestěžujeme si na jídlo, pane, ale na to, že vidíme po tvém boku zapáchajícího otroka."
Z králových očí vyšlehly plameny.
"A víte, proč jsem nucen jednat se zapáchajícím otrokem jako rovný s rovným?" zeptal se. "Tak já vám to řeknu. Protože žádný z mých ministrů se nehodlá špinit s jejich záležitostmi. Když mě otroci chtějí o něco požádat, musí se obrátit přímo na mě, a já je pak chtě nechtě musím potrestat za drzost, a tak pokaždé vaší vinou ztrácím otroka. Není to vaše věc, být prostředníky mezi mnou a jimi? A především vy, Sidi Akmete Mušady i ty, Rodane, jste byli přece kdysi křesťané. Pročpak ses mě, Akmete, nikdy nesnažil požádat, abych sem povolal faráře? Ty nemáš se svými dávnými bratry slitování?"
Mulaj Ismail se stále víc rozpaloval. Španělem to ani nehnulo. Věděl, že má solidní postavení. Byl hlavním velitelem královských oddílů v bojích proti vzbouřeným kmenům. Berbeři ho zajali, když jako důstojník Jeho Veličenstva Filipa IV. cestou do Jižní Ameriky obsadil část území. Sultán měl příležitost poznat jeho strategické schopnosti při ústupu ze Středního Atlasu, kam Juan di Alfero odešel jako otrok a vrátil se s oddílem janičářů. Mulaj Ismail ho pomocí mučení dokázal přesvědčit, aby přijal Muhammadovu víru, protože ho chtěl získat pro své cíle.
Na vášnivé sultánovy výčitky odpověděl s pohrdavým pohledem na křesťanského zajatce:
"Zapřel jsem Mistra. Nevím, proč bych se měl zabývat jeho služebníky."

"Mohu jíst, pane?" zeptal se pokorně Colin Paturel. Držel v ruce holoubě a čekal. Prožíval muka z řady těch, která Mulaj Ismail s oblibou vymýšlel, neboť zajatcův podvyživený žaludek už léta neochutnal něco tak báječného.
Otázka vyvolala nový králův záchvat vzteku. Všiml si totiž, že alkaidové začali jíst, aniž na něho počkali, a vybuchl:
"Jez," zařval na Normanďana, "a vy, nenažranci, se přestaňte cpát, jako byste byli otroci a žili o chlebu a vodě, a ne zloději, zbohatlí ze zlata, jež mi kradete."
Nařídil černochům, aby je okamžitě odehnali od stolu a odnesli všechno, co zbylo, otrokům. Alkaidové chtěli zachránit aspoň podnosy; křesťané údajně nejsou hodni jíst ze stejného nádobí jako král. Jenže ten se na ně obořil a nechal odnést jídlo tak, jak bylo, podnosy plné kuřat, holoubátek a rýže se šafránem.
Zajatci se vrhli na králdvskou hostinu a rvali se o jídlo jako zuřiví psi.
Angelika s lítostí pozorovala ty ubohé hladovce, které kruté a beznadějné otroctví připravilo o sebeúctu. Určitě jsou mezi nimi i šlechtici, urozená jména, kněži a vzdělanci, jenže bída je všechny navlékla do stejné šedé uniformy, do týchž hadrů. Všimla si, jak jsou hubení, a vzpomněla si na mistra Savaryho, jehož prsty jí připadaly vyschlé a tvrdé jako hůlky. Chudák stařík ve skutečnosti umíral hlady a ji ani nenapadlo nechat mu přinést svačinu...

Ze svého místa mohla vyslechnout celý rozhovor Normanďana s králem a rozuměla téměř všemu. Uvědomila si, že neovladatelná Mulajova osobnost ji přitahuje i odpuzuje zároveň. Zkrotit tohoto muže by znamenalo ochočit šelmu, jež však vždycky zůstane šelmou, divokou a toužící po krvi.
O rameno se jí opřela malá Čerkeska, zahalená do nilské zeleně. Nespouštěla oči ze sultánova profilu. Váhavě se začala Angelice svěřovat ve stejně lámané arabštině, jakou mluvila i Angelika, ale její gesta a živá mimika byly dokonale srozumitelné.

13691

"Víš, on není strašný... Snažil se mě rozesmát, abych přestala plakat... Dal mi náramek. Něžně mi hladil rameno. Hrudník má jako stříbrný štít... Nebyla jsem žena a teďjsem... A každou noc se učím novým rozkoším..."
"Čerkeska se Mulaji Ismailovi líbí," řekl jí Osman Ferradži nedávno. "Baví ho a přitahuje jako kočička. A je to dobře. Mám zatím čas připravit mu tygřici."
Angelika pokrčila rameny. Řekla ne, každý den jí však připadal její boj se zákeřností těžší a těžší: byl kořeněný mandlovým cukrovím a zavařeninami, krášlením a erotickými důvěrnostmi, které si mezi sebou šeptaly kurtizány v žárlivé touze pochlubit se pánovou pozorností. V harému se neustále vzrušovaly všechny smysly, napájené omamnými vidinami a otáčející se kolem všemocné a nepostižitelné osobnosti Mulaje Ismaila. Byl všude. Hraničilo to s posedlostí. Angelika se najednou v noci probouzela a byla si jistá, že sultán stojí ve stínu před ní.
Když pak měla příležitost vidět ho skutečně jako muže z masa a kostí jako nyní, uklidňovalo ji to. Bral na sebe tvar a byl reálný, byl to člověk, jenž má své hranice, a ne abstraktní, téměř náboženský mýtus. Angelika nikdy neztrácela hlavu před mužem. Tohohle také prokoukne jako všechny ostatní a pak... pak uvidíme.
"Kdy necháš přijít naše kněze?" ptal se Colin Paturel a bílými zuby rval holubí maso.
Hnal se za svým cílem tvrdohlavě jako beran.
"Jen ať klidně přijdou, kdykoliv budou chtít. Dej jim vědět, že š nimi hodlám jednat."
Normanďan tedy navrhl, aby okamžitě napsali dva dopisy. Jeden jménem krále alkaidovi Alimu, synu Abdalláhovu, který žije ve španělském městě Ceutě, aby jednání domluvil. Druhý otcům nejsvětější Trojice, jimž ho lze poslat prostřednictvím francouzských obchodníků v Cádizu.
A protože oba rádi jednali rychle, Mulaj Ismail pověřil svého písaře, aby vzal brk, a Colin Paturel dal znamení vyhublému zrzkovi, který na něho před chvílí křičel: Zabij! Ale neumírej!

Říkali mu JeanJean Pařížan. Byl to jeden z mála zajatců z francouzského hlavního města. Jako písař jakéhosi ministerského úředníka kdysi doprovázel svého pána do Anglie. Bouře zanesla loď jinam, málem ji nejmíň dvacetkrát roztříštila o bretaňské břehy a nakonec ji vrhla do Gaskoňského zálivu, kam ji pronásledovali berberští piráti a zajali ji.
Colin Paturel mu nadiktoval dopis, adresovaný představenému kláštera, kterého prosil, aby mniši zorganizovali misii za účelem vykoupení mekněských zajatců, kteří byli až dodnes na rozdíl od otroků z Anglie a Tunisu ponecháni svému osudu. Doporučoval, aby přivezli takové dary, jimiž by získali královu přízeň, především bicí hodiny, ano, co největší bicí hodiny se zlatým kyvadlem v podobě slunce. Sultánovi se zaleskly oči. Najednou velice spěchal, aby poslové vyjeli.

Benátčan Piccino, bankéř otroků, vytáhl ze společné pokladny čtyři dukáty pro písaře, který napsal dopis alkaidu Alimu. Posypali dopis pískem, zapečetili, zastrčili do pouzdra. Posel ho musel nést na holém těle v podpaží. Ale Ismailův obličej se najednou starostlivě stáhl.
"Ti popové se jmenují řád svaté Trojice, že?"
"Ano, pane. Jsou to zbožní muži, kteří procházejí krajem a sbírají almužny od milosrdných lidí, aby pak mohli vykupovat nemajetné otroky."
Jenže sultán měl starost o něco jiného.
"Svatá Trojice? Není to to vaše dogma o tom, že se Bůh dělí na tři osoby? To není pravda. Je jen jeden Bůh a je celistvý. Nechci mít v království neznabohy, kteří zastávají tak urážlivé názory."
"Dobrá, budeme ten dopis adresovat otcům Vykupitelům," souhlasil dobromyslně Normanďan a nechal přepsat nadpis.
Konečně posel v oblacích rezavého prachu vyrazil a Mulaj Ismail pokračoval v obžalobě:
"Vy křesťané tvrdíte, že existuje Otec, Syn a Duch svatý. Tím jen Boha urážíte. Já věřím, že Kristus byl slovo boží. Věřím, že byl největší mezi proroky, neboť korán říká: každý muž, jenž se zrodí z matčina lůna, je ovlivněn Satanem, jen Ježíš a jeho matka ne. Nevěřím však, že je to Bůh osobně, neboť kďybych uvěřil... Kdybych tomu uvěřil, dal bych upálit

všechny židy ve svém království," vykřikl a zahrozil pěstí Samueli Baidoranóvi.
Židovský ministr sklonil šíji. Srdce Mulaje Ismaila překypovalo prudkými náboženskými odsudky, jimiž se přímo dusil. Většina jeho činů vycházela z pocitu, že Boha neustále ničí a špiní hloupost nevěřících a on, vůdce věncích, je musí donutit ho respektovat.
Sultán zhluboka vzdychl.
"Chtěl bych si s tebou promluvit o zákonu, Coline Patureli. Jak může člověk zdravého rozumu setrvávat ve zlu, které znamená zatracení?"
"Nejsem dobrý teolog," odpověděl Colin Paturel a kousal dál holubí křidélko, "ale čemu říkáte dobro a zlo, pane? Pro nás znamená zabít bližního svého zločin."
"Pitomci! Pitomci, mísíte pozemskou malost do velkých pravd. Zlo... jediné neodpustitelné zlo je odmítat spasení, odmítat Pravdu. A toho zločinu se vy, křesťané, dopouštíte denně, a ještě víc židi, kterým se dostalo Pravdy jako prvním. Židi a křesťané zneuctili naše svaté knihy, Mojžíšovu, Davidovy žalmy a evangelia... a navíc tvrdí, že říkají něco, co nikdy neříkaly. Jak můžeš takhle žít v bludu? Žít v hříchu! Odpověz, bastarde!"
"Nemohu ti odpovědět. Jsem pouhý námořník z Normandie, rodem ze SaintValéryenCaux. Ale pošlu ti Renauda de Marondin, maltézského rytíře, ten je v teologii kovaný."
"Kde je ten rytíř? Přiveď mi ho."
"Není v Mekněsu. Odjel hned ráno s výpravou do Uldi pro koše štěrku do malty."
Ta slova okamžitě vytrhla Mulaje Ismaila z metafyzických úvah. Když si uvědomil, že jeho otroci už tři hodiny odpočívají, vzbouřila se v něm krev stavitele.
"Jak je možné, že se ti psíživí zbytky z mého stolu?" zařval. "Pozval jsem je na tvou popravu, a ne aby se radovali, jak jsi mě ponížil. Kliď se mi z cesty, odporný mizero! Pro dnešek jsem tě ušetřil. Ale zítra... Dej si pozor zítra!"
A nechal vysázet sto ran holí všem zajatým Francouzům, kteří dnes ráno nešli do práce, aby viděli, jak umírá Colin Paturel.

Mekněské zahrady byly nádherné. Angelika sem často chodívala s hloučkem žen nebo jela v dvoukolce, tažené mulami. Spuštěné záclonky ji skrývaly před zvědavými pohledy, ona však mohla obdivovat krásu stromů a květů, těšit se z hřejivého slunce. Teď se ale občas procházek i bála, protože ji napaďlo, že by jí diplomat Velký eunuch mohl připravit v ohybu aleje "náhodné" setkání se sultánem.
Často se totiž stávalo, že Mulaj Ismail napodobil svůj vzdálený vzor Ludvíka XIV. a vyrazil do zahrad na obhlídku. Chtěl osobně dozírat na postup stavebních prací. Dokonce to byla nejvhodnější doba s ním o čemkoliv promluvit, neboť míval dobrou náladu, obzvlášť když nesl v náručí některého ze svých novorozených synů nebo kočku a procházel se klidným krokem stíněnými alejemi v doprovodu nejurozenějších osobností dvora. Každý věděl, že tehdy je možné mu předkládat i vážné žádosti. V těch okamžicích se Mulaj Ismail nerozčiloval z obavy, že vyděsí hnědou naparáděnou panenku, kterou tiskl k hrudi, nebo tlustou hebkou šelmičku, již zrovna hladil. K dětem a kočkám byl vášnivě něžný, což všechny, kdo s ním přišli do styku, udivovalo stejně jako jeho divoká krutost k dospělým bližním. Zahrady a palác byly plné vzácných zvířat. Kočky všech ras v péči armády sluhů vystavovaly všude na stromech, na nádvořích, v trávě, mezi záhony květů své šedé, bílé, černé nebo strakaté kožichy. Průhlednými zlatými zorničkami modrozlatých očí dlouze sledovaly každého chodce podél alejí. Všude bylo plno těch sametových tvorů, potulujících se po zahradách jako džinovéochránci a dodávajících okolí tajemnou snivou oduševnělost.
Kočky tu ale nevychovávali na hlídání otroků a pokladů jako v Orientu. Byly tu v roli mazánků, takže byly milé a pokojné. U Mulaje Ismaila si zvířata žila šťastně. Koně, které kromě koček miloval nejvíc, měli nádherné stáje s mramorovými stropy a mezi stájemi stály fontány a mramorová zelenomodrá napajedla.
Kolem jezírek se vznášeli růžoví pelikáni, ibisové a plameňáci a ničeho se nebáli.

Místy byla zeleň tak hustá, olivovníkové a eukalyptové háje tak krásně sestříhané, že připomínaly rozlehlý les a člověk zapomínal na sevření zubatých zdí, jež ho obklopovaly.
Ženy na procházkách většinou doprovázeli eunuši, neboť i přesto, že byl harém ohrazený, tu bylo plno podezřelých alejí a cestiček vždyť se tady stavělo. Jedině malé dvory v patiích s vodotrysky a keři oleandrů byly volně přístupné.
Dnes ráno Angeliku napadlo, že půjde navštívit trpasličího slona. Doufala, že tam potká Savaryho, jenž byl hlavním lékařem vzácného zvířete. Přidala se k ní malá Čerkeska a dvě další konkubíny Mulaje Ismaila, vysoká, veselá Etiopanka a Súdánka s jasnou, ale neproniknutelnou tváří barvy citroníkového dřeva.
Pod dohledem tří eunuchů zamířily ke zvěřinci. V čele šel Ramidan, náčelník královniny stráže, nesoucí v náručí malého prince Zidana. Když totiž dítě uslyšelo o slonovi, začalo zplna hrdla ječet, že ho chce vidět.
Angelika tušila správně a našla Savaryho s dlouhou olověnou stříkačkou; za pomoci dalších otroků se pokoušel dát pacientovi klystýr. Slon se přežral ovocem. Malý princ mu chtěl okamžitě dát další. Lékař se nesnažil jeho rozmaru zabránit. O několik plodů víc nebo míň stejně už tlustokožci neublíží a bude lépe královského černouška nedráždit.
Angelika toho využila a strčila Savarymu dva kousky pečiva, které nesla pod závojem. Tlustý Rafaj ji viděl, ale mlčel. Pokud šlo o francouzskou

zajatkyni, měl naprosto přesné příkazy. Neměl ji provokovat příliš strohou disciplínou.
Angelika zašeptala:
"Už máte nějaký plán útěku?"
Starý lékárník se neklidně rozhlédl a procedil skrze zuby:
"Můj zeť Samuel Cayan, ten milý hoch, je ochoten mi půjčit značnou částku, abych mohl podplatit metadory, kteří by nás vedli. Colin Paturel zná takové, jejichž útěky se už podařily."
"Jsou důvěryhodní?"
"Sám za ně ručí."
"Proč tedy neuteče také?"

"Je neustále v řetězech. Jeho útěk je přinejmenším stejně obtížný jako váš. Tvrdí, že žena se o útěk ještě nikdy nepokusila. Nebo jestli se i pokusila, nikdy se to nikdo nedozvěděl. Podle mého názoru byste měla raději počkat na příchod mnichů a jejich prostřednictvím požádat o pomoc Jeho Veličenstvo francouzského krále."
Angelika hodlala něco namítnout, ale Rafajovo zakašlání jí dalo najevo, že tajný rozhovor, z něhož nemohl rozumět jediné slovo, trvá už příliš dlouho.
Nato začaly stráže popohánět ženy k odchodu. Horší však bylo přesvědčit prince Bonbóna. Ramidan ho musel znovu vzít do náručí. Uklidnil se, až když v alejích zahlédl starého holohlavého vlámského otroka Caloënse, shrabujícího listí. Dítě vykřiklo, že mu chce štít hlavu, protože je plešatý a už není k ničemu. Tak příšerně ječelo, že eunuši poradili otrokovi, aby okamžitě padl na zem, jakmile ucítí ránu. Princátko zvedlo zahnutou šavli a vší silou uhodilo. Stařec padl na zem a tvářil se jako mrtvý. Paži měl ale opravdu do hloubky roztátou. Když rozkošný chlapeček uviděl krev, upokojil se; vesele pokračoval v procházce.
Kráčeli rozlehlou zahradou, osetou jetelem pro palácové koně. Podél terasy se táhl ochoz. O kousek dál byl pomerančový háj se záhony růží. Bylo to nejpůvabnější místo harému, realizované podle plánu španělského zahradníka, který dokázal sladit nejen modrozelené barvy stromů s obrovskými lampióny pomerančů a růžovými keři podél kmenů, ale i nádherné vůně ovoce a květů. Pracovali tam dva otroci. Cestou kolem nich je Angelika zaslechla mluvit francouzsky. Ohlédla se po nich. Prvního z nich, urostlého chlapíka s jemnými rysy tváře, si dovedla docela dobře představit s parukou a krajkovým límcem: vesele ria ni mrkl. Francouz, byť upíci pod jhem otroctví, se prostě nezapře a musí se usmát na tajemné zahalené krásky, i kdyby měl přijít o život.
Malá Čerkeska najednou vykřikla:
"Chci ten krásný pomeranč tamhle nahoře. Nařiďte otrokům, ať mi ho utrhnou."
Ve skutečnosti si všimla pěkného mužského a chtěla se zastavit a prohlédnout si ho. Milostná zkušenost v rozkošnickém

náručí sultána Ismaila udělala z nevědomé dívky zvědavou a roztouženou ženu, hodlající si svou moc vyzkoušet i na jiných mužích. Přestože byli podvyživení a jen v ubohých hadrech, byli to první chlapi kromě krále, s nimiž se setkala od chvíle, kdy se obeznámila s pravidly jemné hry vášně, která od okamžiku, co svět světem stojí, rozděluje a sbližuje Evu a Adama.
Její nádherné oči nad mušelínovým závojem dychtivě sledovaly bílé otroky. Jak jsou svalnatí a celí zarostlí...

Vysoký mládenec s andělským úsměvem měl jemnou a hedvábnou pokožku. Musel to být zvláštní pocit, octnout se mu nahá v náručí. Jakpak se asi křesťané milují? Údajně nejsou vůbec obřezaní...
"Chci, aby mi utrhli tamhleten krásný pomeranč," naléhala. Tlustý Rafaj ji přísně napomenul, že nemá právo žádat ovoce patřící výhradně králi. Malá se rozčilila a odsekla, že co patří králi, patří i jí. Neboť ona má neomezenou moc. Ujistil ji o tom sám sultán. Ona si mu postěžuje, jak jsou eunuši drzí, a on je potrestá.
Oba otroci rozhovor sledovali. Mladý světlovlasý muž, markýz de Vaucluse, zajatý teprve před několika měsíci, se shovívavě usmíval, šťastný, že slyší rozmarný ženský hlas. Avšak jeho druh, Bretonec Jan le Goën, po dvaceti letech otroctví v Maroku už zkušený rutinér, mu tiše a důvěrně radil, aby odvrátil pohled a věnoval se práci. Otroci nesmějí pozorovat královy ženy, nebo přijdou o hlavu. Markýz pokrčil rameny. Ta maličká je rozkošná, aspoň podle toho, co se dalo vytušit. Co vlastně chce?
"Chce, aby jí někdo utrhl pomeranč," překládal mu kamarád.
"Copak se tak pěkné děvence dá něco odmítnout?" Markýz de Vaucluse odhodil hrábě, vztyčil vysokou vznosnou postavu pod vybledlou halenou a natáhl se po pomeranči.
Utrhl plod, uklonil se před Čerkeskou, jako by to byla paní de Montespan, a podával jí pomeranč.
To, co se seběhlo pak, přišlo rychlostí blesku.
Cosi hvízdlo vzduchem a hrot oštěpu, vrženého téměř z bezprostřední blízkosti, proklál hruď markýze de Vaucluse a ten se zhroutil.

Na kraji travnaté cestičky se tyčil Mulaj Ismail na bílém koni, tvář staženou vztekem. Pobídl koně ostruhami do slabin a přiřítil se blíž, vytáhl oštěp z mrtvoly a obrátil se ke druhému otrokovi, aby ho také probodl. Ale Bretonec se vrhl na zem mezi kopyta koně a arabsky lítostivě křičel:
"Milost, pane, milost při svatosti tvého blahoslaveného koně, jenž putoval do Mekky."
Mulaj Ismail se ho snažil zasáhnout pod břichem koně, jenže zajatec raději riskoval, že ho zdivočelé zvíře ušlape, a neopouštěl úkryt. Někteří Ismailovi koně měli pověst posvátných zvířat; především ti, kteří byli v Mekce, byli hadži. Jan le Goën poznal včas jedno ze zvířat, která sultán nejvíc obdivoval a miloval. Vladař nakonec z lásky k Lamilorovi ustoupil.
"Dobrá," křikl na otroka, "aspoň že znáš naše svaté zvyky. Kliď se mi ale z očí, hnusný červe, ať už o tobě nikdy neslyším."
Bretonec vylezl zpod koně, překročil tělo svého mrtvého druha a utíkal, co mu síly stačily, malým rozkvetlým vonícím hájem.
Mulaj Ismail se s oštěpem v ruce obrátil. Hledal mezi eunuchy toho, koho prvního potrestá za nedbalost. Ramidan však už také našel způsob, jak ho obměkčit. Podal mu malého Zidana, nesmírně potěšeného předcházející scénou.
"Smiluj se ve jménu svého syna, pane..."
Pak eunuch hbitě vysvětlil, že se Čerkeska chlubila, jak je pán potrestá, zatímco sultán přece vždycky plně důvěřoval svým eunuchům, že potrestají neposlušné ženy. Tvrdila, že co patří králi, patří i jí.
Mulaj Ismail se zamračil. Poté mu rty rozvlnil sardonický úsměv.
"Tady všechno patří jen a jen mně. Poznáš to na vlastní kůži, Mariamti," procedil pomalu sevřenými rty.
Pak se prudce otočil a odcválal pryč.
Ženy odvedli zpátky do harému. Celý den ležela nad komnatami i nádvořím těžká atmosféra úzkosti a kurtizány si vyděšeně šeptaly nad šálky čaje. Malá Čerkeska byla bledá jako stěna. Její obrovské oči pat

raly v obličejích druhých a hledaly tam tajemství očekávaného trestu.
Mulaj Ismail ji bude mučit. Strašný rozsudek je naprosto jistý
Když se černoška Lejla Ajša od Ramidana dozvěděla, co se stalo, připravila konvici bylinného čaje, jehož recept znala jen ona, a poslala ho po služkách Čerkesce. Ať ho to dítě okamžitě vypije. Usne bez bolesti do milosrdné smrti. Unikne tak strašnému mučení, které jí chystá pán jako trest za zpupnost.
Když Čerkeska konečně pochopila, co jí doporučují, vykřikla hrůzou a odstrčila čaj. Převrhl se a Lejla Ajša se uraženě ušklíbla. Chtěla jí jen pomoci! Ať se tedy stane, co se má stát. Ať se osud naplní...
Jedna z koček si lízla nápoje a okamžitě pošla. Vyděšené ženy ji tajně pohřbily. Ještě aby se král dozvěděl o smrti jednoho ze svých milovaných zvířat!
Malá Čerkeska se uchýlila do Angeličina náručí. Neplakala. Chvěla se jako laň pronásledovaná smečkou psů. Vládlo naprosté ticho. Vůně květů se šířila večerem, který jemně rozprostíral nad patiem nefritové nebe. Duch sadistického, neviditelného lovce se však vznášel nad vyhlédnutou obětí a rozháněl mlčící a zděšené bytosti do stínů pokojů.
Angelika hladila Mariamti vlasy černé jako noc. Snažila se jí několika arabskými slovy dodat odvahy.
"Kvůli pomeranči... Není možné, aby tě nějak krutě potrestal. Možná tě nechá zmrskat. Ale to už by udělal. Nic se ti nestane. Buď klidná!"
Jenže sama také nebyla klidná. Cítila, jak nešťastnici nepravidelně bije srdce. Vtom Čerkeska vyjekla hrůzou.
Na konci galerie se objevili eunuši. V čele kráčel Osman Ferradži. Ruce měli zkřížené na rudé haleně. Rudá roucha měli v pase stažená černým páskem, na němž visela šavle. Neměli turban a na holých lebkách se na temeni skvěla jediná kadeř. Šli němí, zamračení, tučné obličeje měli bezvýrazné.
Ženy se rozprchly. Poznaly stejnokroj katů.
Dívenka se otáčela kolem jako vyděšené zvíře, hledající únikovou cestu. Pak se znovu vrhla Angelice k nohám a vší silou se jí chytila. Nekřičela, ale její zoufalý pohled volal o pomoc,
Osman Ferradži odtrhl ztuhlé prsty.

"Co s ní uděláte?" zeptala se Angelika zadýchaně francouzsky. "Přece jí neublížíte pro jediný pomeranč."
Velký eunuch s nehybnou tváří se neobtěžoval odpovědět. Předal oběť dvěma strážným, kteří ji vlekli pryč. Teď křičela rodným jazykem, volala otce i matku, jež jí Turci zabili, prosila svatou Pannu Marii tifliskou, aby ji zachránila.
Hrůza zdesateronásobila její síly. Museli ji táhnout po dlaždicích. Už jednou ji tak odvedli k lásce. Dnes večer ji vedou k smrti.
Angelika zůstala sama a nervy jí praskaly. Jako by se zmítala ve zlém snu: jemný zvuk vodotrysku v ní vyvolával zvířecí strach, v nevědomosti jí připadal přímo hrůzostrašný. Viděla, jak ji Etiopanka s širokým úsměvem zve nahoru. Přistoupila k hloučku žen, sklánějících se přes zábradlí.
"Odtud je všechno slyšet."
Dolehl k ní ostrý výkřik, pak další a ještě další.
Angelika si zacpala uši a utíkala pryč, jako by se jí zmocňovalo pokušení. Ten výkřik agónie a nelidské bolesti, který vyrval z hrdla malé otrokyně sadistický tyran, trestající ji za to, že zatoužila po pomeranči, ji fascinoval jako příšera, jako cosi, co nepocítila od

dětských let. Znovu uviděla chůvu, ohníčky v jejích maurských očích, když jí a sestrám vykládala o tom, jak Gilles de Retz mučil neviňátka, jež obětoval satanovi.
Pobíhala pustými chodbami.
Musím něco udělat! Tohle přece nemohu dovolit!
Ale byla jen otrokyně zavřená v harému, jejíž život byl také ve hře.
Zahlédla nachýlenou ženu, poslouchající zvuky z královských pokojů. Podél šíje jí splývaly světlé lokny. Byla to Angličanka Daisy. Angelika k ní přistoupila. Cítila, že jsou si mezi těmi příliš snědými Orientálkami, Španělkami a Italkami blízké. Byla to jediná blondýnka vedle ubohé Islanďanky, jež je nepoužitelná a stále ne a ne umřít.
Ještě spolu nepromluvily. Angličanka ji přesto objala kolem ramen, jakmile se přiblížila. Ruku měla ledovou.
Odtud také "bylo slyšet".
Na nelidské zaúpění odpověděla Angelika tichým vzlykem. Angličanka ji stiskla pevněji. Zašeptala francouzsky:

"Ach, proč jen nevypila ten jed, co jí poslala Lejla Ajša. Nemůžu si na tyhle hrůzy zvyknout."
Mluvila francouzsky se silným přízvukem, ale poměrně plynně. Studovala tu jazyky pro zábavu, nebyla s to se smířit s intelektuální leností ostatních kurtizán. I Osman Ferradži dlouho počítal s touhle křesťankou ze severu, jenže Lejla Ajša mu ji přetáhla.
Angličančiny světlé oči hledaly Angeličiny.
"Děsí vás, že? Přestože jste žena tvrdá jako křemen. Když vás Lejla Ajša pozoruje, tvrdí, že máte v očích nože... Čerkeska zabírala místo, které Osman Ferradži schovává pro vás. Vás to mučení rozechvívá?"
"Proboha, co jí dělají?"
"Ach, pán má velkou fantazii na vymýšlení rafinovaného mučení. Víte, jak utýral Ninu Varodovovou, krásnou Moskvanku, která na něho byla příliš drzá? Nechal jí useknout ňadra víkem truhly, na níž seděli dva kati. A není jediná, kterou takhle umučil... Podívejte se na mé nohy!"
Zvedla okraj roucha. Chodidla a kotníky měla samou tmavě růžovou jizvu po popáleninách.
"Ponořil mi nohy do žhavého oleje, abych zapřela svou víru. Bylo mi pouhých patnáct... Podrobila jsem se. A řekla bych, že mě miluje dvojnásob za to, že jsem mu čelila. Poznala jsem v jeho náručí mnoho rozkoše."
"To mluvíte o té zrůdě?"
"Potřebuje vidět utrpení. Strašně ho to vzrušuje... Pst! Pozoruje nás Lejla Ajša."
Na prahu dveří stála obrovská černoška.
"Ji jedinou miluje," špitala Daisy se směsí nenávisti a obdivu. "Musíte se s ní spojit. Pak se vám nic nestane. Nevěřte Velkému eunuchovi, tomu úlisnému a nelítostnému tygrovi..."
Angelika prchala, sledována pohledy obou žen. Skryla se do svých pokojů. Fatima a služky jí marně nabízely sladkosti, neustále je posílala pro novinky: Je už Čerkeska mrtvá?
Ne. Mulaj Ismail není spokojen s jejím utrpením, a tak se snaží, aby smrt nepřišla příliš rychle.
"Ach, ať toho ďábla sežehne blesk," vykřikla Angelika.
"Ale vždyť to není ani tvá dcera, ani sestra," divily se služky.

Nakonec se schoulila na divan s rukama na uších a s polštáři na hlavě. Když se vzpamatovala, vyšel měsíc. Bylo ticho. Měla dojem, že galerií

prochází Velký eunuch. Rychle mu vyběhla naproti. "Je mrtvá, že?" vykřikla. "Ach, pro lásku boží, řekněte mi, že je mrtvá."
Osman Ferradži s podivem pozoroval její sepjaté ruce a obličej znetvořený děsem.
"Ano, je mrtvá. Právě vydechla naposledy..."
Angelika jako by vzlykla úlevou.
"Kvůli jednomu pomeranči. Jednomu jedinému pomeranči! Vidíte, jaký osud mi připravujete, Osmane beji? Chcete, abych se stala jeho milenkou a aby mě při sebemenším gestu také takhle umučil."
"Ne, to se nemůže stát. Budu tě chránit."
"Proti zvůli toho ukrutníka nic nezmůžete."
"Mohu hodně... Téměř všechno."
"Tak proč jste ji neochránil? Proč jste ji nebránil?"
Na obličeji Velkého eunucha se zračily trapné rozpaky.
"Ale... co na ní záleželo, Firuzé! Měla ptačí mozeček. Jistě, krásné tělo, instinkt pro lásku, a už byla i perverzní. A právě tím si Mulaje Ismaila získala. Začínal jí dokonce až příliš podléhat. Věděl to a zlobil se na ni. Jeho hněv byl dobrý rádce. Dnešní poprava ho zbavila posedlosti, jež ho oslabovala... a nechala volné místo pro tebe!"
Angelika couvla až k lůžku a dlaní si zakryla ústa.
"Jste stvůra," řekla polohlasem. "Oba jste stvůry. Děsíte mě!"
Vrhla se na polštáře a otřásala se křečovitými vzlyky.
O chvíli později přiběhla FatimaMireille s uklidňujícím bylinným čajem. Posílá ho Velký eunuch. S horkým nápojem přinášela i nejnovější zprávy o mučení, které musela vytrpět Čerkeska, a hořela touhou ty hrůzy odvyprávět své paní. Ale po prvních slovech jí Angelika vyťala políček a propadla takové nervové krizi, že ji Provensálka málem .nezvládla.

Naslouchala noci. Ruch v harému utichl. Ženy se musely vrátit do svého pavilónu nebo pokojů. Ve dne směly poměrně volně chodit z jednoho nádvoří ke druhému a navštěvovat se, v noci však zůstávaly pod neustálým dohledem eunuchů a černých služek. Kdo by se opovážil porušit příkazy? V noci vypouštěli na svobodu leopardí samici Alšadi. Každá neopatrnice, jež by náhodou uniklá bdělým strážím, se vydávala v nebezpečí, že se octne tváří v tvář šelmě, vycvičené k tomu, aby se vrhla na každou ženskou siluetu. Kolik maurských služtiček, které jejich paní poslaly do kuchyně pro nějaký pamlsek, už leopardice zadávila! Ráno dva eunuši, mající šelmu na starost, běhali palácem a hledali ji. Když ji konečně našli, zatroubili signál, znamenající cosi jako "Alšadi je na řetěze". Teprve poté si všichni vydechli a harém začal ožívat.
Jedna jediná žena byla před leopardicí v bezpečí: Lejla Ajša. Obrovská černoška se nebála ani šelem, ani krále, ani soupeřek. Bála se jen Velkého eunucha, Osmana Ferradžiho. Marně proti němu vysílala své čaroděje, aby ho nějak zkrotili. Velký eunuch všem nástrahám unikal, neboť jen on se vyznal ve vědě o neviditelnu.
Angelika pozorovala z balkónu temné kužely cypřišů, které stály podél světlých zdí. Rostly z malého vnitřního dvora, z něhož stoupala jejich trpká vůně spolu s vůní růží a šuměním vodotrysku.
Tenhle uzavřený prostor bude od nynějška jejím jediným obzorem. Z druhé strany, ze strany života a svobody, jsou zdi slepé. Jsou to zdi vězení. Začínala závidět otrokům, kteří byli sice hladoví a vysílení těžkou prací, ale mohli se svobodně procházet po druhé straně zdi. Ti si ovšem zase stěžovali, že nemohou vyjít z Mekněsu a vydat se do pouště. Angelice však připadalo, že kdyby se jí podařilo dostat se za uzavřenou zeď harému, zbytek už by byl snadný. Takhle není především možné navázat

jakékoliv spojení zvenku. Byl to vlastně zázrak, že si mohla díky vypočítavé velkorysosti Velkého eunucha dvakrát promluvit se Savarym.

Ten mohl organizovat útěk venku, z harému ovšem musí uprchnout sama. Tady i Savaryho vynalézavost selhala, narážela na příliš mnoho rafinovaných překážek. Zprvu se zdálo všechno prosté. Skutečnost však byla tvrdá a krutá.
V noci šelma. Ve dne v noci eunuši, neschopní jakéhokoliv citu, kteří stojí v měsíčním světle u dveří s kopím v ruce či obcházejí po terasách s jataganem. Neproniknutelní. Neúprosní.
Služky? To je otázka. Stará Fatima ji má opravdu ráda, je jí upřímně oddaná. Ne ovšem natolik, aby pomohla své paní v dobrodružství, při němž sama riskuje život a které navíc pokládá za hloupost. Angelika ji jednou požádala, aby Savarymu předala dopis. Stařena se bránila ze všech sil. Kdyby ji někdo chytil se vzkazem od královy konkubíny pro křesťanského otroka, hodí ji do ohně jako poleno. Přinejmenším. Pokud jde o křesťanského otroka, ani si neumí představit, co by ho čekalo. A protože měla Angelika o Savaryho strach, nenaléhala. Jenže najednou nevěděla, co dál. Občas, aby si dodala odvahy, vzpomínala na své dva křesťanské synky, kteří jsou tak daleko: na Florimonda a CharleseHenriho. Teď však to na posílení její vůle nestačilo. Nedokáže překonat tolik překážek, aby se k nim dostala.
Napadlo ji, že růže překrásně voní a jemná melodie ukulele na něž někde opodál brnká malá maurská otrokyně, aby uspala svou paní, připomíná hlas této čisté noci. Proč bojovat? Zítra dostane bestillu, buchtu nadýchanou jako krajka, se zapečenou holubí haší, v níž se pepř mísí se skořicí a cukrem... Měla strašnou chuť na kávu. Věděla, že stačí tlesknout a stará Provensálka nebo černoška, jež jsou po ruce, okamžitě zapálí dřevěné uhlí pod kotlíkem z mědi a svaří vodu, neustále připravenou v konvici.
Vůně tmavého nápoje rozežene její neklid a přenese ji jako v nádherném snu do vzpomínek na podivnou hodinu, prožitou v Kandii.
Angelika složila ruce za hlavou a zasnila se.
Na modrém moři pluje bílá loď nakloněná jako racek ve větru... Muž, jenž si ji koupil za cenu jedné galéry... Kde asi teď je? Ten muž, který ji tak strašně chtěl mít? Jestlipak si ještě

.
l'.
í ':.
,
i
vzpomene na krásnou zajatkyni, jež mu utekla? Proč jen utíkala? ptala se v duchu. Jistě, byl to pirát, ale byl to člověk její rasy. Jistě byl znepokojující, možná pod maskou i znetvořený, přesto se ho však vůbec nebála... Od okamžiku, kdy se jeho temný majetnický pohled vnořil do jejího, věděla, že si ji nepřišel vzít, ale zachránit ji. Teď už věděla, před čím: před jejím 'vlastním neopatrným bláznovstvím. Naivním bláznovstvím: představovala si, že ve Středozemním moři může osamělá žena uniknout svému osudu. Svobodně si mohla a to ještě kdoví pouze vybrat pána. A protože odmítla jeho, padla do rukou jiného, o mnoho děsivějšího. Angelice vytryskly hořké slzy, když pocítila tíhu dvojího otroctví ženy a zajatkyně.
"Napij se kávy," šeptala Provensálka. "Pak ti bude lip. Zítra ti přinesu ještě teplou bestillu. Kuchaři v kuchyni už šlehají těsto..."

Nad černými špicemi cypřišů světlalo nebe. Z výšky minaretů se na křídlech svítání nesl smutný hlas muezzinů, svolávajících věrné k modlitbě, a po chodbách harému běhali eunuši a volali leopardici Alšadi.

Jednou narazila Angelika úplně blízko svých pokojů za ohybem chodby na škvíru ve slepé zdi a vyhlédla do města.
Byl to otvor ve tvaru zámku, příliš úzký, aby se jím mohla vyklonit, a příliš vysoko, aby mohla kohokoliv zavolat. Vedl však na široké náměstí, kde procházela spousta lidí.
Od té chvíle tam prostála mnoho hodin.
Viděla odtud křesťanské otroky, kteří se hrbili při nekonečné práci pro Mulaje Ismaila. Stavěl a stavěl. Vypadalo to, že staví jen proto, aby mohl bourat a znovu budovat. Jeho stavební metody dovolovaly stavět strašně rychle. Malta se míchala z kamenité hlíny, vápna a vody, pak se nechala ztuhnout mezi dvěma prkny na tak silnou vrstvu, jako byla zeď, již chtěl stavět.

Cihly a kámen používal pouze do základů a na nosné pilíře, nade dveře a pod okna.
Staveniště, z něhož viděla jen roh na konci náměstí, se brzy pro Angeliku stalo každodenním divadlem. Černí dozorci neustále zvedali hole nad zády otroků, kteří pod pálícím sluncem pracovali až do úmoru. Často se tu zjevoval i Mulaj Ismail, na koni či pěšky pod slunečníkem, s alkaidy v patách.
Mulaj Ismail se objevil, a vzápětí se něco dělo.
Colin Paturel ho přišel požádat, aby mohli zítra slavit velikonoce tím, že by nemuseli pracovat, za což ho sultán nechal okamžitě zmrskat holí.
Jindy zas na místě zabil ranou z muškety otroka, který ho neviděl a chvíli odpočíval. Zasažený muž padal z třicet stop vysoké zdi. Hned nato setnul hlavy dvěma třem černým dozorcům, neboť je vinil z toho, že jdou práce pomalu.
Neslyšela ani hlasy, tím méně jednotlivá slova. Škvírou mohla sledovat jen krátké scény, tragické, ale napohled burleskní tím, že byly vlastně němohrou. Loutky padaly, utíkaly, prosily, mlátily, běhaly po lešeních a žebřících, a to divadlo trvalo až do soumraku.
V tu chvíli se bílé náměstí zaplavilo muslimy, kteří leželi čelem v prachu směrem k Mekce, k Prorokově hrobu.
Otroci se vraceli do svých čtvrtí nebo podzemních kobek.
Angelika už posléze několik z nich znala. Neznala jména, ale poznala národnost: Francouzi vydrželi ránu s úsměvem a často navazovali řeč se svými černými žalářníky, až je nakonec, zřejmě zcela zmateni jejich argumenty, nechali dělat, co chtěli: chvíli si odpočinout, nacpat si ve stínu zdi dýmku.
Italové krásně zpívali. Zpívali i v dusivém prachu nehašeného vápna a štěrku. Bylo zřejmé, že zpívají, protože jejich druhové přestávali pracovat a poslouchali. Italové se také dokázali rozpálit doběla tak, že byli ochotni zaplatit i životem.
Spanělé se vyznačovali tím, že se zednickou lžící zacházeli s hlubokým pohrdáním a nikdy si nestěžovali na pálící slunce ani na hlad či žízeň.
Naopak Holanďané vykonávali velice pečlivě to, co jim bylo uloženo, do ničeho se nemíchali a žili jen pro sebe navzájem. Protestanti se poznali podle přísné uzavřenosti. Katolíci a schizmatici se upřímně nenáviděli, rvali se

jako zuřiví psi. Hole černých dozorců je jen s úsilím rozháněly. Stráže byly často nuceny dojít pro Colina Paturela, jehož autorita rychle všechny uklidnila.
Normaňan byl neustále v okovech. Často měl záda i paže pokryty krvavými šrámy po bičování a ranách holí, které utržil za to, že se neustále dovolával spravedlnosti. Přesto mu klidně na herkulovská záda nakládali těžké pytle vápna a on stoupal s železy na nohou po žebřících až na vrcholek stavby. Brával v ochranu ty nejslabší a nikdo se mu neopovážil oponovat. Jednou chytil řetězy do jedné ruky a omráčil černocha, který ubližoval křehkému Pařížanovi. Dozorci přiběhli s tasenými šavlemi, ale couvli: Byl to Normaňan Colin! Jedině král měl právo ho trestat.
Když se sultán večer přišel podívat, kolik práce otroci udělali, jak měl ve zvyku, opřel otrokovi o hruď kopí:
Angelika měla dojem, že slyší osudové:
"Budeš Maurem? Staň se Maurem!"
Colin Paturel záporně zavrtěl hlavou. Jestlipak se konečně zhroutí, jestlipak konečně zemře ten neporazitelný blonďatý obr, jehož už léta mučí a jenž mohl už stokrát zahynout? Zmocní se konečně Azrael své kořisti?
Angelika zatínala pěsti. Měla chuť vykřiknout francouzsky, aby už přestoupil; nechápala tu tvrdohlavost tváří v tvář katovi se smrtí v srdci.
Mulaj Ismail nakonec vzteky kopí odhodil. Později se dozvěděla, že řekl: "Ten pes chce být prostě zatracen."
To, že Colin Paturel tak zatvrzele hodlal hořet v pekle a odmítal ráj věřících, vzbuzovalo v marockém králi hořkost, ba téměř smutek.
Angelika za zdí vydechla úlevou a šla si vypít šálek kávy, aby se vzpamatovala. S údivem si kladla otázku, jak to, že ty tisíce otroků, většinou prostých obyčejných lidí, námořníků ze všech koutů světa, s takovou odvahou čelí smrti a snáší léta zajetí ve jménu Boha, o něhož se zřejmě na svobodě moc nezajímali. Kdyby kdokoliv z těch vyhladovělých, mučených, zoufalých chudáků přestoupil, okamžitě by měl co jíst. Pohodlný život, počestný úřad a tolik žen, kolik Muhamtnad svým věrným povoluje.

V Mekněsu a u Berberů bylo sice dost renegátů, ale velice málo ve srovnání s těmi tisíci zajatců, kteří během generací prošli sultánovýma rukama.
Angelika prostě z výšky své škvíry pozorovala, kolik člověk ze svého křehkého lidského těla dovede obětovat. A oni si to ani neuvědomovali. Pracovali, trpěli a doufali...
Svým průzorem tak Angelika zahlédla i průvod nových zajatců, které sultánovi poslali piráti ze Sále. Nejedli už osm dní. Jejich potrhané a špinavé uniformy ještě neměly čas změnit se ve stejnokroj otroků, jejž tvořily rozedrané hadry. Rozeznávala zlaté lemování klop urozeného pána a pruhovanou námořnickou vestu. Brzy budou všichni bratři: křesťanští zajatci mezi Berbery. Někteří z nich museli ještě nést hlavy svých kamarádů, kteří zemřeli cestou, neboť stráže se bály obvinění, zeje prodali na vlastní pěst.
A tady, uprostřed náměstí, kam ohnivé slunce házelo velice temné modré stíny, bylo místo jako stvořené pro divy. Jednou ráno tu Angelika zahlédla nejpodivnější, nejnepochopitelnější osobu, kterou tu mohla čekat: muže ve fraku a s parukou na hlavě. Vysoké podpatky jeho střevíců se sponami nesvědčily o dlouhém pochodu, manžety měl čisté.
Teprve když k oné osobě přistoupil alkaid a třikrát se jí uklonil, byla si jistá, že se jí to nezdá.
Vrhla se dovnitř a chystala se poslat služku zjistit, co se děje. Pak si uvědomila, že by to prozradilo její pozorovací stanoviště. Takže musela počkat, až se novinka rozlétne sama od sebe... což se vzápětí stalo.

Neobvyklý příchozí v paruce nebyl nikdo jiný než statečný francouzský obchodník ze Sále, pan.Bertrand, jenž se dostavil do Mekněsu z titulu bývalého vyslance na marockém území oznámit, že přicházejí tolik očekávaní otcové Vykupitelé.
Obchodník, dobrý křesťan toužící pomoci svým nešťastným bratrům, dal veškeré své zkušenosti se zemí a Marokánci do služeb přicházejících mnichů, kteří se poprvé vylodili v žárlivě střeženém království Mulaje Ismaila.
Otcové přijíždějí s dary a doporučujícími listy, jedou na oslech a brzy dorazí.

Otroci okamžitě propukli v jásot. Lidé od moře, z nichž někteří už přežili v Alžíru a Tunisu několikeré otroctví a vyvázli odsud pouze zásluhou blížících se otců, milovali tyto mnichy a říkali jim také maturínové neboli kněži na oslech. Byli zvyklí je vidět, jak odvážně pronikají do vnitrozemí až k nejvzdálenějším aduárům a vykupují otroky. Jenže do Maroka měli už patnáct let přístup zakázán.
Bylo to velké vítězství, jehož dosáhl Colin Paturel na podivně náladovém králi.
Přijížděli! Starý Caloëns, ve svých sedmdesáti letech, z toho dvaceti prožitých v otroctví, nejstarší ze zajatců, padl na kolena a děkoval nebesům. Konečně se dočká svobody! Jeho přátelé se divili, neboť Caloëns, králův zahradník, vždycky s láskou pečoval o veškeré rostlinstvo a vypadal velice šťastně. Vysvětloval jim, že bude opravdu Maroko opouštět se slzami v očích, ale musí odjet, protože mu padají vlasy. A král nemá plešaté rád. Když nějakého zahlédne, rozrazí mu hlavu měděným koncem své obrovské hole. Starý Caloëns se dožil vysokého věku, ještě však nemá chuť umírat, zvlášť ne podobným způsobem.
Otcové na oslech přijíždějí. Král jim nechal jít všechny otroky naproti se zelenou ratolestí na uvítanou.
Angelika to nevydržela. Poprvé požádala Velkého eunucha, aby jí prokázal službu a dovolil jí zúčastnit se audience francouzských mnichů u Mulaje Ismaila. Osman Ferradži přivřel protáhlé kočičí oči, jako by uvažoval, co se může pod tou prosbou skrývat, a pak jí to povolil.
Musela dlouho čekat. Misie bydlela v židovské čtvrti a byla tam celý týden izolována pod záminkou, že otcové nesmějí navštívit nikoho dřív, než je přijme král.
Alkaidi, ministři, vysoko postavení renegáti se přišli podívat na dary chudých otců a uvažovali, kolik peněz by z nich mohli vymámit.
Konečně dostala jednoho rána francouzská zajatkyně pří' kaz, aby se připravila na vycházku. Osman Ferradži ji doprovodil až k nosítkám s rudými záclonkami, která nesly muly. Obklopovala ji početná stráž. Projeli několika branami a těsně

u dveří harému dal Osman Ferradži zastavit. Angelika mohla vidět škvírou mezi závěsy.
Král tam již seděl se zkříženýma nohama ve žlutých střevících. Dnes byl na znamení dobré nálady oblečený v zeleném. Ústa mu zakrývaly klopy širokého burnusu, takže jeho pohled působil ještě pronikavěji. I on byl zvědavý na křesťanské kněze a chtěl vidět dary, které přivezli. Renegát Rodani mu prozradil, že vezou i dvoje hodiny. Především se však Mulaj Ismail soustředil na souboj, jenž mu ležel na srdci. Kdyby tak mohl vyrvat ze srdce těch neznabohů nějakou pověru. To by bylo pro Alláha vítězství nad představiteli křesťanského náboženství! Dobře si svou řeč připravil: byl plný elánu a přesvědčení.

Chtěl mít kolem sebe jen asi třicet strážných s mušketami vykládanými stříbrem. Za ním stáli dva černoušci, jeden ho ovíval vějířem, druhý držel slunečník.
Alkaidové a renegáti ve slavnostním oblečení, s turbany s chocholem a ve zlatě vyšívaných kaftanech seděli na bobku kolem něho.
Na konci náměstí se objevili otcové Vykupitelé s dvanácti otroky, nesoucími dary. Krále je představí francouzský renegát Rodani, žid Zachariáš a alkaid Ben Messaud.
Mniši vybrali pro tuhle misii, o niž se už tolik let pokoušeli, velice pečlivě své představitele. Bylo jich šest, tři z nich mluvili plynně arabsky a všichni španělsky. Každý z nich byl už nejméně třikrát vykupovat otroky v Alžíru nebo v Tunisu a byli známí tím, že bezpečně znali muslimský svět. Jejich představeným byl reverend otec de Valombreuse, nejmladší syn slavné rodiny z Berry, doktor na Sorbonně. Dokázal jednat mazaně jako sedlák i důstojně jako šlechtic. Nikdo by nedovedl lépe čelit Mulaji Ismailovi.
Bílé komže s rudým křížem vpředu a důstojné vousy knězi udělaly na krále dobrý dojem. Připomínali mu zbožné poustevníky, jimž se říkalo "santoni", svatí. Muslimové je měli ve velké úctě.
Král promluvil první. Přivítal je a pochválil za milosrdenství, které je přimělo přijít z takové dálky za svými bratry. Poté vzdal hold francouzskému králi. Ctihodný otec de Valombreuse, jenž měl u dvora vysoké postavení, na to bez váhání navázal

a ujistil ho, že Ludvík XIV. je svou urozeností a velikostí činů nejslavnější křesťanský panovník.
Mulaj Ismail souhlasil a pak zahájil proslov o velkém Prorokovi a jeho zákonu.
Angelika nemohla z té dálky jeho řeč sledovat, viděla však, jak je Mulaj Ismail stále vzrušenější. Obličej se mu chvílemi rozzářil, jako když bouřkovým mrakem pronikne sluneční paprsek. Svíral pěsti jako dva kameny a přesvědčoval mnichy, aby konečně přiznali své omyly a připustili, že jediné pravdivé a čisté je náboženství Muhammadovo, hlásané proroky už od Adama. Nemůže je nutit, aby přestoupili na pravou víru, přišli přece jako vyslanci, nějako otroci, ale musí je k tomu nabádat, aby se nebyl nucen zodpovídat Bohu, že se o to nepokusil.
Velice trpí, když vidí na své půdě bytosti tak zaslepené a setrvávající v omylu. Ještě štěstí, že nepatří k tomu hříšnému řádu svaté Trojice, který se opovažuje tvrdit, že jsou tři božské bytosti...
"Bůh je samozřejmě jediný a vysoko povznesený nad to, mít syna. Ježíš se podobá Adamovi, jehož stvořil Bůh z hlíny. Je pouze vyslancem Boha a jeho Slovo je jeho Duch, kterého vdechl Marii, dceři Amramově. Ani on, ani ona nebyli pokoušeni Ďáblem. Takže uvěřte v Boha a jeho Proroka a netvrďte, že Bůh je trojjediný, chci přece jen vaše dobro."
Odvážní kněži trpělivě vyslechli dlouhý proslov jako trest za všechny proslovy, které oni proslovili k jiným.
Střežili se prozradit králi, že jejich řád ve skutečnosti je řádem svaté Trojice a že se jen příležitostně nazývá řádem otců Vykupitelů. Colin Paturel jim v dopise důrazně doporučil, aby se představili pod druhým názvem, a nyní pochopili, proč.
Poděkovali králi, že tak laskavě pečuje o jejich svatost. Avšak podle křesťanských zásad podnikli tu dalekou cestu proto, aby zachránili své bratry, a přestože by se mu rádi zalíbili, nemohou přestoupit na jinou víru, neboť by pak nemohli vykoupit křesťanské zajatce a jejich strastiplná pouť by byla zbytečná.
Král jejich důvody uznal a snažil se nedat najevo zklamání.

Otroci už rozvázali provazy kolem beden s dary a odklopili víka. Mniši přivezli králi několik štůčků nádherných látek. Cambraiské a bretaňské plátno, zabalené do zlatých ďamaš

kových obalů. K tomu přiložili tři prsteny a tři náhrdelníky. Mulaj Ismail si navlékl prsteny na prsty a náhrdelníky rozložil před sebe na zem. Občas je zvedl a s obdivem prohlížel. Konečně rozbalili hodiny. Ciferníky se cestou příliš nepoškodily. Největší hodiny měly zlaté kyvadlo, představující slunce, a číslice z modrého zlaceného emailu. Při pohledu na ně se Ismail zaradoval jako dítě. Ujistil mnichy, že jejich žádost pozorně vyslechne a že jim vydá dvě stě otroků. V takový počet ani nedoufali...
Tentýž večer uspořádali otroci na znamení radosti a vděku králi u kanálu poblíž harému ohňostroj. Jean Davias z Poliguenu a Joseph Thomas ze Saintonge byli mistři pyrotechnici a uspořádali podívanou, jakou muslimové ještě neviděli.
Ohnivá loď a ohnivý strom pluly po kanálu, nad nimi poletoval pták a zapaloval hořlavé části ohněm, jenž mu sálal ze zobáku.
Mulaj Ismail stál na terase a sledoval ten zázrak z výšky. Byl hluboce dojatý. Tvrdil, že opravdu ho mají rádi jen otroci, neboť když poskytne nějakou milost svým hodnostářům a svému lidu, namísto díků po něm žádají další. Křesťanští otroci ho svou vděčností nadchli.
Hned ten večer si nechal ušít ze zeleného bretaňského sukna, které se mu zvlášť líbilo, šaty.

Angelika a její družky také zdálky sledovaly ohňostroj. Angelika velice váhala, ale měla pocit, že panuje všeobecná dobrá nálada, a tak požádala Velkého eunucha, zda by jí nedovolil setkat se s některým z otců misie. Potřebuje náboženskou posilu. Osman Ferradži usoudil, že nemá důvod odmítnout.
Poslal dva eunuchy do židovského domu, kde otcové čekali na výsledky rozhovorů a neustále přijímali návštěvy zajatců, zoufale se snažících dostat se na seznam dvou set vykoupených Francouzů.

Ctihodný otec de Valombreuse byl požádán, aby eunuchy následoval. Jedna z žen Mulaje Ismaila ho žádá o rozhovor. U vchodu do harému mu zavázali oči. Octl se před zamřížovaným okénkem, za nímž stála po oči zahalená žena, a on s údivem slyšel, že mluví francouzsky.
"Doufám, že jste se svým posláním spokojen, otče."
Mnich opatrně poznamenal, že ještě není vše dohodnuto. Králova náladovost může leccos zvrátit. To, co mu zajatci vyprávěli, ho přílišným optimismem nenaplňuje. Už by chtěl být v Cádizu i s těmi ubohými zajatci, jejichž duše je v moci toho krvelačného panovníka neustále v nebezpečí.
"A protože i vy jste byla křesťanka, madame, soudě podle vašeho jazyka, prosím vás, abyste se u krále, vašeho pána, přimluvila, aby nám zachoval přízeň a své dobré úmysly uskutečnil."
"Ale já nejsem renegátka," protestovala Angelika. "Jsem křesťanka."
Otec de Valombreuse si v rozpacích pohladil vousy. Slyšel, že všechny ženy, jež jsou sultánovými milenkami, jsou pokládány za muslimky a musí vyznávat Muhammadovo náboženství. Mají v harému vlastní mešitu.
"Zajali mě," opakovala Angelika, "nejsem tu dobrovolně."
"To jsem tušil, dítě," zašeptal s politováním kněz.
"Moje duše je také ve velkém nebezpečí," Angelika se náhle zoufale přitiskla ke mříži, "ale to je vám úplně jedno. Nikdo se nepokusí mě zachránit, nikdo se mě nepokusí vykoupit. Protože jsem jen žena..."

Nedokázala se vyjádřit, nedokázala přesně popsat, jak ji víc než muka vyvádí z míry ta podivná zlatě vystlaná smyslnost, jež halí celý harém, její duše pomalu slábne, čím dál úžeji ji ovinují nakažlivé byliny lenosti, vášně a krutosti. A právě to chtěl Osman Ferradži. Znal to věčné ženství a prostředky, jak je probudit. Kněz zaslechl, jak zahalená žena pláče. Sklopil soucitně hlavu.
"Snášejte trpělivě svůj osud, dítě. Alespoň netrpíte hlady a pracovním vyčerpáním, jež ničí vaše bratry."
Dokonce i v očích dobrého kněze je ztráta ženské duše méně důležitá než mužské. Ani ne tak z pohrdání, spíš proto, že se

domnívá, že k ženám bude Bůh vzhledem k jejich slabší povaze a neodpovědnosti shovívavější.
Angelika se vzpamatovala. Stáhla z prstu prsten, obrovský diamant, na němž bylo vyryto jméno a heslo PlessisBelliérů. Zaváhala, neboť jí trochu vadila přítomnost Velkého eunucha, který je pozoroval. Pak se rozhodla. Věděla, že její čas vypršel a že ji Osman Ferradži brzy zavede do pokojů Mulaje Ismaila. Dal jí možnost poznat, že ho musí poslechnout. Ztratila by jeho ochranu, kdyby ho zklamala. Když se vzepře, vydá se na' milost králi a přijde o život v krutých mukách.
Nakonec se v hrůze ptala sama sebe, jestli vlastně už netouží, aby hodina porážky konečně nadešla, aby se přestala kojit planými nadějemi. Nikdo jí nemůže pomoci: ani zvenku, ani uvnitř. Podnikavý Savary je jen ubohý starý otrok, který má přílišnou důvěru ve své síly. Se sultánem si není radno zahrávat. A pokud se křesťané přece jen rozhodnou uskutečnit jeden z těch neuskutečnitelných útěků, o němž několik odvážlivců sní, nebudou si ho komplikovat tím, že přiberou ženu. "Z harému se neutíká." Aspoň se však může pokusit, aby tu nezůstala do smrti. Existuje jen jediný člověk, který by tomu mohl zabránit, který by mohl donutit nezkrotného Ismaila k tomu, aby vrátil svou kořist.
Podala drahokam skrz mříž mnichovi.
"Otče, zapřísahám vás... prosím vás, jděte do Versailles, až se vrátíte. Požádejte krále o audienci a dejte mu tento prsten. Uvidí tam vyryté mé jméno. Řekněte mu, jak mě zajali. Že jsem ve vězení. Řekněte mu..."
Ztlumila hlas a dodala sotva slyšitelně:
"Řekněte mu, že ho prosím o odpuštění a volám ho na pomoc..."
Bohužel, Mulaj Ismail se ještě před koncem rozhovorů dozvěděl od jednoho z francouzských renegátů, že pod jménem otců Vykupitelů se skrývá řád svaté Trojice.
Jeho hněv byl strašný.
"Znovu jsi mě oklamal svým zmijím jazykem, proradný Nor

manďane," spílal Colinu Paturelovi. "Tentokrát jsi však svůj žertík nedovedl do konce."
Nechal mu nasypat do vousů, nosu a uší střelný prach a hodlal ho zapálit. Pak si to rozmyslel. Ještě Colina Paturela nezabije. Spokojil se s tím, že ho nechal přivázat na kříž a nahého vystavit uprostřed náměstí s dvěma ozbrojenými černochy po boku; měli střílet, kdyby se mu supi pokoušeli vy klovat oči. Jeden ze strážných nepřesně vystřelil a zasáhl křesťana do ramene. Když se to král dozvěděl, přišel a vlastnoručně sťal strážnému hlavu.
Angelika se chvěla a s okem přitisknutým na úzkou mezeru ve zdi nebyla s to odpoutat od hrozného obětiště pohled. Občas si všimla, jak zajatec napíná svaly, aby se trochu narovnal a uvolnil paže, stažené provazy. Světlovlasá hlava s dlouhými kučerami mu padala dopředu. Ale rychle se vztyčil. Pomalu otáčel tvář zprava doleva a díval se do nebe. Neustále se

hýbal, jako by chtěl zabránit tomu, aby mu mučeným tělem přestala proudit krev.
Jeho pevná tělesná konstrukce mukám odolala. Když ho večer sundali, nejen že nebyl mrtvý, ale jakmile mu dal král napít bylinného nápoje, vzpamatoval se a jeho přátelé, kteří ho už oplakávali, viděli, jak vzpřímeně přichází, přestože krvácel z mnoha ran.
Novinky se rychle šířily a lidé žili ve strachu z budoucnosti. Král ve vzteku poplival dary kněži, rozdal prsteny a náhrdelníky černouškům. Oblek ze zeleného sukna roztrhal. Nešel však až tak daleko, aby rozbil hodiny.
Otcové, kteří dostali rozkaz okamžitě opustit Mekneš pod hrozbou, že budou zaživa upáleni, byli naprosto zděšení.
Radili se, co dělat. Oba obchodníci ze Sále, pánové Bertrand a Vlněná čapka, na něž se rozkaz nevztahoval, odvážně nabídli, že požádají krále p audienci a pokusí se mu vše vysvětlit. Kněži se zatím spakují a vsednou na osly, aby nedráždili krále tvrdohlavostí a nepodněcovali ještě víc jeho vztek.
Ale Colin Paturel, který překážky předvídal, už vykonal morální nátlak, kterého teď využil. Když se blížila doba příchodu kněži, navštívil všechny maurské rodiny, mající zajatce na fran

couzských lodích, a namluvil jim, že by mohlo dojít k výměně zajatců a jejich příbuzní by se mohli vrátit.
Když teď Mauři viděli, že králův hněv vyhání vyjednavače bez jakékoliv dohoďy, vydali se v průvodu do paláce a střídavě vyzývali a střídavě prosili krále, aby si nenechal ujít příležitost, vždyť mají poprvé možnost znovu uvidět své zajatce, kteří padli do rukou křesťanům.
Mulaj Ismail byl nucen ustoupit. Jeho stráže vyjely pro mnichy a nařídily jim, aby se vrátili do Mekněsu, jinak přijdou o hlavu.
Rozhovory začaly znovu a byly bouřlivé: trvaly tři týdny.
Nakonec mniši získali dvanáct otroků namísto slíbených dvou set. Každý měl být vyměněn za tři Maury a tři sta piastrů. Otcové je odvedou až do Ceuty a tam vyčkají, dokud se výměna neuskuteční.
Král sám vybral dvanáct nejstarších a nejslabších otroků. Nechal je předvést a oni se samozřejmě vlekli, jak nejhůř mohli. Mulaj Ismail si zamnul ruce a řekl spokojeně:
"Jsou opravdu ubozí a staří..."
Stráž souhlasila:
"Dobřes to řekl, pane."
Aby si byl úplně jistý, obrátil se král na písaře a zeptal se ho na mínění. Písař přitakal:
"Správně jsi to řekl, pane, jsou ubozí a staří."
Chtěli je začít sepisovat, když se dostavil jeden kulhavý otrok a prohlásil, že starý Caloëns není Francouz, protože byl zajat na anglické lodi. Bylo to už dvacet let a nikdo neměl čas to ověřit. Starého Caloënse znovu vystrčili za dveře paláce jako za brány ráje. Jeho místo zaujal ten kulhavec.
Otcové s oďjezdem spěchali, neboť soudili, že jim každý den může přinést další hrůzy. Závistiví, utýraní zajatci zatrpkli a neustále naříkali. I oni museli platit a zahrnout dary všechny alkaidy a renegáty tvrdící, že jim v něčem pomohli.
Odjížděli z Mekněsu a jak muslimové, tak křesťané, kteří teď už ztratili veškerou naději, že jejich utrpení skončí, jim spílali a házeli po nich kamení.
Starý Caloëns plakal.
"Ach, kdypak zas přijedou otcové na oslech. Jsem ztracen!"

Už cítil na holé lebce konec sultánovy hole; odešel do palmového háje a oběsil se. Colin Paturel přišel právě včas a sundal ho.
"Nezoufej, otče," chlácholil ho, "zkusili jsme všechno, abychom trochu vylepšili svůj osud. Teď už zbývá jediné východisko: útěk. Já musím uprchnout. Mé dny jsou sečteny. Rytíř Renaud de Marmodin mě nahradí. Pokud se necítíš příliš starý, půjdeš s námi."
Colin neobjednal hodiny jen tak pro nic za nic. Po dvou týdnech přestaly jít. Přihlásil se ženevský hodinář Martin Camisent, zeje opraví. Potřeboval však množství malých nástrojů, kleští, pilníků, svorek... Něco z toho se ztratilo, nikdo nevěděl jak, a když hodiny začaly znovu jít, Ženevan měl stranou dost nářadí, aby dokázal přepilovat Colinu Paturelovi řetězy a v určený den ho osvobodit.
Přepiluje je i JeanuJeanovi Pařížanovi, otrockému písaři. S těmi dvěma, už deset let nerozlučnými přáteli, odejde ještě Benátčan Piccino, bretonský šlechtic mař kyz de Kermoeur, Francis Bargus zvaný Arlésan, rodem z Martigues, a Jean ďHarrostegui, Bask z Hendaye.
Nejodvážnější otroci z galejí, naprosto odhodlaní stokrát riskovat smrt, jen aby se ještě dotkli křesťanské půdy. K nim se přidal chudák Caloëns, na smrt odsouzený plešatec, a také starý lékárník jménem Savary, předkladatel tolika mazaných návrhů, jak Mulaje Ismaila oklamat, že je nakonec přesvědčil, že nemožné je možné.

Jaký má asi Mulaj Ismail výraz, když se sklání nad ženou, po níž touží? Ten obličej z nazlátlého bronzu, znepokojující jako tvář afrického bůžka, s tvrdými rysy, a přesto hladká a jako vymodelovaná odvážnými prsty antického sochaře.
Rty a chřípí černocha, oči šelmy. Ne tygra, ale lva, který dokáže pohlédnout do slunce a prohlédnout jakoukoliv přetvářku.

Jak se asi tváří dobyvatel, když se zmocňuje své oběti?
Angelika cítila, jak se za ní zavírá past. Nemůže se ubránit, aby si nekladla otázky o Mulaji Ismailovi, a když se procházela alejemi nádherných zahrad, pomalu se jí začínala zmocňovat za vrať při pomyšlení na povahu pána, jenž je stvořil, na povahu zmítající se mezi nejdivočejšími vášněmi.
Hází otroky lvům, vymýšlí tak strašné krutosti, že sebevražda je ten nejsladší lék, jak mu uniknout, ale miluje vzácné květiny, ptáky a zvířata, a celou svou duší věří v milosrdného Alláha. Byl Prorokovým dědicem, má jeho nekonečnou a chladnou statečnost, a mohl by říci stejně jako Prorok: Vždycky jsem miloval ženy, vůně a modlitbu. Ale jedině modlitba uspokojí mou duši.
Kurtizány kolem ní si šeptaly, snily, intrikovaly.
Všem těmhle samicím, žijícím v pohodlí polštářů, oddávajícím se živočišnosti svých krásných těl zasvěcených lásce, tu bylo dobře.
Jemné a něžné, navoněné, nazdobené, s nádhernými křivkami těla byly přímo stvořené pro dotek náročného mistra. Neměly žádný jiný důvod existence, žily v očekávání rozkoše, která jim bude způsobena, vztekaly se pouze na zahálku a vynucenou zdrženlivost. Neboť jenom málokdy se dostalo některé z té stovky žen královské pocty.
Rozpálené hurisky, rezervované pro rozkoš jediného muže, si krátily čas příšernými komplety. Žárlily na Angličanku Daisy a ponurou Lejlu Ajšu, které jediné odhalily a dokázaly si udržet tajemství jeho podivného srdce. Obsluhovaly ho u jídla. Občas se s nimi radil. Žádná však nezapomínala, že korán dovoluje věřícím čtyři legitimní manželky.
Která bude ta třetí?
Starou Fatimu zlobilo, že její paní, kterou denně krášlila, ještě nepředstavili králi a nestala se jeho milenkou. Takhle to nemůže

pokračovat. Jen co ji král zahlédne! V harému není krásnější žena, než je Francouzka. Její pleť, chráněná polostínem pokoje, se pročistila. V teplém stínu planou zelené oči, lesknou se přímo nadpřirozeně. Fatima trochu zdůraznila barvu obočí a řas henou, smíšenou s vápenným mlékem, takže připomínaly tmavý samet. Naopak vlasy zesvětlila speciálními

bylinami a každá kadeř byla lehká a zářivá jako hedvábí. Pleť měla perleťovou, protože jí ji Fatima máčela v koupelích z mandlového oleje nebo z výtažku leknínů.
Je dokonale zralá, soudila Fatima.
Na co se čeká?
Provensálka se Angelice svěřila se svými pochybami a netrpělivostí. Nakonec i jí vnukla roztrpčenost umělce, jenž má pocit, že jeho dílo je nepovšimnuto. K čemu být tak krásná? Teď je nejvhodnější okamžik na tyrana zapůsobit a stát se jeho třetí manželkou. Pak už se nebude muset bát stáří nebo toho, zeji odsunou do nějakého temného venkovského harému nebo ještě hůř pošlou do kuchyně, aby tam až do konce života dělala službu.
Velký eunuch je hodlá umořit čekáním, možná ve shodě se svými plány, ale možná s nimi ani tolik nepočítá. Vnímá vůbec, jak plynou dny? Znovu jako by čekal na nějaké znamení, zamyšleně pozoruje novou odalisku, tak krásnou, jako jsou některé obrazy italských malířů. Dlouze pokyvoval hlavou. "Viděl jsem ve hvězdách," šeptal. Z toho, co viděl a o čem mlčel, byl jakýsi nerozhodný.
Trávil dlouhé noci na vrcholku čtverhranné věže pevnosti a zkoumal optickými přístroji nebe. Měl ty nejkrásnější a nejdokonalejší, jaké v civilizovaném světě existovaly. Byl jejich vášnivým sběratelem. Kromě optických přístrojů, pro něž byl nejen v Benátkách a ve Veroně, ale až v Sasku, kde se proslavili výrobci optických čoček, sbíral i perské kalamáře z perleti s emailovými přihrádkami a měl velice vzácné kousky. Také miloval želvy. Choval všechny jejich druhy v zahradách horských vil, kam Mulaj Ismail posílal opuštěné konkubíny. Nejen že ty ženy navždycky vyhnal z Mekněsu; byly navíc nuceny trávit své dny ve společnosti množství těchto milých oblud, pomalých obrovských čj naopak malinkatých želev, jimž navíc vděčily za časté návštěvy obávaného Velkého eunucha. Jako by ten vysoký muž měl dar všudypřítomnosti. Před obyvatelkami harému se objevil vždycky přesně ve chvíli, kdy by ho nejraději viděly úplně jinde. Mulaj Ismail ho našel po svém boku pokaždé, když ho náhle napadlo něco, o čem si potřeboval nezbytně s Velkým eunuchem pohovořit.

Osman Ferradži často navštěvoval jednotlivé ministry, denně přijímal hlášení mnoha špiónů, vyrážel na nesčetné cesty, a přesto se zdálo, jako by celé dny přemítal o kráse perského emailu a celé noci trávil s okem na astrologickém dalekohledu.
Což mu ovšem nebránilo zbožně vykonávat muslimský obřad pěti modliteb denně s čelem položeným na zemi.
"Prorok říká: Pracujte pro tento svět, jako byste měli žít věčně, a pro onen, jako byste měli zítra zemřít," bylo jeho oblíbené rčení.
V myšlenkách jako by byl v neustálém spojení s těmi, koho měl pod svou pravomocí. Jako číhavý pavouk spřádal kolem všech pavučinu, z níž se už nikdo nedokázali vymanit.
"Nejsi už plná touhy, Firuzé?" zeptal se jí jednoho dne, "nejsi už unavená sladkým sněním o šťastném okamžiku vášně? Už dávno jsi nebyla s mužem..."

Angelika odvrátila pohled. Raději by se nechala rozčtvrtit, než by přiznala, jaká horečka ji stravuje v noci a budí ji celou vzrušenou a s tichýmpřáním: Muže! Jakéhokoliv muže!
Osman Ferradži naléhal:
"Tvé tělo ženy se nebojí muže, má ho rádo a umí ho vychutnat, nebojí se jeho prudkosti jako tělo příliš mnoha nezkušených dívek. Nehoříš už touhou se s ním znovu střetnout? Mulaj Ismail tě uspokojí... Zapomeň na všechno a mysli jen na svou rozkoš. Chceš, abych tě konečně představil?"
Seděl blízko ní na nízké stoličce a ona ho pozorně vnímala, sledovala ho zamyšleným pohledem, toho velkého vyhnance lásky... Vyvolával v ní smíšené pocity obdivu a odporu zároveň. Nemohla se ubránit smutku, když pozorovala na tom urostlém muži známky jeho stavu: ztěžklou linii brady, příliš jemné a krásné paže a obrysy prsou pod saténovou vestou občas starším eunuchům narostou.
"Osmane beji," oslovila ho jednou odvážně, "jak můžete mluvit o podobných věcech? Nelitujete někdy, že na ně nemáte právo?"
Osman Ferradži zdvihl obočí: shovívavě, téměř vesele se usmál.
"Člověk nelituje toho, co nikdy nepoznal, Firuzé. Závidíš snad bláznovi, který pobíhá ulicí a směje se představám svého

šíleného mozku? A přesto je svým způsobem šťastný, jeho vize ho uspokojuje. Jenže ty nechceš sdílet to, co ho uspokojuje, a děkuješ Alláhovi, že nejsi na jeho místě. A tak mi připadá chování, k němuž nutí člověka neodolatelné otroctví touhy, jež z rozumného a chytrého muže udělá vzápětí kozla lítajícího za nejhloupější kozou. A já děkuji Alláhovi, že mě toho uchránil. Ale současně vím, že tato veliká síla existuje, a pracuji na tom, abych ji přizpůsobil cíli, který se mně hodí, a tím je sláva marockého království a čistota islámu."
Angelika se napůl zvedla a pocítila vzrušení stratéga, který otáčí světem, jak se mu zamane.
"Osmane beji, prý jste přivedl Mulaje Ismaila k moci a označil jste mu ty, které má zabít či nechat zabít, protože mu stáli v cestě. Je však ještě jedna vražda, o níž jste neuvažoval. Jeho vražda! Proč necháváte toho sadistického šílence na marockém trůnu? Neuměl byste vládnout lépe? Bez vás je jen dobrodruhem v obklíčení nepřátel! Vy jste jeho chytrost, moudrost, ochrana nebeská. Proč nezaujmete jeho místo? Mohl byste. Copak kdysi nekorunovali eunuchy jako byzantské císaře?"
Velký eunuch se nepřestával usmívat.
"Jsem ti zavázán, Firuzé, že máš o mně tak vysoké mínění. Jenže já nezabiju Mulaje Ismaila. Hodí se na marocký trůn. Má v sobě vášeň dobyvatelů. Co může založit člověk, jenž nemá oplodňující semeno? Krev Mulaje Ismaila je hořící láva. Moje je ledová jako stinný pramen. A je to tak dobře. On je meč boží. A já mu předávám svou chytrost a moudrost. Vychoval jsem ho a učil v době, kdy byl jen malý a ztracený mezi sto padesáti syny Mulaje Aršiho, jenž se o jejich vzdělání nestaral. Zajímal hojen Mulaj Hamet a AbdelAhmed. Já jsem se věnoval Mulaji Ismailovi. Přemohl oba ostatní. Mulaj Ismail je svým způsobem víc synem mým než synem Mulaje Arši, jenž ho zplodil. Nemohu ho tedy zničit. Není sadistický šílenec, jak ho ve svém omezeném křesťanském mozku vidíš. Je to meč boží. Copak jsi nikdy neslyšela, že Bůh spustil ohnivý déšť na hříšná města Sodomu a Gomoru? Mulaj Ismail napravuje ostudné neřesti, jichž se dopouští tolik Alžířanů a Tunisanů;

nikdy se nezmocnil ženy, která má žijícího muže, neboť zákon zakazuje cizoložství, a drží půst ramadámu o celý měsíc déle... Až budeš jeho třetí ženou, uklidníš jeho bouřlivou povahu... Moje dílo bude dokonáno. Chceš, abych tě ohlásil Mulaji Ismailovi?"
"Ne," odpověděla vzrušeně, "ještě ne."

"Přenechme to tedy osudu."
A ruka osudu skutečně dopadla jednoho průzračného chladného rána, kdy Angelika vyrazila ve svých ozáclonkovaných nosítkách na dvou mulách do palmového lesíka. Dostala od Savaryho lísteček, jejž jí dost neochotně předala Fatima. Stařec ji žádal, aby přišla do palmového háje k bráně pro zahradníky. Žena jednoho z nich, francouzská otrokyně paní Badiguetová, jí pak ukáže, kde svého starého přítele najde.
Pod spadaným palmovým listím se leskly datle. Otroci je sbírali. U zahradnického domku k ní přistoupila paní Badiguetová. Angelika odhrnula záclonky. Paní Badiguetovou zajali ve chvíli, kdy plula s manželem do Cádizu. Obě její sestry, které chytili s ní, dali do harému AbdelAhmeda, ona však měla právo zůstat s manželem, neboť Mulaj Ismail uznával zákon a nikdy neoddělovat ženu od manžela. Měla čtyři chlapce, všechny narozené v otroctví. Dělali společnost princi Zidanovi.
Plaše se rozhlédla a zašeptala Angelice, že starý Savary pracuje nedaleko. Sbírá spadané datle, jimiž si přilepšuje k hubenému chlebu otroků. Třetí alejí nalevo... Je si Angelika jistá eunuchy, kteří ji hlídají? Ano, byli to naštěstí dva mladíci, již věděli jediné: že jim Osman Ferradži přikázal, aby francouzské otrokyni ve všem vyhověli. Nechala se tedy doprovodit k určené aleji a brzy zahlédla Savaryho, malého snědého skřítka, jak vesele sbírá ovoce ve zlatozeleném lesku palem. Místo bylo pusté. Bylo slyšet jen neustálé bzučení much kolem ulepených sladkých datlí.
Savary přišel blíž. Eunuši hodlali zasáhnout.
"Zpátky, vy tlustá děťátka," okřikl je laskavě stařec. "Nechtě mě pozdravit dámu..."

"Je to můj otec," ozvala se Angelika. "Víte přece, že mi Osman Ferradži občas dovolí s ním promluvit."
Ne vzpouzeli se.
"Všechno jde dobře," šeptal Savary a oči za brýlemi se mu leskly.
"Našel jste další ložisko minerální mumie?" usmála se slabě Angelika. Něžně ho pozorovala. Stále víc připomínal toho šikovného vousatého skřítka, tančícího kolem kamenných stolců v Poitou. Málem uvěřila, že Savary patří prostě mezi staré dobré duchy jejího dětství, které tak dlouho hledala v orosené trávě a kteří ji věrně ochraňovali.
"Šest otroků se pokusí o útěk. Mají dokonalý plán. Nespolčí se s metadory, kteří často zradí ty, které mají dovést na křesťanské území. Shromáždili zprávy od otroků, kteří utekli a znovu je chytili. Vytyčili si cestu až do Ceuty; kudy je třeba jít a čemu je třeba se vyhnout. Nejvhodnější čas nastane za měsíc či dva. Je to období rovnodennosti a Mauři už nespí venku, protože nemusí hlídat ani pole, ani ovocné sady. Jít se musí pouze v noci. Přesvědčil jsem je, aby s sebou vzali ženu. Nechtěli. Nezažili, že by nějaká žena utekla. Přesvědčil jsem je, že právě vaše přítomnost je ochrání, neboť jestli mezi nimi Berbeři uvidí ženu, budou se domnívat, že jsou obchodníci, nikoliv uprchlí vězni."
Angelika mu dojatě stiskla ruku.
"Ach, drahý Savary, já už jsem vás v duchu obviňovala, že jste mě přenechal smutnému osudu."
"Splétal jsem pavučinu," vysvětloval starý lékárník, "ale to ještě není celé. Musíte uniknout z pevnosti. Prostudoval jsem všechny východy, které vedou z harému mimo palác. Na severní straně ve zdi, která ústí na smetiště nedaleko židovského hřbitova, jsou malá dvířka, která občas nejsou hlídána. Vyptal jsem se služek. Dvířka ústí do dvora, nazvaného dvůr tajemství, kousek od schodiště do harému. Tudy můžete uniknout. Jeden ze spiklenců vás bude venku čekat. Musíte ale vědět, že ta dvířka

se otevírají pouze zvenku a jen dvě osoby od nich mají klíč: Velký eunuch a Lejla Ajša. Proto se někdy tak nečekaně vrátí ve chvíli, kdy byli viděni, jak s velkou pompou odcházejí.

Jistě se vám podaří zmocnit se toho klíče a předat ho jednomu z nás, aby vám otevřel..."
"Savary," vydechla Angelika, "vy jste si už natolik zvykl přenášet hory, že vám všechno připadá jednoduché. Ukrást klíč Velkému eunuchovi, ubránit se šelmě..."
"Máte přece spolehlivou službu..."
"Tedy... já nevím..."
Najednou si Savary položil prst na ústa a rychle zmizel jako lasička, pod paží nesl poloprázdný košík datlí.
Angelika zaslechla cval blížícího se koně. V příčné aleji se vynořil Mulaj Ismail; žlutý burnus mu vlál ve větru a za ním jeli dva alkaidové. Když zahlédl mezi stromy nosítka s červenými záclonkami, zastavil se.
Savary převrhl uprostřed aleje košík a začal naříkat.
Obrátil tak sultánovu pozornost na sebe. Mulaj Ismail k němu přiklusal. Nešikovnost a hraný děs starého otroka v něm vzbudil vášnivou potřebu mučit.
"Ach, není to ten malý křesťanský poustevník Osmana Ferradžiho? Vyprávějí se o tobě zázraky, starý čaroději. Báječně se staráš o slona a žirafu."
"Pochválena budiž tvá dobrota, pane," koktal Savary a vrhl se na zem.
"Vstaň! Poustevník je svatá bytost, jejímiž ústy promlouvá Bůh a nemá se tedy pokořovat."
Savary vstal a znovu vzal košík.
"Počkej... Povím ti, že se mi nelíbí, když tobě, člověku, jenž setrvává v omylu své bezbožné víry, říkají kouzelník! Pokud znáš nějaká tajemství, musí pocházet od ďábla. Staň se Maurem! A já tě vezmu k sobě, abys mi vykládal sny."
"Budu o tom přemýšlet, pane," ujistil ho Savary.
Jenže Mulaj Ismail měl špatnou náladu. Zvedl kopí a natáhl paži, aby hodil.
"Staň se Maurem," opakoval výhružně. "Maurem... Maurem..."
Otrok se tvářil, že neslyší. Král bodl poprvé.
Starý Savary se zapotácel a sáhl si na bok, odkud vytryskla krev. Druhou chvějící se rukou zvedl brýle a rozhořčeně pohlédl na sultána.

"Maur? Já? Za koho mě máš, pane?"
"Ty pohrdáš Alláhovým náboženstvím?" zařval Mulaj Ismail a znovu mu vnořil kopí do břicha.
Savary ho vytrhl, pokusil se vstát a utéci. Odklopýtal několik kroků, jenže Mulaj Ismail ho na koni dohnal a křičel: "Maurem! Staneš se Maurem!" a pokaždé do něho zabodl kopí.
Stařec se zhroutil.
Angelika za záclonkou zděšeně pozorovala otřesnou scénu. Kousala se do ruky, aby nevykřikla. Ne, nemůže nechat takhle zmasakrovat starého přítele! Vyskočila z nosítek a vrhla se jako šílená proti Mulaji Isamilovi.
"Milost, pane, milost," prosila arabsky, "je to můj otec."
Sultán zůstal stát se zdviženým kopím, naprosto vyvedený z míry zjevením té nádherné ženy, kterou neznal. Její rozpuštěné vlasy se rozzářily ve slunci jako vodopád. Spustil paži.
Angelika se vrhla k Savarymu. Zvedla malého starce, tak lehounkého, že ho ani necítila, a odtáhla ho pod strom, kde ho opřela.

Stařík měl šaty nasáklé krví. Brýle měl rozbité. Něžně mu je sundala. Krvavé skvrny se šířily a vpíjely se do obnošené látky šatů. Angelika vyděšeně pozorovala starcovu tvář, bledou jako křída, na níž svítila jen červená bradka napuštěná henou.
"Ach Savary," řekla hlasem přerušovaným tlukotem vlastního srdce. "Ach, můj drahý Savary, prosím vás, neumírejte!"
Paní Badiguetová, sledující drama zpovzdáli, se vrhla domů pro obvaz. Savaryho ruka tápala, až vytáhla se záhybů šatů kousek černé mazlavé hmoty. Jeho zamlžené oči pozorovaly Angeliku.
"Mumie," vydechl. "Bohužel, madame, už nikdo neobjeví tajemství té hlíny... Já jediný jsem ho znal. A já odcházím... odcházím..."
Víčka mu ztěžkla, jako by byla olověná.
Přiběhla zahradníkova žena a nesla tamaryškový čaj se skořicí a paprikou. Angelika ho podala starci ke rtům. Jako by nasál horkou páru. Usmál se.

"Ach, koření," zašeptal, "vůně šťastných cest... Panno Marie, vezmi mě k sobě..."
Při těchto slovech starý lékárník z ulice BorgTibourg vydechl naposled. Prošedivělá hlava mu padla dozadu zemřel.
Angelika ho vzala za nehybné chladné ruce.
"To není možné," koktala zděšeně, "to není možné."
To přece není ten mazaný a nepřemožitelný Savary, co tu leží v zeleném světle palmy jako politováníhodný rozbitý panák.
To je zlý sen, jeden z žertů geniálního kouzelníka... Objeví se znovu, zašeptá jí: Všechno je v pořádku, madame.
Ale byl mrtvý, proklatý ranami kopí.
Cítila, jak na ni padla strašná tíha. Tíha pohledu, který se na ni upíral. V písku vedle sebe uviděla kopyta koně a zvedla hlavu.
Klečela ve stínu Mulaje Ismaila.

Osman Ferradži vešel do hammanu, kde služky pomáhaly Angelice vystoupit z obrovského mramorového bazénu. Vstupovalo se do něj po mozaikovém schodišti.
Z modré, zelené a zlaté mozaiky, zdobené ornamenty, byla také klenba hammanu, který údajně napodoboval turecké lázně v Cařihradu. Jeden východní křesťanský architekt, jenž pracoval v Turecku, postavil tenhle jemný skvost pro pohodlí žen Mulaje Ismaila.
Pára, vonící pryskyřicí a růžemi, zahalovala obrysy pozlacených sloupů a vytvářela dojem sno,vého paláce z pohádek Tisíce a jedné noci.
Když Angelika zahlédla Velkého eunucha, hledala závoj, aby se zahalila. Nikdy si nezvykne na přítomnost eunuchů při nejintimnějších chvílích žen, a úplně nejmíň snášela přítomnost urozené osobnosti správce harému.
Osman Ferradži se tvářil neproniknutelně. Následovali ho

dva mladí eunuši s naducanými tvářemi, nesoucí závoje z růžového mušelínu, bohatě vyšívané stříbrem.
Osman Ferradži suše pobídl služky, aby je rozbalily.
"Je jich sedm?"
"Ano, pane."
Kritickým okem pozoroval Angeličino souměrné tělo. Bylo to poprvé v jejím životě, kdy trpěla tím, že je žena a že je krásná. Cítila se jako umělecký předmět, jehož kvalitu, originalitu a cenu odhaduje sběratel a srovnává ji s jiným. Byl to odporný, rozčilující pocit. Jako kdyby jí sebrali duši.
Stará Fatima uctivě ovinula kolem boků mladé ženy první závoj, jenž jí padal až ke kotníkům a pod jehož průsvitností se rýsovaly krásně

tvarované porcelánově lesklé nohy, vypouklé boky a stinné loubí břicha. Dva další závoje zahalily s touž indiskrétností a necudností ramena a ňadra. Další, širší, jí zahalil i paže. Pátý byl dlouhý jako šál. Pak jí ovinuli vlasy velice širokým závojem, větším než ostatní. Poslední, haik, jí připevnili kolem obličeje tak, že budou vidět jen zelené oči, jimž dodávalo nezvyklého lesku rozhořčení, jež se v nich skrývalo.
Pak Angeliku odvedli zpátky do jejích pokojů. Osman Ferradži přišel za ní a ona si všimla, že jeho černá pleť září dneska přímo namodrale. I ona musela být pod nalíčením bledá. Podívala se mu zpříma do očí.
"Na jakou ceremonii mě to takhle připravujete, Osmane beji?" zeptala se zdrženlivě.
"Víš to moc dobře, Firuzé. Musím tě okamžitě představit Mulaji Ismailovi."
"Ne," vykřikla Angelika, "k tomu nedojde."
Jemné chřípí se jí chvělo a musela hodně zvedat hlavu, aby viděla Velkému eunuchovi do tváře.
Přimhouřil oči a zorničky měl ostré jako čepel.
"Ukázala ses mu, Firuzé... Viděl tě! Bylo dost obtížné mu vysvětlit, proč jsem tě tak dlouho skrýval. Nakonec uznal mé důvody. Jenže teď chce zblízka poznat tvou krásu, jež ho očarovala."
Hlas ztichl, jako by se vzdaloval.
"Nikdy jsi nebyla tak krásná, Firuzé. Okouzlíš ho, neboj se.

Bude ti prokazovat pozornosti a zatouží po tobě. Máš všechno, aby ses mu líbila. Bílou pleť, zlaté vlasy, pohled. I tvá hrdost ho strhne, protože je příliš zvyklý na slabost. I tvůj stud, tak podivný u ženy, která už poznala lásku; nedokážeš ho skrýt ani přede mnou a jeho okouzlí a rozněžní. Znám ho. Znám žízeň, která ho stravuje. Můžeš být pro něho pramenem. Ty jsi z těch, jež ho mohou naučit, co je to bolest. Tys ta, jež ho naučí, co je strach... Můžeš vzít jeho osud do svých křehkých dlaní. Ty můžeš všechno, Firuzé."
Angelika padla na divan.
"Ne," opakovala, "ne, to se nestane."
Posadila se tak nonšalantně, jak jí to množství závojů dovolovalo.
"Ještě jste neměl Francouzku ve sbírce, Osmane Ferradži? Tak se musíte k vlastní škodě až teď poučit, z jakého jsou těsta..."
Vtom uviděla, jak si slavnostně se tvářící Osman Ferradži přikládá obě ruce ke spánkům, kolébá se ze strany na stranu jako trpící žena a sténá:
"Ach, co jsem jen Alláhovi udělal, že musím odpovídat za tak tvrdohlavou ovci?"
"Co je s vámi?"
"Nešťastnice, copak nechápeš, že pro tebe neexistuje možnost odmítnout Mulaje Ismaila? Můžeš se trochu upejpat, zpočátku to půjde... Lehký odstup se mu ďocela líbí. Ale musíš ho přijmout za svého pána. Nebo tě zabije, zemřeš v mukách."
"Dobrá, nedá se nic dělat," usoudila Angelika. "Umřu, skonám v mukách."
Velký eunuch vztáhl paže k nebi.
Pak změnil taktiku a naklonil se k ní.
"Firuzé, copak netoužíš po tom, aby se kolem tvého krásného těla ovinula mužská paže? Trápí tě milostná touha... Ty přece víš, že Mulaj Ismail je výjimečný samec. Je stvořen pro lásku stejně jako je stvořen pro lov a pro válku, potože mu v žilách koluje černá krev. Je schopen ukojit ženu sedmkrát za noc. Dám ti nápoj, který ještě zvýší tvou milostnou horečku... Poznáš takové rozkoše, že už nebudeš toužit po ničem jiném, než je prožít znovu..."

Angelika zrudla a odstrčila ho. Vstala a šla až na konec chodby. Sledoval ji jako trpělivá šelma a našel ji v zadumání před malou skulinou, vedoucí na náměstí, kde pracovali otroci. V duchu se tázal, co tam mohla vidět, aby její vzrušený výraz rozvášněné ženy vystřídal takový klid.
"Každý den v Mekněsu," šeptala Angelika, "umírají křesťanští otroci jako mučedníci za svou víru. Aby jí mohli zůstat věrní, smiřují se s těžkou prací, hladem, ranami a mučením... A přece jsou to všechno většinou pouzí námořníci, slabí a bez vzdělání. A já, Angelika de Šance de Monteloup, pocházející z rodu králů a křižáků, bych nebyla schopná být stejně silná jako oni? Jistěže mi nepřiloží kopí na hruď a neřeknou: Buď Maurka! Ale řeknou mi například: Oddáš se Mulaji Ismailovi, vrahovi křesťanů, člověku, jenž ubil k smrti tvého starého přítele Savaryho. A to vyjde nastejno, jako kdyby na mně žádali, abych zradila svou víru. Nezradím ji, Osmane Ferradži."
"Zemřeš v nejhroznějších mukách."
"No dobře, nedá se nic dělat. Bůh a mí předkové budou se mnou."
Osman Ferradži vzdychl. Pro tuto chvíli byl s argumenty u konce. Věděl dobře, že se nakonec podrobí. Až jí ukáží mučící nástroje a vyloží postup některého mučení, které Mulaj Ismail vymyslel pro své ženy, její krásná hrdost pomine. Jenže čas běží... sultán je netrpělivě očekává.
"Poslechněte," řekl jí francouzsky. "Nebyl jsem vždycky vaším přítelem? Nikdy jsem neporušil slovo, a kdybyste nebyla sama tak neopatrná, teď by vás Mulaj Ismail nevolal. Nemohla byste se tedy jen z ohledu ke mně dneska aspoň nechat představit? Mulaj Ismail čeká. Nemůžu už najít jedinou omluvu, která by vás před ním zachránila. Dokonce i mně setne hlavu. Být představena nic neznamená. Možná, kdoví, se mu znelíbíte? Nebylo by to nejlepší východisko? Upozornil jsem sultána, že jste strašně bázlivá. Ještě nějaký čas ho udržím na uzdě."
Nějaký čas k čemu? Abych dostala strach? Abych se podrobila? Ale možná, napadlo ji, abych získala čas uprchnout...
"Přijímám, kvůli vám," řekla.
Vztekle však odmítla doprovod deseti eunuchů.

"Nechci, aby mě vedli jako vězně nebo jako tele na porážku."
Osman Ferradži ustoupil; byl pevně rozhodnut jí ve všem vyhovět. Doprovodí ji sám jen s jedním eunuchem, který jí ponese závoje, jež pak bude po jednom velitel harému snímat.
Mulaj Ismail je očekával v úzkém pokojíku, kam se rád uchyloval do samoty a k meditacím.
V měděných nádobách hořely parfémy a zaplavovaly pokoj vůní.
Angelika měla pocit, že je v jeho přítomnosti poprvé. Už nebyla oddělena přehradou neznámého. Dnes ji šelma viděla. Když vešli, vstal.
Velký eunuch a jeho malý průvodce se vrhli čelem na zem.
Nato se Osman Ferradži zdvihl, přešel za Angeliku a jemně ji postrčil před sultána.
Ten s očekáváním vzhlédl k zahalené postavě. Jeho zlaté oči se střetly s Angeličinýma. Sklopila víčka. Poprvé po několika měsících se na ni podíval muž jako na vytouženou ženu. Když se objevil její obličej, který ruka Velkého eunucha právě odhalila, věděla, že se na sultánově tváři objeví překvapené okouzlení, které v tolika mužských pohledech vyvolávají její dokonalé rysy, nadýchaná ústa, vážná i posměvačná zároveň. Věděla, že se široké chřípí Mulaje Ismaila zachvěje při pohledu na nádherné vlasy, které jí padaly na ramena jako zlaté hedvábí.
Ruce Osmana Ferradžiho ji lehce hladily a přes sklopená víčka viděla, chtěla vidět pouze tanec jeho dlouhých černých rukou s rudými nehty a rubínovými a diamantovými prsteny. Bylo to zvláštní. Nikdy si nevšimla, že má tak světlé, jakoby odbarvené dlaně barvy uschlé růže.

Snažila se myslet na něco jiného, aby snesla to ponížení být předvedena před oči nemilosrdného pána, jemuž je určena. Přesto se bezděky zachvěla, když ucítila, že jí odhalili ramena. Ruce Osmana Ferradžiho ji tiskly pevněji, připomínal jí nebezpečí... Uchopil šestý závoj, chránící ňadra, a odkryl krásnou postavu, jemná a pružná záda mladé dívky.
Králův hlas řekl arabsky:
"Nech ji... Neubližuji jí. Vidím, že je velice krásná."
Vstal z divanu a přistoupil k ní.

"Ženo," oslovil ji francouzsky chraplavým hlasem, jenž uměl znít tak divoce, "ženo... ukaž mi... své oči."
Řekl to takovým tónem, že neodolala a zvedla zrak k obávanému obličeji. Viděla drobné tetování u rtů, zrnitou, zvláštně žlutočernou pleť.
Odulé rty mu rozevřel pomalý úsměv.
"Podobné oči jsem v životě neviděl," obrátil se arabsky na Osmana Ferradžiho. "Zřejmě jsou jediné na světě."
"Máš pravdu, pane," potvrdil Velký eunuch.
Začal kolem Angeliky znovu ovinovat tu spoustu závojů. Polohlasně jí francouzsky radil:
"Ukloň se králi. Potěší ho to."
Angelika se ani nepohnula. Mulaj Ismail sice francouzsky neuměl, znal jen pár základních slov, ale byl natolik vnímavý, že pochopil jejich mimiku. Nepřestal se usmívat, v očích mu vesele a divoce svitlo. Cítil už předem, že k této ženě, nečekanému nádhernému překvapení, jež mu připravil Velký eunuch, bude trpělivý a shovívavý. Tajila v sobě tolik příslibů, že ani nespěchal, aby je odhalil všechny najednou. Byla jako neznámá země, jejíž horizont pomalu objevuje, nepřátelské město, které musíme dobýt, nepřítel, jehož musíme porazit. Uzavřené město zbývá odhalit jeho slabé místo. Musí se vyptat Velkého eunucha, ten ji dobře zná. Je ta žena získatelná dary, něhou nebo brutalitou? Má ráda rozkoš? Ano. Průsvitná zář jejích očí prozrazuje zmatek: pod chladem svého sněhobílého těla skrývá vášnivý temperament. Nechvěje se strachem. Je z těch, kdo nemají strach, ale pod těžkým pohledem její obličej, který se pokouší odvrátit, získává onen unylý výraz přemožené ženy, jejž jistě mívá po milování. Je u konce sil... Chce uniknout tomu doteku a jako lapený pták hledá očima východisko, ochromená mezi dvěma krutými muži, pozorujícími její zmatek. Mulaj Ismail se nepřestával usmívat.

Angeliku odvedli do jiného pokoje, prostorného a bohatšího, než byl předešlý.
"Proč nejsem tam, kde jsem byla doposud?"
Eunuši a služky neodpověděli. Fatima jí s napjatým výrazem v obličeji, jímž skrývala svou spokojenost, přinesla jídlo, ale Angelika se ho ani netkla. Čekala neklidně, až přijde Osman Ferradži, aby si s ním mohla promluvit. Jenže on nepřišel. Nechala ho zavolat. Eunuch jí vyřídil, že velitel harému přijde hned. Hodiny však utíkaly v nečinnosti. Stěžovala si na pronikavou vůni vzácného dřeva, kterým byla místnost obložena: dostává z ní migrénu. Fatima nechala pálit na ohřívadle nějaké byliny, takže vůně byla ještě omamnější. Angelika byla naprosto otupělá a jen čekala, až padne noc. Ve světle nočních lampiček vypadal obličej staré otrokyně jako tvář čarodějnice Meluzíny, která kdysi v Nieulském lese sbírala byliny a vyvolávala duchy. Čarodějnice Meluzína patřila k těm Poitevankám, jimž kapka arabské krve dala do vínku, černé a divoké oči. Až tak daleko kdysi pronikla vlna dobyvatelů se zahnutými šavlemi a zelenými prapory.

Angelika zabořila tvář do polštářů. Od chvíle, kdy v ní pohled Mulaje Ismaila probudil věčnou touhu, ji pronásledoval pocit hanby. Držel ji v zajetí svého pohledu, jako ji bude držet v náručí, možná, že dokonce klidně počká, až se mu sama nabídne. Nebude moci odolat tomu poživačnému tělu.
Nemám sílu, zoufala si, ach, jsem jen žena... Co můžu dělat?
Usnula v slzách jako dítě. Spala neklidně, pronásledovala ji vášnivá touha po rozkoši. Slyšela drsný a pronikavý Ismailův hlas: "Ženo! Ženo!" Volání! Prosba!
Byl tu, skláněl se nad ní ve vůni kadidla, rty afrického bůžka a bezedné panenky, nevyzpytatelné jako poušť. Cítila teplo jeho úst na rameni a tíhu jeho těla na svém. Sladký tlak jeho objetí ji zdvíhal, tiskl na jemnou a svalnatou hruď. Už se poddávala, objala pažemi to tělo, jež se pomalu vynořovalo ze sna jako skutečné.

14111

Prsty jí sklouzly po napjaté jantarové pokožce, vonící pižmem, hladily pevné boky, pas sevřený ocelovým opaskem.
Pak její prsty narazily na jakýsi okrouhlý a studený předmět: rukojeť dýky. Křečovitě ji sevřela. Jako by se jí z paměti vynořila dávná vzpomínka: Markýzo andělů! Markýzo andělů! Vzpomínáš si na dýku Egypťana Rodogona, kterou jsi držela v ruce, když jsi probodla Velkého Korzára z Paříže? Tenkrát jsi s ní uměla zacházet!
Teď tu dýku drží opět. Tiskne ji prsty, proniká jí chlad kovu, vytrhuje ji z malátnosti. Vytáhla ji a ze všech sil uhodila...
Mulaje Ismaila zachránily jeho ocelové svaly. Pružina, jež ho vrhla dozadu v okamžiku, kdy cítil na krku ostří, připomínala bleskový reflex tygra.
Zůstal skrčený a oči se mu rozšířily nezměrným údivem. Cítil, jak mu po hrudi stéká krev a uvědomil si, že v další vteřině by měl prořízнuté hrdlo...
Nespouštěl z ní pohled teď už byla bezmocná přistoupil ke gongu a udeřil do něj.
Osman Ferradži, který zřejmě nebyl daleko, vtrhl dovnitř. Jediným pohledem pochopil, co se stalo. Angelika napůl ležela na divanu s dýkou v ruce. Krvácející Mulaj Ismail šílel vzteky, oči měl vytřeštěné, nebyl schopen slova.
Velký eunuch kývl. Přiběhli černoši, chytili Angeliku za ruce, stáhli ji z lůžka a hodili sultánovi k nohám, obličejem na dlažbu.
Král konečně vybuchl, řval jako býk. Bez Alláhovy pomoci by tu teď ležel s prořízнutým hrdlem vinou proklaté křesťanky, jež ho chtěla probodnout jeho vlastní dýkou. Ta žena zemře ve strašných mukách. A to hned...
Hned... Ať okamžitě dojdou pro zajatce, ty nejvzpurnější. Hlavně Francouze. Budou svědky mučení ženy jejich vlastní rasy. Uvidí, jak musí zahynout odvážlivkyně, která se opovážila vztáhnout ruku na svatou osobu vůdce věřících...

Pak už šlo všechno ráz na ráz. Nebyl čas si klást otázky. Angelice svázali ruce, vytáhli ji nahoru a přivázali k jednomu sloupu v sále. Obnažili jí záda. Pocítila rány bičem jako doteky krátkých, po sobě dopadajících plamenů, které se zrychlovaly, až přešly v bolestivé pálení. Napadlo ji: Tohle jsem kdysi viděla na dojemných obrazech v knihách o svatých mučednicích víry... Teď to byla ona, kdo byl přivázán ke kůlu. Záda ji pálila čím dál víc. Cítila, jak jí po nohou stéká teplá krev. Říkala si: Není to zas tak strašné!

Jenže co ještě přijde! Nevadí! Prostě to začalo. Nemůže to zastavit. Byla jako oblázek hnaný bouřlivou horskou bystřinou. Znovu viděla dravé říčky v Pyrenejích; znala je z doby svého prvního manželství. Začínala ji trápit žízeň a před očima se jí tmělo...
Rány přestaly. V tichu, které nastalo, bolest zintenzivněla a stala se nesnesitelnou.
Rozvázali jí zápěstí jen proto, aby ji obrátili tváří ďo sálu a znovu přivázali ke kůlu.
Přes mlhu, chvějící se jí před očima, viďěla kata s rozžhaveným plátem, na němž rudly uhlíky, a ďěsivé nástroje, které odkládal stranou. Byl to tlustý eunuch s gorilím obličejem. Obklopovali ho katovi pomocníci. Neměli čas ani obléknout své katovské stejnokroje. Jen sundali turbany.
Mulaj Ismail seděl nalevo. Odmítl, aby ho obvázali. Zranění bylo jen povrchové. Chtěl, aby všichni viděli jeho krev, jež se už srážela. Chtěl, aby si při tom pohledu každý uvědomil tu svatokrádež.
Na konci místnosti stálo asi dvacet francouzských otroků. Colin Paturel v řetězech, malý zrzek JeanJean Pařížan, tvář ztrhanou, markýz de Kermoeur a ostatní pozorovali zděšeně a s otevřenými ústy tu bílou polonahou ženu, kterou tu mučili. Stráže je drželi v patřičné vzdálenosti, biče a šavle v rukou.
Osman Ferraďži se sklonil k Angelice. Mluvil velice pomalu arabsky.

14131

"Poslouchej. Velký král Maroka je ochoten odpustit ti ten nesmyslný čin. Když ho budeš poslouchat, udělí ti milost. Slibuješ?"
Nejasně před ní poskakoval černý obličej Osmana Ferradžiho. Pomyslela si, zeje to poslední tvář, kterou na tomto světě vidí. A je to tak dobře... Osman Ferradži je tak velký! A většina ostatních věncích jsou tak malí, tak nepatrní. Pak se vedle Velkého eunucha objevila rozcuchaná plavovlasá hlava Colina Paturela:
"Chudáku děvče... Chtějí na mně, abych vás v našem jazyku přesvědčil, abyste souhlasila... Přece se nenecháte zmasakrovat... Chudáku děvče..."
Pročpak vy jste se nechal ukřižovat, Coline Patureli, měla chuť se ho zeptat.
Ale rty dokázaly artikulovat jediné slovo:
"Ne!"
"Vytrhají ti ňadra. Znetvoří tě rozpáleným železem," upozornil ji Osman Ferradži.
Angelika zavřela oči. Chtěla zůstat sama, sama se sebou a svou bolestí. Lidé se rozplývali. Už byli strašně daleko...
Bude to trvat dlouho?
Slyšela, jak vězni vzadu zahučeli, a otřásla se. Co asi dělá kat?
Pak nastalo nekonečné čekání. Vtom jí rozvázali ruce a ona sklouzla podél sloupu a dlouho, velice dlouho, strašně dlouho klesala.
Když nabyla vědomí, ležela na boku, tváří na hedvábných polštářích, a vedle sebe zahlédla nehybně spočívající ruce Osmana Ferradžiho.
Angelika se rozpomínala. K těm šlechtickým rukám, s nehty rudějšími než rubíny v prstenech, se tiskla ve svém blouznění.
Pohnula se. Paměť se jí úplně vrátila a zaplavilo ji jakési zvláštní blaho, jaké pocítila ve chvílích, kdy porodila děti a pochopila, že bolesti skončily a že dokázala něco nádherného.
"Už je konec?" zeptala se. "Mučili mě? Držela jsem se?"
"Jsem mrtvá?" napodobil ji Osman Ferradži a zašklebil se. "Hloupá malá rebelantko. Alláh tedy nebyl zrovna milosrdný,

když mi tě postavil do cesty. Sděluji ti, že pokud jsi ještě naživu a bez jiné pohromy, než jsou trochu zbičovaná záda, je to jen proto, že jsem Mulaji Ismailovi oznámil, že souhlasíš. Ale protože jsi nebyla způsobilá to v dané chvíli dokázat, dovolil, aby tě nejdřív vyléčili, a tak už tři dny blouzníš v horečce a budeš znovu prezentovatelná až za dalšího úplňku."
Angelice se naplnily oči slzami.
"Takže všechno začne znovu? Ach, proč jste to udělal, Osmane Ferradži? Proč už jste mě konečně nenechal umřít? Nebudu mít dost odvahy začít znovu."
"Pokoříš se?"
"Ne. Vy víte dobře, že ne."
"No tak neplač, Firuzé. Máš dost času do příštího úplňku, aby ses připravila na nové mučení," řekl Velký eunuch ironicky.
Během večera se za ní znovu přišel podívat. Nabrala trochu sil a už se mohla zraněnými zády napůl opřít do polštářů.
"Ukradl jste mi smrt, Osmane Ferradži," vyčetla mu. "Ale vyčkáváním nic nezískáte. Nikdy nebudu třetí žena Mulaje Ismaila ani jeho milenka a řeknu mu to do očí, jakmile se mi naskytne příležitost... A všechno začne znovu. Nebojím se. Je pravda, že Bůh bere mučedníka pod svou ochranu. Koneckonců nebylo to bičování zase tak strašné."
Velký eunuch zvrátil hlavu a povolil si zasmát se, což u něho bylo velice vzácné.
"O tom nepochybuju," ušklíbl se. "Jenže víš ty, malá hlupačko, že je několik způsobů bičování? Rány uštědřené jistým způsobem vytrhávají kusy živého masa po každé ráně a při jiném se bič jen zlehka dotkne povrchu kůže, což stačí pouze na to, aby začala téct krev a poskytla tak působivé představení jako v tvém případě. A provazce některých karabáčů se ponoří do narkotika, takže ránu znecitliví a při každém úderu přivolávají pacientovi příjemnou mdlobu. Takže to nebylo tak hrozné? Aby ne! Taky jsem vydal rozkazy, aby tě šetřili!"
Angeliku zaplavily smíšené pocity a nakonec překvapení potlačilo zlost, že ji oklamal.
"Jenže proč jste to pro mě dělal, Osmane beji?" zeptala se

ho vážně. "Přece jsem vás zklamala. Doufal jste, že změním názor? Ne. Nikdy se nepoddám! Nikdy! Nikdy mu nebudu po vůli. Vy dobře víte, že to není možné."
"Ano, vím to," odpověděl hořce Velký eunuch.
Jeho povýšený výraz se na chvíli rozplynul a najednou vypadal jako smutná opička. Tak vypadají černoši pronásledovaní osudem.
"Poznal jsem sílu tvého charakteru. Jsi jako diamant. Nic tě nezlomí."
"Tak proč? Proč jste mě nenechal smutnému osudu?"
Potřásal hlavou stále rychleji.
"Nemohu... Nemohu snést pohled na to, jak tě Ismail masakruje. Jsi nejkrásnější a nejdokonalejší z žen. Nemyslím si, že Alláh stvořil mnoho podobných bytostí, jako jsi ty. Jsi Žena, Žena s velkým Ž. Po dlouhém hledání na světových trzích jsem tě konečně objevil. Nenechám Mulaje Ismaila, aby tě zničil."
Angelika, naprosto vyvedená z míry, si hryzla rty. Zahlédl její nejistý pohled a usmál se:
"Připadá ti podobné přiznání ode mě divné? Nemohu po tobě opravdově toužit, ale mohu tě obdivovat. A možná jsi mě zasáhla do srdce."
Srdce? Srdce člověka, jenž nechal pověsit šejka AbdelCharima nad oheň a nechal umučit malou Čerkesku, aniž mrkl okem?
Pomalu, zamyšleně se rozhovořil:

"Je to tak. Mám rád to splynutí krásy a ducha. Dokonalost, s níž tvé tělo odráží duši. Jsi ušlechtilá; fantastická bytost. Znáš ženské léčky, jsi krutá a máš ostré nehty, a přece sis zachovala mateřskou něhu... Jsi měnlivá jako krajina a neměnná jako slunce... Jako by ses vždycky uměla přizpůsobit, a současně zůstáváš naivní Evropanka, s vůlí upřenou k jedinému cíli... Podobáš se všem ženám a nepodobáš se žádné! Miluji přísliby, skrývající se za tvým moudrým čelem, přísliby tvého stáří... Líbilo se mi i to, žes šíleně toužila po Mulaji Ismailovi, necudná jako Jezabel, a přitom ses ho pokusila zabít, jako Judita zabila Holoferna. Jsi vzácný pohár, do něhož jako by Stvořitel vložil všechny vesmírné poklady ženskosti..."
A nakonec dodal:

"Nemohu tě nechat zničit. Bůh by mě potrestal."
Angelika ho poslouchala se slabým úsměvem na bledých rtech.
Jestli se mě někdo zeptá, napadlo ji, na nejkrásnější vyznání lásky, jež jsem kdy v životě vyslechla, odpovím: vyznání Velkého eunucha Osmana Ferradžiho, strážce harému Jeho Veličenstva marockého sultána. Stoupala v ní obrovská naděje. Málem ho požádala, aby jí pomohl uprchnout. Instinktivní opatrnost ji však zadržela. Příliš už poznala nepřekročitelná pravidla harému, aby věděla, že pomoc Velkého eunucha je utopie. Jen naivní Evropanku, jak on říká, by něco podobného napadlo.
"Co tedy se mnou bude?" zeptala se.
Černochovy oči se skrze zdi zahleděly do dálky.
"Do nového úplňku zbývají ještě tři týdny."
"Co by se mohlo do úplňku stát?"
"Jak jsi netrpělivá. Copak se za tři týdny nemůže stát tisíce a tisíce věcí, když Alláh může jediným gestem zničit v následující vteřině svět? Firuzé, líbilo by se ti nadechnout se čerstvého nočního vzduchu nahoře na věži? Ano? Takže pojď se mnou, ukážu ti hvězdy."
Observatoř Velkého eunucha byla na vrcholku Mazagrebské věže, nižší než minarety, ale vyšší než opevnění. Úzkými okýnky bylo vidět modře zářící krajinu s několika tmavými skvrnami olivovníků a v dálce už jen holou a kamenitou poušť, ozářenou měsíčním světlem.
Obrovský hvězdářský dalekohled, sextant, kompas, globusy a další krásné přesné přístroje ležely v pouzdrech a jejich měď a lakování se leskly jako noční měsíc a zvlášť jasné hvězdy na nebi bez jediného mráčku.
Osman Ferradži měl pomocníka, tureckého vědce. Přivezl ii ho z Cařihradu. Byl to křehký staroušek nachýlený pod tíhou .urbanu, s obrovským skřipcem na nose. Když Osman Ferradži "iozoroval hvězdy, bral si svůj súdánský plášť a zlatý turban. Opadal tak ještě větší, tyčil se pod obrovskou kupolí nebeské :lenby poseté hvězdami a jen postříbřený paprsek odděloval

jeho černý profil od nočního pozadí. Stával se poněkud neskutečným.
Angelika se znepokojené usadila na polštáře trochu stranou. Vrchol Mazagrebské věže připomínal svatyni ducha. Sem žádná žena ještě nevkročila, napadlo ji. Jenže Velký eunuch nepohrdal inteligencí žen jako ostatní muži. Díky tomu, že ho neotupovala smyslná vášeň, soudil je podle jejich schopností, s pozornou objektivitou; vzdaloval od sebe hlupačky, ale rád si povídal s těmi, jež mu svým duchem připadaly hodné jeho zájmu a od nichž se i sám mohl o lecčem poučit. Angelika ho naučila hodně, nejen pokud jde o francouzské sukno a perský nugát, ale i pokud jde o povahu lidí ze Západu a o povahu krále Ludvíka XIV. Všechny poznatky, které od ní získal, se mu budou nesmírně hodit ve chvíli, kdy ho jednoho dne pošle Mulaj Ismail jako vyslance do Versailles.
Bylo by příliš jednoduché tvrdit, že se Osman Ferradži jednou provždy vzdal představy Angeliky jako třetí ženy Mulaje Ismaila. Ten velkolepý

plán se jen oddálil, pluje v prostoru jako ty rozmarné planety, které uvidíme jen jednou za život, a přesto neustále visí v prostoru nad lidskými osudy. Průsečíky a tajemné kvadratury ještě nevydaly svá tajemství. Seskupují se v mlhoviny, nebo se rozdělují? Evropanovi by se tato situace jevila jako bezvýchodná, jako tragická. Ale Osman Ferradži vyčká... Hvězdy jsou tady, a poprvé mu sdělily, že spěje ke špatnému konci. Francouzčin osud se jen krátce dotkl osudu Mulaje Ismaila. Vzdaluje se jako kometa, jenže kam? Ke smrti? Zjevená znamení ho zamrazila v zádech a on už hezkou chvíli strnule seděl, jako by kolem něho prolétl Azrael.
Prsty se už jen bojácně dotýkal chladného kovu dalekohledu. Dnes večer chtěl vytrhnout nebesům nejhlubší tajemství, a vzal s sebou ženu, jejíž osud zkoumal, aby zesílil magnetismus vycházející z lidských bytostí a posílil přírodní proudy vyzařující z předmětů stvoření.
Angelika měla neviditelnou sílu zcela zvláštní povahy. Nejprve ji trochu podcenil. Dneska si přiznával, že je jednou z těch vzácných bytostí, jejichž opravdové fluidum hned neodhadl. Vážná chyba, kterou vysvětluje jen tajemství její ženskosti, zahalující jako klamné přestrojení nepokořitelnou sílu. Musel si

přiznat, že její ženská krása zastírala nečekanou sílu charakteru a výjimečný osud, o němž ani sama nevěděla.
Když zaostřil mechanismus dalekohledů, ptal se sám sebe, jestli nepodlehl klamnému zdání a ne vrhá se do propasti.
Angelika pozorovala hvězdy. Raději je ale viděla malé, zářící jako šperky na černém sametu nebe, než takhle obrovské v dalekohledu.
Co vlastně hledá Osman Ferradži v tomhle shluku obrovských světů?
Angelika se necítila s to pochopit smysl tak výjimečné vědy. Tenhle pobyt na vrcholku věže pod hvězdnatým nebem jí připomněl dávné toulouské noci. Vzpomněla si, jak ji její muž, hrabě de Peyrac, také občas zavedl do laboratoře a dal si tu práci, vysvětlit jí některý ze svých pokusů. Dnes by mu jistě připadala hloupá. Bude lépe, když už ji neuvidí. Má tak unavenou, tak krutě zklamanou duši... Život ji ponížil na průměr, marně by se chtěla vyšvihnout: je prostě jen žena.
Žena, která nemá jinou možnost než se podřídit Mulaji Ismailovi, nebo hloupě, z pouhé tvrdohlavosti umřít. Oddat se francouzskému králi, nebo jít do vyhnanství. Prodat se, aby nebyla prodána! Uhodit, aby ji nerozdrtili. Copak není východisko, aby mohla prostě jen jít? Žít!
Zvrátila hlavu, pohlédla k bezedné svobodě nebes. Žít, Pane... Nezmítat se neustále mezi ponižováním a smrtí.
Kdyby ji jen trestanci pomohli utéct! Ale teď, když už Savary není, nebudou se starat o ženu, přidělávat si práci. Kdyby se jí však podařilo zmocnit se klíče od dvířek harému a dostat se za první bránu? Odmítne ji Colin Paturel vzít s sebou? Bude ho na kolenou prosit.
Jenže jak se zmocnit toho klíče, který má jen Velký eunuch a Lejla Ajša?
"Pročpak jsi utekla?"
Angelika se zachvěla. Zapomněla na přítomnost Velkého eunucha a jeho znepokojující umění číst myšlenky. Otevřela
ústa, ale mlčela, protože se nedíval na ni. Mluvil jakoby pro sebe, oči ztracené ve hvězdách.
"Proč jsi uprchlá z Kandie?"
Vzal ji se zamyšleným výrazem za bradu a zavřel oči.
"Proč jsi opustila toho křesťanského piráta, který si tě koupil, toho Rescatora?"
Měl tak podivně nešťastný hlas, že zkoprnělá Angelika marně hledala, co odpovědět.
"Mluv! Proč jsi uprchlá? Copak jsi necítila, že osud tvůj a osud toho muže k sobě patří? Odpověz! Necítilas to?"

Teď se na ni díval a jeho hlas byl stále velitelštější. Bezradně zašeptala:
"Ano, cítila jsem to."
"Ach, Firuzé," vykřikl téměř bolestně, "vzpomínáš si, co jsem ti řekl? Nelze znásilňovat osud. Když vás hvězdy upozorňují, nesmíte jimi pohrdat. Zvláštní znamení toho muže ti kříží cestu a... nemůžu vidět všechno, Firuzé. Musel bych vykonat nekonečné výpočty, abych rozluštil z hvězd nejpodivnější příběh, který jsem v nich kdy četl. Vím jen to, že ten muž je stejný typ jako ty..."
"Chcete říci, že je Francouz?" zeptala se bojácně. "Údajně je Španěl nebo spíš Maročan..."
"Nevím... chci říci... Je typem, který ještě nebyl stvořen, jako ty..." Rukama vykroužil naprosto tajemná znamení.
"Nezávislá spirála... dotýkající se další... a pak..."
Začal rychle drmolit arabsky. Starý efendi psal a pokyvoval těžkým turbanem ze zeleného mušelínu. Angelika, úplně zmatená, se pokoušela pochopit smysl jejich rozhovoru a číst jim v obličejích, v pohybech kružidel a globusu, který zkoumali, jakému verdiktu se musí podřídit. Před chvílí ještě vůbec nepomyslela na Rescatora. Jeho obraz se již vzdálil a zuřivý konflikt s Mulajem Ismailem ho dokonale odsunul do pozadí. Najednou jí však vzpomínka na černou masku sevřela hrdlo. Když viděla, že Osman Ferradži znovu zvedá dalekohled k nebi, osmělila se ho přerušit:
"Znal jste ho, Osmane beji? Není také čaroděj jako vy?"

Pomalu sklonil hlavu.
"Možná, ale jeho kouzla vycházejí z jiného zdroje než má... Skutečně jsem se však s tím křesťanem setkal. Mluví arabsky a dalšími jazyky, jenže jeho slova jen obtížně pronikají do mého myšlení. Stojím před ním jako člověk minulosti před cestovatelem, jenž přichází z obzorů zatížených průsvitem do budoucnosti. Kdo ho může přijmout? Kdo ho pochopí? Ve skutečnosti ho dnes ještě nikdo nemůže chápat."
"Ale vždyť je to jen obyčejný pirát," vykřikla znechuceně, "mizerný obchodník s penězi..."
"Hledá si cestu ve světě, který ho odvrhl. Bude takto hledat až do dne, kdy najde sobě souzené místo. Copak to nemůžeš pochopit, ty, která jsi prožila tolik protikladných osudů a marně hledáš svou skutečnou tvář?"
Angelika se rozechvěla od hlavy k patě. Ne. To není pravda. Velký eunuch nemůže znát její život. Nemohl to vyčíst z hvězd. S úděsem sledovala noční nebe. Noc byla čistá a voňavá. Vítr z pouště s sebou nesl vůně, vycházející z uzavřených mekněských zahrad. Byla to noc jako každá jiná, ale na vrcholku Mazagrebské věže se do ní mísily zneklidňující vlny. Angelika by byla ráda utekla a nechala své společníky tam, mezi jejich podivnými přístroji; černého mága s jeho obrýleným poskokem, čmárajícím kabalistické znaky jako neúnavný brouk.
Už nechtěla nic vědět. Je unavená. Ani se nehnula, neschopná odtrhnout pohled od pomalého pohybu dalekohledu, namířeného k nebesům.
Věda Osmana Ferradžiho poodhrnula cíp závoje nad neviditelnem. Co jí ještě sdělí? Měla dojem, že má znovu tu břidlicovou barvu, což byl jeho způsob, jak blednout. Najednou na ni pohlédl téměř s hrůzou, jako by u jejích nohou zahlédl neštěstí, jež sám způsobil.
"Osmane beji, proboha! Co jste četl v těch hvězdách?"
Rozhostilo se hluboké ticho. Velký eunuch sklopil oči.
"Proč jsi uprchlá Rescatorovi?" vydechl nakonec. "Byl to jediný dost silný muž, jenž by se s tebou mohl spojit... a možná i Mulaj Ismail, jenže... jestli to není daleko větší riziko. Přineseš smrt těm mužům, kteří se s tebou spojí... Tak je to."
Vykřikla a sepjala prosebně ruce.

"Ne, Osmane Ferradži, to neříkejte..."
Jako by ji obviňoval, že vlastní rukou zabila manžela, jehož milovala. Sklopila hlavu jako vinice a násilím zavřela oči, aby zahnala obraz dalších tváří, vynořujících se z minulosti.
"Ano. Přinášíš jim smrt nebo porážku nebo utrpení, které jim bere chuť k životu. Je třeba být výjimečně silný, aby ti bylo lze uniknout. A to vše proto, že míříš tvrdohlavě tam, kam tě nikdo nemůže následovat. Ty, kdo jsou příliš slabí, necháváš ležet na cestě. Síla, kterou do tebe Stvořitel vložil, ti nedovolí zastavit se dřív, než dorazíš na místo, jež je ti určeno."
"A kde to je, Osmane Ferradži?"
"To nevím. Ale dokud ho nedosáhneš, zničíš na své cestě všechno včetně vlastního života. Chtěl jsem zkrotit tu sílu, a zmýlil jsem se, protože není z těch, které lze zdolat. Ani ty sama o ní nevíš. Což však nemění nic na tom, že je třeba se tě bát."
Angelika se rozplakala, nervy jí povolily.
"Ach, Osmane Ferradži, teď už vidím, že litujete, že jste mě nenechal umučit Mulajem Ismailem. Ach, proč jste jen dnes večer četl ve hvězdách? Proč? Byl jste můj přítel, a najednou mi říkáte takové strašné věci."
Hlas Velkého eunucha zněžněl. Zněl v něm hluboký nepokoj.
"Neplač, Firuzé. Není to tvá vina. Je to mimo tebe. Ty nepřinášíš neštěstí. Přinášíš štěstí. Jisté osoby jsou však příliš slabé, aby unesly tíhu jistých pokladů. Tím hůř pro ně. Bohužel. Ano, pořád jsem tvůj přítel. Jenže tím hůř pro mě. Není bez nebezpečí vzít na sebe odpovědnost za tvou smrt, a když jsem tě jí uchránil, ušetřil jsem i Mulaje Ismaila před neviditelným trestem. Teď bude ale třeba, abych podnikl něco hrozného, něco nadlidského: musím bojovat proti tomu, co je psáno. Bojovat proti osudu. Abys nebyla silnější než já."

Skupinka žen procházela nádvořím, kde poletovaly holubice. Otrok, opravující mechanismus vodotrysku, řekl polohlasem:
"Francouzka?"
Angelika ho zaslechla a zpomalila, nechala společnice předejít. Nedoprovázel je eunuch, byly totiž ve vnitřním dvoře. Jak to, že tu klidně pracuje francouzský otrok? Kdyby ho viděl eunuch, dá ho uškrtit.
Sklonil se nad kanalizací a zašilhal po ní:
"Jste ta francouzská zajatkyně?" šeptal.
"Ano, ale dejte pozor, sem je mužům vstup zakázán."
"Nestarejte se," zamumlal. "Mám právo se pohybovat po harému, jak chci. Tvařte se, že vás zajímají holubice, a poslouchejte mě. Colin Paturel mě za vámi posílá."
"Ano?"
"Pořád chcete utéct?"
"Ano."
"Mulaj Ismail vás ušetřil, protože jste se mu oddala?"
Angelika neměla čas mu vysvětlovat uskok Velkého eunucha.
"Neoddala jsem se mu. Nikdy to neudělám. Chci utéct, pomozte mi."
"Udělám to kvůli starému Savarymu, který si vzal do hlavy, že vás odtud dostane. Byl to, myslím, váš otec. Nemůžem vás tu nechat, přestože bude daleko riskantnější tahat s sebou ženskou. No, nechme toho. Večer přesné datum vám sdělíme vás Colin Paturel nebo někdo jiný bude čekat u malých dvířek na smetiště. Budeli tam stráž, zabije ji, otevře klíčem dveře, protože se otevírají jen zvnějšku. Vy budete za nimi a on se o vás postará. Na vás je, abyste získala ten klíč."
"Jeden má údajně Velký eunuch a druhý Lejla Ajša."

"No, to je paráda! Jenže bez toho klíče to prostě nejde. Dělejte, co umíte. Jste tu, můžete podplatit služky. Až ho budete mít, předáte mi ho. Já se tu potuluju neustále. Jsem opravář vodotrysků v harému. Zítra pracuju u sultánky Abaši. Je to hodná milá dáma a nechá nás povídat naprosto v klidu."

14231
'

"Jak získám ten klíč?"
"Musíte se starat, děvenko. V každém případě máte před sebou ještě pár dní. Čekáme s útěkem na bezměsíčnou noc. Hodně štěstí! Až se mnou budete chtít mluvit, ptejte se po Espritu Cavaillacovi z Frontignanu, inženýru Jeho Veličenstva."
Sebral své nástroje, povzbudivě se na ni usmál. Později jí hovorná sultánka Abaši od vyprávěla jeho příběh. Mulaj Ismail ho podrobil zvlášť příšernému mučení, aby ho přinutil přestoupit na jeho víru. Nechal mu provazem podvázat to, co se neopovažuje pojmenovat, a pak mu to nechal vyrvat koněm. Přátelé Cavaillaca z příšerného zranění vyléčili. Díky svému zmrzačení má teď volný přístup do harému a může sloužit jako posel mezi Angelikou a jejími společníky zvnějšku.
Toto setkání podnítilo odvahu mladé ženy. Nezapomněli na ni. Ještě na ni někdo myslí. Někdo pokládá její útěk za možný... Dobře, uteče. Neřekl snad Osman Ferradži, že má sílu sopky? Jenže ve chvíli, kdy se cítila slabá, nemocná a záda měla zraněná, připadala jí ta slova nesmyslná. Teď se jí vracejí vzpomínky na všechno to, co dokázala a čeho se opovážila za několik uplynulých let svého života. Nevidí důvod, ne, opravdu nevidí proč by se jí nepodařila i tahle nesmyslná věc: uprchnout z harému.
Rychle obešla nádvoří a zlehka proběhla dlouhou galerií. Prošla zahradou, kde vrhaly do jezírka stíny dva obrovské biblické fíkovníky, vešla do dalšího nádvoří a odtud klenutou chodbou k uzavřeným prostorám, kam ústily dveře pokojů. Stanul před ní Raminan, velitel stráží sultánky Lejly Ajši.
"Chci mluvit s tvou paní," oznámila mu Angelika.
Chladné černochovy oči ji váhavě pozorovaly. Co chce ta obávaná soupeřka, ta kreatura Velkého eunucha, na niž Lejla Ajša a Daisy Valina už osm dní svolávají všechny zlovolné čáry svých čarodějů? Pánovitá Súdánka z kmene Lubé se nemýlila, když odhadovala důvody Angeličina bičování. Klást mu odpor byl nejjistější prostředek, jak Mulaje Ismaila okouzlit. Hrot dýky, který mu vzbouřenkyně opřela o hrdlo, ještě podnítil jeho touhu. Nemůže se dočkat, až zkrotí tu tygřici, naučí ji cukrovat jako hrdličku. Svěřil se s tím dokonce Lejle

Ajše. Tvrdil, že mu ta žena v lásce neodolá. Kdyby si byl tak neopatrně nenechal za opaskem dýku, už by se mu hroutila v náručí. Chlubil se, zeji spoutá okovy vášně. Uspí jejího ducha a zmocní se jejího těla. Poprvé Mulaj Ismail trpěl nezkrotnou touhou připoutat k sobě jedinou ženu, byl schopen všeho, jen aby mu věnovala úsměv či jediné vroucí gesto.
Mazaná černoška tuto změnu citlivě vnímala. Zaplavovaly ji černé vlny hněvu a strachu. Budeli Francouzka jen trochu šikovná, připoutá si k sobě tyrana navždy, povede ho na provaze jako ochočeného geparda jako ona, Lejla Ajša, vodí Alšadi.
Ten ďábel Osman Ferradži cizince nahrává. Nechal všude vyhlásit, že Francouzka umírá. Sultán se neustále ptá na její zdraví. Chtěl by ji navštívit. Velký eunuch je proti tomu. Nemocná je ještě vyděšená a pohled na jejího pána a vládce by mohl znovu vyvolat horečku. Ale usmála se, když dostala dárek, který jí Mulaj Ismail poslal: smaragdový náhrdelník,

uloupený na italské galéře. Takže Francouzka miluje šperky... Sultán si dal okamžitě zavolat všechny zlatníky a lupou prohlížel jejich nejkrásnější výrobky.
Všechny tyto zprávy Lejlu Ajšu a Daisy znepokojovaly. Probraly nejrůznější řešení; nejprve to nejjednodušší, neboť nebezpečná rivalka umírala: napomoci patřičnými bylinami správně započatému dílu. Jenže i ty nejšikovnější služky a nejvynalézavější čarodějové ztroskotali, když nesli lék, na zdvojené stráži Osmana Ferradžiho.
Najednou je tu Francouzka znovu, zdá se dokonale zdravá a žádá o rozhovor s tou, jež ji pronásleduje zlobou a nenávistí. Raminan chvíli přemýšlel, a pak ji požádal, aby počkala. Princ Bonbón v malinově červeném turbanu a cukrově bílých šatech si hrál opodál na stínání hlav. Měl už jen dřevěnou šavli, ocelovou mu vzali, protože poranil příliš mnoho lidí ve svém okolí.
Eunuch se vrátil a gestem zval Angeliku do místnosti, kde trůnila ohromná černoška mezi hromadou ohřívadel, kahanců a měděných pánví. Hořely v nich voňavé trávy. DaisyValina tu byla s ní. Na dvou nízkých stolcích stály broušené poháry z českého skla, z nichž sultánky pily mátový čaj, a množství nejrůznějších dóz s bylinami, sladkostmi a tabákem.

První žena Mulaje Ismaila vyndala z úst dlouhou dýmku a vyfoukla kouř ke stropu z cedrového dřeva. Byla to její tajná neřest, neboť sultán hluboce pohrdal kouřením i pitím alkoholu, které Muhammad zakazoval. Sám pil jenom vodu a nikdy nevložil do úst nargilé, jak to dělají ti zkorumpovaní Turci, co užívají života a nestarají se o velikost Boží.
Lejla Ajša získávala tabák a kořalku od křesťanských otroků, kteří jediní mohli obojí jak užívat, tak kupovat.
Angelika přistoupila blíž a pak pokorně poklekla na vysoký koberec. Svěsila hlavu a klečela před oběma ženami, které ji tiše pozorovaly. Nakonec stáhla z prstu prsten s tyrkysem, který jí kdysi věnoval perský vyslanec Bachtiari bej, a položila ho před Lejlu Ajšu.
"Tady je můj dar," řekla arabsky. "Nemohu ti nabídnout nic lepšího, protože nic jiného nemám."
Černošce svitlo v očích.
"Odmítám tvůj dar. A jsi lhářka. Máš ještě smaragdový náhrdelník od sultána."
Angelika zavrtěla hlavou a řekla francouzsky:
"Odmítla jsem ten náhrdelník. Nechci být milenkou Mulaje Ismaila a nikdy jí nebudu pokud mi pomůžete."
Angličanka to přeložila a černoška se najednou dychtivě naklonila kupředu a zkoumavě na Angeliku pohlédla.
"Co tím chceš říct?"
"Že existuje lepší způsob, jak se mě zbavit, než mě otrávit nebo polít vitriolem. Raději mi pomozte utéct."
Spiklenecky se k sobě naklonily a tichounce a dlouze si povídaly. Angelika využila nenávisti svých sokyní. Co ony v podstatě riskují? Buď se Angelice útěk podaří, a pak už ji v životě neuvidí, nebo ji chytí, a pak ji čeká strašná smrt. V žádném případě nebudou z útěku vinit obě sultánky, což by jistě činili, kdyby ji našli otrávenou. Za harém nenesou sultánky žádnou odpovědnost. Útěk vládcovy milenky se jich vůbec netýká.
"Z harému žádná žena nikdy neunikla," poznamenala Lejla Ajša. "Velkému eunuchovi setnou hlavu."
Žluté bělmo s krvavými žilkami se přísně zablýsklo.

"Rozumím. Všechno souhlasí. Můj astrolog dobře přečetl ve hvězdách, že budeš příčinou smrti Osmana Ferradžiho."

Angelice přeběhl mráz po zádech.
I on si to určitě přečetl, napadlo ji. Proto se na mě tak zvláštně díval.
"Teď musím bojovat proti osudu, Firuzé, abys nebyla silnější než já..."
Znovu ji zachvátil neklid, který pocítila na vrcholku Mazagrebské věže. Dusila ji vůně bylin, čaje a tabáku a cítila, jak se jí na spáncích perlí pot. Co nejvehementněji začala přesvědčovat Lejlu Ajšu, aby jí půjčila klíč od malé severní branky. Konečně ho dostala. Sultánka se bránila pouze ze zvyku a také proto, že ráda dlouze smlouvala. V podstatě byla už oď prvních Angeličiných slov pro její plán. Zbaví ji nebezpečné soupeřky a současně zničí jejího nepřítele Velkého eunucha. Bude v bezpečí před zlobou Mulaje Ismaila, který by jí nikdy neodpustil, že ublížila jeho nové vášni, a ona se navíc pokusí zjistit prostřednictvím Angeliky plán uprchlíků, takže je dostihnou a její předvídavost ještě zvýší její prestiž u pána. Dohodly se, že tu noc útěku Lejla Ajša osobně Angeliku doprovodí a provede harémem až k malému schodišti, vedoucímu na dvůr, kam ústí skrytá dvířka. Tak ji uchrání i před šelmou, která by mohla někde číhat. Zná jazyk zvířete a přinese mu pamlsky, aby ho zkrotila. Stráže také nechají projít sultánku sultánek, jejíž potměšilosti a zloby se bojí.
"Jen si musíme dát pozor na Velkého eunucha," poznamenala Daisy. "On jediný je nebezpečný. Co mu namluvíš, jestli se tě zeptá, cos tady chtěla?"
"Svěřím se mu, že jsem se dozvěděla, jak se na mě zlobíte, a chtěla jsem vás zdánlivou ponížeností obměkčit."
Obě ženy přikývly na souhlas.
"Možná ti uvěří. Ano, tobě uvěří."
Odpoledne navštívila Angelika sultánku Abaši, tlustou muslimku španělského původu, jíž král prokazoval jistou úctu. Málem se stala jeho třetí ženou.
Zahlédla i Esprita Cavaillaca a předala mu klíč.
"No tohle," vydechl zkoprněle, "přiznávám, že jste si pospíšila. Starý Savary měl pravdu, že jste šikovná a odvážná

a že je na vás spolehnutí jako na muže. Dobře že to víme. Raději vás než nějakou neschopnou husu. Dobrá. Teď musíte čekat. Upozorním vás."
Tohle čekání bylo nejdelší, nejkrutější a nejhorší, jaké kdy Angelika zažila. Vydaná na milost dvou pomstychtivým a proIhaným ženám, pod pozorným dohledem Velkého eunucha se musela přetvařovat a uklidňovat dokonce své vlastní netrpělivé myšlenky.
Záda se jí hojila. Nechala se poslušně opečovávat starou Fatimou. Ta doufala, že její paní skončila s tou škodlivou tvrdohlavostí. Všechno to utrpení, které teď musela snášet, nekonečné mazání léčivými mastmi rozervané a zničené kůže, to všechno ji jasně upozornilo, že není ta nejsilnější. Tak proč se bouřit?
Mezitím se rozkřiklo, že Velký eunuch odcestuje. Pojeďe navštívit své želvy a staré sultánky. Nebuďe pryč déle než měsíc, ale když se to Angelika dozvěděla, vydechla úlevou.
Musí rozhoďně této nepřítomnosti využít k útěku. Tak buďe všechno snazší a Velký eunuch tu nebuďe a nebudou mu moci setnout hlavu. Nechtěla uvěřit v tuto možnost a domnívala se, že i přes útěk otrokyně má černoch u dvora takové postavení, že přežije hněv Mulaje Ismaila. Jenže nedokázala zapomenout na předpověď sultánčina astrologa. "Vyčetl ve hvězdách, že budeš příčinou smrti Osmana Ferradžiho."
Tomu bylo třeba se za každou cenu vyhnout. Je tu příležitost: odjíždí.

Velký eunuch se s ní přišel rozloučit a radil jí co nejvyšší opatrnost. Všichni vědí, zeje velice nemocná a vyděšená, takže Mulaj Ismail bude čekat. Je to zázrak! Ať tedy všechno nepokazí tím, že bude koketovat s Lejlou Ajšou, která netouží po ničem jiném než jak jí ublížit. Za měsíc je on zpátky a pak se všechno urovná. Může mu důvěřovat.
"Věřím vám, Osmane beji," ujistila ho.
Když odjel, rozhodla se, že prostřednictvím Esprita Cavail

laca přinutí otroky, aby útěk uspíšili. Colin Paturel jí vzkázal, že musí počkat na bezměsíčnou noc. Jenže to by mohl být už Velký eunuch zpátky. Kousala si bezmocně nehty: Copak ti barbaři křesťani nechápou, že bojuje s časem, že bojuje proti neúprosnému Osudu? Strašný souboj s věštbou, jež chtěla, aby se stala příčinou smrti Osmana Ferradžiho. Titánský boj proti hvězdám. Ve zlých snech viděla, jak na ni padá, řítí se hvězdné nebe, snaží se ji rozdrtit.
Konečně jí Esprit Čavaillac oznámil, že král otroků uznává její důvody. Bude pro ni lepší, když uteče v nepřítomnosti velitele harému. Pro ostatní bude měsíční světlo nebezpečím navíc, ale co se dá dělat! Colin Paturel, zbavený okovů, obejde palác, zabije stráže, pronikne do druhého a pak třetího nádvoří. Projde malým pomerančovým hájem a dvorem až ke dvířkám. Musí jen prosit Boha, aby tu noc mraky zahalily ještě příliš jasný srpek měsíce. Bylo určeno datum.
Ten večer jí Lejla Ajša poslala prášek, aby ho vhodila do nápojů svých služek.
Angelika nabídla Rafajovi, který sejí přišel zeptat na zdraví, kávu. V nepřítomnosti Velkého eunucha byl za harém odpovědný on. Tlusťoch se s oblibou choval ke svým svěřenkám napůl přátelsky, napůl protektorsky jako Velký eunuch. Jenže takové chování, naprosto přirozené u vznešeného Osmana Ferradžiho, se vůbec nehodilo k tlustému Rafajovi. Ženy se mu posmívaly, dělaly si z něho legraci. Měl radost, že je Angelika tak klidná, a vypil šálek kávy, jejž mu nabídla, až do dna. Jeho chrápání se vzápětí vmísilo do hlubokého oddechování strážkyň.
Angelika čekala ještě chvíli: zdála sejí nekonečná. Když k ní dolehl výkřik nočního ptáka, vykradla se po špičkách na nádvoří. Lejla Ajša a Daisy už čekaly. Angličanka držela olejovou lampu. Světlo ale nebylo v tuhle chvíli potřeba, protože měsíc bohužel zářil jako bílá plachta, plující v noci oceánem pod oblohou bez jediného mráčku.
Tři ženy prošly zahrádkou a vešly do dlouhé klenuté chodby. Lejla Ajša chvílemi vyloudila ze široké hrudi podivný zvuk,

něco jako pisklavé zachrčení, a Angelika pochopila, že volá šelmu.
Bez potíží došly na konec chodby. Prošly kolonádou, která se táhla podél další zahrady, vonící růžemi. Vtom se černoška zastavila.
"Je tam." zašeptala Daisy a zaryla nehty Angelice do paže.
Z křoví vyrazilo zvíře s tlamou při zemi, s naježeným hřbetem jako obrovský kocour, jenž se chystá skočit po myši.
Černá sultánka hodila mrtvého holuba a pořád mručela jako šelma. Panter jako by se uklidňoval. Přistoupily blíž a Lejla Ajša mu připnula k obojku řetěz.
"Jděte dva kroky za mnou," přikázala oběma ženám.
Znovu vyrazily. Angelika se divila, že nepotkávají žádné eunuchy. Lejla Ajša šla totiž kolem pokojů bývalých, už zapuzených konkubín, které nebyly tak pečlivě hlídány. Disciplína se uvolnila také díky nepřítomnosti náčelníka harému. Eunuši ji využívali tak, že se

shromažďovali ve společných místnostech a věnovali se nekonečným partiím šachu.
Ospalé služky je viděly jít kolem a hluboce se sultánce sultánek ukláněly.
Ženy stoupaly po schůdcích vedoucích na hradby.
Tady byl nejnebezpečnější úsek cesty. Stráž tu koná své obchůzky. Na jedné straně je tmavá propast zahrad kolem mešity, jejíž zelená kopule se zářivě leskne, z druhé strany je opuštěné písečné prostranství, kde se občas koná trh pro harém. Mulaj Ismail nechal vybudovat skutečnou pevnost, palác, v němž může měsíce odolávat útokům v případě, že by ve městě došlo ke vzpouře.
Na konci cesty stála na jednom z náspů stráž a zády k nim hlídala prostranství s kopím vztyčeným ke hvězdám.
Ženy se přiblížily. Držely se ve stínu zdi. Skoro za nehybným eunuchem
Lejla Ajša najednou prudce mávla rukou a hodila jeho směrem zbytky holuba, které ještě šelmě nedala.
Zvíře se vrhlo dopředu za kořistí. Strážce se obrátil a viděl, jak se na něho řítí šelma. Vykřikl zděšením, zapotácel se a zřítil se do propasti. Slyšely tupý pád těla, jež se rozbilo u paty opevnění.
Ženy stály a zadržovaly dech. Nepřiláká výkřik strážného jeho druhy? Ale nic se nepohnulo.

Lejla Ajša znovu uklidnila zvíře, přivázala je a vzala za obojek. Prošly patrem další budovy, jež byla neobydlená. Chystali se ji bourat a stavět novou.
Sultánky vedly Angeliku až na vrchol úzkých schůdků, které padaly dolů do dvorka temného jako dno studny.
"Jsi na místě," sdělila jí černoška. "Sejdeš dolů. Uvidíš dvůr a otevřené dveře. Pokud ne, počkáš. Tvůj společník jistě přijde včas. Řekneš mu, aby dal klíč napravo do malého výklenku ve zdi. Zítra pro něj pošlu Raminana. Teď
jdi."
Angelika sestupovala dolů; najednou zvedla hlavu, neboť cítila povinnost alespoň poděkovat. Naskytl se jí podivný obraz: vedle sebe se skláněly dvě ženy a pozorovaly, jak odchází; světlovlasá Angličanka vysoko zvedala olejovou lampičku a tmavá černoška držela za obojek panteřici Alšadi.
Angelika scházela stále níž. Sem už světlo lucerny nedosahovalo. Na posledním schůďku lehce klopýtla, vzápětí zahlédla obrys dvířek jako střílnu, jež se vyloupla ve světle měsíce. Otevřená! Už! Zajatci tu byli dřív!
Angelika váhavě přistoupila blíž a ve chvíli rozhodného kroku se jí bezděky zmocnil strach:
Zašeptala tiše francouzsky:
"To jste vy?"
Objevila se lidská postava a shýbala se, aby prošla úzkým otvorem, takže zaclonila světlo a Angelika nemohla hned poznat, kdo to přichází. Poznala ho, až když se vztyčil před ní a na zlatém turbanu se zaleskl měsíční paprsek.
Stál před ní Velký eunuch, Osman Ferraďži.
"Kam jdeš, Firuzé?" zeptal se jí měkce.
Angelika se zděšeně opřela o zeď. Chtěla v ní zmizet. Měla dojem, že se jí to zdá.
"Kam jdeš, Firuzé?"
Nedalo se nic dělat. Stojí tu Osman Ferradži. Začala se třást, byla na konci sil.
"Jak to, že jste tu? Ach, proč jste se vrátil? Byl jste na cestách!"
"Vrátil jsem se před dvěma ďny, ale nedomníval jsem se, že by se to mělo rozkřiknout."

Ďábel Osman Ferradži. Sladký a nelítostný tygr. Stál mezi ní a dvířky, přinášejícími jí záchranu. Zoufale vztála ruce.
"Nechtě mě jít," prosila ho zadýchaně. "Ach, nechtě mě utéct, Osmane beji. Vy jediný můžete. Jste všemocný. Nechtě mě!"
Velký eunuch se zatvářil pobouřeně, jako by zaslechl největší rouhání.
"Nikdy neutekla žena z harému, jehož jsem já strážcem," prohlásil zamračeně.
"Tak neříkejte, že mě chcete zachránit!" vykřikla Angelika hněvivě.
"Neříkejte, že jste můj přítel. Vy dobře víte, že mě tady nečeká nic jiného než smrt."
"Copak jsem tě neprosil, abys mi důvěřovala? Ach, Firuzé, proč chceš stále znásilňovat osud? Tak poslouchej, ty malá rebelko! Neodjel jsem proto, abych navštívil své želvy, ale abych se pokusil najít tvého bývalého pána."
"Mého bývalého pána?" opakovala Angelika nechápavě.
"Rescatora, toho křesťanského piráta, co si tě koupil v Kandii za pětatřicet tisíc piastrů."
S Angelikou se zatočil svět. Jako pokaždé, když zaslechla tohle jméno, pocítila nejasný záchvěv naděje a lítosti a nevěděla, co si o tom myslet.
"Dostihl jsem jednu jeho galéru v Agadiru. Kapitán mi řekl, kde je, a tak jsem mu poslal po poštovním holubovi vzkaz... Přijíždí. Jede si pro tebe."
"Přijíždí pro mě?" opakovala nevěřícně.
A tíha, tisknoucí jí srdce, se rozplývala. Jede si pro ni...
Jistě, je to pirát, aleje to muž její rasy. Tehdy ji vůbec neděsil. Jen co se objeví, černý a hubený, a položí jí ruku na dnes tak pohaněnou hlavu, vrátí jí chuť do života. Půjde za ním a zeptá se ho: Proč jste mě v Kandii koupil za pětatřicet tisíc piastrů? To jsem vám připadala tak krásná, nebo jste přečetl ve hvězdách jako Osman Ferradži, že jsme si určeni osudem?
Co jí odpoví? Vybavuje si jeho podivný drsný hlas, při němž jí běhal mráz po zádech. Byl to neznámý člověk, a ona si přesto představovala, jak mu pláče na hrudi, až ji povede daleko odsud, hodně daleko. Kdo je to? Je to světoběžník, přicházející z neznáma, obtížen příslibem budoucnosti. Vezme ji s sebou...

"To je nemožné, Osmane beji. Je to od vás šílenství. Mulaj Ismail s tím nikdy nebude souhlasit. Není z těch, kdo snadno pouštějí svou kořist. Copak mě bude muset Rescator znovu koupit za cenu jedné lodi?"
Velký eunuch potřásl hlavou. Usmál se a ona v jeho očích zahlédla ten vážný, dobrý pohled, který viděla, když.ho poprvé potkala a pokládala ho za mága.
"Už po tom nepátrej, tyrkysový květe," řekl šťastně. "Jen věz, že hvězdy nelhaly. Mulaj Ismail bude mít víc důvodů ustoupit Rescatorovým požadavkům. Znají se a navzájem si mnoho dluží. Královská pokladna by se bez křesťanského piráta neobešla. Zásobuje ji penězi za to, že smí používat Mulajovu korouhev. Ale to není všechno. Náš sultán, jenž si tolik váží zákonů, se bude muset sklonit. Protože tady zasahuje prst Alláhův, Firuzé. Poslouchej! Ten muž byl kdysi..."
Odmlčel se, jako by se zalkl.
Angelika sledovala, jak mu oči vystupují z důlků a zaplňují se výrazem hrůzy, který v nich zahlédla ten večer na vrcholku Mazagrebské věže. Znovu se zalkl. Najednou mu z úst vytryskl pramen krve a potřísnil Angelice šaty. Osman Ferradži roztáhl paže jako ukřižovaný a padl tváří na zem.

Za ním se vynořil vousatý světlovlasý obr v hadrech a v ruce držel dýku, již právě použil.
"Připravena, maličká?" zeptal se Colin Paturel.

Angelika strnule překročila mrtvolu Velkého eunucha. Prošla dvířky, která otrok pečlivě zavřel, jako by sám byl strážný. Chvíli zůstali nehybně stát ve stínu zdi; před sebou měli bílou skvrnu náměstí, jež museli přejít. Colinova ruka sevřela mladé ženě přes látku paži a beze slova ji táhla za sebou, jako když se člověk vrhá do vody. Několika skoky se octli na druhé straně, znovu v úkrytu černého stínu. Čekali. Nic se nepohnulo.

14331
1

Jediná stráž, která je mohla zahlédnout, spadla před chvílí z hradeb. Prošli klenutou bránou. Angelika zakopla o něco měkkého další tělo. Stráž, kterou odstranila otrokova dýka, když chtěl Colin proniknout do posledního nádvoří. Pak je udeřil do nosu odporný zápach. Před harémem se tyčila hromada odpadků. Angelika stále sledovala svého vůdce.
Není nic lepšího na zmatení stop než promíchat pachy. Jestli zítra vypustí psy...
Angelika nežádala vysvětlení. Když souhlasila, že uteče, odsouhlasila předem i všechno ostatní.
Colin Paturel vklouzl do vlhkého žlabu, kde plynula voda s chvályhodným úmyslem odnést odpadky, leč nedařilo se jí to. Bylo lépe nic nevidět. Těžce postupovali kupředu, dusil je zápach, tápali kolem sebe, Angelika klouzala a zachytávala se trestance za hadry a ten jí pomáhal na nohy. Když ji zvedl, cítila se lehounká jako pírko. Uvědomila si, že síla krále zajatců je pověstná. Některé ženy z harému ho viděly, jak zardousil holýma rukama býka, když mu Mulaj Ismail přikázal, aby se beze zbraně postavil rozběsněnému zvířeti.
"Tady je to, myslím," zašeptal.
Ponořil se do tmy a ona osaměla.
"Kde jste?" vykřikla.
"Nahoře. Podejte mi ruku."
Angelika natáhla ruku a cítila se jako na houpačce, jako by ji cosi táhlo do vzduchu a drželo a nakonec ji pověsilo přes větev obrovského stromu.
"Taky dobrá metoda, jak zmást stopy, co, maličká? Ted' pozor."
Udělal dost obtížný manévr, při němž Angelika hrála poněkud ponižující roli balíku, spuštěného podél okraje zdi. Mírně pomlácená dopadla do hromady čerstvé trávy. Colin Paturel seskočil vedle ní.
"V pořádku, děvenko?"
"Kde jsme?"
"V zahradách Sidi Rodaniho."
"To je jeden z vás?"
"Ne, spíš naopak. Ale znám to tu. Stavěl jsem Rodaniho

dům. Světlo, jiskřící mezi stromy, je terasa. Když projdeme zahradami, ušetříme si cestu polovinou města."
Angelika cítila, jak jí těžkne srdce a zvedá se jí žaludek ze zápachu vlastních šatů. Po špičkách se kradli pod olivovníky podél zdi.
Vtom sem od domu dolehl psí štěkot. Colin Paturel se zastavil. Štěkání sílilo. Psi ucítili vetřelce a rozběsnili se.
Mezi větvemi nemohli vidět, jaký poplach vyvolal psí štěkot kolem domu, ale zahlédli další světla: sluhové nesli svítilny a arabsky se domlouvali.
"Jako by... jako by nás hodlali honit po zahradách," špitla Angelika.

"To se dalo čekat."
"Co budeme dělat?"
"Jen se neboj, maličká."
A právě v tom okamžiku Angelika pochopila, jak získal Colin Paturel za těch dvanáct let takový vliv mezi tisíci vězňů nejrůznějších ras a národností, kteří zaplnili mekněské galeje. Svým hlasem! Hlasem pomalým a přesvědčivým, poněkud drsným, ale hlasem, jenž se ničeho nebál a přesně odpovídal povaze svého majitele. Ten muž neznal paniku či rozčilení, které člověku drtí střeva a nervy napíná k prasknutí.
Nemusel se přemáhat. On se prostě neuměl třást. Jeho srdce v mohutné hrudi nepřestalo pravidelně tlouci. Jen zřídkakdy mu krev v žilách začala kolovat rychleji. A právě tato neobyčejná rovnováha těla a skromného a odvážného ducha dokázala odehnat i smrt. Přímo se nabízelo srovnání se skálou, kterou nic nenaruší.
Přesto se uprchlíci octli v tragické situaci. Sluhové pustili psy, černé hlídací hafany, kteří způsobili poplach. Spolu s pánem domu a sluhy s loučemi začali prohledávat aleje. Psi běželi rovnou k místu, kde stáli zajatci.
Slyšeli, jak se blíží hlasy a praskají louče. Mezi stromy se míhala svítící kola.
"Jsme ztraceni," vydechla Angelika.
"Jen se neboj, maličká. Zahal si tvář, a ať se děje cokoliv, mlč. Poslouchej mě."
Vzal ji do náručí a autoritativně, zároveň však něžněji položil

do trávy. Jeho těžké tělo jí zaclonilo prudkou zář, vrhanou svítilnami do lesíka, a podivný pocit, který se jí zmocnil při doteku té svalnaté tíživé hrudi a té vousaté tváře na obličeji, zatlačil do pozadí jakékoliv jiné dojmy. Colin Paturel ji pevně objal. Byla v jeho mohutném náručí jako ptáče, jež mohl udusit jediným stiskem. Málem se zalkla, zvrátila hlavu, aby se nadechla, a z prsou se jí vydralo zaúpění.
Nad nimi se ozvaly arabské výkřiky. Pán domu klel, sluhové se posmívali. Pán začal do Colina Paturela kopat, ten se ušklíbl a pomalu vstával.
"No tak, Josefe Gaillarde," vykřikl francouzsky. "Copak nemůžeš brát ohled na chudáky milence? Bůh ví, že nemám deset ženských jako ty."
Sidi Rodani, což nebyl nikdo jiný než Josef Gaillard, francouzský renegát, zaměstnaný ve válečných skladech, prošel všemi barvami duhy. Vztekle zaťal pěsti.
"Ty mizero křesťanský! Já ti dám miliskovat se v mých zahradách! Kdy už tě konečně vezme čert! Zapomínáš, Coline Paturele, že jsi otrok, že jsi..."
"Jsem muž jako každý jiný a jsem Francouz jako ty, to pozor," prohlásil Normanďan dobrácky. "No tak, příteli, přece mi nebudeš dělat potíže kvůli téhle ženušce kdovíjaké barvy, kterou jsem si našel pro potěšení. Vždyť co má takový otrok na světě!"
"Hned zítra si budu stěžovat králi!"
"To chceš, aby mí strážcové přišli o hlavu? Já dostanu tak akorát dvacet ran holí. Král mě zná. Dává mi v tomto ohledu jistou volnost, a kdykoliv mu odevzdám dobrou práci, ví, že mě nemůže odměnit lépe než mi dopřát nějakou tu Maurku, které se už nasytil. Hloupý, kdo dává, hloupější, kdo nebere. Nemyslíš?"
"Jenže proč v mých zahradách?" namítl ublíženě Sidi Rodani.
"Jednak je tu měkčí tráva, a jednak mi kamarádi nezávidí."
Renegát pokrčil rameny.

"Kamarádi! Chceš mi tvrdit, že ti špatně živení a udření chlapi mají ještě chuť na ženskou? Jedině takový nenapravitelný rošťák jako ty je ještě schopen vyhledávat dobrodružství."

"Máš pravdu, příteli. Pan farář od nás mě upozorňoval, když mi bylo šestnáct: Coline, synu, tebe zničí ženské. Vzpomínáš si, Gaillarde, jakou jsme tehdy užili legraci, když jsme odjížděli z Cádizu a..."
"Ne, nevzpomínám si," řval renegát. "A koukej odtud vypadnout. V mých zahradách... Kudy ses sem dostal?"
"Malými dvířky vzadu. Zámek pro mě není problém. Přece jsem ho sám montoval."
"Prevíte! Zítra ho dám vyměnit."
Ranami holí vyprovodil zahalenou Angeliku a jejího průvodce až k malým dvířkám vzadu v zahradě. Byla zamčená, ale sluhové byli rádi, že incident, který zpochybňoval jejich bdělost, dopadl celkem uspokojivě, a tak tu záhadu nehodlali luštit a otevřeli je. Zajatec a jeho družka byli nelítostně vyhozeni ven.
Ulice byla tmavá. Colin Paturel šel první a ona pár kroků za ním. Prošli změtí úzkých uliček, které Angelice připomínaly alžírskou čtvrť, v níž utekla poprvé. Její průvodce kráčel naprosto jistě. Vypadalo to, že labyrint nikdy neskončí.
"Kdy už budem konečně za městem," špitla.
"Nejdeme za město."
Zastavil se u okénka s načerveno natřenými mřížemi, za nimiž svítilo světlo, a zaklepal na dveře.
Kdosi vyhlédl škvírou a pak otevřel. Byl to muž v kaftanu a pod černou kulatou čepičkou mu zářily úzké sametové oči.
"To je Samuel Maimoran, zeť starého Savaryho," představil ho Colin Paturel. "Jsme v židovské čtvrti zvané melláh. Tady jsme v bezpečí."
Ostatní uprchlíci čekali ve vedlejší místnosti. V záři podivných benátských svítilen s barevnými cylindry, zvýrazňujících i tak dost odpudivý vzhled bledých, zarostlých tváří, připadali Angelice všichni Benátčan Piccino, mař kyz de Kermoeur, Arlésan Francis, Jean ďHarrostegui, starý Caloëns i JeanJean Pařížan jako nejhorší chamraď. Ani se jí nechtělo věřit, že mluví francouzsky. Opřela se o dveře a poslouchala, jak Normanďan vypráví kamarádům o jejich dobrodružství. Když došel až k Sidi Rodanimu, všichni se rozesmáli.

"Až se dozví, žes měl první sultánovu favoritku... A ty, chlípníku jeden, sis ještě stěžoval, žes měl jen odpad!"
Vesele se obrátili k Angelice a tváře jim ztuhly. JeanJean Pařížan hvízdl:
"Proboha! To je nějaký malér. Jsi zraněná?"
"Ne. To je krev toho obrovského ďábla. Rozpáral jsem ho zezadu."
Angelika sklonila hlavu a všimla si, že je celá zakrvácená a zablácená. Vešla mladá židovka, krásný obličej lemovaný šperky, které jí splývaly po stranách z vlasů. Vzala Angeliku za ruku a vedla ji do vedlejší místnosti. Z vědra horké vody tam stoupala pára. Angelika ze sebe trhala šaty; židovka jí chtěla pomoci, ale odmítla ji. Měla už všeho dost. Přitiskla si na prsa zkrvavenou látku.Před očima se jí znovu vynořilo mágovo bezduché tělo.
"Už se na nic neptej, tyrkysový květe. Věz jenom, že hvězdy nelhaly."
Povolily jí nervy. Rozplakala se a slzy jí tekly proudem po tvářích, zatímco si závojem stírala krev Velkého eunucha Osmana Ferradžiho.

Colin Paturel vymyslel odvážný plán. Nejnebezpečnější, jaký kdy koho z utečenců napadl. Zatímco je stráže vyrazily hledat na sever a západ, schovali se uprchlíci na tři dny pár kroků od svých mučitelů, v útrobách melláhu. Pak vyrazí na jih.
Židy a křesťany spojovala soudržnost pronásledované menšiny. Dal je dohromady starý Savary. Ve stínu melláhu byl jako doma. Jeho zeť, "ten roztomilý chlapec" Samuel Maimoran, tam kladl pinzetou smaragdy a rubíny na zlatnické váhy. Ale jako doma byl Savary i v marmorském vězení ponížených. Stále pracovitý a rtuťovitý stařík uměl sblížit hmotné zájmy židů s touhami otroků a navázat tu tam nejoddanější přátelství. Seznámil Benátčana Piccina s otcem svého zetě, starým Maimoranem, jenž měl u dvora Mulaje Ismaila výborné postavení; sultán se s ním denně radil. Maimoran financoval všechna jeho válečná tažení. Arab, od přírody nevyzpytatelný a podléhající vášnivým záchvatům velkorysosti, se nedokázal obejít bez věřitelů a peněžoměnců. Muslimské město by nepřežilo bez dalších aglomerací, žijících mu po boku a nenáviděných jako vřed: bez melláhu, nevyčerpatelného zdroje potravin a hotových peněz, kdykoliv lidem hrozily hlad a zkáza. Bylo záhadné, jak mohou v týchž hradbách sídlit cikády i mravenci.
Arab věděl, že svět patří jemu. Když jsou pokladny prázdné, výboje a pirátství je naplní. Žid neměl jiné východisko než šetřit, a předtucha špatných dnů ho nutila předvídat, vždycky a neustále předvídat. Primitivní obchodování založené na směně, jímž se zabývali Afričané, nahrazoval znalostí bankovních kursů, a díky neustálému cestování byl informován o pohybech cen a zboží na celém světě.
Mezi oběma z těchto soupeřících světů, spojených silou nutnosti, zuřil neustálý souboj, zápas o moc, strašný, tichý a ne

vyhnutelný. Napětí sílilo. Jednoho dne všechno bouchne. Muslimové s tasenou šavlí přepadnou melláh. Síla zbraně zvítězí nad silou peněz... a všechno začíná znovu.
Pro židy nebylo bezpečné se za tmy zdržovat v arabské čtvrti.
Stejně tak ovšem nebylo dobré ani pro muslima ocitnout se
v noci v melláhu.
Sedm křesťanských utečenců tu bylo pod ochranou neprostupných zdí několika staletí nenávisti a divokých bitek. Mekněští židé byli právě v tom stadiu, kterého dosáhli možná jednou či dvakrát za generaci, kdy triumfovali, protože měli v rukou největší majetky ve městě a drželi Mulaje Ismaila na nejrůzněji propletených nitkách. Začali se domnívat, že si mohou všechno dovolit, dokonce i tak šílený čin, jako je poskytnout azyl uprchlým otrokům. Jejich představitel Zachariáš Maimoran cítil příjemné zadostiučinění, když v paláci padal čelem na zem před vzteky sršícím sultánem a poslouchal zprávy o uprchlém Colinu Paturelovi a jeho společnících. Sultán vyslal stráže všemi směry. Přivedou je v řetězech a čeká je smrt v šílených mukách. Zachariáš Maimoran si hladil dlouhé vousy a potřásal hlavou.
"Dobře učiníš. Chápu tvůj hněv.'.'
Přes pronikavý, téměř jasnovidecký pohled sultán věděl, že nikdy nepronikne do myšlenek tohoto žida, díky němuž zbohatl už jeho otec Mulaj Arša. Bylo mu z toho zle a potlačovaný vztek v hloubi jeho bouřlivé duše stoupal jako kvas a věstil tragédii.
"Přijde den," sliboval si tváří v tvář uzavřeným zdem melláhu, "přijde den..."
V domě Zachariášova syna Samuela zatím vězni prožívali těžké, pomalu se vlekoucí dny. Večer nazítří nastal v uličce nějaký vzruch, mezi úzkými

zdmi se ozval dusot koní. Samuelova žena se vyklonila červenou mříží .ven a zamumlala napůl francouzsky, napůl arabsky:
"To jsou dva sultánovi strážní, černoši. Jdou k Jákobovi a Áronovi, nasolovačům hlav..."
Strážní přijeli upozornit oba proslulé řemeslníky, že si mají připravit bečky se solným roztokem. Král ve vzteku nad útě

kem vězňů uťal vlastnoručně hlavu více než dvaceti hlídačům. Přestal, až když mu došly síly. Jákob a Áron Leionovi nebo někdo jiný od řemesla hlavy nasolí, aby pak mohly být vystaveny na křižovatkách ve městě. Nechutná práce. Vykonávali ji pouze židé. Odtud pochází i název čtvrti, kde se solení provádělo, melláh, od slova mehl sůl.
Soused přišel zajatcům pošeptat novinky. Vojáci, kteří vyrazili po stopách uprchlíků, se ještě nevrátili. Jistě se bojí přijít s prázdnou. A podle všeho se ještě nerozkřiklo, že uprchlíci s sebou mají i otrokyni z harému a že byl zavražděn Velký eunuch. To bude teprve mela. Jákoba a Árona Leionovy tedy čeká spousta práce.
Angelika seděla vedle nádherných židovek, ověšených jako klenotnice zlatými šperky s drahokamy, oblečených v zelených, červených, oranžových nebo citrónově žlutých šatech a pruhovaných závojích, mezi nimiž jim jako drahé kameny zářily černé oči a jantarová pleť. Vedle mužů, vypadajících v černých kaftanech jako vyhublé kočky, představovaly krásu a blahobyt stejně jako jejich děti, jemné a půvabné a stejně pestrobarevně oblečené jako matka Sára: dcery Ráchel a Rút, nevěsta Agar, malí Joel a Jozue a skvostná panenka Abigail.
S Angelikou se dělily o macesy, rýži na šafránu, portugalské tresky a solené okurky. Jenže Angeličinu pozornost spíš poutal .hluk z ulice, výkřiky a skřípění vozů s uťatými hlavami.
"Pozor! Uhněte rychle!"
Ani stráže se v melláhu nezdržovaly zrovna rády. Konečně odjížděly. Zítra přijedou s dalším nákladem.
Ráchel položila uklidňující dlaň Angelice na paži a usmála se. Proč ti lidé na sebe berou takové riziko, ptala se Angelika v duchu. Vždyť meč, jenž visel nad hlavou jí, visel i nad hlavou téhle židovky, nad černou čepičkou klidného klenotníka, nad kudrnatými vlásky malé Abigail spící v matčině náručí; zlaté kruhy náušnic hladí kulaté tvářičky spícího dítěte.
"Všechno je v pořádku," řekla Ráchel.
Byla to téměř jediná francouzská slova, která znala. A když je vyslovovala, její veselý úsměv a něžná tvář najednou Angelice připomněly, že tahle cizí žena je dcera starého Savaryho.

Vlastně ještě ani neměla čas starého přítele dost oplakat. Najednou si uvědomila, že na něho pořád čeká. Nedovedla si představit, se se vydá na cestu bez toho neúnavného stařík a, neustále poskakujícího a drmolícího své rady, čichajícího ve větru "vůni šťastných cest".
"Buď proklet, Mulaji Ismaile," vykřikla arabsky.
"Proklet! Stokrát proklet buď Mulaji Ismaile," odpověděly židovky šeptem, jako by se modlily.

Colin Paturel mu vysvětloval, na koho se může spolehnout a na koho ne. Nikdy nesmí nechat katolíky spolu se schizmatiky.
Pak se Cavaillac s panem de Méricourt vrátili do zajateckého tábora. Schválně se nechali pověřit jednáním v židovské čtvrti, ale nebylo vhodné, aby jejich dlouhá nepřítomnost vzbudila pozornost. Slíbili, že předtím, než uprchlíci zmizí, jim ještě přijdou sdělit novinky.

Druhý den přišel řemeslník Cavaillac v doprovodu dalšího zajatce, maltézského rytíře pana de Méricourt. Vyprávěli, že celý Mekneš žije jako v očekávání děsivé bouře. Konečně se totiž provalil neuvěřitelný skandál: ze sultánova harému uprchlá otrokyně. A objevili i mrtvé tělo Velkého eunucha. Mulaj Ismail se vrhl čelem na zem a zůstal ležet.
"Měl jsem jen dva přátele, svému srdci blízké. Osmana Ferradžiho a Normanďana Colina. A v jednom dni jsem je ztratil oba."
O ženě nemluvil. Stud Araba mu v tom bránil. Ale nikdo nepochyboval o tom, že až se vzpamatuje z bolesti, bude strašně vyvádět. Jaký čin, jaké vraždění utiší zoufalství toho podivného srdce?
"Musíme zůstat ještě den," oznámil Colin Paturel.
Ostatním se na čele zaperlil pot. Už jen těžko snášeli dlouhé hodiny čekání v tichu melláhu. Mulaj Ismail je nakonec vyčenichá i skrz zeď.
"Ještě jediný den," opakoval Normanďan svým klidným hlasem.
Zajatci se rázem uklidnili. Normanďanova síla přemáhala vzpurné duchy, chladnokrevnost a nadpřirozené sebeovládání žida Maimorana otupovaly čich krvežíznivého panovníka. Hledali je na cestách v mazagranské poušti a k šejkům aďuárů byli vysláni poslové s příkazem, že pokud uprchlíky okamžitě nepřivedou zpět, přijdou o hlavu.
Angelika pak vyslechla rozhovor krále zajatců s maltézským rytířem panem de Méricourt. Tohoto asi padesátiletého muže pověřili po útěku Colina Paturela jeho funkcí. Měl udržovat pořádek, nastolovat spravedlnost, mírnit rozpory.

Uplynul další den. Třetí den ráno byla Angelika v ženském pokoji sama a jeden z jejích budoucích společníků na cestě, markýz de Kermoeur, ji požádal o trochu horké vody ze samovaru. Využil nucené zahálky k tomu, aby se oholil, což se mu za šest let zajetí podařilo jen zřídka a pouze střepem láhve.
"Jak jste šťastná, milé dítě, že nemáte podobné starosti," usmál se a pohladil ji po, tváři. "Proboha, vy máte ale jemnou pleť."
Angelika ho požádala, aby držel pohár oběma rukama: nerada by ho opařila, jak mu bude nalívat vodu. Bretonský šlechtic ji se zájmem pozoroval.
"Je mi potěšením vidět konečně krásnou francouzskou tvářičku. Ach, krasavice, velice lituji, že s vámi musím mluvit v tak nedůstojném oblečení. Ale trpělivost. Až budeme v Paříži, nechám si ušít červené saténové podkasané kalhoty, které mě, ubohého zajatce, pronásledují ve snu."
Angelika se rozesmála.
"Bohužel, pane, ale takové kalhoty už elegáni dávno nenosí."
"Ale! A co se nosí?"
"Přiléhavé kalhoty ke kolenům a nařasený plášť, jenž jim sahá až k nim."
"Popište mi to blíž," požádal ji markýz a posadil se na polštáře vedle ní.
Dobromyslně se pustila do výkladu o poslední módě. Kdyby měl paruku, připomínal by jí vévodu de Lauzun. Lauzuna v trestanecké košili otroka, se zády poznamenanými ranami dozorcovy hole.
"Podejte mi ruku, děvenko zlatá," požádal ji náhle.

Podala mu ji, a on ji políbil. S údivem na Angeliku pohlédl.
"Ale vy jste určitě žila u dvora," vykřikl. "Jen žena zvyklá na neustálé líbání ruky ve Velké galerii udělá tohle gesto tak samozřejmě. A dokonce bych se vsadil, že jste byla představena králi. Že je to tak?"
"Co na tom záleží, pane."
"Jak se jmenujete, tajemná krásko? Jakou podivnou náhodou jste padla do rukou pirátů?"

"A vy, pane?"
"Markýzi!" přerušil je hlas Co lina Paturela. Obr stál na prahu a pohlížel do polostínu modrýma očima, planoucíma zpod naježeného obočí.
Kermoeur odpověděl:
"Ano, Veličenstvo."
Nemyslel to ironicky. Zajatci si zvykli takhle oslovovat muže, jenž do jejich rozrůzněného a krutého světa zavedl pořádek. Říkali mu tím titulem buď s jistou příchylností ti, co ho obdivovali, či s jistým strachem ti, co se ho báli. Měli potřebu být vedeni a povzbuzováni a Bůh ví, že Colin Paturel se za své zajaté bratry vždycky odvážně postavil. Vymohl pro ně lazaret, kde lékaři léčili nemocné, větší porce jídla, kořalky a tabáku, a směli světit čtyři velké křesťanské svátky a navíc příchod otců Vykupitelů. Ta poslední iniciativa byla úspěšná jen zčásti, otevřela však dveře dalším jednáním. Markýz de Kermoeur upřímně Colina Paturela obdivoval a poslouchal ho se zvláštním potěšením, protože ho považoval za inteligentního velitele, s jakým se ve vlastní kariéře důstojníka královského námořnictva zas tak často nesetkal. Zatkli ho jako mladého podporučíka, bylo mu dvaadvacet a od té doby "sloužil" králi zajatců jako osobní stráž, neboť tenhle rozený rváč zacházel s mečem a kordem jako nikdo druhý v galejnickém vězení a Colin pro něho získal povolení nosit meč i na otrockých hadrech. Když se markýz dozvěděl, že jeho velitel připravuje už potřetí útěk, připojil se k němu. Takže Normanďan Colin v podstatě zmizel s celým hlavním štábem.
Obrátil se k vedlejší místnosti a zavolal ostatní:
"Přátelé, pojďte sem!"
Zajatci vešli a seřadili se před ním. Kermoeur se k nim přidal.

"Přátelé, zítra vyrazíme na cestu. Později vám sdělím poslední rady, ale teď s vámi ještě chci promluvit o jeďné záležitosti. Je nás sedm uprchlíků šest mužů a jedna žena. Ta žena je pro nás spíš přítěž, ale přesto si zaslouží, abychom jí pomohli na svobodu. Pozor ale: jestli se chceme dostat do přístavu,' musíme držet pospolu, být naprosto svorní. Určitě budeme muset snášet hlad a žízeň, únavu, pálící slunce v poušti a strach. Ať aspoň nepocítíme vzájemnou nenávist... Nenávist mužů, kteří jsou nuceni žít spolu a touží po tomtéž... Myslím, že mi rozumíte. To teďy ne, přátelé, nebo jsme ztraceni. Tahle žena," ukázal na Angeliku, "není pro žádného z nás, nepatří nikomu... Pokouší se o štěstí stejně jako my, to je vše. Není to pro nás žena, je to kamarád. Prvnímu, kdo se pokusí se jí dvořit nebo k ní nebude slušný, ukážu, zač je toho loket, a vy víte, jak," řekl a zdvihl mohutné pěsti. "A pokud si nedá říci, budeme ho soudit podle našich zákonů a stane se kořistí pouštních hyen..."
Jak dobře mluví, a jak je tvrdý, napadlo Angeliku.
Škvírou ve zdi harému se ho tolik napozorovala, že ho znala lip než on ji. Jenže takhle zblízka jí naháněl husí kůži, měla strach ze stop po mučení na jeho těle, z černých hlubokých jizev po spáleninách, z kotníků a zápěstí sedřených železnými okovy a hlavně z těch dojemných stop na ďlaních a hřbetech rukou po hřebících z Nové brány. Nebylo mu ještě čtyřicet, spánky však už měl prošeďivělé, což bylo ostatně jediným znamením jisté slabosti té tvrdé povahy.
"Jste pro?" zeptal se po chvíli na rozmyšlenou.
"Ano, jsme pro," odpověděli sborem.
Jen markýz dodal na závěr:
"Dokud se neoctneme na křesťanské půdě."
"To se rozumí, ty rošťáku," zasmál se žoviálně Colin a poklepal ho po zádech. "Pak ať si každý dělá, co chce, ať užívá svobody, všech svobod! Ach, přátelé, to bude oslava!"
"Já budu tři dny jen jíst," vykulil oči JeanJean Pařížan.

Odcházeli a navzájem si sdělovali, co budou dělat první hodinu pod ochranou portugalských hradeb v Mazagranu nebo španělských v Ceutě. Colin Paturel zůstal v místnosti a přistoupil k Angelice.

"Slyšela jste, co jsem říkal. Také souhlasíte?"
"Samozřejmě. Děkuji vám, pane."
"Neříkal jsem to jen kvůli vám. Taky kvůli nám. Kdyby během takové výpravy, jako je naše, došlo k hádkám, znamenalo by to jistou zkázu. A kdo drží jablko sváru od chvíle, co svět světem stojí? Žena. Jak říkal pan farář ze SaintValéry
enCaux: Synku, žena je plamen, chlap je koudel a ďábel fouká. Nechtěl jsem vás brát s sebou. Vzali jsme vás jen kvůli starému Savarymu. Židé bez vás nechtěli nic podniknout, dokonce ani za peníze ne. Jen neradi někoho přijímají mezi sebe, ale když to udělají, pak je jedním z nich. Tak to bylo i se Savarym. Přijali ho za svého. On chtěl, abychom vás za každou cenu dostali z harému. Museli jsme splnit jeho poslední přání. Dobrá. Měl jsem Savaryho rád. Byl to báječný člověk, jen co je pravda. Ten uměl věcí!... Stotisíckrát víc než my všichni dohromady. Takže vás bérem. Musím ovšem i vás požádat, abyste se držela co nejvíc zpátky. Jste žena, která něco prožila. To je zřejmé podle toho, jak jednáte s muži. Nezapomínejte, že chlapi, co jdou s námi, žili několik let bez ženy. Není třeba jim příliš brzy připomínat, o co všechno přišli. Seďte v koutě se závojem na obličeji jako muslimky. Není to tak špatná móda... Jasné?"
Angeliky se jeho proslov dotkl. Přestože uznávala, že má v podstatě pravdu, tón, jakým s ní mluvil, se jí naprosto nezamlouval. Copak si snad myslí, zeji ti chlupatí, zarostlí, bledí a páchnoucí křesťané tak přitahují? Nechtěla by je ani za všechny peníze světa. Když se má držet stranou, prosím, klidně bude. Odpověděla poněkud ironicky:
"Rozkaz, Veličenstvo."
Normanďan přimhouřil oči.
"A takhle mi neříkejte, malička. Předal jsem korunu rytíři de Méricourt. Teďjsem obyčejný Colin Paturel, rodem ze Saint
ValéryenCaux. A jak se jmenujete vy?"
"Angelika."
Sršatá tvář náčelníka trestanců se rozzářila úsměvem. Pozorně na ni pohlédl:
"Ano? Tak tou Andělkou taky zůstaňte."
Vtom se vrátil rytíř de Méricourt.

"Myslím, že nadešla vhodná chvíle," vysvětlil. "Kdosi oznámil ať už náhodou, nebo z bujné fantazie , že nějací uprchlíci jsou na cestě do Santa Cruz. Sultán obrátil veškerou pozornost .tam. Musíte vyrazit."
Colin Paturel si prohrábl světlou hřívu a na drsné tváři se mu mihla panika.
"Najednou si kladu otázku, jestli vlastně smím... Ach, rytíři, když pomyslím na všechny ty chudáky, co zůstávají v otroctví, a já je opustím..."
"Nic si nevyčítej, příteli," řekl jemně rytíř de Méricourt. "Nadešel tvůj čas odchodu, jinak by tě tvým druhům vzala smrt."
"Až budu na křesťanské půdě," zapřísáhl se Colin Paturel, "oznámím maltézským rytířům, jaký osud tě stihl, aby něco podnikli na tvou záchranu."
"Ne, to je zbytečné."
"Jak to?"
"Nehodlám opustit Mekneš. Jsem mnich a kněz, vím, že moje místo je tady, v zajetí nevěřících."

"Nakonec tě umučí."
"Možná. Jenže nás řád učí, že mučednictví je jediná smrt hodná rytíře. A teď sbohem, drahý bratře."
"Sbohem, pane rytíři."
Objali se. Pak rytíř de Méricourt objal postupně všech šest ostatních zajatců, kteří se pokusí o obtížný úkol o útěk. Polohlasně všechny oslovil jménem, jako by si je chtěl vyrýt do srdce.
"Benátčan Piccino, JeanJean Pařížan, Arlésan Francis, markýz de Kermoeur, Vlám Caloëns, Bask Jean ďHarrostegui."
Před Angelikou se mlčky uklonil.
Poté všichni vyšli do temné uličky.

Křesťané si přitáhli burnusy až pod bradu. Byli převlečeni za Maury, oholeni a tváře si ztmavili nezralými ořechy. Zrzavý JeanJean Pařížan měl na sobě kaftan a černou židovskou čepičku. Angelika zahalená do patřičného množství závojů, s haikem až po oči, si v duchu pochvalovala přehnanou maurskou žárlivost, jež jí umožňovala se takhle zamaskovat.
"A co nejvíc klopte oči," poradil jí Colin Paturel. "Maurky s očima jako vy člověk hned tak nepotká."
Neřekl jí, že Mulaj Ismail vyslal speciální oddíl pátrat po ženě "se zelenýma očima". I on byl dost nápadný modrýma očima a urostlou postavou. V celém Maroku se vědělo, že jen dva muži jsou vyšší než šest stop dvanáct palců: Osman Ferradži, Velký eunuch, a Colin Paturel, král trestanců.
Rozhodí se tedy, že se bude vydávat za zámožného obchodníka, cestujícího na velbloudu. Angelika, jeho žena, za ním pojede na mule. Ostatní sluhové a JeanJean Pařížan, židovský účetní, půjdou pěšky s oštěpy, luky a šípy, a budou představovat ozbrojenou stráž malé karavany z dob, kdy mušket bylo málo a směla je používat pouze královská armáda.
V hluboké tmě, ozářené jedinou lucernou, každý zaujal své místo. Maimoran šeptal poslední rady. Ve Fěsu je u Sebonské oázy bude čekat jeho bratr Rabi. Odpočinou si v jeho domě a dá jim průvodce až do Xauenu, kde je převezme další metador, jehož obchodní záležitosti často vedou do Ceuty. Ten je převede přes maurskou čtvrť města, ukryje je v horách a požádá městského guvernéra, aby pro ně poslal loď nebo vojenský doprovod. Ještě jim připomněl, jak se mají chovat; aby se nezapomněli dvacetkrát uklonit směrem k Mekce, a především až je příroda donutí vykonat potřebu, aby nečurali vestoje, protože v nich každý, kdo je jen z dálky zahlédne, pozná křesťany. Byly to maličkosti, ale strašně důležité. Naštěstí mluvili všichni dokonale arabsky a znali všechny místní zvyky. Angelika coby žena musela jen mlčet a zas mlčet.
Velbloud se trhavě pohnul vpřed úzkým tunelem uliček v tichu hustém stejně jako tma.

Kdyby tak byla pořádná noc, pomyslela si Angelika.
Závan větru jako by k nim zanesl vůni kouře. Všimla si, že slepé zdi melláhu zmizely a nahradily je bambusové a třtinové chýše. Otevřenými dveřmi prosvítalo červené světlo malého ohně, suchým listím střechy pronikal kouř. Kolem ohniště posedávaly postavy. Když uprchlíci procházeli kolem, rozštěkali se psi. Uprchlíci věděli, že právě míjejí dva či tři tisíce domků černých královských strážných, které na této straně u východu z melláhu tvoří jakési předměstí.
Ozvaly se drsné hlasy a přistoupilo k nim několik stínů. Nesvítilo jediné světýlko, a přesto se černoši bezpečně orientovali. JeanJean Pařížan vysvětlil, že jeho pán, Mohamed Rašid, obchodník z Fěsu, se vrací domů z

cesty v noci, aby se vyhnul žhavému slunci. Šikovný malý sluha napodobil tak věrně zvláštní židovský přízvuk, že mu černoši uvěřili.
Velbloud šel zoufale pomalu, za patami jim štěkali psi. Chatrče, pořád ty chatrče... A pronikavý zápach hořícího dobytčího trusu a sušených ryb, pečených na oleji.
Po překonání prvního nebezpečí se konečně octli na poměrně dobře viditelné cestě, kterou jeli celý zbytek noci. Začalo svítat a Angelika s obavami sledovala, jak nebe světlá a zbarvuje se všemi nádhernými odstíny zelené a růžové. Projížděli krajinou, kde sem tam rostl olivovník, a před nimi se otevírala rozlehlá poušť.
V ohbí cesty se objevil domek, funduk. Angelika se neopovážila na nic zeptat. Její strach zdvojnásobovalo to, že nevěděla, kde je, a nemohla předvídat překážky, které je čekají, a posuzovat výhled na úspěch. Byla nesmírně činorodá a znervózňovalo ji, když ji převáželi na mule jako nějaký balík. Pokud se blíží porážka nebo smrt, aspoň o tom chtěla vědět. Jsou daleko od Fěsu, kde jim má nějaký další žid pomoci? Karavana pokračovala dál. Copak Colin Paturel tu chatrč nevidí? Když z ní vyšel nějaký Arab, Angelika se jen stěží ovládla, aby nevykřikla.
Muž k nim přistoupil. Vůdce nechal pokleknout velblouda a sestoupil.
"Slezte dolů, maličká," pobídl starý Caloëns Angeliku.
Sestoupila z muly. Rozdělili si mezi sebou zavazadla. An

gelika dostala stejný pytel jako ostatní. Markýz de Kermoeur se neovládl a šeptal si do burnusu:
"Taková tíha na záda slabé ženy! To mi tedy vadí, Veličenstvo."
"Muslimovi není nic podezřelejšího než žena, která se prochází se založenýma rukama a za ní jde bojovník naložený jako osel," odsekl Colin Paturel. "Takovou hloupost si nemůžeme dovolit. Ještě nás mohou vidět."
Sám naložil zátěž mladé ženě na záda.
"Musíš prominout, maličká. Ostatně nejdeme daleko. Ve dne se budeme schovávat, cestovat budeme v noci."
Arab vzal za uzdu velblouda a mulu a odvedl je do funduku. Piccino mu odpočítal peníze a pak začali zajatci stoupat cestičkou vinoucí se v kamenité půdě. Brzy se za malým vrškem objevil široký pruh rákosí podél břehů říčky.
"Celý den se budeme skrývat v močále," vysvětlil Colin Paturel. "Každý se někde skrčí a setrváme, abychom se neprozradili tím, že pošlapeme příliš široký pruh rákosí. Po setmění zavrkám jako holub a setkáme se tamhle dole u úpatí lesíka. Každý má trochu vody a jídla. Tak večer na shledanou."
Mizeli mezi vysokými hedvábnými, ale ostrými stonky. Půda byla místy rozpraskaná, místy jako houba. Angelika narazila na mýtinu porostlou mechem. Natáhla se. Den bude dlouhý. V močále bylo dusné vedro, neustále tu bzučeli komáři a mouchy. Naštěstí ji chránilo množství závojů. Napila se vody a snědla suchar. Nad ní zářilo doběla rozpálené nebe a dlouhé rákosové listy vrhaly černé stíny.
Angelika usnula: když se vzbudila, zaslechla hlasy a napadlo ji, že ji společníci hledají. Ale ještě nebyl večer. Nebe neustále oslepovalo jako rozpálená ocel. Najednou zahlédla kousek od sebe vynořit se hrudník v bílé dželabě. Hnědá tvář nepohlížela jejím směrem, takže nepoznala, kdo to je. Arlésan nebo Benátčan, přemítala.
Muž se trochu pootočil. Pleť barvy chlebové kůrky byla úplně jiná než kůže natřená ořechovými slupkami. Byl to Maur.
Angelice se zastavilo srdce. Maur ji ještě nezahlédl. Mluvil s někým, koho neviděla.

"Tímhle směrem není pěkné rákosí," říkal. "Pošlapala ho

nějaká zvěř. Pojďme na druhý břeh, a jestli tam nebude lepší, vrátíme se."
Slyšela, jak se vzdalují, a nemohla uvěřit svému štěstí. Najednou jí přeběhl mráz po zádech. Uslyšela nedaleko další hlas. Poznala ho. Byl to Arlésan a začal zpívat!
Pitomec, pomyslela si vzteky bez sebe. Upozorní Maura a ten se vrátí! Neopovážila se hned odplazit k němu a umlčet ho. Když se všechno konečně přestalo hýbat, rozhodla se, že se tiše připlíží k místu, kde neopatrný Provensálec leží.
"Ach, to jste vy, půvabná Angeliko?" rozzářil se.
Třásla se vzteky a nervozitou.
"Nezbláznil jste se, takhle zpívat? Byli tu Mauři a chtěli sekat rákosí. Jen zázrakem vás nezaslechli."
Veselý chlapec zbledl.
"Kruci. Nenapadlo mě to! Cítil jsem najednou takovou radost, že jsem poprvé za osm let zase na svobodě, že jsem si vzpomněl na staré písně z mého kraje. Myslíte, že mě slyšeli?"
"Doufejme, že ne. Ale už buďte zticha."
"V každém případě jich nebylo dost," procedil Arlésan mezi zuby. Vytáhl z opasku nůž a přejel ostří. Držel ho v ruce a zasnil se.
"Mám ďoma snoubenku. Myslíte, že na mě čeká?"
"To bych se divila," prohlásila suše Angelika. "Osm let je dlouhá doba. Spíš bude mít ďneska už hejno dětí... s někým jiným."
"Myslíte?" vzdychl zklamaně.
Aspoň už nebude zpívat. Mlčeli a poslouchali šustot rákosí. Angelika zvedla oči a zadržela úlevný výďech. Nebe konečně temnělo. Schyluje se k večeru, přijde spiklenecká noc a hvězdy je zase povedou dál.
"Jakým směrem jdeme?" zeptala se.
"Na jih."
"Cože?"
"Jediný směr, jímž Mulaj Ismail nebude pátrat. Kteří otroci by prchali k jihu, do pouště? Až pak zamíříme na východ, později na sever, projdeme pouští poďél Mekněsu a Fěsu a pod vedením jednoho metadora zamíříme k Ceutě nebo Melvillu. Jistě, je to delší cesta, ale méně riskantní. Myš musí přelstít

tlustou kočku. Zatímco nás hledá na severu či západě, jsme na jihu a východě. Než vyrazíme správným směrem, už se snad unaví. V každém případě ti, kdo si vybírají přímou cestu, nikdy nedorazí k cíli. Pokusili jsme se tedy o opak. Nesmíme zapomínat, že náčelníci aduárů zodpovídají hlavou za to, že uprchlé křesťany nenechají projít. Takže hlídají moc dobře, to mi věřte. Vycvičili na stíhání křesťanů chrty." "Pst," okřikla ho, "neslyšel jste signál?"

Padl hustý fialový soumrak vonící výpary z močálu. Několikrát zavrkal holub. Všichni uprchlíci se velice opatrně vynořili z úkrytů. Tiše se shromáždili, zkontrolovali, zda jsou v plném počtu, a vyrazili na cestu. Šli celou noc, napůl lesem, napůl širokými kamenitými pláněmi, kde mohli snadno zabloudit. Chtěli se vyhnout aduárům, a jakmile zaslechli kohoutí zakokrhání či zaštěkání psa, hned odbočili. Noc byla chladná, ale mnoho Maurů ještě spalo v polích a hlídalo nesklizená pole a pastviny. Nos Benátčana Piccina zachytil i ten nejslabší zápach kouře a velice jemný sluch markýze de Kermoeur zaslechl nejslabší podezřelý zvuk. Markýz často

přikládal ucho na zem. Jednou se museli skrýt v křoví a nechat projet dva jezdce, naštěstí bez psů.
Ráno se schovali v lese a znovu pročekali celý den. Začínala je trápit žízeň, protože jim došla zásoba vody. Hledali po lese a podle kuňkání žab našli louži, sice plnou hmyzu, ale procedili vodu přes plátno a napili se. Angelika se natáhla ve svém koutku nedaleko mužů, kteří spali ve skupince. Snila o sultánově lázni s průsvitnou vodou vonící po růžích a o pozorných služkách. Ach, vykoupat se tak a zbavit se propocených šatů, lepících se na tělo. A ten mučitel Colin Paturel, jenž ji ještě nutí mít na obličeji závoj!
Angelika se oddala hlubokému přemítání nad smutným osudem chudé muslimské ženy. Konečně pochopila, že dostat se

do harému a žít jako ve vatičce byl pro ni stejně jako pro starou Fatimu vrchol úspěchu. Angelika měla strašný hlad. Žaludek zvyklý na pořádné dávky sladkostí a pamlsků nebyl s to se za den spokojit s kouskem tvrdého chlebového sucharu, který jim vůdce skoupě přiděloval.
Zajatci trpěli méně než ona. Jejich současný život se příliš nelišil od života na galejích a byli schopni se uskrovnit ještě víc. Naučili se od svých arabských pánů nenáročnosti. Tito dědicové pouště jsou schopni se spokojit s trochou ječné mouky rozmílané v dlani a třemi datlemi.
Angelika slyšela, jak si povídají:
"Vzpomínáš si," říkal Bask Jean ďHarrostegui, "jak jsi jednou nechal ochutnat kousek našeho shnilého chleba pašovi Ibrahimovi, co nás přijel navštívit ze Sále? Turek se opovážil říci Mulaji Ismailovi svůj názor. To byla tenkrát pořádná mela!"
"Málem tehdy vypukla mezi Vysokou portou a marockým královstvím kvůli otrokům válka."
"Turci proti těm lidem nic nezmůžou," prohlásil Colin Paturel. "Nakonec se s celou svou obrovskou říší třesou před naším fanatikem Ismailem. Kdoví jestli se ho nezačne bát i Cařihrad."
"A přesto jsi pro nás vymohl kukus a především kořalku a víno."
"Vysvětlil jsem mu, že křesťané nemohou pracovat jen o vodě. A protože chtěl mít tu mešitu co nejdřív postavenou..."
Angelika zaslechla jejich smích.
Zajímalo by mě, napadlo ji, jestli ti muži nebudou mít nakonec ty nejlepší vzpomínky právě na berberské zajetí.
Když nastal večer, vydali se znovu na cestu. Pomalu vycházel měsíc, stříbrný srpek mezi hvězdami. K půlnoci se přiblížili k jakési osadě, kde se rozštěkali psi. Colin Paturel zůstal stát. "Musíme tamtudy projít, jinak zabloudíme." "Pojďme nalevo lesem," navrhl markýz de Kermoeur. Chvíli se radili a pak vyrazili lesem, jenže byl tak hustý, že když ušli asi půl míle neprůchodným trním, byli podrápaní,

roztrhaní a ruce měli zkrvavené od toho, jak si klestili cestu. Angelika ztratila sandál, ale neopovažovala se k tomu přiznat. Octli se na kraji aduáru. Museli se rozhodnout.
"Projdeme to," řekl Colin, "a Bůh nás ochrání."
Tak rychle, jak dokázali, a tiše jako přízraky se vnořili do úzkých uliček, mezi chatrče z udusané hlíny. Psi štěkali, nikdo však nevyšel, až z posledního domku se vynořil nějaký muž a začal křičet. Colin Paturel mu v chůzi odpověděl, že jdou za slavným poustevníkem, čarodějem Adurem Smalim, který žije míli odtud. Spěchají, protože jim nařídil, že musí dorazit před východem slunce, jinak neodpovídá za účinnost svých kouzel. Maur nenaléhal.

Když zajatci překonali tuto překážku, šli bez zastávky dál. Ale raději boční cestou, kdyby je snad chtěli obyvatelé aduáru přece jen pronásledovat. Lidé z kraje však nebyli zvyklí na to, aby uprchlí otroci utíkali k jihu, a neměli psy, vycvičené na jejich pronásledování.
Až za rozbřesku si dopřáli chvíli oddechu. Angelika padla zcela vysílená. Kráčela poháněna strachem jen v jakémsi poblouznění, a až teď si všimla, že má bosou nohu popíchanou a odřenou špičatými kameny a začíná ji nesnesitelně bolet.
"Něco není v pořádku, maličká?" zeptal se Paturel.
"Ztratila jsem sandál," odpověděla s pláčem na krajíčku z takové katastrofy.
Normanďana jako by nic nevyvedlo z míry. Položil pytel na zem a vytáhl z něj další pár ženských sandálů.
"Požádal jsem Samuelovu ženu Rút, aby mi dala pro vás jeden náhradní pár, kdyby k něčemu takovému došlo. My můžeme jít v případě nutnosti bosi, ale pro vás jsme museli počítat s nejhorším."
Klekl si k ní s lahvičkou v ruce a plátěným hadříkem jí potřel rány mastí.
"Proč jste to neřekla dřív?" zeptal se, "než si takhle zničit nohu."
"Museli jsme projít aduárem. Nic jsem necítila. Měla jsem strašný strach."
Její zraněná noha vypadala v obrovské Normanďanově dlani

jako křehký a jemný předmět. Ovázal ji plátnem a pak se na ni modrýma očima pozorně zahleděl.
"Bála jste se, a přece jste šla dál? To je moc dobře, děvenko. Jste správný kumpán."
Už chápu, proč mu říkají král, napadlo ji o chvíli později. Vyděsí člověka, ale dodánu i pocit bezpečí.
Byla hluboce přesvědčená, že Colina Paturela nikdo nepřemůže. Pod jeho ochranou dojde na křesťanskou půdu. Dožije se konce cesty, přestože bude muset ještě leccos vytrpět. Nepřátelská krajina, divoký, nenávistný lid, jenž ji obývá, neustálé nebezpečí, hrozící jim stejně jako provazolezci nad propastí, to všechno jednou skončí. Konečně znovu získá svobodu. Síla Colina Paturela ji donese až na křesťanskou zem. Usnula schovaná mezi rozpálenými kameny, s tváří přitisknutou na zem, jako by tam hledala neexistující chlad. Obrovská pláň, sem tam porostlá několika palmami, už byla cítit pouští, nikde pramínek, nikde jezírko. Jen v úžlabinách se leskly obrovské plástve soli z vyschlých pískových kaluží, a sněhobílé zbytky uhličité sody. Colin Paturel kousek sebral a dal do vaku s vidinou zvěřiny, kterou uloví, až dojdou na sever. Vyrazí na lov gazel a divočáků, upečou si je na pořádném ohni, posolí, posypou tymiánem a divokým kořením a budou je zapíjet čistou vodou z jezírka.
Proboha, kde je ta čistá voda? Žízní sejí lepil jazyk na patro.
Žízeň ji probudila. Tvář měla spálenou sluncem, protože jí ve spánku sklouzl závoj. Jistě je rudá jako vařený rak. Nemohla se obličeje ani dotknout, jak ji bolel. Za skálou, za níž se choulila, zaslechla hlasité rány. Colin Paturel bez ohledu na žízeň a únavu využil oddechu k těžké práci. Vytrhl soušku, osekal ji, zašpičatěl a vyrobil tak obrovský kyj, zbraň v jeho ruce přímo vražednou. Vyzkoušel ji proti skále.
"Takový kyj se vyrovná meči markýze de Kermoeur," zářil. "Jistě, nikdo nepropíchne břicho cizince zručněji než on, ale i můj kyj přinutí změnit názor v náš prospěch nejednoho Maura."
Stmívalo se, jako by padaly ohnivé závoje. Uprchlíci zamračeně pohlédli ke kopcům, jejichž vyprahlost snášející se soumrak ještě zdůrazňoval. Modrý samet zahaloval strmá údolí, v nichž jako by se leskla vidina řeky.

"Coline, my máme žízeň."
"Jen trpělivost, kamaráďi. V horách, které teď budeme přecházet, jsou hluboké rokliny, v jejichž stínu se určitě udržela vlhkost. Ještě před zítřejším večerem se napijeme."
Slib připadal žíznivcům poněkud neurčitý, ale protože nebylo zbytí, spokojili se s ním. Colin Paturel ďal každému kousek ořechu. Rostly v africkém vnitrozemí a černé stráže Mulaje Ismaila je rády žvýkaly před dlouhou cestou. Byly trpké. Musely se držet v ústech co nejdéle, protože dodávaly sílu a tlumily pocity hladu a žízně.
Když se úplně setmělo, vydali se na cestu. Brzy začali stoupat mezi strmými skalami. V úplné tmě se jim šlo velice těžko. Měsíční světlo bylo slabé, aby je mohlo opravdu vést a ukazovat jim nejbezpečnější cestu. V některých chvílích se museli plazit a pomáhat si rukama; jeden za druhým zlézali skalnaté výběžky a pak se znovu napřimovali. Vlekli se velice pomalu. Nohama vylamovali kamínky, které se pak kutálely a paďaly se zvučnou ozvěnou na dno hlubokých propastí. Začala být zima, chlad jim osušoval pot z tváří a ve vlhkých šatech se zimomřivě roztřásli. Colin v čele několikrát vykřesal oheň, aby zjistil, kde jsou. Ale bylo to nebezpečné, protože Arabové v nížině mohli zpozorovat v horách osamělý plamínek a ďivit se, kde se tam vzal.
Angelika stoupala a překvapovalo ji, že to dokáže, zřejmě to byla zásluha oříšků kola. Světlé burnusy jejích druhů se rýsovaly na úpatí hory a jí se dařilo příliš nezaostávat. Najednou zaslechla něco jako hukot laviny. Cosi se prosmýklo kolem ní, zmizelo ve tmě a pak z neviditelných hloubek zazněl neliďský výkřik a ozvěna těžkého pádu.
Přitiskla se na skalnatý výběžek a zůstala stát, neopovažovala se ani popolézt, ani couvnout.
Bask vykřikl:
"Paturele, někdo spadl dolů."
"Kdo?"
"Nevím."
"Maličká?"
Angelice cvakaly zuby, nebyla s to vydat hlásku.
"Angeliko?" zvolal vůdce přesvědčen, že nezkušená Angelika našla smrt na dně propasti.

Hlupák, měl ji dát na starost Caloënsovi, ten je hbitý jako starý kozel. Nechali ji, aby si poradila sama, a teď...
"Angeliko," zařval, jako by ozvěna jeho hlasu mohla odvrátit katastrofu, k níž již došlo.
Zázrak se konal.
"Tady jsem," podařilo se jí konečně vykoktat.
"Dobře, nehýbejte se. Jean Bask?"
"Tady."
"JeanJean Pařížan?"
"Tady."
"Arlésan Francis?"
Žádná odpověď.
"Arlésan? Piccino!"
"Tady jsem."
"Markýz? Caloëns?"
"Oba jsme tu..."
"Takže Arlésan," vzdychl Colin Paturel a slézal opatrně dolů.
Shlukli se a snažili se přijít na to, co se stalo. Arlésan musel stát kousek nad Angelikou. Řekla, že slyšela, jak se smekl po kameni, zřejmě

špatně šlápl, vzápětí chraplavě vykřikl, pak bylo chvilku ticho a nakonec se ozval náraz těla dole v propasti.
"Musíme počkat, až se rozední," rozhodl Normanďan.
Čekali a třásli se zimou, oď nepohoďlné pozice mezi skalními výčnělky jim dřevěněly nohy. Svítání přišlo rychle a náhle. Pod citrónově žlutým nebem se hory zdály rezavé. Ve výši plachtil orel s ohromnými rozepjatými křídly. V záři vycházejícího slunce vypaďal obávaný pták krásný jako erb svaté říše římské, ulitý z bronzu. Pomalu ve spirálách klesal dolů do propasti.
Normanďan sledoval pohledem jeho majestátný let.
"Zřejmě je tam," zabručel.
V prvních slunečních paprscích ještě jednou přejel pohledem ty, kdo stáli kolem, jako by přece jen doufal, že zahlédne Arlésanovy černé oči a kudrnatou bradku. Ale veselý Provensálec zmizel...

Konečně ho zahlédli na dně propasti, bílou skvrnu uprostřed černých rozeklaných skal.
"Možná je jen raněný?"
"Kermoeure, podej mi lano."
Omotali lano pevně kolem skalního výběžku, jeho druhý konec si Colin Paturel ovázal kolem těla zkušenými prsty námořníka, zvyklého zacházet s provazy. Už málem začal sestupovat, vtom však vrhl pohled na kroužícího ptáka a zarazil se.
"Podejte mi kyj."
Připevnil si ho k opasku. Ta tíha mu jistě vadila, spouštěl se však celkem hladce.
Jeho druzi se vyklonili přes výčnělek a bez dechu sledovali každý Colinův pohyb. Viděli, jak sestoupil na skálu, kde leželo tělo, sklonil se a obrátil ho. Pak zahlédli, jak zatlačil Arlésanovi oči a pokřižoval se.
"Arlésane, chudáku Arlésane," zašeptal JeanJean Pařížan smutně.
Věděli, co odchází s ním. Nezapomenutelné vzpomínky na galejnickou práci, na mučení, na naděje a smích v prokletém světě otroků a na jeho písně, stoupající k hvězdnému africkému nebi, když svěží noční větřík houpal stíny palem, které se skláněly nad jejich bídou. I Angelika prožívala hlubokou společnou bolest. Ráda by jim stiskla ruku, tolik lidského citu se najednou objevilo v těch zčernalých, propadlých tvářích.
"Pozor, Coline, orel," vykřikl náhle markýz de Kermoeur.
Orel, jenž mezitím vzlétl, jako by rezignoval na kořist, najednou padal z nebe jako blesk. Slyšeli mávnutí rozepjatých křídel. Úplně jim zakryla výhled. Několik okamžiků souboj člověk s dravcem neviděli; konečně zahlédli krále zajatců, jak mává kyjem nad hlavou.
Jen stěží udržoval rovnováhu na úzkém výběžku, ale bojoval tak chladnokrevně a sveřepě, jako by měl volného prostoru dostatek. Zůstal stát až na konci plošinky, a ne u skály, která by mu bránila v pohybu. Nejmenší chybné šlápnutí nebo špatně vypočítaný úkrok, a řítí se do prázdna. Bez oddechu bil do soupeře a orel se nedokázal vzpamatovat z úžasu, že narazil na odpor. Několikrát už odletěl, jedno z křídel měl nalomené, ale pořád se vracel, drápy vystrčené a zlý pohled.

Konečně ho Colin Paturel jednou rukou chytil za krk, pustil kyj, vytáhl nůž a podřízl dravci hrdlo. Pak ho hodil do propasti. Král vzduchu padal v oblaku peří a otáčel se kolem své osy.
"Bože můj! Panenko Maria!" mumlal starý Caloëns.
Všichni byli bledí a celí zpocení strachy.
"No tak, chlapi, snad mě vytáhnete, ne? Na co čekáte?"
"Samozřejmě, Veličenstvo. Už na to jdeme!"

Colin Paturel si přehodil Arlésanovu mrtvolu přes rameno. Břemeno tím ztěžklo, takže stoupalo velice pomalu a únavně. Když Colin dorazil nahoru, zůstal chvíli klečet na kolenou, stěží popadal dech. Skrze cáry burnusu mu prosvítala hruď, do krve rozdrásaná dravcovými drápy.
"Mohl jsem nechat tělo dole," řekl zadýchaně, "ale netroufl jsem si. Arlésan si nezaslouží, abychom ho nechali napospas mrchožr outům."
"Máš pravdu, Coline. Křesťansky ho pohřbíme."
Zatímco odhazovali kameny a pokoušeli se vyhloubit hrob, Angelika přistoupila ke Colinu Paturelovi, sedícímu na skále.
"Dovolte, abych teď ošetřila já vás, jako jste vy pomohl včera mně, Coline."
"Neodmítnu, děvenko. Ta okřídlená potvora mi dala co proto. Vemte láhev kořalky v mém vaku a dejte se do toho."
Ani se nepohnul, když mu alkoholem čistila hluboké rýhy na prsou, které zanechaly ostré drápy dravce. Uvědomovala si, jak její úcta k němu stoupá. Takhle urostlý chlap dělá čest svému Stvořiteli.
Ale Colin Paturel už nemyslel na boj s orlem. Myslel na Francise Arlésana a srdce ho bolelo, bolelo víc než podrápaná hruď.

Tři dny bloudili mezi rozpálenými pustými skalami. Znovu trpěli žízní. Už nechodili v noci, aby se jim ve tmě znovu něco děsivého nepřihodilo. Krajina byla téměř pustá. Přesto druhý

den narazili na dva maurské pastevce, hlídající na travnatém svahu ovce. S podezřením sledovali otrhanou skupinku chlapů, mezi nimiž byla žena a jeden židovský kaftan.
Colin Paturel jim sdělil, že jdou do Meldžani. Pastevci nevěřícně vykřikli. Kdo by šel do Meldžani přes hory, když vede daleko kratší cesta údolím, a navíc velice dobře udržovaná od té doby, co sem Mulaj Ismail poslal pracovat své černochy. Jsou snad cizinci, které poslali špatným směrem? Nebo lupiči? Nebo, kdo ví, uprchlí křesťani? Oba pastevci se při poslední větě pobaveně ušklíbli, vtom však změnili výraz. Tiše se radili a podezíravě pokukovali po pocestných na protilehlém svahu.
"Podej mi luk," vyzval Colin Paturel Jeana ďHarrostegui, "a ty, Piccino, si stoupni přede mne, aby neviděli, co dělám."
Mauři najednou vykřikli a rozeběhli se, co jim nohy stačily. Jenže Normanďanovy šípy je zasáhly do zad, takže se skutáleli po svahu a jejich ovce se jako hnědý příboj rozprchly dolů a lámaly si nohy pádem do propasti.
"Už nikoho nevzbouří. Jinak by nás na cestě ze sedla čekala celá vesnice."
Šli napjatí až k průsmyku. Zahlédli cestu, o níž mluvili pastevci. Pro ně ovšem nepřipadala v úvahu. Byli rozedraní a unavení. Vypadali tak nedůvěryhodně, že by se prozradili prvnímu kolemjdoucímu.
Museli pokračovat mezi strmými skalisky, pod pálícím sluncem a těžkým tmavomodrým nebem, které jako by na ně padalo a vyvolávalo závrať. Skály připomínaly oslepivé bílé kostky. Jazyky měli nateklé žízní, nohy jim krvácely. Kvečeru zahlédli na břehu srázu mihotat se spásnou vodu, a přestože byl svah velice příkrý, začali slézat dolů. Když už byli úplně blízko, ozvalo se zařvání násobené ozvěnou.
"Lvi!"
Přitiskli se na úbočí. Šelmy, vyrušené padajícím kamením, začaly strašně řvát. Ozvěna jejich řev znásobila, takže zněl ještě děsivěji a výhružněji. Angelika viděla světlé skvrny obrovských šelem jen několik kroků pod sebou. Držela se za trs jalovce a trnula hrůzou, že se keř určitě vytrhne i s kořeny.

Normanďan, stojící kousek nad ní, viděl, jak bledne a zelené oči se jí naplňují panickým děsem.
Í

"Angeliko," zavolal na ni.
Když zavelel, jeho obvykle klidný a pomalý hlas se měnil a zněl najednou tiše a úsečně, takže se mu nedalo odolat.
"Angeliko, nedívejte se dolů! Nehýbejte se! Podejte mi ruku!"
Zvedl ji jako stéblo slámy a ona se k němu přitiskla, schovala si tvář za teplé rameno, aby unikla oné vidině Dantova Pekla. Klidně počkal, až se přestala třást, pak využil odmlky mezi bouřlivým řevem zvířat a zvolal:
"Stoupáme nahoru, chlapci. Nemá cenu se o něco pokoušet."
"A co voda? Voda?" sténal JeanJean Pařížan.
"Jdi si pro ni, když myslíš."
Ten večer si Angelika sedla kousek stranou, zatímco chlapi se shlukli kolem ohníčku, který se opovážili rozdělat, aby si upekli v popelu pár divokých brambor.
Opřela si čelo o kámen a zůstala tak; přímo ji mučila představa chladných nápojů, zmrzlin a studánek, lesknoucích se pod palmami.
Umýt se! Pít! Už nemůžu! Už nedokážu jít dál!
Na hlavě ucítila ruku. Tak široká dlaň mohla patřit pouze Normanďanovi. A protože neměla sílu se pohnout, lehce ji zatáhl za vlasy, aby ji donutil zvednout hlavu, a ona viděla, že jí podává kožený vak, na jehož dně byla poslední kapka vody.
Tázavě zamrkala.
"To je pro vás," oznámil jí. "Schovali jsme doušek pro vás. Každý dal poslední kapku svého přídělu."
Napila se vlažné vody jako nektaru. Pomyšlení na to, že se ti tvrdí muži obětovali jen pro ni, jí dodalo odvahu.
"Děkuji, zítra to půjde lip," pokusila se usmát naběhlými rty.
"Jistě. Pokud někoho ztratíme cestou, určitě to nebudete vy," řekl s takovým vnitřním přesvědčením, že jí to otřáslo.
Muži mě vždycky pokládají za silnější, než skutečně jsem, napadlo ji; mírně uklidněná uléhala na tvrdé kamenné lůžko.
Cítila se strašně osamělá, vnímala jen svou únavu, ubohost a strach jako skořápku, která ji izoluje od ostatního světa. Připadala si tak trochu jako Dante, sestupující pekelnými kru
.

hy, kde slyšel štěkat pekelného Cerbera. Tak tohle je tedy peklo?... Bezpochyby; kdyby nebylo toho gesta, s nímž jí přítel podal poslední doušek vody. Kdyby nebyla naděje. Jenže naděje umírá poslední. Jednoho dne zahlédneme věže kostelů křesťanského města, rýsující se na hvězdném nebi, vydechneme si, napijeme se...

Nazítří sešli na rovinu. Znovu zahlédli lvy, kteří požírali zbytky koně, což naznačovalo, že nebudou daleko aduáru. Dolehl k nim štěkot psů, a tak znovu zamířili do hor. Ale když uviděli studnu, vrátili se do nebezpečně obydlených oblastí.
Naštěstí se široko daleko nikdo neukázal. Rychle přivázali provaz kolem těla nejhubenějšího z nich, JeanaJeana Pařížana, a spustili ho se dvěma měchy ke studni. Najednou zaslechli výkřik. Lano se podivně napnulo, a tak ho rychle vytáhli.
Chudák malý zvracel, jako by se mu obracely vnitřnosti. Šlápl na mrtvolu zdechlé gazely, která clonila dno studny. Protože měl strašnou žízeň, neodolal a napil se, ale voda, jež stála v břichu mrtvého zvířete, byla tak zasmrádlá, že myslel, že na místě umře. Celý zbytek dne se mu zvedal

žaludek a jen stěží se vlekl. Jedovaté plyny ze dna studny ho přiotrávily.
Uběhl další vyčerpávající den a až kvečeru se zdálo, že jim kyne záchrana při vidině modré vody uprostřed údolí stíněného fíkovníky a granátovými jabloněmi, nad nimiž se pohupoval vysoký chochol datlovníků. Nemohli tomu přeludu uvěřit a rychle se spustili dolů. Starý Caloëns šel první a rozběhl se po malé planině bílých kamenů. Byl jen pár kroků od zázračné vody, když se ozval tichý skok a vzduchem proplula silueta lvice a vrhla se na starce.
Normaňan Colin vyskočil a začal do zvířete tlouct dřevěným kyjem. Rozbil mu hlavu a zlomil páteř. Lvice padla stranou a zmítala se v agónii. Výkřik markýze de Kermoeur splynul s dalším zařváním.

"Pozor, Patureli!"
Vrhl se s taseným mečem mezi Normaňana, který stál otočen zády, a letícího lva s plavou hřívou, který vyskočil z houštiny. Meč proklál lvovi srdce, ale než vydechl naposled, strašné pazoury dvakrát zasáhly břicho bretonského šlechtice a jeho vnitřnosti vyhřezly do písku...
Tak se v několika vteřinách změnila nádherná oáza v příšerný masakr a krev zvířat i lidí stékala ke studni průzračné vody.
Colin Paturel stál s kyjem zbroceným krví a sledoval, jestli se neobjeví další nebezpečné zvíře. Ale místo už bylo znovu tiché. Příchod otroků zřejmě vyrušil párek z milostné hry.
"Hlídejte s oštěpy nalevo i napravo."
Sklonil se k markýzi de Kermoeur.
"Příteli, zachránil jsi mi život."
Skelný markýzův pohled jako by se snažil se soustředit.
"Ano, Veličenstvo," zajíkl se.
Zrak se mu kalil čím dál víc, vzpomínky bloudily daleko...
"Vaše Veličenstvo... až budete ve Versailles... Versailles..."
S tímto vzdáleným a oslňujícím sloveni na rtech zemřel.
Caloëns ještě dýchal. Měl utržené rameno. Svítila z něj holá kost.
"Vodu," šeptal toužebně, "vodu..."
Colin nabral do vaku draze vykoupenou vodu a dal mu napít.
Přátelé mu natolik podléhali, že přestože měli příšernou žízeň, stáli jako přimrazení a neopovážili se k prameni ani přiblížit.
"Tak se napijte, hlupáci," křikl na ně vztekle.
Už podruhé musel zatlačit oči jednomu z těch, jimž přísahal, že je vyvede na svobodu živé. A tušil, že brzy to bude muset udělat potřetí.
Pod splývajícími bílými liánami odhalili jeskyni šelem, kde ještě ležela napůl ohlodaná mrtvola gazely. Odnesli tam zraněného a položili na hromadu suchého listí. Colin mu nalil na rány zbytek kořalky a obvázal ho, jak nejlépe dovedl. V každém případě museli počkat, co bude se starcem dál. Možná se uzdraví? Byl toho schopen... Jenže jak dlouho se mohou zdržet v téhle končině, kam voda láká zvířata i lidi?

14631

Normaňan na prstech spočítal, kolik dnů jim zbývá do schůzky v Sebonské oáze. I kdyby vyrazili už dnes večer, mají dva dny zpoždění. A to s umírajícím Caloënsem ani nebude možné. Rozhodl, že stráví noc tady. Musí pohřbít markýze de Kermoeur a promyslet další postup. Všichni potřebují odpočinek. Zítra se uvidí.
Když nastala noc, Angelika vyklouzla z jeskyně. Ani strach ze lvů, ani úzkost, jež na ně padala při starcově chroptění, ji nemohly odvrátit od

neodbytné touhy ponořit se do vody. Zajatci se jeden po druhém vykoupali, ona v tu dobu seděla u lůžka raněného.
Caloëns ji k sobě volal s onou náhlou naléhavostí mužů, kteří se v bolestech obracejí k mateřské něze ženy, chápající pláč a trpělivě naslouchající.
"Maličká, podej mi ruku. Nechoď pryč, děvenko."
"Jsem tady, otče."
"Dej mi ještě napít té nádherné vody."
Umyla mu obličej a snažila se ho na suchém listí uložit co nejpohodlněji. Bolesti stále sílily.
Colin Paturel rozdal poslední suchary. Už měli jen čočku. Ale zakázal rozdělat oheň.
Angelika se vnořila do spiklenecké noční tmy. Přes stromy nevtíravě pronikalo světlo měsíce, střídavě se rozsvěcely a zhasínaly zlaté hvězdičky tančících světlušek. Objevil se pramen, klidné zrcadlo, čeřící se jen u úpatí skály, odkud voda s lehkým šuměním vytékala. Do ticha se ozývalo kvákání žab a nekonečné vrzání kobylek.
Shodila ze sebe uprášené oblečení, propocené dlouhými dny nelidské únavy. Vydechla úlevou a ponořila se do chladné vody. Nikdy, napadlo ji, ještě nikdy nezažila tak báječný pocit. Když se nabažila, vyprala si oblečení, nechala si jen burnus, zabalila se do něj a čekala, až jí noční větřík vysuší ostatní součásti oděvu. Umyla si i dlouhé vlasy, plné písku a prachu: s rozkoší cítila, jak jí pod prsty ožívají.
Za palmou vykoukl měsíc a ozářil dlouhou stříbrnou nitku potoka, který stékal po černé skále. Angelika vklouzla na kámen a nastavila ramena téměř ledové sprše vody. Voda je skutečně nejkrásnější Stvořitelův vynález. Vzpomněla si, jak nosič

vody vykřikoval v pařížských ulicích: Kdo si dá čistou, zdravou vodu?... Je to jeden ze čtyř základních živlů...
Nastavila vodě i obličej a se zvrácenou hlavou pozorovala, jak se mezi vějíři palem mihotají hvězdy. Voda se jí zaleskla na nahém těle, zářícím v měsíčním světle, a ona zahlédla v temné hlubině svůj vlastní odraz, který svítil jako bílý mramor.
"Žiju," řekla si polohlasně, ,ještě žiju." Každý okamžik odsouval do pozadí vědomí vyčerpávajícího boje. Zůstala tak dlouho, až do chvíle, kdy ji vylekalo praskání větvičky v lese, připomínající výstřel pušky.
Znovu dostala strach. Vybavila si číhající šelmy a nenávistné Maury. Sladká krajina se znovu změnila v nepřátelskou past, v níž se zmítají ty dlouhé nekonečné dny. Vklouzla do vody a snažila se doplout k druhému břehu. Byla si jistá, že ji někdo z lesíka pozoruje. Protože žila jako pronásledované zvíře, získala i jeho instinkty. Vnímala pocit nebezpečí. Zvíře nebo Maur?... Přitáhla si burnus a rozeběhla se bosá houštím lián a špičatých agáve, které ji zraňovaly. Prudce narazila na tvrdou hráz lidskou postavu, jež jí zahradila cestu; slabě vykřikla a málem padla dozadu, jak se jí hlava zatočila hrůzou, když ve stříbrném světle měsíce poznala světlou bradu Colina Paturela. V hloubi očí normandského obra, hlubokých jako stinná studna, zajiskřilo světýlko. Když však promluvil, měl hlas klidný.
"Zbláznila jste se? Šla jste se sama koupat? Mohli vás přepadnout lvi, gepardi, kdoví kdo ještě. I Mauři se tu mohou potloukat..."
Angelika zatoužila vrhnout se na tu pevnou hruď a skrýt tam svůj děs, tím větší, že sejí zmocnil po chvíli míru, výjimečné a téměř nadlidské radosti. Vždycky bude vzpomínat na ten pramen v oáze. Takhle se asi člověk cítí v ráji.
Teď je znovu mezi muži a bude tvrdě bojovat o život.

"Mauři?" špitla třesoucím se hlasem, "myslím, že tam jsou. Před chvílí mě tam kdosi pozoroval, jsem si tím jistá..."
"To jsem byl já. Šel jsem vás hledat, když jste byla tak dlouho pryč... Teď pojďte. A nikdy už nezačínejte s podobnými nápady, nebo vás, čestné slovo Paturela, vlastníma rukama uškrtím."

465,

Hrozbu v hlase mírnil ironickým odstínem. Ale nežertoval. Cítila, že má skutečně chuť ji uškrtit, nebo jí aspoň nasekat a pořádně jí zatřást. Colinu Paturelovi ztuhla krev v žilách, když si všiml, že jejich společnice odešla a nevrací se. Další drama, pomyslel si, další hrob... Copak, Bože, opravdu opustíš své děti? Tiše šel podél potoka jako muž, zvyklý potulovat se nocí.
A vtom se před ním zjevila pod stříbrným pramenem, dlouhé vlasy vodní víly jí zahalovaly ramena a bílé tělo se odráželo v noční vodě.

"Jsi tu, maličká?" ozval se slabý hlas starého Caloënse. "Podej mi ruku. Měl jsem desetiletou vnučku, mávala mi, když jsem před dvaceti lety odplouval na moře. Dneska bude jako ty. Jmenovala se Mariejke."
"Setkáte se s ní, otče."
"Ne. Nevěřím tomu. Umírám. A je to tak lip. Co by si Mariejke počala se starým dědkem námořníkem, který se vrací po dvaceti letech z otroctví, sviní dlaždice a blekotá historky o sluneční zemi? Takhle je to lepší... Jsem šťastný, že spočinu v marocké půdě. Řeknu ti, maličká... Mé zahrady v Mekněsu mi už začínají chybět stejně jako to, že už neuvidím Mulaje Ismaila běhat sem tam jako boha války... Měl jsem raději počkat, až mi holí roztříští hlavu..."

Angelice najednou došlo, že ji musel vidět, jak se koupala. Zmátlo ji to. Pak si však řekla, že to není důležité. Je to drzý chlap a cítí vůči ní pouze pohrdavou shovívavost silnějšího ke slabšímu, k obtížnému břemeni, které musí proti své vůli táhnout. Jen s námahou potlačovala jistou mrzutost vůči němu, protože ji držel v izolaci, nedovolil jí sdružovat se s ostatními zajatci s výjimkou případů, kdy je třeba pečovat o raněné. A neštěstí se daleko hůř snáší v ústraní, o samotě a bez lásky. Možná má pravdu, zeje tvrdý a neúprosný a vždycky ji dožene tak daleko, že se ho téměř bojí. Morální a fyzická síla normandského herkula jako by se vysmívala všemu, co ji trápilo, vší té nejistotě, slabosti, ženské křehkosti, nervozitě a citům. Ten modrý pohled, jenž okamžitě odhalil její únavu či strach nebo s mírným pohrdáním kvituje její neopatrnost. Opovrhuje mnou asi jako pastevcův pes hloupou ovcí, říkala si.
Usedla ke Caloënsově lůžku, ale pohledem proti své vůli bloudila k rozcuchané hlavě vůdce, osvětlené paprsky malé lucerny. Colin Paturel kreslil větvičkou do písku plán další cesty a debatoval s Benátčanem, JeanemJeanem Pařížanem a Baskem, sklánějícími se nad kresbou.
"Zastavíte se na kraji lesíka. Když uvidíte na větvi druhého dubu červený kapesník, půjdete dál a zapípáte jako lelek. V houští vás bude čekat žid Rabi..."

Tři muži, Benátčan, Pařížan a Bask, vyrazili za úsvitu. Colin Paturel gestem zavolal Angeliku k sobě.
"Já zůstanu se starým," řekl. "Nemůžeme ho vzít s sebou, ale ani ho tu nechat. Musíme čekat. Ostatní půjdou dál, aby stihli schůzku s Rabi Maimoranem. Vyloží mu, co se stalo, a poradí se s ním, co dál. Chcete jít s nimi, nebo až později?"

"Udělám, co mi nařídíte."
"Myslím, že byste měla raději zůstat. Ostatní bez vás půjdou rychleji, a čas běží."
Angelika sklopila hlavu a zamířila zpátky k jeskyni. Colin Paturel ji zadržel, jako by ho mrzelo, že nebyl přívětivější.
"Navíc myslím," dodal, "že vás starý Caloëns potřebuje, aby mohl zemřít v pokoji. Jestli však raději půjdete napřed..."
"Zůstanu."
Rozdělil jídlo a zásobu šípů. Colin Paturel si nechal jeden luk, toulec se šípy, kyj, buzolu a meč markýze de Kermoeur.
Když se zešeřilo, tři muži chvíli postáli u hrobu bretonského šlechtice, a pak zmizeli v dálce. Starému Caloënsovi nic neřekli. Čím dál víc slábl. Blouznil vlámsky a křečovitě tiskl Angelice

ruku silou umírajících. Veškerá houževnatost jeho odolného starého těla se soustředila k jedinému cíli, bojoval ještě celý další den. Večer se najednou vzepřel na lůžku a musel přijít silný Colin Paturel, aby ho udržel. Raněný s ním bojoval stejně energicky jako se smrtí.
"Nedostaneš mě," volal, "nedostaneš mě!"
Najednou jako by obličej před sebou poznal.
"Ach, Coline, chlapče můj," řekl něžně, "je čas odejít, nemyslíš?"
"Ano, příteli, je čas. Jdi," přikazoval pomalý králův hlas.
A starý Caloëns vydechl naposled v Normanďanově náručí, důvěřivě jako dítě.
Angelika, dojatá strašnou agónií, se rozplakala při pohledu na vyhublého stařík s holou lebkou, opřenou o Colinovu hruď, jako by byl jeho syn. Colin mu zatlačil oči a zkřížil paže.
"Pomozte mi s ním," požádal ji. "Hrob je už vykopaný. Musíme si pospíšit. Pak vyrazíme."
Položili ho vedle markýze de Kermoeur, rychle ho zaházeli hlínou. Angelika chtěla sbít dva kříže.
"Žádné kříže," zarazil ji Normanďan. "Mauři by okamžitě pochopili, že jsou tu čerstvě pohřbení křesťané, a začali by nás pronásledovat."
A znovu začala únavná cesta. Úplněk pohazoval po krajině široké stříbrné stíny. Angelika, po dvou dnech odpočatá, si slíbila, že jí Colin nebude moci vyčítat pomalost, ale ať se namáhala, jak chtěla, jeho dlouhým krokům nestačila a vztekala se, když viděla, jak na ni čeká, otáčí se a stojí jako socha s kyjem přes rameno. Ráda by co nejdřív dohonila ostatní, kteří nadávali a bručeli jako obyčejní smrtelníci a rozhodně se nechovali jako nedostižní mytologičtí hrdinové, na něž žádná pozemská únava nepůsobí.
Copak se ten ďábel Colin Paturel nikdy nevyčerpá? Nikdy nemá strach? Copak se ho nedotkne žádné utrpení, ani tělesné, ani duševní?
V podstatě je to surovec. Byla o tom přesvědčená už předtím, ale tenhle pochod ve dvou ji v tom ještě utvrdil. Přesto postu

pováli tak rychle, že druhý den kvečeru došli až k dubovému lesíku, kde se měli sejít s židem Rabím. Před nimi se objevila křižovatka cest, vyhloubených v písku, do něhož zapustily i duby své dlouhé kořeny.
Colin Paturel se zastavil. Přimhouřil oči a ona s překvapením zjistila, že pohlíží k nebi. Očima sledovala směr jeho pohledu a najednou jí připadalo, že se slunce zatmělo hejnem havranů, kteří pomalu vzlétali ze stromů. Nově příchozí je zřejmě vyrušili. Po několika obletech se s nataženými křídly znovu snesli a rozesaďili se kolem obrovského dubu,

který roztahoval větve nad křižovatkou. Angelika konečně zahlédla, co je přitahovalo.
"Vidím tam dvě těla," řekla tlumeně.
Muž je také viděl.
"Jsou to dva židi. Rozeznávám černé čepičky. Zůstaňte tady, projdu lesíkem a obhlédnu to tam. Ať se děje, co chce, ani se nehněte."

Bylo to nekonečné a děsivé čekání. Havrani plácali křídly a poletováním a křikem prozrazovali blízkost neštěstí; Angelika ho však nemohla vidět. Najednou se Colin bez hluku objevil za ní.
"Tak co je..."
"Jeden je žid, kterého neznám, zřejmě Rabi Maimoran. Druhý je... JeanJean Pařížan."
"Proboha," vykřikla a zakryla si tvář rukama.
To bylo příliš. Naprostý neúspěch jejich útěku se neúprosně blížil. Křesťané, kteří dorazili na místo schůzky, padli do pasti.
"Všiml jsem si napravo aduáru. Je to maurská vesnice, jejíž obyvatelé je oběsili. Možná tam jsou ještě Benátčan a Jean ďHarrostegui někde v řetězech. Musím tam jít."
"To je šílenství."
"Je třeba zkusit všechno. O kousek výš v horách jsem zahlédl jeskyni. Tam se schováte a počkáte na mě."

l
Nikdy by se neopovážila diskutovat o jeho rozkazech. Ale věděla, že je to bláznovství. Nevrátí se.
Jeskyně s vchodem rýsujícím se v jalovcovém křoví bude její hrobka. Bude marně čekat na návrat svých mrtvých společníků.
Colin Paturel ji tam nechal se všemi zásobami a posledním douškem vody. Odložil i kyj, nechal si pouze dýku za pasem. Zul si sandály, aby se mu pohodlněji šlo. Dal Angelice křesadlo a troud. Kdyby se blížilo nějaké zvíře, rozdělá oheň a vyděsí ho.
Pak už neřekl ani slovo, vyklouzl z jeskyně a zmizel.
A pro ni začalo čekání. Nastala noc s řevem vzdálených zvířat v houštinách. Jeskyjii jako by ze všech stran někdo obcházel a škrábal na ni. Čas od času to nevydržela, zapálila ohýnek a posvítila si na stěny kolem sebe, aby se uklidnila, že je všude jen skála. Na stropě zahlédla podivné kapsičky z černého sametu, zachycené jedna o druhou, a pochopila: netopýři.
Tak to je to pištění a šustění, co ji děsí.
S očima široce otevřenýma do tmy se snažila přestat myslet na tu znepokojující tíhu pomalu plynoucího času. Zaslechla zvenku nějaký hluk a vyskočila plná naděje, že se vrací Normandan s Benátčanem Piccinem a Jeanem ďHarrostegui. Jak by jim spolu bylo dobře... Jenomže úplně blízko se naopak ozvalo temné zavytí. Kolem se plížila hyena. Její smutné, jakoby zoufalé sténání mizelo v dálce. Sešla až ke křižovatce, kde viselo tělo JeanaJeana Pařížana. Ten veselý písařík, nejmilejší přítel Colina Paturela a jeho pobočník, je mrtvý. Havrani mu už určitě vyklovali posměvačné oči. Byl mrtvý stejně jako Arlésan, jako bretonský šlechtic i starý vlámský rybář. A jako zemřou jeden po druhém i ostatní... Marocké království své zajatce nevydává. Mulaj Ismail bude triumfovat.
Co udělá, jestli se nikdo nevrátí? Neví ani, kde vlastně je. Co se s ní stane, až ji hlad a nejistota vyženou z úkrytu? Od Maurů ani od jejich žen, bytostí podřízených a vyděšených, nemůže čekat žádnou pomoc. Zahlédnou ji a odvedou zpět sultánovi. A Osman Ferradži už tam nebude, aby ji ochránil.

Ze rtů jí splynul vzdech:
Ach, Osmane Ferradži, jestli vaše velká duše bloudí Muhammadovým rájem...

Svítání ohlašoval křik havranů, kteří začali znovu kroužit nad oběšenci. Jeskyni zaplavila mléčná mlha. Angelika se pohnula, protože z toho dlouhého nehybného sezení úplně otupěla, a napadlo ji, že prožívá nejhorší zkoušku svého života. Trpět, pasivně čekat, nemoci ani křičet, ani naříkat nebo se o cokoliv pokusit... Choulila se jako vyděšený zajíc s tlukoucím srdcem a ani se nehýbala, protože jí to přikázal Colin Paturel. A už vycházelo slunce.
Zajatci nepřicházeli... Už nikdy se nevrátí.
Ještě čekala a kojila se nadějí, protože nechtěla připustit, že by byl osud tak krutý, pak si znovu zoufala. Když obrovská postava Colina Paturela zaclonila vchod do jeskyně, pocítila takovou úlevu, tak obrovskou radost, že se k němu vrhla a křečovitě se ho chytila, aby se přesvědčila, že je to skutečně on.
"Vy jste se vrátil! Ach, vy jste opravdu tady!"
Jenže on se tvářil, jako by ji neviděl, necítil prsty, které mu bezděky zarývala do masa, a jeho podivné mlčení konečně Angeliku vyděsilo.
"A co ostatní?" zeptala se. "Viděl jste je?"
"Ano, viděl. Už nemají lidskou tvář. Museli přetrpět všechna představitelná mučení, a nakonec je narazili na kůl... Nevím, nikdy se nedozvím, kdo nás zradil, ale Mulaj Ismail věděl, kam míříme. Vyslechl jsem, jak si Mauři o tom povídali... Sultánův hněv obrátil Mekneš vzhůru nohama. Melláh je pouhé spáleniště. Všechny židy pobili..."
"Všechny židy... a malou Abigail... a Rút a Samuela, toho milého chlapíka..."
"Čekali tady na ně, Rabi sloužil jako návnada. Měli rozkaz židy pověsit a křesťany okamžitě pobít. JeanaJeana Pařížana oběsili, protože se domnívali, že je žid. Odřízl jsem ho cestou a přinesl ho... vlastně to, co zbylo po supech. Pohřbím pozůstatky..."
Usedl a rozhlížel se jakoby s údivem po červených skalách, které slunce zbarvilo na purpurovo. Těžce vzdychl:
"Všichni mí přátelé jsou mrtvi..."
Dlouho tak seděl, bradu opřenou do dlaní. Nakonec s obtížemi vstal a odcházel. Slyšela, jak hloubí širokým nožem hrob ten zvuk už znala , a vyšla ven, aby mu při té smutné práci pomohla.

Tvrdě ji okřikl:
"Zůstaňte, kde jste, nepřibližujte se... To není pro vás. Není to pěkný pohled."
Strnula a zastavila se opodál. Sepjala ruce, ale přes veškerou snahu se nedokázala modlit.
Normanďan hloubil hrob jako člověk zvyklý na těžké zemní práce. Když navršil malý rov, viděla, že náhle došel k jakémusi rozhodnutí: ulomil kus dřeva a udělal kříž. Rázně ho zabodl do hrobu.
"Tentokrát ten kříž udělám. Tentokrát tu bude," sykl.
Poté se vrátil do jeskyně, usedl a hluboce se zamyslel.
Angelika se pokusila na něj promluvit, ale naposlouchal ji. K polednímu natrhala hrst datlí, položila na list a podala mu je.
Colin Paturel zdvihl hlavu. Na opáleném čele mu tvrdé pěsti zanechaly bílé skvrny. S údivem se zahleděl na mlaďou ženu, která se k němu skláněla, a ona jasně četla v jeho pohleďu zklamání a výčitku: Poďívejme se, ona je ještě taďy!
Tiše jedl. Od chvíle, kdy na ni vrhl ten zvláštní a jakoby nevidomý pohled, se Angelika cítila ochromená, zmocnil se jí nový strach a raději ho ani nepojmenovávala. Musí být bdělá a mít oči otevřené. Ale nedokázala

se ubránit únavě, která jí tížila víčka. Celou noc a den předtím bez odpočinku šla a dnešní noc oka nezamhouřila.
Konečně usnula, schoulená v koutě jeskyně.
Když se probuďila, byla sama. Byla zvyklá na osamělá probuzení, protože vždycky spala opodál ostatních. Tentokrát jí však to ticho připadalo jiné. Rozhlédla se a pomalu si přiznávala pravdu. Poslední suchar a zásoby čočky ležely pečlivě vyrovnané na kameni spolu se zbytkem vody, vedle oštěp a nůž. Luk, šípy a kyj Colina Paturela zmizely. Takže odešel. Opustil ji.
Angelika zůstala bez hnutí sedět a s hlavou v loktech se tiše rozplakala. Ach, tak jste to udělal, říkala si ublíženě. To není hezké. Bůh vás potrestá.
Ale nebyla si jistá, zda Bůh nedá za pravdu Colinu Paturelovi, jenž byl v jeho jménu ukřižován. Je přece jen žena, zatížená

prvotním hříchem a odpovědná za neštěstí lidstva, je pohrdání hodná věc, kterou si člověk buď bere, nebo odhodí.
"Copak se děje, maličká? Zmohlo vás to?"
Normanďanův hlas se rozlehl pod klenbou jako úder hromu. Je tu, stojí před ní a na zádech nese pruhované divoké selátko s krvavou tlamou.
"Já... myslela jsem, že jste odešel," vykoktala, nemohla se vzpamatovat.
"Odešel... no ne! Řekl jsem si, že musíme něco sníst, a padl jsem na tohohle divočáčka. A teď vás tady nacházím v slzách..."
"Myslela jsem, že jste mě opustil."
Muž vykulil oči a zvedl obočí, jako by slyšel něco naprosto neuvěřitelného.
"No tohle! Vy tedy o mně musíte mít mínění. Vás opustit... já... vás, teď..."
Zrudl zlostí.
"Já, který by raději zemřel na vašem těle," zavrčel divoce.
Hodil kořist na zem a šel nasbírat suché listí, nakupil ho doprostřed jeskyně prudkými pohyby člověka, který se jen stěží ovládá. Když mu troud nechtěl chytit, zaklel jako zedník.
Angelika poklekla vedle něho a položila mu dlaň na ruku.
"Odpusťte mi, Coline. Jsem hloupá. Měla jsem si uvědomit, kolikrát jste riskoval život pro své přátele. Jenže já mezi ně nepatřím a jsem jen žena."
"Tím spíš," zamumlal.
Konečně přece jen zvedl zrak a pohled mu trochu změkl. Vzal ji za bradu.
"Poslouchej dobře, maličká, ať už to víš jednou provždy. Jsi jako my křesťanská zajatkyně u Berberů. Přivázali tě ke sloupu, mučili tě a tys vydržela. Snášela jsi žízeň a strach a nikdy sis nepostěžovala. Tak odvážnou ženu, jako jsi ty, jsem v životě nepotkal, i když jsem procestoval celý svět. Vyrovnáš se všem ostatním dohromady, a pokud kamarádi šli tak, jak šli, a neztráceli odvahu, pak proto, žes tu byla ty, statečná a hrdá, a že nechtěli před tebou zaváhat. Teď jsme zůstali sami, ty a já. Jsme spolu svázáni na život a na smrt. Dojdeme na svobodu společně. A jestli zemřeš, zemřu s tebou. To ti přísahám."

"Tak nesmíte mluvit," zašeptala skoro vyděšeně. "Když budete sám, Coline, máte větší možnost uspět."
"Ty taky, děvenko. Jsi jako ocel, krásná pružná ocel, jako meč přítele Kermoeura. Myslím, že jsem tě dobře poznal."
Jeho modrý pohled potemněl potlačovaným citem a drsné čelo proťala přemýšlivá vráska.
"My dva spolu... jsme neporazitelní."

Angelika se zachvěla. Kdo jí tohle už kdy řekl? Jiný král: Ludvík XIV. I jeho oči na ní utkvěly úplně stejně. Když se to tak vezme, nejsou si mazaný Normanďan, velice inteligentní a výjimečně silný chlap, a velký francouzský panovník určitým způsobem podobní povahou i jednáním? Lidé poznají rozené vládce, a i když byl Colin prostý poddaný, získal si uznání jako král, díky své velkorysosti, moudrosti a fyzické síle.
Angelika se na něho usmála.
"Vrátil jste mi sebedůvěru, Coline. Důvěru k vám i k sobě. Věřím, že se zachráníme."
Otřásla se.
"Musíme se zachrániť. Nikdy bych neměla odvahu znovu vydržet mučení. Smířila bych se s čímkoliv..."
"Dost. Budeš mít odvahu. Člověk má vždycky odvahu. Podruhé, potřetí a pokaždé, když se domnívá, že ji má mít... Věř mi."
S ironickým úšklebkem si pohlédl na jizvy na dlaních.
"Nechtít umřít je správné," pokračoval. "Jistěže se nemáš bát umřít, smrt je součástí života nás všech. Vždycky jsem byl přesvědčený, že je třeba ji brát jako dobrou společnici, jež nás všude následuje. Takže jdeme a život a smrt kráčejí vedle nás jako dobré přítelkyně. Každá na nás má stejné právo. Není třeba se jich děsit. Ani jedné, ani druhé. Taková jsou pravidla hry. Prostě rozumně dojít do cíle... Tak dost řečí, děvenko. Dopřejeme si královskou hostinu. Podívej, jak nás oheň hřeje u srdce. První, který si za dlouhou dobu dovolíme."
"Není to nebezpečné? Co když Mauři zahlédnou kouř?"
"Spí na vavřínech. Myslí si, že jsme všichni mrtví. Benátčan a Bask, stateční hoši, jim dokázali namluvit, že nás sežrali lvi, že jsou jediní, kdo přežili. Žena? Ptali se, co se stalo s ní. Zemřela v horách, uštknul ji had. Sdělili to Mulaji Ismailovi.
"

Všechno je tedy v pořádku. Tím lip. Přiložíme na ohýnek. Musíme si zvednout náladu. Co ty na to?"
"Už je to lepší," pohlédla na něho vděčně.
Úcta Colina Paturela jí dodávala síly. Byla to nejlepší odměna za její dosavadní odolnost.
"Teď, když vím, že jste můj přítel, už nebudu mít strach. S vámi je všechno tak jednoduché, Coline Patureli!"
"Jen nepřehánějte," zamračil se najednou. "Občas si říkám, že nás to nejhorší možná ještě čeká. Ale nechme toho. Nemá smysl se děsit předem."
Začali péct selátko; osolili ho, okořenili tymiánem a jalovcem a použili meč chudáka markýze jako rozen. Na celou hodinu upoutala veškerou jejich pozornost příprava hostiny. Z lákavé vůně pečeného masa se jim málem zatočila hlava netrpělivostí a první sousto snědli tak lačně, že se skoro začali dusit.
"To je nejlepší chvíle popovídat si o věčnosti," řekl konečně Normanďan a ušklíbl se. "Je to tak břicho mluví první. Vem ho čert i se selátkem, nejraději bych si oblízal prsty až po loket."
"Nikdy jsem nejedla nic tak dobrého," potvrdila s přesvědčením Angelika.
"Ale vždyť sultánky prý jedí samé lahůdky. Copak jste vůbec v harému jedly? Vyprávěj mi to, ať si zpestřím jídelníček."
"Ne, nechci vzpomínat na harém."
Odmlčeli se. Najedení, osvěžení čistou vodou, tekoucí u úpatí skály, jíž Normanďan naplnil měch, když se vracel z lovu, se nechali chvíli kolébat poklidným okamžikem.
"Kde jste získal tak hluboké vzdělání, Coline? Vaše promluvy vždycky vyústí do hlubokých úvah, už jsem si toho mnohokrát všimla. Koho jste měl za učitele?"

"Moře. A poušť... a otroctví. Všechno, co nás postihne, maličká, nám přináší poučení stejně jako knihy. Nevím, proč by to, co máme tady uvnitř," poklepal si na čelo, "občas nemohlo sloužit k přemýšlení."
Najednou se rozesmál. Když se smál, zaleskly se mu bílé zuby v rozcuchaných vousech a rázem omládl; jeho oči, obvykle vážné a tvrdé, šelmovsky zazářily.
"Hluboké úvahy," opakoval. "Ty si snad děláš legraci. Jen

proto, že jsem řekl, že nás život a smrt stále provázejí? Tobě se to nezdá zřejmé? Jak tedy žiješ ty?"
"Nevím," odpověděla Angelika a sklopila hlavu. "Myslím, že jsem v podstatě strašně hloupá a povrchní a že jsem nikdy o ničem pořádně nepřemýšlela."
Vtom ztichla a vytřeštila oči; na tváři svého společníka zahlédla výraz stejného neklidu. Chytil ji za ruku. Zadrželi dech a zaposlouchali se. Znovu se ozval hluk, který je vyplašil. Venku rzali koně...
Colin vstal a tiše jako vlk se připlížil ke vchodu do jeskyně. Angelika se ho držela jako klíště. Na úpatí pahorku stáli čtyři arabští jezdci a zvedali hlavu ke skále, odkud viděli unikat podezřelý dým.
Špičaté helmice zářící nad sněžně bílými burnusy svědčily o tom, že jde o vojáky armády, pověřené obléháním španělských měst na pobřeží. Někteří její příslušníci však slouží i ve vnitrozemí. Jeden z Maurů měl pušku. Ostatní kopí.
Tři seskočili na zem a začali stoupat směrem k jeskyni, zatímco Arab s puškou zůstal v sedle a hlídal koně.
"Podej mi luk," přikázal tiše Colin Paturel. "Kolik je v toulci ještě šípů?"
"Tři."
"A oni jsou čtyři. Nedá se nic dělat, nějak to zařídíme."
Nespouštěl oči z blížících se Maurů, vzal zbraň, opřel se nohou o skálu před sebou, aby měl oporu, a pak vložil šíp do luku. Gesta měl jistá, pomalejší než obvykle.
Vystřelil. Jezdec s puškou padl napříč sedla a jeho výkřik zanikl v zaržání vyděšených koní. Arabové, stoupající nahotu, hned nepochopili, co se děje.
Další šíp zasáhl rovnou do srdce jednoho z nich.
Ostatní dva se vyřítili kupředu.
Colin Paturel nasadil třetí šíp a proklál téměř skrz naskrz prvního blížícího se Maura. Zbylý jako by zaváhal a couvl. Najednou se rychle otočil zády a běžel dolů ke koním.
Normanďan odhodil teď už zbytečný luk, chytil kyj a několika skoky nepřítele ďohnal. Ten se k němu otočil čelem a vytáhl šavli. Poskakovali kolem sebe, opatrně se hlíďali jako šelmy před skokem. Vtom se roztočil Colinův kyj.

V několika vteřinách ležel Arab s rozbitým obličejem na zemi, ani helmice ho nezachránila. Normanďan se sehnul, aby se ujistil, že je skutečně mrtvý.
Pak sestoupil k muži s mušketou. Byl také mrtvý. Jediný ze tří šípů neminul cíl.
"Byla to má zbraň, když jsem v mládí pytlačil v lesích u nás v Normandii," hlásil bujaře Angelice, když k němu došla a uklidňovala znervózněle koně.
Hrůza zabíjení byla tak častou součástí jejich ohrožovaného života, že se nad mrtvými ani moc nezamýšleli. Dokonce i mladá žena jen krátce pohlédla na čtyři mrtvá těla, ležící v trní.

"Vezmeme si koně. Na dvou pojedeme a dva povedeme. Těla schováme do jeskyně, hned tak je nenajdou. A když se koně bez jezdce nevrátí, nezpůsobí okamžitě poplach a všimnou si jejich zmizení až mnohem později."
Oba si vzali na hlavy špičaté helmice, zahalili se do burnusů, přepásali řemeny, a když odstranily stopy zápasu, vydali se cvalem na cestu.
Obyvatelé aduáru zřejmě vyprávěli alkaidům, kteří tři dny nato vyrazili hledat zmizelé vojáky, že viděli projíždět dva jezdce, letící jako vlaštovky, a každý vedl zásobního koně. Samozřejmě se neopovážili je zastavit nebo se na něco ptát, copak si může ubohý feláh dovolit něco takového k vznešeným bojovníkům?
Koně našli na úpatí pohoří Rif. Obvinili lupiče, plenící kraj, a vyslali po jejich stopách trestný oddíl.
Colin Paturel s Angelikou nechali koně pod horami, kam se dalo jet jedině na mule.
Byl to nejtěžší úsek cesty, ale poslední. Až překonají vyprahlé výběžky Rifu, objeví se moře. Navíc Normanďan prožil na počátku zajetí dva roky v tajemném svatém městě Mešuanu, a tak znal velice dobře kraj, kudy měli procházet. Znal tu neschůdná místa, četná nebezpečí, také však nejrůznější zkratky a věděl, že po ty dlouhé dny stoupání k vrcholkům jim nebudou tolik hrozit nebezpečná setkání. Jejich jediní nepřátelé budou hory, chladné noci, pálící slunce ve dne, hlad a žízeň, ale lidé je nechají v klidu a lvů bude čím dál méně. Musí se mít na pozoru před divočáky. Opice, gazely a dikobrazi nejsou nebezpeční a poslouží jim jako potrava.

Colin si nechal mušketu a náboje, zásoby potravin, jež našli ve vacích pod sedlem, a pěkné teplé burnusy, které je budou chránit.
"Ještě pár dní, a uvidíme Ceutu."
"Kolik dní?" zeptala se Angelika.
Nedůvěřivý Normanďan to nechtěl blíže určit. Copak člověk ví? Budouli mít štěstí, řekněme tak čtrnáct dní... Jenže když ho mít nebudou?
Smůla je potkala jednou odpoledne, když stoupali rozpálenými skalami. Angelika využila ohybu, za nímž ji společník nemohl vidět, a usedla na velký kámen. Nechtěla, aby ji zahlédl odpočívat. Tolikrát jí opakoval, zeji pokládá za neúnavnou. Jenže ona neměla zdaleka takovou výdrž jako on. On nebyl unavený nikdy. Bez ní by bezpochyby šel v noci i ve dne a zastavil by se tak občas na hodinu.
Angelika seděla na skále a oddychovala, když ji prudce zabolelo v lýtku. Sehnula se a ještě zahlédla rychlý záblesk hada, mizícího pod kamenem.
Uštkl mě had!
Myslí se jí mihlo, že je osud nevyhnutelný. Benátčan a Bask tvrdili před smrtí: žena zemřela, uštkl ji had. Minulost předběhla přítomnost, ale čas neexistuje, a co je psáno, je dáno.
Reflexivně si sundala pásek, podvázala si nohu nad kolenem a zůstala sedět ochromená myšlenkami, jež jí neuspořádaně probíhaly hlavou.
Co řekne Colin Paturel? Nikdy mi to neodpustí. Nemůžu jít dál. Umřu...
Objevila se vysoká postava jejího společníka. Když ji za sebou neviděl, vrátil se.
"Co se děje?"
Angelika se pokusila usmát.
"Doufám, že to není vážné, ale já... myslím, že mě uštkl had."
Přistoupil k ní, poklekl a prohlížel nohu, která začala černat a otékat. Pak vytáhl nůž, zkusil prstem ostří, rychle nakupil pár klacíků, rozdělal oheň a rozpálil ostří doruda.
,

"Co se mnou budete dělat?" zeptala se vyděšeně. Neodpověděl. Pevně ji vzal za kotník a rychle vyřízl kousek masa v místě vpichu; zároveň vypálil ránu rozpáleným ostřím. Angelika vykřikla a strašnou bolestí omdlela.
Když se probrala, šeřilo se. Ležela pod jedním z burnusů, kterými se přikrývali, a Colin Paturel jí podával mátový čaj, velmi horký a velmi silný.
"Už je ti lip, děvenko? To nejhorší máš za sebou."
Když se trochu vzpamatovala, dodal:
"Trochu jsem ti zmrzačil tvou hezkou nožku. Škoda. Už nebudeš moci chodit v krátkých sukýnkách, až půjdeš tančit, kamarádko. Ale musel jsem to udělat. Bez toho bys nepřežila ani hodinu."
"Děkuji vám," řekla slabě.
Cítila, jak ji pálí rána, kterou Colin obložil léčivými bylinami a obvázal.
Nejhezčí nohy ve Versailles... I ona si ponese jako ostatní na těle pečeť zajetí u Berberů. Slavnou pečeť, na niž bude myslet s něhou nebo nechutí, až si bude natahovat hedvábné punčochy se zlatými proužky... někdy později. Viděl, jak se usmívá.
"Bravo, odvahu jsme neztratili. Můžeme jít dál."
Podívala se na něho poněkud vyděšeně, ale připravená poslechnout.
"Myslíte, že budu moci jít?"
"Ani nápad! Postavíš se na ni nejdřív tak za osm dní, nebo se ti rána zanítí. Já tě ponesu."

A tak tedy pomalu stoupali. Normandský herkules se pod novým břemenem mírně sehnul, šel však stejně vyrovnaným krokem dál. Jen nepohodlný kyj odhodil. Nechal si mušketu a přes rameno měl vak s jídlem. Angeliku nesl na zádech; objímala

ho rukama kolem krku a on cítil vůni jejích vlasů, když občas únavou položila čelo na mužovu mohutnou šíji. To bylo nejkrutější, nejtěžší. Horší než únava, než těžké nekonečné stoupání pod studeným okem měsíce, jenž je sledoval opuštěnou krajinou a vrhal na písčitou zem podivný dvouhlavý stín.
Nést ji, cítit její sladkou, vzrušující tíhu a objímat jí boky rukama, kterýma ji podpíral.
Angelika se zlobila sama na sebe, že je svému společníkovi tak na obtíž. Zlobila se, zeji nese na pevných zádech jako dítě. Colinova záda byla za těch dvanáct let otroctví v podstatě zvyklá na daleko těžší břemena. Proslavil se svou silou, a tak mu nakládali nelidské náklady. Jeho svaly, dokonce i srdce, byly neúměrnou námahou nesmírně odolné.
Šel jen maličko pomaleji a maličko hlasitěji dýchal, když s Angelikou na zádech stoupal v nočním tichu do obrovských bílých prostorů měsíčního světla.
Angelika okouzleně pozorovala krásnou krajinu, která jí defilovala před očima, a měla dojem, že sní. Příliš mnoho nocí jen šla a šla s jediným cílem: nezůstat pozadu. Najednou viděla, že nebe je hluboké a modré a hvězdy se lesknou jako zlato. Nebe bylo jako z miniatur: vlevo od něj se jako vymalované štětcem namočeným do bílé či stříbrné barvy odrážely obrysy dalekých hor, a dole se v hlubokých údolích vinuly stuhy vodních toků.
I tentokrát ještě unikla smrti. Krev v žilách se jí znovu rozbouřila vítěznou písní: Žiju! Ještě žiju!
Zřejmě usnula, protože nebe nad ní bylo najednou růžové a červené. Colin kráčel stejným klidným a pravidelným krokem dál. Angelika najednou

pocítila takovou něhu a úctu, že ho málem políbila na mohutnou šíji, tak blízko jejích rtů.
"Celině," vydechla, "prosím vás, proboha, zastavte se a odpočiňte si. Musíte být úplně vyčerpaný."
Beze slova ji poslechl. Nechal ji sklouznout na zem, usedl opodál a položil si čelo na kolena. Viděla, jak se mu široká ramena zdvíhají zrychleným dechem.
Už je toho moc, pomyslela si. I na muže, jako je on!
Kdyby mohla aspoň kousek jít. Cítila se odpočinutá, plná síly a odvahy. Ale jakmile se pokusila stoupnout na bolavou

nohu, bodlo ji v ní tak prudce, že pochopila, že by si ránu rozjitřila a všechno ještě ztížila. Popolezla až k pytli s jídlem, připravila hrst datlí a suchých fíků a odnesla je v dlani Colinu Paturelovi.
Normanďan zvedl hlavu. Tvář měl ztrhanou a pohled bezvýrazný. Pohlédl na jídlo, jako by ho neviděl.
"Nech mě," řekl tvrdě. "Nestarej se."
"Už nemůžete, Coline, a mou vinou. Hrozně mě to mrzí."
"Nech mě," opakoval téměř vztekle.
Potřásl vikingskou hřívou jako podrážděný lev.
"Nestarej se. Hodinku si pospím a všechnu bude v pořádku."
Položil si čelo na kolena. Odsunula se o kousek dál, snědla pár suchých fíků a také odpočívala. Vzduch byl svěží a daleko široko nebyl vidět jediný aduár, ani stopa po lidském životě. Bylo tu nádherně.
Protože neměla nic lepšího na práci, usnula také. Když otevřela oči, Colin Paturel se vracel z lovu s mladým srnečkem přes rameno.
"Coline, vy jste se zbláznil!" vykřikla Angelika. "Musíte být polomrtvý únavou."
Pokrčil rameny.
"Za koho mě máš, malička? Nejsem žádné tintítko jako ty!"
Byl zamračený a mlčenlivý, vyhýbal se jí očima. Angeliku to děsilo, bála se, že před ní skrývá nějaké nové neštěstí.
"Mohou nás tu nachytat Mauři, Coline?"
"Tomu nevěřím. Pro jistotu však rozdělám oheň v jeskyni."
Angeličina noha se hojila tak dobře, že mohla konečně sejít opatrně až k potoku.
Tam se naposledy setkali se šelmou. Zahlédli ji z druhé strany potoka příliš pozdě. Byla to lvice, přikrčená jako obrovská kočka čekající na kořist. Jediným skokem by byla u nich.
Colin Paturel strnul jako socha. Nespouštěl z lvice oči a začal na ni pomalu mluvit. Za pár vteřin se vyděšené zvíře odplížilo do křoví. Zahlédli v houštině záblesk jejích očí a pak už jen vlnění trávy označovalo směr jejího úniku.
Normanďan vydechl tak, že by roztočil všechny větrné mlýny v Holandsku. Objal Angeliku kolem ramen a přitiskl ji k sobě.

"Mám dojem, že jsou nebesa při nás. Co se tak asi odehrálo v mozku té šelmy, že nás nechala na pokoji?"
"Mluvil jste s ní arabsky. Co jste jí říkal?"
"Copak já vím? Ani jsem si neuvědomil, jakým jazykem na ni mluvím. Jen mě napadlo: pokusíš se s ní domluvit, snad se dorozumíme. S Maurem to možné není."
Sklonil hlavu.
"Se lvy v Mekněsu jsem si rozuměl docela dobře."
"Vzpomínám si," pokusila se Angelika o úsměv, "odmítli vás sežrat."

Muž se zadíval na vyděšený obličej mladé ženy, zkřivený nepodařeným úsměvem.
"Tys nevykřikla? Ani ses nehnula? To je dobře, děvenko."
Angelice se rozhořely tváře. Paže Colina Paturela byla bezpečná ochrana. Cítila jeho objetí jako zdroj síly.
Zvedla oči a důvěřivě se na něho usmála.
"Vedle vás nevím, co je strach."
Normanďan zaťal zuby a zamračil se ještě víc.
"Nezůstávejme tady," zabručel. "Nesmíme si zahrávat s osudem. Pojďme dál."
Naplnili si vaky vodou z potoka a hledali nějakou skalní úžlabinu, kde by si rozdělali oheň. Jídlo jim však jen zahnalo hlad, napětí nepolevovalo. Colin se mračil, a jako by o něčem přemítal, nepromluvil jediné slovo. Angelika se marně pokoušela prolomit ticho. Nakonec sama podlehla podivnému, nedefinovatelnému zmatku; najednou byla strašně nervózní. Proč je Colin tak zamračený a neklidný? Zlobí se na ni, že vinou jejího zranění ztratili spousty času? Tuší kolem nich nějaké nebezpečí? Co znamenají ty kradmé pohledy, které na ni vrhá zpod svého hustého obočí? Večerní vánek jako by je pohladil sametovým křídlem. Světlo pohasínalo a svět jako by nějak chladně modral, tmavé přírodní pastely se pomalu snášely na hory, nebe i údolí. V padající tmě obrátila Angelika bílý úzkostlivý obličej ke Colinu Paturelovi.
"Já... myslím, že dnes v noci už budu moci jít," řekla.
Zavrtěl hlavou.
"Ne, maličká, nebudeš. Neboj se. Ponesu tě."

Hlas měl najednou strašně smutný.
"Ach, Coline," málem se rozplakala, "co se děje? Copak nás oba čeká smrt?"
Na jeho zádech s rukama kolem jeho krku se necítila tak klidná jako předešlou noc. Vnímala mužský dech, tlumený tlukot jeho srdce a připomínalo jí to ona vášnivá, vzrušená vyznání, která slyšela od tolika dychtivých mužů, když se octli v jejím křehkém ženském náručí. Tehdy jako by ona nesla je, a teď se jí zmocňovala úzkost; s čelem přitisknutým na vlhkou a svalnatou šíji svého drsného společníka najednou cítila, jak mu přitěžuje celou tíhou své nepotlačitelné ženskosti.
Ovanul je horský větřík, ledový a pronikavě vonící bohatou a tajemnou vůní, jež slibuje krásu a vznešenost.
Vycházející slunce ozářilo cedry, pokrývající svahy hor dlouhými větvemi, jež se otevíraly jako úkryty temného stanu kolem nízkých mohutných kmenů. Jejich stíny padaly na trávník posetý bílými hvězdicovými kvítky a všude se šířila jedinečná vůně lesa, kterou zesiloval každý závan větru.
Colin Paturel překročil bystřinu se sněhobílými peřejemi, chvíli stoupal a pak objevil vchod do malé jeskyně s kobercem bílého písku.
"Tady se zastavíme," řekl. "zdá se, že tu momentálně žádné zvíře nesídlí. Možná si tu můžeme bez nebezpečí rozdělat oheň."
Cedil slova zaťatými zuby, hlas měl chraplavý. Jistě byl vysílený... Angelika ho neklidně sledovala očima. Něco podivného se s ním děje a ona už není s to vydržet: musí zjistit, o co jde. Není nemocný? Je to vážné? Nikdy ji nenapadlo, že by i on mohl zeslábnout. To by bylo příšerné. Ale ona ho neopustí. Bude ho ošetřovat. Dodá mu sílu, jako ji on dodával jí.
Vyhnul se němé otázce, jíž mu kladly velké zelené oči upírající se na něho.
"Jdu spát," prohlásil lakonicky.
Vyšel ven. Angelika vzdychla. Bylo tu nádherně a ona se znovu zasnila. Doufejme, že se tu neskrývá nějaká další strašná past, do které se znovu chytí.

Rozložila na placatý kámen jejich skrovné zásoby: sušené fíky, kousky pečené ze včerejška; měchy byly prázdné. Přilá

kalo ji zurčení potůčku. Docela snadno k němu sešla a včas si uvědomila, že se musí opatrně rozhlédnout. Na břehu však potkala jen několik krásně zbarvených ptáků.
Naplnila měchy, pak se pečlivě umyla v ledově studené vodě. Pod kůží se jí rozproudila krev. Sklonila se nad vodní hladinu v horské úžlabině a najednou se uviděla jako v zrcadle. Málem vykřikla překvapením. Světlovlasá žena, odrážející se tam pod modrým nebem, vypadala jako dvacetiletá. Jemné rysy, oči zvětšené fialovými stíny; byly zvyklé sledovat obzor a ptát se s jakousi novou prostotou. Jemné rty bez líčidla, rozpukané a bezbarvé, nepatřily ženě s trpkými zkušenostmi, ale ještě mladé nevědoucí dívce, jež je dosud nevinná a beze strachu se oddává životu. Silný vítr, pálící slunce, zapomenutí veškeré koketérie při strachu, v němž žila, dodaly jejímu obličeji, kdysi velice pěstovanému, jakousi panenskost. Pleť měla samozřejmě zničenou: hnědou jako cikánka, ale v kontrastu s ní vypadaly její vlasy ještě světlejší, připomínaly paprsek měsíce v písku. Hubená, křehká a ztracená ve vlněném burnusu, s vlajícími vlasy a bosýma nohama připomínala divoženku.
Rozvázala si obvaz na noze. Spálenina byla zahojená, jizva však bude hrozná. Čert to vem. Mladá žena si znovu ovázala ránu. Když se koupala, cítila své štíhlé tělo, dlouhé a pěkně tvarované nohy, které ztratily přebytek tuku, získaný v harému. Dá se říci, že se z toho dostala ještě poměrně dobře.
Znovu se sklonila nad improvizovaným zrcadlem a usmála se na sebe.
"Myslím, že jsem ještě docela pěkná," sdělila ptákům, již ji beze strachu pozorovali.
Stoupala do svahu a prozpěvovala si. Najednou zmlkla. Na trávníku mezi bílými květy ležel Colin Paturel.
Hlavu měl položenou na paži a nehýbal se.
Znovu se jí zmocnil neklid. Přiblížila se k němu tiše jako šelma.
Normaňan spal. Klidný a pravidelný dech mu zvedal širokou zarostlou hruď, vykukující rozhaleným burnusem.
Ne, není nemocný. Jeho opálená pleť, vážně sevřené rty, hrdé i ve spánku, a klidný výraz obličeje, lehce spočívajícího na

paži, ba i bezstarostná poloha těla s lehce zvednutými koleny prozrazovaly zdravého muže, nabírajícího síly po těžké práci. Jak ho tak pozorovala spícího pod cedry, napadlo ji, že připomíná Adama. V jeho obrovském a silném těle byla prvotní dokonalost. Byl to prostý muž, biblický lovec, mstitel a pastýř svého lidu.
Přitahoval ji. Klekla si vedle něho. Vítr povíval kadeří vlasů na zbrázděném čele; položila mu na čelo ruku a lehce vlasy odhrnula.
Colin Paturel otevřel oči. Pohled, jejž upřel na Angeliku, jí připadal zvláštní. Pudově couvla. Normaňan jako by se jen stěží vzpamatovával.
"Co se děje?" koktal zmateně. "Mauři?"
"Ne, všude je klid. Dívala jsem se, jak spíte. Ach, Coline, nedívejte se na mě takhle," vykřikla najednou zuřivě. "Děsíte mě! Co je s vámi těch pár posledních dní? Co se děje? Jestli nám hrozí nějaké nebezpečí, řekněte mi to. Podělím se s vámi o starosti, ale nemůžu strpět vaši... ano, tak je to, vaši nevraživost vůči mně. V některých chvílích mi připadá, že mě nenávidíte, že se na mě zlobíte. Proč? Že jsem se nechala uštknout hadem a zpozdili jsme se? Nerozumím vám. Byl jste tak velkorysý... Myslela jsem... Coline, pro lásku boží, jestli proti mně něco máte, řekněte mi to, ale takhle to už dál nevydržím. Jestli mě nenávidíte, co se mnou bude?"

V očích se jí zatřpytily slzy. Ztratit jediného a posledního přítele, to je to nejhorší, co se jí ještě mohlo stát. Teď stál před ní. Pozoroval ji tak strnule, že mohla mít dojem, že ji vůbec neposlouchal. Spočíval na ní těžkým pohledem a ji napadlo, že takhle se asi cítili zajatci, které jejich vůdce soudil v mekněských galejích.
"Co proti tobě mám?" řekl konečně. "Že jsi to, co jsi: žena."
Zasmušil se a pohleď mu ztvrďl: byl najeďnou černý a zlý.
"Nejsem svatý, krasavice moje, to se moc mýlíš. Jsem námořník, starý mořský vlk. Zabíjet, krást, zápasit s vlnami, běhat po přístavech a za ďěvčaty, to byl můj život. A ani v otroctví jsem se nezměnil. Vžďycky jsem potřeboval ženy. Bral jsme si je, kďe se ďalo. Nemohl jsem si vybírat. Kďyž se mi chtěl Mulaj Ismail oďměnit, poslal mi jeďnu ze svých černošek. Ale to bylo

vzácné. Za těch dvanáct let, to musím přiznat, jsem zažil spíš půst a odříkání... A když se tedy po dvanácti letech znovu octnu po boku ženy..."
Vztekal se, zastíral rozpaky hněvem.
"Copak to nechápeš? Copak tys nežila, než tě prodali Mulaji Ismailovi? Pohled máš vědoucí, takže tuším opak... Ty sis nikdy nekladla otázku, jestli je pro chlapa, jako jsem já, snesitelné žít takhle ve dne v noci s ženou... a s jakou ženou!"
Zavřel oči. Jeho tvrdé rysy změkly v naivním výrazu vytržení.
"Nejkrásnější, jakou jsem kdy viděl!"
A pak pokračoval tiše, jako sám pro sebe:
"Tvé oči jako mořské dno... a dívají se na mě, prosí mě. Tvá ruka na mé, tvá vůně, tvůj úsměv... Kdybych aspoň nevěděl, jakou máš postavu. Jenže já tě viděl... když tě přivázali ke sloupu a když se ti černí ďáblové kolem tebe motali s rozžhavenými kleštěmi. Viděl jsem tě tu noc, kdy ses koupala pod vodopádem... A teď tě ještě musím nést na zádech..."
Znovu se rozzuřil.
"Ne... to je nesnesitelné. Muka svatého Antonína jsou proti tomu maličkost. Jsou dny, kdy bych se raději... ano, raději bych byl přivázaný ke kříži a supové by mi létali kolem hlavy, nebo přibitý na Nové bráně... A ty se ještě ptáš, proč se vztekám!"
Vztáhal ruce k nebi, jako by ho bral za svědka svého utrpení. Pak zaklel, obrátil se a rychle odcházel k jeskyni.
Jeho výbuch Angeliku úplně ohlušil.
Tak takhle to je!
Lehce se usmála. Slabý větřík kolébal širokými větvemi cedrů kolem ní a roznášel jejich pronikavou vůni. Vlasy jí hladily tváře a ramena, polonahá pod rozhaleným burnusem. Před chvílí se ve vodní hladině viděla taková, jakou ji vidí Colin Paturel, s jemným oválem nazlátlé tváře a velikýma, tajemně se lesknoucíma očima. Vzpomněla si, jak toužila položit rty na skloněnou šíji muže, a za soumraku, kdy na ni dolehl děs těch divokých krajů, pocítila vášnivou potřebu najít úkryt na

jeho teplé široké hrudi. Byly to první příznaky hluboké touhy, která v ní dřímala a které nedovolila se probudit.
Teď, když promluvil, se v 'ní vzbudila věčná tužba jako spící pták. Odpočinuté tělo cítilo, jak se mu v žilách rozproudila krev. Život...
Utrhla bílý kvítek, křehký a něžný, a nesla ho ke rtům.
Narovnala se. Několikrát zhluboka vzdechla a číhající strach zmizel za obzorem. Nebe bylo čisté, vzduch vlhký a voňavý.
Svět byl pustý.
Angelika vstala. Po jemném trávníku doběhla bosá do jeskyně.

Colin Paturel stál u vchodu a opíral se o skálu. Se založenýma rukama pozoroval žluté a světle zelené dálky nad úpatím hor, ale zřejmě myslel na něco jiného a jen ohnutá záda připomínala ustaraného muže, jenž se ptá sám sebe, jak vyváznout z nepříjemné situace, do které se dostal vlastní hloupostí.
Neslyšel ji přicházet; zastavila se a něžně ho pozorovala.
Drahý Colin. Drahé statečné srdce. Nezkrotný a skromný. Jak je velký a silný... Ani ho nemůže obejmout.
Vklouzla vedle něho a on si jí všiml, až když se mu opřela tváří o rameno.
Prudce se zachvěl a vytrhl se jí.
"Tys nepochopila, co jsem ti před chvílí vyložil, maličká?" zabručel.
"Ano, myslím, že jsem pochopila."
Rukama pomalu postupovala po rozložité Colinově hrudi, k jeho širokým ramenům.
Couvl a zrudl.
"Ach ne," zajíkl se. "To ne... nepochopilas mě. Já tě o nic neprosil. Holčičko moje. Moje maličká... Co si o mně myslíš?"
Vzal její ruce do svých a držel ji daleko od sebe. Kdyby se ho dotkla, kdyby znovu pocítil tu opojnou blízkost, podlehl by, ztratil by hlavu.
"Co si o mně myslíš! Tolik jsem si dal záležet, abys nic netušila... Nikdy bych nepromluvil, nikdy bys nevěděla, kdybys mě tak zrádně neoslovila sama... Když jsem se probudil ze spánku, plného snů o tobě. Zapomeň na má slova. Zlobím se na sebe. Jdi, já vím... Tuším, chudáčku, cos zkusila. Poznala

jsi otroctví žen, jež není o nic horší než otroctví mužů. Stačí, že tě prodali, že jsi šla z ruky do ruky. Nikdo však nebude moct říci, že jsem byl dalším pánem, co si tě vzal násilím."
Angelice se rozzářily oči. Z rukou Colina Paturela sálalo teplo a zmatek jeho drsné tváře ji přímo dojímal. Ještě nikdy si nevšimla, jaké má v houští vousů krásné svěží rty. Ano, je dost silný, aby šiji držel na distanc, ale to nezná sílu Angeličina pohledu. Znovu se k němu přivinula a vztáhla k němu paže.
"Maličká," šeptal, "jdi pryč. Jsem jen chlap!"
"A já," zasmála se rozechvěle, "jsem jen žena... Ach, Coline, miláčku, tolik jsme toho museli vydržet, bylo to nad naše síly. Možná nám naše láska byla dána, abychom se utěšili."
Položila mu čelo na prsa, jak si to tajně přála během celé té cesty. Vnímala jeho sílu, konečně cítila mužskou vůni a lehkými bojácnými polibky ji vychutnávala.
Normanďan vnímal to němé vyznání, jako by do něho uhodil blesk z nebe. Chvěl se od hlavy k patě. Sklonil se. Oněměl úžasem. Tahle velice hrdá bytost, pro něho trochu příliš inteligentní, jak si občas myslel, kterou mu osud přidělil jako společnici jeho kruté odysey, se najednou stala ženou jako ostatní, mazlí se a prosí jako ty, jež se v přístavech tisknou k pěkným chlapíkům se světlými vousy.
Přivinula se k němu a cítila, jak se ho zmocňuje vášeň. Odpovídala na ni nepostřehnutelným vlněním celého těla. Zmítalo jím pokušení, ještě se trochu stydělo, ale už se odevzdávalo, tiše volalo jako cukrující zamilovaná hrdlička, jako se ozývají některé ženy ve chvílích vášně.
Jako beze smyslů ji zvedl k sobě a podíval se jí do tváře.
"Je to možné?" šeptal.
Místo odpovědi se mu stulila do náručí.

Znovu ji zdvihl. Chvěl se. Nesl ji do kouta jeskyně, jako by se bál vidět své opojné štěstí na denním světle. Tam panovala hluboká tma a ležel jemný písek.
Když nejpudovější poryv na světě proběhl krví Colina Paturela, rozbouřil se jako horská bystřina, jež přívalem ničí vše, na co narazí, včetně zábran, které jeho jemný duch kladl tak dlouho do cesty vášnivé touze. Ten nespoutaný muž se na ni musel divoce vrhnout, zpitý

mocí, již mu dala. Bral si ji jako vyhládlý chlap, nemohl se nasytit její nádherné nahoty, pocitu, že ji drží, že hladí její ženskou pleť, její nadýchané vlasy, nádherné, strhující překvapení jejích něžných ňader ve svých dlaních.
Byl tak žádostivý a netrpělivý po tolikerém tajeném utrpení, že ji téměř znásilňoval, neúnavně vyžadoval vyznání jejího těla, hladově, beze slova ji tiskl k sobě a jako omámený ji objímal svalnatými pažemi jako nejdražší poklad.
Když Angelika otevřela oči, byla kolem tma. Venku se už určitě úplně zešeřilo.
Mladá žena se trochu pohnula, ztuhlá v tvrdém železném sevření jeho paží. Colin Paturel zašeptal: "Spíš?" "Spala jsem." "Nezlobíš se na mě?" "Víte dobře, že ne."
"Jsem surovec, no, jen to řekni, krásko moje... No řekni to." "Ne... Copak jste necítil, že mě děláte šťastnou?" "Opravdu?... Tak mi teď musíš začít tykat." "Jestli chceš... Coline, nemyslíš, že je venku noc a že musíme jít dál?"
"Ano, jehňátko moje."
Radostně kráčeli po tvrdé cestě, on ji nesl a ona skláněla hlavu na jeho pevnou šíji. Už je nic nedělí. Uzavřeli spojenectví dvou ohrožovaných životů, nebezpečí a utrpení už nevzejde z nich samých.
Colin Paturel už nepůjde s napjatými nervy, stravovaný pekelným ohněm jako zatracenec, pronásledovaný strachem, že se prozradí. Angelika se už nemusí bát jeho zlých pohledů a divokých gest. Už se nebude chvět v samotě. Když bude mít chuť, může položit rty na rudou jizvu, kterou má Colin na krku od chvíle, kdy mu Mulaj Ismail dal na deset dní krk do železného kruhu s hroty na vnitřní straně.
"Pomalu, miláčku," smál se tiše, "dopřej mi trochu klidu. Máme před sebou ještě kus cesty."
Umíral touhou nechat ji sklouznout k sobě, zlíbat ji, položit ji v měsíčním světle do písku a znovu prožívat opojení, které mu působila. Ovládl se. Museli ještě dojít daleko, ano, a ma

ličká je unavená. Nesmí zapomínat, že trpěla hlady, že ji uštkl had, přišerná růžkatá zmije. V jednu chvíli na to sám zapomněl! Je surovec!... Nikdy nebyl příliš ohleduplný k ženám, ale kvůli téhle se to naučí. Kdyby ji tak mohl před vším uchránit, zbavit ji všeho trápení. Kdyby před ní mohl vykouzlit stůl s nejlepšími jídly, dopřát jí bezpečí lože s bílými prostěradly... s kytičkou barvínku v každém rohu, jak o tom zpívá jedna stará francouzská píseň. V Ceutě se spolu půjdou napít vody z Odysseova pramene, z něhož pil celých sedm let, když byl zajatcem očí víly Kalypsó, dcery boha Atlase. Tak to aspoň vyprávějí námořníci...
Šel a snil s otevřenýma očima. Ona mu spala stulená na zádech, byla hrozně unavená. On ne. Nesl si na zádech všechny radosti světa.
Za úsvitu se zastavili. Natáhli se do nízké trávy na louce. Nehledali úkryt, věděli, že jsou sami. Domlouvali se očima. Tentokrát už se jí

nebál. Chtěl o ní vědět všechno, pozorovat její tvář šťastné zmírající ženy, spočívající na ubruse krásných vlasů.
Byl u vytržení.
"Je to pravda, ty se ráda miluješ... Nevěřil jsem tomu."
"Miluju se ráda, ale miluju tebe, Celině."
"Pst. To nesmíš říkat... Ještě ne. Je ti teď dobře?"
"Ano."
"Opravdu jsem ti způsobil rozkoš?"
"Ano, velkou."
"Spi, jehňátko moje."

ženy, aby jim dodala odvahu dovést ke šťastnému konci jejich pozemské putování.
Angelika ještě nikdy neležela v náručí tak velkého a silného muže. Ráda mu sedávala na kolenou, tiskla se k té mohutné hrudi, a zatímco ji jeho pevné paže hladily, se zavřenýma očima se dlouze a skoro nábožně líbali.
"Vzpomínáš si, jak jsem rozkázal chudákům kamarádům, že nejsi pro žádného z nás a nebudeš patřit nikomu? A teď jsem si tě vzal sám a jsi můj poklad. Jsem křivopřísežník."
"To já jsem tě chtěla."
"Řekl jsem to z pudu sebezáchovy. Už tenkrát jsem se před tebou bránil. Když jsem tě držel v náručí v Rodaniho zahradě, už tehdy mi vřela krev v žilách. Tak jsem mezi nás položil překážku. A říkal jsem si: Coline, budeš muset vydržet..."
"Vypadal jsi tak přísně, tak tvrdě."
"Tys nikdy neřekla jediné slovo. Všechno jsi pokorně snášela, jako by ses omlouvala, žes tady. Věděl jsem vždycky, kdy máš strach, kdy jsi u konce sil. Už tehdy jsem tě toužil nést. Jenže tu byla dohoda s přáteli."
"Bylo to tak lepší. Měl jste pravdu, Veličenstvo."
"Když jsem tě někdy pozoroval, usmívala ses. Tvůj úsměv je to nejkrásnější na světě, ten miluju nejvíc. Usmála ses, když tě uštkl ten had a čekalas na mě na cestě. Jako bys měla větší strach ze mě než ze smrti... Bože můj. Do chvíle, kdy jsem myslel, zeje s tebou konec, jsem nevěděl, co je to bolest. Kdybys byla zemřela, lehl bych si vedle tebe a už nikdy bych nevstal."
"Nemiluj mě tak moc, Coline, nemiluj mě tak moc. Ale ještě mě líbej!"

Připravili je o všechno, a tak se radovali ze své lásky jako lidé, kteří dlouho hladověli. Síla, jež je hnala k sobě, byla mocná jako žízeň po prameni živé vody. Zapomenutí na všechno utrpení a touha pomstít se osudu vyvěrala z jejich objetí, nesla je k živé vodě naděje a oni si vzájemně ze rtů vychutnávali poznání, že láska vznikla pro útěchu prvního muže a první
.

Šli krok za krokem, kámen po kameni. Rif kolem nich se měnil. Zmizely cedry, zmizely zelené svahy. Tím ale ubyla i zvěř a také vody bylo málo. Uprchlíky znovu začaly trápit hlad a žízeň. Noha se však Angelice zahojila a Colin se konečně nechal pře

svědčit, aby ji nechal chvíli jít. Kráčeli klidně, ve dne i v noci, po malých úsecích, pomalu zlézali rokle i skaliska, prodírali se mezi úzkými soutěskami a jednotvárnými pahorkatinami.
Angelika se neopovažovala zeptat, jestli je to ještě daleko. Cíl jako by nekonečně couval stejně jako rezavý obrys hor. Musí jít, pořád jít.
Zastavila se.
Tentokrát už opravdu umřu, napadlo ji.

Zmocnila se jí slabost, narůstala do obrovských rozměrů. V uších jí začalo hučet, jako by jí tam zvonily zvony, a to osudové znamení ji naplnilo děsem.
Tentokrát už je to smrt.
Padla na kolena a slabě vykřikla. Colin Paturel, který byl již téměř na vrcholku útesu, jehož špice se tvrdě odrážela od nehybného nebe, se k ní vrátil.
Poklekl, zvedl ji k sobě. Plakala bez slzí.
"Co je ti, drahoušku? No tak, ještě chvíli odvahy."
Hladil ji po tvářích a líbal na vyschlé rty, jako by jí chtěl vdechnout svou nevyčerpatelnou sílu.
"Vstaň, chvíli tě ponesu."
Potřásla zoufale hlavou.
"Ne, Coline.,. Teď už je opravdu pozdě. Umírám. Už slyším zvon, zvoní mi umíráček."
"To jsou řeči! Odvahu! Za tímhle kopcem..."
Zarazil se a napjatě pohlédl kupředu.
"Co je, Coline? Mauři?"
"Ne... ale já... já taky... slyším..."
Najednou vyskočil a vykřikl přiškrceně:
"Slyším zvony!"
Jako šílenec se rozběhl k vrcholku skály. Viděla, jak mává rukama a něco křičí. Neslyšela ho. Zapomněla na veškerou únavu, nedbala na špičaté kameny, vstala a běžela k němu.
"Moře!"
To bylo slovo, jež křičel. Když doběhla, vzal ji za paži, přivinul k sobě, vášnivě ji objal a tak tam stáli oslněni a nemohli uvěřit vlastním očím. Před nimi se rozprostíralo moře, zlaté a zvlněné jiskřivými vlnami, a nalevo město s tyčícími se věžemi, obehnané hradbami.

Ceuta! Katolická Ceuta. To jsou zvony katedrály, zvonící na večerní pobožnost. A oni je pokládali za mámení vyčerpaných smyslů.
"Ceuta," šeptal Normanďan. "Ceuta."
Pak se vzpamatoval, opatrně a podezíravě se rozhlédl. Protože Ceuta je i město obléhané Maury... Vzdálená rána z děla rozechvěla svahy hory, nad hradbami se zvedl oblak prachu a jemně se rozplýval do klidného soumraku.
"Pojďme odtud," zašeptal Colin Paturel a vedl družku do úkrytu skal.
Zatímco odpočívala, vyplížil se podél skály.
Vrátil se poté, co zahlédl maurský tábor o tisíci stanů se zelenými prapory přímo u úpatí svahu. Stačilo málo a byli by padli přímo do rukou hlídky.
Musí počkat, až se setmí. Má plán. Než vyjde měsíc, sklouznou podél svahu a dojdou na pláž, přeskáčou ze skály na skálu a pokusí se dostat až na šíji, kde stojí město, doplazí se k hradbám a budou se snažit, aby je zahlédly španělské stráže.
Když byla tma dost hustá, nechali tu zbraně a zásoby a téměř bez dechu slézali dolů; báli se každého padajícího kamínku. Došli až málem na pláž, vtom však zaslechli krok koně. Kolem nich projeli tři Arabové mířící do tábora. Naštěstí s sebou neměli své strašné psy.
Jen co se vzdálili, přeběhli Colin Paturel s Angelikou pláž a vrhli se k pobřežním skalám. Po pás ve vodě se brodili od jedné zátoky ke druhé. Tápali, odírali se o ostré mušle, čas od času zapadli do vodního příkopu a znovu vstali; neopovažovali se úplně narovnat. Pomalu vycházel měsíc. Temný obrys města se zdál blízko; nad nimi se tyčily postříbřené hradby, kostely a věže mířící k hvězdnému nebi.
Vidina, o níž se tolik nasnili, zdvojnásobila jejich odvahu.
Nebyli už příliš daleko od první věže opevnění, když je arabské hlasy, mísící se do lehkého šumění příboje, přikovaly na místo a přitiskly ke

kluzké skále, s níž se snažili přímo splynout. Objevila se skupinka maurských jezdců. Jejich špičaté helmice zářily v měsíčním světle. Seskočili na zem a rozdělali si na pláži obrovský oheň.
Jen pár kroků od uprchlíků, přitisknutých ke skále a promočených mořskou vodou, postavili hlídky. Colin Paturel vy

slechl jejich rozhovor. Tenhle úkol, jímž je pověřil alkaid, jim není moc vhod. Mají hlídat přímo u ceutských hradeb. Je to dobré právě tak na to, aby za svítání dostali jeden z těch ďábelských španělských šípů rovnou do srdce. Jenže alkaid Ali tvrdí, že město musí v noci hlídat, protože právě tudy provádějí metadoři uprchlé křesťany.
"Za svítání odejdou," šeptal Normanďan Angelice. "Musíme vydržet."
Vydržet po pás ve studené vodě, když do ran vniká sůl, vydržet nárazy přílivu, bojovat proti únavě a spánku, nepustit se skály.
Konečně chvíli před rozbřeskem se Mauři pohnuli, osedlali koně, a když začal obzor rudnout, vyskočili do sedel a cválali k táboru.
Colin Paturel a Angelika vyšli z vody naprosto vysílení. Po kolenou, polomrtví únavou, se vlekli kupředu. Když trochu popadli dech, objevila se za skálou další skupinka Maurů a zahlédla je. Jezdci vykřikli a hnali koně přímo k nim.
"Poběž," pobídl Colin Paturel Angeliku.
Vzdálenost, dělící je od města, jim připadala obrovská jako poušť. Vzali se za ruce a běželi, letěli, necítili, jak si bosé nohy rozdírají o kameny, nadnášela je jediná myšlenka: běžet, běžet, doběhnout k bráně!
Arabové, kteří je pronásledovali, měli muškety, zbraně, s nimiž se na koni jen těžko manipuluje. Arkebuzou by je určitě neminuli, na písčité pláni nebyli před útočníky ničím kryti. Kulky však jen vířily písek kolem nich.
Najednou měla Angelika dojem, že se před ní objevili jiní jezdci.
To je konec... jsme obklíčeni.
Srdce jí vypovědělo službu. Zapotácela se, padla mezi kopyta koní. Normanďanovo tělo ji přikrylo a ona omdlela; zaslechla ještě ozvěnu jeho trhaného, udýchaného hlasu.
"Křesťané... Uprchlí křesťané... Ve jménu Krista, amigos! Ve jménu Krista!"

Proč jsi dal do té čokolády tolik koření, Davide. Stokrát jsem ti říkala: méně koření, méně skořice! Nechceme přece vyrábět tu hroznou španělskou patlaninu.
Angelika sebou trhla a nechápala, proč musí znovu začínat vnucovat Pařížanům čokoládu. Věděla, že sejí to bohužel nikdy nepodaří, dokud si ten hlupák David nedá říci a nepřestane do ní míchat netlučený pepř a odporné dávky skořice. Je to tak nechutné, že by to probudilo mrtvolu.
Zlostně odstrčila šálek, cítila, jak ji nápoj pálí, a zaslechla lítostivý výkřik.
S námahou otevřela oči. Ležela v posteli s bílými prostěradly, politými odpornou černou čokoládou, kterou právě převrhla. Jakási hezká tmavovláska se snědým obličejem zahaleným do mantily se pokoušela tu pohromu utřít.
"Moc se omlouvám," vydechla Angelika.
Žena se okamžitě rozzářila. Začala vášnivě španělsky drmolit a nadšeně tiskla mladé ženě ruce; pak se vrhla na kolena před panenkou Marií ve zlatém hávu a s diamantovou korunkou, stojící pod olejovou lampičkou malé modlitebny.
Angelika pochopila, že její hostitelka děkuje Matce boží, že konečně uzdravila ubohou Francouzku, jež už tři dny blouzní rozpálená horečkou.

Poté Španělka zavolala maurskou služku a obě rychle převlékly postel; natáhly čistá prostěradla s vyšívanými květy, vonící po fialkách.
Byl to úžasný pocit, ležet v čistém prádle, pod baldachýnem obrovského lůžka s dřevěnými pozlacenými sloupy. Nemocná opatrně pohnula hlavou. Ještě ji tížila a bolela. Oči ji pálily, nebyla zvyklá na šero. Oknem s tepanými mřížemi ve tvaru ornamentů padalo zvenku oslepivé světlo a jednotlivé paprsky kreslily na dlažbu odraz mříže.
Ale zbytek místnosti, zastavěné španělským nábytkem a starožitnostmi, dva malí černí chrti i trpaslík s odulými rty, oblečený jako páže, připomínal stinný tajemný harém. Čas od času sem zaléhaly tlumené výbuchy a pronikaly až do vatovaného útulku v paláci. Angelika si vzpomněla: děla z Ceuty.
Ceuta, poslední španělská výspa tisknoucí se k horské skále,

otřásala svými zvony zemí Muhammadovou. Hlas zvonů stokrát poškozené katedrály, zasažené kulkami z pušek i střelami z děl, se mísil do hluchého dunění kanónů.
Španělka klečela před oltáříkem, křižovala se a modlila. Jí se tu teď zdálo klidno, na ozvěnu dělostřelby si už dávno zvykla. Její syn se v Ceutě narodil a teď ten šestiletý "mučačo" běhal s ostatními dětmi z posádky jako první až na hradby a pokřikoval na Maury. Španělé měli nenávist k Maurům v krvi. Daleko častěji obraceli duši i pohled k Africe než k Evropě. Andalusan si pamatoval na arabského utlačovatele, po němž zdědil snědou pleť a bílé zuby, a Kastilec nezapomínal na nepřítele, jenž ho krok za krokem celá staletí vytlačoval z jeho území. Umění guerily pod rozpáleným nebem bylo oběma rasám vrozeno. Obléhaní Španělé čas od času sebrali odvahu, opustili útulek hradeb a napadli bojůvky alkaida Aliho. Skupinka cabalerů v ocelových helmách a s kopím v ruce se vracela z noční výpravy proti Maurům, když zahlédla, jak dva uprchlí křesťanští otroci běží k pevnosti. Vojáci se vložili do honičky, postavili se před pronásledující Araby a mezi kopyta španělských koní se také zhroutili Colin a Angelika.
Rozpoutala se prudká bitka. Konečně skupinka ustoupila do bezpečí městské brány a odvlekla s sebou i dva zachráněné zajatce.
Angelika natolik rozuměla španělsky, aby pochytila podstatu toho dlouhého vášnivého vyprávění, které na ni dáma vychrlila a zvedala přitom oči k nebi.
Vracela se jí paměť a s ní pomalu i strašné bolesti. Nohy měla plné puchýřů a odřenin, spálená pleť na obličeji se jí loupala, vyhublé tělo se propadalo do polštářů, ruce měla snědé jako perník, nehty ulámané. Santa Maria! Ubohá dáma byla v hrozném stavu! V promočených hadrech, krásné nohy krvavé, rozpuštěné vlasy samý písek a mořská voďa. Ale zachránit uprchlou otrokyni je tak vzácné, že okamžitě běželi pro pana ďe Breteuil, vyslance francouzského krále.
Angelika se zachvěla. Pan ďe Breteuil. To jméno zná. Setkala se s tím diplomatem ve Versailles. Dona Inës de Los Cobos

y Perrandes horlivě vykřikovala: "Si, si. Pan de Breteuil je skutečně v Ceutě se speciálním posláním. Připlul na brigantině Král Ludvík ve službách Ludvíka XIV. a měl pomoci jakési urozené dámě, která prý během jedné nebezpečné plavby padla do rukou Mulaje Ismaila."
Angelika zavřela oči .a srdce jí začalo rychleji bít. Takže vzkaz, poslaný po otci de Valombreuse, došel k adresátovi. Panovník vyslyšel volání zajatkyně. Pan de Breteuil, vybaven všemi pravomocemi a nádhernými

dary, aby obměkčil berberského panovníka, se měl pokusit dostat do Mekněsu a stůj co stůj dosáhnout osvobození neopatrné markýzy.
Zpráva o ženě, která polomrtvá uprchlá z marockého harému a octla se v ceutských zdech, se donesla francouzskému diplomatovi, který se hned vydal do kláštera otců Vykupitelů, kam nešťastníky odvedli.
Šlechtic couvl a zaváhal, když uviděl obě bytosti, jež očividně zakusily veškeré myslitelné útrapy. Ne, tahle ubohá otrokyně nemůže být skvělá markýza du PlessisBellière.
Angeličina ruka se jemně posunula po prostěradle. Hledala cosi, jinou ruku, mozolnatou a pevnou, aby do ní vložila svou. Kde je její průvodce? Co se s ním stalo? Srdce jí ztěžklo jako kámen, nedokázala se zvednout. Neopovážila se na nic zeptat. Ostatně ani neměla sílu promluvit. Pamatovala si, že s ní padl pod kopyta španělských koní...
Teď stál před ní, u jejího lůžka, pan de Breteuil.
Lokny pečlivě učesané paruky mu padaly na zlatem vyšívaný hedvábný oblek. S kloboukem v ruce ji pozdravil, poklekl na dokonalých rudých podpatcích.
"Madame, sdělili mi potěšující zprávu o vašem zdraví, a tak spěchám, abych vás pozdravil."
"Děkuji vám, pane!"
Zřejmě při Španělčině vyprávění před chvílí usnula. Pokud to ovšem nebylo včera... Cítila se naprosto odpočatá. Očima hledala doňu Inés. Jenže ta odešla, protože neschvalovala mužskou návštěvu v ženských pokojích. Ti Francouzi jsou strašně svobodomyslní, mají příliš lehkovážné mravy...

Pan de Breteuil usedl na ebenovou stoličku, vytáhl kazetu s cukrovím ze šosu kabátu a nabídl Angelice bonbón. Jeden začal cucat sám. Prohlásil, jak ho velice těší, že jeho poslání tak rychle a úspěšně skončilo. Díky to musí uznat odvaze paní du PlessisBellière, jež sama uprchlá z otroctví, kam ji její nerozumná odvaha a neuposlechnutí královýchpříkazů uvrhlo, on nemusí obětovat dary, přichystané pro Mulaje Ismaila. Ať zhyne ten nafoukaný odporný chlap. Bůh ví, že králův hněv byl strašný, když se dozvěděl o odsouzeníhodném chování maršálky du Plessis. Pan de la Reynie, odpovědný za její pobyt v Paříži, byl přísně napomenut a chybělo málo, a ten ctihodný vysoký úředník byl z funkce policejního náčelníka odvolán kvůli nedostatečnosti podniknutých opatření. Dvůr i policie dlouho pátrali po tom, jak se mohlo krásné uprchlici podařit uniknout z Paříže. Okouzlila prý dalšího vysokého policejního úředníka a ten ji nechal v přestrojení utéct. Nejsměšnější však bylo naivní vychloubání rytíře de Rochebrune, který před králem prohlašoval, že paní du PlessisBellière poskytl pohostinství na Maltě. Nepochopil, proč byl poté přijímán s takovým chladem.
Pan de Breteuil se chichotal do manžet. Jeho zvědavý pohled má kulaté a hloupé oči jako kohout, říkala si utkvěl na ležící ženě. Už předem se těšil na to, jak se mu markýza svěří se svými zážitky, jak bude první, kdo všechno uslyší. Vypadala ještě unaveně a jakoby nepřítomně, ale určitě se brzy vzpamatuje. Už teď se dost změnila a on málem nepoznal dojemnou lidskou trosku, kterou zahlédl před několika dny. Vyprávěl dál. Viděl ji napůl nahou, v promočených hadrech, s krvavýma nohama, bledou a se zavřenýma očima, podmalovanýma fialovými kruhy. Ležela v náručí jakéhosi rozcuchaného obra, který se jí pokoušel dostat mezi rty čaj s rumem, jejž připravil ošetřovatel v lazaretu. Do jakého stavu dostalo civilizovanou bytost zajetí u těch krutých barbarů!
Proboha! Je to možné? Je to opravdu ta nádherná markýza, kterou viděl tančit ve Versailles; král ji vedl za ruku po dlouhém zeleném koberci. Nemohl uvěřit vlastním očím. Ne, to nemohla být žena, pro niž Jeho Veličenstvo vypravilo loď a požádalo ho, aby v její

prospěch využil veškerého svého diplomatického talentu u Mulaje Ismaila. Ale přesto ho cosi v tom ubohém stvoření, snad vlasy a ušlechtilé rysy, přinutilo zaváhat.
Zajatec, jenž ji doprovázel, na jeho otázku odpověděl, že nezná jméno té ženy, ví jen, že její křestní jméno je Angelika.
Takže je to opravdu ona! Angelika du PlessisBellière. Žena, milovaná králem Ludvíkem XIV. Manželka maršála, který padl v boji s nepřítelem. Sokyně paní de Montespan, ozdoba Versailles!
Okamžitě ji odnesli k místnímu guvernérovi, donu de Los Cosbos y Perrandes, jehož manželka si ji vzala na starost.
Angelika těžce polkla. Hlad a žízeň v ní vyvolaly zvláštní reflexy. Při pohledu na jídlo, třeba jen na bonbón, se jí obracel žaludek, a jakmile cokoliv snědla, udělalo se jí špatně.
"Co se stalo s mým průvodcem?"
To pan de Breteuil nevěděl. Zřejmě se o něho postarali otcové nejsvětější Trojice, dali mu najíst a oblékli ho. Šlechtic vstal a rozloučil se. Popřál markýze brzké uzdravení. Jistě chápe, že se nehodlá příliš zdržovat v téhle ohrožené pevnosti. Zrovna dnes ráno, když se procházel po hradbách, se mu k nohám skutálela kulka. Ve skutečnosti se ve městě nedá vydržet. Jedí tu jen boby a solenou tresku. Jedině tihle prokletí Španělé, divocí a asketičtí jako Mauři, se tu mohou držet. Vzdychl, zametl dlažbu pérem klobouku a políbil jí ruku.
Když odešel, napadlo ji, že, se mu v očích mihla zlá ironie, jejíž příčinu nechápala.
Večer jí doña Inês pomohla vstát a udělat pár kroků. Druhý den se oblékla do francouzských šatů, které přivezl pan de Breteuil. Španělská dáma, v šatech s honzíkem a obrovskými vycpávkami "á la infantka", prohlížela s obdivem a závistí, jak se jemný satén vine kolem štíhlé postavy urozené Francouzky. Angelika ji požádala o krém, aby si ošetřila tvář a pokožku na krku. Dlouze si kartáčovala vlasy před zrcadlem lemovaným andílky, které jí připomínalo vodní hladinu v horské

průrvě, ztmavlou odrazem nebe. Viděla v něm jako tehdy své téměř bílé vlasy vybledlé sluncem, tvořící rámec patetické tváři mladé dívky, jakési nové a plné úzkosti. Položila si ruku na ňadra, kde nazlátlá látka výstřihu zvýrazňovala rozhraní mezi světlejší a tmavší kůží. Byla poznamenaná, ano, hluboce poznamenaná. A přesto nezestárla. Je jiná! Zavěsila si zlatý řetěz, aby skryla nehezký přechod.
Dík korzetu se musela držet pěkně rovně. Jeho pevnost jí působila potěšení. Občas však instinktivně zatápala rukou, jako by hledala záhyby burnusu, aby si ho přitáhla na nahá ramena.
Potom se rozhlédla po příbytku, kde tmavé závěsy nedokázaly skrýt kamenné kvádry pevnosti.
Palác byl napůl kazbach, napůl pevnost a jako všechny domy v Ceutě připomínal maurské stavby. Slepé zdi do ulice a okna vedoucí do vnitřních dvorů, osazených neduživými cypřiši, z nichž odlétly hrdličky vyděšené střelbou. Na hradbách sedělo jen několik čápů, které tu držel odvěký pud. Z lodžie vedle svého pokoje mohla Angelika pozorovat ruch v úzké uličce, vedoucí k přístavu. Viděla stožáry a lanoví v opevněné zátoce, velice modré moře a v dálce růžový obrys Španělska.
Sklonila se s vějířem v ruce a dívala se zamyšleně směrem k evropským břehům, když zahlédla před domem dva námořníky, směřující k přístavu. Šli bosi, na hlavě měli vlněné červené čepice, přes rameno velké pytle. Jeden z nich měl v uších zlaté kroužky. Postava druhého připadala Angelice známá. Co jí připomínají ta široká ramena pod modrým námořnickým oblekem, v pase přepásaným pruhovaným červenobílým opaskem? Až ve chvíli, kdy

procházel pod klenbou branky vedoucí ke schodům na molo, když jeho vysokou postavu ozářilo sluneční světlo, poznala ho.
"Coline! Coline Paturele!"
Muž se obrátil. Vousy měl přistřižené, oblek ze silného sukna nahradil rozedranou košili a otrocké krátké kalhoty, ale byl to on.
Zuřivě na něj mávala. Tak se jí sevřelo hrdlo, že nebyla s to zavolat znovu. Zaváhal, pak se vrátil a upřel oči na ženu v krás

ných šatech, vyklánějící se z balkónu. Konečně ze sebe chraptivě dostala:
"Dveře dole jsou otevřené. Pojďte nahoru."
Ruce svírající vějíř měla ledové. Když se otočila, stál tu, ve výklenku dveří, jak bosky rychle a tiše vyběhl po schodech.
Tolik se lišil od představy, kterou si uchovala. Měl čepici, těžký oblek, chladný a tvrdý pohled. Musela sklopit oči k dojemným jizvám od hřebů, aby ho poznala.
Cosi zemřelo. Nevěděla co, ale věděla, že už mu nemůže tykat.
"Jak se máte, Coline?" řekla něžně.
"Dobře... vy také, jak vidím."
Pozoroval ji modrýma očima pod oblouky mohutného obočí. Tu zář znala. Colin Paturel, král zajatců.
Pohlížel na její zlatý řetěz kolem krku, krásný účes, široké sukně a vějíř v ruce.
"Kam jdete s tím pytlem přes rameno?" zeptala se ho, aby přerušila mlčení.
"Do přístavu. Za chvíli se nalodím na Bonaventuru, obchodní loď, plující do Východní Indie."
Angelika cítila, jak bledne. Vykřikla:
"Vy odjíždíte? Odjíždíte, a ani se se mnou nerozloučíte?"
Colin Paturel zhluboka vzdychl, oči mu ještě ztvrdly.
"Jsem Colin Paturel ze SaintValéryen Caux," řekl. "A vy... vy jste urozená dáma, jak se zdá, dokonce markýza. Manželka maršála. A francouzský král pro vás poslal loď... Je to tak?"
"Ano, je to tak," zakoktala, "ale to přece není důvod, abyste bez rozloučení odplul."
"Někdy ano," zabručel zlostně.
Vyhýbal sejí pohledem, a jako by jí unikal, jako by odcházel ze stínu místnosti, kde to vonělo kadidlem.
"Když jste usnula," šeptal, "díval jsem se na vás a říkal jsem si: nic o té maličké nevím a ona neví nic o mně. Jediné, co nás sbližuje, je to, že jsme křesťané zajatí Berbery. Ale... cítím, že je stejná jako já. Trpěla, ponížili ji, pošpinili. Ale umí ďábelsky zvednout hlavu. Probíjela se životem, viděla pěkný kus světa. Cítím, že je to má krev... A tak jsem si říkal: Jednoho dne, později, až vyvázneme z toho pekla a nalodíme se oba v pří

stavu, ve skutečném přístavu u nás... kde je nebe šedé a kde občas prší, pokusím se s ní promluvit... A jestli je na světě sama... A jestli bude chtít, vezmu ji s sebou domů, do SaintValéryenCaux. Mám tam domek. Nic moc velkého, ale útulný, se slaměnou střechou a třemi jabloněmi. A pod kamenem ve studni mám ukryté i nějaké peníze. Možná se jí tam bude líbit, a já se pak přestanu plavit... a ona se přestane toulat... Koupíme si krávu..."
Zmlkl. Stiskl čelisti, narovnal se a podíval se na ni zvysoka, pohrdavým pohledem, s nímž porážel i krutého Mulaje Ismaila.
"A vidíte. Nejste pro mě! To je vše."
Stoupal v něm vztek. Vykřikl:

"Všechno bych vám odpustil... Smířil bych se s celou vaší minulostí... Ale s tímhle ne! Kdybych to věděl, nedotkl bych se vás ani prstem. Nikdy jsem šlechtu nemohl vystát."
Angelika rozzlobeně vykřikla:
"Coline, to není pravda... Vy lžete. A co rytíř de Méricourt... a markýz de Kermoeur?"
Bezděky pohlédl k oknu, jako by přes hradby katolické Ceuty zahlédl mekněské zdi.
"To bylo tam... to bylo něco jiného. Byli jsme všichni křesťané, ubozí otroci..."
Najednou sklonil unaveně hlavu, jako by znovu nesl na ramenou obrovské kameny, jimiž ho mučily stráže Mulaje Ismaila.
"Můžu zapomenout na mučení," prohlásil těžce, "můžu zapomenout na kříž. Ale na tohle nezapomenu nikdy... Navalila jste na mě břímě, ano, těžké břímě..."
A ona věděla, jaké břímě mu uvalila do srdce a že ji od této chvíle v sobě ponese jako vzpomínku na dva hlasy, šeptající v tichu pouště:
"Já miluju tebe, Coline."
"Pst. To nesmíš říkat. Ještě ne... Je ti teď dobře?"
"Ano."
"Opravdu jsem ti způsobil rozkoš?"
"Ano, velkou..."
"Spi, jehňátko moje."
Angelice se roztřásly rty a vysoká postava Colina Paturela se jí rozplývala za clonou slz.

Sklonil se. Vzal pytel, přehodil si ho přes rameno, zvedl čepici a zamumlal:
"Sbohem, madame. Šťastnou cestu."
Odcházel.
Ne, takhle ne. Ne s tím nepřátelským pohledem plným vzpoury. Coline, Coline, bratře můj...
Utíkala na chodbu, vyklonila se přes zábradlí. Byl však už dole. Viděl slzy kanoucí jí po tvářích, když zvedl oči? Odnesl si je s sebou jako mast, hojící jeho rány?
Nikdy se to nedozví. Zůstala nehybně stát a ňadra sejí chvěla bolestnými vzlyky.
Pak vyšla na hradby. Nemohla vydržet uvnitř. Nízký strop a zdi ji tížily jako vězeňská cela. Chtěla se nadýchat mořského vzduchu, aby se zbavila tlaku na prsou. V dáli proplouvaly berberské bárky. Děla z přístavu chránila odplouvající lodi. Jedna z nich se vzdalovala, s napjatými plachtami, kus bílé křídy na azurovém moři. Je to ta, která odváží Colina Paturela, krále zajatců, obrovitého normandského námořníka a jeho žal?
Život je strašně pitomý, řekla si Angelika. Tiše, velice tiše a bez slz plakala, oči jí oslepoval lesk vln, narážejících na úpatí pevnosti.
Ach, Středozemní moře! Nostra maře. Nostra madre!
Naše matka. Modrá kolébka, široká, trpká lidská náruč, která objímá všechny rasy, ukolébává všechny sny.
Středozemní moře, kotel čarodějnic, v němž vřou všechny vášně...
Angelika vyplula do jeho klamavých vod a utopila zbytky svých snů a svých nadějí v modrozeleném víru...
Měla dojem, že se pustila na tuto pouť jen proto, aby setřela příliš hluboce vrytý obraz svého manžela; odjela, aby ho znovu oživila, a dnes přišla na to, že zničila i vzpomínku na něho. Na březích, jež viděly zbortit se tolik říší, se všechno obrací v prach...
Unaveně si pomyslela, že už obětovala dost tomu neskutečnému cíli, té kruté vidině...

Jako malý Cantor, první oběť, křičící: Táti, táti, dokud ne

zmizel pod hladinou, křičela ona: Lásko moje, a nikdo jí neodpověděl. Klamné představy a utopie se rozplývaly v pomalém pohybu plachet na obzoru, ve vůni tmavé kávy a jménech vášnivých či tajemných měst: pirátská Kandie, Mekneš, kde otroci umírají v rajských zahradách, bílý Alžír.
V tuto chvíli neoplakávala ani tak svou prohru a zklamání, jako spíš nezničitelnou vzpomínku na tváře, jež nesly jména Osman Ferradži, Velký eunuch, ukřižovaný Colin Paturel, ba i ten podivný Mulaj Ismail, který pokládal modlitbu za rovnocennou vášni.
Až po onu hubenou snědou postavu mořského Mefista, Rescatora, o němž mág řekl:
"Proč jsi mu uprchlá? Hvězdy vyprávějí tvůj a jeho příběh, nejpodivnější příběh na světě..."
V dálce křičel šílený hlas markýze ďEscrainville: Tobě ukáže svou tvář milenky, prokletý čaroději Středozemního moře...
Jenže ani to už není pravda. Klamný vítr znovu rozfoukal všechny osudy, a ona svou tvář milenky ukázala jen ubohému námořníkovi; ten si ji dnes odváží z nejneuvěřitelnějšího dobrodružství jako uloupený poklad.
Všechno se zamotalo, všechno se stalo hádankou. Přesto však před Angelikou začala z toho zmatku vyplývat jediná pravda. Žena, kterou pozorovala ve vodní hladině, ta, která se myla v prameni oázy a vystavila v měsíčním světle své omládlé tělo, nemá nic společného s tou, jež před rokem čelila paní de Montespan pod zdobnými versailleskými stropy.
Tehdy to byla žena už zasažená korupcí, lačná, chtivá, intrikující, bezpečně plující v kalných vodách. Stýkala se s tolika odpornými lidmi, až jí to zatemnilo rozum.
Už při pouhé vzpomínce se jí zvedl žaludek, bylo jí na zvracení. Nikdy, říkala si, už nikdy se nebude moci vrátit mezi ně. Umyla se, pročistila tím, že dýchala voňavý vzduch cedrů. Pouštní slunce spálilo jedovaté byliny.
Ted' už je vždycky uvidí takové, jací jsou: nebude schopna snášet pyšnou hloupost vepsanou ve tváři pana de Breteuil a snažit se mu zdvořile odpovídat.

Jistě, zajede si pro Florimonda a CharleseHenriho, a pak odejde. Ano, odejde ode dvora... Jenže kam?
Proboha, copak nelze na tomto světě stvořit kout, kde by takový Breteuil neměl právo pohrdat Colinem Paturelem, kde by se Colin Paturel nemusel cítit ponížený neuskutečnitelnou láskou k vznešené dvorní dámě?
Nový svět, kde by ti, kdo jsou dobří, odvážní a moudří, stáli vysoko a dolů klesli ti, kdo tyto vlastnosti nemají?
Není někde panenská země, jež by přijala všechny lidi dobré vůle? Kde je taková země, Pane?... Kde je taková země?
Vracela se zamyšlená. Ještě dnes večer promluví s panem de Breteuil. Král pro ni poslal loď. V panickém strachu a aby se dostala z bezvýchodné situace, se na něho obrátila. Neodmítl ji. Jenže Angelika se nechtěla znovu chytit do osidel bývalé pasti. Je králi něco dlužná? Rozhodla se. Rozhodla se, že jí v tomto ohledu ještě nikdo nic nesdělil. Ale zakrátko se mohou figurky na šachovnici rozmístit stejně jako před rokem.
Nečekala a ještě týž večer vzkázala francouzskému diplomatovi, že už ho nehodlá v Ceutě déle zdržovat. Ona sama si tu pobyt ještě prodlouží, neboť se necítí úplně zdravá, ale pan ďe Breteuil se může vrátit do Francie a oznámit králi úspěch svého poslání, A přestože nemusel obětovat předpokládané dary, neboť dokázala uniknout Mulaji Ismailovi sama vlastními silami, je nanejvýš vděčná králi za jeho neuvěřitelnou laskavost k ní. Diplomat se usmál úzkými rty a díval se na ni s očividnou

uštěpačnou škodolibostí. Nikdy ji neměl rád. Pamatoval si, že tenkrát i u beje Bachtiariho uspěla tam, kde on osobně stejně jako jeho kolegové ztroskotali, a král si neodpustil je při této příležitosti pokárat. Prohlásil, že se madame du PlessisBellière hluboce mýlí. Copak si myslí, že se na ni Jeho Veličenstvo už nezlobí? Jen zřídkakdy si někdo dovolí tak otevřenou neposlušnost a král nemívá ve zvyku brát na lehkou váhu chovám připomínající vzpouru. Paní du PlessisBellière díky svému vlivu a mnoha známostem získala jedno z prvních míst u dvora a stala se příliš významnou osobou, takže její chování mělo neblahé důsledky. Mnozí se zjevně vysmívali, jak s králem "vyběhla",

a pařížští pamfletisté s velkým potěšením skládali kuplety o tajemném zmizení krásné amazonky. Tolik nepříjemností král nehodlá jen tak snadno odpustit...
Pokud jí díky své nezměrné velkorysosti přece jen přispěchal na pomoc, když se ocitla v smutné situaci, jeho panovnická důstojnost mu nedovolí, aby se jen tak lehce přes tyto skutečnosti přenesl. A opatrnost mu velí, aby nedůvěřoval osobě, která, bohužel, napodobuje skandální chování bývalých frondistek...
Angelika jeho levity přerušila.
"Vidíte, mám tedy o důvod víc, abych už nezneužívala velkorysosti Jeho Veličenstva. Vraťte se do Francie, pane. Já budu cestovat na vlastní náklady."
"O tom nemůže být ani řeči, madame."
"Proč ne?"
"Protože mám příkaz vás jménem krále zatknout, madame."

ANNĚ A SERGE GOLONOVI
NEZKROTNÁ ANGELIKA
Z francouzského originálu Indomptable Angélique,
vydaného nakladatelstvím Opera Mundi, Paris 1960,
přeložila Hana Müllerová
Obálku navrhl Pavel Hrách
Vydal Český spisovatel, a. s.,
v Praze roku 1993
jako svou 6 272. publikaci
Odpovědná redaktorka Lenka Sčerbaničová
Výtvarný redaktor Pavel Hrách Technická redaktorka Jana Zehnulová
Vytiskly Tiskárny Vimperk, s. p.
AA 30,75, VA 31,66. 1334. Vydání první
Stran 512. 2204193